Dr. CONSTANTIN BULAI
Profesor la Universitatea
din Bucureşti

Dr. CONSTANTIN MITRACHE
Conferenţiar la Universitatea
din Bucureşti

DREPT PENAL

(Partea generală)

CULEGERE DE PROBLEME DIN PRACTICA JUDICIARĂ

(Pentru uzul studenţilor)

CASA DE EDITURĂ ŞI PRESĂ „ŞANSA" — S.R.L.
Bucureşti, 1992

Scanned with OKEN Scanner

DR. CONSTANTIN BULAI, DR. CONSTANTIN MITRACHE

CULEGERE DE PROBLEME DIN PRACTICA JUDICIARĂ

30.03.1993
Bucureşti
Sibiu

DREPT PENAL

(Partea generală)

CULEGERE DE PROBLEME
DIN
PRACTICA JUDICIARĂ

(Pentru uzul studenţilor)

Scanned with OKEN Scanner

DR. CONSTANTIN BULAI
Profesor la Universitatea
din București

DR. CONSTANTIN MITRACHE
Conferențiar la Universitatea
din București

DREPT PENAL

(Partea generală)

CULEGERE DE PROBLEME DIN PRACTICA JUDICIARĂ

(Pentru uzul studenților)

CASA DE EDITURĂ ȘI PRESĂ "ȘANSA" - S.R.L.
București, 1992

Scanned with OKEN Scanner

ISBN 973-95556-6-7

Toate drepturile rezervate Casei de Editură și Presă "ȘANSA"-S.R.L.

PREFAȚĂ

Prezenta culegere de probleme se adresează, în principal, studenților juriști, dar ar putea fi utilizată cu folos și de tinerii juriști care doresc să aprofundeze cunoașterea instituțiilor dreptului penal.

Lucrarea este concepută ca o completare necesară a manualului de drept penal, partea generală și are ca scop înlesnirea cunoașterii instituțiilor dreptului nostru penal, pornind de la problemele care s-au ridicat în practică în interpretarea și aplicarea dispozițiilor legii penale. Formularea problemelor s-a făcut pe baza datelor menționate în hotărîrile judecătorești publicate în literatura de specialitate. S-a urmărit prin aceasta ca studenții să ia cunoștință de realitatea fenomenului infracțional, în diferitele manifestări concrete ale acestuia, de sursa, atît obiectivă cît și subiectivă, a problemelor ridicate în practică, precum și de modul cum acestea au fost soluționate de organele noastre judiciare.

Lucrarea cuprinde două părți. În partea I sînt prezentate problemele, în ordinea textelor din Codul penal. Cunoscînd lipsa din librării a Codului penal, am considerat necesar să reproducem, în această parte a lucrării, textele din partea generală a Codului penal, dînd astfel posibilitatea studenților să raporteze problemele la dispozițiile legale în legătură cu care au fost ridicate.

Alături de dispozițiile din Codul penal, au fost reproduse și unele dispoziții legale modificatoare sau complinitoare ale Codului, cum sînt cele din Decretul-lege nr. 6/1990 pentru abolirea pedepsei cu moartea, din Decretul nr. 218/1977 sau din Legea nr. 59/1968 privitoare la măsura educativă a încredințării minorului delincvent colectivului în care muncește sau învață.

S-a ținut seama de modificările aduse legislației penale pînă la 31 martie 1992.

Partea a II-a a lucrării cuprinde soluțiile problemelor și literatura de specialitate alcătuită din articole, studii, note și comentarii privitoare la diferitele instituții ale părții generale a dreptului penal. Am considerat utilă cunoașterea de către studenți mai ales a notelor și comentariilor scrise pe marginea soluțiilor date în practica judiciară, fiind convinși că aceasta le poate înlesni înțelegerea evoluției atît a jurisprudenței, cît și a gîndirii juridice în domeniul dreptului penal.

Scanned with OKEN Scanner

Soluțiile problemelor sînt cele pe care autorii le-au considerat conforme cu principiile în genere admise în știința dreptului penal. Ele coincid în general cu acelea date în practică problemelor respective, dar uneori se deosebesc. În astfel de situații, s-au făcut mențiuni asupra deosebirilor existente, iar prin trimiterile care se fac, în toate cazurile, la hotărîrile judecătorești în care au fost pronunțate soluțiile discutabile, studenții au posibilitatea să identifice și să studieze acele hotărîri, pentru ca apoi să compare soluțiile și să aprecieze singuri care dintre acestea se apropie mai mult de adevăr.

În fine, în lucrare am inclus și o bibliografie selectivă, cuprinzînd literatură română și străină, care poate folosi celor interesați în aprofundarea studiului dreptului penal, în pregătirea concursurilor profesionale și în genere pentru specializare în domeniul dreptului penal.

AUTORII

Scanned with OKEN Scanner

ABREVIERI

Referitoare la denumiri de acte normative, instanțe și hotărîri judecătorești, reviste de specialitate.

al.	— alineat
al. fin.	— alineat final
c.	— Complet
CD	— Culegere de decizii ale Tribunalului Suprem
col.	— Colegiu
colm.	— Colegiu militar
colp.	— Colegiu penal
Cp	— Cod penal
Cpp	— Cod de procedură penală
CSJ	— Curtea Supremă de Justiție
D.	— Decret
d.	— Decizie
Dî	— Decizie de îndrumare a Plenului Tribunalului Suprem
DL	— Decret-Lege
dp.	— Decizie penală
Edit.	— Editura
J.	— Judecătoria
JN	— Revista Justiția Nouă
L.	— Lege
Nr.	— Număr
p.	— Pagina
RRD	— Revista Română de Drept
s.	— Secție
SCJ	— Revista Studii și Cercetări Juridice
SSMR	— Școală Specială de Muncă și Reeducare
sp.	— Secție penală
st.	— Sentință
stp.	— Sentință penală
Tj.	— Tribunalul județean
Tm.	— Tribunalul municipal
Tmil.	— Tribunalul militar
Tmil.t.	— Tribunalul militar teritorial
TS	— Tribunalul Suprem
TS. c7	— Tribunalul Suprem în compunerea prevăzută în art. 39 alin. 2 și 3 din Legea pentru organizarea judecătorească
TS, cm	— Tribunalul Suprem, completul militar
TS, colp.	— Tribunalul Suprem, colegiul penal
TS, sm	— Tribunalul Suprem, secția militară
TS, sp	— Tribunalul Suprem, secția penală
TUB	— Tipografia Universității din București
Vz.	— Vezi

Scanned with OKEN Scanner

PARTEA I

PROBLEME DE DREPT PENAL

(în ordinea textelor din Codul Penal)

Scanned with OKEN Scanner

CODUL PENAL

Publicat în B.Of. nr. 79—79 bis din 21 iunie 1968
Republicat în B.Of. nr. 55—56 din 23 aprilie 1973

PARTEA GENERALĂ

TITLUL I

Legea penală şi limitele de aplicare

CAPITOLUL I

DISPOZIŢII PRELIMINARE

Scopul legii penale

Art. 1. — Legea penală apără împotriva infracţiunilor, România [1], suveranitatea, independenţa şi unitatea statului, proprietatea [2], persoana şi drepturile acesteia, precum şi întreaga ordine de drept.

Legalitatea incriminării

Art. 2. — Legea prevede care fapte constituie infracţiuni, pedepsele ce se aplică infractorilor şi măsurile ce se pot lua în cazul săvîrşirii acestor fapte.

CAPITOLUL II

LIMITELE APLICĂRII LEGII PENALE

Secţiunea I

APLICAREA LEGII PENALE ÎN SPAŢIU

Teritorialitatea legii penale

Art. 3. — Legea penală se aplică infracţiunilor săvîrşite pe teritoriul României.

Personalitatea legii penale

Art. 4. — Legea penală se aplică infracţiunilor săvîrşite în afara teritoriului ţării, dacă făptuitorul este cetăţean român sau dacă, neavînd nici o cetăţenie, are domiciliul în ţară.

1. Potrivit Constituţiei, de numirea ţării este România.
2. În prezent, proprietatea socialistă este desfiinţată. Potrivit Constituţiei (art. 41), proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.

Scanned with OKEN Scanner

Realitatea legii penale

Art. 5. — Legea penală se aplică infracţiunilor săvîrşite în afara teritoriului ţării, contra statului român[3], sau contra vieţii unui cetăţean român, ori prin care s-a adus o vătămare gravă integrităţii corporale sau sănătăţii unui cetăţean român, cînd sînt săvîrşite de către un cetăţean străin sau de o persoană fără cetăţenie care nu domiciliază pe teritoriul ţării.

Punerea în mişcare a acţiunii penale pentru infracţiunile prevăzute în alineatul precedent se face numai cu autorizarea prealabilă a procurorului general.

Universalitatea legii penale

Art. 6. — Legea penală se aplică şi altor infracţiuni decît celor prevăzute în art. 5 alin. 1, săvîrşite în afara teritoriului ţării, de un cetăţean străin sau de o persoană fără cetăţenie care nu domiciliază pe teritoriul ţării, dacă:

a) fapta este prevăzută ca infracţiune şi de legea penală a ţării unde a fost săvîrşită;

b) făptuitorul se află în ţară.

Pentru infracţiunile îndreptate împotriva intereselor statului român sau contra unui cetăţean român, infractorul poate fi judecat şi în cazul cînd s-a obţinut extrădarea lui.

Dispoziţiile alineatelor precedente nu se aplică în cazul cînd, potrivit legii statului în care infractorul a săvîrşit infracţiunea, există vreo cauză care împiedică punerea în mişcare a acţiunii penale sau continuarea procesului penal ori executarea pedepsei, sau cînd pedeapsa a fost executată ori este considerată ca executată. Cînd pedeapsa nu a fost executată sau a fost executată numai în parte, se procedează potrivit dispoziţiilor legale privitoare la recunoaşterea hotărîrilor străine.

Legea penală şi convenţiile internaţionale

Art. 7. — Dispoziţiile cuprinse în art. 5 şi 6 se aplică dacă nu se dispune altfel printr-o convenţie internaţională.

Imunitatea de jurisdicţie

Art. 8. — Legea penală nu se aplică infracţiunilor săvîrşite de către reprezentanţii diplomatici ai statelor străine sau de alte persoane care, în conformitate cu convenţiile internaţionale, nu sînt supuse jurisdicţiei penale a statului român.

Extrădarea

Art. 9. — Extrădarea se acordă sau poate fi solicitată pe bază de convenţie internaţională, pe bază de reciprocitate şi, în lipsa acestora, în temeiul legii.

1. În sarcina lui E.M. s-a reţinut faptul că, în timp ce se afla la pescuit pe Marea Neagră împreună cu alţi pescari, printr-o manevră greşită a bărcii pe care o conducea, a determinat căderea în mare a lui O.I. Din cauza unei loviri suferite în cădere şi a valurilor mari, O. I. nu a putut să înoate şi nu a putut fi salvat, găsindu-şi moartea prin înec.

Să se arate dacă fapta de ucidere din culpă, săvîrşită de E.M., cade sau nu sub incidenţa legii noastre penale.

[3]. Prin Decretul-Lege nr. 12/ 1990, denumirea titlului I al Părţii Speciale a C.p. a fost schimbată din "Infracţiuni contra securităţii statului", în "Infracţiuni contra statului".

Scanned with OKEN Scanner

2. M.P., cetăţean italian aflat în excursie turistică în ţara noastră, conducînd neatent autoturismul proprietatea sa, a produs un accident de circulaţie în care a fost ucis cetăţeanul german K.W., aflat şi el ca turist în ţara noastră.

Să se arate dacă fapta cade sau nu sub incidenţa legii noastre penale şi dacă făptuitorul poate pretinde să i se aplice legea penală italiană care îi este mai favorabilă.

3. I.C., M.A. şi G.I., marinari pe un cargou românesc, în timpul unei escale în portul Singapore, au sustras de la bordul navei, care transporta mărfuri din R. P. D. Coreeană, un număr de 8 bare de zinc pe care le-au vîndut unor localnici.

Să se arate dacă fapta celor trei marinari cade sau nu sub incidenţa legii penale române şi pe ce temei legal.

4. În sarcina inculpatului M.N. s-a reţinut faptul că a trecut fraudulos frontiera în Iugoslavia şi, fiind prins de autorităţile iugoslave, a fost trimis în judecată şi condamnat pentru infracţiunea de trecere ilegală a frontierei, iar după executarea pedepsei a fost predat autorităţilor române.

Fiind trimis în judecată pentru trecerea frauduloasă a frontierei române, M.N. a fost condamnat la pedeapsa cu închisoare. Totodată instanţa, constatînd că inculpatul a comis infracţiunea de trecere frauduloasă a frontierei române în concurs cu infracţiunea de trecere frauduloasă a frontierei iugoslave, a procedat la recunoaşterea hotărîrii judecătoreşti iugoslave şi, prin aplicarea dispoziţiei din art. 36 al. 3 Cp, a scăzut din pedeapsa aplicată de ea durata pedepsei executate în Iugoslavia.

Să se arate dacă soluţia pronunţată este corectă.

5. G.Y., cetăţean străin, a desfăşurat pe teritoriul ţării noastre activitate de comerţ fără autorizaţie, faptă incriminată de legea penală română ca infracţiune de speculă.

Să se arate dacă G.Y., poate fi tras la răspundere penală, cunoscînd că legea ţării al cărui cetăţean era făptuitorul nu prevede această faptă ca infracţiune.

6. G.N., cetăţean străin, intrînd în ţara noastră ca turist, a săvîrşit infracţiunea de contrabandă calificată prevăzută în art. 268 ^{31a} Cp. anterior, combinat cu art. 54 lit. d din Legea nr. 6 din 1961, atunci în vigoare. Pentru această infracţiune, G.N., a fost condamnat de instanţele române la pedeapsa închisorii precum şi la pedeapsa complementară a confiscării parţiale a averii, pedeapsă neprevăzută de legea penală a statului al cărui cetăţean era făptuitorul.

Să se arate dacă soluţia este corectă.

7. În timpul unei călătorii în Italia, cetăţeanul român G.B., a fost jefuit şi ucis de un infractor H.Y., avînd cetăţenie marocană care, fiind judecat de instanţele italiene, a fost condamnat la 15 ani închisoare.

Să se arate dacă H.Y., ar putea fi judecat şi de instanţele judecătoreşti din România pentru infracţiunea săvîrşită.

Scanned with OKEN Scanner

8. Y.H., M.V. și H.S., cetățeni străini, au fost surprinși în timp ce transportau pe teritoriul țării noastre o cantitate de heroină pe care intenționau să o desfacă în unele țări occidentale.

Întrucît fapta de trafic de stupefiante este incriminată prin dispozițiile din art. 312 Cp, să se arate:

a) dacă făptuitorii pot fi trași la răspundere penală, potrivit legii noastre, pentru fapta săvîrșită;

b) dacă făptuitorii pot fi extrădați la cererea statului al cărui cetățeni sînt sau a statelor pe al căror teritoriu au transportat substanțele stupefiante.

9. E.K., membru al personalului diplomatic al unei ambasade străine la București, conducînd neatent un autoturism pe șoseaua București—Ploiești, a comis un accident de circulație în urma căruia victima I.G., a suferit o vătămare gravă a integrității corporale.

Să se arate dacă E.K., poate fi tras la răspundere penală pentru infracțiunea săvîrșită.

Secțiunea a II-a

APLICAREA LEGII PENALE ÎN TIMP

Activitatea legii penale

Art. 10. — Legea penală se aplică infracțiunilor săvîrșite în timpul cît ea se află în vigoare.

Neretroactivitatea legii penale

Art. 11. — Legea penală nu se aplică faptelor care, la data cînd au fost săvîrșite, nu erau prevăzute ca infracțiuni.

Retroactivitatea legii penale

Art. 12. — Legea penală nu se aplică faptelor săvîrșite sub legea veche, dacă nu mai sînt prevăzute de legea nouă. În acest caz executarea pedepselor, a măsurilor de siguranță și a măsurilor educative, pronunțate în baza legii vechi, precum și toate consecințele penale ale hotărîrilor judecătorești privitoare la aceste fapte, încetează prin intrarea în vigoare a legii noi.

Legea care prevede măsuri de siguranță sau măsuri educative se aplică și infracțiunilor care nu au fost definitiv judecate pînă la data intrării în vigoare a legii noi.

Aplicarea legii penale mai favorabile

Art. 13. — În cazul în care de la săvîrșirea infracțiunii pînă la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea cea mai favorabilă.

Cînd legea anterioară este mai favorabilă, pedepsele complimentare care au corespondent în legea penală nouă se aplică în conținutul și limitele prevăzute de aceasta, iar cele care nu mai sînt prevăzute în legea penală nouă nu se mai aplică.

Scanned with OKEN Scanner

Aplicarea obligatorie a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive

Art. 14. — Cînd după rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare și pînă la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvîrșită, se reduce la acest maxim.

Dacă după rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare la pedeapsa detențiunii pe viață a intervenit o lege care prevede pentru aceeași faptă pedeapsa închisorii, pedeapsa detențiunii pe viață se înlocuiește cu maximul închisorii prevăzut pentru acea infracțiune.

Dacă legea nouă prevede în locul pedepsei închisorii numai amenda, pedeapsa aplicată se înlocuiește cu amenda, fără a se putea depăși maximul special prevăzut în legea nouă. Ținîndu-se seama de partea executată din pedeapsa închisorii, se poate înlătura în totul sau în parte executarea amenzii.

Pedepsele complimentare, măsurile de siguranță, precum și măsurile educative neexecutate și neprevăzute în legea nouă, nu se mai execută, iar cele care au corespondent în legea nouă se execută în conținutul și limitele prevăzute de această lege.

Cînd o dispoziție din legea nouă se referă la pedepse definitiv aplicate, se ține seama, în cazul pedepselor executate pînă la data intrării în vigoare a acesteia, de pedeapsa redusă sau înlocuită potrivit dispozițiilor alineatelor precedente.

Aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive

Art. 15. — Cînd după rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare și pînă la executarea completă a pedepsei închisorii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, iar sancțiunea aplicată este mai mică decît maximul special prevăzut de legea nouă, ținîndu-se seama de infracțiunea săvîrșită, de persoana condamnatului, de conduita acestuia după pronunțarea hotărîrii sau în timpul executării pedepsei, se poate dispune fie menținerea, fie reducerea pedepsei. Pedeapsa aplicată nu poate fi coborîtă sub limita ce ar rezulta din reducerea acestei pedepse proporțional cu micșorarea maximului special prevăzut pentru infracțiunea săvîrșită.

Dispozițiile art. 14 alin. 5 se aplică și în cazul condamnărilor arătate în prezentul articol, executate pînă la data intrării în vigoare a legii noi, pedeapsa din hotărîre reducîndu-se cu o treime.

Aplicarea legii penale temporare

Art. 16. — Legea penală temporară se aplică infracțiunii săvîrșite în timpul cînd era în vigoare, chiar dacă fapta nu a fost urmărită sau judecată în acel interval de timp.

1. În sarcina inculpatului G.I., s-a reținut faptul că a vîndut, direct din depozitul întreprinderii unde era gestionar, un număr de bluze unor persoane din întreprindere. La data săvîrșirii faptei (10 martie 1972), aceasta era prevăzută ca infracțiune prin D. nr. 377 din 22 noiembrie 1971. Pînă la judecarea cauzei în recurs, a fost publicată, la 24 aprilie 1972, Legea nr. 3 din 1972 cu privire la activitatea de comerț interior care, în art. 79, a reprodus fără modificări esențiale, textul incriminator

Scanned with OKEN Scanner

din D. nr. 377 din 1971. Prin dispoziția din art. 92 al L. 3/1972 s-a prevăzut însă că această lege intră în vigoare la 30 de zile de la publicarea ei în Buletinul Oficial al R.S.R. și că tot pe aceeași dată se abrogă Decretul nr. 377 din 1971.

Care era legea penală aplicabilă în speță, știind că judecarea recursului a avut loc înainte de intrarea în vigoare a Legii 3/1972? Dar dacă judecata în recurs ar fi avut loc după intrarea în vigoare a legii menționate?

2. I. Gh., și C.A. au fost surprinși de organele miliției, în seara zilei de 1 iulie 1982, sustrăgînd material lemnos dintr-un vagon de cale ferată staționat într-o gară. Organele de cercetare ale miliției au stabilit că valoarea prejudiciului cauzat avutului obștesc de cei doi făptuitori era de 360 lei, astfel încît fapta constituia, la data săvîrșirii ei, o abatere de competența comisiei de judecată (art. 24^1 din L. nr. 59 din 1968 în redactarea atunci în vigoare). Pînă la terminarea cercetărilor, la 15 iulie 1982 a intrat în vigoare Decretul Consiliului de Stat nr. 260 din 9 iulie 1982 potrivit căruia sustragerea sub orice formă de bunuri încredințate spre transport căilor ferate sau altor unități de transport constituie infracțiune, fiind aplicabile dispozițiile legii penale, chiar dacă, prin valoarea pagubei produse, erau considerate abateri pînă la data intrării în vigoare a acestui decret.

Să se arate ce trebuiau să decidă organele de urmărire penală cu privire la fapta săvîrșită de I. Gh. și C.A.?

3. Prin stp 409 din 1972 a J. Cimpina, inculpații B.S. și B. St. au fost condamnați la cîte 6 luni și respectiv 3 luni închisoare pentru infracțiunea de delapidare (art. 223 al. 1 Cp) săvîrșită prin însușirea din gestiune a sumei de 473,50 lei. Deși prejudiciul cauzat avutului obștesc nu depășea 500 lei, s-a reținut totuși că fapta constituie infracțiune și nu abatere deoarece a fost săvîrșită în formă continuată și deci repetat, iar faptele săvîrșite în mod repetat erau exceptate, la acea dată, de la dezincriminarea condiționată prevăzută de Legea 59/1968.

După rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare, dar înainte de punerea ei în executare, Legea nr. 59/1968 a fost modificată prin D. nr. 86 din 1973, în sensul că săvîrșirea în mod repetat a faptei nu mai constituie o piedică în calea dezincriminării, astfel că infracțiunea pentru care inculpații fuseseră condamnați a fost considerată, în urma acestei modificări, ca simplă abatere, de competența comisiei de judecată.

Să se arate care au fost consecințele acestei modificări legislative asupra hotărîrii de condamnare.

4. La plîngerea prealabilă a părților vătămate P.P. și P.R. s-a pornit procesul penal pentru infracțiunea de injurie prevăzută în art. 512 Cp anterior, împotriva inculpatului E.B. Pînă la judecarea cauzei, a intrat în vigoare L. nr. 59 din 1968 potrivit căreia fapta săvîrșită de inculpat este considerată ca abatere.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța.

5. Inculpata E.V. a fost condamnată pentru tentativă la infracțiunea de pruncucidere prevăzută în art. 465 raportat la art. 97 Cp anterior. După rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare, a intrat în vigoare

Scanned with OKEN Scanner

noul cod penal care nu mai pedepsește tentativa la infracțiunea de pruncucidere.

Care au fost consecințele intrării în vigoare a noului cod penal asupra condamnării inculpatei?

6. Inculpatul E.N. a fost trimis în judecată pentru sivîrșirea infracțiunii de practicare a pescuitului fără autorizație, prevăzută în art. 268^{15a} Cp anterior. Înainte de judecarea cauzei, textul incriminator din Cp anterior a fost abrogat, însă fapta a fost incriminată prin dispoziția din art. 5 al D. nr. 43 din 1954, potrivit căreia pescuitul fără autorizație constituie infracțiune numai dacă este practicat ca îndeletnicire, condiție necerută de legea anterioară și nerealizată în fapta inculpatului.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța.

7. S-a reținut în fapt că, în după amiaza zilei de 23 mai 1968, în timp ce se jucau împreună cu alți copii, între minorul K.A., pe atunci în vîrstă de 12 ani, și minora K.E. de aceeași vîrstă, s-a încins o bătaie, victima K.E. lovind pe făptuitorul K.A. cu o piatră în față și apoi fugind de la locul faptei. Înfuriat că îi curgea sînge, minorul K.A. a luat o piatră de jos, a alergat în urma victimei și, de la o foarte mică distanță, i-a aruncat piatra cu putere, lovind-o în cap. Victima a căzut în nesimțire și a fost transportată la spital, unde a încetat din viață, după două zile, datorită traumatismului cranio-cerebral, cu fractura oaselor craniene și hemoragie cerebrală.

Întrucît potrivit dispozițiilor Cp anterior, în vigoare la data săvîrșirii faptei, minorul în vîrstă de 12 ani răspundea penal, dacă se stabilea că a acționat cu discernămînt, minorul K.A. a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de omor, luîndu-se împotriva lui măsura libertății supravegheate.

Pînă la judecarea recursului declarat împotriva acestei hotăriri, a intrat în vigoare noul Cod penal, care prevede că minorul care nu a împlinit vîrsta de 14 ani nu răspunde penal (art. 99 al. 1) și că fapta săvîrșită de un asemenea minor nu constituie infracțiune (art. 50).

Care trebuia să fie soluția instanței de recurs?

8. În sarcina inculpatului C.I. s-a reținut faptul că, în calitate de îngrijitor de animale la o C.A.P., din nesocotință, a vătămat grav o vacă a cooperativei, determinînd sacrificarea animalului și deci o pagubă avutului obștesc. Întrucît la data săvîrșirii faptei aceasta constituia infracțiunea de purtare cu nesocotință, neprevedere sau ușurință în îngrijirea vitelor, prevăzută în art. 268^{6} Cp anterior, C.I. a fost trimis în judecată și condamnat, prin stp. 1557 din 1968 a Judecătoriei Brașov, la 6 luni închisoare. Pînă la judecarea recursului declarat împotriva acestei hotăriri, a intrat în vigoare noul cod penal care nu mai incriminează fapta săvîrșită de C.I. sub această denumire, însă o sancționează ca neglijență în serviciu (art. 249).

Judecînd recursul, Tj. Brașov, prin dp 36 din 1969 l-a achitat pe C.I. cu motivarea că fapta lui nu mai este prevăzută ca infracțiune în noul cod penal.

Să se arate dacă soluția instanței de recurs este corectă sau nu.

9. Inculpatul C.C. a fost condamnat pentru infracțiunea de nerespectarea a regimului prețurilor și beneficiilor, prevăzută în art. 268^{17} lit. d Cp anterior. Pînă la judecarea recursului declarat de inculpat, a intrat

Scanned with OKEN Scanner

în vigoare noul Cp, care nu mai prevede ca atare infracțiunea pentru care recurentul fusese condamnat. Pe acest temei, inculpatul a cerut să i se aplice dispozițiile din art. 12 Cp.

Să se arate ce trebuie să decidă instanța de recurs, avînd în vedere faptul că, deși nu este incriminată ca atare, nerespectarea dispozițiilor legale privitoare la regimul prețurilor și beneficiilor poate constitui și potrivit noului cod penal infracțiune și anume, după caz, abuz sau neglijență în serviciu, dacă fapta este săvîrșită de un funcționar sau alt salariat, în exercitarea atribuțiilor sale de serviciu, și că inculpatul avea această calitate și săvîrșise fapta în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

10. Inculpatul a sustras, la 27 iulie 1989, prin efracție, o cantitate de grîu în valoare de 5 565 lei, din magazia unei unități economice. Prima instanță l-a condamnat pe inculpat pentru săvîrșirea infracțiunii de furt calificat în paguba avutului obștesc, în baza dispozițiilor din art. 5 al. 1 din Decretul nr. 306 din 1981, art. 208, 209 raportat la art. 224 Cp.

Pînă la judecarea recursului declarat împotriva hotărîrii de condamnare, Decretul nr. 306/1981 a fost abrogat prin Decretul-Lege nr. 9/1989. Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

11. Prin stp 713 din 1976 a J. Roman, inculpații minori C.C. și S.M. au fost condamnați la cîte 3 luni închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de furt în paguba avutului obștesc, iar față de minorul F.P., care a participat și el la infracțiune, s-a luat măsura educativă a internării într-un centru de reeducare (art. 104 Cp, în vigoare la acea dată). În fapt, s-a reținut că, în ziua de 11 iulie 1976, cei trei minori au sustras dintr-un vagon staționat pe o linie de garaj 4 legături de șipci de brad, în valoare de 150,69 lei. După rămînerea definitivă a sentinței, prin modificarea adusă Legii 59 din 1968 prin D. nr. 364 din 3 noiembrie 1976, prin care a fost introdus textul art. 24^1, fapta săvîrșită de cei trei minori a fost considerată abatere.

Să se arate care au fost consecințele acestei modificări legislative asupra sentinței.

12. Prin stp nr. 556 din 1957 a fostului Tribunal popular al fostului raion Bujorul, numitul M.G. a fost condamnat la 6 luni închisoare pentru infracțiunea de nedeclarare a metalelor prețioase, prevăzută în Legea nr. 638/1946, dispunîndu-se totodată confiscarea a nouă ducați de aur. Întrucît prin Decretul-Lege nr. 9/1989 a fost abrogat art. 37 din Decretul nr. 210/1960 care incrimina fapta pentru care fusese condamnat, numitul M.G. a făcut contestație la executare cerînd să i se restituie ducații confiscați.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța.

13. Prin stp nr. 103 din 4 oct. 1977 a Tj. Dolj, inculpata D.I. a fost condamnată la 3 ani și 6 luni închisoare pentru tentativă la infracțiunea de omor (art. 20 raportat la art. 174 Cp, cu aplicarea art. 74, 76 Cp) cu reținerea stării de recidivă (art. 37 lit. b Cp), săvîrșită la 17 mai 1977. Pentru reținerea stării de recidivă, instanța a avut în vedere faptul că inculpata fusese anterior condamnată pentru săvîrșirea unei infracțiuni de furt în paguba avutului obștesc, comisă la 24 oct. 1972 și constînd din sustragerea unei traverse de lemn dintr-o stivă din stația CFR Craiova, în valoare de 240 lei, prejudiciul fiind acoperit prin restituirea bunului sustras.

Scanned with OKEN Scanner

Avînd în vedere că, potrivit dispoziției din art. 24[1] din Legea 59/1968, introdus prin D. 364 din 4 noiembrie 1976, furtul în paguba avutului obștesc, săvîrșit în afara locului de muncă, constituie abatere și nu infracțiune, dacă prejudiciul, nu depășește 500 lei și paguba a fost integral reparată, să se arate dacă starea de recidivă a fost corect reținută în sarcina inculpatei.

14. Prin stp 1166 din 3 aug. 1951 a Trib. mil. București, P.B. a fost condamnat la 2 ani închisoare pentru infracțiunea de omisiune a denunțării, în baza art. 228 Cp anterior, text aplicat prin analogie, combinat cu art. 1 din același cod, care prevedea instituția analogiei.

Prin D. nr. 102 din 29 februarie 1956, a fost abrogat alin. 3 al art. 1 Cp anterior care prevedea instituția analogiei, fără să se prevadă ca infracțiune omisiunea denunțării. Această faptă a fost incriminată abia prin D. 318 din 1958, astfel că, de la 29 februarie 1956 și pînă la 21 iulie 1958, omisiunea denunțării nu a fost incriminată.

După intrarea în vigoare a noului cod penal, P.B. a făcut, la 21 februarie 1969, contestație prin care a solicitat să se constate dezincriminarea faptei pentru care el fusese condamnat.

Prin stp 40 din 18 martie 1969 a Trib mil. teritorial București a fost respinsă contestația lui P.B. ca neîntemeiată, deoarece omisiunea denunțării infracțiunii de trădare, pentru care petiționarul fusese condamnat, a fost incriminată, în urma abrogării art. 1 al. 3 Cp anterior, prin D. nr. 318 din 21 iulie 1958 și este incriminată și în noul Cp prin dispoziția din art. 170.

Să se arate dacă soluția este corectă.

15. Inculpatul N.O. a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea mai multor infracțiuni de remunerație injustă, în baza art. 240 Cp anterior. În fapt, s-a reținut că inculpatul, după ce a aprobat, în cadrul atribuțiilor sale de serviciu, livrarea unor cantități suplimentare de azotat de amoniu unor cooperative agricole de producție, indicate de coinculpatul I.T., trimis în judecată pentru trafic de influență, a acceptat invitațiile la restaurante și cadourile oferite de acesta.

Pînă la judecarea cauzei în recurs, a intrat în vigoare noul Cp care, prin dispozițiile din art. 256, incriminează fapta comisă de inculpat ca infracțiune de primire de foloase necuvenite, prevăzînd totodată, spre deosebire de Cp anterior, ca măsură de siguranță, confiscarea banilor, bunurilor sau valorile primite de făptuitor.

Să se arate dacă dispozițiile din art. 256 Cp privitoare la confiscarea specială erau aplicabile în cauză.

16. Prin rechizitoriul din 7 noiembrie 1969 al Procuraturii județene Argeș, inculpatul B.C. a fost trimis în judecată pentru infracțiunea de furt calificat în paguba avutului obștesc, comisă prin aceea că, în noaptea de 29 spre 30 dec. 1968, aflîndu-se sub influența alcoolului s-a introdus — prin forțarea dispozitivului de închidere a ușii — într-un centru de pîine din Pitești, de unde și-a însușit 2 pîini negre în valoare de 8 lei.

În fața instanței, inculpatul a cerut să se facă în cauză aplicarea dispoziției din art. 1 al. 3 Cp anterior, în vigoare la data săvîrșirii faptei, care prevedea că nu constituie infracțiune fapta incriminată prin lege, dacă prin conținutul ei concret și prin condițiile în care a fost săvîrșită, nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni, fiind în mod vădit

Scanned with OKEN Scanner

lipsită de importanţă, dispoziţie care nu avea corespondent în Codul penal intrat în vigoare la 1 ianuarie 1969.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa dacă aprecia că într-adevăr fapta săvîrşită de inculpat nu prezenta pericolul social al unei infracţiuni în sensul Cp anterior.

17. Prin cererea formulată de Procuratura locală Galaţi, adresată instanţei de judecată, s-a solicitat luarea, faţă de minorul N.G., în vîrstă de 11 ani şi 10 luni, a uneia din măsurile educative prevăzute în art. 140 Cp anterior, măsuri ce se puteau lua faţă de minorii care, deşi au săvîrşit fapte prevăzute de legea penală, nu răspundeau penal.

Întrucît judecata a avut loc după intrarea în vigoare a noului cod penal, care prevede că măsurile educative se pot lua numai faţă de minorii care au împlinit 14 ani şi răspund penal, să se arate ce trebuia să decidă instanţa.

18. Inculpatul N.G. a fost trimis în judecată pentru săvîrşirea infracţiunii de tîlhărie în paguba avutului obştesc, prevăzută în art. 225 al. 2 Cp. Agravanta din al. 2 al art. 225 a fost reţinută deoarece producerea urmărilor prevăzute în art. 181 — o vătămare a integrităţii corporale care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale între 11 şi 60 zile — în redactarea art. 181 Cp atunci în vigoare, justifica o astfel de încadrare.

Pînă la judecarea cauzei, dispoziţia din art. 180 al. 2 Cp a fost modificată prin Legea nr. 6 din 1973, în sensul că fapta constituie infracţiunea de lovire sau alte violenţe şi nu infracţiunea de vătămare corporală, dacă durata îngrijirilor medicale este de cel mult 20 de zile, ceea ce înseamnă că, pentru existenţa infracţiunii de vătămare corporală, durata minimă a îngrijirilor medicale a fost implicit ridicată de la 10 la 20 de zile.

Întrucît în speţă durata îngrijirilor medicale a fost de 12 zile, să se arate care este legea penală mai favorabilă inculpatului.

19. Prin stp 640 din 14 noiembrie 1968 a J. sect. 2 Bucureşti, inculpatul D.G. a fost condamnat la 6 ani închisoare corecţională pentru săvîrşirea infracţiunii de viol, prevăzută în art. 419 pct. 1 şi 2 al. ultim Cp anterior, reţinîndu-se agravanta că în urma violului victima a rămas gravidă. Pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare, a intrat în vigoare noul Cp care nu mai prevede printre elementele circumstanţiale ale violului împrejurarea că victima a rămas gravidă, astfel că încadrarea juridică a faptei inculpatului ar fi în art. 197 al. 1, care prevede pentru această infracţiune pedeapsa închisorii de la 2 la 7 ani, spre deosebire de Cp anterior care prevedea, pentru fapta comisă în împrejurările arătate, pedeapsa închisorii de la 5 la 10 ani.

În recursul declarat de inculpat împotriva acestei hotărîri, acesta a cerut să se constate că, în raport cu dispoziţiile noului Cp, fapta sa nu mai este considerată viol calificat şi în consecinţă să se aplice dispoziţiile din art. 419 al. 1 Cp anterior, care îi sînt mai favorabile deoarece pedeapsa prevăzută era închisoarea corecţională de la 2 la 5 ani.

Să se arate care lege penală era mai favorabilă inculpatului şi ce trebuia să decidă instanţa de recurs.

20. În sarcina inculpatului B.V. s-a reţinut că, în perioada septembrie-octombrie 1968, a furat din grădina de legume a CAP unde lucra un număr de lăzi goale şi o cantitate de legume în valoare totală de 518 lei.

Prin stp 661 din 27 noiembrie 1968 a Judecătoriei Tecuci, inculpatul B.V. a fost condamnat la un an închisoare pentru infracţiunea de

Scanned with OKEN Scanner

furt calificat în paguba avutului obștesc, prevăzută în art. 524, 536[1] cu referire la art. 525 pct. 1 lit. c Cp anterior. Furtul a fost considerat calificat deoarece a fost comis de pe cîmp.

În recursul declarat de inculpat împotriva acestei hotărîri, care a fost judecat după intrarea în vigoare a noului Cp, s-a cerut aplicarea dispozițiilor din legea penală nouă, care îi erau mai favorabile.

Admițînd recursul inculpatului, Tj. Galați, constatînd că noul Cp nu mai consideră ca fiind calificat furtul săvîrșit de pe cîmp, a încadrat fapta inculpatului ca furt simplu în paguba avutului obștesc, prevăzut în art. 224 al. 1 Cp. În continuare, pentru a stabili care lege este mai favorabilă, instanța a procedat la compararea din nou a dispozițiilor din cele două coduri, de această dată cu privire la infracțiunea de furt simplu, și constatînd că, în timp ce în art. 224 al. 1 Cp pedeapsa prevăzută este închisoare de la 6 luni la 4 ani, în Cp anterior pedeapsa era închisoare de la 3 luni la 1 an (art. 524, 536[1] și 236 lit. a), a făcut aplicarea acestor din urmă, dispoziții reducînd pedeapsa aplicată de prima instanță.

Să se arate dacă soluția instanței de recurs este corectă sau nu.

21. În fapt, s-a reținut că, în seara zilei de 26 iunie 1968, inculpatul B.I. și-a însușit, de pe terenul Stațiunii experimentale agricole Oradea, cantitatea de 340 kg mazăre netreierată, în valoare de 576 lei, pe care a transportat-o la domiciliul său.

Inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea faptei sub încadrarea de furt calificat în paguba avutului obștesc, caracterul calificat fiind determinat de împrejurarea că furtul a fost săvîrșit de pe cîmp, agravantă prevăzută în art. 525 pct. 1 lit. c Cp anterior.

În cursul judecății în cauză, a intrat în vigoare noul Cp care nu mai prevede ca element circumstanțial al furtului calificat săvîrșirea acestuia de pe cîmp, astfel că, sub acest aspect, potrivit legii noi, fapta săvîrșită de inculpat nu ar putea constitui furt calificat, ci furt simplu. În același timp, potrivit noului Cp furtul este calificat atunci cînd este comis în timpul nopții, element circumstanțial pe care Cp anterior nu-l prevedea.

Să se arate care era legea penală aplicabilă în cauză.

22. Inculpatul D.O. a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de furt calificat în paguba avutului obștesc. Pînă la judecarea cauzei, a intrat în vigoare actualul Cp care prevede fapta săvîrșită de inculpat ca furt simplu. Făcînd aplicarea dispozițiilor din art. 13 Cp, instanța a constatat că este mai favorabil inculpatului textul incriminator din Cp în vigoare și a încadrat fapta în acest text, dar a aplicat pedeapsa mai ușoară din Cp anterior.

Să se arate dacă soluția este corectă sau nu.

23. Prin stp 17 din 10 oct. 1969 a Tj. Suceava, a fost condamnat, între alții, și inculpatul S.C. la 1 an închisoare pentru infracțiunea de furt în paguba avutului obștesc, prevăzută în art. 524, 536[1], 525 pct. 4 lit. c Cp anterior, cu aplicarea art. 13, 74 și 76 lit. d Cp în vigoare. Întrucît fapta fusese comisă la 23 noiembrie 1968, instanța de judecată, făcînd aplicarea dispozițiilor din art. 13 Cp, a considerat ca fiind mai favorabile dispozițiile din Cp anterior, în ce privește încadrarea juridică a faptei. Cît privește însă circumstanțele atenuante, acestea au fost constatate și aplicate potrivit dispozițiilor din Cp în vigoare.

Să se arate dacă soluția instanței este legală.

Scanned with OKEN Scanner

24. Prima instanţă l-a condamnat pe inculpatul G.S. pentru săvîrşirea infracţiunii de loviri cauzatoare de moarte, prevăzută în art. 475 Cp anterior, cu reţinerea scuzei atenuante a beţiei, prevăzută în art. 129 al. 2 din acelaşi cod. Întrucît pînă la soluţionarea recursului declarat de inculpat împotriva hotărîrii de condamnare, a intrat în vigoare noul Cp (art. 183) s-a pus problema stabilirii legii aplicabile în cauză.

Din examinarea dispoziţiilor din cele două legi privitoare la infracţiunea săvîrşită, rezultă că pedeapsa prevăzută în ambele coduri este închisoarea de la 3 la 10 ani. În ceea ce priveşte circumstanţa atenuantă a stării de beţie, reţinută în cauză, se constată că, sub influenţa ei, potrivit Cp anterior, maximul pedepsei se reducea cu o cincime, în timp ce potrivit Cp (art. 76) pedeapsa se reduce sub minimul special.

Să se arate care era legea penală mai favorabilă.

25. Prin stp 2362 din 5 dec. 1968 a J. Iaşi, inculpatul C.C. a fost condamnat la 6 luni închisoare pentru săvîrşirea infracţiunii de specula prevăzută în art. 10 şi 15 din D. nr. 504 din 1957 combinat cu art. 268^{18} lit. c Cp anterior. În fapt, s-a reţinut că inculpatul a cumpărat şi revindut, în mai multe rînduri, în total cantitatea de 120 litri vin.

În recursul declarat împotriva acestei hotărîri şi judecat după 1 ian. 1969, s-a pus problema încadrării juridice a faptei în raport cu noile dispoziţii legale.

Avînd în vedere că fapta săvîrşită de inculpat se încadrează în dispoziţiile din art. 295 lit. c Cp, raportate la cele din art. 11 din D. 504 din 1957, modificat prin D. 51 din 1969, dispoziţii ce prevăd aceeaşi pedeapsă şi în aceleaşi limite (închisoare de la 6 luni la 5 ani), să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs sub acest aspect.

26. Prin stp 2386 din 20 dec. 1968 a J. Piteşti, inculpatul P.G. a fost condamnat, printre altele, la 2 ani închisoare corecţională pentru săvîrşirea infracţiunii de fals în acte publice prevăzută în art. 401 al. 2 Cp anterior. În recursul declarat împotriva acestei hotărîri şi judecat după 1 ianuarie 1969, inculpatul a cerut să i se aplice legea penală cea mai favorabilă.

Avînd în vedere că în Cp anterior infracţiunea pentru care inculpatul a fost condamnat era pedepsită cu închisoare de la 2 la 5 ani, iar în Cp actual (art. 288 al. 1) fapta este pedepsită cu închisoare de la 3 luni la 3 ani, să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs.

27. Prin stp 11 din 22 noiembrie 1968 a Tj. Sibiu, inculpata P.E. a fost condamnată la 3 ani şi 6 luni temniţă grea pentru săvîrşirea infracţiunii de pruncucidere, prevăzută în art. 465 Cp anterior şi pedepsită cu temniţă grea de la 3 la 5 ani.

Pînă la judecarea recursului declarat de inculpată împotriva sentinţei menţionate, a intrat în vigoare noul Cp care prevede pentru infracţiunea de pruncucidere pedeapsa închisorii de la 2 la 7 ani.

Să se arate care dispoziţii sînt mai favorabile inculpatei şi ce trebuia să decidă instanţa de recurs sub acest aspect.

28. Prin stp 57 din 1969 a Judecătoriei Rădăuţi, inculpatul I.Gh. a fost condamnat, pentru o infracţiune săvîrşită înainte de intrarea în vigoare a noului Cp, cu aplicarea art. 13 Cp. Instanţa a apreciat că, dintre

Scanned with OKEN Scanner

cele două legi penale, este mai favorabilă aceea care prevede pedeapsa închisorii alternativ cu pedeapsa amenzii, față de cealaltă care prevede numai pedeapsa închisorii.

Să se arate dacă soluția este corectă.

29. Inculpatul V.I. a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de abuz de încredere prevăzută în art. 213 Cp. Înainte de judecarea cauzei, prin L. nr. 6 din 1973 pentru modificarea Codului penal a fost modificată implicit pedeapsa amenzii prevăzută ca pedeapsă alternativă cu închisoarea pentru infracțiunea de abuz de încredere, în sensul că în locul amenzii de la 1000 la 4000 lei a fost prevăzută amenda de la 3000 la 15000 lei (art. 63 al. 3 Cp modificat prin L. nr. 6 din 1973). Întrucît pedeapsa cu închisoarea a rămas aceeași în cele două legi, instanța a aplicat inculpatului pedeapsa amenzii de 5000 lei.

Să se arate dacă pedeapsa aplicată este legală.

30. Inculpatul N.H. a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută în art. 245 al. 1, pct. 1 Cp anterior. Înainte de judecarea cauzei, a intrat în vigoare noul Cp care prevede infracțiunea de abuz în serviciu, săvîrșită de inculpat, în dispozițiile din art. 246.

Avînd în vedere că în Cp anterior infracțiunea săvîrșită de inculpatul N.H. era pedepsită cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau amendă de la 500 la 3000 lei, iar în noul Cp aceeași infracțiune era sancționată, la acea dată, cu închisoare de la 3 luni la 2 ani, să se arate care din cele două legi era incidentă în cauză și de ce.

31. Inculpatul C.G. a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de vătămare corporală, prevăzută în art. 471 Cp anterior. Judecata a avut loc după 1 ianuarie 1969, cînd a intrat în vigoare noul Cp, instanța avînd de soluționat problema stabilirii legii penale aplicabile în speță. Constatînd că în Cp anterior fapta săvîrșită de inculpat era sancționată cu închisoare de la 2 luni la 1 an, în timp ce noul Cp (art. 180 al. 2) sancționează aceeași faptă cu închisoare de la 3 luni la 1 an sau cu amendă, instanța a considerat că legea nouă, care prevede ca pedeapsa alternativă amenda, este mai favorabilă inculpatului, deoarece ea însăși s-a orientat către pedeapsa amenzii și, în consecință, l-a condamnat pe inculpat la pedeapsa amenzii, cu reținerea în favoarea lui a cinrcumstanțelor atenuante.

Avînd în vedere că, prin aplicarea circumstanțelor atenuante, pedeapsa închisorii prevăzută în Cp anterior putea fi redusă pînă la 50 lei amendă, în timp ce pedeapsa amenzii, potrivit legii noi, nu putea fi redusă sub 500 lei, să se arate dacă aplicarea dispozițiilor din art. 13 Cp a fost corectă în cauză.

32. Prin stp 1062 din 26 oct. 1968, J. Suceava a condamnat pe inculpații I.V. și H.Gh. pentru infracțiunea de furt din avutul obștesc la o pedeapsă cu închisoarea și totodată la pedeapsa complementară a confiscării averii. Judecînd recursul declarat împotriva acestei hotărîri după intrarea în vigoare a noului Cp, Tj. Suceava, prin dp 10 din 6 ian. 1969, a constatat că legea penală mai favorabilă inculpaților era Cp anterior și a menținut pedepsele principale aplicate.

Scanned with OKEN Scanner

Avînd în vedere că pentru respectivele fapte în noul Cp se prevede confiscarea parţială a averii şi nu confiscarea întregii averi ca în Cp anterior, să se arate ce trebuie să decidă instanţa de recurs cu privire la pedeapsa complementară aplicată de prima instanţă.

33. Prin stp 642 din 18 oct. 1968 a J. Cîmpulung Moldovenesc, inculpata C.E. a fost condamnată la 1 an închisoare şi 2 ani interdicţie corecţională pentru infracţiunea de înşelăciune prevăzută în art. 549 Cp anterior.

Recursul declarat de inculpată împotriva acestei hotărîri a fost judecat după 1 ian. 1969, instanţa avînd de soluţionat problema determinării legii penale aplicabile în cauză. Avînd în vedere că, potrivit dispoziţiilor din Cp anterior, pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea săvîrşită de inculpată era închisoarea corecţională de la 3 luni la 2 ani şi interdicţie corecţională de la 1 la 2 ani, iar potrivit noului Cp aceeaşi faptă era sancţionată la acea dată tot cu închisoarea de la 3 luni la 2 ani, însă fără a se prevedea şi pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi, să se arate care trebuia să fie soluţia instanţei de recurs sub acest aspect.

34. Inculpatul N.O. a fost condamnat la 1 an şi 6 luni închisoare corecţională şi la 2 ani interdicţie corecţională, pedeapsă complementară prevăzută ca obligatorie, potrivit Cp anterior, în vigoare la data săvîrşirii infracţiunii, pentru fapta săvîrşită de inculpat.

Judecînd recursul declarat de inculpat împotriva acestei hotărîri, după 1 ian. 1969, tribunalul judeţean a stabilit ca fiind mai favorabilă infractorului reglementarea din Cp anterior.

Avînd în vedere că potrivit dispoziţiilor din noul Cp pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi, corespunzătoare pedepsei interdicţiei corecţionale din Cp. anterior, aplicată de prima instanţă, nu poate fi aplicată decît pe lîngă pedeapsa închisorii de cel puţin 2 ani, să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs cu privire la pedeapsa complementară aplicată de prima instanţă.

35. Prin stp 1334 din 4 dec. 1968, J. Suceava a condamnat pe inculpatul L.D., printre altele, pentru infracţiunile de fals şi uz de fals, prevăzute în art. 401 pct. 2 şi respectiv 412 Cp anterior. În recursul judecat după intrarea în vigoare a noului Cp, inculpatul a cerut să i se aplice legea mai favorabilă.

Avînd în vedere că în ce priveşte condiţiile de incriminare şi pedeapsa pentru fiecare dintre infracţiunile săvîrşite de inculpat, sînt mai favorabile dispoziţiile din legea nouă, iar în ce priveşte aplicarea pedepsei pentru concursul de infracţiuni este mai favorabilă legea anterioară, să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs.

36. Inculpatul N.G. a fost trimis în judecată pentru săvîrşirea unei infracţiuni din culpă, cu reţinerea stării de recidivă, deoarece mai fusese condamnat anterior la o pedeapsă cu închisoare mai mare de 6 luni.

În cursul procesului, a intrat în vigoare L. nr. 6 din 1973 pentru modificarea Cp, prin care s-au modificat dispoziţiile din art. 37 Cp, în sensul că pentru a exista stare de recidivă este nenecesar ca infracţiu-

Scanned with OKEN Scanner

nea ce constituie cel de-al doilea termen al recidivei să fie săvîrşită cu intenţie.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa cu privire la starea de recidivă.

37. Inculpatul G.D. a fost trimis în judecată pentru săvîrşirea din nou a unei infracţiuni pentru care legea prevedea pedeapsa închisorii de la o lună la 3 luni, cu reţinerea stării de recidivă, fiindcă anterior mai fusese condamnat la pedeapsa închisorii mai mare de 6 luni. În cursul procesului, a fost modificat Cp prin L. 6/1973 care, în ce priveşte recidiva, a introdus condiţia ca infracţiunea săvîrşită din nou să fie intenţionată, iar pedeapsa prevăzută de lege pentru aceasta să fie închisoarea mai mare de 1 an.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa cu privire la starea de recidivă a inculpatului.

38. Prin stp 1843 din 24 aprilie 1973, J. Piteşti a condamnat pe inculpata R.A. la 3500 lei amendă pentru infracţiunea de lovire prevăzută în art. 180 al. 2, cu reţinerea stării de recidivă postexecutorie (art. 37 lit. b Cp).

Tj. Argeş, prin dp 1027 din 10 iulie 1973, a admis recursul inculpatei şi a înlăturat starea de recidivă. În motivarea acestei soluţii, instanţa de recurs a reţinut că fapta fiind comisă la 30 noiembrie 1972, cînd infracţiunea de lovire era pedepsită cu închisoare pînă la 1 an, inculpata nu se afla în stare de recidivă, deoarece dispoziţiile din art. 37 lit. b, astfel cum au fost modificate prin L. nr. 6/1973, prevăd că infracţiunea ce constituie cel de-al doilea termen al recidivei trebuie să fie sancţionată de lege cu pedeapsa închisorii mai mare de 1 an.

Este de reţinut că, potrivit dispoziţiilor din art. 180 al. 2 Cp, anterior modificării, infracţiunea de lovire sau alte violenţe era pedepsită cu închisoare de la 3 luni la 1 an sau cu amendă, iar după modificarea adusă prin L. nr. 6/1973, aceeaşi infracţiune este pedepsită cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă. În ce priveşte recidiva, dispoziţiile din Cp, înainte de modificarea menţionată, prevedeau că pentru existenţa celui de-al doilea termen al recidivei era suficient să se săvîrşească din nou o infracţiune, fără nici o condiţie.

Să se arate dacă decizia tribunalului judeţean este temeinică şi legală.

39. Prin cererea adresată instanţei de judecată la 10 martie 1969, E.G. a cerut reabilitarea sa pentru o condamnare la pedeapsa închisorii suferită înainte de intrarea în vigoare a noului Cp. Termenul de reabilitare, socotit potrivit dispoziţiilor din Cp anterior, care prevedeau un termen mai scurt şi erau deci mai favorabile, se împlinise la 1 martie 1969. Avînd în vedere că potrivit dispoziţiilor din noul Cp termenul de reabilitare nu era împlinit la data judecării cererii de reabilitare, să se arate ce trebuia să decidă instanţa.

40. Fostul Tribunal popular al raionului Rădăuţi, prin stp nr. 655 din 1958, a condamnat pe inculpatul C.T. la 25 ani muncă silnică pentru infracţiunea de delapidare prevăzută în art. 236 lit. g Cp anterior, prejudiciul adus avutului obştesc fiind de 51 679 lei. Fapta comisă de con-

Scanned with OKEN Scanner

damnatul C.T. s-ar încadra în art. 223 al. 2 din noul Cp, care prevede pedeapsa închisorii de la 5 la 15 ani.

După intrarea în vigoare a noului Cp, condamnatul a făcut contestație la executare cerînd reducerea pedepsei aplicate

Să se arate ce trebuia să decidă instanța.

41. Prin stp 280 din 1967 a fostului Tribunal popular al raionului 23 August București, inculpata O.M. a fost condamnată la 6 ani închisoare corecțională, 2 ani interdicție corecțională și confiscarea totală a averii, pentru favorizare la infracțiunea de delapidare, prevăzută în art. 284 pct. 1 combinat cu art. 236 lit. e Cp anterior.

După intrarea în vigoare a noului Cp, condamnata a cerut înlăturarea pedepsei complementare a confiscării averii, pedeapsă care nu mai este prevăzută în noua lege pentru infracțiunea săvîrșită.

Avînd în vedere că la data introducerii contestației pedeapsa confiscării averii nu fusese executată, să se arate ce trebuia să decidă instanța.

42. Prin stp 270 din 1968 a J. Odorheiul Secuiesc, inculpatul V.A. a fost condamnat la 11 luni închisoare corecțională și 1 an interdicție corecțională pentru o infracțiune de furt. După intrarea în vigoare a noului Cp, condamnatul a cerut să i se înlăture pedeapsa complementară. Instanța a respins contestația cu motivarea că pedeapsa interdicției corecționale avînd corespondent în legea nouă, urmează a fi executată în condițiile legii noi.

Avînd în vedere că potrivit dispozițiilor din art. 65 Cp pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi poate fi aplicată numai pe lîngă pedeapsa închisorii de cel puțin 2 ani, să se arate dacă soluția este corectă sau nu și de ce.

43. Petiționarul C. St. Gh. a introdus la 6 mai 1971, cerere de reabilitare cu privire la pedeapsa de 9 ani închisoare, aplicată prin stp 743 din 1959 a fostului Tribunal popular raional Turnu Severin pentru infracțiunea de delapidare, prevăzută în art. 236 lit. d Cp anterior. Pedeapsa a fost executată pînă la 26 aprilie 1963.

Se constată că termenul cerut de lege pentru obținerea reabilitării era, în speță, potrivit legii vechi, de 8 ani, iar potrivit noului Cp termenul este de 4 ani plus jumătate din durata pedepsei aplicate, dacă aceasta nu depășește 5 ani, de 5 ani plus jumătate din durata pedepsei dacă aceasta este mai mare de 5 ani, dar nu mai mare de 10 ani și de 7 ani plus jumătate din durata pedepsei dacă aceasta depășește 10 ani.

De asemenea, se constată că infracțiunea pentru care petiționarul fusese condamnat la 9 ani închisoare corecțională, potrivit Cp anterior, este pedepsită, în noul Cp, cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Judecătoria Tr. Severin, prin stp 1771 din 18 iunie 1971, a respins ca fiind prematur introdusă cererea de reabilitare a petiționarului, cu motivarea că la data de 6 mai 1971 nu se împlinise termenul de 9 ani și 6 luni, așa cum prevede dispoziția din art. 35 lit. b Cp.

Să se arate dacă hotărîrea este temeinică și legală.

44. Inculpatul G.D. a fost condamnat la 2 ani închisoare corecțională pentru infracțiunea de huliganism prevăzută în art. 578 Cp anterior, care prevedea pentru această infracțiune pedeapsa închisorii corecționale de la 6 luni la 5 ani. După rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare,

Scanned with OKEN Scanner

a intrat în vigoare noul Cp care prevede, pentru aceeași infracțiune (art. 321 al. 1) pedeapsa închisorii de la 3 luni la 2 ani. Ca urmare, condamnatul a făcut contestație la executare cerînd reducerea pedepsei aplicate.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța.

45. Prin stp 173 din 1969 a Tj. Bihor, inculpatul D.M. a fost condamnat la 1 an și 6 luni închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de furt calificat în paguba avutului obștesc prevăzută în art. 221 al. 2 Cp, care prevedea pentru această infracțiune pedeapsa închisorii de la 3 la 12 ani. După rămînerea definitivă a hotăririi de condamnare, prin D. nr. 154 din 1970 pentru modificarea Codului penal, pedeapsa prevăzută pentru infracțiunea săvîrșită de D.M. a devenit închisoare de la 1 la 7 ani.

În urma acestei modificări legislative, condamnatul a cerut să i se reducă pedeapsa aplicată, ținîndu-se seama și de circumstanțele atenuante reținute în favoarea sa.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța, în soluționarea contestației și pe ce temei legal.

46. Condamnatul K.V., aflat în executarea unei pedepse privative de libertate aplicată înainte de intrarea în vigoare a noului Cp, a introdus, în luna ianuarie 1969, o contestație la executare, cerînd reducerea pedepsei. Instanța a respins contestația introdusă de K.V. cu motivarea că aceasta a devenit fără obiect, întrucît contestatorul a fost liberat condiționat din executarea pedepsei.

Să se arate dacă soluția este legală.

TITLUL II

Infracțiunea

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Trăsăturile esențiale ale infracțiunii

Art. 17. — Infracțiunea este fapta care prezintă pericol social, săvîrșită cu vinovăție și prevăzută de legea penală.

Infracțiunea este singurul temei al răspunderii penale.

Pericolul social al faptei

Art. 18. — Faptă care prezintă pericol social în înțelesul legii penale este orice acțiune sau inacțiune prin care se aduce atingere uneia dintre valorile arătate în art. 1 și pentru sancționarea căreia este necesară aplicarea unei pedepse.

Faptă care nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni

Art. 18[1] — Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă prin atingerea minimă adusă uneia din valorile apărate de lege și prin conținutul

Scanned with OKEN Scanner

ei concret, fiind lipsită în mod vădit de importanţă, nu prezintă gradul de pericol social al unei infracţiuni.

La stabilirea în concret a gradului de pericol social se ţine seama de modul şi mijloacele de săvîrşire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce, precum şi de persoana şi conduita făptuitorului.

În cazul faptelor prevăzute în prezentul articol, procurorul sau instanţa aplică una din sancţiunile cu caracter administrativ prevăzute în art. 92.

Vinovăţia

Art. 19. — Vinovăţie există cînd fapta care prezintă pericol social este săvîrşită cu intenţie sau din culpă.

1) Fapta este săvîrşită cu intenţie cînd infractorul :

a. prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvîrşirea acelei fapte ;

b. prevede rezultatul faptei sale şi deşi nu-l urmăreşte, acceptă posibilitatea producerii lui.

2) Fapta este săvîrşită din culpă cînd infractorul :

a. prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce ;

b. nu prevede rezultatul faptei sale, deşi trebuia şi putea să-l prevadă.

Fapta constînd într-o acţiune săvîrşită din culpă constituie infracţiune numai atunci cînd în lege se prevede în mod expres aceasta.

Fapta constînd într-o inacţiune constituie infracţiune fie că este săvîrşită cu intenţie, fie din culpă, afară de cazul cînd legea sancţionează numai săvîrşirea ei cu intenţie.

1. S-a constatat că numitul C.N., după ce a luat hotărîrea de a avea raport sexual cu numita D.E., a încercat, fără să folosească constrîngerea, să aibă un astfel de raport, însă, faţă de riposta violentă a victimei, dîndu-şi seama de opunerea acesteia, a abandonat hotărîrea luată.

Să se arate dacă C.N. a săvîrşit sau nu o faptă prevăzută de legea penală.

2. S-a reţinut în fapt că, în ziua de 28 sept. 1975, inculpatul D.E., conducînd autobuzul aparţinînd Întreprinderii de transport auto Alba Iulia pe drumul Ighiu — Galda de Jos, fără a se asigura, a virat spre drumul ce ducea în comuna Cricău. Cum din sens opus circula autoturismul Consiliului popular judeţean Alba, condus de P. Gh., cele două autovehicule s-au ciocnit. În accident a fost lovit grav A.N., care se afla în automobilul consiliului popular. Fiind transportat în autosanitara Direcţiei sanitare judeţene Alba, condusă de inculpatul C.Gh., prin depăşirea greşită a unui autoturism, acesta a produs un alt accident de circulaţie, în urma căruia victima A.N., care se afla pe targă în autosanitară, a încetat din viaţă.

Raportul de constatare medico-legală întocmit în cauză a concluzionat că moartea lui A.N. a fost violentă, datorîndu-se şocului hemoragic traumatic, rezultat al primului accident, decompensat rapid în urma leziunilor

Scanned with OKEN Scanner

suferite cu ocazia celui de-al doilea, cu precizarea că leziunile rezultate din ambele accidente au concurat la decesul victimei.

Inculpații D.E. și C.Gh., au fost trimiși în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de ucidere din culpă prevăzută în art. 178 al. 2 Cp.

Judecînd cauza, Judecătoria Alba Iulia, prin stp. nr. 275 din 1976, a reținut în sarcina inculpatului D.E. infracțiunea de vătămare corporală din culpă, prevăzută în art. 184 al 2 și 4 Cp, prin schimbarea calificării din ucidere din culpă, reținînd această din urmă calificare numai pentru fapta săvîrșită de inculpatul C.Gh.

Să se arate dacă legătura de cauzalitate dintre faptele inculpaților și moartea victimei a fost corect stabilită.

3. În sarcina inculpatului B.I.P. s-a reținut faptul că, în ziua de 26 iunie 1975, în urma unei certe cu vecinul său, victima P.V., a aruncat cu o piatră, peste gard, în direcția victimei, lovind-o în cap. Datorită loviturii, victima a căzut la pămînt în stare de nesimțire.

Fiind transportată la spital, victima a rămas internată pînă a doua zi dimineață cînd, fără a i se face externarea, a plecat din proprie inițiativă.

După două zile, victima s-a simțit rău, datorită infecției survenite, și a fost reinternată în spital unde, cu toate îngrijirile medicale acordate, a decedat în ziua de 4 iulie 1975.

Din raportul de constatare medico-legală rezultă că între plaga epicraniană cu focar de fractură înfundat, produsă de inculpat prin lovirea cu piatra și moartea victimei există legătură de cauzalitate.

Prin stp nr. 89 din 1975 a Tj. Galați, inculpatul B.I.P. a fost condamnat pentru infracțiunea de loviri cauzatoare de moarte (art. 183 Cp).

În recursul declarat împotriva acestei hotărîri, inculpatul a susținut că instanța nu a administrat toate probele pentru a stabili dacă între lovitura aplicată de el și moartea victimei există legătură cauzală și că însești actele medicale întocmite în cauză au admis ca posibilă concluzia că moartea s-a datorat complicațiilor ivite din cauza neefectuării de către victimă a tratamentului indicat.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

4. S-a reținut că, în ziua de 21 martie 1980, inculpatul N.M., tractorist rutierist și coinculpatul R.I. membru al CAP, au transportat îngrășăminte cu tractorul condus de primul. După ce amîndoi au consumat băuturi alcoolice, inculpatul N.M. a încredințat tractorul celuilalt inculpat care, fiind în stare de ebrietate și neposedînd permis de conducere, a pierdut controlul volanului, a intrat cu tractorul într-un șanț aflat pe marginea drumului, unde a surprins un copil, pe care l-a strivit de un pom ; la scurt timp după producerea accidentului, victima P.I. a decedat.

Prin stp nr. 789 din 1980 a Judecătoriei Slatina, rămasă definitivă prin respingerea recursurilor declarate de inculpați și de partea civilă, inculpatul N.M. a fost condamnat la 10 luni închisoare, cu executare prin muncă corecțională, pentru săvîrșirea infracțiunii de încredințare a unui autovehicul pentru a fi condus pe drumurile publice unei persoane fără permis de conducere, prevăzută în art. 37 al. 3 din D. nr. 328 din 1966, iar coinculpatul R.I. la 4 ani și 6 luni închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de ucidere din culpă prevăzută în art. 178 al. 2 și la 1 an închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de conducere fără permis a unui autovehicul (art. 37 al. 1, D. 328 din 1966), urmînd să execute pedeapsa cea mai grea.

Scanned with OKEN Scanner

Prin recursul extraordinar declarat în cauză, hotărîrile au fost criticate pentru necondamnarea inculpatului N.M. și pentru infracțiunea de ucidere din culpă, apreciindu-se că există legătură de cauzalitate între fapta lui de a încredința tractorul spre a fi condus de o persoană neposesoare de permis de conducere și moartea victimei provocată de cel care a condus tractorul în condițiile arătate.

Să se arate dacă această critică este întemeiată sau nu.

5. În ziua de 13 martie 1988, inculpatul P.T., proprietarul unui autoturism, s-a deplasat la domiciliul coinculpatului T.M., mecanic auto, pentru ca acesta să-i regleze sistemul de frînare. După efectuarea reparației, P.T., deși cunoștea faptul că mecanicul T.M. nu avea permis de conducere a autovehiculelor, i-a încredințat acestuia autoturismul spre a-l conduce prin comună. Ca urmare a consumului de alcool (0,60 grame la mie) și a lipsei de cunoștințe în conducerea autovehiculului, T.M. a accidentat pe numitul D.A. provocîndu-i o vătămare corporală.

Să se arate dacă între fapta lui P.T., de încredințare a autovehiculului și accidentarea lui D.A. există legătură de cauzalitate.

6. S-a stabilit că, în cadrul conflictului avut cu victima I.A., inculpatul B.S. i-a aplicat acesteia o puternică lovitură cu pumnul în față, încît aceasta a căzut și s-a lovit cu capul de asfalt.

După două zile de spitalizare, victima a fost externată, întrucît nu prezenta leziuni osoase; cum starea sănătății sale s-a înrăutățit, a fost transportată din nou la spital unde a încetat din viață după 12 zile de la agresiune.

Prin stp nr. 66 din 1980 a Tj. Hunedoara, inculpatul B.S. a fost condamnat pentru săvîrșirea infracțiunii de loviri cauzatoare de moarte, prevăzută în art. 183 Cp, la 6 ani închisoare.

Prin recursul declarat împotriva acestei hotăriri, inculpatul a susținut, între altele, că între acțiunea sa și decesul victimei nu există legătură de cauzalitate, întrucît nu i s-a stabilit un diagnostic corect la prima internare în spital, ceea ce a făcut să nu i se aplice un tratament adecvat și să survină complicațiile.

Să se arate ce urma să decidă instanța de recurs.

7. S-a reținut că, în cadrul unui conflict ocazionat de victima I.Gh., aceasta a prins de păr pe inculpat, aplicîndu-i două lovituri cu pumnul peste față, moment în care inculpatul i-a aplicat la rîndul său, cu un corn de căprior pe care-l avea asupra sa, lovituri în regiunea frontală, la hemitoracele stîng și la față.

Victima a fost internată în aceeași zi la spital pentru tratament și apoi externată; starea sănătății agravîndu-i-se după 7 zile de la externare, a fost adus din nou la spital unde, în ziua următoare, a decedat.

Din actele medicale rezultă că vîrful de corn s-a rupt și a rămas în cavitatea craniană, iar în perioada celor 15 zile a pătruns în creier provocînd un abces cerebral, care a dus la deces.

Prin stp nr. 31 din 1980 a Tj. Olt, inculpatul S.M. a fost condamnat pentru săvîrșirea infracțiunii de omor (art. 174 cu aplicarea art. 73 lit. b Cp) la 7 ani închisoare.

În recursul declarat împotriva acestei hotăriri, inculpatul a susținut că decesul victimei a avut loc ca urmare a greșelilor medicale, deoarece, așa cum rezultă din actele dosarului, medicul chirurg nu a explorat cores-

Scanned with OKEN Scanner

punzător plaga frontală prezentată de victimă la prima internare, iar medicul radiolog a examinat cu superficialitate cele două imagini de pe radiografia efectuată; or, în situaţia examinării corespunzătoare, corpul străin trebuia depistat.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs, avînd în vedere şi faptul că prin gravitatea ei, leziunea produsă de inculpat era susceptibilă de la început, chiar în condiţiile unui tratament prompt, să fie mortală.

8. S-a reţinut că între inculpatul S.A. şi consăteanul său, victima C.V., existau relaţii de duşmănie, cu dese conflicte. În ziua comiterii faptei, victima C.V. a trecut prin faţa gospodăriei inculpatului; acesta i-a ieşit înainte, iar în cele din urmă inculpatul a lovit victima cu un lemn. Victima a izbutit să fugă, dar a căzut şi a decedat. Din actul medico-legal rezultă că moartea s-a datorat insuficienţei cardiace acute, produsă pe fondul unei boli cardiace vechi. Date fiind maladiile de care suferea victima, se arată în act, orice efort fizic sau emoţie putea declanşa o criză cardiacă cu insuficienţă circulatorie acută. Cauza declanşantă a morţii a fost un efort fizic şi leziunile traumatice.

Prin stp nr. 23 din 1983 a Tj. Mureş, inculpatul S.A. a fost condamnat la 5 ani închisoare pentru săvîrşirea infracţiunii de loviri cauzatoare de moarte (art. 183 Cp).

În recursul declarat împotriva acestei hotărîri, inculpatul a susţinut că loviturile aplicate victimei au fost atît de uşoare încît nu pot fi considerate cauze ale decesului victimei, care s-a produs datorită maladiilor cardiace de care aceasta suferea.

Să se arate ce urma să decidă instanţa de recurs.

9. S-a reţinut că minorul D.I., elev la Liceul Agroindustrial Ileanda, a fost repartizat să efectueze practica agricolă la SMA Ileanda sub supravegherea inculpatului D.C., tatăl său, mecanic agricol. În cursul practicii, inculpatul s-a deplasat împreună cu fiul său, cu tractorul, la arat pe un teren accidentat şi în pantă cu o diferenţă de nivel de 12 m. Pe această suprafaţă de teren, inculpatul a arat o primă parcelă, după care a lăsat în cabină pe fiul său împreună cu un alt minor, N.C., în vîrstă de 12 ani, pentru a continua aratul, iar el a părăsit locul de muncă.

După ce a tras cîteva brazde, practicantul a ajuns la capătul parcelei, în zona de întoarcere, a efectuat defectuos manevra de întoarcere a tractorului, astfel că acesta s-a răsturnat şi rostogolit de cîteva ori, minorul N.C. accidentîndu-se mortal.

Inculpatul D.C. a fost trimis în judecată pentru săvîrşirea infracţiunii de ucidere din culpă, prevăzută în art. 178 al. 2 Cp.

Judecătoria a schimbat încadrarea juridică a faptei şi l-a condamnat pe inculpat pentru săvîrşirea infracţiunii prevăzute în art. 21 din Legea nr. 5 din 1965 cu privire la protecţia muncii, achitîndu-l pentru săvîrşirea infracţiunii de ucidere din culpă, în baza art. 10 lit. c şi art. 11 pct. 2 lit. a Cpp, considerînd că fapta nu a fost săvîrşită de inculpat. În motivarea hotărîrii instanţa a reţinut că inculpatul a săvîrşit numai infracţiunea referitoare la protecţia muncii, deoarece, în calitate de mecanic agricol şi deci de organizator al locului de muncă nu a făcut în prealabil recunoaşterea terenului şi nu a marcat zona de întoarcere a tractorului. Instanţa a reţinut totodată că între această activitate defectuoasă a inculpatului şi moartea victimei nu există legătură de cauzalitate, accidentarea

Scanned with OKEN Scanner

mortală a minorului datorîndu-se culpei practicantului care a condus tractorul fără îndemînare.

Sentința a rămas definitivă prin respingerea recursului procurorului.

Împotriva ambelor hotăriri a fost declarat recurs extraordinar prin care se critică schimbarea încadrării juridice, susținîndu-se că între fapta inculpatului, care nu a luat măsurile necesare și a lăsat nesupravegheată activitatea practicantului și moartea victimei există legătură de cauzalitate.

Să se arate dacă această critică este întemeiată sau nu.

10. În sarcina inculpatului T.N. s-a reținut că în ziua de 24 mai 1974, în timp ce se afla în serviciul de pază a deținuților, în calitate de șef de escortă, în jurul orei 16,30, a permis unor copii să se joace cu mingea în apropierea locului unde lucrau deținuții. Apoi, călcîndu-și consemnul, a arătat minorilor felul în care se armează pistolul mitralieră, dîndu-le acestora arma fără cartușe ca s-o mînuiască și ei. După aceasta, inculpatul a repus încărcătorul în armă și, introducînd un cartuș pe țeavă, a așezat-o pe iarbă, jucîndu-se apoi mingea cu copiii.

În acest timp, minorul A.L. a luat pistolul de pe iarbă voind să-l mute în alt loc și, în momentul ridicării, apăsînd pe trăgaci, a declanșat o rafală de 2 cartușe în direcția unui pîriu pe malul căruia se afla minorul V.B. în vîrstă de 9 ani, pe care l-a împușcat, acesta decedînd imediat.

Tribunalul militar Timișoara, prin st. nr. 186 din 1975 rămasă definitivă prin nerecurare, a condamnat pe inculpatul T.N. la 1 an închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de călcare de consemn prevăzută în art. 333 al. 1 Cp.

Împotriva acestei sentințe, procurorul general a declarat recurs extraordinar, considerînd-o netemeinică și nelegală deoarece nu a reținut și vinovăția inculpatului pentru infracțiunea de ucidere din culpă. S-a arătat că fapta inculpatului de a fi lăsat arma încărcată nesupravegheată în apropierea copiilor, constituio cauza rezultatului produs, întrucît fără această acțiune moartea victimei nu ar fi avut loc.

Să se arate dacă această critică este întemeiată sau nu și ce trebuia să decidă instanța de recurs.

11. S-a reținut în fapt că în noaptea de 5/6 august 1973, pe terasa restaurantului „Tulcea" din municipiul Tulcea, petreceau la o masă inculpații S.O., P.P. și P.I., iar la altă masă inculpații K.V. și V.I. care, în acel timp, își satisfăceau serviciul militar, ajungînd cu toții în stare de ebrietate. La un moment dat, inculpații s-au luat la ceartă și aceasta a degenerat într-un scandal de proporții prin care s-a tulburat grav liniștea publică. După ce inculpații K.V. și V.I. au fugit, inculpații S.O., P.P. și P.I., înarmați cu o coadă de mătură și sticle, s-au îndreptat amenințător spre victima R.I. care, în timpul scandalului, intervenise pentru a-l aplana. Ferindu-se din calea acestora, victima s-a retras pînă la balustrada terasei și, neavînd unde să se refugieze, a escaladat-o de la o înălțime de 4 m, însă lovindu-se de trotuar a suferit leziuni grave (contuzie și dilacerare cerebrală), în urmă cărora a încetat din viață.

Să se arate dacă între faptele inculpaților și moartea victimei există legătură de cauzalitate și care a fost atitudinea psihică a acestora față de rezultatul produs.

Scanned with OKEN Scanner

12. S-a reținut în fapt că inculpatul, împreună cu un consătean, au consumat băuturi alcoolice la bufetul din comună. După plecarea împreună din local, s-au oprit în fața porții casei celui de-al doilea, unde au stat de vorbă. În urma unor neînțelegeri, inculpatul l-a lovit pe acesta din urmă de mai multe ori, iar victima s-a izbit de poarta care s-a deschis și a căzut pe spate, rămînînd fără cunoștință. Transportată la spital, victima a decedat după 5 zile de la agresiune, la autopsie constatîndu-se că moartea s-a datorat unui traumatism cranio-cerebral, cu fractură de calotă și hemoragie meningo-cerebrală, cauzat de multiple lovituri aplicate cu un corp dur asupra capului, unele cu mare intensitate.

Să se arate dacă făptuitorul este vinovat de producerea morții victimei și care este forma și eventual modalitatea vinovăției.

13. S-a stabilit că în ziua de 30 sept. 1966 inculpatul I.C. a plecat din comuna Berzovia în comuna Zăgujeni, pentru a fabrica țuică. Acolo s-a întîlnit cu inculpatul N. Gh., cumnatul său, șofer la Autobaza T.A. din Caransebeș, consumînd împreună o cantitate de țuică.

În jurul orelor 23—24, ambii inculpați au mers să petreacă la familia E.I. în locuința acesteia a venit și victima B.C. care, ca și inculpații, se afla sub influența băuturilor alcoolice.

După ce au consumat țuică, inculpații și victima au ajuns în stare de ebrietate. În jurul orei 1, inculpații au hotărît să plece acasă cu autocamionul condus de inculpatul N. Gh. și, întrucît victima B.C. locuia la soacra inculpatului N. Gh., la care urmau să doarmă peste noapte, au hotărît s-o ia cu ei, urcînd-o în acest scop în cabina autocamionului.

În timp ce se îndreptau spre casă, inculpații au propus victimei să aibă cu ei raporturi intime și aceasta — care mai avusese asemenea raporturi cu N. Gh. — a acceptat. În acest scop, inculpatul N. Gh. a ieșit cu autocamionul din comună, îndreptîndu-se spre o colibă situată într-un teren cu castraveți.

Ajunși acolo și neputînd avea raporturi intime din cauza stării de ebrietate, inculpații au hotărît să se răzbune pe victimă bătîndu-și joc de ea, deoarece din cauza acesteia N. Gh. avusese neînțelegeri cu soția. Ei au luat-o la bătaie, aplicîndu-i nenumărate lovituri cu un băț de salcie verde, cu pumnii și cu picioarele, rupîndu-i hainele și lăsînd-o dezbrăcată în frig, după care au plecat acasă cu autocamionul condus de N. Gh.

Datorită stării provocate de traumatismele suferite, victima nu s-a mai putut ridica, astfel că în dimineața zilei de 1 octombrie 1966 a fost găsită în stare de inconștiență de către paznicul de cîmp S.V., care a anunțat organele miliției; transportată la spitalul din Caransebeș, ea a încetat din viață mai înainte de a i se fi putut da vreun ajutor.

Moartea s-a datorat, așa cum a rezultat din actele medicale, șocului traumatic cauzat de multiplele lovituri aplicate, la care s-a adăugat acțiunea frigului.

Să se arate dacă inculpații sînt vinovați de moartea victimei și care este forma de vinovăție.

14. În sarcina inculpatului G.F. s-a reținut faptul că în seara zilei de 6 august 1964 a conectat la tensiunea electrică de 220 volți gardul de sîrmă ghimpată ce împrejmuia grădina de legume pe care o avea lîngă casă, iar în dimineața de 7 august 1964, în jurul orei 8, soldatul în termen S.M., care lucra la săparea unui șanț de fundație în apropierea gardului, apropiindu-se și atingînd sîrma, a fost electrocutat mortal.

Scanned with OKEN Scanner

Fiind trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de omor, Tribunalul Capitalei, col. I penal, prin stp nr. 22 din 25 dec. 1964, l-a comdanat pe G.F. la 1 an închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de ucidere din culpă, prin schimbarea calificării din infracțiunea de omor.

Să se arate dacă soluția este corectă sau nu.

15. În fapt, s-a reținut că inculpatul F.I., membru al unei CAP, avea îndatorirea de a transporta, în fiecare seară, cu o căruță trasă de un cal, bidoanele cu lapte la centrul de colectare. Unii membri ai CAP care locuiau în direcția centrului de colectare, aveau obiceiul de a merge spre casă cu căruța care transporta bidoanele cu lapte.

În aceste împrejurări, în seara zilei de 17 aprilie 1964, inculpatul, fiind gata de plecare și văzînd că nu vine victima B.G., s-a deplasat furios spre atelierul unde acesta lucra, cerîndu-i să se urce în căruță. Victima în stare de ebrietate s-a urcat, așezîndu-se cu spatele în direcția de mers a căruței. Inculpatul a început să adreseze injurii victimei, amenințînd-o că va zbura din căruță și își va rupe gîtul. În continuare, inculpatul a condus calul la trap prin curtea CAP și, în momentul în care a depășit podul de la poarta unității, a făcut o schimbare bruscă de direcție spre stînga, după care a continuat să meargă cu viteză exagerată și cu cotituri bruște. Conducînd căruța cu viteză printre grămezile de pietriș de pe drum, s-a produs aruncarea din căruță a victimei B.C. și a martorului V.E. În cădere, victima s-a lovit la cap și a rămas în nesimțire. Fiind internată în spital, cu toate îngrijirile medicale, victima a decedat la 30 aprilie 1964.

Să se arate dacă inculpatul a fost vinovat de moartea victimei.

16. S-a reținut că făptuitorul a aplicat victimei numeroase lovituri, dar acestea au produs leziuni superficiale (escoriații, echimoze, plăgi contuze); traumatisme mai profunde au fost cauzate prin lovituri date cu picioarele încălțate cu încălțăminte ușoară. Victima a căzut într-un șanț adînc de 2 m, plin cu apă, dar inculpatul a salvat-o de la o moarte sigură prin înec, sărind în șanț cu riscul propriei sale vieți. În continuare, lăsînd victima pe cîmp, inculpatul a plecat în sat spre a aduce haine uscate pentru victimă și spre a-și schimba propriile haine ude, dar fiind sub influența alcoolului, a adormit; cînd s-a trezit, a plecat la locul unde o lăsase pe victimă, ducînd cu el îmbrăcămintea necesară, însă victima încetase din viață.

Să se arate dacă făptuitorul este vinovat de moartea victimei.

17. S-a reținut în fapt că numitul S.C., mecanic la atelierul de reparații auto din cadrul ITA-Panciu, fără a avea calificarea necesară și fără a fi autorizat, a condus, la data de 30 martie 1974, un electro-stivuitor, punîndu-l în mișcare cu ajutorul unei chei improvizate. La un moment dat, s-a urcat pe autostivuitor, cu picioarele pe paletă, victima G.T., cu consimțămîntul inculpatului.

În timp ce conducea utilajul în aceste condiții, inculpatul a efectuat manevre de ridicare și coborîre a paletelor acestuia. Din această cauză și datorită unei frînări bruște, victima și-a pierdut echilibrul, căzînd de la o înălțime de 2,5 m pe pardoseala de beton. Datorită leziunilor suferite (traumatism cranio-cerebral acut deschis și fractura bazei craniului) victima a decedat.

Scanned with OKEN Scanner

Să se arate dacă făptuitorul este vinovat sau nu de producerea morții lui G.T.

18. S-a reținut că, în după-amiaza zilei de 8 noiembrie 1988, numitul D.I., șofer de autobuz la I.J.T.L., a plecat din stație cu ușile deschise, contrar prevederilor din art. 44 pct. 16 din Regulamentul pentru aplicarea D. nr. 328/1966, iar victima C.N., nerespectînd prevederile art. 64 din același Regulament, a călătorit, în stare de ebrietate, pe scara autobuzului, de unde a căzut pe asfalt, accidentîndu-se mortal. Să se arate:

a) Dacă șoferul era vinovat de moartea victimei;

b) Ce influență are conduita culpabilă a victimei asupra răspunderii penale a șoferului.

19. Inculpatul O.B. a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice (art. 321 Cp) și a infracțiunii de distrugere în paguba avutului obștesc (art. 217 raportat la art. 231 Cp) săvîrșite cu aceeași ocazie.

În legătură cu infracțiunea de distrugere, s-a reținut în fapt că infractorul a distrus unele obiecte de inventar mărunte, producînd avutului obștesc o pagubă de o valoare redusă — 17 lei.

Să se arate dacă instanța putea aprecia că fapta de distrugere în paguba avutului obștesc nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni.

20. Inculpatul G.N. a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de speculă, prevăzută în art. 295 lit. a Cp, deoarece a cumpărat, în scop de revînzare, mai multe blănuri.

Avînd în vedere că inculpatul investise în cumpărarea blănurilor banii pe care îi împrumutase de la CAR, că era grav bolnav și practic în imposibilitatea de a relua activitatea ilicită, să se arate dacă fapta prezenta, în concret, gradul de pericol social al unei infracțiuni.

21. Inculpatul C.C. a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea a două infracțiuni de furt calificat în paguba avutului personal. S-a reținut că în noaptea de 11 noiembrie 1975 inculpatul a furat o găină de la locuința părții vătămate M.V., iar în seara zilei de 18 noiembrie 1975 a furat 2 găini prin efracția încuietorilor de la locuința părții vătămate F.T. Inculpatul a fost prins imediat după săvîrșirea faptelor, astfel că bunurile furate au fost restituite persoanelor vătămate.

Organele de urmărire penală au stabilit că inculpatul, membru în CAP, are o familie numeroasă cu 4 copii minori în întreținere, că nu are antecedente penale și că regretă faptele.

În fața instanței, inculpatul a cerut să se facă în cauză aplicarea dispozițiilor din art. 18^1 Cp.

Să se arate ce urma să decidă instanța.

22. În fapt, s-a reținut că inculpatul C.V., mecanic la I.I.L. Videle, a luat în ziua de 5 noiembrie 1975 un tractor din locul unde erau parcate tractoarele unității și a circulat cu el pînă în comuna Cartojani, abandonîndu-l în apropierea domiciliului său.

Judecătoria Roșiorii de Vede, prin stp nr. 130 din 17 februarie 1976, l-a condamnat pe inculpat la 3 luni închisoare pentru infracțiunea

Scanned with OKEN Scanner

de furt în paguba avutului obștesc (art. 208 al. 4 raportat la art. 224 al. 1, cu aplicarea art. 37 lit. a și art. 74 și 76 Cp).

Instanța de fond a reținut că urmările faptei inculpatului sînt neînsemnate — costul carburanților și lubrifianților pentru parcurgerea distanței de numai 4 km este redus; inculpatul a recunoscut și regretat fapta, a avut o comportare corespunzătoare la locul de muncă, în familie și societate, astfel cum rezultă din caracterizarea unității unde lucrează. Totodată instanța a considerat că în speță nu sînt aplicabile dispozițiile din art. 18¹ Cp, întrucît făptuitorul a mai fost anterior condamnat la 13 ani închisoare pentru infracțiunea de omor, fiind și recidivist în raport cu această condamnare, iar la data săvîrșirii faptei se afla în stare de liberare condiționată din executarea pedepsei aplicată pentru omor, mai avînd de executat 4 ani, 3 luni și 13 zile.

Să se arate dacă, în împrejurările date, instanța putea considera că fapta nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni.

23. Inculpatul P.I. a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunilor de fals intelectual (art. 289 Cp) și uz de fals (art. 291 Cp), deoarece, în calitate de șef de depozit la Întreprinderea „Steaua Roșie" din Sibiu, la cererea inculpatei H.M., gestionară la Cooperativa de consum Tălmaci, a acceptat să se înregistreze fictiv în gestiune cu mărfuri presupus restituite, în valoare de 18 058 lei, în scopul de a o ajuta pe inculpată H.M. să-și acopere o lipsă în gestiune.

În fața instanței, inculpatul P.I. a susținut că faptele săvîrșite de el sînt lipsite de pericol social și nu pot constitui infracțiune, impunîndu-se aplicarea art. 18¹ Cp.

Să se arate ce urma să decidă instanța.

24. Judecătoria Bistrița a reținut că inculpatul F.I., muncitor la Fabrica de cherestea Susenii Bîrgăului, în noaptea de 27/28 ianuarie 1973, după ce a ieșit din schimb, a sustras 8 bucăți de scînduri rășinoase, în valoare de 17 lei, pe care le-a legat balot și le-a aruncat peste gardul fabricii; ieșind pe poartă, a luat scîndurile și a plecat cu ele spre casă, moment în care a fost prins de către un organ de pază.

Materialul sustras a fost restituit fabricii.

În cauză Judecătoria Bistrița, prin stp nr. 282 din 1973 a apreciat că sînt incidente dispozițiile din art. 18¹ Cp pentru fapta de furt în paguba avutului obștesc (art. 208, 209 lit. e raportate la art. 224 al. 1 Cp), întrucît prejudiciul este mic, a fost acoperit prin restituirea scîndurilor sustrase, iar inculpatul are în întreținere 4 copii minori.

Procuratura locală a declarat recurs împotriva sentinței judecătoriei, arătînd că nu sînt incidente dispozițiile din art. 18¹ Cp deoarece nu au fost luate în considerare împrejurările în care inculpatul a săvîrșit infracțiunea (în timpul nopții) și antecedentele făptuitorului care a mai fost condamnat de 5 ori tot pentru sustrageri din avutul obștesc.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

25. În sarcina inculpatului W.T. s-a reținut că a dispus în mod abuziv de mijloacele de transport din dotarea unității unde lucra, folosindu-le în interes personal la efectuarea a 5 transporturi cu materiale de construcții necesare modificărilor aduse casei sale, transporturi evaluate la 817 lei. Totodată, inculpatul a ridicat de la unitate, fără aprobare, 440

Scanned with OKEN Scanner

bucăți țiglă, 21 coame, 1000 kg piatră de construcție, pe care le-a transportat la domiciliul său; cu aceeași ocazie, W.T. a ridicat o poartă din cele două confecționate în unitate, iar pentru retribuirea celor 2 meseriași a pontat fictiv 4 muncitori zilieri. Totalizate, aceste pagube depășesc 2300 lei.

Judecătoria Sibiu, prin stp nr. 473 din 1977 l-a condamnat pe inculpatul W.T. la 8 luni închisoare pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor obștești (art. 248 al. 1 Cp); la 7 luni închisoare pentru infracțiunea de delapidare (art. 223 al. 1 Cp); la 6 luni închisoare pentru infracțiunea de fals intelectual (art. 289); la 7 luni închisoare pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor obștești (art. 248 al. 1 Cp); la 6 luni închisoare pentru infracțiunea de delapidare (art. 223 al. 1 Cp).

S-a constatat totodată că toate pedepsele pronunțate au fost grațiate condiționat prin Decretul nr. 115/1977.

Recursul inculpatului a fost respins de Tribunalul județean Sibiu.

Împotriva ambelor hotăriri a fost declarat recurs extraordinar prin care s-a susținut că faptele inculpatului, așa cum au fost reținute, erau lipsite în mod vădit de importanță și deci se impunea aplicarea dispozițiilor din art. 18[1] Cp.

Să se arate ce urma să decidă instanța supremă.

26. S-a reținut că inculpatul R.V., conducînd un autoturism fără a poseda permis de conducere și încercînd să evite un cîrd de gîște, a pierdut controlul volanului din cauza neîndemînării și lipsei de experiență, încît a părăsit partea carosabilă a șoselei, a urcat cu roțile pe trotuar și s-a izbit cu fața mașinii de un gard unde a surprins și accidentat pe I.M., producîndu-i leziuni ce au necesitat pentru vindecare 50—55 zile îngrijiri medicale.

Partea vătămată nu a depus plîngere pentru infracțiunea de vătămare corporală din culpă.

Judecînd cauza, instanța a considerat că pentru săvîrșirea infracțiunii de conducere fără permis (art. 37 al. 1 din Decretul nr. 328|1966) sînt aplicabile dispozițiile din art. 18[1] Cp.

Să se arate dacă soluția a fost corectă sau nu.

27. Instanța a reținut că, după lăsarea întunericului, inculpata N.A. a pătruns în incinta secției SMA Stamora germană, luînd dintr-o remorcă 4 saci cu orz cîntărind 103 kg, în valoare de 225 lei, pe care i-a transportat, pe rînd, la domiciliul său.

Judecînd cauza, instanța a considerat că în cauză sînt aplicabile dispozițiile din art. 18[1] Cp și a aplicat făptuitoarei sancțiunea administrativă a amenzii de 1000 lei. Instanța a avut în vedere că inculpata are 5 copii minori în întreținerea sa, că a recunoscut și regretat fapta săvîrșită, nu are antecedente penale, înainte de săvîrșirea faptei a avut o conduită bună, iar prejudiciul a fost acoperit prin restituirea întregii cantități de orz unității păgubite.

Să se arate dacă soluția a fost corectă sau nu.

28. Inculpatul C.P. a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunilor de delapidare (art. 223 al. 1 Cp), fals material în înscrisuri oficiale (art. 288 al. 1 Cp) și uz de fals (art. 291 Cp), comise prin aceea că, fiind responsabil al unui atelier meșteșugăresc, și-a însușit din gestiune, prin

Scanned with OKEN Scanner

fals, 8 piei de miel primite de la o clientă pentru argăsit, precum şi suma de 118 lei reprezentînd costul lucrării.

Judecătoria Tulcea, apreciind că faptele săvîrşite de inculpat nu prezintă pericolul social al unei infracţiuni, prin stp nr. 69 din 1981, a făcut în cauză aplicarea art. 18¹ şi a aplicat făptuitorului cîte 1000 lei amendă, pentru fiecare din cele trei fapte, dispunînd să execute amenda totală de 3000 lei.

Să se arate dacă soluţia este corectă sau nu.

29. În sarcina învinuitului S.I. s-a reţinut că a săvîrşit, în toamna anului 1974, fapta de operaţii interzise cu metale preţioase, incriminată, la acea dată, prin dispoziţia din art. 37 din Decr. nr. 210 din 1960 şi constînd din cumpărarea şi revînzarea a două verighete. Fapta a fost descoperită după 4 ani, în luna aprilie 1978. Prin ordonanţa din 8 martie 1979, învinuitul a fost scos de sub urmărire penală, considerîndu-se că fapta săvîrşită nu prezintă gradul de pericol social al unei infracţiuni.

Să se arate dacă sancţiunile prevăzute în art. 18¹ şi 92 Cp mai puteau fi aplicate în speţă, avînd în vedere că termenul de prescripţie a răspunderii penale pentru fapta imputată inculpatului este de 8 ani şi că legea nu prevede un termen special de prescripţie a răspunderii pentru fapta prevăzută de legea penală care nu prezintă pericolul social al unei infracţiuni.

30. În sarcina inculpatului I.S. s-a reţinut faptul că, în ziua de 28 august 1978, a aplicat părţii vătămate L.M. mai multe lovituri, cauzîndu-i vătămări care au necesitat pentru vindecare 4 zile de îngrijiri medicale. Fiind trimis în judecată pentru săvîrşirea infracţiunii de lovire sau alte violenţe, prevăzută în art. 180 al. 2 Cp, Judecătoria Alba Iulia, prin stp nr. 1248 din 1978, ţinînd seama şi de împrejurarea că inculpatul a săvîrşit fapta numai după ce persoana vătămată a îndemnat ciinele să-l muşte, a aruncat cu sodă caustică asupra lui şi i-a adresat injurii, în baza dispoziţiei din art. 18¹ Cp l-a achitat şi i-a aplicat o amendă administrativă de 1000 lei.

Judecînd recursul declarat de inculpat împotriva acestei hotărîri, Tj. Alba, luînd act de declaraţia părţilor că s-au împăcat, a dispus încetarea procesului penal, constatînd că răspunderea penală a inculpatului pentru fapta comisă este înlăturată.

Să se arate dacă soluţia instanţei de recurs a fost corectă.

CAPITOLUL II

TENTATIVA

Conţinutul tentativei

Art. 20. — Tentativa constă în punerea în executare a hotărîrii de a săvîrşi infracţiunea, executare care a fost însă întreruptă sau nu şi-a produs efectul.

Există tentativă şi în cazul în care consumarea infracţiunii nu a fost posibilă datorită insuficienţei sau defectuozităţii mijloacelor folosite, ori datorită împrejurării că în timpul cînd s-au săvîrşit actele de executare, obiectul lipsea de la locul unde făptuitorul credea că se află.

Scanned with OKEN Scanner

Nu există tentativă atunci cînd imposibilitatea de consumare a infracțiunii este datorită modului cum a fost concepută executarea.

Pedepsirea tentativei

Art. 21. — Tentativa se pedepsește numai cînd legea prevede expres aceasta.

Tentativa se sancționează cu o pedeapsă cuprinsă între jumătatea minimului și jumătatea maximului prevăzute de lege pentru infracțiunea consumată, fără ca minimul să fie mai mic decît minimul general al pedepdei. În cazul cînd pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, se aplică peseapsa închisorii de la 10 la 20 de ani.

Desistarea și împiedicarea rezultatului

Art. 22. — Este apărat de pedeapsă făptuitorul care s-a desistat ori a impiedicat mai înainte de descoperirea faptei producerea rezultatului. Dacă actele îndeplinite pînă în momentul desistării sau împiedicării producerii rezultatului constituie o altă infracțiune, se aplică pedeapsa pentru acea infracțiune.

1. În sarcina numitului D.O. s-a reținut faptul că, după ce a luat cunoștință de la mica publicitate despre faptul că numitul N.H. avea de vînzare un radiocasetofon și după ce s-a informat asupra familiei acestuia, în scopul de a sustrage acel radiocasetofon, a mers la școala unde învăța copilul minor al numitului N. H. unde, dînsu-se drept rudă a acestuia, a cerut să se dea voie copilului să meargă cu el acasă. Învățătoarea, dîndu-și seama că inculpatul nu cunoștea pe copil, a refuzat ișă-l învoiască.

Să se arate cum trebuie să fie calificată, din punct de vedere juridico-penal, fapta lui D.O.

2. În noaptea de 11/12 oct. 1963, inculpatul D.O. a fost surprins de martorii I.G. și I.M. în curtea imobilului din orașul Bîrlad, str. Dreptății nr. 3, în timp ce voia să fure păsările, proprietatea reclamantului S.S. Martorii au anunțat pe reclamant, care l-a descoperit pe inculpat, ascuns lîngă cotețul păsărilor, după care l-au predat organelor de miliție.

Fiind trimis în judecată, Tribunalul popular al fostului raion Bîrlad, prin stp. 960 din 1963, a pronunțat achitarea inculpatului, motivînd că acesta, fiind găsit în curtea reclamantului, la o distanță de circa 1 m de cotețul păsărilor, nu a săvîrșit o tentativă la infracțiunea de furt, ci doar un act preparator, care nu este prevăzut de lege.

Fostul Tribunal regional Iași, prin dp. 1922 din 1963, a respins recursul declarat de procuror împotriva acestei sentințe.

Să se arate dacă soluția adoptată de instanțe era temeinică și legală.

3. În sarcina numiților C.S., M.V., și A.V. s-a reținut faptul că, intenționînd să aibă raport sexual prin constrîngere cu numita N.D., care se plimba pe șosea cu un prieten, după lovirea și îndepărtarea martorului, au prins-o de mîini, trăgînd-o spre o vie din apropiere. După unele încercări de a o trece peste gardul viei, N.D. a reușit să se smulgă din mîinile celor trei, care însă au urmărit-o și au lovit-o, timp în care a apărut un autoturism care a oprit, iar pasagerii au luat-o pe N.D. cu ei.

Fiind învinuiți pentru tentativă de viol, C.S., M.V. și A.V. au susținut că faptele lor de a încerca imobilizarea numitei ND nu se înscriu printre

Scanned with OKEN Scanner

acţiunile ce caracterizează latura obiectivă a acestei infracţiuni, fapta rămînînd în stadiul actelor preparatorii, nesancţionate de lege.

Să se arate ce trebuiau să decidă organele de urmărire penală.

4. În sarcina inculpatului D.D., s-a reţinut faptul că, la inventarul făcut la magazia gestionată de el, au fost găsite numeroase materiale în valoare de 31.648 lei, ascunse în diferite locuri, în vederea însuşirii lor, ele constituind plusuri în gestiune create de inculpat.

Fiind trimis în judecată pentru săvîrşirea infracţiunii de delapidare, Tribunalul judeţean Mureş, prin dp. nr. 148 din 1970 a decis că nu există infracţiune, cu privire la aceste bunuri, deoarece crearea unor plusuri nu constituie acte de executare a infracţiunii de delapidare, ci numai acte de pregătire, nepedepsibile.

Să se arate dacă soluţia este corectă sau nu.

5. S-a reţinut în fapt că în noaptea de 24/25 dec. 1973, numiţii N.F.I. şi N.M. se găseau într-un local unde au consumat vin cu mai mulţi tineri printre care se afla şi victima N.F. Relaţiile dintre inculpaţi şi victimă nu erau bune. După ce au băut o anumită cantitate de vin, NFI s-a repezit la N.F. şi i-a aplicat o lovitură de cuţit, victima căzînd la pămînt şi rămînîndu-i cuţitul înfipt în cap. În momentul imediat următor, s-a repezit asupra victimei şi inculpatul N.M. cu intenţia manifestă de a-l lovi în regiunea toracelui, tot cu un cuţit. Tînărul CS, sesizînd intenţia agresivă a lui N.M., s-a interpus şi a fost lovit la mîna strîngă de către agresor. La intervenţia celorlalţi tineri, N.F.I. şi N.M. au fugit de la locul faptei, după care C.S. a scos cuţitul din capul victimei, care, fiind internată în spital, viaţa i-a fost salvată datorită îngrijirilor medicale ce i s-au acordat.

Să se arate cum trebuiau calificate faptele săvîrşite de N.F.I. şi N.M.

6. S-a reţinut că inculpatul B.I., împreună cu alte două persoane, toţi sub influenţa alcoolului, mergeau peste munte din oraşul Herculane spre comuna Podeni. În urma unei certe, inculpatul B.I. a aplicat o lovitură pe la spate lui P.V., unul dintre însoţitori. Acesta a căzut şi s-a rostogolit rămînînd în nesimţire. Martorul IR a vrut să-l ridice, dar inculpatul l-a împiedicat spunînd că dacă se ridică, iar se ceartă cu el.

Nedîndu-i-se nici un ajutor, victima a rămas în nesimţire, expus frigului din luna decembrie şi atacului animalelor sălbatice, pînă dimineaţa cînd a fost găsită de alte persoane. Internată în spital, viaţa i-a fost salvată datorită îngrijirilor care i s-au dat.

Să se arate cum trebuia să fie calificată fapta lui B.I.

7. Prima instanţă a reţinut în fapt următoarele: În ziua de 13 februarie 1975, inculpaţii R.V. şi M.V., aflîndu-se în trenul de Piteşti-Bucureşti, împreună cu alţi tineri într-un compartiment, după punerea în mişcare a trenului au văzut pe A. Gh. pe care l-au identificat ca făcînd parte dintr-un grup cu care anterior avuseseră unele incidente în braseria de lîngă gara Piteşti. Ca urmare au plecat în urmărirea lui pe culoar, prinzîndu-l între uşile de urcare şi coborîre de la capătul vagonului unde i-au aplicat mai multe lovituri, iar apoi au deschis uşa şi l-au aruncat din vagon. În cădere, victima şi-a fracturat gamba piciorului stîng.

Să se arate cum trebuiau calificate faptele inculpaţilor.

Scanned with OKEN Scanner

8. Prima instanță a reținut că inculpatul D.N., pensionar, se ocupa cu multă grijă de gospodăria sa în care cultiva flori și pomi fructiferi. Pentru a-și apăra bunurile de furturile comise de copii, inculpatul a executat o instalație electrică pe care a conectat-o la rețeaua de iluminat casnic. Această instalație, care trecea prin gardul metalic și gardul de scîndură și apoi printre pomi, era legată de tabloul de curent electric al casei.

Deși inculpatul a adus la cunoștința mai multor cetățeni că a construit o instalație electrică pentru a-și asigura bunurile împotriva furturilor, totuși minora V.M., în vîrstă de 6 ani, intenționînd să culeagă fructe dintr-un pom, s-a urcat pe gard și a atins cu mîna un conductor electric, care era amplasat la o jumătate de metru în partea de sus a gradului. Minorei i s-au produs arsuri de gradul III, fiind salvată de martorul P.D-A., care a smuls-o de pe gard, apucînd-o de haine. Fiind transportată la spital, viața minorei a fost salvată.

Să se arate cum trebuia calificată fapta inculpatului.

9. În fapt s-a reținut că inculpatul CP, în ziua de 16 aprilie 1974, în cursul unei certe, voind să lovească cu o șurubelniță pe mătușa sa, soțul acesteia, pentru a evita lovitura, și-a împins soția în altă direcție; în mișcarea făcută, el s-a întors cu partea stîngă a spatelui spre inculpat, care l-a lovit cu șurubelnița în partea din spate a umărului sting. Victimei i s-a cauzat astfel o plagă penetrantă în regiunea scapulară stîngă, cu hidrotorax și emfizem subcutanat, care i-a pus viața în primejdie.

Tj. Suceava, prin stp. nr. 53 din 1974, a condamnat pe inculpatul C.P. la 3 ani închisoare pentru infracțiunea de vătămare corporală gravă prevăzută în art. 182 al. 1 Cp, prin schimbarea încadrării juridice din art. 20 raportat la art. 174 Cp.

Împotriva sentinței a declarat recurs Procuratura județeană Suceava, criticînd schimbarea încadrării juridice a faptei din tentativa de omor.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

10. S-a reținut că, în seara zilei de 28 noiembrie 1982, inculpații I. I. și I. M. au hotărît să sustragă porumb de la o bază volantă de recepție. Conform acestei înțelegeri, inculpații s-au deplasat la locul menționat cu autoturismele proprietate personală, fiecare conducîndu-și autovehiculul. După ce au ajuns în apropierea unei grămezi de porumb și se pregăteau să sustragă, au fost surprinși de paznicii bazei de recepție, împrejurare ce i-a determinat să întrerupă activitatea infracțională începută. Ca urmare, fiecare s-a urcat în autotursimul său și s-a deplasat plecînd unul în urma celuilalt, la început circulînd pe cîmp și apoi pe șosea.

După ce au circulat cîțiva km, considerînd că au scăpat de urmărirea paznicilor, inculpații s-au întors spre comuna Căscioarele. Între timp însă, cei trei paznici s-au deplasat în scopul de a urmări și identifica pe inculpați. Ajunși în șosea și văzînd cele două autovehicule, paznicii s-au așezat de-a latul șoselei, semnalizînd cu lanterna pentru oprire. Inculpații însă nu au oprit, continuînd să circule, primul care a trecut cu autoturismul printre doi paznici fiind inculpatul I.M.

În continuare, deși paznicul C.D. a semnalizat cu lanterna aprinsă, iar un alt paznic, aflat pe axul șoselei, semnaliza cu mîinile întinse orizontal, a trecut, fără să oprească, și autoturismul condus de inculpatul

Scanned with OKEN Scanner

I.I., care l-a lovit pe paznicul C.D. cu partea din spate a mașinii, trîntindu-l la pămînt, după care și-a continuat drumul. Victima C.D. a decedat la spital după cîteva zile, din cauza leziunilor suferite.

Să se arate cum trebuie să fie calificate faptele săvîrșite de fiecare din cei doi inculpați.

11. În fapt s-a reținut că între reclamanta O.I. și inculpantul B.C. erau relații încordate datorită unei moșteniri. În noaptea de 4 iulie 1965, inculpatul a încercat să suprime viața reclamantei și a celor patru copii ai acesteia, provocînd o explozie cu astralită, pe care a așezat-o lîngă peretele camerei unde aceștia dormeau. Explozia nefiind prea puternică, a avut drept efect numai deteriorarea casei, fără să producă vreo vătămare celor care se aflau în casă.

Fiind trimis în judecată pentru tentativă de omor asupra mai multor persoane, inculpatul B.C. a susținut că, datorită modului cum a fost concepută executarea, nu era posibilă consumarea infracțiunii, situație în care nu se poate vorbi de tentativă, și în consecință a cerut achitarea sa. Din datele de la dosar, rezultă că inculpatul a utilizat un material exploziv, astralită, procurat dinainte, împreună cu capsele și fitilul necesare, a introdus materialul într-un tub metalic pe care l-a astupat la unul din capete, pentru a mări forța de explozie și a produs explozia lîngă peretele casei reclamantei, în partea în care aceasta dormea împreună cu copiii săi. De asemenea, rezultă că explozia produsă de inculpat a provocat deteriorarea unei părți din peretele casei, făptuitorul întrebuințînd o cantitate de material exploziv relativ redusă — 600 gr. astralită. Din conținutul expertizei efectuate în cauză rezultă că această cantitate de exploziv ar fi fost suficientă că accidenteze mortal pe cei care se aflau în casă, dacă încărcătura era plasată pe fundația casei sau pe peretele acesteia, deoarece casa era construită din grinzi de lemn.

Să se arate ce urma să decidă instanța.

12. S-a reținut în sarcina învinuitului I.E. faptul că, în scopul însușirii fără drept a roții unui autovehicul, a montat un cric și a ridicat mașina, fiind surprins în acest moment și împiedicat să continue demontarea roții. Fiind trimis în judecată pentru tentativă de furt, inculpatul a susținut că, în lipsa unor scule potrivite pentru demontarea roții și în raport cu momentul cînd a fost surprins, activitatea desfășurată de el constituie un simplu act de pregătire.

Să se arate care este calificarea corectă a faptei.

13. S-a reținut în fapt că, înainte de tragerea Loto-central din 18 oct. 1968, inculpatul O.E. a cumpărat din Craiova, de la agentul ambulant N.G., două bilete Lotocentral, a 2 lei fiecare. După tragerea Loto, inculpatul s-a prezentat la o agenție cu un bilet loto pretins cîștigător, dar gestionara IM nu i l-a primit și a refuzat să-i elibereze adeverință de cîștigător, deoarece a observat că biletul este falsificat, îndrumîndu-l pe inculpat să se adreseze agenției de unde a cumpărat biletul.

Inculpatul s-a dus la mai multe agenții Loto-pronosport și la Direcția județeană Loto-pronosport Craiova și peste tot i s-a refuzat eliberarea adeverinței de cîștigător, atrăgîndu-i-se atenția că biletul este falsificat. În cele din urmă, la o agenție inculpatului i s-a primit biletul, însă tot cu atragerea atenției că biletul este falsificat, funcționarul respectiv menționînd pe biletul falsificat „atenție comisie".

Scanned with OKEN Scanner

Cu ocazia verificării biletelor cîștigătoare, s-a constatat că biletul era într-adevăr falsificat.

Fiind trimis în judecată pentru tentativa de înșelăciune în paguba avutului obștesc, inculpatul a susținut că, dat fiind modul cum a fost concepută executarea faptei, consumarea infracțiunii nu era posibilă și că deci fapta sa nu constituie infracțiune.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța.

14. S-a reținut în fapt că inculpatul DG a introdus mîna în buzunarul unei persoane aflată într-o stație de tramvai, de unde a sustras mai multe hîrtii fără nici o valoare, fiind încredințat că sînt bani.

Să se arate cum trebuia calificată fapta inculpatului.

15. În fapt, s-a reținut că, în seara zilei de 8 noiembrie 1977, inculpații D.Gh. și C.V. au consumat băuturi alcoolice la bufetul din comuna Trifești, jud. Neamț. În același local au consumat băuturi și victima L.Gh. împreună cu A.C., muncitori la Ferma piscicolă din comuna Trifești. Aceștia din urmă au împărțit consumatorilor din bufet pește proaspăt pe care l-au scos din rucsacuri, în schimbul băuturilor alcoolice pe care le-au consumat în local.

Inculpații, fiind convinși că cei doi mai au pește în rucsacuri, au părăsit bufetul și i-au pîndit, pentru a le lua peștele. Astfel, inculpatul D-Gh. s-a repezit asupra victimei L.Gh, iar inculpatul C.V. a atacat pe A.C., agresorii aplicîndu-le lovituri, dar nu au găsit pește asupra lot, întrucît îl dăduseră celor prezenți în bufet.

Fiind trimiși în judecată, inculpații D.Gh. și C.V. au fost condamnați, prin stp. nr. 6 din 1978 a Tj . Neamț, la cîte 4 ani închisoare pentru infracțiunea de tîlhărie, prevăzută în art. 211 al. 1 Cp.

Să se arate dacă soluția este corectă sau nu.

16. Inculpatul I.T. a conceput și a confecționat o instalație electrică pe care a montat-o sub preșul de la ușa de intrare în apartamentul victimei N.D. și pe care a racordat-o la rețeaua de tensiune electrică și la clanța ușii, în scopul de a produce electrocutarea victimei, atunci cînd ea va veni acasă. Deși această instalație putea produce un șoc electric mortal, deoarece clanța ușii primea o tensiune electrică ridicată, cu efecte termice, chimice și psihice foarte puternice, totuși rezultatul nu s-a produs, pe de o parte pentru că victima a atins clanța cu o porțiune mică din podul palmei, retrăgîndu-se imediat, iar pe de altă parte pentru că inculpatul, făcînd contactul la priza instalației electrice cu mult timp înainte de sosirea victimei acasă, preșul s-a încălzit pînă la uscare, ceea ce a determinat o scurgere mai lentă a curentului electric.

Să se arate cum trebuie calificată fapta inculpatului.

17. S-a reținut că inculpata C.E., în dorința de a se răzbuna pe C.M, a preparat o soluție de sodă caustică amestecată cu suc. După ce a cumpărat două rulade, precum și o pungă de cornulețe, pe care le-a pus alături de sticla cu soluție, într-o pungă de material plastic, s-a deplasat la spital, unde C.M. se afla internată ca însoțitoare a fiicei sale de 3 ani. La poarta spitalului, a rugat pe două minore, internate și ele, să ducă plasa cu alimentele menționate și sticla, spunîndu-le că acestea sînt din partea cumnatului său.

Scanned with OKEN Scanner

Minorele au dus plasa numitei C.M., iar aceasta le-a dat, drept răsplată, o ruladă. Concomitent însă a băut și ea din conținutul sticlei, dar a simțit arsuri în gură, astfel că imediat a făcut cîteva spălături și a alertat pe cele două minore, de teamă ca nu cumva să fie otrăvite și celelalte alimente.

Să se arate cum trebuie să fie calificată fapta numitei C.E.

18. În sarcina inculpatei F.S. s-a reținut faptul că, vrînd să provoace moartea unei persoane în vîrstă, împreună cu care locuia, pentru a obține spațiul locativ al acesteia, i-a dat să bea un pahar cu ceai în care a amestecat mercurul scos dintr-un termometru.

Fiind trimisă în judecată pentru săvîrșirea tentativei la infracțiunea de omor, inculpata a fost achitată cu motivarea că mercurul este toxic numai atunci cînd se află în stare de vapori sau de pulverizare lichidă și ca atare consumarea unei cantități de mercur în stare lichidă nu poate produce moartea unei persoane. Întrebuințarea acestei substanțe, ca în speță, exclude posibilitatea de a se comite infracțiune de omor, datorită modului cum a fost concepută executarea.

Să se arate dacă soluția este corectă sau nu.

19. S-a reținut în fapt că, în cursul lunii februarie 1973, inculpata SS a încercat să provoace întreruperea cursului sarcinii numitei CR, la cererea acesteia, dar s-a constatat că numita nu era de fapt însărcinată

Prin stp 49 din 1973 a Tj. Buzău, inculpata SS a fost condamnată la 2 ani închisoare pentru tentativă la infracțiunea de avort (art. 20 raportat la art. 185 al. 1 și 5 Cp atunci în vigoare).

Să se arate dacă soluția era corectă sau nu.

20. S-a reținut că în noaptea de 21/22 august 1977 inculpatul NF a lovit cu un ciocan în cap pe victima P.S., după care, cu același ciocan, a aplicat mai multe lovituri victimei P.N. Inculpatul a încetat agresiunea datorită intervenției unor cetățeni care l-au dezarmat și reținut pînă la sosirea organelor de miliție. Cele două victime au fost transportate la spital unde, datorită îngrijirilor medicale, viața le-a fost salvată.

Prin stp. nr. 10 din 1978 a Tj. Olt, inculpatul N.F. a fost condamnat la 14 ani închisoare și la 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp., pentru tentativa la infracțiunea de omor deosebit de grav prevăzută în art. 176 lit. b și art. 20 Cp.

Avînd în vedere că pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea consumată era la acea dată moartea sau închisoarea de la 15 la 20 de ani, să se arate dacă pedeapsa pentru tentativă a fost corect stabilită.

21. Prin stp. nr. 34 din 1978 a Tj. Brașov, inculpatul S. St. a fost condamnat la mai multe pedepse privative de libertate, între care și la două pedepse de cîte 8 ani închisoare și interzicerea unor drepturi pentru tentativa la infracțiunea de omor deosebit de grav prevăzută în art. 20 raportat la art. 176 lit. b. Cp.

S-a reținut în fapt că, în seara zilei de 31 mai 1977, inculpatul S. St., intervenind într-un conflict între mai multe persoane, a lovit cu cuțitul pe M.N. și C.E., punîndu-le viața în pericol.

Scanned with OKEN Scanner

În recursul declarat împotriva acestei sentințe, inculpatul susține că în mod greșit a fost condamnat la două pedepse pentru tentativa la aceeași infracțiune.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

22. În sarcina inculpatului R.T., s-a reținut faptul că, în noaptea de 15/16 noiembrie 1969, după ce a consumat băuturi alcoolice, trecînd prin fața bisericii romano-catolice din localitatea Orîsciov, orașul Brad, a aruncat cu o piatră în geamul situat deasupra ușii de la intrare, spărgîndu-l. După aceasta, urcîndu-se pe balustradă, a pătruns în interiorul bisericii, a deschis un dulap, scoțînd îmbrăcămintea preotului și alte obiecte bisericești, dar a părăsit biserica fără să ia vreun obiect.

Pentru repararea distrugerilor produse de inculpat, a fost necesară suma de 100 lei.

Prin stp. 17 din 1970 a Tj. Hunedoara, inculpatul RT a fost condamnat la un an și 6 luni închisoare pentru tentativă la infracțiunea de furt calificat în paguba avutului obștesc (art. 20 și 21 combinate cu art. 208, 209 lit e și g și art. 224 al. 2 Cp, cu aplicarea art. 37 lit. b și art. 39 al. 4 Cp, inculpatul fiind recidivist).

Să se arate dacă sentința este temeinică și legală sub raportul sancțiunii aplicate în speță.

23. S-a stabilit, în fapt, că inculpatul D.C. și tatăl victimei au terenuri învecinate pe care își au colibe și turme de oi.

În ziua de 19 februarie 1972, inculpatul a intrat cu oile sale la sursa de apă situată pe terenul aparținînd tatălui victimei, pentru a le adăpa, dar în loc să intre cu oile pe poarta existentă, inculpatul a deteriorat împrejmuirea, cum procedase și altă dată, în scop de șicană, fapt ce a determinat victima să-i atragă atenția asupra acestei atitudini abuzive.

Întrucît o parte din oile care aparțineau tatălui victimei s-au amestecat cu cele ale inculpatului, victima s-a dus după ele spre a le despărți. În momentul cînd victima — care este nepotul inculpatului — se întorcea cu oile sale, inculpatul s-a repezit asupra ei și i-a aplicat o lovitură puternică în cap cu o bîtă, din care cauză victima a căzut în nesimțire și ulterior a fost transportată la spitalul neuropsihiatric din municipiul Sibiu, unde viața i-a fost salvată.

Prin stp 68 din 1972 a Tj. Sibiu, inculpatul D.C. a fost condamnat la 8 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a Cp pentru tentativa de omor calificat prevăzută în art. 20 și 21 raportate la art. 174 și 175 lit. c Cp.

În recursul declarat împotriva acestei hotărîri, inculpatul a cerut să se facă în cauză aplicarea dispozițiilor din art. 22 Cp, întrucît el s-a desistat de la săvîrșirea infracțiunii, deoarece nu a continuat să lovească victima.

Să se arate dacă recursul este întemeiat sau nu.

24. Prin stp 39 din 11 mai 1973 a Tj. Suceava, a fost condamnat, între alții, și inculpatul P.A., la 1 an și 4 luni închisoare pentru infracțiunea de furt calificat în paguba avutului obștesc (art. 224 al. 1 raportat la art. 208, 209 lit. a și e Cp).

În fapt, s-a reținut că în ziua de 3 ian. 1973, făcînd parte dintr-o echipă de muncitori însărcinată să descarce mai multe vagoane de ciment, a luat din aceste vagoane, împreună cu coinculpații N.A. și N.V., trei

Scanned with OKEN Scanner

saci cu ciment, pe care i-au dosit lîngă o magazie, în scopul de a-i însuși. Fiind surprinși de organele de miliție în timp ce încercau să transporte din vagoane alți saci cu ciment, inculpații au abandonat cimentul și au fugit.

Sentința a fost atacată cu recurs de inculpatul P.A. care prin unul din motivele de casare formulate, a criticat hotărîrea pentru nelegalitate, susținînd că instanța trebuia să facă, în ce-l privește, aplicarea art. 22 Cp, întrucît s-a desistat, el neparticipînd la încercarea celorlalți inculpați de a sustrage din vagoane alți saci cu ciment.

Să se arate dacă această critică este întemeiată sau nu.

25. În sarcina inculpatului D.O. s-a reținut faptul că, intrînd în curtea în care se găsea garat un autotractor, proprietatea unei IAS, a pornit motorul acestuia, a plecat cu el și a circulat pe drumurile publice timp de două ore, după care l-a adus în același loc.

Fiind tras la răspundere penală pentru fapta sa, inculpatul a susținut că el este apărat de pedeapsă în temeiul dispozițiilor din art. 22 Cp.

Să se arate dacă în cauză a avut loc sau nu o desistare.

26. În sarcina inculpatului T.G. s-a reținut faptul că a încercat să aibă raport sexual prin constrîngere cu persoana vătămată C.D. În fața instanței inculpatul s-a apărat susținînd că el a întrerupt activitatea de constrîngere asupra victimei în vederea raportului sexual, astfel că beneficiază de cauza de nepedepsire prevăzută în art. 22 Cp.

Din datele existente la dosarul cauzei rezultă că inculpatul și-a întrerupt activitatea infracțională — de a exercita violențe asupra victimei spre a putea realiza raportul sexual — ca urmare a strigătelor de ajutor ale persoanei vătămate și a amenințării altei persoane că îl va denunța.

Să se arate ce urma să decidă instanța.

27. În sarcina inculpatului N.G. s-a reținut faptul că, avînd de decontat suma de 1000 lei primită ca avans pentru deplasare, a prezentat o chitanță falsificată privind cheltuielile de cazare pentru suma de 740 lei. Falsul fiind descoperit, infracțiunea de înșelăciune în paguba avutului obștesc nu a fost consumată.

În fața instanței, inculpatul s-a apărat susținînd că, după depunerea documentelor de decontare false, el a anunțat telefonic organele financiare ale unității despre fapta comisă, astfel că el urmează să fie apărat de pedeapsă în temeiul dispozițiilor din art. 22 Cp.

Din documentele aflate la dosar rezultă că anunțul telefonic al făptuitorului a sosit după ce falsul fusese descoperit de organele financiare ale unității.

Să se arate ce urma să decidă instanța.

CAPITOLUL III

PARTICIPAȚIA

Participanții

Art. 23. — Participanți sînt persoanele care contribuie la săvîrșirea unei fapte prevăzute de legea penală în calitate de autori, instigatori sau complici.

Scanned with OKEN Scanner

Autorul

Art. 24. — Autor este persoana care săvîrşeşte în mod nemijlocit fapta prevăzută de legea penală.

Instigatorul

Art. 25. — Instigator este persoana care, cu intenţie, determină pe o altă persoană să săvîrşească o faptă prevăzută de legea penală.

Complicele

Art. 26. — Complice este persoana care, cu intenţie, înlesneşte sau ajută în orice mod la săvîrşirea unei fapte prevăzute de legea penală. Este de asemenea complice persoana care promite, înainte sau în timpul săvîrşirii faptei, că va tăinui bunurile provenite, din aceasta sau că va favoriza pe făpturilor chiar dacă după săvîrşirea faptei promisiunea nu este îndeplinită.

Pedeapsa în caz de participaţie

Art. 27. — Instigatorul şi complicele la o faptă prevăzută de legea penală săvîrşită cu intenţie se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru autor. La stabilirea pedepsei se ţine seama de contribuţia fiecăruia la săvîrşirea infracţiunii, precum şi de dispoziţiile art. 72.

Circumstanţele personale şi reale

Art. 28. — Circumstanţele privitoare la persoana unui participant nu se răsfring asupra celorlalţi.

Circumstanţele privitoare la faptă se răsfrîng asupra participanţilor, numai în măsura în care aceştia le-au cunoscut sau le-au prevăzut.

Instigarea neurmată de executare

Art. 29. — Actele de instigare neurmate de executarea faptei, precum şi actele de instigare urmate de desistarea autorului ori de împiedicarea de către acesta a producerii rezultatului, se sancţionează cu o pedeapsă între minimul special al pedepsei pentru infracţiunea la care s-a instigat şi minimul general. În cazul cînd pedeapsa prevăzută de lege este detenţiunea pe viaţă se aplică pedeapsa închisorii de la 2 la 10 ani.

Actele arătate în alineatul precedent nu se sancţionează, dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea la care s-a instigat este de 2 ani sau mai mică, afară de cazul cînd actele îndeplinite de autor pînă în momentul desistării constituie altă faptă prevăzută de legea penală.

Împiedicarea săvîrşirii faptei

Art. 30. — Participantul nu se pedepseşte dacă în cursul executării, dar înainte de descoperirea faptei, împiedică consumarea acesteia. Dacă actele săvîrşite pînă în momentul împiedicării constituie o altă faptă prevăzută de legea penală, participantului i se aplică pedeapsa pentru această faptă.

Participaţia improprie

Art. 31. — Determinarea, înlesnirea sau ajutarea în orice mod, cu intenţie, la săvîrşirea din culpă de către o altă persoană, a unei fapte prevăzute de legea penală, se sancţionează cu pedeapsa pe care legea o prevede pentru fapta comisă cu intenţie.

Scanned with OKEN Scanner

Determinarea, înlesnirea sau ajutarea în orice mod, cu intenţie, la săvîrşirea unei fapte prevăzute de legea penală, de către o persoană care comite acea faptă fără vinovăţie, se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracţiune.

Dispoziţiile art. 28—30 se aplică în mod corespunzător.

1. S-a reţinut în fapt că, în seara zilei de 30 aprilie 1973, inculpaţii S.C., S.V., S.G. şi M.R., după ce au consumat băuturi alcoolice la locuinţa lor în jurul orei 20, s-au îndreptat spre bufetul din satul Fierbinţi, situat la intersecţia şoselelor Vişina — Selaru şi Slobozia — Glovanu. În această intersecţie neluminată electric, inculpaţii au aşteptat pe victimele O.M., O.I., O.N. şi D.D., care veneau de la bufet. Profitînd de faptul că la acea oră şoseaua era necirculată, inculpaţii le-au atacat şi lovit cu cuţitele prin surprindere, agresiunea petrecîndu-se în cîteva minute.

Pe baza probelor administrate în cauză, s-a stabilit că inculpatul S.C. a lovit cu cuţitul pe victima O.M., săvîrşind o tentativă de omor; că inculpatul S.V. a lovit pe O.I., săvîrşind infracţiunea de vătămare corporală gravă, că inculpatul S.G. a lovit pe victima O.N., săvîrşind infracţiunea de lovire sau alte violenţe, în varianta agravată şi că inculpatul R.M. a lovit cu cuţitul pe victima D.D., săvîrşind infracţiunea de lovire sau alte violenţe, varianta agravată.

Judecîndu-i pe inculpaţi, Tj. Dîmboviţa, prin stp. nr. 17 din 1974, i-a condamnat la pedeapsa închisorii pe diferite termene, reţinînd în sarcina lor circumstanţa agravantă a săvîrşirii faptei de trei sau mai multe persoane împreună (art. 75 lit. a Cp).

Să se arate dacă în speţă a existat sau nu o pluralitate de infractori.

2. S a reţinut că, în noaptea de 25 mai 1971, inculpaţii L.I., F.A. şi F.B., aflîndu-se în comuna Sărmaş, au observat, într-un loc de parcare, un autovehicul marca I.M.S., proprietatea părţii civile SA şi, întrucît se aflau sub influenţa băuturilor alcoolice consumate anterior, şi-au propus să facă o plimbare cu autoturismul.

Inculpatul LI a pătruns în autoturism prin desfacerea prelatei, fiind ajutat şi de ceilalţi doi inculpaţi, după care tot inculpatul L.I. a pornit motorul şi a condus autoturismul în comuna Sărmaş pînă la ramificaţia şoselei spre comuna Miheş, unde, întorcîndu-se, autoturismul a tamponat două căruţe, după care s-a răsturnat, suferind avarii. După producerea accidentului, inculpaţii au fugit de la locul faptei.

Să se arate cum trebuiau calificate faptele săvîrşite de fiecare dintre făptuitorii participanţi la furtul autovehiculului.

3. În seara zilei de 2 august 1976, întorcîndu-se spre casă de la locul de agrement, unde consumaseră însemnate cantităţi de băuturi alcoolice, numita R.T., care era însoţită de numitele R.E. şi M.T. şi de inculpaţii R.G. şi P.D., s-a culcat în mijlocul drumului, din cauza stării de beţie în care se afla. În timp ce ceilalţi discutau şi trăgeau de ea — iar P.D. a şi lovit-o — a apărut autoturismul condus de P.Z. care, văzînd şoseaua ocupată şi pe P.D. lovind persoana căzută jos, a oprit în apropierea lor şi a întrebat de ce o lovesc. Drept răspuns, P.D. s-a apropiat de el şi, prin geamul deschis al portierei, i-a aplicat o lovitură cu pumnul în faţă. Coborînd

Scanned with OKEN Scanner

din mașină, victima a fost lovită din nou de P.D. cu briceagul, iar numitele R.T. — care se sculase între timp — și R.E. — au sărit asupra ei, doborînd-o în șanțul din marginea șoselei. La strigătele numitelor R.T. și R.E., au intervenit numitul R.G. și numita M.I., primul lovind pe victimă cu briceagul, iar MI cu picioarele, alături de primii trei.

Ca urmare a multiplelor leziuni, din care 12 tăiate — împunse, victima a încetat din viață în drum spre spital.

Să se arate cum trebuie să fie calificate, în raport cu conținutul infracțiunii de omor (art. 174 Cp), contribuțiile celor 5 făptuitori la săvîrșirea acestei infracțiuni.

4. S-a reținut în fapt că inculpații EG și NO au atacat împreună victima IT. În timpul atacului, EG a lovit-o pe victimă cu cuțitul, pe cînd NO a imobilizat-o și a încercat să o dezarmeze atunci cînd aceasta se pregătea să se apere. În urma acestor acțiuni simultane și conjugate, a rezultat moartea victimei.

Să se arate cum trebuie să fie calificate contribuțiile celor doi făptuitori în săvîrșirea infracțiunii de omor.

5. În fapt, s-a stabilit că numiții PG, AG și AN au pătruns în incinta portului Constanța, de unde intenționau să fure zahăr. La fața locului, au luat legătura și cu numitul CNN, manevrant de vagoane, care i-a convins să sustragă mărfuri dintr-un transcontainer, căruia i-a și rupt sigiliul în acest scop. În continuare, coinculpatul CNN a asigurat paza celorlalți inculpați, stînd ascuns într-un vagon și dînd alarma atunci cînd s-a apropiat o patrulă a poliției.

Prin stp. nr. 966 din 1990 a Judecătoriei Constanța, inculpatul CNN a fost condamnat, alături de ceilalți coinculpați, în calitate de coautor al infracțiunii de furt calificat în paguba avutului obștesc. Împotriva sentinței a declarat recurs inculpatul, susținînd că nu a comis faptele pentru care a fost condamnat.

Să se arate dacă recursul era întemeiat sau nu.

6. În sarcina inculpatului DD s-a reținut faptul că a lovit cu cuțitul victima GO, cauzîndu-i moartea, iar în sarcina coinculpatului TR s-a reținut că, fiind în înțelegere cu primul, a lovit cu muchia toporului, imobilizînd-o, pe victima NV, care se afla în apropiere și sărise să o apere pe victima GO împotriva agresiunii deslănțuite de DD.

Să se arate cum trebuie calificate, în raport cu conținutul infracțiunii de omor, contribuțiile aduse de cei doi făptuitori la săvîrșirea acestei infracțiuni.

7. În speță s-a stabilit că inculpații DI și NO au pătruns în timpul nopții, prin efracție, în locuința persoanei vătămate CI, de unde au sustras mai multe bunuri, în timp ce inculpatul AT le-a asigurat paza la intrare. Toți inculpații au fost condamnați pentru săvîrșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută în art. 209 lit. a, e și g Cp.

Să se arate dacă soluția este corectă sau nu în privința calificării faptei săvîrșite de inculpatul AT.

8. Inculpații NN și GV, mecanicii, primind dispoziția de serviciu de a coborî două panouri fixate pe platforma unui turn de răcire din întreprindere, fără să ia măsurile de securitate și protecția muncii prescrise de

regulament, au aruncat de la înălțime unul din panouri care, în cădere, a lovit un muncitor, cauzîndu-i moartea.

Să se arate cum se califică fapta inculpaților în raport cu contribuția lor la săvîrșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

9. În sarcina inculpaților DE și CGh. s-a reținut faptul că au contribuit prin acțiuni succesive și anume prin cauzarea din culpă a unor accidente de circulație, la moartea victimei AN. (Vz. supra, Cap. I, speța nr. 2).

Avînd în vedere că faptele comise de ambii inculpați au concurat la producerea morții victimei, să se arate cum trebuie calificate aceste fapte în raport cu dispozițiile din art. 178 al. 2 Cp.

10. S-a reținut în fapt că inculpații St. A și DI, înțelegîndu-se să sustragă portmoneul cu bani al părții civile OC, pe care acesta îl purta în buzunarul de la spate al pantalonilor, sub pretextul că o ajută, pe stradă, să-și așeze mai bine sacul pe care îl purta în spinare, în timp ce DI o ajuta să-l ridice mai sus, St. A i-a sustras portmoneul.

Să se arate cum trebuie să fie calificate contribuțiile inculpaților la săvîrșirea infracțiunii de furt.

11. Inculpații NC, GI, GN și NP s-au înțeles să fure porumb de pe o tarla a CAP, inculpatul NP fiind înarmat cu o coadă de cazma. Fiind surprinși de paznicul TR, inculpatul NP i-a aplicat acestuia mai multe lovituri cu coada cazmalei, în timp ce ceilalți și-au însușit porumb știuleți, umplîndu-și cîțiva saci.

Să se arate cum trebuie să fie calificată fapta inculpaților, în raport cu conținutul infracțiunii de tîlhărie (art. 211 raportat la art. 225 Cp), avînd în vedere că numai unul dintre inculpați a folosit violența în săvîrșirea infracțiunii.

12. În sarcina inculpaților MV și RB s-a reținut faptul că, în ziua de 2 iunie 1972, după ce au consumat băuturi alcoolice la restaurant, în jurul orei 18,30, au mers la magazinul nr. 13 „Piese-auto" din B-dul Republicii din Timișoara, unde au supravegheat pe casiera ID. Inculpații, observînd că banii din vînzări au fost introduși în geantă de casieră, la ieșirea acesteia din magazin au urmărit-o și, în timp ce se îndrepta spre casieria centrală, au ajuns-o din urmă. Inculpatul RB a lovit pe casieră cu pumnul în stomac și i-a smuls geanta din mînă, transmițînd-o inculpatului MV. La țipetele casierei, inculpații au fugit, fiind urmăriți de martorii BI și BF.

După ce au escaladat mai multe garduri și ziduri, inculpații au reușit să dispară, întîlnindu-se, în aceeași seară în locuința lui RB unde și-au împărțit banii sustrași (63.311 lei). S-a stabilit că geanta și actele au fost aruncate pe stradă de către inculpatul MV mai înainte ca inculpații să se întîlnească acasă la RB.

Să se arate care trebuie să fie calificarea faptelor săvîrșite de inculpații din speță, în raport cu conținutul infracțiunii de tîlhărie (art. 211 raportat la art. 225 Cp).

13. S-a reținut în fapt că inculpata AV, minoră, s-a împrietenit cu inculpata VM și împreună au întreținut relații intime cu diferiți bărbați, în schimbul unor foloase materiale. Ambele inculpate fiind trimise în

Scanned with OKEN Scanner

judecată pentru săvîrşirea infracţiun.. de prostituţie, prevăzută în art. 328 Cp, Tj. Constanţa, prin stp. nr. 86 din 1971, a condamnat pe inculpata MV pentru infracţiunea de prostituţie cu reţinerea circumstanţei agravante prevăzute în art. 75 lit. c. Cp (săvîrşirea infracţiunii împreună cu un minor), iar faţă de inculpata minoră AV s-a luat, pentru aceeaşi infracţiune, măsura educativă a internării într-un institut special de reeducare, prevăzută în art. 104 Cp în vigoare la acea dată.

Împotriva sentinţei, a declarat recurs inculpata VM care a criticat-o deoarece i s-a aplicat agravanta săvîrşirii infracţiunii împreună cu minora AV, deşi fapta săvîrşită de ea nu este susceptibilă de săvîrşire în couatorat.

Să se arate dacă această critică era întemeiată sau nu.

14. S-a reţinut că în ziua de 5 sept. 1981. inculpaţii CN şi LI, ambii posesori de arme de vînătoare, au convenit să meargă să vîneze un porc mistreţ. În acest scop s-au deplasat la punctul stabilit, unde s-au întîlnit cu inculpaţii PGh. şi BI, acesta din urmă fiind pădurar. După ce au stat cu toţii în jurul focului, primul inculpat urmat de ceilalţi, s-a deplasat în lanul de porumb şi a împuşcat un porc mistreţ, în greutate de 40 kg, pe care l-au împărţit între ei. Fapta a fost comisă la ora 10 seara.

Fiind trimişi în judecată pentru săvîrşirea infracţiunii de braconaj, prevăzută în art. 32 din L. nr. 26 din 1976 privind economia vînatului şi vînătoarea, Judecătoria Bacău, prin stp. nr. 2278 din 1981, rămasă definitivă prin nerecurare, a condamnat pe inculpatul CN ca autor, iar pe ceilalţi inculpaţi în calitate de complici la infracţiunea săvîrşită.

Avînd în vedere că legea incriminează ca braconaj nu numai uciderea, rănirea sau capturarea vînatului, în mod ilicit, dar şi căutarea, pîndirea, urmărirea, hăituirea sau orice altă activitatea ce constituie vînătoare, în scopul uciderii sau capturării acestuia, să se arate dacă, în raport cu conţinutul infracţiunii, faptele săvîrşite de inculpaţi au fost corect calificate.

15. În sarcina numitului ED s-a reţinut faptul că a strigat către inculpaţii care, în acel moment, loveau pe victima CA cu parii, că aceasta „trebuie omorîtă". În urma loviturilor primite, victima a încetat din viaţă.

Să se arate dacă fapta săvîrşită de ED poate fi considerată o contribuţie la producerea morţii victimei şi cum trebuie să fie calificată aceasta.

16. În sarcina numitului IN s-a reţinut faptul că a cerut lui DO, electrician la o întreprindere, să-i „procure" o cantitate de sîrmă de cupru în schimbul unei sume de bani. DO a sustras din întreprindere bunul cerut, iar IN l-a cumpărat, aşa cum se înţeleseseră.

Să se arate cum trebuie să fie calificată fapta lui IN în raport cu conţinutul infracţiunii de furt în paguba avultului obştesc.

17. În sarcina inculpatului DG s-a reţinut faptul că, în calitate de şef al serviciului de transport-auto al întreprinderii, a dispus, în mod ilegal, efectuarea unor transporturi ilicite în interesul contabilului şef al unităţii şi al altor persoane, cauzînd prin aceasta o pagubă avutului obştesc. Fiind trimis în judecată pentru săvîrşirea infracţiunii de abuz în serviciu contra intereselor obşteşti, DG s-a apărat invocînd dispoziţia

Scanned with OKEN Scanner

primită din partea contabilului-șef al unității, IN, șeful său ierarhic, de a se efectua transporturile menționate.

Să se arate dacă infracțiunea a fost săvîrșită în participație cu cei doi și cum urmează să fie calificată contribuția adusă de fiecare din ei.

18. În sarcina inculpatului PN s-a reținut faptul că, în calitate de agent CEC a sustras din sumele depuse de cetățeni 43.458 lei. De asemenea s-a reținut că, pentru a se sustrage de la răspundere, după începerea urmăririi penale împotriva sa, inculpatul a determinat pe martorii FC și MS să facă declarații mincinoase în fața organelor de miliție, ceea ce aceștia au făcut, în ziua de 9 ianuarie 1976, însă ulterior ei și-au retras mărturiile mincinoase, beneficiind de cauza de nepedepsire prevăzută în art. 260 al. 2 Cp.

Prin stp. nr. 7 din 1976, Tj. Sălaj l-a condamnat pe inculpatul PN, între alte pedepse pentru alte infracțiuni, și la 1 an închisoare pentru infracțiunea de instigare la mărturie mincinoasă, prevăzută în art. 25 raportat la art. 260 Cp.

În recursul declarat împotriva acestei hotărîri, inculpatul PN a susținut că pentru instigarea la mărturie mincinoasă instanța trebuia să facă aplicarea art. 29 Cp, deoarece actele sale de instigare nu au fost urmate de executare.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

19. În sarcina inculpatului CI s-a reținut faptul că, funționînd ca maistru la o întreprindere de construcții și reparații din Ploiești, și-a însușit ilegal contravaloarea unor lucrări executate de personalul unității pentru persoane particulare. După ce acțiunea penală a fost pusă în mișcare, împotriva sa, inculpatul CI a încerat să determine pe unii meseriași să facă mărturii mincinoase, în sensul că unele lucrări s-au făcut pe baza unor înțelegeri între ei și persoanele particulare.

Să se arate cum trebuie calificată încercarea inculpatului de a determina pe unii martori să facă mărturii mincinoase, avînd în vedere că această încercare a rămas fără rezultat.

20. S-a reținut că, în ziua de 7 mai 1968, inculpatul CV, aflîndu-se cu oile la păscut în pădurea CAP-Obîrșeni, l-a îndemnat pe inculpatul minor TV să dea foc unor grămezi de crengi ce aparțineau locuitorilor din comuna Răzeși. La început, minorul a refuzat, însă la insistențele inculpatului GV, a dat foc unei grămezi de crengi. Focul extinzîndu-se la pădure, au fost distruși lăstarii plantați pe o suprafață de 2,98 ha, cauzîndu-se părții civile CAP-Obîrșeni o pagubă în valoare de 5022 lei.

Fiind trimis în judecată pentru instigare la infracțiunea de distrugere în paguba avutului obștesc, inculpatul GV s-a apărat afirmînd că el a urmărit numai să aprindă grămezile de crengi aparținînd unor locuitori și nu a avut intenția de a provoca incendierea lăstarilor.

Să se arate ce urma să decidă instanța.

21. Instanța a reținut, în fapt, că în ziua de 19 iunie 1967, inculpații BI și MCh., împreună cu victima RM, au mers cu bicicletele la canalul de irigare ale eleșteelor întreprinderii piscicole din Tulcea, spre a se scălda. Ajunși la canal, inculpații s-au dezbrăcat și au intrat în apă; victima, deși s-a dezbrăcat, neștiind să înoate, a rămas pe mal. La un moment dat, glumind pe seama victimei și pentru a-i produce o emoție puternică, incul-

Scanned with OKEN Scanner

patul MCh. a spus inculpatului BI să o arunce în apă; acesta, determinat de îndemnul primului inculpat, l-a împins cu putere pe RM, care a căzut în apă şi, după scurt timp, s-a înecat.

Să se arate care este forma de vinovăţie cu care au acţionat făptuitorii şi cum trebuie calificată contribuţia fiecăruia dintre ei la săvîrşirea infracţiunii.

22. Instanţa a reţinut că în seara zilei de 12 martie 1983, în timp ce se aflau în curtea bufetului din localitate, inculpatul DV a observat că pe stradă trecea un consătean şi l-a atenţionat pe inculpatul DC, făcîndu-i semn să plece după el şi să-l lovească, punîndu-i totodată la dispoziţie un ciomag pe care îl avea ascuns într-o tufă din curtea bufetului.

Inculpatul DC a aplicat victimei repetate lovituri cu ciomagul în cap şi peste corp pînă ce aceasta a căzut la pămînt, decedînd după 8 zile.

Inculpatul DC a fost condamnat pentru infracţiunea de omor (art. 174 Cp), iar inculpatul DV pentru complicitate la această infracţiune (art. 26 raportat la art. 174 Cp).

a) Întrucît din probele administrate în cauză rezultă că inculpatul DV a îndemnat pe inculpatul DC să lovească pe victimă, dîndu-i în acest scop şi ciomagul, să se arate dacă forma de participaţie a fost corect stabilită.

b) Faţă de împrejurarea că inculpatul DV l-a îndemnat pe autor să aplice victimei cîteva lovituri cu ciomagul, fără să rezulte că l-ar fi îndemnat să ucidă, ori că ar fi prevăzut şi acceptat producerea unui atare rezultat, să se arate ce formă de vinovăţie se poate reţine în sarcina lui DV şi pentru ce infracţiune urma să răspundă acesta.

23. În sarcina lui AC s-a reţinut faptul că a determinat pe NO pentru ca acesta să intervină pe lîngă DT spre a-l determina, la rîndul său să săvîrşească o faptă prevăzută de legea penală. S-a stabilit totodată că NO nu a dat curs hotărîrii de a-l contacta şi determina pe DT să săvîrşească fapta.

Să se arate dacă în sarcina lui AC şi NO se poate reţine instigarea la infracţiune.

24. S-a reţinut în fapt că, în seara zilei de 5 iunie 1975, inculpaţii, muncitori la întreprinderea „7 Noiembrie" din Sibiu, s-au întîlnit la restaurantul „Unicum" şi, după ce au consumat băuturi alcoolice, au hotărît să sustragă, de la unitatea unde lucrau, ciorapi nylon. Pe baza înţelegerii intervenite, în aceeaşi seară, inculpaţii TG şi CIV au pătruns, prin escaladare, în incinta întreprinderii şi au furat 3 saci cu ciorapi de nylon. În tot acest timp, inculpatul BI a rămas afară de pază, pentru a nu fi surprinşi asupra faptului.

Să se arate cum trebuie calificată fapta lui BI şi ce fel de contribuţie a avut acesta la săvîrşirea furtului în paguba avutului obştesc.

25. În sarcina inculpatului PM s-a reţinut faptul că, în luna aprilie 1977, după ce primise de la numitul VL 20 de bancnote de cîte 1 dolar SUA, a predat, în baza unei înţelegeri prealabile, coinculpatului SI aceste valori pentru a fi falsificate în bancnote de cîte 100 dolari fiecare; după ce bancnotele au fost falsificate, au fost predate din nou inculpatului

Scanned with OKEN Scanner

PM care, la rîndul său, le-a restituit lui VL în vederea punerii lor în circulaţie.

Să se arate cum trebuie să fie calificată contribuţia lui PM la săvîrşirea infracţiunii de falsificare de monede sau de alte valori.

26. S-a reţinut că inculpatul ST, şef la secţia „articole de voiaj" din cadrul Cooperativei „Arta croitorilor" din Bacău, a creat, prin manopere frauduloase, plusuri în gestiune la diferite materiale, din care unele, în valoare de 51.054 lei, au fost valorificate prin magazinele de desfacere ale cooperativei, gestionate de alte 5 inculpate, care au sustras din gestiune sumele reprezentînd contravaloarea materialelor primite de la inculpat şi introduse în gestiune, împărţind sumele sustrase.

Prin stp 27 din 1982 a Judecătoriei Bacău, inculpatul ST a fost condamnat, între altele, pentru săvîrşirea complicităţii la infracţiunea de delapidare prevăzută în art. 26 raportat la art. 223 al. 2, cu aplicarea art. 41 al. 2 Cp, considerînd că inculpatul a comis o infracţiune unică continuată. Soluţia a fost confirmată de Tj. Bacău prin dp, nr. 162 din 1982.

Să se arate dacă această calificare a faptelor săvîrşite de ST era corectă sau nu.

27. Prin rechizitoriul Procuraturii judeţene Cluj, inculpatul LI a fost trimis în judecată pentru două fapte de complicitate la infracţiunea de delapidare prevăzută în art. 26 raportat la art. 223 al. 1 Cp.

S-a reţinut că în cursul anilor 1972—1973 inculpatul a ajutat pe inculpatul PI, gestionar la o unitate din cadrul Direcţiei regionale de căi ferate Cluj, să sustragă bunuri în valoare de 15.407 lei ; de asemenea s-a reţinut că inculpatul a participat prin acte de complicitate la sustragerile comise de un alt inculpat (SI), gestionar la o altă unitate a aceleiaşi direcţii regionale, sustrageri în valoare de 16.636 lei.

Tj. Cluj, prin stp nr. 28 din 1974, schimbînd încadrarea dată faptelor prin actul de sesizare, a considerat că faptele reţinute constituie o singură infracţiune continuată şi a condamnat pe inculpat, în baza art. 26, 27 raportate la art. 223 al. 2, cu aplicarea art. 41 al. 2 şi art. 42 Cp, la 6 ani închisoare, 4 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a şi b Cp şi confiscarea parţială a averii.

Inculpatul a declarat recurs împotriva sentinţei susţinînd, printre altele, că în mod greşit instanţa a schimbat încadrarea juridică a faptelor sale într-o singură infracţiune.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs.

28. În sarcina inculpatei BV s-a reţinut că, în luna dec. 1968, funcţionînd în calitate de casieră la staţia CFR Comăneşti-Bacău, a solicitat numitei CE, femeie de serviciu la aceeaşi staţie, carnetul de permise pentru călătorii gratuite al acesteia şi vizînd două din aceste permise la casierie, le-a încredinţat rudei sale BM pentru a călători cu trenul de la staţia Comăneşti la staţia Valea Uzului — Braşov şi retur. La întoarcere, organele de control au sesizat că permisul folosit de BM nu-i aparţine şi, în consecinţă, i-au aplicat o amendă contravenţională de 300 lei, fără să o defere organelor de urmărire penală, considerînd că fapta este contravenţie prevăzută în art. 1 şi urm. din D. nr. 329 din 1966.

Nu a fost trimisă în judecată nici titulara carnetului de permise, considerîndu-se că fapta sa nu constituie infracţiune, ci eventual o aba-

Scanned with OKEN Scanner

tere în sensul acelora la care se referă L. nr. 59 din 1968 privind comisiile de judecată.

Inculpata BV a fost condamnată la 3 luni închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru complicitate la infracțiune de înșelăciune calificată în paguba avutului obștesc.

Să se arate dacă soluția este corectă sau nu.

29. S-a reținut în fapt că, în ziua de 12 dec. 1982, victima HM, împreună cu cei doi fii ai săi, au provocat incidente cu mai mulți cetățeni, între care cu inculpații DGh. și OI. Ca urmare, inculpații PN, PC și PI, înarmați cu furci, DGh. cu un topor și OI cu o bîtă, au pornit în căutarea lui HM și a fiilor săi pentru a-i bate.

Ajungînd la casa unde aceștia se aflau, inculpații PC și PN s-au așezat de o parte și de alta a porții, PI în fața acesteia, iar DGh. și OI în mijlocul drumului. HM a ieșit la poartă, avînd în mînă o furcă, moment în care a fost lovit în cap cu furcile și cu toporul de către inculpații PC, PN, PI și DGh. În urma leziunilor suferite, victima a decedat.

Reținînd că cei patru făptuitori care au lovit victima se fac vinovați de săvîrșirea infracțiunii de omor, să se arate cum trebuie să fie calificată fapta lui OI, care nu a participat la agresiune.

30. Prima instanță a reținut în fapt următoarele :

Inculpatul IV a fost angajat la Fabrica de ciorapi Timișoara, ca mecanic motopompist, iar inculpatul ZI ca paznic. Inculpatul IV, pompier de serviciu pe unitate în noaptea de 29 iulie 1973, observînd că geamurile de la secția de ciorapi finiți sînt deschise, a urcat pe niște schele și a pătruns în secție. De aici a sustras un număr de 290 perechi ciorapi de damă în valoare de 5629,87 lei, pe care i-a depozitat apoi în dulapul său personal de la garderobă.

În noaptea de 1 august 1973, fiind din nou de serviciu, a rugat pe inculpatul ZI, care era paznic de servici, să-i permită să scoată ciorapii pe poarta unde acesta era de serviciu, și, cu încuviințarea lui, i-a scos din unitate.

Inculpatul IV a fost condamnat pentru infracțiunea de furt calificat în paguba avutului obștesc, iar TI pentru complicitate la această infracțiune.

Să se arate dacă soluția este corectă sau nu.

31. În fapt s-a reținut că inculpata RP a comis în cursul anilor 1968 și 1969 un mare număr de furturi în paguba avutului particular și obștesc — unele împreună cu coinculpata SA — , iar obiectele ori produsele obținute le-a ascuns la locuința inculpatului RI, care le-a valorificat.

Să se arate cum trebuie calificată fapta lui RI în raport cu faptele autoarelor furturilor.

32. Instanța a reținut în sarcina inculpatului GD faptul că a intrat în legătură cu NT, încadrat într-o unitate economică, căruia i-a propus să sustragă un anumit material din acea unitate, pentru a-l vinde unei terțe persoane. După săvîrșirea sustragerii, GD a primit materialul la domiciliul său și l-a transmis cumpărătorului pentru care fusese sustras. Să se arate cum se califică participarea inculpatului GD la săvîrșirea infracțiunii de furt în paguba avutului obștesc de către NT.

Scanned with OKEN Scanner

33. În sarcina inculpatului TV, gestionar la o unitate economică, s-a reţinut faptul că s-a înţeles cu ON, încadrat în muncă la o unitate comercială, să primească, în vederea comercializării, unele lucruri pe care acesta urma să le sustragă de la organizaţia economică unde lucra.

Să se arate cum trebuie calificată fapta inculpatului gestionar.

34. În sarcina inculpatului CGh. s-a reţinut faptul că s-a înţeles cu inculpatul OT să-i asigure acestuia din urmă paza pe timpul cît el va pătrunde şi sustrage, din avutul unei organizaţii comerciale, o sumă de bani. S-a reţinut totodată că inculpatul CGh. nu a rămas pînă la sfîrşit la locul unde trebuia să pîndească şi să asigure paza.

Să se arate cum trebuie calificată fapta inculpatului CGh.

35. S-a reţinut că inculpatul SI, fost gestionar la depozitul de materiale electrice al BJATM Prahova, şi-a însuşit prin întrebuinţarea unor mijloace frauduloase, mărfuri în valoare de 257.228 lei, care au fost transportate de inculpatul SC, cu autovehiculul său, la mai multe magazine de desfacere, spre valorificare.

Să se arate cum trebuie să fie calificată fapta săvîrşită de inculpatul SC, în raport cu infracţiunea de delapidare săvîrşită de SI, avînd în vedere că acesta, în urma unei înţelegeri cu SI, a acceptat propunerea acestuia şi a transportat, în mod repetat şi în schimbul unor avantaje materiale, cu autovehiculul său, bunurile sustrase de gestionar, predîndu-le spre valorificare.

36. În sarcina numitului MN s-a reţinut faptul că a împrumutat, în mod repetat, unui gestionar, ZO — despre care ştia că a delapidat sume de bani din gestiune — diferite materiale cu care acesta din urmă să acopere lipsa din gestiune ce putea fi descoperită cu ocazia controalelor ce i s-au efectuat.

Să se arate dacă fapta lui MN are legătură cu infracţiunea de delapidare săvîrşită de ZO şi cum trebuie să fie caracterizată.

37. Prin stp nr. 40 din 1982 a Tj. Călăraşi, inculpaţii SGhN, BP, SMV, SV, TF, SC, SM şi SSt. au fost condamnaţi, între altele, pentru săvîrşirea complicităţii la infracţiunea de delapidare prevăzută în art. 26 raportat la art. 223 al. 3 Cp, instanţa reţinînd următoarele :

La 25 ian. 1982, inculpaţii SM şi PSt., conducători auto repartizaţi să efectueze transporturi de porumb de la Baza Siloz Frunzănești, plănuind să sustragă din porumbul ce li se va încredinţa pentru transport, au mers în comuna Gheorghiţa în vederea găsirii unor cumpărători. În comună au luat legătura cu inculpatul SGh.N şi apoi cu inculpatul SM, care au fost de acord să cumpere porumbul ce va fi sustras, urmînd să reia legătura cu primii doi inculpaţi atunci cînd vor găsi mijloace de transport.

Inculpatul SGh.N, după ce a discutat cu mai mulţi inculpaţi, care au fost de acord să cumpere porumb în condiţiile menţionate, iar inculpatul SM după ce a discutat cu inculpatul SSt., care de asemenea a fost de acord, l-au anunţat, în ziua de 26 ian. 1982, pe inculpatul PSt., că au angajat un tractor cu două remorci pentru 27 ianuarie, cînd vor prelua proumbul.

A doua zi, cei doi conducători auto au încărcat de la siloz camioanele lor cu porumb pe care l-au transportat, noaptea, la locul de întîlnire aflat pe un cîmp, unde PSt a predat inculpatului SGhN şi celorlalţi

Scanned with OKEN Scanner

inculpaţi cantitatea de 10.450 kg porumb, pe care aceştia au încărcat-o într-una din remorcile tractorului şi i-au plătit primului inculpat, prin SGhN care a strîns banii de la ceilalţi cumpărători, suma de 80.000 lei, iar inculpatul PM a predat cantitatea de 10.050 kg proumb inculpaţilor SM şi SSt, care au încărcat-o în cea de a doua remorcă, plătindu-i 60.000 lei.

Inculpaţii, condamnaţi pentru complicitate la delapidare, au declarat recurs susţinînd, între altele, că răspunderea lor penală şi civilă trebuia stabilită în raport cu cantitatea de proumb cumpărată de fiecare, iar nu în raport cu întreaga cantitate pe care a delapidat-o fiecare din cei doi conducători auto.

Să se arate dacă recursul este întemeiat sau nu.

38. Individualizînd pedepsele pentru doi participanţi la infracţiunea de furt calificat în paguba avutului personal, instanţa a aplicat inculpatului DG, autor al furtului, pedeapsa de 1 an închisoare, iar inculpatului NG, complice la aceeaşi infracţiune, i-a aplicat 1 an şi 6 luni închisoare, ţinîndu-se seama de contribuţia hotărîtoare a acestuia din urmă în săvîrşirea infracţiunii şi avînd în vedere totodată criteriile generale de individualizare prevăzute în art. 72 Cp.

Să se arate dacă soluţia este corectă sub raportul aplicării pedepsei.

39. În sarcina inculpaţilor CI, DO şi NG s-a reţinut în fapt că au hotărît împreună să săvîrşească infracţiunea de tîlhărie, stabilind că CI şi DO vor intra în locuinţa victimelor LE şi LD, pe care le vor imobiliza, legîndu-le, după care vor lua banii, în timp ce NG va sta afară, în faţa locuinţei, supraveghind să nu fie surprinşi.

Pe baza înţelegerii stabilite, inculpaţii CI şi DO au pătruns în locuinţă unde, contrar înţelegerii iniţiale, au ucis cu intenţie pe victima LD, care încercase să ţipe, săvîrşind astfel nu infracţiunea de tîlhărie, plănuită (art. 211 Cp), ci infracţiunea de omor deosebit de grav (art. 176 lit. d Cp).

Să se arate cum trebuie calificată contribuţia lui NG la săvîrşirea infracţiunii.

40. Prin stp nr. 7 din 1976 a Tj. Sălaj, inculpatul PN a fost condamnat, între alte pedepse pentru diferite infracţiuni, şi la 7 ani închisoare şi 2 ani interzicerea unor drepturi pentru infracţiunea de delapidare prevăzută în art. 223 al. 2. Cp, cu aplicarea art. 41 al. 2. Cp, şi la 1 an închisoare pentru instigare la infracţiunea de mărturie mincinoasă prevăzută în art. 25 raportat la art. 260 Cp.

Instanţa a reţinut în fapt că inculpatul, în calitate de agent CEC, şi-a însuşit suma de 43.458 lei prin neînregistrarea sumelor depuse de titularii libretelor ori prin completarea în fals a unor foi de restituire pe numele deponenţilor. De asemenea, s-a reţinut că, după începerea cercetărilor, a determinat pe martorii FC şi MS să facă declaraţii mincinoase.

În recursul declarat de inculpat împotriva sentinţei, acesta a susţinut, printr-un motiv de casare, că în mod greşit a fost condamnat pentru instigare la infracţiunea de mărturie mincinoasă, deoarece martorii FC şi MS, deşi au făcut declaraţii nereale în faţa organelor de miliţie, ei şi-au retras ulterior mărturiile făcute şi au declarat adevărul. De aceea,

Scanned with OKEN Scanner

susținea recurentul, instanța ar fi trebuit să facă aplicarea art. 29 Cp, actele de instigare nefiind urmate de executare.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs cu privire la acest motiv de casare.

41. În sarcina inculpaților CI și GN s-a reținut faptul că, prin violență și dîndu-și ajutor reciproc, au avut raporturi sexuale cu minora RN în vîrstă de 14 ani. La cîteva zile, după ce au avut din nou raporturi sexuale cu minora, de data aceasta cu consimțămîntul ei, inculpații au îndemnat pe minorii PS, CI și GD să aibă raporturi sexuale cu minora RN. Cei trei minori au acceptat propunerea, însă nu au comis în fapt nici un act de executare.

Prin stp 1436 din 1984 a Judecătoriei Craiova, inculpații CI și GN au fost condamnați, pe lîngă infracțiunile de viol și raport sexual cu o minoră (art. 197 lit. b și art. 198 al. 1 Cp) și pentru instigare la infracțiunea de raport sexual cu o minoră (art. 25 raportat la art. 198 al. 1 Cp).

Împotriva acestei hotărîri, inculpații au declarat recurs, cerînd, printre altele, schimbarea calificării faptei de determinare a minorilor la săvîrșirea infracțiunii de raport sexual cu o minoră din instigare, în instigare neurmată de executare, prevăzută în art. 29 Cp. Totodată au cerut să se constate că, în noua calificare, infracțiunea săvîrșită de ei a fost amnistiată prin dispozițiile din art. 1 al D. nr. 290 din 1984, care prevăd că se amnistiază infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de maximum 3 ani, iar infracțiunea reținută în sarcina lor (art. 29 Cp) este pedepsită cu închisoare de la 15 zile la 1 an.

Tribunalul Județean Dolj, prin dp. 1467 din 1984, a admis recursurile declarate de inculpați, a reîncadrat fapta în prevederile art. 29 raportat la art. 198 al. 1 Cp și i-a condamnat la cîte 8 luni închisoare, constatînd totodată că aceste pedepse au fost grațiate prin dispozițiile din art. 2 al D. nr. 290 din 1984. Instanța de recurs a respins cererea de aplicare a dispozițiilor de amnistie din acest decret, cu motivarea că instigarea neurmată de executare se raportează la infracțiunea la care s-a instigat, în speță la infracțiunea de raport sexual cu o minoră, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de la 1 la 5 ani. Maximul pedepsei fiind mai mare de 3 ani, infracțiunea săvîrșită de inculpați nu cade sub incidența dispozițiilor de amnistie.

Să se arate dacă soluția instanței este corectă sau nu.

42. În sarcina inculpatului SI s-a reținut faptul că, fiind delegat să ridice de la o unitate economică un număr de anvelope auto, după ce s-a încărcat în autocamion numărul corespunzător de cauciucuri, a cerut unui încărcător, AN, să mai pună o anvelopă în autovehiculul care urma să le transporte, iar AN, de bună-credință, s-a conformat. La controlul efectuat la poarta unității, s-a descoperit anvelopa încărcată în plus, care valora 1841 lei.

Să se arate cum trebuie să fie caracterizată contribuția lui AN la săvîrșirea furtului anvelopei și care este încadrarea juridică a faptei lui SI.

43. În sarcina inculpatului NI s-a reținut faptul că, după ce a ridicat din pădure o cantitate de lemne cu un bon de cumpărare de la ocolul silvic, a dat acest bon lui DG, convingîndu-l că este nefolosit și că, pe baza acestuia, poate ridica lemne din pădure. Încrezîndu-se în aceste

Scanned with OKEN Scanner

afirmații, DG a ridicat din pădure cantitatea de lemne indicată în bonul folosit de NI, săvîrșind astfel fapta incriminată, la acea dată, în art. 42 din Codul silvic.

Să se arate cum trebuie să fie calificate faptele săvîrșite de cei doi făptuitori.

44. În sarcina inculpatului TM s-a reținut faptul că, în calitate de gestionar, cu ocazia unei inventarieri, profitînd de împrejurarea că a fost solicitat de membrii comisiei de inventariere să ajute la stabilirea cantităților faptice ale mărfurilor din gestiune, a dictat date nereale, majorînd fie cantitatea, fie valoarea acestora, cu scopul de a acoperi lipsa în gestiune, profitînd și de neatenția membrilor comisiei de inventariere.

Întrucît fapta membrilor comisiei de inventariere, care au consemnat date nereale în actele de inventariere, dacă ar fi fost săvîrșită cu intenție ar fi constituit infracțiunea de fals intelectual (art. 289 Cp), să se arate cum se califică fapta inculpatului gestionar, avînd în vedere că membrii comisiei au fost induși în eroare și deci au acționat fără intenție.

45. Instanța a reținut în sarcina inculpaților NI și PB că la sfîrșitul lunii aprilie 1970, după o prealabilă înțelegere între aceștia și minorul PV, în vîrstă de 13 ani, care a fost determinat de inculpatul NI, au hotărît să săvîrșească noaptea, prin efracție și escaladare, furturi de bani din localul bufetului Cooperativei de consum Răcătău.

Ca urmare a acestei înțelegeri și după indicațiile inculpatului NI, inculpatul PB a stat la pîndă, iar inculpatul NI a scos un geam de la una din ferestrele bufetului și a ajutat pe minorul PV să pătrundă în localul bufetului, printre gratiile ferestrei, de unde, dintr-un sertar, a luat o sumă de bani.

Fapte de acest gen s-au repetat de cîteva ori în luna aprilie și mai 1970, pînă cînd minorul a fost prins în bufet, de organele de miliție, care, sesizate de aceste furturi, au organizat o pîndă.

Să se arate ce formă de participație penală s-a realizat în speță.

46. În sarcina inculpatului ZD s-a reținut faptul că a depus la serviciul contabilității o notă de facturare, despre care știa că este fictivă — notă falsificată de un alt inculpat — , pe baza căreia funcționarul de la serviciul contabilității a întocmit o factură de asemenea fictivă.

Să se arate cum trebuie calificară fapta lui ZD, avînd în vedere că el nu a făcut nici un act de determinare a funcționarului de a întocmi factura pe această bază.

47. În fapt s-a reținut că inculpatul CI, în seara zilei de 20 martie 1974 a găsit, în stația CFR Constanța, un portmoneu cu acte aparținînd părții civile RM, în care se afla între altele și adeverința de predare a bagajelor la magazia stației CFR. Inculpatul a rugat o altă persoană să ridice bagajele de la magazie, spunîndu-i că sînt ale sale, însă aceasta a fost prinsă de organele miliției în momentul prezentării adeverinței.

Să se arate cum trebuie calificate faptele celor doi în raport cu infracțiunea de înșelăciune în paguba avutului personal sau particular.

Scanned with OKEN Scanner

CAPITOLUL IV

PLURALITATEA DE INFRACȚIUNI

Formele pluralității

Art. 32. — Pluralitatea de infracțiuni constituie, după caz, concurs de infracțiuni sau recidivă.

Concursul de infracțiuni

Art. 33. — Concurs de infracțiuni există :

a) cînd două sau mai multe infracțiuni au fost săvîrșite de aceeași persoană, înainte de a fi condamnată definitiv pentru vreuna dintre ele. Există concurs chiar dacă una dintre infracțiuni a fost comisă pentru săvîrșirea sau ascunderea altei infracțiuni ;

b) cînd o acțiune sau inacțiune, săvîrșită de aceeași persoană, datorită împrejurărilor în care a avut loc și urmărilor pe care le-a produs, întrunește elementele mai multor infracțiuni.

Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni

Art. 34. — În caz de concurs de infracțiuni se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte, iar dintre acestea se aplică pedeapsa după cum urmează :

a) cînd s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, care poate fi sporită pînă la maximul ei special, iar cînd acest maxim nu este îndestulător, se poate adăuga un spor pînă la 3 ani ;

b) cînd s-au stabilit numai amenzi, se aplică amenda cea mai mare, care poate fi sporită pînă la maximul ei special, iar dacă acest maxim nu este îndestulător, se poate adăuga un spor pînă la o pătrime din acest maxim ;

c) cînd s-a stabilit o pedeapsă cu închisoare și o pedeapsă cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, la care se poate adăuga amenda, în totul sau în parte ;

d) cînd s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoarea și mai multe pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii potrivit dispoziției de la lit. a, la care se poate adăuga amenda potrivit dispoziției de la lit. b.

Sporul prevăzut la lit. a se poate mări pînă la 5 ani, dacă una dintre infracțiunile aflate în concurs este o infracțiune contra statului, contra avutului obștesc, ori o infracțiune de omor, sau o infracțiune contra păcii și omenirii, ori o infracțiune prin care s-a produs o pagubă importantă economiei naționale.

Prin aplicarea dispozițiilor din alineatele precedente nu se poate depăși totalul pedepselor stabilite de instanță pentru infracțiunile concurente.

Pedeapsa complimentară și măsurile de siguranță în caz de concurs de infracțiuni

Art. 35. — Dacă pentru una dintre infracțiunile concurente s-a stabilit și o pedeapsă complimentară, aceasta se aplică alături de pedeapsa închisorii.

Dacă s-au stabilit mai multe pedepse complimentare de natură diferită, sau chiar de aceeași natură dar cu conținut diferit, acestea se aplică alături de pedeapsa închisorii.

Dacă s-au stabilit mai multe pedepse complimentare de aceeași natură și cu același conținut, se aplică cea mai grea dintre acestea.

Scanned with OKEN Scanner

Dispoziţiile alineatului precedent se aplică şi în cazul pedepsei confiscării parţiale a averii.

Măsurile de siguranţă de natură deosebită, luate în cazul infracţiunilor concurente, se cumulează.

Contopirea pedepselor pentru infracţiuni concurente

Art. 36. — Dacă infractorul condamnat definitiv este judecat ulterior pentru o infracţiune concurentă, se aplică dispoziţiile art. 34 şi 35.

Dispoziţiile art. 34 şi 35 se aplică şi în cazul în care, după ce o hotărîre de condamnare a rămas definitivă, se constată că cel condamnat suferise şi o altă condamnare definitivă pentru o infracţiune concurentă.

Dacă infractorul a executat în totul sau în parte pedeapsa aplicată prin hotărîrea anterioară, ceea ce s-a executat se scade din durata pedepsei aplicate pentru infracţiunile concurente.

Dispoziţiile privitoare la aplicarea pedepsei în caz de concurs de infracţiuni se aplică şi în cazul în care condamnarea la pedeapsa cu detenţiunea pe viaţă a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii.

1. S-a reţinut în fapt că, în seara zilei de 12 aprilie 1979, inculpatul I.T. a sustras dintr-o curte un covor aflat pe o sîrmă. Plecînd cu covorul, inculpatul a fost oprit pe drum de plutonierul major de miliţie G.N. care i-a cerut legitimaţia, moment în care inculpatul l-a lovit pe acesta cu pumnii şi a încercat să fugă, însă a fost prins şi reţinut.

Să se arate care este calificarea juridică a faptelor săvîrşite de inculpatul I.T., în lumina dispoziţiilor art. 192, 211 şi 239 Cp.

2. În sarcina inculpatului D.D. s-a reţinut în fapt că a pătruns prin efracţie în pivniţa unui bufet, de unde a sustras mai multe sticle de băuturi aparţinînd unităţii, precum şi un impermeabil proprietatea responsabilului unităţii.

Să se arate cîte infracţiuni de furt a săvîrşit inculpatul.

3. Prin rechizitoriul Procuraturii locale Cîmpina, inculpatul C.V. a fost trimis în judecată pentru săvîrşirea infracţiunilor prevăzute în art. 178 al. 2 şi 3 Cp şi art. 18 al. 2 lit. b şi al. 4 din D. nr. 400/1981, cu reţinerea concursului de infracţiuni prevăzut în art. 33 lit a Cp.

S-a reţinut că în seara zilei de 14 oct. 1987 inculpatul s-a prezentat la lucru — Secţia de ciment Comarnic a Intreprinderii de lianţi Braşov — în stare de ebrietate şi, făcînd o manevră greşită cu basculanta pe care o conducea, l-a accidentat mortal pe muncitorul T.A.

Instanţele au reţinut încadrarea juridică dată faptelor prin rechizitoriu.

Avînd în vedere că prin dispoziţia din art. 18 al. 4 din D. nr. 400/1981 este incriminată prezenţa în unitate, sub influenţa băuturilor alcoolice, a unui salariat, dacă a avut ca urmare provocarea morţii unei persoane, iar prin dispoziţia din art. 178 al. 4 Cp este incriminată fapta de ucidere din culpă săvîrşită de o persoană, în exerciţiul profesiei sau meseriei şi care se află în stare de ebrietate, să se arate dacă reţinerea în sarcina făptuitorului, a unui concurs de infracţiuni era corectă sau nu.

Scanned with OKEN Scanner

4. Inculpaţii PN şi CV, încadraţi la Şantierul Naval Galaţi s-au înţeles să sustragă diferite aparate şi piese electronice de pe navele unde aveau acces, urmînd să folosească aceste piese la confecţionarea unor aparate radio şi amplificatoare.

În acest scop, au rămas în repetate rînduri peste orele de program, şi prin forţarea ferestrelor şi uşilor, au pătruns în cabinele unde erau montate ori se aflau în curs de montare aparate radar, radio şi semnalizare, de la care au sustras diferite piese şi ansamble electronice. Unele dintre aceste piese şi ansamble au fost sustrase prin scoaterea sau smulgerea lor din aparatele în care fuseseră montate, ceea ce a dus la distrugerea unui număr de 11 tipuri de instalaţii complexe provenite din import, paguba cauzată prin aceste distrugeri fiind de 299.486. lei.

Să se arate dacă activitatea inculpaţilor constituie o unitate infracţională ori o pluralitate de infracţiuni.

5. Instanţa a reţinut că între inculpatul FI şi inculpatul MR a intervenit înţelegerea ca primul, pentru o sumă de bani, să-l lase pe al doilea să fure păsări de la unitatea economică unde funcţiona el ca paznic. Conform înţelegerii, inculpatul MR s-a deplsat la locul unde FI funcţiona ca paznic, iar acesta, pentru suma de 500 lei, i-a permis celuilalt să fure dintr-o hală 20 găini, faptă la care a participat şi el.

Să se arate ce infracţiuni s-au săvîrşit în speţă, ţinîndu-se seama de dispoziţiile art. 208, 209 raportate la art. 224, art. 254 şi 255 Cp.

6. Instanţa a reţinut că inculpatul DI a aplicat cu cuţitul o lovitură puternică în abdomen unei persoane, OM, după care, imediat, a lovit pe o altă persoană, ST, în partea din spate a coapsei stîngi. Prima dintre victime a decedat în drum spre spital, viaţa celeilalte fiind salvată în urma îngrijirilor medicale ce i s-au acordat.

Prin stp. nr. 54 din 1983 a Tm. Bucureşti, s. II-a, p, inculpatul DI a fost condamnat la 20 ani închisoare şi 10 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a şi b Cp, pentru săvîrşirea infracţiunii de omor deosebit de grav prevăzută în art. 176 lit. b. Cp.

Să se arate dacă soluţia este corectă în ce priveşte calificarea faptelor ca infracţiune unică.

7. Instanţa a reţinut că inculpatul FT, într-un restaurant, a aplicat soţiei sale o lovitură cu cuţitul în regiunea cervicală, după care a încercat să o lovească în continuare. Alarmaţi de ţipetele victimei, mai mulţi consumatori au intervenit în ajutorul acesteia. Inculpatul, văzînd pe cei ce se apropiau, a lăsat pe soţie şi a aplicat două lovituri cu cuţitul unuia dintre consumatori, CC, în zona toracică stîngă şi fosa iliacă stîngă. Viaţa ambelor victime a fost salvată.

Prin stp 53 din 1983 a Tm. Bucureşti, s. II-a p, inculpatul FT a fost condamnat la 10 ani închisoare şi 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a şi b Cp pentru săvîrşirea tentativei la infracţiunea de omor deosebit de grav, prevăzută în art. 20 raportat la art. 176 lit. b Cp şi la 8 ani închisoare şi 5 ani interzicerea acelorași drepturi pentru săvîrşirea tentativei la infracţiunea de omor calificat, prevăzută în art. 20 raportat la art. 175 lit. c. Cp.

Scanned with OKEN Scanner

Potrivit art. 33 lit a, 34 lit. a și 35 al. 3. Cp, s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, de 10 ani închisoare, și pedeapsa complementară sus-menționată.

Să se arate dacă soluția este corectă sub raportul calificării faptelor comise de inculpat.

8. În sarcina inculpatului DN s-a reținut în fapt că a falsificat datele înscrise în carnetul său de muncă și că a prezentat documentul astfel falsificat, cu ocazia încadrării în muncă la o altă unitate economică. În baza carnetului de muncă falsificat, inculpatul a obținut o încadrare și o retribuție superioare celor la care avea dreptul și a încasat apoi, în mod repetat, retribuția superioară la care nu avea dreptul.

Avînd în vedere că faptele de fals material în înscrisuri oficiale (art. 288 al. 1 Cp) și de uz de fals (art. 291 Cp) au fost comise de inculpatul DN în vederea săvîrșirii infracțiunii de înșelăciune în paguba avutului obștesc (art. 215 al. 2 raportat la art. 229 al. 1 Cp), să se arate dacă faptele inculpatului constituie o infracțiune unică, sau un concurs de infracțiuni.

9. În sarcina inculpatului CT, încadrat conducător auto la o unitate economică, s-a reținut faptul că a luat fără aprobare, după orele de serviciu, autovehiculul încredințat spre exploatare, și l-a folosit în interes personal, iar cu această ocazie, prin încălcarea din culpă a regulilor de circulație pe drumurile publice, a provocat un accident care a avut ca urmare degradarea autovehiculului unității.

Să se arate cum trebuie să fie calificată fapta lui CT, în lumina dispozițiilor din art. 248 și 249 Cp.

10. Instanța a reținut că în ziua de 25 oct. 1981, inculpatul PP a aflat că inculpatul AM, coleg al său de muncă, a ucis o persoană necunoscută și, pentru a ascunde fapta, a luat cuțitul cu care s-a comis omorul, i-a rupt lama și a ascuns cele două părți ale cuțitului sub salteaua patului său, pentru ca obiectul cu care s-a comis omorul să nu fie găsit și identificat.

Același inculapt, tot în scopul de a-l ajuta pe inculpatul AM, i-a amenințat cu represalii pe cîțiva colegi care auziseră despre faptă, dacă vor denunța pe cel care a comis omorul.

Tm. București, s. II-a p, prin stp. nr. 126 din 1982, a condamnat pe inculpatul PP la cîte 2 ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunilor de nedenunțare a unor infracțiuni (art. 262 al. 1 Cp) și de favorizare a infractorului (art. 264 al. 1 Cp).

Împotriva sentinței au declarat recurs procurorul și inculpatul, susținînd, între altele, că în mod greșit a fost condamnat inculpatul PP și pentru nedenunțare, deoarece el a favorizat chiar pe autorul omorului; or, denunțînd pe autor, se denunța și pe sine pentru favorizarea acestuia.

Să se arate ce urma să decidă instanța de recurs.

11. În sarcina inculpatului s-a reținut faptul că a ucis un animal dintr-o fermă zootehnică în scopul sustragerii acestuia. Instanța a apreciat că întrucît uciderea animalului nu s-a făcut cu intenția de a-l aduce în stare

Scanned with OKEN Scanner

de neîntrebuințare, ci pentru a înlesni sustragerea acestuia, inculpatul a săvîrșit numai infracțiunea de furt, nu și pe aceea de distrugere în paguba avutului obștesc.

Să se arate dacă hotărîrea este temeinică și legală.

12. S-a stabilit că inculpatul MV, tractorist la IAS Dobrești, ferma Olteni, lucrînd în ziua de 25 aprilie 1978 la discuirea terenului, a fost rugat de victima MI, studentă la Institutul Agronomic din București și aflată în practică la unitatea respectivă, să o transporte o porțiune de drum, ceea ce inculpatul a și făcut. La un moment dat, victima i-a cerut inculpatului să oprească tractorul pentru a coborî, iar acesta, îndată după coborîrea victimei, fără a aștepta îndepărtarea ei de tractor, a pornit, tractînd discuitorul care depășea gabaritul tractorului și care a prins în mers pe victimă, trecînd peste corpul acesteia și tîrînd-o aproximativ 6—7 metri. Fiind transportată la spital, victima a decedat.

Prin stp. nr. 225 din 1978 a J. Roșiorii de Vede, inculpatul MV a fost condamnat la 3 ani închisoare pentru infracțiunea de ucidere din culpă prevăzută în art. 178 al. 2 Cp și la 6 luni închisoare pentru infracțiunea de neluare a măsurilor de protecție a muncii prevăzută în art. 23 și 25 din L. nr. 5 din 1965 privind protecția muncii.

În conformitate cu art. 33 lit. a și 34 lit. a Cp, s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare.

Să se arate dacă soluția este corectă în ce privește aplicarea în speță a dispozițiilor din art. 33 lit. a Cp.

13. Instanța a reținut în fapt că, în ziua de 20 oct. 1969, inculpatul CG circula cu autoturismul proprietate personală pe șoseaua națională Focșani-Galați. În comuna Fundeni, observînd în fața sa, pe șosea, un autocamion care micșorase viteza și neputînd frîna la timp datorită distanței mici dintre cele două autovehicule, a încercat să-l depășească, dar întrucît șoseaua era acoperită cu mîzgă, a derapat, lovind grav două persoane, NN și CN, care circulau pe jos în afara părții carosabile. Cele două victime au fost transportate de urgență la spital unde viața le-a fost salvată, dar au avut nevoie de îngrijiri medicale timp de 65—70 zile.

Prin stp nr. 386 din 1970 a Judecătoriei Galați, confirmată de Tribunalul județean, inculpatul CG a fost condamnat pentru două infracțiuni de vătămare corporală gravă din culpă, prevăzută în art. 184 al. 2 și 3 Cp, la cîte 1 an și 2 luni închisoare. În baza art. 33 lit. b și 34 lit. a Cp, s-a dispus ca inculpatul să execute această pedeapsă, la care s-a adăugat un spor de 4 luni, în total 1 an și 6 luni închisoare. Hotărîrea a rămas definitivă prin respingerea recursurilor declarate împotriva ei.

În cauză a fost declarat recurs extraordinar în care s-a susținut că aplicarea prevederilor art. 33 lit. b și 34 lit. a Cp este nelegală, deoarece pentru existența concursului ideal de infracțiuni (art. 33 lit. b) este necesar ca acțiunea sau inacțiunea unică, săvîrșită de infractor, să cadă sub incidența unor dispoziții penale diferite, ceea ce nu este cazul în speță. De aceea în sarcina inculpatului se putea reține o singură infracțiune prevăzută în art. 184 al. 2 și 3 Cp.

Să se arate dacă recursul era întemeiat sau nu.

Scanned with OKEN Scanner

14. Instanța a reținut că inculpatul BV, aflat sub influența băuturilor alcoolice, a urmărit pe stradă patru elevi pînă la sala de așteptare a stației CFR unde, sub amenințarea cu bătaia, le-a cerut să-i dea banii pe care îi aveau asupra lor. De teamă, elevii au strîns suma de 116 lei pe care i-au dat-o inculpatului, iar apoi unul dintre ei, în urma amenințărilor inculpatului, i-a dat și bluza cu care era îmbrăcat.

Judecătoria Călărași, prin stp nr. 312 din 1980, a condamnat pe inculpatul BV pentru săvîrșirea infracțiunii de tîlhărie, prevăzută în art. 211 al. 1 Cp.

Să se arate dacă soluția este corectă sau nu.

15. Instanța a judecat și condamnat pe inculpatul NO pentru două infracțiuni concurente, judecate în aceeași zi, în dosare diferite.

Să se arate dacă în cauză erau incidente dispozițiile din art. 34 Cp.

16. Prin stp nr. 39 din 1975, Tj. Brăila a condamnat, între alții, pe inculpatul CI la 1 an și 3 luni închisoare pentru complicitate la infracțiunea de delapidare, prevăzută în art. 26 raportat la art. 223 al. 1, cu aplicarea art. 41 al. 2 și 42 precum și a art. 37 lit. b Cp; la 9 luni închisoare pentru complicitate la infracțiunea de delapidare (art. 26 raportat la art. 223 al. 1. cu aplicarea art. 41 al. 2, 42 și 37 lit. b Cp); la 9 luni închisoare pentru infracțiunea de fals intelectual prevăzută în art. 289, cu aplicarea art. 41 al. 2, 42 și 37 lit. b Cp și la 5 luni închisoare pentru infracțiunea de uz de fals, prevăzută în art. 291, cu aplicarea art. 41 al. 2, 42, 37 lit. b. Cp.

În baza art. 33 lit. a și 34 lit. a Cp, s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, de 1 an și 3 luni închisoare, sporită cu 3 luni, adică, în total, 1 an și 6 luni închisoare.

Inculpatul a declarat recurs împotriva acestei hotăriri, criticînd-o pentru aplicarea sporului de 3 luni închisoare, considerat nelegal, deoarece pedeapsa absorbantă (cea mai grea) este sub maximul prevăzut de lege pentru infracțiunea pentru care a fost stabilită.

Să se arate dacă recursul este întemeiat sau nu.

17. În sarcina inculpatului IN s-a reținut că, pătrunzînd cu forța în apartamentul victimei IV, a constrîns-o pe aceasta să aibă raport sexual cu el.

Judecînd cauza, instanța de fond a condamnat pe IN la 5 ani închisoare pentru infracțiunea de viol și la 8 luni închisoare pentru infracțiunea de violare de domiciliu. În temeiul dispozițiilor din art. 34 Cp, instanța a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, de 5 ani închisoare, la care a adăugat un spor de un an, urmînd ca inculpatul să execute în total 6 ani închisoare.

Să se arate dacă soluția este corectă și de ce.

Scanned with OKEN Scanner

18. Prin stp nr. 206 din 1970 a Judecătoriei Galaţi, inculpatul RI a fost condamnat la o lună închisoare pentru infracţiunea de insultă prevăzută în art. 205 Cp şi la o lună închisoare pentru infracţiunea de ameninţare (art. 193 Cp).

Întrucît infracţiunile erau concurente, potrivit dispoziţiilor din art. 33 lit. a şi 34 lit. a Cp, instanţa a dispus să se execute pedeapsa de o lună închisoare, la care a adăugat un spor de o lună, urmînd ca inculpatul să execute două luni închisoare.

Să se arate dacă pedeapsa rezultantă a fost corect stabilită.

19. Inculpatul VD a fost condamnat la 10 ani închisoare pentru săvîrşirea infracţiunii de viol, iar în baza art. 61 Cp s-a revocat liberarea condiţionată a inculpatului dintr-o altă pedeapsă de 4 ani închisoare, pronunţată în anul 1977 tot pentru infracţiunea de viol, din care rămăseseră neexecutate 271 zile. Contopindu-se acest rest de pedeapsă cu pedeapsa de 10 ani aplicată pentru noua infracţiune, s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, de 10 ani închisoare, la care a adăugat un sport de 5 ani, în total 15 ani închisoare.

Să se arate dacă pedeapsa a fost corect aplicată.

20. Inculpatul BM a fost condamnat la 4 ani închisoare pentru săvîrşirea infracţiunii de tîlhărie (art. 211 al. 1 Cp) şi la 2 ani închisoare pentru infracţiunea de furt calificat (art. 208, 209, lit. a, c, e, g şi al. ultim cu aplicarea art. 41 al. 2), urmînd ca, în baza art. 33 lit. a şi 34 lit. a Cp, inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, cu aplicarea unui spor de 6 luni, în total 4 ani şi 6 luni închisoare.

Printr-o contestaţie la executare, condamnatul a solicitat descontopirea pedepselor şi aplicarea graţierii pedepsei stabilite pentru infracţiunea de furt calificat.

Contestaţia condamnatului a fost admisă şi, descontopindu-se pedeapsa rezultantă de 4 ani şi 6 luni închisoare în pedepsele de 4 ani şi 2 ani închisoare, s-a constatat că ultima a fost graţiată conform D. nr. 349 din 1982. Instanţa a menţinut sporul de 6 luni închisoare, condamnatul urmînd să execute 4 ani şi 6 luni închisoare.

Să se arate dacă soluţia este corectă sau nu.

21. Prin stp nr. 70 din 1971 a Tj. Cluj, inculpatul GP a fost condamnat la:

— 5 ani închisoare, 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a şi b Cp şi confiscarea a 1/3 din avere pentru săvîrşirea infracţiunii de delapidare prevăzută în art. 223 al. 2, cu aplicarea art. 41 al. 2 şi 42 Cp.;

— 1 an şi 6 luni închisoare pentru săvîrşirea infracţiunii de fals material în înscrisuri oficiale prevăzută în art. 288 al. 2, cu aplicarea art. 41 al. 2 şi art. 42 Cp.

În baza art. 33 lit. a şi art. 34 lit. a Cp, s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, de 5 ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de 6 luni, urmînd să execute în total 5 ani şi 6 luni închi-

Scanned with OKEN Scanner

soare, 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a şi b Cp şi confiscarea a 1/3 din avere.

Recursul declarat de inculpat împotriva acestei sentinţe a fost respins de TS, sp, d. 5863 din 1971.

După adoptarea D. nr. 521 din 1972 privind graţierea unor pedepse, penitenciarul unde se afla deţinutul, prin adresa nr. 58 din 4 ian. 1973, a sesizat Tj. Cluj, pentru a „reaprecia cu privire la aplicarea sporului de 6 luni la pedeapsa de 5 ani".

În soluţionarea acestei sesizări, Tj. Cluj, prin stp. nr. 10 din 1973, a constatat că pedeapsa de 1 an şi 6 luni închisoare, la care GP a fost condamnat pentru infracţiunea de fals material în înscrisuri oficiale este graţiată în parte, cu 1/3, în baza art. 2 din D. nr. 521 din 1972, însă — „dată fiind periculozitatea faptelor săvîrşite, prejudiciul adus avutului obştesc şi întinderea sancţiunilor ce urmează a fi contopite" — a considerat că sporul de 6 luni închisoare, aplicat în baza dispoziţiilor din art. 33 şi 34 Cp, este justificat şi trebuie menţinut.

Să se arate dacă soluţia este corectă sau nu.

22. Inculpatul ND a fost condamnat la două pedepse de cîte 7 ani închisoare pentru două infracţiuni concurente. Instanţa a constatat totodată că ambele pedepse au fost graţiate parţial cu 1/6 prin D. nr. 349 din 1982, fiind reduse la cîte 5 ani şi 10 luni închisoare, iar în urma aplicării dispoziţiilor din art. 33 lit. a şi 34 lit. a Cp, a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa de 5 ani şi 10 luni închisoare, la care a adăugat un spor de 5 ani, urmînd ca inculpatul să execute în total 10 ani şi 10 luni închisoare.

După apariţia D. nr. 290 din 1984, care prevedea graţierea cu 1/3 a pedepselor aplicate inculpatului, acesta a introdus contestaţie la executare, cerînd să i se aplice dispoziţiile de graţiere din D. nr. 290 din 1984, care îi erau mai favorabile.

Să se arate ce urma să decidă instanţa.

23. Instanţa sesizată cu o cerere de contopire a două pedepse, una de 2 ani şi alta de 1 an închisoare, pronunţate prin hotărîri definitive pentru două infracţiuni concurente, a constatat că pedeapsa de 1 an închisoare, din care condamnatul a executat deja 5 luni, a fost ulterior graţiată în întregime.

Să se arate cum urma să fie soluţionată cererea de contopire.

24. Fiind sesizată cu cererea de contopire a două pedepse, una de 1 an şi alta de 6 luni închisoare, aplicate condamnatului DI pentru infracţiuni concurente, instanţa, deşi a constatat că ambele pedepse fuseseră graţiate în întregime, prin D. nr. 189 din 1981, a procedat la contopirea pedepsei de 6 luni în pedeapsa de 1 an închisoare, la care a adăugat un spor de 2 luni, după care a constatat că pedeapsa rezultantă este graţiată.

Să se arate dacă soluţia este corectă sau nu şi de ce.

Scanned with OKEN Scanner

25. Prin stp 140 din 7 mai 1968 a Judecătoriei Oltenița, BV a fost condamnat pentru tentativă la infracțiunea de viol, prevăzută și pedepsită în art. 96 combinat cu art. 419 al. 3 Cp anterior, la 2 ani închisoare, la care instanța, în baza art. 111 Cp anterior, a aplicat un spor de pedeapsă de un an, infractorul fiind recidivist, urmînd ca acesta să execute 3 ani închisoare.

După rămînerea definitivă a hotăririi de condamnare menționate, prin stp. nr. 173 din 21 mai 1968, aceeași instanță l-a condamnat pe BV la 1 an închisoare pentru infracțiunea de furt în paguba avutului obștesc, prevăzută în art. 524 combinat cu art. 536[1] și art. 236 lit. a Cp anterior, hotărîre care a rămas definitivă.

Prin stp nr. 671 din 12 oct. 1968, Judecătoria Oltenița a admis cererea de contopire introdusă de inculpatul BV și a dispus contopirea pedepsei de 1 an închisoare, aplicată ulterior, în pedeapsa de 2 ani aplicată anterior, fără sporul de 1 an aplicat pentru starea de recidivă, adăugînd la pedeapsa cea mai grea, de 2 ani închisoare, un spor de 6 luni, urmînd ca inculpatul să execute 2 ani și 6 luni închisoare. Instanța a considerat că, în vederea contopirii, trebuie să se țină seama de pedeapsa aplicată pentru infracțiunea săvîrșită în stare de recidivă fără sporul corespunzător acestei stări de agravare.

Să se arate dacă soluția este corectă sau nu și de ce.

26. Prin stp nr. 3825 din 25 oct. 1970, Judecătoria Constanța a condamnat pe inculpatul DA pentru 9 infracțiuni, toate furturi calificate, din care una contra avutului obștesc, pentru care a fost condamnat la 7 ani închisoare, iar pentru fiecare dintre celelalte 8 infracțiuni de furt a fost condamnat la cîte 5 ani închisoare, reținîndu-se în sarcina sa, pentru fiecare infracțiune, starea de recidivă (art. 37 lit. b Cp). În baza art. 33 lit. a și 34 lit. a Cp, s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, de 7 ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de 1 an și 6 luni închisoare.

După rămînerea definitivă a acestei hotăriri, același inculpat a fost condamnat, prin stp nr. 43 din 17 martie 1971 a Tm. București, la 10 ani închisoare și 8 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp pentru infracțiunea de furt calificat în paguba avutului obștesc (art. 208 și 209 lit. a și b, raportate la art. 224, al. 2 Cp, cu aplicarea art. 37 lit. b și art. 39 al. 4 Cp).

După rămînerea definitivă și a acestei hotăriri, condamnatul DA a solicitat contopirea pedepselor aplicate de Judecătoria Constanța și de Tm. București. Judecînd cererea de contopire, Tm. București, făcînd aplicarea dispozițiilor din art. 33 lit. a, 34 al. 1 lit. a și art. 36 Cp., a admis cererea de contopire, a descontopit pedepsele aplicate prin cele două hotăriri, a dispus contopirea pedepselor aplicate prin stp. 3825 din 1970 a Judecătoriei Constanța în pedeapsa de 10 ani închisoare, aplicată prin stp. 43 din 1971 a Tm. București. Totodată pedeapsa de 10 ani închisoare a fost sporită cu 2 ani, condamnatul urmînd să execute 12 ani închisoare și 8 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp.

Împotriva acestei hotăriri a declarat recurs condamnatul, susținînd că prin adăugarea sporului de 2 ani la pedeapsa de 10 ani închisoare

Scanned with OKEN Scanner

i s-a sporit de două ori pedeapsa, deoarece prin stp 2825 din 1970 a Judecătoriei Constanța i s-a aplicat un spor de 1 an și 6 luni închisoare.

Să se arate dacă această critică era întemeiată sau nu.

27. Prin stp nr. 3360 din 1973 a Judecătoriei Brăila, inculpatul CI a fost condamnat la 8 ani închisoare pentru infracțiunea de viol prevăzută în art. 197 al. 2 Cp, cu aplicarea art. 37 lit. b Cp și la 4 ani închisoare pentru infracțiunea de tîlhărie prevăzută în art. 211 Cp, cu aplicarea art. 37 lit. b Cp. În baza art. 33 lit. a și 34 lit. a Cp, s-a dispus executarea pedepsei de 8 ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de 2 ani, condamnatul urmînd să execute 10 ani închisoare.

Același infractor a mai fost condamnat, prin stp nr. 6 din 1974 a Judecătoriei Brăila, la 3 luni închisoare pentru complicitate la infracțiunea de fals și la 6 luni închisoare pentru infracțiunea de uz de fals, cu aplicarea art. 37 lit. b.

Pedepsele mai sus menționate au fost contopite prin stp. nr. 2303 din 1974 a Judecătoriei Brăila, constatîndu-se că cele patru infracțiuni erau concurente și dispunîndu-se executarea pedepsei de 10 ani închisoare.

Condamnatul a făcut contestație la executare, cerînd aplicarea D. nr. 115 din 1977 și constatarea că pedepsele de 3 luni și de 6 luni închisoare sînt grațiate, iar legat de aceasta a cerut reducerea sporului de pedeapsă aplicat.

Prin stp nr. 1585 din 1977, Judecătoria Sectorului 5 București a admis cererea formulată de condamnatul CI, a dispus descontopirea pedepselor ce fuseseră contopite, a înlăturat sporul de 2 ani, a constatat grațiate pedepsele de 3 luni și de 6 luni închisoare, iar pe cele executabile, cea de 8 ani și de 4 ani închisoare, le-a contopit, dispunînd executarea pedepsei de 8 ani, la care a adăugat un spor de 1 an, urmînd ca cel condamnat să execute 9 ani închisoare.

Să se arate dacă reducerea sporului de pedeapsă era justificată sau nu.

28. Inculpatul IG a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea unei infracțiuni de furt calificat. Prin rechizitoriul procurorului s-a precizat că inculpatul fusese condamnat definitiv pentru alte infracțiuni, concurente cu aceea pentru care inculpatul era trimis în judecată, cerîndu-se ca, în urma judecării, să se facă aplicarea dispozițiilor din art. 36 Cp. În acest scop, au fost alăturate rechizitoriului copiile hotărîrilor definitive referitoare la acele infracțiuni.

Judecînd cauza, instanța a omis să facă aplicarea dispozițiilor din art. 36 Cp.

Să se arate care sînt consecințele acestei omisiuni a instanței și cum pot fi ele înlăturate.

Recidiva

Art. 37. — Recidivă există în următoarele cazuri;

a) cînd după rămînerea definitivă a unei hotărîri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de 6 luni, cel condamnat săvîrșește din nou o infracțiune cu intenție, înainte de începerea executării pedepsei, în timpul executării acesteia sau în stare de evadare, iar pedeapsa prevăzută de lege pentru a doua infracțiune este închisoarea mai mare de un an;

Scanned with OKEN Scanner

b) cînd după executarea unei pedepse cu închisoare mai mare de 6 luni, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după împlinirea termenului de prescripție a executării unei asemenea pedepse, cel condamnat săvîrșește din nou o infracțiune cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an;

c) cînd după condamnarea la cel puțin trei pedepse cu închisoare pînă la 6 luni sau după executare, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după prescrierea executării a cel puțin trei asemenea pedepse, cel condamnat săvîrșește din nou o infracțiune cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an.

Pentru stabilirea stării de recidivă în cazurile prevăzute la lit. a și b se poate ține seama și de hotărîrea de condamnare pronunțată în străinătate, pentru o faptă prevăzută și de legea română, dacă hotărîrea de condamnare a fost recunoscută potrivit dispozițiilor legii.

Condamnările care nu atrag starea de recidivă

Art. 38. — La stabilirea stării de recidivă nu se ține seama de hotărîrile de condamnare privitoare la:

a) infracțiunile săvîrșite din culpă;

a_1) infracțiunile săvîrșite în timpul minorității;

b) infracțiunile amnistiate;

c) faptele care nu mai sînt prevăzute ca infracțiuni de legea penală.

De asemenea, nu se ține seama de condamnările pentru care a intervenit reabilitarea, sau în privința cărora s-a împlinit termenul de reabilitare.

Pedeapsa în caz de recidivă

Art. 39. — În cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. a, pedeapsa stabilită pentru infracțiunea săvîrșită ulterior și pedeapsa aplicată pentru infracțiunea anterioară se contopesc potrivit dispozițiilor art. 34 și 35. Sporul prevăzut în art. 34 lit. a se poate mări pînă la 5 ani.

Dacă pedeapsa anterioară a fost executată în parte, contopirea se face între pedeapsa ce a mai rămas de executat și pedeapsa aplicată pentru infracțiunea săvîrșită ulterior.

În cazul săvîrșirii unei infracțiuni după evadare, prin pedeapsa anterioară se înțelege pedeapsa care se execută, cumulată cu pedeapsa aplicată pentru evadare.

În cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. b, se poate aplica o pedeapsă pînă la maximul special. Dacă maximul special este neîndestulător, în cazul închisorii se poate adăuga un spor pînă la 5 ani, iar în cazul amenzii se poate aplica un spor de cel mult o treime din maximul special.

În cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. c se aplică în mod corespunzător dispozițiile din alineatele precedente.

Dacă după rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare și mai înainte ca pedeapsa să fi fost executată sau considerată ca executată, se descoperă că cel condamnat se află în stare de recidivă, instanța aplică dispozițiile din alin. 1 în cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. a și dispozițiile din alin. 4 în cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. b.

Dispozițiile alineatului precedent se aplică și în cazul în care condamnarea la pedeapsa cu detențiunea pe viață a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii.

Sporurile prevăzute în prezentul articol se pot mări pînă la 7 ani, dacă infracțiunea săvîrșită ulterior este o infracțiune contra

Scanned with OKEN Scanner

statului, contra avutului obștesc, ori o infracțiune de omor, sau o infracțiune contra păcii și omenirii, ori o infracțiune prin care s-a produs o pagubă importantă economiei naționale.

Pedeapsa în unele cazuri cînd nu există recidivă

Art. 40. — Cînd după condamnarea definitivă cel condamnat săvîrșește din nou o infracțiune, înainte de începerea executării pedepsei, în timpul executării acesteia sau în stare de evadare, și nu sînt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru starea de recidivă, pedeapsa se aplică potrivit regulilor pentru concursul de infracțiuni.

1. Inculpatul BA a fost condamnat la 10 luni închisoare pentru infracțiunea de conducere fără permis a unui autovehicul pe drumurile publice, cu obligarea la muncă corecțională. În timpul executării acestei pedepse, inculpatul a săvîrșit din nou infracțiunea de conducere fără permis.

Prin stp nr. 1831 din 1980 a Judecătoriei Ploiești, inculpatul BA a fost condamnat la 4.500 lei amendă pentru săvîrșirea infracțiunii de conducere fără permis a autovehiculului (art. 37 al. 1 din D. nr. 328 din 1966), reținînd în sarcina sa și starea de recidivă după condamnare (art. 37 lit. a Cp).

Prin dp nr. 957 din 1980 a Tj. Prahova, a fost admis recursul procuraturii și s-a majorat pedeapsa de la 4500 la 7000 lei. Totodată, extinzînd efectele recursului, tribunalul a înlăturat aplicarea art. 37 lit. a Cp, cu motivarea că legea prevăzînd pentru infracțiunea săvîrșită din nou pedeapsa cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau amendă și întrucît instanța a aplicat pedeapsa amenzii, nu poate exista stare de recidivă.

Să se arate dacă soluția instanței de recurs este corectă sau nu.

2. S-a reținut în fapt că inculpata BC, în ziua de 17 oct. 1973, a fost surprinsă în momentul cînd încerca să sustragă un obiect de îmbrăcăminte din curtea părții vătămate TG.

Prin stp. nr. 107 din 1974 a Judecătoriei Galați, inculpata a fost condamnată la 6 luni închisoare pentru tentativă la infracțiunea de furt prevăzută în art. 20, 21 raportate la art. 208 al. 1, cu aplicarea art. 37 lit. a Cp. Starea de recidivă a fost reținută deoarece inculpata fusese anterior condamnată, pentru o infracțiune intenționată, la 5 ani închisoare, pedeapsă din a cărei executare era liberată condiționat. Instanța a menținut liberarea condiționată.

Prin dp nr. 601 din 1974 a Tj. Galați, au fost admise recursurile declarate de procuror și de inculpată, a fost casată sentința menționată și, înlăturîndu-se starea de recidivă, s-a încetat procesul penal pentru tentativa la infracțiunea de furt, constatîndu-se că răspunderea penală a inculpatei este înlăturată prin amnistie potrivit art. 1 din D. nr. 110 din 1974.

În motivarea acestei decizii tribunalul județean a arătat că pentru stabilirea existenței celui de al doilea termen al recidivei trebuie avută în vedere pedeapsa prevăzută pentru tentativă la infracțiunea de furt în dauna avutului personal, care este de la o lună și 15 zile pînă la 1 an închisoare, și nu cea prevăzută pentru infracțiunea consumată, care este de la 3 luni la 2 ani. Ca urmare, pedeapsa pentru cea de a doua infracțiune fiind de pînă la 1 an închisoare nu poate constitui cel de-al

Scanned with OKEN Scanner

doilea termen al recidivei și ca atare inculpata beneficiază de amnistia prevăzută în art. 1 din D. nr. 110 din 1974.

Să se arate dacă soluția instanței de recurs este corectă sau nu.

3. Prin stp nr. 587 din 27 oct. 1971 a Judecătoriei Făgăraș, rămasă definitivă prin nerecurare, inculpatul ZG a fost condamnat la 3 ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de abandon de familie prevăzută în art. 305 lit. a, cu aplicarea art. 37 lit. a Cp.

Instanța a reținut că inculpatul se afla în stare de recidivă postcondamnatorie deoarece mai fusese condamnat, prin stp 534 din 27 aprilie 1971 a Judecătoriei Dej, rămasă definitivă prin nerecurare, la 2 ani și 6 luni închisoare pentru delapidare, la 1 an și 6 luni închisoare pentru înșelăciune și la 1 an și 4 luni închisoare tot pentru înșelăciune, iar întrucît infracțiunile erau concurente, s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, de 2 ani și 6 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 6 luni, deci în total 3 ani închisoare, însă inculpatul nu a început executarea pedepsei, fiind dispărut de la domiciliu.

Procurorul general a declarat recurs extraordinar împotriva acestei sentințe, susținînd că în mod greșit s-a reținut starea de recidivă postcondamnatorie, deoarece condamnarea socotită de instanță ca prim termen al recidivei a avut loc în anul 1971, iar inculpatul a comis infracțiunea de abandon de familie cu începere din anul 1969, deci anterior condamnării din 1971, astfel încît infracțiunile sînt concurente; pe de altă parte, chiar reținînd corect starea de recidivă postcondamnatorie, instanța ar fi trebuit să contopească pedepsele, conform art. 39 Cp, inculpatul neexecutînd nici una din cele două pedepse.

Să se arate dacă această critică este întemeiată sau nu.

4. În sarcina inculpatului BPA s-a reținut faptul că, fiind condamnat la 3 ani închisoare pentru o infracțiune intenționată, după începerea executării pedepsei, beneficiind de o întrerupere a executării (art. 455 Cpp), a săvîrșit din nou o infracțiune de furt (art. 208 Cp).

Să se arate dacă inculpatul se afla în stare de recidivă.

5. Inculpatul NVT a fost condamnat la 5 ani închisoare, prin stp nr. 824 din 1968 a Judecătoriei Sect. 5 București. Din executarea acestei pedepse, condamnatul a fost liberat condiționat la 30 iulie 1971. În intervalul de timp de la liberare și pînă la împlinirea duratei pedepsei, condamnatul a săvîrșit din nou o infracțiune de furt calificat în paguba avutului personal, pentru care a fost condamnat la 1 an și 6 luni închisoare.

Avînd în vedere că în speță erau incidente dispozițiile art. 61 Cp, să se arate dacă inculpatul se afla sau nu în stare de recidivă.

6. Inculpatul CGh. a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea, la 16 ian. 1969, a infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice, prevăzută în art. 321 al. 1 Cp. S-a mai reținut că inculpatul era liberat condiționat din executarea unei pedepse de 5 ani închisoare aplicată pentru o infracțiune intenționată.

Judecătoria Alba Iulia l-a condamnat pe inculpat pentru infracțiunea prevăzută în art. 321 Cp, fără a face aplicarea dispozițiilor art. 37 lit. a Cp, motivînd că inculpatul se află în situația reglementată prin art.

Scanned with OKEN Scanner

61 al. 1 Cp, privind posibilitatea revocării liberării condiționate, măsură pe care ea nu a dispus-o și deci nu erau aplicabile nici dispozițiile din art. 37 lit. a Cp.

Să se arate dacă hotărîrea este legală și temeinică.

7. Inculpatul DO a fost condamnat la 1 an închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, pentru infracțiunea de conducere fără permis a unui autovehicul. În cursul termenului de încercare, inculpatul a săvîrșit din nou o infracțiune de abuz de încredere (art. 213 Cp).

Pînă la judecarea cauzei, a fost emis D. nr. 222 din 1976 prin care au fost grațiate în întregime pedepsele aplicate pentru infracțiunile de abuz de încredere săvîrșite pînă la data acestuia, cu excepția celor săvîrșite în stare de recidivă.

Să se arate dacă inculpatul DO putea beneficia sau nu de grațiere pe baza menționatului decret.

8. În sarcina inculpatului TD s-a reținut faptul că, în ziua de 16 august 1973, aflîndu-se în executarea pedepsei de 2 ani închisoare, aplicată prin stp 3858 din 1973 a Judecătoriei Craiova, pentru o infracțiune de furt, a evadat din punctul de lucru al penitenciarului, s-a deplasat în sat, a pătruns prin spargerea geamului, în magazinul de textile încălțăminte, de unde a sustras obiecte de îmbrăcăminte în valoare de 2190 lei și suma de 4872 lei.

Să se arate dacă în sarcina inculpatului urma să se rețină sau nu starea de recidivă.

9. Prin stp 112 din 1982 a Judecătoriei Pașcani, rămasă definitivă prin nerecurare, inculpata MA a fost condamnată pentru săvîrșirea infracțiunilor de furt calificat (art. 208, 209 lit. g Cp), violare de domiciliu (art. 192 al. 1 Cp) și furt (art. 208 al. 1 Cp), pentru toate infracțiunile cu reținerea stării de recidivă postexecutorie (art. 37 lit. b Cp). În baza art. 33 lit. a și 34 lit. a Cp, s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea.

Instanța a reținut starea de recidivă deoarece a constatat că inculpatul săvîrșise toate cele trei infracțiuni în termenul de încercare al unei grațieri condiționate a restului dintr-o pedeapsă de 9 luni închisoare la care fusese anterior condamnat pentru o infracțiune intenționată. Totodată instanța, în baza art. 8 din D. nr. 189 din 1981 prin care i se acordase grațierea, a revocat grațierea restului de 7 luni și 24 zile închisoare, rămas neexecutat alături de pedeapsa aplicată pentru infracțiunile concurente comise ulterior.

Să se arate dacă, în legătură cu infracțiunile săvîrșite din nou a fost corect stabilită starea de recidivă.

10. În sarcina inculpatului NH s-a reținut faptul că a cumpărat 18 anvelope de la o persoană rămasă neidentificată, știind că sînt furate, și apoi a fost surprins de organele miliției în timp ce încerca să le revîndă.

Scanned with OKEN Scanner

Fiind trimis în judecată, inculpatul NH a fost condamnat pentru săvîrșirea infracțiunii de tăinuire în paguba avutului obștesc, prevăzută în art. 221 raportat la art. 234, cu aplicarea art. 37 lit. b Cp.

Starea de recidivă a fost reținută în sarcina inculpatului în raport cu o condamnare la 4 ani și 2 luni închisoare, aplicată prin hotărîrea nr. 1978 din 19 august 1979 a Tribunalului Agri din Republica Turcia, pentru contrabandă. Instanța a considerat că deși hotărîrea străină nu a fost depusă în copie la dosar, recunoașterea ei s-a făcut în condiții legale, în timpul urmăririi penale, prin ordonanța din 2 iulie 1984 a Procuraturii Sectorului 4 București, pe baza unei adeverințe eliberate de Procuratura din Eleskin, Republica Turcia și că acea hotărîre ar fi fost necesară numai dacă pedeapsa aplicată prin ea ar fi trebuit pusă în executare.

În cauză s-a mai reținut că inculpatul, în apărarea sa, a susținut că fapta pentru care a fost condamnat în străinătate (pe cînd în Republica Turcia era în vigoare legea marțială) a fost ulterior amnistiată în Turcia.

Să se arate dacă starea de recidivă a fost corect stabilită în speță.

11. Instanța a reținut că inculpatul NN, în anul 1976, a fost condamnat definitiv la o pedeapsă de un an închisoare pentru o infracțiune intenționată, constatîndu-se totodată că acea pedeapsă a fost grațiată în întregime, conform art. 1 lit. a din D. nr. 222 din 1976. S-a mai reținut că, începînd din anul 1975, inculpatul a deținut, fără autorizație, o armă care a fost găsită, în luna martie 1978, la domiciliul său.

Să se arate ce formă a pluralității de infracțiuni s-a realizat în speță.

12. În sarcina inculpatului s-a reținut că, după executarea unei pedepse privative de libertate mai mare de 6 luni, aplicată pentru o infracțiune intenționată, a săvîrșit — mai înainte de împlinirea termenului de reabilitare—trei infracțiuni în concurs, din care două intenționate (abuz în serviciu contra intereselor obștești și părăsirea locului accidentului) și una din culpă (ucidere din culpă).

Să se arate dacă inculpatul era sau nu recidivist.

13. În sarcina inculpatului s-a reținut că a săvîrșit din nou o infracțiune intenționată pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an, după ce fusese condamnat definitiv la pedeapsa închisorii de 1 an. S-a constatat însă că hotărîrea de condamnare la această pedeapsă a fost desființată ca urmare a admiterii unui recurs extraordinar.

Să se arate dacă în sarcina inculpatului se poate reține starea de recidivă.

14. Prin stp nr. 30 din 4 martie 1971, Tm. București a condamnat pe inculpații CE și CR la cîte 17 ani închisoare și cîte 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp pentru infracțiunea de omor prevăzută în art. 174 Cp, cu aplicarea art. 37 lit. b și 39 Cp în ce privește pe inculpatul CR.

Pentru a reține starea de recidivă a inculpatului CR, instanța a constatat că el a mai fost condamnat la 6 luni închisoare pentru infracțiu-

Scanned with OKEN Scanner

nea de ultraj prevăzută în art. 253 Cp anterior, pedeapsă din a cărei executare a fost liberat condiţionat la 15 iulie 1969.

Să se arate dacă hotărîrea este temeinică şi legală în ce priveşte stabilirea stării de recidivă a inculpatului.

15. În sarcina inculpatului s-a reţinut că a săvîrşit din nou o infracţiune cu intenţie, după graţierea în întregime a două pedepse de cîte 5 luni închisoare ce-i fuseseră aplicate pentru infracţiuni concurente. În urma contopirii celor două pedepse şi prin adăugarea unui spor de 2 luni urma ca inculpatul să execute o pedeapsă de 7 luni închisoare. Odată cu graţierea celor două pedepse, a fost înlăturat şi sporul de 2 luni, care nu-şi mai avea suport, pedepsele nemaifiind executabile.

Să se arate dacă inculpatul se găsea sau nu în stare de rec

16. Prin stp nr. 33 din 1972 a Tj. Braşov, inculpatul DS a fost condamnat la 20 ani închisoare pentru infracţiunea de omor calificat prevăzută în art. 175 lit. c, cu aplicarea art. 37 lit. b Cp. S-a reţinut că inculpatul, în zilele de 6 şi 7 ianuarie 1972, aplicînd cu sălbăticie numeroase lovituri, peste întreg corpul, fiicei sale DS, în vîrstă de 2 ani, aceasta a decedat ca urmare a loviturilor primite.

Această hotărîre a rămas definitivă prin respingerea recursului declarat de inculpat.

În timpul executării pedepsei, condamnatul a introdus la Tj. Braşov o contestaţie în care solicita înlăturarea stării de recidivă şi, ca urmare, reducerea pedepsei, arătînd că în mod greşit s-a reţinut starea de recidivă, deoarece pedeapsa de un an închisoare la care a fost condamnat a fost executată de el numai parţial şi anume numai 5 luni şi 12 zile, fiind liberat condiţionat, astfel că această pedeapsă nedepăşind 6 luni nu poate constitui primul termen al recidivei.

Să se arate dacă era întemeiată sau nu contestaţia condamnatului.

17. În sarcina inculpatului s-a reţinut că, după ce a fost condamnat definitiv la o pedeapsă cu închisoarea mai mare de 6 luni pentru o infracţiune intenţionată, a săvîrşit din nou o infracţiune intenţionată pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare de la o lună la 3 luni.

Să se arate dacă în speţă exista sau nu stare de recidică.

18. În sarcina inculpatului VD s-a reţinut faptul că după ce a executat pedeapsa de 2 ani şi 8 luni închisoare aplicată pentru infracţiunea de tîlhărie, prevăzută în art. 211 Cp, a săvîrşit din nou infracţiunea de lovire prevăzută în art. 180 al. 2 Cp.

Prin stp nr. 931 din 1976, Judecătoria Sect. 7 Bucureşti a condamnat pe inculpatul VD la 4.500 lei amendă pentru infracţiunea de lovire (art. 180 al. 2 Cp), fără reţinerea stării de recidivă.

Să se arate dacă soluţia era corectă sau nu.

19. În sarcina inculpatului FN s-a reţinut faptul că, fiind şofer la Fabrica de medicamente Bucureşti, a efectuat în ziua de 27 oct. 1973, cu autoturismul unităţii, care îi era încredinţat, un transport în interes personal, săvîrşind astfel infracţiunea de abuz în serviciu contra intereselor

Scanned with OKEN Scanner

obștești (art. 248 Cp). În timpul efectuării acestui transport, inculpatul conducînd neatent autovehiculul, a accidentat mortal pe numitul SD, săvîrșind prin aceasta infracțiunea de ucidere din culpă (art. 178 al. 2 Cp), iar după aceasta a părăsit locul accidentului săvîrșind și infracțiunea prevăzută în art. 39 al. 1 din D. nr. 328 din 1966, atunci în vigoare

S-a constatat totodată că inculpatul mai fusese condamnat și executase în întregime la 17 decembrie 1971, o pedeapsă de 9 luni închisoare ce-i fusese aplicată pentru săvîrșirea infracțiunii de delapidare (art. 223 al. 1 Cp.)

Să se arate dacă, în legătură cu infracțiunile săvîrșite din nou, inculpatul se afla sau nu în stare de recidivă.

20. Prin stp nr. 860 din 1982 a Judecătoriei Sect. 1 București, inculpatul NS a fost condamnat la 4 ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de furt calificat în paguba avutului obștesc, prevăzută în art. 208, 209 lit. a, d și e, raportate la art. 224 al. 1, cu aplicarea art. 41 al. 2 și 37 lit. b Cp.

Instanța a reținut că, în perioada iulie-decembrie 1980, inculpatul a furat din vagoanele garate în stația CFR „16 Februarie" din București, bunuri în valoare de 22.922 lei. Totodată s-a reținut că inculpatul fusese condamnat anterior la pedeapsa de 8 luni închisoare, pedeapsă pe care a executat-o prin muncă corecțională în perioada 1 februarie— 1 octombrie 1980.

Sentința a rămas definitivă prin respingerea recursului declarat de inculpat.

Prin recursul extraordinar declarat în cauză se susține, între altele, că întrucît inculpatul a săvîrșit infracțiunea de furt prin acte repetate atît în timpul cînd executa o pedeapsă cu închisoarea prin muncă corecțională, cît și după executarea acesteia, instanța trebuia să aplice atît dispozițiile referitoare la recidiva postcondamnatorie (art. 37 lit. a Cp), cît și pe cele referitoare la recidiva postexecutorie (art. 37 lit. b Cp).

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat sau nu.

21. În sarcina inculpatului s-a reținut că, după ce a fost liberat condiționat din executarea unei pedepse mai mari de 6 luni închisoare, a săvîrșit din nou o infracțiune, continuă, de abandon de familie (art. 305 lit. c Cp) a cărei săvîrșire a început anterior împlinirii duratei pedepsei, dar s-a prelungit și după aceea.

Să se arate dacă inculpatul se afla în stare de recidivă și în ce modalitate a acesteia.

22. Judecătoria Sect. 8 București, prin stp nr. 694 din 1975, a condamnat pe inculpatul GC la 1 an și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de vagabondaj prevăzută în art. 327 Cp. S-a reținut că inculpatul, de aproximativ 5—6 ani nu are locuință statornică și, deși este apt de muncă, nu exercită în mod obișnuit o ocupație sau profesie, în vederea întreținerii sale.

Inculpatul a început săvîrșirea infracțiunii de vagabondaj după ce a fost liberat ca urmare a grațierii condiționate a pedepsei de 7 luni închisoare, aplicată pentru infracțiunea de furt calificat în paguba avutului obștesc și pînă la arestarea lui pentru această infracțiune a continuat să

Scanned with OKEN Scanner

se afle în această stare, arestarea avînd loc după împlinirea celor 3 ani de încercare.

Să se arate dacă sentința este legală și temeinică.

23. Prin stp nr. 605 din 1967 a fostului Tribunal raional Strehaia, rămasă definitivă, inculpatul CV a fost condamnat la 1 an și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de huliganism, dar n-a executat în întregime pedeapsa, întrucît aceasta a fost grațiată prin L. nr. 25 din 1967.

După ce a fost încorporat pentru satisfacerea serviciului miliar, inculpatul a săvîrșit infracțiunea de absență nejustificată, prevăzută în art. 331 Cp, pentru care a fost condamnat definitiv, cu aplicarea art. 37 lit. b și art. 39 al. 4 Cp, la un an închisoare, dispunîndu-se ca executarea pedepsei să se facă într-o unitate militară disciplinară (art. 62 Cp), executare care a început la 27 ian. 1970.

În timp ce executa această pedeapsă, în ziua de 17 iunie 1970, inculpatul a lovit pe superiorul său, care era sergent de servicin pe unitate, săvîrșind astfel infracțiunea de lovire a superiorului (art. 335 al. 2 Cp).

Pentru această ultimă infracțiune, inculpatul a fost condamnat la 2 ani închisoare, cu aplicarea art. 37 lit. b Cp, prin stp nr. 403 din 1970 a Tribunalului militar Cluj, rămasă definitivă prin nerecurare.

Să se arate dacă sentința Trib. milit. Cluj este corectă în ce privește reținerea stării de recidivă.

24 Pe baza probelor administrate, s-a stabilit că, în ziua de 8 august 1969, inculpatul a săvîrșit infracțiunea de furt prevăzută în art. 208 al. 1 Cp. În cauză instanța a aplicat dispozițiile art. 37 lit. c și 39 al. 5 Cp, inculpatul fiind recidivist, deoarece a mai fost condamnat la 3 pedepse cu închisoare pînă la 6 luni : 3, 4 și 6 luni.

În baza textelor de lege arătate, instanța a condamnat pe inculpat la 7 luni închisoare.

Întrucît pînă la data săvîrșirii noii infracțiuni de furt (8 aug. 1969), două din cele trei infracțiuni pentru care inculpatul fusese condamnat au fost amnistiate prin L. nr. 25 din 1967, să se arate dacă starea de recidivă a fost corect reținută în cauză.

25. Prin stp nr. 90 din 1968 a fostului Tribunal raional Galați, inculpatul IN a fost condamnat la 1 an și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de speculă prevăzută în art. 269^{17} Cp anterior, cu reținerea stării de mică recidivă (art. 37 lit. c Cp).

Pentru reținerea stării de recidivă, s-a avut în vedere faptul că inculpatul a executat următoarele trei pedepse la care a fost condamnat tot pentru infracțiuni de speculă : 3 luni închisoare în 1965 ; 6 luni închisoare în 1966 și 6 luni închisoare în 1968.

Din fișa de antecedente penale a inculpatului se constată că ultimele două infracțiuni, pentru care s-au aplicat pedepse de cîte 6 luni închisoare, erau concurente, iar prin sentința ultimei instanțe au și fost contopite cele două pedepse, aplicîndu-se un spor de 2 luni. În acest fel, la data comiterii ultimei infracțiuni de speculă inculpatul nu executase trei pedepse de cîte maximum 6 luni închisoare fiecare, ci numai două pedepse, una de trei luni și alta de opt luni închisoare.

Să se arate dacă instanța a reținut corect starea de mică recividă.

Scanned with OKEN Scanner

26. Prin stp nr. 414 din 1969 a Judecătoriei Cîmpulung-Moldovenesc, inculpatul MG a fost condamnat pentru săvîrșirea unei infracțiuni cu aplicarea art. 37 lit. c și art. 39 al. 4 Cp, reținînd că, anterior, inculpatul suferise trei condamnări la pedeapsa cu amendă.

Să se arate dacă sentința era temeinică și legală.

27. S-a reținut că în ziua de 14 ian. 1970, inculpatul ZI a săvîrșit o infracțiune de furt în paguba avutului obștesc pentru care, prin stp 721 din 7 iulie 1970 a Judecătoriei Titu, rămasă definitivă prin nerecurare, a fost condamnat la 1 an închisoare. Numitul a început executarea acestei pedepse la 16 sept. 1970, însă la 26 dec. 1970 a fost pus în libertate deoarece a fost grațiat condiționat prin D. nr. 543 din 1970.

La 28 iulie 1970, deci după rămînerea definitivă a condamnării menționate mai sus, dar mai înainte de a fi început executarea pedepsei, ZI a săvîrșit o infracțiune de furt (art. 208 al. 1 Cp), pentru care, prin stp nr. 253 din 1971 a Judecătoriei Titu, a fost condamnat la 3 luni închisoare. Hotărîrea a rămas definitivă în urma respingerii recursului inculpatului de către Tj. Dîmbovița, prin dp nr. 1 din 1972.

Împotriva acestor hotărîri din urmă, a fost declarat recurs extraordinar prin care se susține că deși inculpatul este recidivist, instanțele nu au revocat, în baza art. 5 din D. nr. 543 din 1970 care exclude pe recidiviști de la grațiere, beneficiul grațierii condiționate în ce privește pedeapsa de 1 an închisoare, aplicată prin stp 721 din 1970 a Judecătoriei Titu.

Să se arate dacă această critică era întemeiată sau nu.

28. S-a stabilit că inculpatul MN a fost condamnat definitiv la 1 an și 4 luni închisoare, cu obligare la muncă corecțională, pentru săvîrșirea infracțiunii de seducție (art. 198 Cp). În timpul executării pedepsei inculpatul a condus o motoretă pe drumurile publice fără număr de înmatriculare și fără să posede permis de conducere.

Fiind trimis în judecată pentru aceste noi infracțiuni, inculpatul a fost condamnat la 1 an închisoare pentru infracțiunea de conducere fără permis (art. 37 al. 1, atunci în vigoare, din D. nr. 328 din 1966) și la 10 luni închisoare pentru punerea în circulație a unui vehicul fără număr de înmatriculare (art. 36, atunci în vigoare, din același decret), cu aplicarea dispozițiilor din art. 37 lit. a, iar în temeiul art. 4 din D. nr. 349 din 1982, s-a constatat că ambele pedepse au fost grațiate în întregime, după cum a fost grațiată și pedeapsa de 1 an și 4 luni închisoare în a cărei executare se afla inculpatul la data săvîrșirii din nou a celor două infracțiuni.

Împotriva acestei hotăriri a fost declarat recurs extraordinar prin care se critica soluția instanței în sensul că inculpatul, fiind recidivist, nu beneficia de grațiere nici pentru pedeapsa aplicată anterior, nici pentru pedepsele aplicate ulterior, deoarece D. nr. 349 din 1982 exceptează de la grațiere pe recidiviști, iar inculpatul a devenit recidivist la data săvîrșirii din nou a celor două infracțiuni.

Să se arate dacă această critică este întemeiată sau nu.

29. În sarcina inculpatului DT s-a reținut faptul că a săvîrșit două infracțiuni în concurs real și anume infracțiunea de neglijență în serviciu, prevăzută în art. 249 Cp și infracțiunea de conducere în stare de ebrietate

Scanned with OKEN Scanner

a unui autovehicul pe drumurile publice, prevăzută în art. 38 al. 1 (atunci în vigoare) din D. nr. 328 din 1966.

Din copia cazierului judiciar rezultă că inculpatul a suferit anterior 5 condamnări succesive pentru comiterea unor infracțiuni intenționate, condamnări care, în două rînduri consecutiv, i-au atras starea de recidivă.

Întrucît după pronunțarea hotărîrii de condamnare a apărut D. nr. 189 din 1981 prin care au fost grațiate pedepsele aplicate pentru infracțiunile săvîrșite de inculpat, cu excepția condamnaților care erau recidiviști sau recidiviști prin condamnări anterioare, să se arate dacă inculpatul beneficia sau nu de grațiere.

30. În sarcina inculpatului FN s-a reținut faptul că, după executarea, la 17 dec. 1971, a unei pedepse de 9 luni închisoare, aplicată pentru infracțiunea de delapidare (art. 223 al. 1 Cp), conducînd neatent un autovehicul pe drumurile publice, a accidentat mortal pe victima SD, săvîrșind astfel infracțiunea de ucidere din culpă, prevăzută în art. 178 al. 2 Cp.

Să se arate această ultimă infracțiune poate fi considerată săvîrșită în stare de recidivă.

31. Prin stp nr. 4161 din 1970 a Judecătoriei Constanța, inculpatul GV a fost condamnat la 7 ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de ucidere din culpă, prevăzută în art. 178 al. 2. Cp, cu reținerea stării de recidivă postexecutorie (art. 37 lit. b Cp). S-a stabilit că inculpatul, conducînd neatent un autotractor pe drumurile publice, a accidentat mortal pe cetățeana străină BVC.

Pentru reținerea stării de recidivă, instanța a constatat că inculpatul fusese condamnat, prin stp nr. 361 din 1967 a fostului Tribunal raional Buzău, la 2 ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de omor fără voie prevăzută în art. 467 al. 2 Cp anterior, pedeapsă ce a fost executată în perioada 18 mai 1967 — 16 mai 1969.

După apariția Decretului nr. 9 din 1974, prin care au fost grațiate parțial pedepsele aplicate pentru infracțiunea de ucidere din culpă, condamnatul s-a adresat cu o contestație Judecătoriei Medgidia, prin care a solicitat să se constate că el beneficiază de prevederile decretului menționat.

Judecătoria Medgidia, prin stp. nr. 1977 din 1974, a respins contestația la executare, motivînd că numitul condamnat fiind recidivist, nu poate beneficia de prevederile de grațiere ale D. nr. 9 din 1974.

Să se arate dacă soluția instanței era corectă sau nu.

32. S-a stabilit că inculpatul IV, după executarea unei condamnări pentru o infracțiune intenționată, care îndeplinea condițiile prevăzute în art. 37 și 38 Cp pentru a constitui primul termen al recidivei, a săvîrșit din nou infracțiunea praeterintenționată de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte (art. 183 Cp).

Să se arate motivat dacă inculpatul era sau nu recidivist.

33. Inculpatul RC, după executarea unei pedepse de 1 an închisoare, aplicată pentru săvîrșirea infracțiunii de raport sexual cu o minoră (art. 198 Cp), a săvîrșit din nou mai multe infracțiuni intenționate, pentru care s-au aplicat pedepse de cîte 1 an și 2 luni închisoare, ori 1

Scanned with OKEN Scanner

an și 3 luni închisoare, precum și infracțiunea de omor, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii de 19 ani.

Contopindu-se aceste pedepse stabilite cu reținerea stării de recidivă prevăzută în art. 37 lit. b Cp, instanța a aplicat ca pedeapsă rezultantă închisoarea de 19 ani.

În timpul executării acestei pedepse, a fost adoptat D. nr. 147 din 1977, prin care infracțiunea pentru care i s-a aplicat condamnatului pedeapsa ce constituia primul termen al recidivei, a fost amnistiată.

Condamnatul a solicitat prin contestație la executare să se înlăture starea de recidivă reținută în sarcina sa.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța.

34. Prin stp nr. 103 din 1977 a Tj. Dolj, inculpata DI a fost condamnată la 3 ani și 6 luni închisoare pentru tentativa de omor prevăzută în art. 20 raportat la art. 174, cu aplicarea art. 74, 76 și 37 lit. b Cp.

Din actele dosarului, rezultă că inculpata a fost condamnată anterior pentru infracțiunea de furt calificat în paguba avutului obștesc, săvîrșită la 24 oct. 1972 cînd a sustras, împreună cu o altă persoană, o traversă de lemn dintr-o stivă din stația CFR Craiova, în valoare de 240 lei. Prejudiciul a fost acoperit prin restituirea bunului sustras.

Avînd în vedere că în urma modificării Legii nr. 59 din 1968, prin D. nr. 364 din 4 noiembrie 1976 care a introdus în amintita lege art. 24^1, infracțiunea pentru care inculpata fusese condamnată anterior a devenit abatere de competența comisiei de judecată, să se arate dacă starea de recidivă a fost corect reținută în cauză.

35. Prin stp nr. 1158 din 1976 a Judecătoriei Satu Mare, inculpatul GC a fost condamnat la 2 ani închisoare pentru infracțiunea de furt calificat în paguba avutului obștesc (art. 208, 209 lit. a raportat la art. 224 al. 1 Cp), iar în baza art. 1 din D. nr. 222 din 1976 s-a constatat că pedeapsa este grațiată în întregime.

Prin dp nr. 411 din 1976 a Tj. Satu Mare, s-a admis recursul Procuraturii locale Satu Mare, s-a casat în parte sentința atacată și, după înlăturarea dispozițiilor de grațiere din D. 222 din 1976 față de inculpatul GC, i s-a redus pedeapsa aplicată la 1 an închisoare.

Pentru înlăturarea beneficiului grațierii, instanța de recurs a reținut că inculpatul GC fusese condamnat anterior, prin stp 654 din 1958 a fostului Tribunal popular al orașului Cluj, la 3 ani închisoare, astfel că, avînd calitatea de recidivist prin condamnări anterioare, era exclus de la grațiere prin dispoziția din art. 3 al D. 222 din 1976.

Avînd în vedere că de la data executării pedepsei anterioare (27 aprilie 1965) și pînă la data săvîrșirii infracțiunii ce constituie al doilea termen al recidivei (23 aprilie 1975) se împlinise termenul prevăzut în art. 135 lit. a Cp, să se arate dacă soluția instanței de recurs era corectă sau nu.

36. Prin stp nr. 346 din 1981 a Judecătoriei Tg. Jiu, rămasă definitivă prin nerecurare, inculpatul DP a fost condamnat pentru săvîrșirea infracțiunii de furt în paguba avutului obștesc prevăzută în art. 208, raportat la art. 224 al. 1, cu aplicarea art. 37 lit. b Cp.

Instanța a reținut că inculpatul a sustras din magazia unei fabrici de pîine un sac de făină.

Scanned with OKEN Scanner

Starea de recidivă a fost reținută în raport cu executarea pedepsei de 1 an și 3 luni închisoare la care inculpatul a fost condamnat și pe care a executat-o într-o unitate militară disciplinară, fiind liberat în condițiile art. 62 al. 2 Cp.

Să se arate dacă starea de recidivă a fost corect reținută.

37. Inculpatul CIC a fost condamnat, prin stp nr. 39 din 1982 a Judecătoriei Sectorului 6 București, la 1 an închisoare cu obligare la muncă corecțională, pentru săvîrșirea unei infracțiuni de furt în paguba avutului obștesc.

După rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare, dar înainte de punerea acesteia în executare, inculpatul a săvîrșit, la 24 februarie 1982, o nouă infracțiune de furt în paguba avutului obștesc. Hotărîrea de condamnare pentru prima infracțiune a fost pusă în executare la 7 aprilie 1982.

Judecîndu-l pentru infracțiunea săvîrșită din nou, instanța l-a condamnat pe inculpatul CIC la 2 ani și 6 luni închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de furt în paguba avutului obștesc (art. 208 raportat la art. 224 al. 1 Cp), cu reținerea stării de recidivă postcondamnatorie (art. 37 lit. a Cp). Totodată, conform art. 86^5 al. 4 și art. 39 Cp, instanța a revocat obligarea la muncă corecțională cu privire la pedeapsa de 1 an închisoare, aplicată inculpatului prin stp 39 din 1982 și, prin contopirea restului de 5 luni și 28 zile rămas neexecutat din această pedeapsă, cu pedeapsa stabilită pentru ultima infracțiune, a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 2 ani și 6 luni închisoare.

Să se arate dacă pedeapsa a fost corect aplicată.

38. S-a reținut că inculpatul RP, în timp ce executa prin muncă corecțională o pedeapsă de 1 an închisoare, aplicată prin stp. nr. 44 din 1978 a Judecătoriei Năsăud, pentru infracțiunea de furt calificat, a comis o infracțiune de omor.

Prin stp nr. 138 din 1978 a Tj. Cluj, inculpatul RP a fost condamnat la 15 ani închisoare pentru infracțiunea de omor, cu reținerea stării de recidivă postcondamnatorie. În baza art. 39 Cp, s-a dispus contopirea pedepsei de 15 ani închisoare cu restul de pedeapsă de 235 zile rămas neexecutat din pedeapsa anterioară, urmînd ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 15 ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de un an, în total 16 ani închisoare. Din pedeapsa astfel aplicată, instanța a scăzut perioada executată prin muncă corecțională de la 4 aprilie pînă la 11 august 1978.

Să se arate dacă pedeapsa a fost corect aplicată.

39. În sarcina inculpatului TC, s-a reținut faptul că, în timp ce executa, prin muncă corecțională, o pedeapsă de 1 an închisoare aplicată prin stp nr. 1282 din 1977 a Judecătoriei Tg. Jiu, a săvîrșit din nou o infracțiune de abandon de familie (art. 305 lit. c Cp). S-a constatat că inculpatul a început executarea pedepsei la 20 ianuarie 1978, iar în perioada 1 ian. 1978 — 31 mai 1978, nu a plătit cu rea-credință pensia de întreținere la care fusese obligat prin hotărîre judecătorească, în favoarea fiului său minor.

S-a constatat, de asemenea, că pînă la judecarea definitivă a sa pentru infracțiunea de abandon de familie, inculpatul a continuat să

Scanned with OKEN Scanner

execute, prin muncă corecțională, pedeapsa de 1 an închisoare aplicată pentru fapta anterioară.

Să se arate cum trebuia stabilită și aplicată pedeapsa pentru infracțiunea săvîrșită în stare de recidivă.

40. S-a stabilit că inculpatul a fost condamnat, prin stp. nr. 534 din 27 aprilie 1971 a Judecătoriei Dej, rămasă definitivă prin nerecurare, la 2 ani și 6 luni închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de delapidare, la 1 an și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de înșelăciune și la 1 an și 4 luni tot pentru înșelăciune, urmînd să execute pedeapsa cea mai grea, sporită cu 6 luni, adică 3 ani închisoare. Inculpatul nu a început executarea pedepsei, fiind dispărut de la domiciliu.

După rămînerea definitivă a hotăririi de condamnare, inculpatul a săvîrșit infracțiunea de abandon de familie, prevăzută în art. 305 lit. a Cp.

Să se arate cum trebuia stabilită și aplicată pedeapsa pentru infracțiunea săvîrșită în stare de recidivă.

41. În sarcina inculpatului HPR s-a reținut faptul că la 1 august 1979, după ce fusese condamnat definitiv la o pedeapsă de 1 an închisoare, cu obligare la muncă corecțională, aplicată pentru săvîrșirea unei infracțiuni de furt, a condus un autovehicul pe drumurile publice fără să posede permisul necesar, săvîrșind astfel infracțiunea prevăzută în art. 37 al. 3 din D. nr. 328 din 1966 și aflîndu-se în stare de ebrietate, fapt ce constituia infracțiunea prevăzută în art. 38 al. 1 din același decret, în redactarea atunci în vigoare.

Să se arate cum urma să fie stabilită și aplicată pedeapsa inculpatului pentru infracțiunile săvîrșite în stare de recidivă.

42. Cu privire la inculpatul VI, s-a reținut următoarele :

În anul 1965 a executat o pedeapsă de 1 an închisoare pentru săvîrșirea unei infracțiuni de furt din avutul obștesc.

În anul 1968, același inculpat a fost condamnat la 7 luni, închisoare pentru o infracțiune de furt din avutul personal, pedeapsă pe care inculpatul nu a executat-o, pentru că s-a sustras de la executare.

În noaptea de 11—12 februarie 1969, în orașul Brașov, inculpatul a săvîrșit 3 infracțiuni de furt calificat (art. 208, 209 lit. e și g Cp).

Să se arate cum urma să fie stabilită și aplicată pedeapsa pentru cele trei infracțiuni de furt săvîrșite în 1969.

43. Instanța a reținut, în sarcina inculpatului NN, săvîrșirea unei infracțiuni de furt în paguba avutului personal (art. 208 Cp), în stare de recidivă postcondamnatorie, inculpatul fiind anterior condamnat definitiv la pedeapsa de 1 an închisoare pentru o infracțiune intenționată.

La stabilirea pedepsei pentru infracțiunea de furt, instanța, ținînd seama de starea de recidivă postcondamnatorie, a aplicat infractorului pedeapsa de 3 ani închisoare, după care a contopit această pedeapsă cu pedeapsa anterioară, potrivit dispozițiilor din art. 39 Cp.

Să se arate dacă pedeapsa a fost corect stabilită în speță.

44. Prin stp nr. 183 din 1970 a Judecătoriei Tg. Cărbunești, inculpatul CDI a fost condamnat la 2 ani închisoare pentru tentativă la infrac-

Scanned with OKEN Scanner

ţiunea de viol, sentinţă rămasă definitivă la 4 mai 1970 ca urmare a respingerii recursului inculpatului.

După rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare, dar înainte de punerea în executare a acesteia (care a avut loc la 12 iunie 1970), inculpatul a săvîrşit din nou, la 30 mai 1970 o tentativă de viol, pentru care, prin stp. nr. 374 din 15 aprilie 1971, a fost condamnat la 3 ani şi 6 luni închisoare, cu reţinerea stării de recidivă (art. 37 lit. a Cp). Deşi a reţinut starea de recidivă, instanţa nu a făcut contopirea pedepselor conform dispoziţiilor din art. 39 al. 1 Cp. Sentinţa a rămas definitivă ca urmare a respingerii recursului inculpatului, prin dp nr. 567 din 18 iunie 1971 a Tj. Gorj.

După rămînerea definitivă a celor două hotărîri, condamnatul a introdus o cerere de contopire a pedepselor. Prin stp nr. 910 din 4 oct. 1971 a Judecătoriei Tg. Cărbuneşti, cererea a fost respinsă cu motivarea că cea de-a doua faptă fiind comisă în stare de recidivă, nu sînt îndeplinite condiţiile prevăzute de lege pentru contopirea celor două pedepse.

Să se arate dacă soluţia instanţei era corectă sau nu.

45. În fapt, s-a reţinut că inculpatul TD, în ziua de 16 aug. 1973, aflîndu-se în executarea pedepsei de 2 ani închisoare aplicată prin stp nr. 3858 din 1973 a Judecătoriei Craiova, a evadat din punctul de lucru al penitenciarului, s-a deplasat în sat, a pătruns, prin spargerea geamului, în magazinul de textile-încălţăminte, de unde a sustras obiecte în valoare de 2190 lei şi suma de 4872 lei.

Prin stp. nr. 3129 din 1973 a Judecătoriei Constanţa, inculpatul a fost condamnat la :

— 5 ani închisoare pentru infracţiunea de furt calificat în paguba avutului obştesc, prevăzută în art. 208 al. 1 şi 209 lit g, raportate la art. 224 al. 1, cu aplicarea art. 37 lit. a Cp ; în baza art. 39 al. 2 Cp, s-a contopit restul de pedeapsă — de 9 luni şi 6 zile — rămas neexecutat din pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată de Judecătoria Craiova prin stp 3858 din 1973, la pedeapsa de 5 ani închisoare ;

— 2 ani închisoare pentru infracţiunea de evadare, prevăzută în art. 269, cu aplicarea art. 37 lit. a Cp.

Potrivit art. 39 al. 3, raportat la art. 269 al. 3 Cp, s-a adăugat pedeapsa de 2 ani închisoare, aplicată pentru infracţiunea de evadare, la pedeapsa de 5 ani închisoare, dispunîndu-se ca inculpatul să execute, în total, 7 ani închisoare.

Să se arate dacă pedeapsa a fost corect stabilită.

46. Prin stp nr. 134 din 1970, Judecătoria Galaţi a condamnat pe inculpatul IF, în baza art. 208, 209 lit e şi g, cu aplicarea art. 37 lit. b şi 39 al. 4 Cp, la 3 ani şi 6 luni închisoare, adăugînd la aceasta un spor de 6 luni, urmînd ca inculpatul să execute pedeapsa de 4 ani închisoare.

Să se arate dacă pedeapsa a fost corect stabilită.

47. Prin stp nr. 44 din 1979 a Tj. Satu Mare, inculpatul KA a fost condamnat la 20 ani închisoare şi interzicerea drepturilor prevăzute în art 64 lit. a—e Cp, pentru infracţiunea de omor deosebit de grav prevăzută în art. 174, 176 lit. c Cp, cu aplicarea art. 37 lit. b Cp. La această pedeapsă, potrivit art. 39 al. ultim Cp, s-a adăugat un spor de 7 ani, dis-

Scanned with OKEN Scanner

punindu-se executarea pedepsei de 27 ani închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a—e Cp.

Să se arate dacă pedeapsa a fost legal aplicată în speță.

48. S-a reținut că inculpatul VI, care executase în anul 1965 o pedeapsă de un an închisoare pentru săvîrșirea unei infracțiuni de furt, a săvîrșit în noaptea de 11/12 febr. 1969, trei infracțiuni de furt calificat (art. 208, 209 lit. e și g Cp).

Avînd în vedere că inculpatul a săvîrșit cele trei infracțiuni concurente în stare de recidivă postexecutorie, să se arate cum urma să fie stabilită și aplicată pedeapsa pentru aceste infracțiuni.

49. În sarcina inculpatului N.I. s-a reținut faptul că, în timp ce executa prin muncă corecțională o pedeapsă de 6 luni închisoare, aplicată pentru o infracțiune de furt, a săvîrșit din nou o infracțiune de conducere fără permis a unui autovehicul (art. 36 al. 1, D. nr. 328 din 1966), pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de la 6 luni la 3 ani sau amendă.

Să se arate cum trebuie stabilită și aplicată pedeapsa în această situație.

50. Prin stp nr. 239 din 1978 a Judecătoriei Dorohoi, inculpatul CA a fost condamnat la 4000 lei amendă pentru săvîrșirea infracțiunii de lovire prevăzută în art. 180 al. 2 Cp, pedeapsă înlocuită ulterior cu 5 luni închisoare.

După rămînerea definitivă a hotărîrii, inculpatul a săvîrșit infracțiunea de omor deosebit de grav, prevăzută în art. 174 raportat la art. 176 lit. a Cp. pentru care a fost condamnat la 20 ani închisoare prin stp nr. 9 din 1982 a Tj. Botoșani.

Aflat în executarea acestor două pedepse, condamnatul a solicitat contopirea lor, cerere care a fost însă respinsă de Tj. Cluj, prin stp. nr. 72 din 1982, cu motivarea că infracțiunile pentru care se aplicaseră acele pedepse nu erau concurente.

Să se arate dacă respingerea cererii de contopire era legală sau nu.

51. Prin stp. nr. 292 din 1980 a Judecătoriei Sectorului 6 București, rămasă definitivă prin respingerea recursurilor declarate în cauză, inculpatul RE a fost condamnat la 1 an închisoare, în baza art. 184 al. 1 și 3, raportat la art. 181 Cp, pentru infracțiunea de vătămare corporală din culpă, și la 6 luni închisoare, în baza art. 37 al. 2 din D. nr. 328 din 1966, pentru infracțiunea de conducere fără permis a unui autovehicul, urmînd ca, potrivit art. 33 lit. a și 34 lit. a Cp, să execute 1 an închisoare.

Totodată, în conformitate cu art. 86^5 al. 4 Cp, s-a dispus revocarea obligării la muncă corecțională cu privire la pedeapsa de 8 luni închisoare, aplicată inculpatului pentru o infracțiune din culpă. Potrivit dispozițiilor din art. 40 raportat la art. 33 lit. a și 34 lit. a Cp, s-a contopit pedeapsa de 1 an închisoare cu restul de 4 luni și 10 zile rămas neexecutat din pedeapsa de 8 luni închisoare.

Să se arate dacă soluția este corectă sau nu.

Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe

Art. 41. — În cazul infracțiunii continuate și al infracțiunii complexe nu există pluralitate de infracțiuni.

Scanned with OKEN Scanner

Infracțiunea este continuată cînd o persoană săvîrșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.

Infracțiunea este complexă cînd în conținutul său intră, ca element sau ca circumstanță agravantă, o acțiune sau inacțiune care constituie prin ea însăși o faptă prevăzută de legea penală.

Pedeapsa pentru infracțiunea continuată

Art. 42. — Infracțiunea continuată se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvîrșită, la care se poate adăuga un spor potrivit dispozițiilor art. 34.

Recalcularea pedepsei pentru infracțiunea continuată sau complexă

Art. 43. — Dacă infractorul condamnat definitiv pentru o infracțiune continuată sau complexă este judecat ulterior și pentru alte acțiuni sau inacțiuni care intră în conținutul aceleiași infracțiuni, ținîndu-se seama de infracțiunea săvîrșită în întregul ei, se stabilește o pedeapsă corespunzătoare, care nu poate fi mai ușoară decît cea pronunțată anterior.

1. În sarcina inculpaților DI și NO s-a reținut că, în calitate de gestionari de fapt, și-au însușit împreună o sumă de bani și, în afară de aceasta, fiecare dintre ei și-a mai însușit singur alte sume de bani, ambii inculpați acționînd în baza unor rezoluții unice.

Să se arate cum trebuie să fie calificate faptele săvîrșite de fiecare dintre inculpați, sub raportul unității sau pluralității de infracțiuni.

2. Instanța a reținut că, în noaptea de 16 sept. 1984, inculpatul a pătruns, prin efracție, succesiv, în trei chioșcuri cu mărfuri comerciale, reușind să sustragă, din ultimul chioșc, bani și bunuri în valoare de 2 200 lei.

În sarcina inculpatului au fost reținute, în concurs real, două infracțiuni și anume o tentativă de furt calificat în paguba avutului obștesc, în formă continuată (art. 20 raportat la art. 208, 209 lit. a, e și g și art. 224 al. 1, cu aplicarea art. 41 al. 2 Cp) și o infracțiune consumată de furt calificat în paguba avutului obștesc (art. 208 raportat la art. 209 lit. a, e și g și art. 224 al. 1 Cp).

Să se arate dacă soluția este corectă sub aspectul calificării faptelor săvîrșite de inculpați.

3. În sarcina inculpatului BP s-a reținut că, în perioada aprilie 1981 — august 1982, a indus în eroare numeroase persoane, făcîndu-le să creadă că le va executa lucrări dentare ori le va procura diverse medicamente, și astfel a primit, în total de la ele, suma de 149 762 lei.

Prin stp nr. 1085 din 1983 a Judecătoriei Sect. 5 București, inculpatul a fost condamnat la cîte 2 ani închisoare pentru 54 de infracțiuni de înșelăciune, prevăzute în art. 215 al. 1 Cp, cu aplicarea art. 33 lit. a și 34 lit. a Cp.

Prin recursul declarat împotriva acestei hotăriri, Procuratura Sect. 5 București a susținut, între altele, că în mod greșit prima instanță nu a făcut aplicarea art. 215 al. 2 Cp, întrucît la săvîrșirea unora dintre faptele

Scanned with OKEN Scanner

de înşelăciune inculpatul şi-a atribuit calitatea mincinoasă de medic stomatolog.

Să se arate ce urma să decidă instanţa de recurs.

4. În sarcina inculpatului s-a reţinut participarea sa la săvîrşirea de furturi repetate, alături de alţi inculpaţi, pe baza aceleiaşi rezoluţii infracţionale. Unele acţiuni au fost săvîrşite pe cînd inculpatul era minor, iar altele după împlinirea vîrstei de 18 ani.

Să se arate dacă împlinirea vîrstei de 18 ani afectează continuitatea infracţiunii şi cum urma să se stabilească răspunderea penală a inculpatului.

5. Prin stp nr. 63 din 1971 a Tj. Teleorman, inculpata CM a fost condamnată, printre alţii, la 20 ani închisoare pentru infracţiunea de delapidare prevăzută în art. 223 al. 3 cu aplicarea art. 41 şi 42 Cp (prejudiciu 413 990 lei), săvîrşită în intervalul 20 mai 1967 — 25 mai 1969.

Ulterior condamnata a făcut contestaţie la executare prin care a solicitat aplicarea dispoziţiilor Decretului nr. 147 din 1977, întrucît la data comiterii faptei nu avea împlinită vîrsta de 21 ani, cerută de lege pentru acordarea amnistiei.

Întrucît la data săvîrşirii ultimului act de executare, cînd s-a consumat în totalitatea ei infracţiunea de delapidare, inculpata împlinise vîrsta de 22 ani, să se arate dacă contestaţia la executare putea fi admisă.

6. Prin dp nr. 273 din 1969 a Tj. Iaşi, inculpatul AI a fost condamnat la 1 an şi 6 luni închisoare pentru infracţiunea de înşelăciune în paguba avutului obştesc prevăzută în art. 229 al. 2, cu aplicarea art. 41 şi art. 76 al. 2 Cp, săvîrşită prin încasarea alocaţiei de stat pentru copii pe baza unei declaraţii false, în perioada iunie 1967 — martie 1969, în sumă totală de 2 100 lei.

În recursul declarat împotriva acestei hotăriri, inculpatul a cerut aplicarea dispoziţiilor din Cp anterior, care sînt mai favorabile, întrucît o parte din infracţiunea săvîrşită a fost comisă sub imperiul acesteia.

Să se arate ce urma să decidă instanţa de recurs.

7. Inculpatul US, muncitor necalificat la UMMR, a sustras, în mod repetat, din incinta întreprinderii unde lucra, mai multe bunuri şi anume: într-o zi din luna noiembrie 1974 un kg de vopsea, în valoare de 18,60 lei; într-o noapte din luna februarie 1975 o cantitate de 82 kg ţeavă veche în valoare de 111,60 lei; în seara zilei de 27 februarie 1975, un furtun de 20 m, în valoare de 630 lei.

Fiind trimis în judecată pentru trei infracţiuni de furt în paguba avutului obştesc, Judecătoria Sectorului 8 Bucureşti l-a condamnat pentru toate infracţiunile imputate şi, reţinînd că acestea au fost săvîrşite în concurs real, a făcut aplicarea art. 33 lit. a şi 34 lit. a Cp.

Să se arate dacă această soluţie era corectă sau nu.

8. Inculpatul NN, prin promisiunea de căsătorie, a determinat pe minora CF, în vîrstă de 15 ani, să trăiască cu el în concubinaj, începînd din luna iulie 1970 pînă la data de 31 ianuarie 1971, iar după o scurtă perioadă s-a căsătorit cu o altă femeie.

Scanned with OKEN Scanner

Prin stp nr. 619 din 1971, Judecătoria Caransebeș o condamnat pe inculpatul NN la 1 an închisoare pentru infracțiunea de seducție, prevăzută în art. 199 Cp.

Împotriva sentinței a declarat recurs inculpatul, susținînd, între altele, că deși fapta s-a comis în luna iulie 1970, cînd a avut loc promisiunea de căsătorie și s-a consumat raportul sexual, instanța nu a făcut aplicarea dispozițiilor D. nr. 543 din 1970 de grațiere a pedepsei, apărut ulterior consumării infracțiunii.

Avînd în vedere că raporturile sexuale obținute prin promisiuni de căsătorie s-au repetat și după apariția decretului de grațiere, să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

9. În sarcina inculpatului CI, s-a reținut faptul că, în ziua de 29 oct. 1968, profitînd de aglomerația care era în magazinul „Universal" din orașul Luduș, în scopul de a fura, a introdus mîna de două ori la intervale scurte de timp, în buzunarul persoanei vătămate SSt., fără a găsi bani. După cîteva minute, persoana vătămată a părăsit magazinul, intrînd într-o unitate alimentară din apropiere, urmată de inculpat care, profitînd de aglomerația existentă, a introdus din nou mîna în buzunarul acesteia, reușind să sustragă banii pe care îi avea. Inculpatul a fost prins imediat și condus la organele de miliție, unde suma furată a fost restituită persoanei vătămate.

Prin stp 1243 din 1968 a Judecătoriei Tg. Mureș, inculpatul a fost condamnat la 5 luni închisoare pentru infracțiunea de furt calificat în formă continuată (art. 208, 209 lit. c, cu aplicarea art. 41 al. 2 și 42 Cp). Instanța a reținut că inculpatul a săvîrșit, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, două tentative și o infracțiune consumată de furt calificat.

Să se arate dacă soluția este corectă sau nu.

10. Inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de furt de curent electric. Instanța a constatat că săvîrșirea infracțiunii a fost întreruptă într-o perioadă în care inculpatul s-a aflat în detenție pentru executarea unei sancțiuni contravenționale. După liberarea din detenție, inculpatul a reluat sustragerea, pe baza aceleiași rezoluții infracționale.

Să se arate cum urma să fie calificate faptele inculpatului.

11. În speță, s-a constatat că inculpatul a venit în mod special în Timișoara pentru a realiza venituri din sustragerea de bunuri din autoturisme parcate pe stradă. Ca urmare, într-o perioadă relativ scurtă — 20 sept. — 13 noiembrie 1982 — el a săvîrșit, în realizarea aceluiași scop și mobil, 19 asemenea sustrageri, prin modalități identice.

Să se arate dacă în speță s-a realizat o singură infracțiune ori un concurs de infracțiuni.

12. S-a stabilit că inculpatul, în cursul aceleiași nopți, după ce a fost găsit conducînd în stare de ebrietate un autovehicul și i s-a recoltat proba biologică din analiza căreia a rezultat o alcoolemie de 1,75 la mie, s-a urcat din nou la volan și, prin improvizarea unei chei de contact, întrucît cheia îi fusese reținută de organele de miliție, a reușit să pornească motorul, conducînd din nou, în aceeași stare, autovehiculul.

Să se arate dacă în speță s-a realizat o unitate sau o pluralitate de infracțiuni.

Scanned with OKEN Scanner

13. Inculpaţii WOA şi CV, cu numeroase condamnări anterioare, după ce au examinat posibilitatea pătrunderii în sediul Cooperativei din comuna Bumbeşti-Jiu, în dimineaţa zilei de 24 iulie 1975 şi-au pus planul în aplicare, atacînd pe casierul DP căruia i-au aplicat mai multe lovituri cu cuţitele, precum şi cu pistolul cu care victima a încercat să se apere. După ce l-au ucis pe casier, inculpaţii au sustras din casierie suma de 64 992 lei, apoi au părăsit localitatea.

Tj. Gorj, prin stp nr. 23 din 1976, a condamnat pe inculpaţi pentru săvîrşirea infracţiunilor de omor cu premeditare prevăzut în art. 175 lit. a şi omor deosebit de grav prevăzut în art. 176 lit. d Cp, şi a făcut aplicarea art. 33 lit. b Cp.

Să se arate dacă încadrarea juridică a faptei inculpaţilor era corectă sau nu.

14. Instanţa a reţinut că inculpatul FF, aflat într-un restaurant, a aplicat soţiei sale o lovitură cu cuţitul în regiunea cervicală, după care a încercat să o lovească în continuare. Alarmaţi de ţipetele victimei, mai mulţi consumatori au intervenit în ajutorul acesteia.

Inculpatul, văzînd pe cei care se apropiau, a lăsat pe soţie şi a aplicat două lovituri cu cuţitul unuia dintre consumatori, CC, în zona toracică stîngă şi în fosa iliacă stîngă. Viaţa ambelor victime a fost salvată în urma îngrijirilor medicale ce li s-au acordat.

Tm. Bucureşti, s. II-a p., prin stp nr. 53 din 1983, a condamnat pe inculpatul FF la 10 ani închisoare şi 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a şi b Cp pentru săvîrşirea tentativei de omor deosebit de grav prevăzută în art. 176 lit. b Cp şi la 8 ani închisoare şi 5 ani interzicerea acelorași drepturi pentru săvîrşirea tentativei la infracţiunea de omor calificat prevăzută în art. 20 raportat la art. 175 lit. c Cp.

Potrivit art. 33 lit. a şi 34 lit. a, precum şi art. 35 al. 3 Cp, s-a dispus să se execute pedeapsa cea mai grea, de 10 ani închisoare şi pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi pe durata de 5 ani.

Întrucît prin dispoziţiile art. 176 lit. b Cp, s-a incriminat omorul deosebit de grav săvîrşit asupra a două sau mai multe persoane, ca infracţiune complexă, să se arate dacă soluţia dată în speţă este corectă sau nu.

15. Prin stp art. 1571 din 1981 a Judecătoriei Tg. Mureş, inculpatul BI a fost condamnat între altele pentru săvîrşirea a două infracţiuni de ucidere din culpă prevăzută în art. 178 al. 2 Cp, la cîte 4 ani închisoare.

Instanţa a reţinut că inculpatul, avînd funcţia de conducător auto, a cauzat un accident rutier în urma căruia au decedat două persoane.

Întrucît în dispoziţiile din art. 178 al. 5 Cp s-a prevăzut o variantă agravată a acestei infracţiuni, constînd din uciderea din culpă a două sau mai multe persoane, să se arate dacă soluţia instanţei este temeinică şi legală.

16. În sarcina inculpatului s-a reţinut săvîrşirea infracţiunii de furt calificat prevăzută în art. 209 lit. g Cp, săvîrşită prin efracţie.

Întrucît efracţia încuietorilor sau uşilor presupune violenţă care în mod firesc produce o oarecare degradare a acestora, constituind tocmai elementul circumstanţial cerut de lege pentru existenţa infracţiunii de

Scanned with OKEN Scanner

furt calificat, să se arate dacă în sarcina inculpatului poate fi reţinută, pe lîngă infracţiunea de furt calificat, şi infracţiunea de distrugere, în concurs cu cea dintîi.

17. Prin stp nr. 972 din 1975, Judecătoria Tîrgu Cărbuneşti a condamnat pe inculpatul EA la 6 luni închisoare pentru infracţiunea de furt calificat prevăzută în art. 208, 209 lit. e, cu aplicarea art. 74 şi 76 Cp şi la 2 luni închisoare pentru infracţiunea de violare de domiciliu prevăzută în art. 192 al. 2 Cp, cu aplicarea art. 74 şi 76 Cp, urmînd ca, în baza art. 33 lit. a şi 34 lit. a Cp, inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, de 6 luni închisoare.

Instanţa a reţinut în fapt că, în noaptea de 25 iulie 1975, inculpatul a pătruns în domiciliul părţii vătămate de unde şi-a însuşit obiecte de îmbrăcăminte şi alte bunuri.

Sentinţa a rămas definitivă prin respingerea recursului inculpatului.

Prin recursul extraordinar introdus în cauză se critică soluţia instanţei care a reţinut două infracţiuni în concurs şi nu una singură, întrucît fapta inculpatului de a intra în curtea părţii vătămate şi a sustrage obiecte menţionate trebuie privită ca infracţiune unică atît din punct de vedere obiectiv cît şi din punct de vedere subiectiv.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs.

18. S-a reţinut de instanţă că inculpatul ID a aplicat, cu aceeaşi ocazie, mai multe lovituri unei persoane, cauzîndu-i suferinţe fizice, fiecare faptă putînd constitui infracţiunea prevăzută în art. 180 al. 1 Cp.

Să se arate dacă această pluralitate de acţiuni constituie o unitate sau o pluralitate de infracţiuni.

19. Prima instanţă a reţinut în sarcina inculpatului că, aflîndu-se pe plajă, a sustras obiecte aparţinînd a două persoane aflate împreună şi l-a condamnat pentru două infracţiuni aflate în concurs.

Să se arate dacă soluţia este corectă sau nu.

20. Instanţa de fond a reţinut în fapt că, în ziua de 27 martie 1979, inculpatul RI a pătruns, mai întîi prin efracţie şi escaladare, în magazinul textile-confecţii de unde a furat 3 000 lei şi 9 ceasuri de mînă, iar apoi, în acelaşi mod, în magazinul metalo-chimic din aceeaşi clădire de unde a luat un casetofon, o pungă de lozuri în plic în valoare de 300 lei şi suma de 1 000 lei.

Judecătoria Oltenita l-a condamnat, prin stp nr. 421 din 1979, la două pedepse cu închisoarea între 1 şi 2 ani pentru două infracţiuni de furt în paguba avutului obştesc, cu aplicarea art. 33 lit. a şi 34 lit. a Cp.

Să se arate dacă soluţia este corectă sau nu.

21. În sarcina inculpatului, conducător auto încadrat în muncă la o unitate de transport, s-a reţinut că, nerespectînd regulile de circulaţie, a provocat un accident care a produs atît avarierea autovehiculului, cît şi a mărfurilor transportate, aparţinînd altei organizaţii.

Scanned with OKEN Scanner

Prima instanță a reținut în sarcina inculpatului un concurs ideal de infracțiuni de neglijență în serviciu.

Să se arate dacă soluția instanței este corectă sau nu.

22. Prin stp nr. 79 din 1982 a Tj. Dolj, inculpatul OM a fost condamnat, între altele, la 6 luni închisoare pentru infracțiunea de exercitare fără drept a unei profesii, prevăzută în art. 281, cu aplicarea art. 41 Cp.

Prima instanță a reținut în fapt că în perioada 1962—1973, inculpatul, de meserie dulgher, a lucrat la diferite șantiere ale Trustului de construcții industriale Craiova, de unde a sustras treptat materiale feroase din care și-a confecționat un gard, porți și diferite obiecte atît pentru el cît și pentru alți locuitori din comuna sa.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs Procuratura județeană Dolj și inculpatul OM, care au criticat soluția pentru greșită aplicare a art. 41 Cp referitor la infracțiunea de exercitare fără drept a unei profesii, prevăzută în art. 281 Cp.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

23. Inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de vătămare corporală gravă (art. 182 al. 1 Cp). S-a apreciat inițial că plaga cauzată de inculpat victimei va necesita îngrijirii medicale de numai 9 zile, însă ulterior au intervenit complicații care au impus un tratament medical de mai mult de 60 zile.

Întrucît încadrarea juridică a faptei este în funcție de durata îngrijirilor medicale pînă în momentul epuizării rezultatului, să se arate dacă încadrarea juridică a faptei a fost corectă sau nu.

24. S-a reținut în fapt că minorul AN, care nu împlinise încă vîrsta de 14 ani, a lovit pe victima DI, cauzîndu-i o vătămare corporală, care părea că va necesita pentru vindecare cel mult 30 zile îngrijiri medicale. Ulterior însă starea sănătății victimei s-a înrăutățit, astfel că, pentru vindecare, au fost necesare peste 60 zile îngrijiri medicale, urmări specifice infracțiunii de vătămare corporală gravă.

Să se arate pentru ce faptă penală urma să răspundă minorul.

25. În fapt, s-a reținut că, în perioada septembrie 1970 — 15 ian. 1971, prin racordarea fără autorizație, la rețeaua electrică, inculpatul a sustras curent electric în valoare de 250,20 lei. Tot în această perioadă, inculpatul a mai săvîrșit și alte infracțiuni.

Pentru infracțiunea de furt de curent electric, inculpatul a fost condamnat, în baza art. 208, 209, raportate la art. 224 al. 1 Cp, la 8 luni închisoare. Instanța a constatat totodată că pedeapsa este grațiată în baza art. 1 lit. a și art. 3 din Decretul nr. 543 din 1970.

Întrucît sustragerea energiei electrice a început anterior apariției D. nr. 543 din 1970 și a continuat și după aceasta, să se arate dacă era aplicabil sau nu actul de clemență.

26. În sarcina inculpatului s-a reținut faptul că, deși era căsătorit, a încheiat o nouă căsătorie, săvîrșind astfel infracțiunea de bigamie prevăzută în art. 303 Cp.

Avînd în vedere că noua căsătorie încheiată există alături de căsătoria anterioară a inculpatului, să se arate care este data săvîrșirii infracțiunii de bigamie.

Scanned with OKEN Scanner

27. În sarcina inculpaţilor I.I., St.I. şi St.C. s-a reţinut faptul că, în noaptea de 25 mai 1977, au sustras din curtea CAP Salcia, prin folosirea violenţei asupra paznicului PD, propriile lor oi ce fuseseră sechestrate legal, deoarece fuseseră găsite păşunînd pe terenurile CAP, unde au provocat distrugere de lucernă.

Prin stp nr. 127 din 1978 a Judecătoriei Turnu Severin, inculpaţii au fost condamnaţi la cîte 3 ani închisoare pentru infracţiunea de tîlhărie în paguba avutului obştesc (art. 211 raportat la art. 225 al. 1 Cp) şi la cîte un an închisoare pentru infracţiunea de ultraj (art. 239 al. 2 Cp).

Întrucît fapta inculpaţilor de sustragere a oilor este incriminată printr-o dispoziţie specială a Cp, art. 244, ca infracţiune de sustragere de sub sechestru, să se arate dacă încadrarea acesteia ca infracţiune de tîlhărie este corectă sau nu.

28. În sarcina inculpatului, funcţionar în sensul art. 147 Cp, s-a reţinut că a săvîrşit mai multe fapte calificate ca infracţiuni prin dispoziţiile Decretului nr. 504 din 1957 privind producţia, vînzarea, circulaţia şi desfacerea băuturilor alcoolice.

Activitatea materială a inculpatului era susceptibilă de încadrare atît în art. 16 lit. b şi c din D. nr. 504 din 1957, cît şi în art. 248 Cp, ca infracţiune de abuz în serviciu.

Fiind vorba de un concurs de texte incriminatoare, să se arate care din cele două dispoziţii trebuiau aplicate în speţă.

29. În sarcina inculpatului NC a fost reţinută săvîrşirea unei infracţiuni de furt în paguba avutului obştesc în formă continuată. Judecînd cauza, instanţa a stabilit o pedeapsă de 5 ani închisoare, la care a adăugat un spor de un an închisoare, ajungîndu-se la 6 ani închisoare.

În recursul declarat împotriva sentinţei, inculpatul a cerut să se aplice dispoziţiile Decretului de graţiere nr. 189 din 1981, care prevăd că se graţiază pedepsele cu închisoare de maximum 5 ani, iar pedeapsa ce i s-a aplicat, fără sporul de 1 an, era de 5 ani.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs.

30. Judecînd pe inculpatul DD pentru săvîrşirea unei infracţiuni de furt simplu în paguba avutului obştesc în formă continuată, instanţa, în baza dispoziţiilor din art. 224 al. 1 şi art. 42 Cp, i-a stabilit o pedeapsă de 1 an şi 6 luni închisoare, la care a adăugat un spor de 6 luni, urmînd ca inculpatul să execute 2 ani închisoare.

Să se arate dacă soluţia instanţei este legală în ce priveşte aplicarea pedepsei.

31. Condamnatul DO, aflat în executarea unei pedepse de 4 ani închisoare pentru săvîrşirea infracţiunii de delapidare în formă continuată, a fost liberat condiţionat în condiţiile prevăzute în art. 59 şi 60 Cp. După liberarea condiţionată, dar înainte de împlinirea duratei pedepsei, s-a descoperit că DO săvîrşise şi alte acte de delapidare, care intră în conţinutul aceleiaşi infracţiuni pentru care fusese condamnat.

Să se arate cum se soluţionează problema răspunderii penale a condamnatului pentru actele de delapidare descoperite ulterior.

Scanned with OKEN Scanner

CAPITOLUL V

CAUZELE CARE ÎNLĂTURĂ CARACTERUL PENAL AL FAPTEI

Legitima apărare

Art. 44. — Nu constituie infracţiune fapta prevăzută de legea penală, săvîrşită în stare de legitimă apărare.

Este în stare de legitimă apărare acela care săvîrşeşte fapta pentru a înlătura un atac material, direct imediat şi injust, îndreptat împotriva sa, a altuia sau împotriva unui interes obştesc, şi care pune în pericol grav, persoana sau drepturile celui atacat ori interesul obştesc.

Este de asemenea în legitimă apărare şi acela care din cauza tulburării sau temerii a depăşit limitele unei apărări proporţionale cu gravitatea pericolului şi cu împrejurările în care s-a produs atacul.

Starea de necesitate

Art. 45. — Nu constituie infracţiune fapta prevăzută de legea penală, săvîrşită în stare de necesitate.

Este în stare de necesitate acela care săvîrşeşte fapta pentru a salva de la un pericol iminent şi care nu putea fi înlăturat altfel, viaţa, integritatea corporală sau sănătatea sa, a altuia sau un bun important al său ori al altuia sau un interes obştesc.

Nu este în stare de necesitate persoana care în momentul cînd a săvîrşit fapta şi-a dat seama că pricinuieşte urmări vădit mai grave decît cele care s-ar fi putut produce dacă pericolul nu era înlăturat.

Constrîngerea fizică şi constrîngerea morală

Art. 46. — Nu constituie infracţiune fapta prevăzută de legea penală, săvîrşită din cauza unei constrîngeri fizice căreia făptuitorul nu i-a putut rezista.

De asemenea, nu constituie infracţiune fapta prevăzută de legea penală, săvîrşită din cauza unei constrîngeri morale, exercitată prin ameninţare cu un pericol grav pentru persoana făptuitorului ori a altuia şi care nu putea fi înlăturat în alt mod.

Cazul fortuit

Art. 47. — Nu constituie infracţiune fapta prevăzută de legea penală al cărei rezultat este consecinţa unei împrejurări care nu putea fi prevăzută.

Iresponsabilitatea

Art. 48. — Nu constituie infracţiune fapta prevăzută de legea penală, dacă făptuitorul în momentul săvîrşirii faptei, fie din cauza alienaţiei mintale, fie din alte cauze, nu putea să-şi dea seama de acţiunile sau inacţiunile sale, ori nu putea fi stăpîn pe ele.

Beţia

Art. 49. — Nu constituie infracţiune fapta prevăzută de legea penală, dacă făptuitorul, în momentul săvîrşirii faptei, se găsea, datorită unor împrejurări independente de voinţa sa, în stare de beţie completă produsă de alcool sau de alte substanţe.

Scanned with OKEN Scanner

Starea de beție voluntară completă produsă de alcool sau de alte substanțe nu înlătură caracterul penal al faptei. Ea poate constitui, după caz, o circumstanță atenuantă sau agravantă.

Minoritatea făptuitorului

Art. 50. — Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, săvîrșită de un minor care la data comiterii acesteia nu îndeplinea condițiile legale pentru a răspunde penal.

Eroarea de fapt

Art. 51. — Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, cînd făptuitorul, în momentul săvîrșirii acesteia, nu cunoștea existența unei stări, situații sau împrejurări de care depinde caracterul penal al faptei.

Nu constituie o circumstanță agravantă împrejurarea pe care infractorul nu a cunoscut-o în momentul săvîrșirii infracțiunii.

Dispozițiile alin. 1 și 2 se aplică și faptelor săvîrșite din culpă pe care legea penală le pedepsește, numai dacă necunoașterea stării, situației sau împrejurării respective nu este ea însăși rezultatul culpei.

Necunoașterea sau cunoașterea greșită a legii penale nu înlătură caracterul penal al faptei.

1. Prin rechizitoriul Procuraturii județene Satu Mare, inculpatul F.Gh. a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de omor calificat prevăzută în art. 174, 175 lit. c, cu aplicarea art. 73 lit. b Cp.

S-a reținut că inculpatul, datorită invalidității de care suferă (are ambele picioare amputate ca urmare a unui accident), a fost ajutat în efectuarea unor munci în gospodărie de către fratele său. În ziua de 27 dec. 1982, acesta din urmă, aflîndu-se sub influența băuturilor alcoolice consumate, a început să-i reproșeze inculpatului că este leneș și nu vrea să muncească, după care a făcut afirmația că nu este bun decît „de lovit în cap". Apoi a ieșit din casă și s-a reîntors cu un baros cu care s-a îndreptat spre inculpat pentru a-l lovi, dar nu a reușit deoarece acesta l-a împins, reușind să-l dezechilibreze și să-l facă să scape barosul din mînă. În loc să se liniștească, agresorul a sărit asupra fratelui său care, datorită invalidității, se afla în pat, și a început să-l lovească cu pumnii, după care a încercat să-l strîngă de gît.

În această situație, inculpatul, pentru a se apăra de atacul dezlănțuit împotriva sa, a lovit pe victimă cu cuțitul pe care-l avea în mînă și cu care curăța cartofi, ucigînd-o.

În fața instanței, inculpatul a invocat în apărare săvîrșirea faptei în condițiile legitimei apărări.

Să se arate dacă apărarea era întemeiată sau nu.

2. În fapt, s-a reținut că victima, aflîndu-se deasupra făptuitorului, căzut, la pămînt, l-a lovit cu pumnii, iar acesta s-a apărat lovind, la rîndul său, cu pumnii și cu picioarele pe victima agresoare care, datorită stării de ebrietate în care se găsea, a căzut și s-a lovit cu capul de solul înghețat, suferind leziunile ce i-au provocat moartea.

S-a stabilit că între agresiunea exercitată asupra făptuitorului și apărarea acestuia a existat un raport de proporționalitate, în sensul că, la loviturile aplicate de agresor cu pumnii, făptuitorul, care se afla căzut

Scanned with OKEN Scanner

la pămînt, a reacţionat lovind, din poziţia în care se găsea, cu pumnii şi cu picioarele.

Să se arate dacă în speţă făptuitorul s-a aflat sau nu în stare de legitimă apărare.

3. S-a reţinut în fapt că inculpatul, fiind atacat cu coasa de către victimă, a apucat cu mîinile de coada coasei şi, în încercarea de a dezarma pe agresor, a provocat, în timpul împingerii, tragerii şi răsucirii coasei, rănirea gravă a victimei, cu lama acelei coase.

În instanţă inculpatul a cerut să se constate că a săvîrşit fapta în legitimă apărare, întrucît între atacul material, direct, imediat şi injust al victimei şi reacţia lui nu există o disproporţie de natură să înlăture aplicarea art. 44 Cp.

Să se arate dacă apărarea inculpatului era întemeiată sau nu.

4. Instanţa a reţinut că, după ce a făcut scandal la o petrecere şi era condus spre ieşirea din imobil, inculpatul TI a scos un cuţit din buzunar şi a aplicat cu el o lovitură în abdomen lui CI, doborîndu-l. Întrucît inculpatul a continuat să ameninţe cu cuţitul pe cei din jur, într-un moment în care intenţiona să aplice o lovitură de cuţit unei persoane, vărul acesteia, inculpatul CN, a reuşit să-l dezarmeze, lovindu-l cu o bită peste mîna în care ţinea cuţitul, provocîndu-i astfel o fractură a antebraţului.

Inculpatul TI a fost condamnat pentru săvîrşirea tentativei la infracţiunea de omor prevăzută în art. 20 raportat la art. 174 Cp, iar inculpatul CN a fost achitat de învinuirea de săvîrşire a infracţiunii de vătămare corporală, constatîndu-se că el s-a aflat în legitimă apărare. Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs procurorul, cu motivarea că achitarea inculpatului CN este greşită, fapta săvîrşită de el nefiind o legitimă apărare, ci o depăşire a limitelor legitimei apărări (art. 73 lit. a Cp).

Să se arate dacă recursul procurorului era întemeiat sau nu.

5. În fapt s-a reţinut că în ziua de 21 aprilie 1979, în jurul orei 16, inculpatul împreună cu SIV au mers la bufetul din comună, unde au consumat băuturi alcoolice. Apoi a venit şi victima M.Al. însă nu s-a aşezat, întrucît inculpatul refuzase să-i întindă mîna cînd a fost salutat, aceasta datorîndu-se unui incident petrecut între ei în seara precedentă, cînd victima i-a aruncat inculpatului tava cu friptură în faţă, lovindu-l şi murdărindu-l pe haine. După plecarea victimei, a venit şi s-a aşezat la masă martorul PI care, după ce a consumat şi el vin, în jurul orei 22,30, au plecat toţi trei spre casă.

În camera inculpatului stătea întins pe pat victima M.Al. iar alături, pe scaun, era un aparat de radio portativ deschis. Cum inculpatul a închis aparatul, victima i-a făcut reproşuri pentru închiderea aparatului şi a încercat să-l lovească, dar a intervenit martorul PI care l-a împiedicat. În acel moment, victima M.Al. a luat două sticle, spărgîndu-le de colţul ipatului, şi, cu gîturile ciobite pe care le ţinea în mîini, l-a ameninţat pe inculpat. Văzînd aceasta, martorii SIV şi PI au ieşit din cameră, iar inculpatul rămas singur în faţa agresorului, a luat de pe masă un cuţit de bucătărie cu care a reuşit să lovească pe M.Al. de mai multe ori, ultima lovitură fiind aplicată în partea stîngă a gîtului, urmare căreia victima a decedat la scurt timp.

Fiind trimis în judecată pentru săvîrşirea infracţiunii de omor, cu reţinerea circumstanţei atenuante a provocării (art. 73 lit. b Cp), inculpa-

Scanned with OKEN Scanner

tul a cerut să se facă aplicarea dispoziţiilor din art. 44 Cp, arătînd că a comis fapta sub presiunea atacului şi a pericolului grav cauzat de victima M.Al. care, ţinînd în mîini giturile ciobite se apropia ameninţător, din care cauză el a fost nevoit să sară peste paturi şi să se retragă într-un colţ al camerei, neavînd posibilitatea de a ieşi din cameră întrucît uşa se deschidea spre interior şi fereastra era blocată de un pat, iar victima nu i-a dat nici un răgaz pentru a evita agresiunea.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa.

6. Instanţa a reţinut că inculpatul CS, în urma comportării necorespunzătoare a nepotului său CM, a avut un conflict cu acesta, fiecare aflîndu-se în curtea sa. Auzind ameninţările inculpatului CS, victima a scos un cuţit cu care s-a îndreptat spre poarta din gardul ce despărţea cele două gospodării. În acel moment, inculpatul a luat un par, a intrat în curtea unde se găsea victima şi i-a aplicat o lovitură în cap. Internată în spital, aceasta a decedat datorită fracturilor calotei craniene şi a bazei craniului.

Să se arate dacă făptuitorul a acţionat sau nu în stare de legitimă apărare.

7. Prin stp nr. 44 din 1978 a Tj. Teleorman, inculpatul MC a fost condamnat la 9 ani şi 10 luni închisoare şi interzicerea pe timp de 7 ani a drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a şi b Cp, pentru săvîrşirea infracţiunii de omor prevăzută în art. 174, cu aplicarea art. 74 şi 76 Cp.

În fapt, s-a reţinut că, în timp ce BP se afla în executarea unei sancţiuni contravenţionale de 20 zile închisoare pentru beţie, scandal şi maltratarea soţiei, aceasta, sfătuită de inculpat, fratele său, şi de alte rude, a părăsit domiciliul conjugal, după ce a vîndut un porc şi 4 oi, mutîndu-se la fiii săi în Bucureşti.

După executarea sancţiunii, BP s-a întors acasă şi, constatînd absenţa soţiei precum şi a animalelor, a bănuit că numita se găseşte la inculpat, astfel că, în ziua de 8 iulie 1978, s-a deplasat la locuinţa acestuia. Ajungînd la poarta locuinţei inculpatului, a trîntit bicicleta de podeţul din faţa casei, a scos din buzunar un box şi a vrut să intre în curte. Inculpatul, la rîndul său, s-a înarmat cu o ţeavă metalică, care se afla în apropiere, şi a ridicat-o ameninţător spre victimă, cerîndu-i să nu intre în curte. Victima a împins cu corpul poarta care s-a deschis şi inculpatul MC, tulburat de prezenţa cumnatului său şi cunoscîndu-l ca pe un om scandalagiu şi periculos, l-a lovit de cîteva ori cu ţeava metalică, ceea ce a determinat moartea acestuia în aceeaşi zi.

În recursul declarat împotriva acestei hotăriri, inculpatul a arătat că el se afla în legitimă apărare şi deci trebuia să fie achitat.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs.

8. Instanţa a reţinut că, după ce inculpatul şi fratele lui, CG, au consumat o mare cantitate de băuturi alcoolice, în timp ce se îndreptau spre casă, au început să se certe; partea vătămată, ca şi cu alte prilejuri, l-a lovit pe inculpat care a ripostat, lovindu-l pe fratele său şi doborîndu-l la pămînt. Apoi inculpatul a fugit, intenţionînd să scape de agresor, însă acesta l-a urmărit, i-a ieşit înainte şi i-a aplicat mai multe lovituri cu pumnii. Inculpatul a scos briceagul, l-a deschis şi i-a strigat fratelui său că îl va tăia dacă se va apropia de el, dar acesta nu a ţinut seama de avertisment, ci s-a îndreptat ameninţător spre el, moment în care inculpatul

Scanned with OKEN Scanner

i-a aplicat o lovitură de cuțit în abdomen, în porțiunea inferioară, producîndu-i o plagă penetrantă, cu lezarea unor anse intestinale. Fiind internată în spital și operată imediat, viața victimei a fost salvată.

Tm. București, prin stp nr. 16 din 1984, a condamnat pe inculpatul în speță pentru săvîrșirea tentativei la infracțiunea de omor calificat (art. 20 raportat la art. 175 lit. c Cp).

În recursul declarat de inculpat împotriva acestei hotărîri, acesta a cerut să se facă în cauză aplicarea dispozițiilor din art. 44 Cp.

Să se arate ce urma să decidă instanța de recurs, avînd în vedere că între cei doi frați mai avuseseră loc asemenea certuri și încăierări, fără ca vreunul din ei să recurgă la obiecte vulnerante.

9. Instanța a reținut că inculpatul a consumat băuturi alcoolice într-un bufet unde, la o masă învecinată, se găsea victima. Aceasta, aflată în stare de ebrietate, l-a insultat pe inculpat care, la început, a ripostat, rugîndu-o în mod repetat să-l lase în pace, însă victima a devenit mai agresivă, prinzîndu-l peste masă, pe inculpat de mîneca hainei și continuînd să-l insulte. În această situație, inculpatul, pentru a evita amplificarea conflictului, a cerut barmanului să-l cheme pe șeful de unitate, moment în care victima l-a lovit cu palma peste față, făcînd să-i cadă pe jos ochelarii. În apărarea inculpatului a intervenit un martor pe care victima a încercat să-l lovească fără însă a reuși, deoarece în acel moment inculpatul i-a aplicat o lovitură de pumn în față. Victima s-a dezechilibrat și a căzut pe spate, lovindu-se cu capul de pardoseala de ciment a localului, producîndu-i-se leziuni ce au dus la deces.

Inculpatul a susținut că s-a aflat în legitimă apărare, ale cărei limite însă le-a depășit din cauza tulburării și temerii pe care agresivitatea victimei i le-a produs.

Să se arate dacă această apărare este întemeiată sau nu.

10. În ziua de 20 oct. 1974, în jurul orei 20, CN a plecat, însoțit de un ciine, către tarlaua situată în punctul numit „Lacul lui Belej", în scopul de a sustrage porumb știuleți; Ajungînd în acel loc, CN a început să culeagă porumb și să-l pună în sacul pe care-l avea la el. În acest moment a fost surprins de paznicii TC și PN, care i-au aplicat multiple lovituri cu ciomegele în cap, în diferite alte regiuni ale corpului.

În justificarea acțiunii lor, cei doi paznici au invocat legitima apărare, întrucît victima a exercitat un atac material, direct, imediat și injust asupra avutului obștesc și ei au acționat în apărarea acestui avut.

Să se arate ce trebuiau să decidă organele de justiție.

11. Prima instanță a reținut în fapt că, în seara zilei de 5 august 1976, inculpatul NI, împreună cu MM și ME, consumau băuturi alcoolice la o masă de la bufetul din comuna Malu Mare, județul Dolj, iar la o masă alăturată se afla partea vătămată CI, cu concubina sa P. Gh. și martorul DF.

Pentru că inculpatul a întrebat pe CI de ce s-a certat cu MM, partea vătămată i-a adresat injurii și l-a amenințat cu cuțitul, după care a plecat acasă, dată fiind starea de ebrietate în care se afla. A fost însă ajuns din urmă de inculpat și de persoanele care îl însoțeau și care aveau același drum cu victima. Văzîndu-l, victima s-a îndreptat spre inculpat, i-a adresat cuvinte injurioase și l-a amenințat cu cuțitul. În acel moment, incul-

Scanned with OKEN Scanner

patul NI i-a smuls cuțitul din mînă, i-a aplicat două lovituri în abdomen și apoi a fugit de la locul faptei.

În fața instanței, inculpatul a susținut că s-a aflat în stare de legitimă apărare și deci fapta sa nu constituie infracțiune.

Să se arate ce urma să decidă instanța.

12. S-a reținut că numitul NI, în noaptea de 25 iulie 1973 în jurul orei 1, surprinzîndu-și soția împreună cu numitul PC, într-o pădurice din apropierea locuinței, a aplicat acestuia mai multe lovituri cu baltagul pe care-l avea asupra sa, provocîndu-i moartea.

S-a mai reținut că în momentul surprinderii, victima, care se afla culcată pe iarbă împreună cu soția inculpatului, s-a ridicat și a pus mîna pe un arac pe care-l pregătise la îndemînă, dar nu a mai avut posibilitatea să-l folosească, întrucît inculpatul s-a repezit și a început să lovească cu baltagul.

În apărarea sa, inculpatul NI a invocat legitima apărare depășită, prevăzută în art. 44 al. 3 Cp.

Să se arate ce urma să decidă instanța de judecată.

13. Instanța a reținut că victima RC, aflată sub influența băuturilor alcoolice, a provocat o altercație într-un magazin alimentar, cu inculpatul VN, pe care l-a amenințat. La ieșirea din magazin, inculpatul a fost întîmpinat de victimă și lovit cu pumnii și cu picioarele, pînă cînd a fost doborît la pămînt.

Sculîndu-se, după ce fusese lovit, inculpatul a scos un cuțit dintr-o șacoșă și a aplicat victimei două lovituri, din care una a fost mortală, deoarece a secționat vena femurală.

Tm. București, s. I p, prin d. nr. 54 din 1980, a condamnat pe inculpatul VN la 3 ani și 6 luni închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de omor prevăzută în art. 174 Cp, cu reținerea circumstanțelor atenuante prevăzute în art. 73 lit. a și b Cp.

Să se arate dacă soluția instanței era corectă.

14. S-a reținut că inculpatul a condus pe drumurile publice, fără permis, un autovehicul, spre a transporta la gară un prieten din altă localitate, venit la el în vizită și a cărui locuință și bunuri personale erau supuse pericolului de inundație.

Fiind trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de conducere fără permis (art. 37 din D. nr. 328 din 1966 în redactarea atunci în vigoare), inculpatul s-a apărat afirmînd că a acționat în stare de necesitate.

Să se arate ce urma să decidă instanța de judecată.

15. În sarcina inculpatului s-a reținut că a săvîrșit acte de complicitate la infracțiunea de delapidare. În fața instanței, el a susținut că a săvîrșit fapta sub imperiul constrîngerii morale și anume datorită temerii pe care i-a inspirat-o amenințarea gestionarului, autor al delapidării, că îl va îndepărta din serviciu dacă nu-i va da concurs, deoarece el era recidivist.

Să se arate dacă apărarea inculpatului este întemeiată sau nu.

16. Instanța a reținut că inculpata MF a operat în libretul CEC al fiului său o depunere de 1 000 lei, modificînd și soldul de la depunerea reală de 800 lei la 1 800 lei.

Scanned with OKEN Scanner

Fiind trimisă în judecată pentru săvîrşirea infracţiunii de fals material în înscrisuri oficiale (art. 288 al. 1 Cp), inculpata s-a apărat afirmînd că a fost constrînsă să săvîrşească fapta deoarece soţul său, care îi dăduse această sumă de bani pentru a fi depusă pe libretul fiului lor minor, bănuind că banii nu au fost depuşi, i-a cerut să-i arate carnetul CEC, iar la răspunsul ei că libretul se află la locul de muncă, după ce a maltratat-o, au mers împreună la locul de muncă al inculpatei. Aici, inculpata a intrat şi pentru a evita o altă bătaie, din partea soţului, a falsificat libretul în sensul arătat.

Libretul a fost apoi predat cumnatului inculpatei spre păstrare şi acesta a observat că la rubrica unde s-a operat depunerea lipseşte ştampila agenţiei CEC. Astfel libretul a fost dus la agenţie pentru a se cere lămuriri şi fapta a fost descoperită.

Să se arate dacă inculpata a săvîrşit fapta în stare de constrîngere sau nu.

17. În fapt s-a reţinut că inculpatul IP, conducînd autoturismul „Fiat 125" proprietatea sa, dotat cu motor de 1597 cm³, a circulat, astfel cum s-a stabilit prin raportul de expertiză, cu o viteză de 86,5 km/h, aflată sub limita permisă, de 90 km/h.

În timp ce circula cu această viteză, pivotul inferior de la roata din stînga faţă (roata de direcţie), datorită unei uzuri premature, care nu putea fi constatată de conducătorul auto înainte de plecarea în cursă şi nici cu prilejul verificării tehnice anuale a autoturismului, a ieşit din locaşul său, ca urmare a ruperii accidentale a armăturii metalice ce îl fixează, cu consecinţa că mecanismul de direcţie al autoturismului s-a blocat, condiţii în care singura manevră — care s-a şi dovedit a fi fost întreprinsă cu promptitudine de inculpat — era frînarea autoturismului, spre a reduce forţa impactului cu victima IPD care a fost accidentată mortal.

Judecătoria Giurgiu, prin stp nr. 101 din 1978, a condamnat pe inculpatul IP la 1 an şi 6 luni închisoare pentru infracţiunea de ucidere din culpă prevăzută în art. 178 al. 2, cu aplicarea art. 74 şi 76 Cp.

Inculpatul a declarat recurs împotriva acestei hotărîri, susţinînd că în cauză sînt incidente dispoziţiile din art. 47 Cp, întrucît, în raport cu probele administrate în cauză, accidentul s-a datorat unei defecţiuni tehnice imprevizibile.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs.

18. În speţă, inculpatul a cauzat un accident de circulaţie care a avut ca urmare moartea victimei, în vîrstă de 6 ani, în condiţiile în care a circulat cu autoturismul pe lîngă un grup numeros de persoane care participau la o nuntă. În momentul în care se apropia de acel grup, inculpatul a redus viteza pînă la 24 km/h, frînînd totodată autovehiculul pentru a evita accidentul.

La producerea accidentului a contribuit şi culpa victimei care s-a angajat în mod imprudent să traverseze drumul public.

Întrucît potrivit dispoziţiilor din art. 50 lit. e din Regulamentul privind circulaţia pe drumurile publice, conducătorii autovehiculelor sînt obligaţi să reducă viteza pînă la limita evitării oricărui pericol, la trecerea pe lîngă grupuri sau coloane, indiferent dacă acestea se află în mers sau staţionează, să se arate dacă făptuitorul a săvîrşit fapta în caz fortuit.

Scanned with OKEN Scanner

19. CI a fost condamnat pentru săvîrșirea infracțiunii de ucidere din culpă prevăzută în art. 178 al. 2 și 5 Cp.

Instanța a reținut că inculpatul, conducător al unui autofurgon, a lăsat vehiculul pe partea carosabilă, a șoselei, ca urmare a unei pene de motor. Deși era întuneric, a părăsit mașina fără să semnalizeze, ceea ce a ocazionat lovirea ei de către autospeciala condusă de inculpatul PG, în accident pierzîndu-și viața două persoane.

În recurs, inculpatul a susținut că fapta sa nu constituie infracțiune, deoarece rezultatul ei a fost consecința unei împrejurări ce nu putea fi prevăzută, fiind aplicabile dispozițiile din art. 47 Cp.

Avînd în vedere că inculpatul nu a respectat dispozițiile legale — art. 40 lit. f din Regulamentul pentru aplicarea Decretului nr. 328 din 1966 și art. 91 din același regulament — care obligă pe conducătorul auto — în caz de defecțiune—să scoată autovehiculul de pe partea carosabilă ori, dacă nu este posibil, să-l deplaseze cît mai aproape de marginea din dreapta a drumului public, semnalizînd prezența lui prin aprinderea lanternelor de poziție și prin lumina roșie din spate, dacă locul nu este luminat — precum și împrejurarea reținută din proba cu martori că mai mulți șoferi ajunși cu autocamioanele în locul unde staționa șoferul i-au propus acestuia să-l tracteze pînă la autobază, ori pînă la cel mai apropiat loc de parcare, sau să scoată autofurgonul de pe partea carosabilă, propuneri cu care acesta nu a fost de acord, ci s-a îndreptat singur spre autobază pentru a solicita un autoatelier — să se arate dacă recursul inculpatului este întemeiat sau nu.

20. Instanța a reținut că inculpatul BD, conducînd o autodubă, în seara zilei de 17 dec. 1979, a accidentat mortal pe victima KO care, aflată în accentuată stare de ebrietate, era culcată în mijlocul drumului. Din cauza timpului nefavorabil, inculpatul nu a observat victima decît la o distanță de 10 m, astfel încît toate încercările sale de a evita accidentul au rămas fără rezultat. Culpa conducătorului auto a constat în nerespectarea dispozițiilor art. 50 lit. k din Regulamentul pentru punerea în aplicare a Decretului nr. 328 din 1966, deoarece a circulat cu o viteză de 37 km/h și ca urmare nu a putut evita accidentarea victimei în momentul în care a observat-o pe partea carosabilă a șoselei.

Alături de culpa inculpatului, s-a reținut culpa victimei ca fiind mai mare, comportarea acesteia constituind principala cauză a accidentului.

Prin stp nr. 162 din 1980 a Judecătoriei Odorheiul Secuiesc, inculpatul BD a fost condamnat la 2 ani închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, pentru săvîrșirea infracțiunii de ucidere din culpă, prevăzută în art. 178 al. 2 Cp.

Tj. Harghita a admis recursul declarat de inculpat împotriva acestei hotărîri și, prin dp nr. 203 din 1980, a dispus achitarea lui, considerîndu-se că în cauză sînt aplicabile dispozițiile din art. 47 Cp.

Să se arate dacă decizia tribunalului județean este temeinică și legală, avînd în vedere că prin dispozițiile din art. 50 lit. k și l din Regulamentul pentru aplicarea D. nr. 328 din 1966 s-a instituit obligația pentru conducătorii autovehiculelor să reducă viteza la limita evitării oricărui pericol, pe timp de ceață, ploi torențiale, ninsori abundente, pe drumurile alunecoase, cu polei sau zăpadă — o astfel de situație fiind prezentă și în speță —, iar viteza care ar fi permis evitarea accidentului trebuia să fie de cel mult 17 km/h.

Scanned with OKEN Scanner

Întrucît instanța de recurs și-a motivat soluția de achitare în sensul că prevederile art. 50 lit. k și l din regulamentul invocat se referă la situații previzibile în circulația rutieră, iar nu la „o situație cu totul imprevizibilă" cum a fost aceea din speță în care victima se afla culcată pe șosea, iar îmbrăcămintea de culoare închisă, asemănătoare cu aceea a asfaltului, excludea această posibilitate, să se arate dacă această motivare este în concordanță cu prevederile art. 47 Cp.

21. Din actele dosarului rezultă că BI a săvîrșit infracțiunea de furt calificat, introducîndu-se, prin efracție într-un magazin de unde a sustras 7 ceasuri.

Prin expertiza psihiatrică efectuată de o comisie de specialiști, s-a constatat că făptuitorul BI suferă de schizofrenie, boala abolindu-i discernămîntul.

Să se arate, motivat, dacă fapta lui BI era sau nu infracțiune.

22. Prin rechizitoriul Procuraturii locale Timișoara, inculpatul MP a fost trimis în judecată pentru comiterea tentativei de trecere frauduloasă a frontierei prevăzută în art. 20 și 21 raportate la art. 245 al. 1 și 2 Cp.

S-a reținut în fapt că inculpatul, în ziua de 5 dec. 1971, a încercat să iasă din țară prin trecere frauduloasă a frontierei cu RSF Iugoslavia.

Judecătoria Timișoara a stabilit, pe baza raportului de expertiză medico-legală psihiatrică din 25 mai 1972 întocmit de spitalul unui penitenciar din București, că inculpatul suferă de schizofrenie simplă în stadiul cronic, acționînd, din cauza acestei boli, fără discernămînt.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de judecată.

23. Instanța de fond a reținut că, în seara zilei de 23 iunie 1979, în jurul orei 22, inculpatul HG, suferind de schizofrenie paranoidă, fără nici un motiv, a acostat pe numitul DS și i-a aplicat o lovitură puternică cu pumnul, în urma căreia acesta a căzut și s-a lovit la cap de asfaltul șoselei, suferind trei fracturi ale calotei craniene și hemoragie, care au avut drept consecință decesul acestuia.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța.

24. S-a reținut în fapt că în perioada anilor 1974—1975 inculpatul minor LA, singur ori împreună cu inculpatul minor BI — condamnat și acesta în speță — a sustras din locuințele unor persoane și din incinta unor unități comerciale, bani și alte bunuri.

Din datele raportului medico-legal se constată că minorul LA prezintă o subdezvoltare psihică de tipul debilității mintale, discernămîntul fiind sub limita corespunzătoare vîrstei sale, prezentînd oligofrenie de gradul I.

Întrucît și din celelalte probe administrate rezultă că, din cauza debilității sale mintale, minorul nu și-a dat seama de acțiunile sale, să se arate dacă faptele acestuia constituie sau nu infracțiuni.

25. În fapt s-a reținut că, în seara zilei de 11 februarie 1980, în timp ce numitul GM mergea pe Bulev. Mihai Viteazul din municipiul Cluj-Napoca, a fost acostat fără motiv de RI, care era împreună cu inculpatul VB. Față de comportarea provocatoare a lui RI, GM a ripostat în același mod, iar inculpatul, intervenind, i-a aplicat acestuia din urmă o lovitură cu

Scanned with OKEN Scanner

briceagul în hemitoracele sting. anterior. Victima a fost transportată imediat la spital și supusă intervențiilor chirurgicale de urgență, viața fiindu-i salvată.

Tj. Sălaj a condamnat pe inculpatul VB la 5 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp, pentru tentativă la infracțiunea de omor prevăzută în art. 20 raportat la art. 174 Cp.

În recursul declarat împotriva acestei hotărîri, inculpatul a susținut că întrucît el a săvîrșit fapta fără nici o motivație și avînd în vedere firea sa interiorizată precum și împrejurarea că mama sa suferă de o boală psihică, instanța trebuia să dispună efectuarea unei expertize psihiatrice.

Să se arate ce urma să decidă instanța de recurs.

26. În sarcina numitului T.Gh. s-a reținut că în noaptea de 10/11 aug. 1978, după ce a consumat băuturi alcoolice cu persoana vătămată PM, a sustras prin violență de la aceasta, suma de 600 lei. Fiind cercetat pentru infracțiunea de tîlhărie (art. 211 al. 1 Cp), Procuratura locală Călărași, prin ordonanța din 10 aprilie 1979, a dispus scoaterea de sub urmărire penală a învinuitului, cu motivarea că acesta prezintă tulburări de comportament pe fond nevrotic, intelect la limită, iar în stare de ebrietate are discernămîntul diminuat.

Să se arate dacă soluția este corectă sau nu.

27. Prima instanță a stabilit în fapt că, în dimineața zilei de 2 oct. 1977, după ce a consumat alcool, ajungînd în stare de ebrietate, în urma unor discuții avute cu FC, inculpatul RGh. i-a aplicat un număr de 21 de lovituri cu un cuțit, în diferite regiuni ale corpului, încît victima a decedat.

Tj. Olt, prin stp nr. 39 din 1977, a condamnat pe inculpatul RGh. la 15 ani închisoare și 8 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp, pentru infracțiunea de omor deosebit de grav prevăzută în art. 176 lit. a Cp.

În recursul declarat împotriva acestei hotărîri, inculpatul a susținut că instanța a nesocotit constatările și concluziile ce rezultă din actele medico-legale, în sensul că, datorită bolii de care suferă — encefalopatie — și consumului de alcool, discernămîntul său a fost abolit, situație care constituie o cauză care înlătură caracterul penal al faptei, în sensul art. 48 Cp.

Avînd în vedere că afectarea discernămîntului inculpatului nu s-a datorat alienației mintale, ci stării de beție voluntară completă care nu face parte din „alte cauze" la care se referă art. 48 Cp, să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

28. Prima instanță a reținut în fapt că, în dimineața zilei de 11 sept. 1975, inculpatul CC a intrat în camera soției sale și, în urma unei discuții, i-a aplicat acesteia mai multe lovituri în cap cu un sfeșnic de metal și apoi cu un baston metalic; din cauza gravelor leziuni, soția inculpatului a decedat.

Prin stp nr. 31 din 1976 a Tm. București, s. II-a p, inculpatul CC a fost condamnat la 12 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp, pentru infracțiunea de omor calificat prevăzută în art. 175 lit. c, cu aplicarea art. 74 și 76 lit. a Cp.

Scanned with OKEN Scanner

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs inculpatul care a susținut că în mod greșit nu s-a făcut aplicarea dispozițiilor art. 48 Cp, din moment ce el a săvîrșit fapta într-o stare de totală tulburare psihică, în care nu și-a dat seama de acțiunile sale. Această stare, determinată de atitudinea victimei, se încadrează în „alte cauze" prevăzute în art. 48 Cp.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

29. S-a stabilit că inculpatul ZV, după ce a consumat băuturi alcoolice cu mai multe persoane, ajungînd în stare de ebrietate, a vrut să intre în localul Facultății de Drept din București, dar ușa fiind încuiată, a spart geamul. La intervenția paznicului, inculpatul l-a lovit în cap cu sacoșa în care avea o sticlă cu lapte, iar la sosirea la fața locului a unui subofițer de miliție, inculpatul l-a lovit și pe acesta, proferind insulte la adresa organelor de stat.

Fiind trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunilor de ultraj (art. 239 și al. 2 Cp), de distrugere în paguba avutului obștesc (art. 217 raportat la art. 231 Cp) și de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice (art. 321 al. 2 Cp), inculpatul a fost achitat, cu motivarea că în momentul săvîrșirii faptei inculpatul se afla în stare de beție patologică ce înlătură caracterul penal al faptei în baza art. 49 Cp.

Să se arate dacă soluția este corectă sau nu.

30. În ziua de 12 aug. 1978, inculpatul PT, împreună cu copilul său în vîrstă de 4 ani, au venit din Tulcea la Galați, unde domiciliază părinții săi, pentru a obține o adeverință de la „Navrom", întreprindere la care fusese încadrat anterior în calitate de fochist.

În timpul călătoriei cu vaporul de la Tulcea la Galați, inculpatul a consumat băuturi alcoolice, iar după ce a ajuns la domiciliul părinților săi, unde a lăsat copilul, a plecat în oraș și a continuat să consume vin. A revenit la locuința părinților săi în jurul orei 21, într-o stare avansată de ebrietate, oră la care atît părinții cît și copilul erau deja culcați. Intrat în casă, inculpatul a provocat scandal, intenționînd să scoale copilul și să plece cu el înapoi la Tulcea. Tatăl inculpatului, victima PC, a încercat să-l liniștească pe acesta, cerîndu-i să lase copilul să doarmă și să amîne plecarea pentru dimineața. Inculpatul a protestat, proferînd injurii la adresa tatălui, la care acesta a ripostat tot prin injurii, invitîndu-l pe inculpat să părăsească locuința.

Inculpatul a refuzat să plece din casă și, luînd un cuțit, aflat pe masa din bucătărie, a aplicat victimei trei lovituri, una în brațul drept și două în regiunea toracică, acestea din urmă determinînd o hemoragie internă și externă masivă, în urma căreia victima a încetat din viață la scurt timp.

Prin stp nr. 7 din 1979 a Tj. Galați, inculpatul PT a fost condamnat la 18 ani închisoare și 8 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp, pentru infracțiunea de omor calificat prevăzută în art. 174, 175 lit. c Cp.

În recursul declarat împotriva acestei hotărîri, inculpatul a cerut să se facă aplicarea art. 49 al. 2 Cp, susținînd că a săvîrșit fapta în stare de beție voluntară completă care constituie o circumstanță atenuantă.

Să se arate ce urma să decidă instanța de recurs.

31. În ziua de 26 iunie 1976, fiind în stare de ebrietate, inculpatul UGh. a adresat diferite injurii victimei VT care a intrat în bucătăria locuinței acestuia pentru a-l trage la răspundere în legătură cu compor-

Scanned with OKEN Scanner

tarea avută, mai ales că și anterior s-a manifestat în același mod, atît față de aceasta, cît și față de ceilalți vecini. În momentul în care VT a pășit în bucătărie, inculpatul i-a aplicat o lovitură puternică cu un cuțit în partea stîngă a pieptului, din care cauză acesta a decedat imediat.

Prin stp nr. 130 din 1976 a Tj. Prahova, inculpatul UGh. a fost condamnat la 14 ani închisoare și 7 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a, b și c Cp, pentru infracțiunea de omor,prevăzută în art. 174 Cp, prin înlăturarea aplicării art. 49 al. 2 Cp.

În recursul declarat împotriva acestei sentințe, inculpatul a susținut că în mod nejustificat nu s-a aplicat art. 49 al. 2 Cp, întrucît la data săvîrșirii faptei avea o îmbibație alcoolică de 1,71 la mie.

Întrucît imediat după săvîrșirea faptei inculpatul a făcut să dispară cuțitul — corp delict—, iar ulterior s-a zăvorît în locuință, fiind deci în măsură să raționeze și să reflecteze asupra acțiunilor sale, să se arate dacă starea de beție voluntară în care se afla inculpatul era completă și ce trebuia să decidă instanța de recurs.

32. În fapt, s-a reținut că în ziua de 3 martie 1974, după ce au consumat împreună o cantitate de spirt amestecat cu apă, inculpatul CI i-a aplicat victimei BV două lovituri cu cuțitul în torace; după comiterea faptei, inculpatul a fugit, însă a fost prins de organele miliției în Gara de Nord.

Victima a fost transportată la spital unde viața i-a fost salvată datorită intervenției chirurgicale rapide.

Prin stp nr. 132 din 1974 a Tm. București, inculpatul CI a fost condamnat la 8 ani închisoare și 4 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp, pentru tentativă la infracțiunea de omor, prevăzută în art. 20 raportat la art. 174, cu aplicarea art. 37 lit. b Cp.

În recursul declarat împotriva acestei hotărîri, inculpatul a criticat-o pentru neaplicarea art. 49 al. 2 Cp și nereducerea corespunzătoare a pedepsei.

Să se arate dacă recursul era întemeiat sau nu.

33. În speță, inculpatul, deși știa că, fiind bolnav, îi era interzisă consumarea băuturilor alcoolice, a consumat totuși astfel de băuturi, iar starea în care a ajuns în mod voluntar a contribuit direct la creșterea potențialului său agresiv, săvîrșind o tentativă de omor.

Să se arate dacă inculpatul poate beneficia de circumstanța atenuată a beției voluntare complete (art. 49 al. 2 Cp).

34. Instanța a reținut că inculpatul a comis infracțiunea în stare de beție voluntară completă produsă de alcool (art. 49 al. 2 Cp), fără însă a arăta ce relevanță atribuie acestei stări, dacă aceasta constituie o circumstanță agravantă ori o circumstanță atenuantă.

Să se arate dacă hotărîrea era temeinică și legală.

35. În sarcina minorului s-a reținut faptul că, anterior împlinirii vîrstei de 14 ani, a aplicat victimei — minoră și ea — o lovitură care, datorită complicațiilor survenite, a condus la moartea acesteia, fapt împlinit după ce minorul împlinise vîrsta de 14 ani.

Să se arate dacă fapta minorului antrenează sau nu răspunderea lui penală.

Scanned with OKEN Scanner

36. Minorul CF, aflîndu-se în ziua de 14 februarie 1969 în staţia CFR Teiuş, a sustras din buzunarul lui KI un portmoneu cu suma de 1 760 lei şi buletinul de identitate.

Prin ordonanţa din 12 oct. 1970, Procuratura locală Alba Iulia a dispus scoaterea minorului de sub urmărirea penală, în baza art. 10 lit. e şi art. 249 Cpp, avînd în vedere că la data comiterii faptei nu împlinise 14 ani şi este suferind de boli neuropsihice, fiind iresponsabil. Ţinînd însă seama că minorul vagabondează şi că a comis în repetate rînduri furturi şi avînd în vedere că este suferind (tulburări de comportament, oligofrenie, sechele după meningoencefalită) procuratura a sesizat instanţa pentru a dispune internarea medicală a minorului.

Judecătoria Alba Iulia, prin stp nr. 3250 din 1970, a dispus internarea medicală a minorului pînă la însănătoşire (art. 112 lit. b şi art. 114 Cp).

Avînd în vedere vîrsta la care minorul a săvîrşit fapta, să se arate dacă sentinţa este legală şi temeinică.

37. S-a reţinut în fapt că inculpata GM, fiind tehniciană la CAP „8 Martie" din comuna Apele vii, judeţul Dolj şi ţinînd locul economistei VM de la ferma zootehnică, a întocmit o fişă de evidenţă a muncii pentru tatăl său, atestînd în mod fals că acesta ar fi lucrat ca îngrijitor de noapte la ferma zootehnică în perioada 26 oct. — 27 noiembrie 1971, deşi în realitate el a lucrat în aceeaşi calitate la o fermă de cîmp. Prin stp nr. 5647 din 1972 a Judecătoriei Craiova, inculpata CM a fost condamnată la 6 luni închisoare pentru infracţiunea de fals intelectual, prevăzută în art. 289 Cp, cu aplicarea art. 81 Cp.

Întrucît din probele existente la dosar nu rezultă cu certitudine că inculpata a acţionat cu intenţia de a falsifica şi că s-ar fi putut afla în eroare, mai ales că la data întocmirii fişei tatăl inculpatei lucra chiar la ferma zootehnică, iar inculpata care înlocuia o altă funcţionară nu a avut la dispoziţie o evidenţă primară, ci s-a bazat pe relatările unor muncitori, fiind deci posibilă o greşeală, să se arate dacă soluţia este temeinică şi legală.

38. S-a reţinut că, în ziua de 16 iulie 1969, o comisie formată din vicepreşedintele comitetului executiv al consiliului popular al comunei Livezeni, preşedintele CAP şi inginerul agronom al aceleiaşi unităţi s-a deplasat cu un autoturism, în interes de serviciu, în satul în care locuia inculpatul.

Inculpatul SA, fiind sub influenţa băuturilor alcoolice consumate, s-a dus la autovehiculul cu care sosise comisia sus-arătată şi l-a prins de gît pe preşedintele CAP, OV, imputîndu-i neplata unui ajutor băneşc la care se considera îndreptăţit. Vicepreşedintele comitetului executiv comunal a intervenit pentru a aplana conflictul, însă inculpatul i-a adresat acestuia cuvinte insultătoare.

Judecătoria Tg. Mureş l-a condamnat pe inculpatul SA pentru comiterea infracţiunii de ultraj (art. 239 al. 1 Cp) săvîrşită faţă de vicepreşedintele comitetului executiv al consiliului popular.

În recursul declarat împotriva sentinţei, inculpatul a arătat că el nu l-a cunoscut pe vicepreşedintele comitetului executiv al consiliului popular, fapt confirmat şi de declaraţiile existente la dosar, astfel că,

Scanned with OKEN Scanner

fiind în eroare cu privire la funcţia acestuia, el nu a săvîrşit infracţiunea de ultraj.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs.

39. Inculpatul LP, după ce a forţat uşa unui autoturism IMS, proprietatea unei întreprinderi, l-a chemat pe inculpatul TM şi, inducîndu-l în eroare afirmînd că acel autoturism este al unităţii unde el lucrează şi că voieşte să-l angajeze ca şofer, l-a determinat să pornească autovehiculul şi să-l conducă spre a verifica aptitudinile sale de conducător.

Prin rechizitoriul Procuraturii judeţene Constanţa, inculpaţii CP şi TM au fost trimişi în judecată pentru săvîrşirea infracţiunii de furt calificat în paguba avutului obştesc.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa.

40. Inculpatul L.St., venit în oraşul Constanţa pentru a se încadra în muncă, a găsit, în ziua de 12 mai 1970, într-un coş de gunoi, o pungă de material plastic în care se aflau alimente precum şi 6 cutii conţinînd fiecare cîte 3 fiole de morfină. În ziua de 15 mai 1970, aflîndu-se în localul „Birtul Pieţii" din oraşul Constanţa şi neavînd bani pentru băutură, a oferit o cutie cu morfină spre vînzare unor consumatori din local, printre care şi unor lucrători de miliţie, în schimbul unei sticle sau halbe cu bere. În aceste împrejurări, inculpatul a fost reţinut şi s-au găsit asupra lui şi celelalte cutii cu morfină.

Prin stp nr. 1929 din 1970, Judecătoria Constanţa l-a achitat pe inculpatul L.St. pentru infracţiunea de trafic de stupefiante (art. 312 Cp), în baza art. 11 pct. 2 lit. a, raportat la art. 10 lit. d Cpp.

Împotriva acestei hotărîri a declarat recurs Procuratura locală Constanţa susţinînd în esenţă că fapta inculpatului constituie infracţiunea prevăzută în art. 312 Cp, deoarece el a oferit spre vînzare un produs despre care trebuia să ştie că are caracter de substanţă stupefiantă, dat fiind că pe ambalaj era scris că conţine morfină, iar caracterul de substanţă stupefiantă al morfinei rezultă din Instrucţiunile nr. 103/1970 publicate în Buletinul Oficial din 25 aprilie 1970, astfel că nu se poate invoca eroarea de drept constînd din necunoaşterea unor dispoziţii cu caracter penal.

Să se arate dacă recursul era întemeiat sau nu.

41. În ziua de 19 iunie 1977, victima MI, însoţită de IN, ambii în stare de ebrietate şi înarmaţi, primul cu un ciomag, iar secundul cu o furcă, mergeau pe o uliţă din satul Bărbuleşti, comuna Armăşeşti, jud. Ilfov.

În momentul în care au ajuns în dreptul casei numitului CI, ce se afla pe acea uliţă, s-au luat la ceartă cu inculpatul MA care era în curtea fratelui său CI, înarmat şi el cu o suliţă formată dintr-o ţeavă de fier lungă de 2,07 m, la capătul căreia era sudată o baionetă militară de 23 cm lungime. După un scurt timp, IN l-a lovit pe inculpat cu furca peste mînă, iar acesta, vrînd să-l lovească cu suliţa, a aruncat-o spre el, dar l-a nimerit în piept pe MI care se afla în imediata apropiere. Urmare a acestei lovituri victima a suferit o plagă penetrantă parasternal hemitoracică dreapta, cu secţionarea lobului inferior pulmonar drept pneumotorax deschis, şoc hemoragic grav, ce au necesitat circa 100 zile îngrijiri medicale, viaţa fiindu-i salvată numai în urma intervenţiilor medicale acordate de urgenţă.

Fostul Tj. Ilfov, prin stp. nr. 2 din 1978, a condamnat pe inculpatul MA la 7 ani închisoare şi 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art.

Scanned with OKEN Scanner

64 lit. a și b Cp, pentru tentativă la infracțiunea de omor prevăzută în art. 20 raportat la art. 174 Cp.

Împotriva acestei hotărîri, inculpatul a declarat recurs, susținînd că trebuia să se facă aplicarea dispoziției din art. 73 lit. b Cp, întrucît numai din eroare a fost lovită victima în locul persoanei care l-a provocat.

Să se arate dacă recursul era întemeiat sau nu.

42. S-a reținut că, în cadrul unui conflict cu alți tineri, inculpatul DV a lovit cu cuțitul pe AI și cu pumnul pe martorul V.Gh. Acesta din urmă a căutat să-l imobilizeze pe inculpat care, desprinzîndu-se, a rotit brațul cu cuțitul, voind să-l lovească; din eroare însă l-a lovit pe T.Gh., militar în termen aflat în permisie, care asista la desfășurarea conflictului. La scurt timp după primirea loviturii, T.Gh. a decedat.

Tj. Sălaj l-a condamnat pe inculpatul DV la 15 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp, pentru infracțiunea de omor prevăzută în art. 174 Cp.

În recursul declarat împotriva acestei sentințe, inculpatul a susținut că fapta sa a fost greșit încadrată în art. 174 Cp, întrucît i-a lipsit intenția de a suprima viața lui T.Gh. pe care l-a lovit fără să vrea, astfel, că fapta lui se încadrează în art. 183 Cp, ca infracțiune de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte.

Să se arate dacă recursul era întemeiat sau nu.

43. Instanța a reținut că inculpata MF, împreună cu soțul ei, locuia la mătușa acesteia, în vîrstă de 78 ani, urmînd a o îngriji și avînd unele promisiuni că după moartea ei averea acesteia le va reveni lor. Între cei doi soți și mătușa lor au survenit neînțelegeri și, animată de dorința de a intra cît mai curînd în posesia averii acesteia, inculpata MF a luat hotărîrea de a o ucide, procurînd o cantitate de paration în soluție, din care a picurat pe o napolitană dintr-un pachet pe care mătușa îl avea în casă. Ulterior, mătușa inculpatei a fost vizitată de o vecină căreia, la plecare, i-a dat napolitana pe care inculpata picurase soluție de paration, iar aceasta la rîndul ei, a dat-o unui copil care, mîncînd-o, s-a intoxicat și a încetat din viață.

Să se arate cum trebuia să fie calificată fapta inculpatei MF și faptele mătușii sale și a vecinei care au înmînat napolitana otrăvită copilului.

44. Inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de furt între soți (art. 210 Cp).

În fața instanței, inculpatul s-a apărat arătînd că între el și soția sa a intervenit, la o dată anterioară săvîrșirii faptei, o înțelegere de împărțire a bunurilor comune, iar bunul pretins sustras făcea parte din cele ce i se cuveneau lui potrivit înțelegerii.

Avînd în vedere și faptul că dispozițiile din art 36 al. 2 din Codul familiei, care interzic partajul bunurilor comune în timpul căsătoriei, în alt mod decît prin hotărîre judecătorească și pentru motive bine întemeiate, să se arate dacă apărarea inculpatului era temeinică și ce urma să decidă instanța.

45. În fapt, s-a reținut că inculpatul, angajîndu-se în cursul lunii iulie 1967 la Uzina de Utilaj minier din orașul Beiuș pentru a se califica la locul de muncă în meseria de strungar, la 1 oct. 1967 s-a pre-

Scanned with OKEN Scanner

zentat la serviciul de cadre al uzinei și a solicitat întocmirea actelor pentru a beneficia de alocația de stat pentru cele două fiice minore. Cu toate că soția sa realiza în acel timp un venit anual de 4 061 lei în profesia de morar la moara comunală, inculpatul, prin declarația dată și semnată la 4 noiembrie 1967, a arătat că, în afară de salariul de 740 lei primit de la unitate, nici dînsul și nici membrii familiei sale cu care locuiește în aceeași gospodărie, nu realiza venituri impozabile din meserii sau alte profesii care să depășească 600 lei anual.

Ca urmare a acestei declarații reînnoite la 23 oct. 1968 și 23 sept., 1969, în timp de 3 ani inculpatul a încasat în total în mod nelegal, cu titlul de alocație de stat pentru cei doi copii, suma de 5 500 lei.

Judecătoria Beiuș l-a condamnat pe inculpat pentru infracțiunea de înșelăciune în paguba avutului obștesc și fals în declarații.

Tj. Bihor, admițînd recursul declarat de inculpat, a casat hotărîrea primei instanțe și l-a achitat pe inculpat, pe motiv că acesta se afla într-o evidentă eroare cu privire la calitatea de angajat a soției sale și la natura veniturilor realizate de aceasta.

Să se arate dacă soluția instanței de recurs era corectă.

46. Instanța a reținut că inculpatul, care avea asupra sa o armă de vînătoare, a fost trezit din somn de un zgomot și, fiind noapte, a văzut o „mogildeață" despre care a crezut în mod greșit că este un animal; înfricoșat, el a tras în acea direcție un foc de armă, vătămînd în mod grav integritatea corporală a unei persoane ce se afla întîmplător în acel loc.

Să se arate cum trebuia să fie calificată fapta inculpatului.

47. Inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii prevăzute în art. 18 lit. b din Decretul nr. 400/1981, constînd în aceea că a introdus și consumat băuturi alcoolice în unitate.

În fața instanței, inculpatul s-a apărat invocînd necunoașterea dispozițiilor penale din decretul menționat și totodată împrejurarea că el nici nu a semnat de luare la cunoștință a reglementărilor cuprinse în acest act normativ.

Să se arate ce urma să decidă instanța.

TITLUL III

Pedepsele

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Pedeapsa și scopul ei

Art. 52. — Pedeapsa este o măsură de constrîngere și un mijloc de reeducare a condamnatului. Scopul pedepsei este prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni.

Prin executarea pedepsei se urmăreşte formarea unei atitudini corecte faţă de muncă, faţă de ordinea de drept şi faţă de regulile de convieţuire socială. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească persoana condamnatului.

CAPITOLUL II

CATEGORIILE ŞI LIMITELE GENERALE ALE PEDEPSELOR

Felurile pedepselor

Art. 53. — Pedepsele sînt principale, complimentare şi accesorii.

1) Pedepsele principale sînt :
a. închisoarea de la 15 zile la 25 de ani ;
b. amenda de la 500 la 20 000 lei.
2) Pedepsele complimentare sînt :
a. interzicerea unor drepturi de la unu la 10 ani ;
b. degradarea militară ;
c. confiscarea averii, parţială sau totală.
3) Pedeapsa accesorie este interzicerea unor drepturi anume prevăzute de lege.

Pedeapsa cu moartea

Art. 54. — Abrogat prin D.L. nr. 6/1990.

Înlocuirea pedepsei cu moartea

Art. 55. — Abrogat prin D.L. nr. 6/1990.

Decret-Lege nr. 6 din 7 ian. 1990 a Consiliului F.S.N. pentru abolirea pedepsei cu moartea, pentru modificarea şi abrogarea unor prevederi din Codul penal şi alte acte normative, M.O. nr. 4 din 8 ian. 1990.

Art. 1. — Pedeapsa cu moartea prevăzută pentru unele infracţiuni din Codul penal şi legile speciale este abolită şi se înlocuieşte cu pedeapsa detenţiunii pe viaţă.

Art. 2. — De la data adoptării prezentului Decret-Lege toate dispoziţiile privind pedeapsa cu moartea din Codul penal, codul de procedură penală şi alte acte normative, în afara celor prevăzute în art. 4, sînt considerate că se referă la pedeapsa detenţiunii pe viaţă.

Art. 3. — Pedepsele cu moartea, aplicate prin hotărîri rămase definitive dar neexecutate, se înlocuiesc cu pedeapsa detenţiunii pe viaţă, potrivit procedurii privind înlocuirea acestei pedepse.

Art. 4. — Se abrogă art. 54. 55, 120 alin. 4 şi 130 din Codul penal, precum şi prevederile referitoare la executarea pedepsei cu moartea din Legea nr. 23/1969 şi din Regulamentul aprobat prin HCM nr. 2282/1969.

1. În sarcina inculpatului K.A. s-a reţinut faptul că, în ziua de 9 iulie 1978, fiind sub influenţa băuturilor alcoolice, s-a deplasat în comuna Tarna, la mama sa în vîrstă de 79 ani, care se afla în pat grav bolnavă, pe care a ucis-o lovind-o cu un scaun în cap.

Scanned with OKEN Scanner

Prin stp nr. 44 din 1979 a Tj. Satu Mare, inculpatul K.A. a fost condamnat la 20 de ani închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a-e Cp pentru săvîrșirea infracțiunii de omor deosebit de grav prevăzută în art. 174, 176 lit. c Cp, cu aplicarea art. 37 lit. b Cp.

La această pedeapsă s-a adăugat, potrivit art. 39 al. ultim Cp, un spor de 7 ani, dispunîndu-se executarea pedepsei de 27 de ani închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a-e Cp.

Să se arate dacă pedeapsa a fost legal stabilită.

2. Printr-o cerere adresată Tj. Alba, condamnatul D.C., aflat în penitenciar în executarea pedepsei de 25 ani închisoare, aplicată pentru infracțiunea de omor, a solicitat ca în această pedeapsă să se contopească pedeapsa de 2 luni închisoare aplicată pentru tentativă la infracțiunea de evadare la care a fost condamnat prin stp. nr. 683 din 1963 a fostului tribunal raional Slatina.

Întrucît pedeapsa aplicată pentru infracțiunea de evadare nu se contopește, ci se cumulează cu pedeapsa ce se execută, să se arate ce pedeapsă urmează să execute comdannatul.

3. Prin stp nr. 53 din 16 oct. 1975 a Tj. Caraș Severin, inculpatul C.Gh. a fost condamnat la 25 de ani închisoare și 6 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp, pentru săvîrșirea infracțiunii de omor calificat prevăzută în art. 174, 175 lit. c și d Cp, cu aplicarea art. 37 lit. b și art. 39 al. 4 Cp.

În baza art. 9 din Decretul nr. 521 din 1972, s-a dispus revocarea grațierii pedepsei de 8 luni închisoare, aplicată inculpatului prin stp nr. 285 din 1972 a Judecătoriei Oravița și s-a dispus executarea cumulativă și a acestui rest de pedeapsă.

Să se arate dacă sentința era legală în ce privește pedeapsa pe care urma să o execute condamnatul în cauză.

CAPITOLUL III

PEDEPSELE PRINCIPALE

Secțiunea I

ÎNCHISOAREA

Regimul general al executării pedepsei

Art. 56. — Regimul executării pedepsei închisorii se întemeiază pe obligația condamnaților de a presta o muncă utilă, dacă sînt apți pentru aceasta, pe acțiunea educativă ce trebuie desfășurată față de condamnați, pe respectarea de către aceștia a disciplinei muncii și a ordinii interioare a locurilor de deținere, precum și pe stimularea și recompensarea celor stăruitori în muncă, disciplinați și care dau dovezi temeinice de îndreptare.

Toate aceste mijloace trebuie folosite în așa fel încît să conducă la reeducarea celor condamnați.

Scanned with OKEN Scanner

După împlinirea vîrstei de 60 de ani pentru bărbaţi şi de 55 de ani pentru femei, condamnaţii nu au obligaţia de a muncii în timpul executării pedepsei ; ei pot fi admişi la muncă dacă cer aceasta.

Regimul de deţinere

Art. 57. — Executarea pedepsei închisorii se face, potrivit dispoziţiilor legii privind executarea pedepselor, în locuri de deţinere anume destinate.

Femeile condamnate la pedeapsa închisorii execută această pedeapsă separat de condamnaţii bărbaţi.

Minorii condamnaţi la pedeapsa închisorii execută pedeapsa separat de condamnaţii majori sau în locuri de deţinere speciale, asigurîndu-li-se posibilitatea de a continua învăţămîntul general obligatoriu şi de a dobîndi o pregătire profesională potrivit cu aptitudinile lor. (Abrogat tacit prin dispoziţiile D. 218/1977).

Regimul de muncă

Art. 58. — Munca prestată de condamnat este remunerată, cu excepţia muncilor cu caracter gospodăresc necesare locului de deţinere. Prin legea privind executarea pedepselor se stabilesc cazurile în care şi aceste din urmă munci sînt remunerate.

Normele, timpul de muncă şi remuneraţia muncii condamnaţilor sînt cele stabilite prin lege.

Din remuneraţia muncii condamnatului o parte revine acestuia, iar cealaltă parte revine administraţiei locului de deţinere. Aceste părţi, precum şi modul de folosire a lor se stabilesc prin legea privind executarea pedepselor.

Liberarea condiţionată

Art. 59. — După ce a executat cel puţin jumătate din durata pedepsei în cazul închisorii care nu depăşeşte 10 ani, sau cel puţin două treimi în cazul închisorii mai mari de 10 ani, condamnatul care este stăruitor în muncă, disciplinat şi dă dovezi temeinice de îndreptare, ţinîndu-se seama şi de antecedentele sale penale, poate fi liberat condiţionat înainte de executarea în întregime a pedepsei.

În calculul fracţiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. 1 se ţinea seama de partea din durata pedepsei care poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, însă liberarea condiţionată nu poate fi acordată înainte de executarea efectivă a cel puţin o treime din durata pedepsei cînd aceasta nu depăşeşte 10 ani şi a cel puţin jumătate cînd pedeapsa este mai mare de 10 ani.

Cînd condamnatul execută mai multe pedepse cu închisoare care nu se contopesc, fracţiunile de pedeapsă arătate la alin. 1 se socotesc în raport de totalul pedepselor.

În aplicarea dispoziţiilor alineatelor precedente se are în vedere durata pedepsei pe care o execută condamnatul.

Liberarea condiţionată în cazuri speciale

Art. 60. — În cazul condamnărilor pentru infracţiuni contra statului, contra avutului obştesc, ori pentru infracţiunea de omor, sau pentru infracţiuni contra păcii şi omenirii, ori pentru infracţiuni prin care s-a produs o pagubă importantă economiei naţionale, liberarea condiţionată prevăzută în art. 59 alin. 1 poate fi acordată numai după ce condamnatul a executat cel puţin două treimi din durata pedep-

Scanned with OKEN Scanner

sei în cazul cînd aceasta nu depășește 10 ani, sau cel puțin trei pătrimi în cazul pedepsei închisorii mai mari de 10 ani.

În cazul condamnărilor prevăzute în alin. 1 dacă condamnatul beneficiază de reducerea fracțiunilor de pedeapsă potrivit art. 59 alin. 2, liberarea condiționată nu poate fi acordată înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata pedepsei cînd aceasta nu depășește 10 ani, sau de două treimi cînd pedeapsa este mai mare de 10 ani.

Condamnatul care din cauza sănătății sau din alte cauze nu a fost niciodată folosit la muncă ori nu mai este folosit, poate fi liberat condiționat după executarea fracțiunilor de pedeapsă arătate în art. 59 sau, după caz, în alin. 1 și 2 din prezentul articol, dacă dă dovezi temeinice de disciplină și de îndreptare.

Cei condamnați în timpul minorității cînd ajung la vîrsta de 18 ani, precum și condamnații trecuți de vîrsta de 60 de ani pentru bărbați și de 55 de ani pentru femei, pot fi liberați condiționat, după executarea unei pătrimi din durata pedepsei în cazul închisorii care nu depășește 10 ani sau a unei treimi în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă îndeplinesc celelalte condiții prevăzute în art. 59 alin. 1. La calculul fracțiunii de o pătrime sau o treime se ține seama de partea din durata pedepsei considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. (Abrogat parțial, tacit prin D. 218/1977 în ce privește condamnații minori).

Dispozițiile art. 59 alin. 3 și 4 se aplică în mod corespunzător.

Efectele liberării condiționate

Art. 61. — Pedeapsa se consideră executată dacă în intervalul de timp de la liberare și pînă la împlinirea duratei pedepsei, cel condamnat nu a săvîrșit din nou o infracțiune. Dacă în același interval cel liberat a comis din nou o infracțiune, instanța, ținînd seama de gravitatea acesteia, poate dispune fie menținerea liberării condiționate, fie revocarea. În acest din urmă caz, pedeapsa stabilită pentru infracțiunea săvîrșită ulterior și restul de pedeapsă ce a mai rămas de executat din pedeapsa anterioară se contopesc, putîndu-se aplica un spor pînă la 5 ani.

Revocarea este obligatorie în cazul cînd fapta săvîrșită este o infracțiune contra statului, contra avutului obștesc, ori o infracțiune de omor, sau o infracțiune contra păcii și omenirii, ori o infracțiune prin care s-a produs o pagubă importantă economiei naționale.

Executarea pedepsei într-o unitate militară disciplinară

Art. 62. — Executarea pedepsei închisorii care nu depășește 2 ani, de către militarii în termen, se face într-o unitate militară disciplinară în cazurile prevăzute de lege, precum și în cazurile cînd instanța judecătorească, ținînd seama de împrejurările cauzei și de persoana condamnatului, dispune aceasta.

Dacă militarul condamnat a executat jumătate din durata pedepsei și a dat dovezi temeinice de îndreptare, partea din durata pedepsei ce a mai rămas de executat se reduce cu o treime, iar dacă s-a evidențiat în mod deosebit, reducerea poate depăși o treime, putînd cuprinde chiar tot restul pedepsei.

Dacă în timpul executării pedepsei militarul condamnat devine inapt serviciului, este liberat condiționat.

Dacă în timpul executării pedepsei militarul condamnat săvîrșește din nou o infracțiune, instanța care pronunță condamnarea pentru această

Scanned with OKEN Scanner

infracțiune face, după caz, aplicarea art. 39 alin. 1 și 2 sau a art. 40. Pedeapsa astfel stabilită se execută într-un loc de deținere.

După executarea pedepsei potrivit alin. 1—3 sau după grațierea totală ori după grațierea restului de pedeapsă, cel condamnat este reabilitat de drept.

Dispozițiile alineatelor precedente sînt aplicabile și celor care au devenit militari în termen după rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare.

În cazul în care înainte de începerea executării pedepsei într-o unitate militară disciplinară, condamnatul a fost trecut în rezervă, pedeapsa se execută într-un loc de deținere.

1. Prin stp nr. 835 din 1965 a fostului Tribunal popular al fostului raion Dorohoi, inculpatul A.D. a fost condamnat între altele la 7 ani închisoare pentru complicitate la infracțiunea de delapidare în formă continuată, comisă de inculpata P.E. (prejudiciu în valoare de 37 837 lei).

Ulterior, în timpul executării pedepselor, descoperindu-se noi acte materiale care intrau în conținutul infracțiunilor de delapidare și complicitate la delapidare, pentru care cei doi fuseseră condamnați definitiv. Trib. județean Botoșani, prin stp. nr. 58 din 1970, făcînd aplicarea art. 335 al. 2 Cpp, a reunit această cauză cu cea în care se pronunțase hotărîrea definitivă din 1965 pe care a desființat-o și a pronunțat o nouă hotărîre în raport cu toate actele. Reținînd complicitatea inculpatului A.D. la delapidarea sumei de 63 240 lei, prin acte repetate, instanța l-a condamnat la 8 ani închisoare. Prin aceeași hotărîre instanța a dispus, potrivit art. 88 Cp, reducerea din pedeapsa de executat, a perioadei reținerii și deținerii de la 15 iulie 1965 la 9 aprilie 1969, cînd fusese liberat condiționat.

După încarcerare, condamnatul a solicitat aceleiași instanțe, prin contestație la executare, să constate că în mod greșit i s-a redus din pedeapsa de executat numai perioada detenției efectiv executate, de vreme ce, prin stp nr. 1193 din 1969 a Judecătoriei Botoșani fusese liberat condiționat, măsură ce nu a fost revocată, astfel că pedeapsa anterioară de 7 ani închisoare trebuie considerată ca fiind integral executată.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța în soluționarea contestației și în ce condiții condamnatul putea fi liberat condiționat din executarea pedepsei pronunțate prin noua hotărîre.

2. Prin stp nr. 169 din 1989 a J. Deva, s-a luat față de minorul B.Z. măsura trimiterii într-o SSMR pe o durată de 2 ani. În cursul anului 1990, Penitenciarul Spital Jilava, unde minorul se găsea internat pentru tratament medical, a înaintat J. sect. 5 din București propunerea ca minorul să fie liberat condiționat. Prin stp nr. 391 din 7 iunie 1990, J. sect. 5 a admis propunerea de liberare condiționată a minorului B.Z., cu motivarea că minorul executase 380 zile din durata măsurii și că deci putea fi liberat condiționat în temeiul dispozițiilor din art. 60—61 Cp.

Să se arate dacă soluția este legală.

3. Condamnatul S.P. a introdus cerere de liberare condiționată din executarea pedepsei de 3 ani închisoare. În motivarea cererii, petiționarul arată că a mai solicitat liberarea condiționată, dar cererea ia fost respinsă, fixîndu-i-se un termen de reînnoire a cererii, că a avut o comportare bună în timpul detenției, că a executat fracțiunea de pedeapsă de 1/2,

Scanned with OKEN Scanner

avînd în total 891 zile cîștigate și executate. A executat prin muncă 120 de zile cu îndeplinirea normei de lucru în proporție de 120%.

Avînd în vedere că pedeapsa aplicată inițial a fost redusă prin grațiere cu 1/4, să se arate dacă, în urma reducerii pedepsei, condamnatul putea solicita liberarea condiționată mai înainte de termenul fixat de instanță.

4. Prin st. nr. 86 din 1969 a Trib. militar de mare unitate Timișoara, inculpatul C.Gh. a fost condamnat la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei într-o unitate militară disciplinară, pentru săvîrșirea infracțiunii de ucidere din culpă prevăzută în art. 178 al. 2 cu aplicarea art. 13 și 62 Cp, dispunîndu-se, în baza art. 88 Cp, ca din această pedeapsă să se scadă 111 zile reprezentînd timpul cît inculpatul a fost arestat preventiv și a prestat muncă. Pentru a hotărî această scădere din pedeapsă, instanța s-a întemeiat pe o adresă a Penitenciarului Craiova din care reieșea că inculpatul a fost arestat preventiv 49 de zile și că în acest timp a prestat muncă pentru încă 62 de zile considerate ca executate pe baza muncii prestate.

Să se arate dacă pedeapsa ce urma să fie executată a fost corect stabilită.

5. Inculpatul N.D. a fost condamnat la 2 ani închisoare cu obligarea la muncă corecțională. În timpul executării acestei pedepse, inculpatul a săvîrșit din nou o infracțiune intenționată, pentru care a fost condamnat cu reținerea stării de recidivă postcondamnatorii, instanța dispunînd revocarea obligării la muncă corecțională și executarea pedepsei într-un loc de deținere.

Să se arate dacă condamnatul poate fi propus pentru liberare condiționată, dacă comisia de propuneri constată că sînt îndeplinite condițiile cerute în art. 59 Cp și ce urmează să decidă instanța judecătorească.

6. Prin stp nr. 3674 din 1977, Judecătoria Medgidia a respins ca inadmisibilă cererea privitoare la liberarea condiționată formulată de condamnatul M.N., aflat, în momentul introducerii cererii și al judecății acesteia, în stare de libertate ca urmare a întreruperii executării pedepsei închisorii.

În motivarea hotărîrii, instanța a arătat că liberarea condiționată poate fi solicitată de condamnat numai atunci cînd se află în mod efectiv în executarea pedepsei, nu și atunci cînd executarea pedepsei este întreruptă în temeiul unei hotărîri judecătorești.

Să se arate dacă soluția este corectă sau nu.

7. Prin stp nr. 2536 din 1971 a Judecătoriei Timișoara a fost respinsă cererea condamnatului B.V. de liberare condiționată din executarea pedepsei de 4 ani și 6 luni la care a fost condamnat prin stp nr. 350 din 1970 a aceleiași judecătorii.

Instanța a motivat respingerea cererii pe considerentul că aceasta nu îndeplinește condițiile legii pentru executarea pedepselor, în sensul că, pe de o parte nu a fost făcută de comisia de propuneri din cadrul locului de deținere, iar pe de altă parte că petiționarul nu s-a găsit în stare de arest în momentul în care a introdus cererea, fiind în libertate și în momentul soluționării acesteia.

Avînd în vedere că B.V. a executat în arest preventiv mai mult de două treimi din pedeapsa de 4 ani și 6 luni, la care a fost condamnat,

Scanned with OKEN Scanner

iar în legea privind executarea pedepselor (art. 28) se prevede posibilitatea pentru condamnat de a se adresa direct instanței de judecată pentru liberare condiționată, atunci cînd comisia de propuneri nu a făcut o astfel de propunere, să se arate ce urma să decidă instanța de recurs.

8. Prin stp nr. 593/1990 a J. sect. 5 București, a fost respinsă cererea de liberare condiționată formulată de condamnatul INV, pe considerentul că acesta nu se găsea arestat în momentul formulării cererii și nici la data soluționării acesteia.

Să se arate dacă soluția era corectă sau nu.

9. Prin st. judecătoriei, s-a dispus liberarea condiționată a condamnatului, constatîndu-se că a executat din pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare un număr de 851 de zile, în care s-au inclus și cele 60 de zile considerate ca executate pe baza muncii prestate și că, pentru a fi liberat condiționat, era necesar să execute 457 zile.

Avînd în vedere că, așa cum rezultă din actele dosarului, în perioada detenției condamnatul a săvîrșit abateri disciplinare, fiind amînat de două ori de la liberare condiționată din această cauză și că în continuare a manifestat indisciplină, să se arate dacă hotărîrea de liberare condiționată era temeinică și legală.

10. Instanța de judecată sesizată cu cererea de liberare condiționată a condamnatului a constatat că sînt îndeplinite condițiile privind stăruința în muncă, disciplină și dovezile temeinice de îndreptare, dar că nu este îndeplinită condiția referitoare la executarea efectivă a unei fracțiuni de pedeapsă.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța.

11. Instanța de judecată, sesizată cu judecarea cererii de liberare condiționată a condamnatului a respins-o cu motivarea că pînă la momentul judecării nu era îndeplinită condiția privind executarea unei fracțiuni de pedeapsă.

În recursul declarat împotriva acestei sentințe se arată că, după pronunțarea acesteia, petiționarul a executat și diferența de pedeapsă, astfel că s-a îndeplinit condiția privind executarea unei părți din pedeapsă.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

12. S-a reținut că în ziua următoare pronunțării hotărîrii primei instanțe, prin care s-a admis propunerea de punerea sa în libertate condiționată, condamnatul D.E., aflînd despre această hotărîre, a spart o magazie din incinta penitenciarului, de unde a luat spirt medicinal, iar după consumarea unei anumite cantități din acest lichid, a provocat scandal.

Prin recursul declarat împotriva hotărîrii, procurorul a cerut casarea acesteia întrucît, prin comportarea sa, condamnatul a dovedit că nu s-a îndreptat.

Să se arate ce urma să decidă instanța de recurs.

13. Cu ocazia judecării recursului declarat de condamnat contra sentinței prin care s-a respins cererea sa de liberare condiționată, instanța a constatat existența la dosarul cauzei a unei comunicări de la locul de deținere al petiționarului, intervenită ulterior judecării în primă instanță,

Scanned with OKEN Scanner

comunicare din care rezultă că, după introducerea cererii de liberare condiționată, condamnatul a fost sancționat administrativ pentru abateri grave de la regulamentul de ordine interioară.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

14. Prin procesul-verbal din 20 dec. 1979, comisia de propuneri de pe lîngă penitenciarul B., constatînd că numitul D.V., aflat în executarea pedepsei de 5 ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de loviri cauzatoare de moarte, a executat fracțiunea de pedeapsă prevăzută în art. 59 al. 1 Cp și că, în timpul executării acestei fracțiuni, a fost stăruitor în muncă, fiind recompensat pentru sîrguință și depășirea normelor de lucru ca și pentru comportarea disciplinată, că nu posedă antecedente penale, a conchis că acesta a dovedit receptivitate la măsurile de reeducare și a opinat că poate fi liberat condiționat.

Judecătoria Sect. 5 București, prin stp. nr. 12 din 3 ian. 1980, a respins propunerea de liberare condiționată, cu motivarea că chiar în împrejurările sus menționate timpul scurt al detenției nu putea duce la reeducarea condamnatului și a fixat termen de reiterare a cererii la 27 iunie 1980.

Să se arate dacă sentința este legală și temeinică.

15. Comisia de propuneri pentru liberare condiționată a condamnaților a propus Judecătoriei Medgidia liberarea condiționată a deținutului P.I., aflat în executarea pedepsei de un an închisoare pronunțată pentru infracțiunea de abandon de familie.

Judecătoria Medgidia, prin stp nr. 2226 din 13 aug. 1970, a respins propunerea cu motivarea că, deși deținutul — inapt de muncă — a executat efectiv o jumătate din durata pedepsei, a fost disciplinat și a avut o, comportare corespunzătoare, totuși nu îndeplinește cerințele art. 59 Cp deoarece a mai fost condamnat în anul 1965 la o pedeapsă de 6 luni închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei tot pentru o infracțiune de abandon de familie, ceea ce — conchide instanța — constituie o prezumție că pedeapsa aplicată anterior nu și-a atins scopul.

Să se arate dacă sentința era întemeiată sau nu.

16. Prin stp nr. 274 din 1969 a Judecătoriei Ploiești, a fost respinsă propunerea de liberare condiționată a deținutei B.E., făcută de comisia de pe lîngă penitenciarul Tîrgușor, unde numita executa o pedeapsă de 20 de ani închisoare pentru infracțiunea de delapidare.

Pentru a hotărî astfel, instanța a motivat că deși condamnata a executat 1/3 din pedeapsa aplicată (3068 zile efectiv executate la care se adaugă 1471 zile ce se consideră executate pe baza muncii prestate) și a depășit etatea de 55 de ani, totuși față de gravitatea faptei pentru care a fost condamnată nu se poate considera că îndeplinește și celelalte condiții cerute de art. 59 al. 1 Cp.

Să se arate dacă hotărîrea instanței era legală și temeinică.

17. Prin stp. nr. 3337 din 1970 a Judecătoriei Brașov a fost admisă cererea condamnatului A.C. și s-a dispus liberarea condiționată a acestuia din executarea pedepsei de 3 ani închisoare.

Împotriva acestei sentințe a introdus recurs Procuratura locală Brașov, susținînd că petiționarul este recidivist cu alte 9 pedepse la acti-

Scanned with OKEN Scanner

vul său, aplicate pentru fapte similare, ceea ce nu justifică liberarea lui înainte de termen.

Avînd în vedere că la data de 25 februarie 1970 cererea inițială introdusă de condamnat în vederea liberării condiționate, a fost respinsă de instanță tocmai datorită profilului social al acestuia, stabilindu-se un nou termen, 1 dec. 1970, pentru reînnoirea cererii sau propunerii de liberare condiționată, iar după trecerea acestui termen condamnatul a solicitat din nou liberarea sa condiționată, arătînd că și în cursul acestei ultime perioade a avut o comportare corectă, a fost disciplinat și a realizat normele de lucru, să se arate dacă era întemeiat recursul procuraturii și deci justificată respingerea cererii de liberare condiționată pe același motiv, al profilului social al condamnatului.

18. Prin stp nr. 3001 din 1970 a Judecătoriei Bacău a fost respinsă propunerea de liberare condiționată a condamnatului D.O. pe motivul că acesta, fiind folosit la muncă, nu a îndeplinit normele de muncă prevăzute.

Să se arate dacă sentința era temeinică și legală.

19. Instanța a respins propunerea de liberare condiționată a condamnatului N.D. din executarea pedepsei de 3 ani închisoare aplicată pentru săvîrșirea unei infracțiuni de abuz în serviciu contra intereselor obștești (art. 248 al. 1 Cp). În motivarea soluției, instanța a arătat că, întrucît prin infracțiunea săvîrșită s-a produs o pagubă avutului obștesc, fracțiunea de pedeapsă ce trebuia executată de condamnat trebuia să fie calculată potrivit dispozițiilor din art. 60 și nu potrivit dispozițiilor din art. 59 Cp, așa cum s-a făcut. Or, potrivit dispozițiilor din art. 60 Cp, fracțiunea de pedeapsă nu era încă executată.

Să se arate dacă soluția era corectă.

20. Judecînd cererea de liberare condiționată a condamnatului DD, instanța a constatat că acesta se afla în executarea unei pedepse de 5 ani închisoare. De asemenea, instanța a constatat că pedeapsa îi fusese aplicată condamnatului ca rezultat al contopirii unei pedepse de 4 ani închisoare, stabilită pentru infracțiunea de viol, cu pedeapsa de 3 ani închisoare pentru o infracțiune de furt în paguba avutului obștesc. În baza art. 34 Cp, instanța dispusese aplicarea pedepsei de 4 ani, la care a adăugat un spor de un an.

Să se arate dacă cererea de liberare condiționată era admisibilă și cum ar urma să fie calculată fracțiunea de pedeapsă pe care trebuie să o execute condamnatul.

21. Prin stp. nr. 2964 din 25 oct. 1969 a Judecătoriei Timișoara, inculpatul LI a fost condamnat la 8 luni închisoare pentru delapidare și la 7 luni închisoare pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor obștești, pedepse care au fost contopite, cu aplicarea unui spor de 4 luni închisoare, urmînd să se execute pedeapsa de un an închisoare.

Inculpatul a început executarea pedepsei aplicate la 14 noiembrie 1969, dar prin stp. nr. 1393 din 1970 a aceleiași judecătorii, a fost liberat condiționat, după ce executase efectiv prin muncă 281 de zile, rămînînd neexecutate 84 de zile.

După ce a fost liberat condiționat, s-a descoperit că LI a participat, în cursul lunii octombrie 1968, în calitate de complice, la sustragerea din

Scanned with OKEN Scanner

gestiune, de către coinculpatul BI, a 200 bucăţi becuri, în valoare totală de 1263 lei, prejudiciul fiind recuperat.

Pentru această infracţiune descoperită ulterior, inculpatul LI a fost condamnat prin stp. nr. 2546 din 29 sept. 1970 a Judecătoriei Timişoara, la 9 luni închisoare şi s-a dispus revocarea măsurii liberării condiţionate a inculpatului deoarece s-au modificat criteriile avute în vedere la data cînd s-a dispus liberarea condiţionată, iar pedepsele de 7, 8 şi 9 luni închisoare au fost contopite.

Avînd în vedere dispoziţiile din art. 61 Cp, să se arate dacă descoperirea unei noi infracţiuni concurente cu aceea pentru care s-a aplicat pedepasa din a cărei executare condamnatul a fost liberat condiţionat, atrage sau nu revocarea liberării condiţionate.

22. S-a reţinut că la data intrării în vigoare a Decretului nr. 331 din 1977 condamnatul se afla în liberare condiţionată din executarea unei pedepse.

Să se arate dacă, în speţă, condamnatul beneficia sau nu de prevederile D. 331 din 1977, prin care se amnistiau faptele penale pentru care condamnaţii au executat pedeapsa sau aceasta a fost graţiată pînă la intrarea lui în vigoare.

23. S-a stabilit că numitul NM, după ce a obţinut liberarea condiţionată şi mai înainte de împlinirea duratei pedepsei, a săvîrşit din nou o infracţiune. De asemenea, s-a constatat că, pînă la judecarea noii infracţiuni, a intervenit un act de amnistie prin care infracţiunea anterioară, pentru care se pronunţase condamnarea la pedeapsa din a cărei executare infractorul fusese liberat condiţionat, a fost amnistiată.

Să se arate dacă în speţă se putea revoca liberarea condiţionată.

24. Prin stp. nr. 2309 din 1981 a Judecătoriei Constanţa, inculpatul GV a fost condamnat pentru săvîrşirea infracţiunii de furt calificat în paguba avutului obştesc (art. 208, 209 lit. g şi art. 224 al. 1, cu aplicarea art. 37 lit. a Cp) la 1 an şi 6 luni închisoare.

În baza art. 61 Cp, s-a revocat liberarea condiţionată pentru restul de 4 ani, 5 luni şi 26 zile din pedeapsa de 8 ani închisoare aplicată acelui inculpat prin stp. nr. 1343 din 1974 a Judecătoriei Iaşi, şi s-a dispus contopirea cu pedeapsa aplicată pentru ultima infracţiune, de 1 an şi 6 luni închisoare, urmînd ca inculpatul să execute 4 ani, 5 luni şi 26 zile închisoare.

În fapt s-a reţinut că inculpatul, în ziua de 20 mai 1981, a sustras 34 icoane din biserica din satul Sinoe, în care a pătruns prin forţarea uşii

Tribunalul judeţean Constanţa a respins recursul inculpatului.

Procurorul general a declarat recurs extraordinar în care au fost criticate hotărîrile judecătoreşti, pentru nelegalitate şi netemeinicie întrucît nu au ţinut seama că după rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare a inculpatului la 8 ani închisoare, pedeapsa aplicată a fost redusă ca efect al graţierii parţiale cu 1/6, potrivit Decretului nr. 115 din 1977, rămînînd de executat 6 ani şi 8 luni închisoare, iar din fişa de cazier judiciar rezultă că inculpatul a început executarea pedepsei menţionate la 13 martie 1974 şi a fost liberat condiţionat la 17 sept. 1977, durata pedepsei — de 6 ani şi 8 luni închisoare, cuantum la care a fost redusă prin

Scanned with OKEN Scanner

efectul grațierii parțiale — îndeplinindu-se la 12 noiembrie 1980, astfel că revocarea liberării condiționate nu mai putea avea loc.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat sau nu.

25. S-a reținut în fapt că, după ce a fost liberat condiționat din executarea unei pedepse, condamnatul a săvîrșit o infracțiune continuă — de abandon de familie — a cărei comitere a început anterior împlinirii duratei pedepsei, dar s-a prelungit și după aceea.

Să se arate dacă liberarea condiționată putea fi revocată.

26. După rămînerea definitivă a hotărîrii de acordare a liberării condiționate a condamnatului, pedeapsa aplicată a fost redusă ca urmare a intervenirii unei grațieri parțiale.

Să se arate dacă împlinirea duratei pedepsei se socotește în raport cu pedeapsa aplicată ori în raport cu pedeapsa redusă ca urmare a grațierii.

27. Instanța sesizată cu cererea de liberare condiționată a condamnatului a constatat că restul neexecutat din pedeapsă este grațiat condiționat și a respins-o ca fiind fără obiect.

Să se arate dacă soluția este corectă.

28. Inculpatul a săvîrșit infracțiunea de abandon de familie după liberarea condiționată, înainte de împlinirea duratei pedepsei anterioare, deci în stare de recidivă postcondamnatorie. În conformitate cu dispozițiile din art. 61 Cp, Tribunalul județean a considerat că este cazul să mențină liberarea condiționată și, făcînd aplicarea art. 37 lit. a și 39 al. 2 Cp, a contopit restul din pedeapsa anterioară — 9 luni și 23 zile — în pedeapsa de 1 an și 5 luni închisoare, stabilită de prima instanță pentru infracțiunea de abandon de familie.

Să se arate, motivat, dacă soluția instanței județene este legală și temeinică.

29. Inculpatul a fost condamnat la 4 ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de furt calificat (art. 208, 209 lit. g) cu aplicarea art. 37 lit. a și 37 lit. b Cp.

În baza art. 39 Cp., s-a dispus contopirea restului rămas neexecutat (178 zile) din pedeapsa de 3 ani închisoare cu pedeapsa pronunțată în această cauză, iar la pedeapsa cea mai grea s-a adăugat un spor de 2 ani închisoare, urmînd ca inculpatul să execute în total 6 ani închisoare.

În cauză a fost declarat recurs extraordinar prin care hotărîrea este criticată pentru reținerea greșită a stării de recidivă după executarea (art. 37 lit. b Cp), în raport cu o condamnare la pedeapsa de 2 ani și 4 luni închisoare stabilită prin stp. 1364 din 1979 a Judecătoriei sect. 2 București.

Din fișa de cazier rezultă că inculpatul a fost liberat condiționat din executarea pedepsei de 2 ani și 4 luni închisoare la data de 1 iulie 1980, rămînînd de executat un rest de 433 zile.

În timpul liberării condiționate din executarea acestei pedepse, inculpatul a săvîrșit mai multe infracțiuni, pentru care a fost condamnat la pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare, în care a fost contopit, ca urmare a revocării liberării condiționate, și restul de 433 zile rămas neexecutat din pedeapsa de 2 ani și 4 luni aplicată prin stp. nr. 1364 din 1979 a Judecătoriei sect. 2 București.

Scanned with OKEN Scanner

Inculpatul a fost liberat condiţionat şi din executarea acestei din urmă pedepse, rămînînd de executat un rest de 178 zile; în acest interval de timp, el a săvîrşit infracţiunea pentru care a fost condamnat prin sentinţa atacată cu recurs extraordinar.

Faţă de cele arătate, să se precizeze dacă restul de executat de 433 zile din pedeapsa de 2 ani şi 4 luni poate fi socotit ca executat pînă la săvîrşirea infracţiunii la care se referă sentinţa atacată cu recurs extraordinar.

30. Prin stp. nr. 26 din 1973 a Tj. Sibiu, printre alţii, a fost condamnat şi inculpatul SN la: 4 ani şi 6 luni închisoare pentru infracţiunea de tîlhărie (art. 211 al. 2 Cp); la 1 an şi 4 luni închisoare pentru infracţiunea de furt calificat (art. 208, 209 lit. a Cp), iar în baza art. 33 lit. a şi 34 lit. a Cp s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, la care s-a adăugat un spor de 6 luni închisoare, deci 5 ani închisoare. Conform art. 61 Cp, s-a revocat liberarea condiţionată a inculpatului din executarea unei pedepse de 2 ani închisoare şi, prin contopirea restului rămas neexecutat din acea pedeapsă, de 9 luni şi 16 zile, cu pedeapsa de 5 ani, închisoare, s-a dispus ca sus-numitul să execute în total 5 ani şi 5 luni închisoare.

Inculpatul a criticat, în recurs, soluţia instanţei pentru că a nesocotit dispoziţiile din art. 33 şi 34 Cp prin aplicarea succesivă a două sporuri de pedeapsă la pedeapsa stabilită pentru infracţiunea de tîlhărie.

Să se arate dacă recursul inculpatului era întemeiat sau nu şi cum trebuia să se motiveze admiterea ori respingerea acestuia.

31. Inculpatul a fost condamnat la 5 ani închisoare pentru săvîrşirea infracţiunii de furt calificat (art. 208, 209 lit. g) cu aplicarea art. 37 lit. a Cp.

În baza art. 39 lit. a şi art. 61 Cp, s-a revocat liberarea condiţionată şi s-a dispus contopirea restului de 410 zile închisoare rămas neexecutat dintr-o pedeapsă anterioară, cu aceea de 5 ani închisoare, iar la pedeapsa cea mai grea s-a adăugat un spor de 2 ani, inculpatul urmînd să execute 7 ani închisoare.

Avînd în vedere dispoziţiile art. 34 al. 3 Cp, să se arate dacă pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului este legală şi temeinică.

32. S-a reţinut în fapt că în intervalul de timp de la data liberării condiţionate şi pînă la împlinirea duratei pedepsei, condamnatul a săvîrşit din nou o infracţiune contra avutului particular, pentru care instanţa l-a condamnat fără a pronunţa revocarea liberării condiţionate, iar ulterior, după executarea pedepsei pentru aceasta a doua infracţiune, a săvîrşit — înăuntrul aceluiaşi interval de timp, deci tot pînă la împlinirea duratei pedepsei — o infracţiune contra avutului obştesc.

Să se arate dacă instanţa va putea sau nu să menţină liberarea condiţionată.

33. Judecătoria Turnu Severin, prin stp. nr. 2312 din 1971, rămasă definitivă prin nerecurare, a admis cererea formulată de condamnatul CI şi a dispus liberarea condiţionată din executarea pedepsei de 3 ani şi 4 luni închisoare, aplicată pentru infracţiunea de ucidere din culpă.

Pentru a pronunţa această sentinţă, judecătoria a solicitat Penitenciarului Turnu Severin datele necesare soluţionării cererii formulate

Scanned with OKEN Scanner

de condamnat, fără să fi obținut însă și procesul-verbal întocmit de comisia de propuneri în condițiile prevăzute în art. 28 din Legea nr. 23 din 1969 privind executarea pedepselor.

Să se arate dacă soluția instanței este întemeiată.

34. Prin st. nr. 144 din 1970 a Trib. militar teritorial București, inculpatul IL, soldat, a fost condamnat la 2 ani închisoare pentru infracțiunea de tîlhărie prevăzută în art. 211 al. 1 Cp, dispunîndu-se, în baza art. 62 Cp, ca pedeapsa să fie executată în condițiile acestui text. Sentința a rămas definitivă în urma respingerii recursului inculpatului, prin decizia nr. 259 din 1970 a TS, completul militar.

Prin recursul extraordinar, declarat în cauză, se susține că aplicarea dispozițiilor din art. 62 Cp nu este justificată în speță, deoarece aceste dispoziții pot fi aplicate numai în situația în care, față de perioada de serviciu militar pe care inculpatul o mai are de îndeplinit și de timpul pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare, pedeapsa mai poate fi executată în cadrul unei unități militare ; or, în speță, inculpatul a fost trecut în rezervă la 30 oct. 1970, adică înainte ca hotărîrea de condamnare să poată fi pusă în executare.

Avînd în vedere dispozițiile din art. 62 Cp, din care rezultă că executarea pedepsei într-o unitate militară disciplinară este obligatorie în cazurile explicit prevăzute de lege, iar în cazurile în care legea nu prevede această măsură pentru infracțiunea respectivă, cum este cazul în speță, instanța o poate dispune numai dacă împrejurările cauzei și persoana condamnatului o justifică, să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat.

35. S-a reținut că, fiind chemat la încorporare, inculpatul PS s-a prezentat la centrul militar, dar în drum spre unitatea militară la care a fost repartizat a fugit, fiind prins după 30 de zile.

Prin stp. nr. 1404 din 1980 a Trib. militar București, rămasă definitivă prin nerecurare, inculpatul PS a fost condamnat la 2 ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de dezertare, dispunîndu-se să se execute pedeapsa într-o unitate militară disciplinară, în baza art. 62 Cp.

În cauză s-a declarat recurs extraordinar prin care s-a criticat greșita încadrare juridică a faptei și aplicarea art. 62 Cp, inculpatul săvîrșind fapta tocmai pentru a nu deveni militar în termen.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat.

36. Prin st. nr. 411 din 1976 a Trib. militar Cluj, rămasă definitivă prin nerecurare, s-a admis sesizarea comandantului unei unități militare și, în baza art. 451 Cpp, raportat la art. 62 al. 1 Cp, s-a dispus înlocuirea executării pedepsei închisorii de 1 an și 6 luni închisoare (la care a fost condamnat soldatul CI prin stp. nr. 2323 din 1975 a Judecătoriei Brașov, pentru infracțiunea de furt calificat), cu executarea într-o unitate militară disciplinară.

Pentru a pronunța această soluție, instanța a reținut că, în timp ce era civil, inculpatul CI a fost condamnat la pedeapsa menționată, dar pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii și punerea ei în executare a fost încorporat și trimis pentru satisfacerea serviciului militar într-o unitate militară.

Procurorul general a introdus recurs extraordinar împotriva acestei sentințe, susținînd că este vădit netemeinică, întrucît instanța nu a ținut

Scanned with OKEN Scanner

seama de împrejurările cauzei și de persoana condamnatului, care nu era îndreptățit să beneficieze de prevederile art. 62 Cp, întrucît a săvîrșit numeroase infracțiuni de furt calificat, că este recidivist, iar în unitatea militară a avut o comportare negativă, așa cum reiese din caracterizarea de la dosar, părăsind și de două ori nejustificat unitatea militară.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat sau nu.

37. Tribunalul militar Cluj, prin st. nr. 296 din 1971, a condamnat pe inculpatul UT, soldat, la un an închisoare pentru infracțiunea de absență nejustificată prevăzută în art. 331 al. 1 Cp, cu aplicarea art. 37 lit. b Cp.

În baza prevederilor din art. 61 Cp, prima instanță a revocat liberarea condiționată și, contopind pedeapsa de un an închisoare, aplicată pentru infracțiunea de absență nejustificată, în pedeapsa de 1 an, 8 luni și 12 zile închisoare, pe care inculpatul o mai avea de executat din pedeapsa de 3 ani închisoare la care fusese condamnat anterior, a dispus executarea acesteia în condițiile art. 62 Cp.

Să se arate dacă soluția era corectă sau nu.

38. Prin st. nr. 234 din 1969, Trib. militar teritorial București a condamnat, între alții, pe inculpatul DI la 1 an și 8 luni închisoare pentru infracțiunea de furt calificat în paguba avutului obștesc, iar în baza art. 62 Cp s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa într-o unitate militară disciplinară.

Pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii, condamnatul a fost lăsat la vatră.

Să se arate dacă, în aceste condiții, se putea face aplicarea art. 62.

39. Prin stp. nr. 346 din 1981 a Judecătoriei Tîrgu Jiu, rămasă definitivă prin nerecurare, inculpatul DP a fost condamnat pentru săvîrșirea infracțiunii de furt în paguba avutului obștesc (art. 208, 224 al. 1), cu aplicarea art. 37 lit. b Cp.

Instanța a reținut că inculpatul a sustras din magazia unei fabrici de pîine un sac cu făină. Starea de recidivă a fost reținută avînd în vedere că inculpatul a mai fost anterior condamnat la două pedepse de 1 an și de 6 luni închisoare, contopite și pedeapsa rezultantă, de un an și 3 luni, a fost executată în condițiile art. 62 Cp.

Să se arate dacă starea de recidivă a inculpatului a fost corect stabilită.

40. În timpul executării pedepsei într-o unitate militară disciplinară, militarul condamnat a devenit inapt serviciului militar și a fost liberat condiționat potrivit dispoziției din art. 62 al. 3 Cp.

Să se arate dacă în aceste condiții condamnatul poate fi reabilitat de drept.

41. În timpul judecării pentru săvîrșirea unei infracțiuni, inculpatul a devenit militar în termen.

Întrucît pedeapsa pronunțată este închisoarea mai mică de 2 ani, să se arate dacă aceasta poate fi executată într-o unitate militară disciplinară și cine o poate dispune.

Scanned with OKEN Scanner

Secțiunea a II-a

AMENDA

Stabilirea amenzii

Art. 63. — Pedeapsa amenzii constă în suma de bani pe care infractorul este condamnat să o plătească.

Ori de cîte ori legea prevede că o infracțiune se pedepsește numai cu amendă, fără a-i arăta limitele, minimul special al acesteia este de 1 000 lei, iar maximul special de 5 000 lei.

Cînd legea prevede pedeapsa amenzii fără a-i arăta limitele, alternativ cu pedeapsa închisorii de cel mult 1 an, minimul special al amenzii este de 2 000 lei și maximul special de 7 000 lei, iar cînd prevede pedeapsa amenzii alternativ cu pedeapsa închisorii mai mare de 1 an, minimul special este de 3 000 lei și maximul special de 15 000 lei.

În caz de aplicare a cauzelor de atenuare sau de agravare a pedepselor, amenda nu poate să depășească limitele generale arătate în art. 53 pct. 1 lit. b.

Amenda se stabilește ținîndu-se seama de dispozițiile art. 72, fără a-l pune însă pe infractor în situația de a nu-și putea îndeplini îndatoririle privitoare la întreținerea, creșterea, învățătura și pregătirea profesională a persoanelor față de care are aceste obligații legale.

Înlocuirea pedepsei amenzii

Art. 63[1]. — Dacă cel condamnat se sustrage cu rea-credință de la executarea amenzii, instanța poate înlocui această pedeapsă cu pedeapsa închisorii în limitele prevăzute pentru infracțiunea săvîrșită, ținînd seama de partea din amendă care a fost achitată.

1. Inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de lovire prevăzută în art. 180 al. 2 Cp, care se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau amendă.

Constatînd în favoarea inculpatului circumstanțe atenuante, instanța a aplicat inculpatului pedeapsa amenzii de 1 500 lei.

Să se arate dacă pedeapsa aplicată este legală și temeinică.

2. În speță, inculpatul a fost condamnat de prima instanță la pedeapsa amenzii de 3 500 lei, pentru comiterea infracțiunii de calomnie (art. 206 Cp), pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de la 3 luni la un an sau amendă. Judecînd recursul părții vătămate, Tribunalul județean a sporit pedeapsa amenzii la 8 000 lei.

Să se arate dacă pedeapsa a fost corect stabilită.

3. Prin stp. nr. 211 din 1982 a Judecătoriei Oradea, rămasă definitivă prin nerecurare, inculpatul CL a fost condamnat la 700 lei amendă pentru săvîrșirea infracțiunii silvice prevăzute în art. 42 al. 1, raportat la art. 43 lit. b din Codul silvic, reținîndu-se că a tăiat cu fierăstrăul din pădure 12 arbori, cauzînd ocolului silvic o pagubă de 870 lei.

Întrucît pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvîrșită este închisoarea de la o lună la 3 luni sau amendă, să se arate dacă amenda aplicată de instanță este legală și temeinică.

4. Inculpatul, militar în termen, a fost condamnat la cîte 5 000 lei amendă pentru infracțiunile de conducere pe drumurile publice a unui

Scanned with OKEN Scanner

vehicul fără permis (art. 36 al. 1 din Decretul nr. 328 din 1966) și de părăsire a locului accidentului (art. 38 al. 1 din același decret, cu aplicarea, pentru această infracțiune a art. 74 Cp), urmînd să execute, potrivit art. 34 Cp, pedeapsa de 5000 lei amendă.

S-a reținut că inculpatul a condus un autoturism, fără a poseda permis de conducere.

Se menționează că inculpatul urmase cursurile școlii de șoferi și se prezentase la examen, însă nu a reușit să obțină permisul de conducere.

În recursul extraordinar introdus în cauză se susține că amenda aplicată inculpatului nu corespunde criteriilor prevăzute în art. 72 Cp și nici scopului înscris în art. 52 Cp. Întrucît, în raport cu situația sa de militar în termen, inculpatul nu are posibilitatea să plătească amenda, deoarece nu realizează venituri proprii, astfel că aceasta urmează să fie achitată de alte persoane, pedeapsa amenzii nemaiavînd caracter personal.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat.

5. Instanța de judecată sesizată pentru înlocuirea pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii, potrivit art. 63^1 Cp, a constatat că nu sînt îndeplinite condițiile prevăzute de textul sus-citat, întrucît cel condamnat la pedeapsa amenzii, mai avînd de plătit o amendă aplicată de comisia de judecată și o alta aplicată de organul de miliție, a achitat aceste amenzi.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța.

6. Instanța sesizată cu înlocuirea pedepsei amenzii cu închisoarea a constatat că neplata amenzii, în condițiile și la termenele stabilite, s-a datorat incapacității de muncă a condamnatului, faptului că nu are nici un fel de venituri și că este o persoană în vîrstă.

Să se arate dacă, în speță, neplata amenzii se datorează relei-credințe.

7. În speță, s-a stabilit că, imediat după aplicarea amenzii, mai înainte de punerea în executare, condamnatul — care nu este căsătorit și nu are o stare materială bună — a plecat de la domiciliu la lucru pe diferite șantiere sau în alte localități, așa cum rezultă dintr-o adresă eliberată de organele miliției și că ulterior înlocuirii amenzii cu pedeapsa închisorii, mai înainte de judecarea recursului împotriva acestei sentințe, el a achitat amenda.

Să se arate dacă în speță se poate reține reaua-credință a inculpatului pentru aplicarea art. 63^1 Cp.

8. Judecînd pe inculpatul NO pentru săvîrșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă (art. 184 al. 1 Cp), instanța, constatînd în favoarea inculpatului existența circumstanțelor atenuante, i-a aplicat pedeapsa amenzii.

Întrucît condamnatul nu a plătit cu rea-credință amenda, să se arate dacă se poate dispune înlocuirea acesteia cu pedeapsa închisorii, potrivit dispozițiilor din art. 63 Cp.

9. În speță, inculpatul a fost condamnat la plata unei amenzi de 2 000 lei pentru comiterea infracțiunii de lovire prevăzută în art. 180 al. 2 Cp.

Sustrăgîndu-se cu rea-credință de la plata amenzii, instanța a înlocuit amenda cu pedeapsa de 6 luni închisoare.

Scanned with OKEN Scanner

Întrucît minimul special al pedepsei pentru infracțiunea săvîrșită este de 3 luni, iar pedeapsa amenzii a fost stabilită ca urmare a reținerii circumstanțelor atenuante, să se arate dacă pedeapsa închisorii a fost corect aplicată.

10. Inculpata TA a fost condamnată la cîte 3 000 lei amendă pentru săvîrșirea a două infracțiuni de furt prevăzute în art. 210 Cp. În baza art. 33 lit. a și 34 lit. b Cp, s-a dispus ca inculpata să execute pedeapsa amenzii de 3 000 lei.

Instanța a reținut că inculpata a furat de la părțile vătămate PI și CF, care o găzduiseră, mai multe obiecte de îmbrăcăminte.

Întrucît inculpata s-a sustras cu rea-credință de la executarea amenzii, Judecătoria Strehaia a dispus înlocuirea amenzii de 3 000 lei cu 3 luni închisoare. Totodată, potrivit art. 81 Cp, a suspendat condiționat executarea pedepsei.

Să se arate dacă sentința era întemeiată sau nu.

11. Instanța de judecată, stabilind că persoana condamnată se sustrage cu rea-credință de la executarea pedepsei amenzii, a dispus înlocuirea acesteia, în baza art. 63[1] Cp, cu pedeapsa închisorii, în limitele prevăzute pentru infracțiunea săvîrșită.

Făcînd o nouă individualizare a pedepsei, instanța a dispus ca pedeapsa închisorii rezultată din înlocuire să fie executată prin muncă corecțională.

Să se arate dacă soluția instanței este corectă.

12. Prin stp. nr. 1312, din 1983, Judecătoria Craiova a dispus, în temeiul art. 63[1] Cp, înlocuirea cu sancțiunea de 3 luni închisoare contravențională a amenzii de 3 000 lei aplicată, în temeiul prevederilor Decretului nr. 153 din 1970, contravenientei CS, prin sentința civilă nr. 12 902 din 1982 a aceleiași instanțe.

Pentru a pronunța această hotărîre, la sesizarea biroului de executări penale, instanța a reținut și motivat că CS, sancționată definitiv cu amendă contravențională, cu rea-credință nu a plătit-o în termenul de 3 luni de la data rămînerii definitive a hotărîrii.

Să se arate dacă hotărîrea instanței de a înlocui amenda contravențională cu închisoarea contravențională este legală și temeinică și dacă erau aplicabile dispozițiile din art. 63[1] Cp.

CAPITOLUL IV

PEDEPSELE COMPLIMENTARE ȘI PEDEPSELE ACCESORII

Secțiunea I

PEDEPSELE COMPLIMENTARE

Interzicerea unor drepturi

Art. 64. — Pedeapsa complimentară a interzicerii unor drepturi constă în interzicerea unuia sau unora din următoarele drepturi :

a) dreptul de a alege și de a fi ales în organele puterii de stat și în funcții elective de stat sau obștești ;

b) dreptul de a ocupa o funcţie implicînd exerciţiul autorităţii de stat;

c) dreptul de a ocupa o funcţie sau de a exercita o profesie de natura aceleia de care s-a folosit condamnatul pentru săvîrşirea infracţiunii;

d) drepturile părinteşti;

e) dreptul de a fi tutore sau curator.

Interzicerea drepturilor prevăzute la lit. b nu se poate pronunţa decît pe lîngă interzicerea drepturilor prevăzute la lit. a, afară de cazul cînd legea dispune altfel.

Aplicarea pedepsei interzicerii unor drepturi

Art. 65. — Pedeapsa complimentară a interzicerii unor drepturi poate fi aplicată, dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea de cel puţin 2 ani şi instanţa constată că, faţă de natura şi gravitatea infracţiunii, împrejurările cauzei şi persoana infractorului, această pedeapsă este necesară.

Aplicarea pedepsei interzicerii unor drepturi este obligatorie cînd legea prevede această pedeapsă.

Condiţia arătată în alin. 1 cu privire la cuantumul pedepsei principale trebuie să fie îndeplinită şi în cazul în care aplicarea pedepsei prevăzute în acel alineat este obligatorie.

Executarea pedepsei interzicerii unor drepturi

Art. 66. — Executarea pedepsei interzicerii unor drepturi începe după executarea pedepsei închisorii, după graţierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după prescripţia executării pedepsei.

Degradarea militară

Art. 67. — Pedeapsa complimentară a degradării militare constă în pierderea gradului şi a dreptului de a purta uniformă.

Degradarea militară se aplică în mod obligatoriu condamnaţilor militari şi rezervişti, dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea mai mare de 10 ani.

Degradarea militară poate fi aplicată condamnaţilor militari şi rezervişti pentru infracţiuni săvîrşite cu intenţie, dacă pedeapsa principală stabilită este de cel puţin 5 ani şi de cel mult 10 ani.

Confiscarea parţială şi confiscarea totală a averii

Art. 68. — Pedeapsa complimentară a confiscării parţiale a averii constă în trecerea în proprietatea statului a unuia sau mai multor bunuri ale condamnatului, anume determinate prin hotărîrea de condamnare.

Confiscarea parţială a averii se aplică în mod facultativ şi numai în cazul infracţiunilor pentru care este prevăzută în partea specială.

Pedeapsa confiscării totale a averii este obligatorie şi se aplică în cazurile anume prevăzute de lege.

Prin bunurile condamnatului se înţeleg atît bunurile care se găseau în patrimoniul acestuia la data săvîrşirii infracţiunii, cît şi bunurile intrate în patrimoniul său pînă la data rămînerii definitive a hotărîrii de condamnare.

Pedeapsa confiscării se aplică chiar dacă la data pronunţării hotărîrii nu sînt cunoscute bunurile care aparţin condamnatului şi care ar

Scanned with OKEN Scanner

putea fi confiscate; în acest caz, dacă se aplică confiscarea parțială a averii, întinderea acesteia se determină prin fixarea unei cote-părți.

Efectele confiscării averii

Art. 69. — Bunurile confiscate trec în patrimoniul statului din momentul rămînerii definitive a hotărîrii de condamnare, fără a se aduce atingere sarcinilor reale ce le grevează, cît și altor drepturi de orice natură izvorîte din obligațiile celui condamnat, născute înainte de începerea urmăririi penale sau chiar după începerea urmăririi penale dacă acestea decurg din fapte ilicite, ori sînt urmarea unor acte încuviințate de organele de urmărire penală sau de instanțele de judecată.

Drepturile reale și obligațiile prevăzute în alineatul precedent se lichidează în condițiile stabilite de lege.

Bunurile exceptate de la confiscare

Art. 70. — Nu sînt supuse confiscării bunurile necesare uzului casnic sau folosinței personale a condamnatului și familiei sale, bunurile care servesc la exercitarea profesiei condamnatului ori a membrilor familiei sale, precum și bunurile care sînt de strictă trebuință pentru asigurarea traiului acestuia sau al familiei sale. Determinarea acestor bunuri se face prin lege.

1. Prin stp. nr. 72 din 1979 a Tj. Dolj, inculpatul IA a fost condamnat la 18 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a—e Cp, pentru săvîrșirea infracțiunii de omor calificat, prevăzută în art. 174, 175 lit. c Cp.

Să se arate dacă pedeapsa complementară a fost legal aplicată în speță.

2. Prima instanță a aplicat condamnatului, pe lîngă pedeapsa principală a închisorii, și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a, b și c Cp, fără a indica durata acesteia.

Să se arate dacă pedeapsa complementară a fost corect stabilită.

3. Prin stp. nr. 56 din 1977 a Tj. Brăila, inculpatul CN a fost condamnat la 6 ani închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a, b, c Cp pe termen de 3 ani, pentru tentativă la infrațiunea de omor (art. 21 raportat la art. 174 Cp).

S-a reținut în fapt că inculpatul, în urma unui conflict avut cu victima, i-a aplicat acesteia o lovitură cu o sapă în cap, viața victimei fiind salvată datorită îngrijirilor medicale.

Să se arate dacă pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi a fost corect aplicată.

4. Inculpata VV a fost condamnată la 3 ani închisoare și la 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a, b și c Cp, pentru săvîrșirea infracțiunii de luare de mită (art. 254 al. 1 Cp).

Avînd în vedere faptul că inculpata a săvîrșit infracțiunea de luare de mită nu în legătură strictă cu profesia sa de medic, ci legat de activitatea administrativă de coordonare a unei secții de neuropsihiatrie infantilă, să se arate dacă interzicerea dreptului de a exercita profesia de medic a fost legal aplicată.

Scanned with OKEN Scanner

5. Prin stp. nr. 844 din 1979 a Judecătoriei sectorului 1 București, rămasă definitivă prin respingerea recursului, inculpatul IGh. a fost condamnat la pedepse între 3 ani și 4 ani și 6 luni închisoare, pentru săvîrșirea repetată a infracțiunii de luare de mită prevăzută în art. 254 al. 1 Cp, precum și la alte pedepse pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu.

S-a reținut că inculpatul, încadrat ca director adjunct la I.P.A. București, iar apoi la I.C.L. Alexandria 1, a pretins sau primit de la diferiți subordonați, precum și de la alte persoane, sume de bani și diverse alte foloase materiale pentru încredințarea unor funcții, pentru a nu fi înlăturați din funcțiile deținute sau pentru livrarea preferențială a unor mărfuri.

Întrucît legea prevede pentru infracțiunea săvîrșită de inculpat, pe lîngă pedeapsa închisorii, și pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi, să se arate dacă hotărîrea este corectă sub aspectul aplicării pedepsei.

6. Pentru săvîrșirea mai multor infracțiuni concurente, instanța a aplicat pedeapsa rezultantă a închisorii, pe lîngă care a aplicat pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi.

Întrucît pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi nu a fost aplicată pe lîngă nici una din pedepsele principale stabilite pentru infracțiunile concurente, să se arate dacă instanța a procedat legal aplicînd pedeapsa complementară pe lîngă pedeapsa rezultantă.

7. Instanța de judecată a aplicat condamnatului pe lîngă pedeapsa închisorii mai mare de 2 ani, și pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi, deși această pedeapsă nu era prevăzută pentru infracțiunea săvîrșită și deci aplicarea acesteia nu era obligatorie.

Să se arate dacă soluția instanței este corectă sau nu.

8. MS a fost condamnat, între altele, la 16 ani închisoare, 5 ani interzicerea unor drepturi și confiscarea totală a averii, pentru instigare la infracțiunea de delapidare (art. 25 raportat la art. 223 al. 3 Cp).

Întrucît pentru infracțiunea de instigare la delapidarea prevăzută în art. 223 al. 3 Cp sînt prevăzute ca sancțiuni detențiunea pe viață și confiscarea totală a averii sau închisoarea de la 15 la 20 ani, interzicerea unor drepturi și confiscarea parțială a averii, să se arate dacă sentința de aplicare a pedepsei complementare a confisării averii este legală și temeinică.

9. Prin stp. nr. 30 din 1969 a Tj. Vaslui, inculpații AJ și DL au fost condamnați la 2 ani și respectiv 1 an și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de furt în paguba avutului obștesc (art. 208, 209 lit. a și e, raportate la art. 224 al. 2 Cp), reținînd în favoarea lor circumstanțe atenuante. Totodată, instanța a dispus confiscarea averii mobile a inculpaților în proporție de 1/4.

Prejudiciul de 500 lei cauzat avutului obștesc a fost reparat.

În recurs inculpații au criticat sentința pentru severitatea pedepselor aplicate, în special a pedepsei confiscării parțiale a averii.

Avînd în vedere că pedeapsa confiscării parțiale a averii se aplică facultativ și este prevăzută pentru furtul săvîrșit în condițiile art. 224 al. 2 Cp, să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

Scanned with OKEN Scanner

10. Prin stp. nr. 1350 din 1981 a Judecătoriei Buzău, rămasă definitivă în urma respingerii recursului prin decizia nr. 184 din 1982 a Tj. Buzău, inculpatul VP a fost condamnat, între altele, pentru săvîrşirea infracţiunii de delapidare prevăzută în art. 223 al. 2 Cp, dispunîndu-se totodată confiscarea parţială a averii, în proporţie de 1/2 din bunurile pe care le va dobîndi.

Să se arate dacă hotărîrea instanţei era legală în ce priveşte aplicarea pedepsei complementare a confiscării averii.

11. Prin stp. nr. 369 din 1978 a Judecătoriei Lugoj, inculpatul VM a fost condamnat la 9 ani închisoare, 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a Cp şi confiscarea a 1/2 din avere pentru infracţiunea de delapidare (art. 223 al. 2, cu aplicarea art. 41 al. 1 şi 2 Cp), valoarea pagubei fiind de 100.670 lei.

Avînd în vedere că în patrimoniul condamnatului au fost identificate bunurile ce puteau fi confiscate, să se arate dacă pedeapsa confiscării averii a fost corect stabilită.

12. Prin stp. nr. 280 din 21 martie 1967 a Fostului tribunal popular al fostului raion 23 August din Bucureşti, inculpatul OM a fost condamnat la 6 ani închisoare, interzicerea unor drepturi pe timp de 2 ani şi confiscarea totală a averii pentru infracţiunea de favorizare a infractorului, prevăzută în art. 284 pct. 1, raportat la art. 236 lit. c Cp anterior atunci în vigoare.

Hotărîrea a rămas definitivă în urma respingerii recursului declarat de inculpat, prin dec. nr. 1048 din 29 aprilie 1967 a Tribunalului Capitalei.

Ulterior, prin stp. nr. 610 din 17 iunie 1969, rămasă definitivă prin nerecurare, Judecătoria sect. 3 Bucureşti a admis o contestaţie la executare introdusă de condamnat şi a dispus, în baza art. 14 Cp, ca pedeapsa complementară a confiscării averii (1/2 casă şi terenul aferent), pronunţată împotriva sus-numitului şi neexecutată, să nu se mai execute, deoarece noul cod penal, intrat în vigoare între timp, nu mai prevedea această pedeapsă complementară pentru infracţiunea săvîrşită de condamnat.

Împotriva acestei hotăriri, procurorul general a declarat recurs extraordinar, susţinînd că pedeapsa confiscării averii a fost executată, transferul de proprietate în favoarea statului avînd loc odată cu rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare, acest drept nefiind condiţionat de preluarea afectivă a bunului confiscat.

Să se arate, motivat, dacă recursul extraordinar era întemeiat ori nu.

13. Prin stp. nr. 29 din 1970 a Tj. Prahova, inculpatul PL a fost condamnat la mai multe pedepse pentru săvîrşirea unui concurs de infracţiuni, urmînd să execute pedeapsa rezultantă de 16 ani închisoare, 7 ani interzicerea unor drepturi şi confiscarea parţială a averii constînd din 1/2 din autoturismul proprietate personală.

Întrucît, în speţă, s-a dovedit că autoturismul asupra căruia s-a dispus confiscarea parţială a averii a fost dobîndit cu bani sustraşi din gestiune, deci proveniţi din săvîrşirea unei infracţiuni, să se arate dacă acesta (autoturismul) putea face obiectul confiscării averii.

Scanned with OKEN Scanner

Secțiunea a II-a

PEDEPSELE ACCESORII

Conținutul și executarea pedepsei accesorii

Art. 71. — Pedeapsa accesorie constă în interzicerea tututor drepturilor prevăzute în art. 64.

Condamnarea la pedeapsa închisorii atrage de drept interzicerea drepturilor arătate în alineatul precedent din momentul în care hotărîrea de condamnare a rămas definitivă și pînă la terminarea executării pedepsei, pînă la grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori pînă la împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei.

Dispozițiile alineatelor precedente se aplică și în cazul cînd s-a dispus obligarea la muncă corecțională a condamnatului, interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. d și e fiind lăsată la aprecierea instanței.

1. Prin stp. nr. 4 din 1978 a Tj. Brașov, inculpatul OI a fost condamnat la 6 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp pentru tentativă la infracțiunea de omor prevăzută în art. 20 raportat la art. 174 Cp. De asemenea, s-a dispus ca din momentul rămînerii definitive a hotărîrii de condamnare pînă la terminarea executării pedepsei inculpatul să fie lipsit, conform dispozițiilor din art. 71 Cp, de exercițiul tuturor drepturilor prevăzute în art. 64 Cp.

Împotriva sentinței a declarat recurs inculpatul care a susținut, între altele, că în dispozitivul hotărîrii există o contrazicere în sensul că, pe de o parte, s-au interzis inculpatului exercitarea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp, iar pe de altă parte s-a dispus lipsirea inculpatului de exercițiul drepturilor prevăzute în art. 64 Cp.

Să se arate motivat, dacă susținerile din recurs erau întemeiate sau nu.

2. Inculpatul a fost condamnat la pedeapsa închisorii pe o durată mai mică de 2 ani.

Să se arate dacă condamnatului i se aplică pedeapsa accesorie.

3. Prin stp. nr. 719 din 1978, Judecătoria Giurgiu l-a condamnat pe inculpatul MS, în baza art. 37 al. 1 și 38 al. 1 din Decretul 328 din 1966, pentru că, fiind tractorist, a condus tractorul pe drumurile publice fără permis de conducere (el posedînd permis de conducere numai a tractorului de brazdă) și avînd o îmbibație alcoolică în sînge de 2,2 la mie. Prin aceeași sentință s-a dispus ca pedeapsa să fie executată prin obligarea la muncă corecțională, în aceeași unitate și la același loc de muncă (tractorist la SMA Gorneni), în cauză făcîndu-se aplicare și art. 71 Cp.

Întrucît prin aplicarea art. 71 Cp sînt interzise toate drepturile prevăzute în art. 64 Cp, să se arate dacă sentința este legală cu privire la executarea pedepsei în același loc de muncă.

4. În speță, inculpata a fost condamnată la pedeapsa închisorii cu executare prin muncă, dispunîndu-se totodată interzicerea exercitării drepturilor prevăzute în art. 64 Cp pe timpul executării pedepsei, potrivit art. 71 Cp.

Întrucît din datele aflate la dosar reiese că inculpata este mama unui copil minor, care i-a fost încredințat prin hotărîre judecătorească spre

Scanned with OKEN Scanner

creștere și educare, să se arate dacă hotărîrea instanței este legală și temeinică în ce privește aplicarea pedepsei accesorii.

5. Tj. Timiș, prin dp. nr. 275 din 1973, a admis recursul procuraturii, a casat sentința Judecătoriei Deta și, rejudecînd cauza, a condamnat pe inculpatul CC pentru infracțiunea de ucidere din culpă, la 2 ani închisoare. Totodată instanța a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa prin muncă corecțională, în aceeași unitate și la același loc de muncă, ca medic urolog, în loc de medic chirurg, în cauză făcîndu-se și aplicarea art. 71 Cp.

S-a reținut în fapt că inculpatul — medic la spitalul din Deta — a prescris minorei CD o doză prea mare de preanestezic în vederea unei intervenții chirurgicale, ceea ce a determinat moartea bolnavei.

Întrucît prin aplicarea art. 71 Cp s-a dispus interzicerea și a dreptului prevăzut în art. 64 lit. c, să se arate dacă decizia tribunalului județean era corectă.

CAPITOLUL V

INDIVIDUALIZAREA PEDEPSELOR

Secțiunea I

DISPOZIȚII GENERALE

Criteriile generale de individualizare

Art. 72. — La stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvîrșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Cînd pentru infracțiunea săvîrșită legea prevede pedepse alternative, se ține seama de dispozițiile alineatului precedent atît pentru alegerea uneia dintre pedepsele alternative, cît și pentru proporționalizarea acesteia.

1. Inculpatul a fost condamnat la 16 ani închisoare pentru infracțiunea de omor.

În recurs inculpatul a criticat sentința pentru severitatea pedepsei, — infracțiunea săvîrșită fiind pedepsită cu închisoarea de la 10 la 20 de ani.

La stabilirea pedepsei, instanța a avut în vedere că inculpatul a mai comis acte de violență pentru care a fost condamnat la pedeapsa închisorii de 1 an și 4 luni, iar după ce a fost amnistiată fapta comisă, i s-a aplicat sancțiunea închisorii contravenționale de 3 luni pentru că a provocat scandal într-un restaurant. Totodată instanța a avut în vedere că inculpatul a săvîrșit infracțiunea de omor lovind victima pe la spate, cu o intensitate deosebită, încît victimei i s-au fracturat oasele craniului. În urma comiterii faptei, au rămas fără sprijin 4 copii minori.

Să se arate dacă instanța a individualizat corect pedeapsa aplicată.

Scanned with OKEN Scanner

2. Inculpatul SM a fost condamnat de prima instanță la 5 ani închisoare pentru tentativă la infracțiunea de omor calificat. Tribunalul Suprem a admis recursul procuraturii și a majorat pedeapsa la 8 ani închisoare, deoarece inculpatul a încercat să-și ucidă soția, mamă a 6 copii minori, că își maltrata frecvent soția, iar în cursul procesului a dat dovadă de lipsă de sinceritate.

Să se arate dacă instanța supremă a făcut o corectă individualizare a pedepsei.

3. Prin stp. nr. 2610 din 1973 a Judecătoriei Deva, inculpatul AGh. a fost condamnat la 1 an închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de ucidere din culpă (art. 178 al. 2 cu aplicarea art. 74 și 76 lit. d Cp) și la 6 luni închisoare pentru infracțiunea de neglijență în serviciu în baza art. 249 al. 1 Cp.

Instanța a reținut vinovăția inculpatului, conducător auto, în producerea accidentului, pe baza prevederilor din art. 32 al. 3 lit. a din Regulamentul de aplicare a Decretului nr. 328 din 1966, deoarece s-a apropiat prea mult de autobuzul staționat și astfel nu a avut vizibilitate în față, angajîndu-se în depășire fără să se convingă că aceasta se poate face fără pericol.

Totodată prima instanță a reținut că de săvîrșirea accidentului, cu consecințele menționate, se face vinovată și victima, în proporție de 80% în comparație cu aceea a inculpatului și, în consecință, a ținut seama de această proporție atît la stabilirea pedepsei cît și la obligarea la despăgubiri.

Să se arate dacă individualizarea pedepsei a fost corectă.

4. Prin stp. nr. 2481 din 1981 a Judecătoriei Brașov, rămasă definitivă în urma retragerii recursului, inculpatul a fost condamnat la 1 an închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută în art. 254 al. 1 cu aplicarea art. 74 și 76 Cp, reținîndu-se în favoarea inculpatului, ca circumstanțe atenuante, buna comportare în societate și la locul de muncă, lipsa antecedentelor penale, recunoașterea faptei și regretul manifestat în cursul procesului.

Instanța a reținut că inculpatul, conducător de tren, a permis, în schimbul sumei de 450 lei, ca 9 călători să urce din gara Brașov și să călătorească pînă la Arad, fără bilete de călătorie.

În cauză a fost declarat recurs extraordinar pentru greșita individualizare a pedepsei, susținîndu-se că împrejurările reținute de instanța de judecată nu justifică aplicarea circumstanțelor atenuante în raport cu pericolul social concret al faptei.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat sau nu.

5. Inculpatul trimis în judecată pentru săvîrșirea unei infracțiuni a cerut ca, la individualizarea pedepsei, să se țină seama de greutățile sale familiale: copii minori aflați în îngrijire și părinți neputincioși de care trebuie să aibă grijă.

Să se arate dacă greutățile familiale ale inculpatului influențează pericolul social al faptei și periculozitatea făptuitorului.

6. Inculpatul, trimis în judecată pentru săvîrșirea unei infracțiuni, a solicitat să se țină seama, la dozarea pedepsei, de sinceritatea manifestată în cursul urmăririi penale.

Scanned with OKEN Scanner

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa avînd în vedere că sinceritatea de care a dat dovadă inculpatul în cursul urmăririi nu este rezultatul propriei sale atitudini faţă de fapta comisă, ci a fost determinată de prinderea lui în flagrant delict, situaţie în care el nu putea să nege săvîrşirea infracţiunii.

7. În speţă, instanţa a aplicat inculpatului, pentru infracţiunea de furt prevăzută în art. 208 Cp, comisă în condiţiile art. 37 lit. a Cp, o pedeapsă de trei ani închisoare, pe care a contopit-o cu pedeapsa anterioară.

Întrucît pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea săvîrşită din nou (furtul simplu) este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amenda, să se arate dacă împrejurarea că inculpatul este recidivist constituie un temei pentru stabilirea pedepsei peste maximul special.

8. În fapt, după ce a fost condamnat pentru săvîrşirea unei infracţiuni, s-a descoperit că inculpatul mai săvîrşise şi alte infracţiuni, anterior condamnării sale.

Să se arate dacă împrejurarea că inculpatul a săvîrşit şi alte infracţiuni concurente poate constitui un motiv pentru reconsiderarea pedepsei stabilite pentru infracţiunea descoperită şi judecată anterior.

9. Prin stp. nr. 110 din 15 august 1973 a Tj. Hunedoara, inculpatul PR a fost condamnat la 18 ani închisoare şi interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a şi b Cp pe timp de 6 ani, pentru tentativă la infracţiunea de omor deosebit de grav prevăzută în art. 174, 175 lit. c şi 176 lit. c, cu aplicarea art. 37 lit. a şi 39 al. 1 Cp.

Avînd în vedere că pentru infracţiunea săvîrşită legea prevede pedepse alternative : moartea (în prezent detenţiunea pe viaţă) sau închisoarea de la 15 la 20 de ani, să se arate dacă pedeapsa pentru tentativă a fost aplicată cu respectarea dispoziţiilor din art. 72 al. 2 Cp.

Secţiunea a II-a

CIRCUMSTANŢELE ATENUANTE ŞI AGRAVANTE

Circumstanţe atenuante

Art. 73. — Următoarele împrejurări constituie circumstanţe atenuante :

a) depăşirea limitelor legitimei apărări sau ale stării de necesitate ;

b) săvîrşirea infracţiunii sub stăpînirea unei puternice tulburări sau emoţii, determinată de o provocare din partea persoanei vătămate, produsă prin violenţă, printr-o atingere gravă a demnităţii persoanei sau prin altă acţiune ilicită gravă.

Împrejurări care pot constitui circumstanţe atenuante

Art. 74. — Următoarele împrejurări pot fi considerate circumstanţe atenuante :

a) conduita bună a infractorului înainte de săvîrşirea infracţiunii ;

b) stăruinţa depusă de infractor pentru a înlătura rezultatul infracţiunii sau a repara paguba pricinuită ;

Scanned with OKEN Scanner

c) atitudinea infractorului după săvîrşirea infracţiunii, rezultînd din prezentarea sa în faţa autorităţii, comportarea sinceră în cursul procesului, înlesnirea descoperirii ori arestării participanţilor.

Împrejurările enumerate în prezentul articol au caracter exemplificativ.

Circumstanante agravante

Art. 75. — Următoarele împrejurări constituie circumstanţe agravante:

a) săvîrşirea faptei de trei sau de mai multe persoane împreună;

b) săvîrşirea infracţiunii prin acte de cruzime sau prin metode ori mijloace care prezintă pericol public;

c) săvîrşirea infracţiunii de către un infractor major, dacă aceasta a fost comisă împreună cu un minor;

d) săvîrşirea infracţiunii din motive josnice;

e) săvîrşirea infracţiunii în stare de beţie anume provocată în vederea comiterii faptei;

f) săvîrşirea infracţiunii de către o persoană care a profitat de situaţia prilejuită de o calamitate.

Instanţa poate reţine ca circumstanţe agravante şi alte împrejurări care imprimă faptei un caracter grav.

Efectele circumstanţelor atenuante

Art. 76. — În cazul în care există circumstanţe atenuante, pedeapsa principală se reduce sau se schimbă după cum urmează:

a) cînd minimul special al pedepsei închisorii este de 10 ani sau mai mare, pedeapsa se coboară sub minimul special, dar nu mai jos de 3 ani;

b) cînd minimul special al pedepsei închisorii este de 5 ani sau mai mare, pedeapsa se coboară sub minimul special, dar nu mai jos de un an;

c) cînd minimul special al pedepsei închisorii este de 3 ani sau mai mare, pedeapsa se coboară sub minimul special, dar nu mai jos de 3 luni;

d) cînd minimul special al pedepsei închisorii este de un an sau mai mare, pedeapsa se coboară sub acest minim, pînă la minimul general;

e) cînd minimul special al pedepsei închisorii este de 3 luni sau mai mare, pedeapsa se coboară sub acest minim, pînă la minimul general, sau se poate aplica amenda care nu poate fi mai mică de 2.000 lei, iar cînd minimul special este sub 3 luni se aplică o amendă care nu poate fi mai mică de 1.500 lei;

f) cînd pedeapsa prevăzută de lege este amenda, aceasta se coboară sub minimul ei special, putînd fi redusă pînă la 1.000 lei în cazul cînd minimul special este de 3.000 lei sau mai mare, ori pînă la minimul general, cînd minimul special este sub 3.000 lei.

În cazul infracţiunilor contra statului, contra avutului obştesc; ori al infracţiunii de omor, sau al infracţiunilor contra păcii şi omenirii, ori a infracţiunilor prin care s-a produs o pagubă importantă economiei naţionale, dacă se constată că există circumstanţe atenuante, pedeapsa închisorii poate fi redusă cel mult pînă la o treime din minimul special.

Scanned with OKEN Scanner

Cînd există circumstanţe atenuante, pedeapsa complimentară privativă de drepturi prevăzută de lege pentru infracţiunea săvîrşită poate fi înlăturată, iar în locul pedepsei complimentare a confiscării totale a averii se aplică confiscarea parţială.

Circumstanţe atenuante în cazul pedepsei cu detenţiunea pe viaţă

Art. 77. — Cînd pentru infracţiunea săvîrşită legea prevede pedeapsa cu detenţiunea pe viaţă dacă există circumstanţe atenuante se aplică pedeapsa închisorii de la 10 la 20 de ani.

Efectele circumstanţelor agravante

Art. 78. — În cazul în care există circumstanţe agravante se poate aplica o pedeapsă pînă la maximul special. Dacă maximul special este neîndestulător, în cazul închisorii se poate adăuga un spor pînă la 3 ani, care nu poate depăşi o treime din acest maxim, iar în cazul amenzii se poate aplica un spor de cel mult o cincime din maximul special.

Sporul prevăzut în alineatul precedent este pînă la 5 ani în cazul infracţiunilor contra statului, contra avutului obştesc, ori al infracţiunii de omor, sau în cazul infracţiunilor contra păcii şi omenirii, ori în cazul infracţiunilor prin care s-a produs o pagubă importantă economiei naţionale.

Indicarea circumstanţelor

Art. 79. — Orice împrejurare reţinută ca circumstanţă atenuantă sau ca circumstanţă agravantă trebuie arătată în hotărîre.

Concursul între cauzele de agravare şi de atenuare

Art. 80. — În caz de concurs între cauzele de agravare şi cauzele de atenuare, pedeapsa se stabileşte ţinîndu-se seama de circumstanţele agravante, de circumstanţele atenuante şi de starea de recidivă.

În caz de concurs între circumstanţele agravante şi atenuante, coborîrea pedepsei sub minimul special nu este obligatorie.

În cazul aplicării concomitente a dispoziţiilor cu privire la circumstanţe agravante, recidivă şi la concurs de infracţiuni, pedeapsa nu poate depăşi 20 de ani, dacă maximul special pentru fiecare infracţiune este de 10 ani sau mai mic, şi 25 de ani dacă maximul special pentru cel puţin una dintre infracţiuni este mai mare de 10 ani.

1. Instanţa de fond a reţinut că, în ziua de 7 iulie 1977, inculpatul MA şi socrul său, victima UG, se aflau în bucătăria locuinţei împreună cu soţiile lor. La un moment dat, victima UG i-a reproşat inculpatului, într-un mod de admonestare, că în seara anterioară a venit tîrziu acasă şi a cheltuit banii pe băutură în loc să-i folosească pentru terminarea construcţiei grajdului. Inculpatul a răspuns că a întîrziat la locul de muncă, spunîndu-i totodată să nu-i ceară socoteală, din moment ce el îi întreţine pe toţi membrii familiei şi nu le pretinde să muncească. În urma acestei discuţii, UG a ridicat scăunelul pe care şezuse, încercînd să-l lovească pe inculpat. Soţia inculpatului s-a interpus între acesta şi tatăl ei, care intenţiona să arunce scăunelul spre inculpat, iar acesta din urmă, peste umărul soţiei, a lovit-o pe victimă în partea dreaptă a pieptului,

Scanned with OKEN Scanner

cu un briceag pe care, în timpul discuțiilor, îl avea în mînă și-l curăța. Victima a decedat la scurt timp, ca urmare a hemoragiei datorate lezării plămînului și arterei aorte.

Tj. Bistrița-Năsăud, prin stp. nr. 13 din 1977, a condamnat pe inculpatul MA la 3 ani și 4 luni închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. 1 și b Cp, pentru săvîrșirea infracțiunii de omor prevăzută în art. 174, cu aplicarea art. 73 lit. a și 76 al. 2 Cp.

Să se arate dacă soluția tribunalului județean, menținută de Tribunalul Suprem era întemeiată sau nu.

2. Instanța a reținut că victima RC, aflată sub influența băuturilor alcoolice, a provocat o altercație într-un magazin alimentar cu inculpatul VN, pe care l-a amenințat. La ieșirea din magazin, inculpatul a fost întîmpinat de victimă și lovit cu pumnii și cu picioarele, pînă cînd a fost doborît la pămînt. Sculîndu-se, după ce fusese lovit, inculpatul a scos un cuțit dintr-o sacoșă și a aplicat victimei două lovituri, din care una a fost mortală, deoarece a secționat vena femurală.

Prin stp. nr. 54 din 1980 a Tm. București, s. I, p, rămasă definitivă prin nerecurare, inculpatul VN a fost condamnat la 3 ani și 6 luni închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de omor prevăzută de art. 174 Cp, cu reținerea circumstanțelor atenuante prevăzute în art. 73 lit. a și b din același cod.

Să se arate dacă instanța a reținut corect circumstanțele atenuante.

3. Prin stp. nr. 649 din 1983, Judecătoria Mediaș, în baza art. 12 al. 1 Cp, raportat la art. 73 lit. a și 76 lit. a Cp, a condamnat pe inculpatul MN la pedeapsa de 1 an și 2 luni închisoare, pentru săvîrșirea infracțiunii de vătămare corporală gravă, cu obligare la muncă corecțională.

Instanța de fond a reținut că în seara zilei de 17 iunie 1983, inculpatul i-a aplicat o lovitură în față părții vătămate WE, care îl atacase spre a-l lovi cu pumnii. În urma loviturii primite, părții vătămate i-au căzut 10 dinți, cauzîndu-i-se o invaliditate permanentă.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs Procuratura locală Mediaș, solicitînd înlăturarea art. 73 lit. a, majorarea duratei pedepsei și executarea acesteia prin detenție, cu motivarea că nu sînt îndeplinite condițiile din art. 73 lit. a, dar că s-ar putea discuta dacă au fost îndeplinite condițiile din art. 73 lit. b Cp.

Judecînd recursul, Tj Sibiu a decis că, fiind în prezența unor circumstanțe atenuante care produc aceleași efecte, și anume coborîrea pedepsei sub minimul special, argumentarea recursului apare cu totul de ordin teoretic, fără nici o eficiență juridică practică, astfel că recursul urmează să fie respins ca neîntemeiat.

Să se arate dacă soluția și motivarea date de instanța de recurs erau temeinice și legale.

4. Prin stp. nr. 16 din 1984 a Tm. București, inculpatul a fost condamnat pentru săvîrșirea tentativei la infracțiunea de omor calificat prevăzută în art. 20 raportat la art. 174 și art. 175 lit. c, cu aplicarea art. 73 lit. b Cp.

Instanța a reținut că, după ce inculpatul și fratele său CG au consumat o cantitate mare de băuturi alcoolice, în timp ce se îndreptau spre casă, au început să se certe; partea vătămată, ca și cu alte prilejuri, la lovit pe inculpat care a ripostat, lovindu-l pe fratele său și doborîndu-l

la pămînt. Apoi inculpatul a fugit, intenționînd să scape de agresor, însă acesta l-a urmărit, i-a ieșit înainte și i-a aplicat mai multe lovituri cu pumnii. Inculpatul a scos briceagul, l-a deschis și i-a strigat fratelui că-l va tăia dacă se va apropia de el, dar acesta nu a ținut seama de avertismentul inculpatului, ci s-a îndreptat spre el, moment în care inculpatul i-a aplicat o lovitură de cuțit în abdomen, în porțiunea inferioară, producîndu-i o plagă penetrantă, cu lezarea unor anse intestinale. Fiind internată și operată imediat, viața victimei a fost salvată.

În recurs, inculpatul a criticat sentința pentru nereținerea circumstanței atenuante prevăzută în art. 73 lit. a Cp.

Să se arate dacă recursul inculpatului era întemeiat.

5. Inculpatul trimis în judecată pentru tentativă la infracțiunea de omor, a solicitat aplicarea dispozițiilor art. 73 lit. b Cp, întrucît a săvîrșit fapta sub stăpînirea unei puternice tulburări determinată de comportarea violentă a părții vătămate care, aflindu-se sub influența băuturilor alcoolice, după ce a lovit o persoană aflată cu inculpatul, a încercat să-l lovească și pe el, urmărindu-l cu insistență în acest scop.

Să se arate dacă în speță sînt aplicabile dispozițiile din art. 73 lit. b Cp.

6. Instanța de fond a condamnat pe inculpatul O.N. cu reținerea circumstanței atenuante a provocării (art. 73 lit. b Cp), pentru săvîrșirea infracțiunii de omor prevăzută în art. 174 Cp și pentru tentativă la infracțiunea de omor, prevăzută în art. 20 raportat la art. 174 Cp.

Din actele și lucrările dosarului rezultă că cele două persoane căzute victime, numiții CD și DT, călătoreau în drum spre casă în același autobuz cu inculpatul. La un moment dat, victima CD a scos un cuțit și, sub amenințarea acestuia, a lovit mai multe persoane. S-a îndreptat apoi spre inculpatul ON și, după ce și-a alăturat și pe DT, amîndoi și-au manifestat intențiile agresive la adresa acestuia. În această situație, inculpatul ON, sub stăpînirea puternicei emoții determinată de atitudinea agresivă a celor două persoane, a smuls cuțitul din mîna lui CD și a aplicat cu el lovituri lui CD și DT, primul încetînd din viață în urma loviturii primite.

Împotriva sentinței a declarat recurs procuroul, susținînd că în mod greșit s-a reținut circumstanța atenuantă a provocării în săvîrșirea tentativei de omor asupra lui DT, deoarece acesta nu a făcut decît să apere pe CD, fără a fi contribuit în vreun fel la comiterea actului provocator.

Să se arate dacă recursul era întemeiat sau nu.

7. Prima instanță a reținut că inculpata DT, muncitoare la Întreprinderea Flamura Roșie, a cunoscut în această întreprindere pe partea vătămată DI cu care s-a împrietenit și apoi au trăit un timp în concubinaj, pînă cînd inculpata l-a părăsit, deoarece partea vătămată trăia și cu o altă femeie.

Nemulțumit de întreruperea relațiilor de conubinaj, DI o aștepta pe inculpată cînd aceasta ieșea de la locul de muncă, o amenința și comitea față de ea acte de violență, pentru a o determina să reia convițuirea.

În seara zilei de 1 februarie 1983, DI a așteptat-o din nou pe inculpată, a ajuns-o și a început să-i reproșeze că l-a reclamat la miliție; în timp ce discutau a devenit violent, s-a apropiat de ea amenințător în cuvinte și gesturi, situație în care inculpata a scos din sacoșă un cuțit, pe care îl luase de acasă pentru a-l ascuți, și l-a lovit de mai multe ori în zona tora-

Scanned with OKEN Scanner

cică. Viața victimei a fost salvată prin îngrijirile medicale ce i s-au acordat în spital.

Inculpata DT a fost condamnată pentru săvîrșirea tentativei la infracțiunea de omor prevăzută în art. 20 raportat la art. 174 Cp.

În recurs, inculpata a criticat sentința pentru nereținerea provocării.

Să se arate dacă recursul inculpatei este întemeiat, avînd în vedere că instanța de fond a înlăturat apărarea inculpatei, cu motivarea că simpla bănuială cu privire la eventuala intenție a părții vătămate de a o lovi nu poate fi considerată stare de provocare.

8. Inculpata DI a fost condamnată pentru săvîrșirea infracțiunii de omor, prevăzut în art. 174 Cp.

Instanța a reținut că, fără știrea inculpatei, concubinul acesteia și-a dat acordul ca AI, în schimbul unor alimente, să ia cocenii de pe terenul din jurul casei inculpatei, astfel că, în după amiaza zilei de 9 sept. 1983, acesta a început să taie cocenii. Inculpata, neavînd cunoștință despre înțelegerea intervenită între cei doi și văzîndu-l pe AI tăind cocenii, i-a interzis acest lucru, dar el a continuat, iar inculpata s-a înarmat cu un par cu care a lovit victima în regiunea capului. Ca urmare a dilacerării și hemoragiei meningo-cerebrale suferite, victima a încetat din viață la spital.

În recurs, inculpata a criticat sentința pentru nereținerea circumstanței atenuante a provocării.

Inculpata, în vîrstă de 33 ani la data comiterii faptei, fără pregătire școlară, deși avea discernămîntul păstrat, așa cum se arăta în raportul de expertiză medico-legală, afectiv se prezenta ca fiind ușor anxioasă, avînd o stare depresivă reactivă. Pe fondul acestei stări psihice, cu un intelect la limita inferioară, se explică exacerbarea sentimentului său de proprietate asupra cocenilor necesari pentru hrana animalelor; în acest context, apariția victimei în grădina sa și tăierea cocenilor fără încuviințarea ei și fără să aibă cunoștință despre înțelegerea dintre acesta și concubin, precum și refuzul victimei de a întrerupe acțiunea, au produs în psihicul inculpatei o stare de puternică tulburare.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

9. Inculpata , trimisă în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de vătămare corporală gravă, a invocat în favoarea sa circumstanța atenuantă a provocării, arătînd că persoana vătămată întreține legături extraconjugale cu soțul ei, din care cauză a suferit grave maltratări din partea acestuia, a fost izgonită de el din propria locuință, s-a îmbolnăvit de nervi și era stăpînită de gîndul sinuciderii.

Să se arate dacă poate fi reținută circumstanța atenuantă a provocării.

10. Inculpatul trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de omor a invocat în favoarea sa circumstanța atenuantă a provocării, întrucît victima a încercat să aibă cu el relații homosexuale.

Să se arate dacă împrejurarea invocată poate constitui circumstanța provocării.

11. Instanța a reținut că partea vătămată l-a ajutat pe inculpat să taie lemne; la puțin timp după plecare, a revenit la locuința inculpatului și a furat dintr-o șură 5 iepuri și alte bunuri. Anunțat despre furt, incul-

Scanned with OKEN Scanner

patul a plecat în căutarea părţii vătămate, pe care a găsit-o în apropiere. Supărat şi nervos din cauza sustragerii bunurilor, inculpatul i-a aplicat lovituri peste faţă şi peste spate cu o nuia şi, întrucît partea vătămată încerca să scape prin fugă, inculpatul a lovit-o în cap cu un par găsit într-o baracă şi i-a cauzat leziuni care i-au pus viaţa în primejdie.

Inculpatul a fost condamnat pentru săvîrşirea tentativei la infracţiunea de omor prevăzută în art. 20 raportat la art. 174, cu aplicarea art. 73 lit b. Cp. Instanţa a reţinut că în localitatea unde s-au petrecut faptele partea vătămată este cunoscută prin comportările sale incorecte, este neîncadrată în muncă şi autoare a mai multor furturi.

Procuratura judeţeană a declarat recurs cerînd înlăturarea circumstanţei provocării reţinută de instanţă.

Să se arate dacă recursul procuraturii este întemeiat.

12. Inculpatul a fost condamnat pentru săvîrşirea infracţiunii de vătămare corporală prevăzută în art. 181 Cp. Totodată şi victima a fost condamnată pentru infracţiunea de violare de domiciliu, săvîrşită cu acelaşi prilej asupra inculpatului.

Întrucît victima a săvîrşit infracţiunea de violare de domiciliu, să se arate dacă instanţa trebuia să reţină în favoarea inculpatului cirumstanţa atenuantă a provocării.

13. Inculpatul a fost condamnat pentru săvîrşirea infracţiunii de omor prevăzută în art. 174, cu aplicarea art. 73 lit. b Cp. Instanţa a reţinut că, în ziua săvîrşirii faptei, inculpatul se afla în locuinţa sorei sale unde, împreună cu concubinul acesteia şi cu alte persoane, consumînd băuturi alcoolice. În urma unor neînţelegeri, sora inculpatului a fost de mai multe ori lovită puternic cu pumnul în faţă de către concubinul ei, în prezenţa inculpatului. Întrebat de inculpat de ce loveşte pe femeie, acesta a răspuns că face cum îi place. Văzind că sora sa a fost lovită puternic, iar agresorul îi răspunde sfidător, inculpatul a ajuns într-o stare de puternică tulburare, a pus mîna pe un cuţit şi, în timp ce acesta se afla cu spatele spre el, i-a aplicat o lovitură cu cuţitul în zona toracică. Grav rănită, victima a decedat în timp ce era transportată la spital.

Prin recursul declarat de procuror împotriva hotărîrii, se susţine că circumstanţa atenuantă a provocării a fost nejustificat reţinută în cauză, deoarece inculpatul se afla în stare de ebreate, toţi ceilalţi erau de asemenea sub influenţa băuturilor alcoolice şi, în raport cu pregătirea şi mediul social din care proveneau, conduita violentă a victimei nu era de natură să provoace inulpatului o stare de puternică tulburare sub stăpînirea căreia să fi comis fapta.

Să se arate dacă recursul procuraturii apare ca întemeiat sau nu.

14. Inculpatul a fost condamnat pentru săvîrşirea tentativei la infracţiunea de omor prevăzută în art. 20 raportat la art. 174, cu aplicarea art. 73 lit. b Cp.

Instanţa a reţinut că, în după amiaza zilei de 5 august 1983, inculpatul, partea vătămată şi cei doi martori au jucat cărţi; fiind surprinşi de organele de miliţie, au întrerupt jocul. Cei doi martori şi partea vătămată ar fi voit să continuie jocul în altă parte, dar inculpatul a refuzat. Pentru acest refuz, ceilalţi i-au adresat cuvinte injurioase, fiind şi lovit de cei din grupul în care se afla partea vătămată, unul din martori cau-

Scanned with OKEN Scanner

zindu-i o tăietură adîncă în bărbie. În urma acestui incident, inculpatul a plecat acasă, iar ceilalţi participanţi la joc s-au dus la bufet unde au consumat băuturi alcoolice.

Întrucît rana inculpatului sîngera, el a fost condus de concubina sa la dispensar unde a fost pansat, după care s-a dus la postul de miliţie pentru a reclama cele întîmplate. Fiind observat de ceilalţi şi bănuit că i-a denunţat la miliţie, aceştia au proferat la adresa sa noi injurii şi ameninţări.

În această stare de tulburare produsă de partea vătămată şi de însoţitorii acesteia, inculpatul s-a întors la domiciliu şi, auzind peste puţin timp că grupul se apropie, i-a aşteptat lîngă poartă. În momentul în care partea vătămată a ajuns în faţa porţii, inculpatul a tras-o înăuntru şi i-a aplicat două lovituri cu cuţitul în abdomen. Victima a fost internată în spital, viaţa fiindu-i salvată.

În recursul declarat de procuror se susţine că, în cauză, provocarea a fost greşit reţinută, deoarece nu victima a lovit pe inculpat şi, oricum, între agresiunea săvîrşită împotriva sa şi tentativa de omor a trecut mai mult timp.

Să se arate dacă recursul procuraturii era întemeiat.

15. Inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvîrşirea tentativei de omor. În faţa instanţei, inculpatul a solicitat aplicarea dispoziţiilor art. 73 lit. b Cp, deoarece fiind lovit cu cuţitul de către o persoană, în starea de puternică tulburare pricinuită de acea lovitură, a aplicat ulterior cu un ciomag o puternică lovitură în capul tatălui acelei persoane, pe care l-a confundat cu agresorul; confuzia a fost posibilă deoarece era noapte iar victima se afla dormind, în căruţa fiului său, cu capul acoperit de căciulă şi gulerul hainei.

Să se arate dacă cererea inculpatului era întemeiată.

16. Prin stp. nr. 2 din 1978 a Tj. Ilfov, inculpatul MA a fost condamnat la 7 ani închisoare şi 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a şi b Cp, pentru tentativă la infracţiunea de omor prevăzută în art. 20 raportat la art. 174 Cp.

În fapt s-a reţinut următoarele:

În ziua de 19 iunie 1977, victima MI însoţită de IN, ambii în stare de ebrietate şi înarmaţi, primul cu un ciomag, iar secundul cu o furcă mergeau pe o uliţă din satul Bărbuleşti, comuna Armăşeşti din fostul judeţ Ilfov. În momentul în care au ajuns în dreptul casei numitului CI, s-au luat la ceartă cu inculpatul MA care era în curtea fratelui său CI şi era înarmat şi el cu o suliţă formată dintr-o ţeavă de fier lungă de 2,07 m, la capătul căreia era sudată o baionetă militară de 23 cm lungime. După un scurt timp, IN l-a lovit pe inculpat cu furca peste mînă, iar acesta, vrînd să-l lovească cu suliţa, a aruncat-o spre el, dar l-a nimerit în piept pe MI care se afla în imediata apropiere. Urmare a acestei lovituri, victima a suferit o plagă penetrantă, viaţa fiindu-i salvată în urma intervenţiilor medicale efectuate de urgenţă.

În recurs, inculpatul a criticat sentinţa pentru neaplicarea dispoziţiilor art. 73 lit. b Cp.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs.

Scanned with OKEN Scanner

17. Prin stp. nr. 19 din 1983 a Tj. Buzău, inculpatul PD a fost condamnat pentru săvîrşirea, între alte fapte, a tentativei la infracţiunea de omor, prevăzută în art. 20 raportat la art. 174, cu aplicarea art. 37 lit. a Cp.

Prima instanţă a reţinut că, în ziua de 21 noiembrie 1982, inculpatul a fost vizitat în locuinţa sa de către partea vătămată GGh., cu care a consumat băuturi alcoolice. La un moment dat, aceasta a ieşit în curte şi, deoarece cîinii inculpatului s-au repezit la ea, a proferat injurii.

Aflat sub influenţa băuturilor alcoolice, inculpatul a ieşit şi el în curte şi, avînd impresia că partea vătămată înjură pe soţia sa, a atacat-o cu cuţitul, lovind-o în coapsă şi în zona hemitoracelui drept.

În recurs, inculpatul a cerut, printre altele, reţinerea circumstanţei atenuante a provocării, deoarece a acţionat aflîndu-se într-o stare de puternică tulburare determinată de eroarea în care se găsea crezînd că partea vătămată o insultă pe soţia sa.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs.

18. În speţă, inculpatul nu a fost de faţă la lovirea tatălui său. Aducîndu-i-se la cunoştinţă că acesta a fost lovit de victimă — ceea ce nu corespundea realităţii — a cerut socoteală victimei. Deşi aceasta a protestat şi i-a spus că nu ea este autoarea acelor lovituri, inculpatul a lovit-o mortal cu un cuţit.

Să se arate dacă inculpatul putea beneficia de prevederile art. 73 lit. b Cp.

19. Inculpatul a fost condamnat pentru săvîrşirea infracţiunii de de omor prevăzută în art. 174 Cp.

Instanţa a reţinut că, pe timp de seară, inculpatul, aflîndu-se pe stradă împreună cu o altă persoană, au fost insultaţi şi ameninţaţi de un grup de 4 persoane aflate în stare de ebrietate. De teamă, însoţitorul inculpatului a fugit, iar agresorii, după ce au încercat să-l prindă pe martor, s-au întors la inculpat care rămăsese pe loc. Cînd aceştia s-au îndreptat spre inculpat, el a încercat să se retragă din calea lor, a ridicat de jos o coadă de sapă şi a aplicat celui mai apropiat dintre ei două lovituri puternice în cap. Victima, internată în spital, a decedat după 4 zile.

Inculpatul în recurs, a criticat sentinţa pentru neaplicarea art. 73 lit. b Cp.

Prima instanţă, deşi a reţinut că victima şi persoanele ce o însoţeau, îndreptîndu-se spre inculpat, l-au ameninţat şi insultat, a considerat că aceste acţiuni ale victimei nu au fost de natură a produce în psihicul inculpatului o puternică stare de tulburare ori emoţie, întrucît avea posibilitatea să le evite dacă proceda ca şi însoţitorul său, fugind din faţa agresiunii.

Să se arate dacă recursul inculpatului era întemeiat.

20. Prin stp. nr. 9 din 1980 a Tj. Constanţa, inculpata BL a fost condamnată la 16 ani închisoare şi 6 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a—e Cp, pentru infracţiunea de omor calificat prevăzută în art. 174, 175 lit. c Cp.

În fapt, inculpata, necăsătorită şi avînd doi copii minori, locuia la domiciliul părinţilor săi din satul Siminoc. Tatăl inculpatei, BSt., obişnuia să consume în mod frecvent băuturi alcoolice; fiind în stare de ebrietate, BSt, devenea violent, îşi lovea soţia şi copiii şi îl alunga din casă.

Scanned with OKEN Scanner

Datorită viciului beţiei, BSt. ajunsese în stare avansată de degradare morală, mergînd pînă acolo încît a pretins propriei sale fiice, inculpata BL, să aibă raporturi sexuale cu el. De teamă, inculpata pleca de acasă.

În ziua de 16 oct. 1979, în jurul orei 19, BSt. venind acasă în stare de ebrietate, a început să-şi certe soţia, să o înjure şi să o lovească. Inculpata a intervenit între ei să aplaneze conflictul. Atunci BSt. a încetat să o lovească pe soţia sa, dar a început să o lovească cu pumnii pe inculpată. Aceasta a reuşit să scape şi să se refugieze în camera ei unde se aflau cei doi copii şi fratele ei în vîrstă de 13 ani. De teama agresiunii tatălui, inculpata a încuiat uşa camerei. BSt. forţînd uşa a pătruns înăuntru şi a adresat din nou injurii inculpatei şi totodată a tras-o de păr. În această situaţie, inculpata a luat de pe masă un cuţit cu care a aplicat tatălui său o lovitură în regiunea toracică. Victima a ieşit din camera inculpatei şi a intrat într-o cameră alăturată unde a căzut şi la scurt timp a decedat.

În recurs, inculpata a solicitat aplicarea dispoziţiilor art. 73 lit. b Cp.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs.

21. Instanţa a reţinut că inculpatul s-a întîlnit întîmplător cu partea vătămată pe stradă şi, fără nici o explicaţie, i-a propus să se bată. Partea vătămată a acceptat propunerea inculpatului, dar i-a cerut să arunce cuţitul pe care-l avea ascuns într-un ziar. Cînd inculpatul se pregătea să predea cuţitul unuia dintre martori, a fost lovit cu pumnul în faţă de către partea vătămată. Inculpatul a ripostat imediat lovind pe aceasta, puternic, cu cuţitul în abdomen.

Inculpatul a fost condamnat pentru săvîrşirea tentativei la infracţiunea de omor prevăzută în art. 20, 174 Cp. În recurs, inculpatul a solicitat aplicarea dispoziţiilor din art. 73 lit. b Cp.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs.

22. Inculpatul MV a fost condamnat pentru săvîrşirea infracţiunii de omor. Prima instanţă a reţinut următoarea situaţie de fapt :

Inculpatul era căsătorit cu numita MD şi, începînd din anul 1969, au locuit împreună. Din cauza unor neînţelegeri intervenite între soţi, aceştia s-au despărţit în fapt, în luna ianuarie 1970, inculpatul luîndu-şi bunurile personale şi mutîndu-se într-o cameră, iar soţia a ocupat restul locuinţei împreună cu copiii. Neînţelegerile dintre soţi s-au accentuat din ce în ce mai mult, ceea ce a făcut ca, în luna decembrie 1970, să se despartă definitiv în fapt. Neavînd astfel perspectiva împăcării, soţia inculpatului a început să întreţină relaţii cu numitul TR, care obişnuia să vină în locuinţa acesteia, fapt despre care inculpatul a luat cunoştinţă, punîndu-i în vedere sus-numitului să înceteze cu astfel de vizite atît timp cît el nu a divorţat de soţia sa.

În seara zilei de 8 iulie 1971, pe la orele 20,30, inculpatul s-a întors din oraş, însoţit de un prieten, iar la poarta locuinţei sale la găsit pe numitul TR împreună cu soţia sa şi alte persoane. Înarmat cu un cuţit, inculpatul a pornit în urmărirea lui TR care plecase împreună cu femeia şi- ajungîndu-i la intersecţia unor străzi, soţia inculpatului a încercat să-l reţină, dar nu a reuşit, iar TR a fost ajuns din urmă de către inculpat care l-a apucat de flanelă şi l-a invitat să meargă la miliţie. Refuzînd şi încercînd să scape prin fugă, TR a fost lovit de inculpat cu pumnul în faţă şi aceasta a ripostat lovind pe inculpat care a scos cuţitul şi a aplicat lui

TR 3 lovituri, după care a fugit însă a fost prins de cetăţeni şi predat organelor de miliţie. Victima a mai făcut ciţiva paşi după care s-a prăbuşit la pămînt şi a decedat.

În recurs, inculpatul a cerut să se constate în favoarea sa circumstanţa atenuantă a provocării.

Să se arate dacă cererea era întemeiată.

23. Tj. Suceava, prin stp. nr. 42 din 1979, a condamnat pe inculpatul St.M. la 15 ani închisoare şi 4 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a şi b Cp, pentru infracţiunea de omor prevăzută în art 174 Cp.

În fapt, s-a reţinut că inculpatul împreună cu soţia sa a participat la o nuntă, unde a venit şi fiica lor cea mai mare, însoţită de AC, tinerii intenţionînd să se căsătorească, împotriva voinţei părinţilor, care impuseseră fiicei lor interdicţia de a se mai întîlni cu acesta.

În jurul orei 20,30, inculpatul şi soţia sa au luat-o cu forţa pe fiica lor, trăgînd-o de păr şi lovind-o pentru a o despărţi de AC şi a o aduce acasă. După ce au parcurs o parte din drum, timp în care au continuat să exercite violenţe asupra fiicei sale, în ajutorul acesteia a intervenit AC, care a lovit mai întîi pe mamă şi apoi pe inculpat, pentru a-i îndepărta de fiica lor. În urma acestei intervenţii, inculpatul, cu un cuţit ciobănesc, a aplicat lui AC o lovitură în braţul drept şi o alta în hemitoracele stîng, care a produs o plagă penetrantă profundă a cordului şi moartea.

În recurs, inculpatul a susţinut că instanţa de fond nu a reţinut că infracţiunea a fost săvîrşită sub stăpînirea puternicei tulburări pe care inculpatul a resimţit-o în urma loviturilor pe care victima le-a aplicat soţiei sale şi lui însuşi, fiind aplicabile dispoziţiile art. 73 lit. b Cp.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs.

24. În fapt, inculpatul, bolnav de tuberculoză pulmonară bilaterală, a săvîrşit infracţiunea de omor aplicînd victimei, timp de 30 de minute, numeroase lovituri puternice cu pumnii şi cu picioarele, rupîndu-i 10 coaste prin apăsarea pieptului cu genunchiul şi apoi strîngînd-o de gît pînă la sugrumare.

În apărarea sa, el a arătat că n-a intenţionat să omore pe victimă şi că a fost provocat de aceasta, care era alcoolică, a făcut scandal şi a încercat să se opună ca inculpatul să plece de acasă în vizită la mama sa, pretinzînd că se duce la alte femei, i-a adresat cuvinte injurioase, a trîntit un taburet de podea şi a spart două farfurii. În consecinţă a solicitat aplicarea art. 73 lit. b Cp.

Să se arate dacă din situaţia de fapt reţinută se poate constata tulburarea puternică a inculpatului.

25. Tj. Botoşani a condamnat pe inculpatul AA pentru săvîrşirea tentativei la infracţiunea de omor prevăzută în art. 20 raportat la art. 174 Cp. Instanţa a reţinut că inculpatul şi partea vătămată PGh. au avut un conflict în bufetul din comună, unde s-au lovit reciproc şi au fost despărţiţi de martori. Ulterior, partea vătămată a consumat băuturi alcoolice acasă al un prieten, de la care a plecat în stare avansată de ebrietate, fiind însoţită şi ajutată să meargă de un martor.

Pe drum, partea vătămată şi martorul s-au întîlnit cu inculpatul care i-a salutat. La salutul inculpatului, partea vătămată i-a răspuns că

Scanned with OKEN Scanner

îl va omorî în dimineaţa următoare. Faţă de această ameninţare, inculpatul s-a apropiat de ea şi a lovit-o de mai multe ori cu cuţitul în regiunea hemitoracelui drept, precum şi în alte părţi ale corpului. Partea vătămată a fost internată în spital şi a putut fi salvată datorită intervenţiei chirurgicale şi îngrijirilor medicale acordate.

În recurs, inculpatul a criticat sentinţa pentru neaplicarea dispoziţiilor legale referitoare la provocare.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs.

26. Inculpatul şi victima au convenit să tranşeze un diferend dintre ei printr-o luptă, în cursul căreia şi-au aplicat reciproc lovituri, iar la un moment dat, după ce au fost despărţiţi, cel dintîi s-a înarmat cu un cuţit şi a lovit puternic victima în regiunea inimii, periclitîndu-i viaţa.

Să se arate dacă se poate reţine în favoarea inculpatului circumstanţa atenuantă a provocării.

27. Prin stp. nr. 309 din 1970 a Tj. Bacău, inculpatul ZA a fost condamnat la 16 ani închisoare şi 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a şi b Cp, pentru săvîrşirea infracţiunii de omor prevăzută în art. 174 Cp.

În fapt, s-a reţinut că inculpatul ZA, împreună cu victima AI şi alţi 7 muzicanţi, au cîntat la o horă în comuna Corbeasca, iar în jurul orei 24, inculpatul, fratele acestuia ZI, victima AI şi doi muzicanţi au plecat spre casă. Pe drum, între victima AI şi ZI, fratele inculpatului, s-a iscat un conflict, prima aplicînd lui ZI o palmă. Inculpatul ZA, văzînd că fratele său este lovit, a smuls un ţăruş dintr-un gard şi a aplicat cu acesta mai multe lovituri în cap lui AI, după care a fugit. Victima a căzut la pămînt, fiind lăsată în stare de inconştienţă, iar în dimineaţa de 13 aprilie 1970 a fost transportată în stare de comă la spitalul din Bacău, unde a murit în aceeaşi zi.

În recursul declarat împotriva sentinţei, inculpatul a cerut, printr-unul dintre motivele de recurs, să se reţină în favoarea sa circumstanţa atenuantă a provocării, deoarece iniţial victima a fost agresivă, dînd o palmă fratelui său.

Prin d. nr. 2041 din 1971 a TS, sp, recursul inculpatului a fost respins cu motivarea că între actul provocator şi actul ripostă nu există o proporţie şi, astfel, riposta inculpatului fiind exagerată, nu-şi poate găsi explicaţia în gradul tulburării sau emoţiei ce i s-ar fi produs.

Să se arate dacă soluţia instanţei de recurs era corectă sau nu.

28. Inculpatul a fost condamnat pentru săvîrşirea infracţiunii de omor prevăzută de art. 174, cu aplicarea art. 73 lit. b Cp.

Instanţa a reţinut că inculpatul şi vecinul său GO au consumat împreună băuturi alcoolice, ajungînd în stare de ebrietate. La un moment dat cei doi au ieşit în curte unde în joacă s-au stropit cu apă, cu care ocazie, fără un motiv care să justifice o acţiune violentă, GO l-a lovit cu capul pe inculpat. Ca urmare inculpatul a plecat din curtea acestuia îndreptîndu-se spre casă, dar l-a urmat şi GO care, pe tot drumul, i-a adresat injurii.

Ajuns la domiciliul său, inculpatul a intrat în bucătărie încercînd să închidă uşa, dar GO a împins-o şi, prin deschizătura produsă, i-a aplicat inculpatului o nouă lovitură peste faţă, de data aceasta cu pumnul,

Scanned with OKEN Scanner

iar inculpatul, nemaistăpînindu-se, a lovit-o în continuare pînă ce a decedat.

Prin recursul procurorului s-a cerut înlăturarea provocării, cu motivarea că între infracţiune şi actul provocator există o vădită disproporţie.

TS, sp, prin d. nr. 980 din 1985, a respins recursul procuraturii, cu motivarea că raportul de la faptă la faptă este un raport obiectiv, iar legea prevăzînd existenţa unei puternice tulburări sau emoţii, se referă la starea subiectivă a făptuitorului în momentul comiterii acţiunii determinată de o provocare din partea persoanei vătămate.

În speţă s-a stabilit că făptuitorul a săvîrşit fapta sub stăpînirea unei puternice tulburări, determinată de provocarea din partea victimei prin acte de violenţă exercitate asupra inculpatului, iar riposta acestuia a survenit numai după aceste violenţe exercitate de victimă. Legea prevăzînd existenţa unei puternice tulburări sau emoţii, se referă la starea subiectivă a făptuitorului în momentul comiterii acţiunii, iar nu la raportul dintre actul provocator şi ripostă.

Să se arate dacă soluţia instanţei de recurs este corectă sau nu.

29. Inculpatul CN a fost condamnat la 8 ani închisoare pentru săvîrşirea tentativei la infracţiunea de omor calificat, prevăzînd în art. 174 şi 175 lit. a Cp. Instanţa a reţinut că,la data de 14 august 1978, inculpatul a avut un conflict cu partea vătămată BC, fără a se comite acte agresive. În aceeaşi zi, cei doi fii ai inculpatului au fost ameninţaţi cu bătaia de către partea vătămată, fără ca inculpatul să fi fost de faţă. Aflînd despre aceste fapte, în jurul orei 16, inculpatul a pîndit victima şi, la apariţia acesteia pe drum, două ore mai tîrziu, a atacat-o şi a lovit-o cu o furcă în piept, cauzîndu-i leziuni penetrante care i-au pus viaţa în primejdie.

În recursul declarat împotriva sentinţei, inculuatul a susţinut, între altele, că instanţa trebuia să facă aplicarea dispoziţiilor art. 73 lit. b Cp, deoarece el a săvîrşit fapta în stare de provocare.

Prin d. nr. 131 din 1981 a TS, sp, recursul inculpatului a fost respins cu motivarea că săvşirea faptei s-a făcut cu premeditare, atitudine incompatibilă cu starea de puternică tulburare sau emoţie la care se referă art. 73 lit. b Cp.

Să se arate dacă soluţia instanţei de recurs este corectă sau nu.

30. Prin stp. nr. 9 din 1980 a Tj. Vaslui, inculpatul BE a fost condamnat la 3 ani închisoare şi 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a şi b Cp, pentru tentativă la infracţiunea de omor prevăzută în art. 174 Cp, cu aplicarea art. 73 lit. b din acelaşi cod.

Instanţa a reţinut în fapt că în ziua de 27 iulie 1979, inculpatul, aflîndu-se sub influenţa băuturilor alcoolice, pe cînd se întorcea spre domiciliu, s-a întîlnit cu un grup de copii între care se găsea şi fiul său. Copiii alergau şi spuneau că sînt urmăriţi de CS. După puţin timp a apărut şi acesta din urmă cu un hîrleţ în mînă. Inculpatul a încercat să-l liniştească pe CS apucînd de hîrleţ, încă acesta i-a dat un pumn doborîndu-l la pămînt.

În timp ce inculpatul era jos, CS a ridicat hîrleţul să-l lovească, moment în care a intervenit fiul inculpatului care a prins hîrleţul. În acest timp inculpatul s-a ridicat în picioare şi scoţînd cuţitul a aplicat o lovitură în abdomen lui CS, cauzîndu-i o leziune gravă, care ar fi putut duce la deces în lipsa intervenţiilor chirurgicale.

Scanned with OKEN Scanner

În recurs, inculpatul a susținut că prima instanță trebuia să încadreze fapta ca infracțiune de vătămare corporală gravă, întrucît în speță nu se poate vorbi de o intenție directă și nici măcar indirectă de a ucide, pentru că, în condițiile în care a aplicat lovitura, se găsea sub o puternică tulburare care l-a pus în situația de a nu putea să aprecieze rezultatul faptei sale, mai ales că era și sub influența băuturilor alcoolice. ---

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

31. Prin stp. nr. 10 din 1978 a Tj. Argeș, inculpatul SF a fost condamnat la 9 ani închisoare și 4 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp, pentru infracțiunea de omor prevăzută în art. 174, cu aplicarea art. 73 lit. b Cp și la 8 luni închisoare pentru infracțiunea de vătămare corporală prevăzută în art. 181 Cp, urmînd ca în baza art. 33 lit. a și 34 lit. a să execute pedeapsa de 9 ani închisoare și 4 ani interzicerea drepturilor sus-arătate.

S-a reținut în fapt că, în seara zilei de 26 oct. 1977 fiind sub influența alcoolului, inculpatul a aruncat cu pietre în gradul și curtea victimei MI în timp ce trecea prin dreptul locuinței acesteia.

După ce inculpatul a ajuns acasă, unde a stat pînă în jurul orei 21 cînd a venit și fratele său SR, aceștia au plecat împreună spre locuința sorei lor, pe drumul care trecea prin fața casei victimei. După ce au parcurs circa 15 m. a pornit în urma lor și victima, înarmată cu o lopată. Ajungîndu-i, a lovit în cap pe SR și, în timp ce se îndrepta spre inculpat ca să-l lovească, acesta a reușit să pareze lovitura și să o dezarmeze, după care inculpatul a început să-i aplice lovituri peste tot corpul, pînă cînd victima a căzut la pămînt și a decedat la scurt timp.

Tot în aceste împrejurări inculpatul a lovit-o și pe MM, soția victimei — care a apărut, între timp, la fața locului — provocîndu-i leziuni vindecabile în 55 zile.

În recurs, inculpatul a arătat că dispozițiile din art. 73 lit. b Cp, reținute în legătură cu prima infracțiune trebuie reținute și în raport cu infracțiunea de vătămare corporală, întrucît faptele au fost săvîrșite în aceleași împrejurări.

Întrucît chiar din mărturisirea inculpatului rezultă că partea vătămată MM nu a făcut altceva decît să se alarmeze și să strige după ajutor cînd a văzut că soțul său este căzut la pămînt, iar sosirea ei a avut loc în timpul desfășurării agresiunii din partea inculpatului, deci în a doua fază, să se arate dacă recursul inculpatului este întemeiat.

32. S-a stabilit că inculpatul, intervenind pentru a curma bătaia dintre victimă și o altă persoană, a fost lovit, fără voie, de către cea dintîi, cu cotul peste gură, cu asemenea intensitate, încît a pierdut trei dinți. În aceste împrejurări, inculpatul a lovit pe victimă cu un cuțit, punîndu-i viața în primejdie.

Fiind trimis în judecată pentru săvîrșirea tentativei la infracțiunea de omor, inculpatul a cerut să se recunoască, în favoarea sa, circumstanța atenuantă a provocării, deoarece a săvîrșit fapta sub stăpînirea unei tulburări produse de lovirea sa, neintenționată, de către victimă.

Să se arate ce urma să decidă instanța.

33. Inculpatul trimis în judecată pentru infracțiunea de lovire (art. 180 al. 2 Cp) a cerut aplicarea dispozițiilor din art. 73 lit. b, întrucît a fost lovit și umplut de sînge de către victimă.

Scanned with OKEN Scanner

Avînd în vedere că inculpatul a fost cel care a declanșat agresiunea, iar partea vătămată, lovindu-l, s-a apărat împotriva unui atac nedrept, să se arate dacă în speță erau incidente dispozițiile art. 73 lit. b Cp.

34. Inculpatul trimis în judecată pentru infracțiunea de lovire (art. 180 al. 2 Cp), a cerut aplicarea dispozițiilor legale privitoare la provocare, întrucît a săvîrșit fapta împotriva unei persoane care îl imobilizase.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de judecată, avînd în vedere că imobilizarea făptuitorului a fost determinată de comportarea sa violentă și a fost făcută cu scopul de a-l reține pînă la sosirea organelor de miliție și totodată de a-l împiedica să lovească și alte persoane.

35. Judecînd pe inculpat pentru săvîrșirea unei infracțiuni instanța a constatat existența unora din împrejurările arătate cu caracter exemplificativ în art. 74 Cp.

Să se arate dacă simpla lor constatare este suficientă pentru a le da efectul atenuant prevăzut de lege.

36. Prin stp. nr. 4 din 1979, Tj. Ilfov a condamnat pe inculpatul DI la 8 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp, pentru tentativă la infracțiunea de omor calificat prevăzută în art. 20 raportat la art. 174 lit. c Cp.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut în fapt că, după ce în dimineața zilei de 17 iulie 1978 DI a avut unele discuții cu fratele său DC, în seara aceleiași zile i-a aplicat acestuia 7 lovituri cu cuțitul în mai multe regiuni ale corpului, leziunile produse punîndu-i viața în primejdie. Intervenția chirurgicală promptă a fost în măsură să salveze viața victimei.

În recurs, inculpatul a criticat sentința pentru nereținerea circumstanțelor atenuante, avînd în vedere că nu a mai apărut pînă atunci în fața organelor de urmărire penală și că are 3 copii minori în îngrijire și educare.

Să se arate dacă recursul inculpatului era întemeiat sau nu.

37. Inculpatul, trimis în judecată pentru infracțiunea de furt în paguba avutului obștesc, a invocat în favoarea sa circumstanța atenuantă ce ar rezulta din valoarea redusă a prejudiciului cauzat prin infracțiunea comisă.

Să se arate dacă, în speță, valoarea redusă a prejudiciului poate determina singură coborîrea pedepsei sub minimul special al acesteia, constituind o circumstanță atenuantă.

38. Inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea mai multor infracțiuni concurente. Instanța a reținut circumstanțe atenuante personale pentru una dintre infracțiunile aflate în concurs.

Să se arate dacă, în speță, circumstanțele reținute urmează să-și producă efecte față de toate infracțiunile pentru care inculpatul urmează a fi condamnat.

39. Inculpatul a fost condamnat la 2 luni închisoare pentru infracțiunea de neglijență în serviciu prevăzută în art. 249 al. 1 Cp, cu reținerea circumstanțelor atenuante.

Scanned with OKEN Scanner

Întrucît limita minimă a pedepsei pentru infracțiunea de neglijență în serviciu este de o lună, să se arate dacă pedeapsa a fost corect stabilită în speță, ca urmare a reținerii circumstanțelor atenuante.

40. În sarcina inculpatului s-a reținut săvîrșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe, prevăzută în art. 180 al. 2 Cp, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de la 3 luni la 2 ani sau amendă.

Pentru sancționarea inculpatului, instanța a optat pentru pedeapsa alternativă a amenzii și, reținînd circumstanțe atenuante, a aplicat pedeapsa amenzii de 1500 lei.

Să se arate dacă pedeapsa a fost corect individualizată.

41. Prin st. nr. 271 din 1983 a Trib. militar București, rămasă definitivă prin nerecurare, inculpatul VI a fost condamnat la 5.000 lei amendă pentru săvîrșirea infracțiunii de delapidare prevăzută în art. 223 al. 1, cu aplicarea art. 74 și 76 lit. 2 Cp.

Întrucît pedeapsa pentru infracțiunea săvîrșită era închisoarea de la 6 luni la 5 ani, fiind vorba de o infracțiune contra avutului obștesc, să se arate dacă pedeapsa a fost corect stabilită.

42. Instanța a aplicat inculpatului o pedeapsă sub minimul special al acesteia, ca urmare a reținerii în favoarea sa a circumstanței atenuante a provocării.

Avînd în vedere că în dispozitivul hotărîrii instanța a făcut mențiune cu privire la textele de lege privitoare la incriminarea faptei săvîrșite și la circumstanța atenuantă a provocării (art. 73 lit. b Cp), fără a mai menționa și dispoziția din art. 76 lit. d privitoare la limitele reducerii pedepsei, să se arate dacă această omisiune poate constitui temei pentru casarea hotărîrii.

43. Prin stp. nr. 49 din 1974 a Tm. București, inculpații NV, RAl. și NM au fost condamnați la diferite pedepse pentru săvîrșirea infracțiunii de omor.

În fapt, s-au reținut următoarele:

În ziua de 30 sept. 1973, inculpatul NV, în urma unei altercații avută cu un grup de tineri care jucau fotbal la marginea satului, s-a dus pînă la locuința sa, în imediata apropiere și, împreună cu soția sa NM și vărul său RAl., după ce s-au înarmat cu obiecte contondente și tăietoare înțepătoare, au atacat pe unul din tinerii cu care avusese conflict; inculpatul NV i-a aplicat o lovitură de cuțit în abdomen, NM i-a aplicat lovituri peste cap și corp cu o scîndură, pînă ce victima a căzut jos și, în continuare, ceilalți doi inculpați RAl. și NV, au lovit-o cu pumnii și picioarele. Victima a decedat în timp ce era transportată la locuința sa.

Prima instanță a reținut vinovăția celor trei inculpați — în calitate de coautori — și a făcut aplicarea dispozițiilor din art. 75 lit. a Cp.

Să se arate dacă sentința este corectă.

44. Instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt:

În ziua de 16 oct. 1980, inculpatul MN se afla în tovărășia părții vătămate BI (ambii lucrînd la aceeași întreprindere), consumînd băuturi alcoolice la o braserie din Vălenii de Munte. Mai tîrziu, li s-au alăturat și inculpații DS și PSI, prieteni cu inculpatul MN, dar pe care partea vătămată nu-i cunoștea. Băutura a fost plătită pentru toți de partea vătămată.

Scanned with OKEN Scanner

Inculpatul MN, văzînd că partea vătămată are bani asupra sa, le-a propus celorlalţi doi inculpaţi, DS şi PSI, să-i ia banii, atrăgînd victima într-o zonă întunecoasă din apropierea riului Teleajen. În acest scop, inculpaţii au invitat partea vătămată să bea ţuică acasă la inculpatul PSI, ceea ce aceasta a acceptat plecînd cu cei trei. Pe drum, inculpatul MN a rămas în urmă ţinînd şi bicicleta inculpatului DS.

Ajungînd la un loc întunecos, inculpatul DS a lovit cu pumnul pe BI, iar inculpatul PSI l-a lovit la rîndul său cu piciorul, luîndu-i din buzunarul interior suma de 1.300 lei, după care i-au spus victimei să plece ca să n-o păţească mai rău. Ulterior, banii astfel luaţi au fost împărţiţi între cei trei inculpaţi.

Inculpaţii au fost condamnaţi la pedeapsa închisorii, în cauză făcîndu-se şi aplicarea art. 75 lit. a Cp.

În recurs, inculpaţii au susţinut că în mod greşit s-a reţinut circumstabţa agravantă a săvîrşirii faptei de trei sau mai multe persoane împreună, întrucît inculpatul MN a instigat doar pe ceilalţi doi să săvîrşească infracţiunea, el personal neparticipînd efectiv la comiterea ei.

Să se arate ce trebuia să decidă instanţa de recurs.

45. Instanţa a decis că săvîrşirea faptei de trei sau mai multe persoane — circumstanţă agravantă prevăzută în art. 75 lit. a Cp — poate fi reţinută nu numai atunci cînd se stabileşte existenţa unei înţelegeri exprese între participanţi, ci şi în cazul unui acord tacit, reflectat în materialitatea faptelor.

Să se arate, motivat, dacă soluţia instanţei este corctă.

46. În speţă, partea vătămată a fost bătută de trei inculpaţi, însă s-a împăcat cu doi dintre ei, situaţie în care pentru cel de-al treilea a intervenit răspunderea penală, iar instanţa a reţinut şi circumstanţa agravantă prevăzută în art. 75 lit. a Cp.

Să se arate dacă instanţa a reţinut corect circumstanţa agravantă.

47. S-a reţinut în fapt că inculpatul a comis infracţiunea de furt fiind ajutat de alte persoane, care însă n-au avut cunoştinţă despre faptul că se comite o infracţiune.

Să se arate dacă în speţă poate fi reţinută agravanta săvîrşirii faptei de mai multe persoane şi care conduce la calificarea infracţiunii de furt (art. 209 lit. a Cp).

48. Prin stp. nr. 54 din 1971 a Tj. Timiş, doi infractori majori au fost condamnaţi pentru infracţiunea de tîlhărie prevăzută în art. 211 Cp, reţinîndu-se atît agravanta prevăzută în art. 75 lit. a Cp, cît şi aceea prevăzută în art. 75 lit. c Cp, în urma constatării că la comiterea faptei a participat, alături de cei doi inculpaţi majori — în calitate de autori — şi un minor.

Să se arate dacă instanţa a reţinut corect agravanta prevăzută în art. 75 lit. a, alături de agravanta prevăzută în art. 75 lit. c Cp.

49. Prin dp. nr. 565 din 1970 a Tj. Timiş, s-a constatat că la comiterea infracţiunii au participat un număr de 5 inculpaţi, dintre care unul în calitate de instigator, trei în calitate de autori şi unul în calitate

Scanned with OKEN Scanner

de complice, reținîndu-se agravanta prevăzută în art. 75 lit. a Cp față de toți participanții.

Să se arate dacă agravanta a fost corect reținută.

50. În speță, victima a dat unuia din inculpați o sumă de bani, așteptînd să i se remită pe loc valorile corespunzătoare convenite, dar acest inculpat a fugit cu ei, iar ceilalți doi inculpați au exercitat violențe asupra victimei, pentru a o împiedica să urmărească pe cel care fugise cu banii.

Fapta inculpaților a fost calificată ca tîlhărie în paguba avutului personal (art. 211 al. 1 Cp).

Să se arate dacă fapta a fost comisă în condițiile art. 75 lit. a Cp.

51. Prin stp. nr. 2223 din 1973 a Judecătoriei Drobeta-Turnu Severin, au fost condamnați inculpații GR, GI și RF la diferite pedepse cu închisoare pentru infracțiunea de viol prevăzută în art. 197 al. 2 lit. b, cu aplicarea art. 74 și art. 75 lit. a Cp.

În fapt, s-a reținut că inculpații, în ziua de 19 martie 1973, prin constrîngere, au avut raporturi sexuale cu persoana vătămată MM, după ce au acostat-o în timp ce victima se întorcea de la căminul cultural din comuna Pătulele, jud. Mehedinți spre domiciliul său. Sentința a rămas definitivă prin nerecurare.

Prin recursul extraordinar introdus în cauză, se critică în parte hotărîrea pronunțată, susținîndu-se că în mod eronat s-a făcut aplicarea dispozițiilor din art. 75 lit. a Cp, întrucît în sarcina inculpaților s-a reținut infracțiunea de viol prevăzută în art. 197 al. 2 Cp, adică varianta agravată a infracțiunii sus-menționate, determinată de împrejurarea că fapta a fost comisă de către mai multe persoane și ca atare, în speță, nu se mai putea aplica și circumstanța agravantă privitoare la săvîrșirea faptei de către cel puțin trei persoane.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat.

52. În sarcina inculpatului, gestionar, a fost reținută infracțiunea de delapidare săvîrșită prin însușirea din magazia pe care o gestiona, singur, a unor produse pe care le-a depozitat în curtea unității, lîngă un gard, de unde apoi au fost ridicate — în baza unei înțelegeri prealabile — de către doi complici care le-au valorificat.

Să se arate dacă în speță erau împlinite condițiile prevăzute în art. 75 lit. a Cp.

53. În sarcina a 4 inculpați, s-a reținut săvîrșirea infracțiunii de încăierare. Întrucît această infracțiune presupune în mod natural participarea mai multor persoane, să se arate dacă există în acest caz agravanta prevăzută în art. 75 lit. a Cp.

54. În speță, instanța a reținut că inculpatul a ucis prin cruzimi victima, concubina sa. Inculpatul a fost condamnat la 20 de ani închisoare, cu un spor de 5 ani pentru săvîrșirea infracțiunii de omor deosebit de grav prevăzută în art. 176 lit. a cu aplicarea art. 75 lit. b și art. 78 al. 2 Cp.

Să se arate dacă soluția instanței era corectă sau nu.

55. Inculpatul LGA a fost condamnat la diferite pedepse pentru săvîrșirea mai multor infracțiuni de furt calificat în paguba avutului personal și în paguba avutului obștesc, cu aplicarea art. 75 lit. c Cp, întrucît la una dintre sustrageri a participat și un minor.

Împotriva sentinței a declarat recurs inculpatul care, printre altele, a arătat greșit a fost reținută circumstanța prevăzută în art. 75 lit. c Cp, deoarece minorul nu a fost trimis în judecată, acesta avînd vîrsta sub 14 ani la data săvîrșirii.

Să se arate dacă recursul este întemeiat ori nu.

56. Prin stp. nr. 267 din 1970 a Tj. Prahova, inculpatul LG a fost condamnat la 12 ani închisoare pentru infracțiunea de omor calificat, la 10 luni pentru infracțiunea de incest, cu aplicarea circumstanțelor atenuante, urmînd să execute — în urma contopirii — pedeapsa de 12 ani închisoare, iar inculpata LE a fost condamnată la 5 luni închisoare pentru infracțiunea de incest. Instanța a reținut în fapt că inculpații deși frate și soră, au întreținut raporturi sexuale în urma cărora inculpata LE a dat naștere unui copil. Imediat după naștere, inculpatul LG a ucis copilul prin obturarea căilor respiratorii, după care a ascuns cadavrul în pădurea aflată în apropierea locuinței lor.

Procuratura județeană Prahova a declarat recurs în care se susține, printre altele, că în mod nelegal instanța de fond a înlăturat, în ceea ce îl privea pe inculpatul LG, aplicarea art. 75 lit. c Cp, text menționat în cuprinsul actului de trimitere în judecată — deși la data comiterii infracțiunii de incest inculpata LE era minoră.

Prima instanță a înlăturat aplicarea dispozițiilor art. 75 lit. c Cp cu motivarea că aceste dispoziții ar avea aplicabilitate numai în cazul pluralității ocazionale de infractori nu și în cazul pluralității naturale, cum este cazul infracțiunii de incest.

Să se arate dacă recursul procuraturii era întemeiat sau nu.

57. Prin stp. nr. 125 din 1971 a Tj. Cluj, au fost condamnați, printre alții, inculpatul CAV la 6 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b pentru infracțiunea de asociere pentru săvîrșirea de infracțiuni, prevăzută în art. 323 cu aplicarea art. 75 lit. c Cp și inculpatul VS la 5 ani închisoare.

În recurs, primul inculpat a criticat sentința pentru reținerea circumstanței agravante prevăzută în art. 75 lit. c. Cp, întrucît el nu a avut cunoștință că inculpatul VS era minor.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

58. Prin stp. nr. 86 din 1971 a Tj. Constanța, a fost condamnată, printre altele, și inculpata VM, la 1 an și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de prostituție, prevăzută în art. 328, cu aplicarea art. 75 lit. c Cp.

Inculpata VM, originară din Fetești, s-a despărțit în fapt de soțul ei și, venind în orașul Constanța, și-a cîștigat în mod obișnuit. banii necesari întreținerii, prin practicarea de raporturi sexuale cu marinari străini. În cadrul acestei activități ea a cunoscut-o pe AV și, ca urmare, în repetate rînduri, a venit pentru a practica prostituția la domiciliul numitei, plătind de fiecare dată inculpatei AM, mama numitei AV, în schimbul camerei ce i se punea la dispoziție, cîte 100 lei.

Inculpata AV — în vîrstă de 15 ani — neavînd preocupări școlare și nefiind supravegheată de părinți, a început să frecventeze barurile și

restaurantele, în compania unor fete de moravuri ușoare și a unor marinari străini și să aibă raporturi sexuale cu aceștia, în schimbul unor foloase materiale. Aceste raporturi sexuale minora le practica uneori la domiciliul familiei și, pentru camera pe care o folosea, plătea de fiecare dată, mamei sale — inculpata AM — cîte 100 lei.

Față de această situație, să se arate dacă instanța a reținut corect agravanta prevăzută în art. 75 lit. c Cp.

58. În sarcina inculpatului s-a reținut împrejurarea că a săvîrșit infracțiunea de vătămare corporală gravă din răzbunare — determinată de o faptă reală a părții vărămate.

Să se arate dacă această împrejurare poate constitui temei pentru aplicarea agravantei prevăzute în art. 75 lit. d Cp.

60. Inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiuni de omor asupra soției sale (art. 175 lit. c cu aplicarea art. 75 lit d Cp) — motivul josnic constituindu-l gelozia.

Judecînd cauza, instanța a decis că pentru a se reține împrejurarea săvîrșirii infracțiunii din motive josnice, în sensul art. 75 lit. d Cp, trebuie să se constate că făptuitorul a avut mobiluri ori a urmărit scopuri care, în mod obișnuit, nu caracterizează latura subiectivă a infracțiunii săvîrșite. Gelozia în caz de omor săvîrșit asupra soției nu constituie un motiv josnic.

Să se arate dacă soluția instanței este corectă sau nu.

61. Inculpatul a fost trimis în judecată pentru infracțiunea de tîlhărie, reținîndu-se că, avînd calitatea de paznic, a săvîrșit infracțiunea noaptea, pe stradă, în timp ce, fiind în uniformă, executa serviciul de pază a întreprinderii, perseverînd în acțiunea de deposedare a părții vătămate de bunuri și de păstrare a bunurilor sustrase, chiar și după intervenția organelor de miliție, nepermițînd intrarea acestora în întreprindere pentru cercetări și nerestituind părții vătămate bunurile sale nici după ce au fost găsite.

Să se arate dacă în speță erau aplicabile dispozițiile din art. 75 al. fin. Cp.

62. Inculpatul în speță era cunoscut ca un element stăpînit de viciul beției, inspirînd celor din jur o spaimă permanentă, care și-a ucis concubina cu care avea un copil minor, aplicîndu-i numeroase lovituri de cuțit chiar și după ce aceasta se prăbușise, pentru ca apoi, la intervenția martorilor, să fugă de la locul faptei, încercînd să se sustragă urmăririi penale, iar cu ocazia cercetărilor a adoptat o poziție echivocă, făcînd declarații contradictorii.

Să se arate dacă în speță erau aplicabile dispozițiile din art. 75 al. fin. Cp.

53. UFG a fost condamnat la 20 de ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunilii de omor calificat și deosebit de grav, prevăzută în art. 174 raportat la art. 175 lit. c și la art. 176 lit. a Cp.

Instanța a reținut că, venind acasă, inculpatul și-a manifestat nemulțumirea față de faptul că soția nu i-a cumpărat țigări și a început să o lovească cu pumnii și picioarele timp de peste 45 minute în toate

Scanned with OKEN Scanner

zonele corpului. În acest interval, victima a încercat să se salveze prin fugă, dar a fost ajunsă în apropierea ușii apartamentului de către inculpat, care a prins-o de păr, continuînd să o lovească cu două bucăți de lemn, în prezența celor două fiice minore ale sale.

Urmare a agresiunii suferite, victima a decedat, la autopsie constatîndu-se multiple semne de violență în toate regiunile corpului, moartea datorîndu-se șocului hemoragic și traumatic cauzat, între altele, de fracturarea a 6 coaste, ruptura splinei și hematom în cavitatea craniană.

În recursul procuraturii se critică sentința pentru că la individualizarea pedepsei nu a ținut seama și de dispozițiile art. 75 al. ultim — împrejurări ce imprimă faptei un caracter deosebit de grav și anume de faptul că anterior a mai bătut pe victimă, izgonind-o adesea de la domiciliu, că a fost sancționat și contravențional pentru aceasta și că, așa cum au arătat martorii, de multe ori o bătea cu bastonul sau o introducea în cada de la baie cu apă fiebinte unde o ținea mai mult timp, precum și împrejurarea că actele de cruzime au fost comise în fața fiicelor minore.

Să se arate dacă recursul procuraturii era întemeiat.

64. Prin stp. nr. 115 din 1973, Tj. Ilfov a condamnat pe inculpatul EA la 2 ani și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte prevăzută în art. 183 Cp, cu aplicarea art. 73 lit. b și 76 din același cod.

S-a reținut în fapt că între EA și victima AD, care era înfietorul concubinei, s-a iscat o discuție care a degenerat, AD aplicînd inculpatului două lovituri în cap cu un ciocan, iar inculpatul, ripostînd, i-a aplicat victimei mai multe lovituri în cap și pe corp cu un lemn. În urma loviturilor primite, AD a decedat.

În recurs, procurorul a susținut că, pe lîngă circumstanța atenuantă a provocării, instanța trebuia să observe că în speță existau și cicumstanțe agravante (vîrsta înaintată a victimei, starea de ebrietate a acesteia, împrejurarea că victima era tatăl adoptiv al concubinei inculpatului și că erau găzduiți în locuința victimei atît inculpatul cu concubina cît și cei 5 copii ai acestora), care puteau conduce la concluzia că erau aplicabile dispozițiilor din art. 75 al. fin. Cp.

Să se arate ce urma să decidă instanța de recurs.

65. Inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea unei infracțiuni, reținîndu-se în cauză circumstanțe atenuante, dar și starea de recidivă a inculpatului.

Să se arate ce dispoziții erau aplicabile pentru individualizarea pedepsei și care sînt limitele de pedeapsă între care se putea stabili pedeapsa în speță.

66. În sarcina inculpatului TV s-a reținut că, în ziua de 6 mai 1975, în urma unor discuții, a aplicat victimei BG numeroase lovituri cu un cuțit, din care una în regiunea gîtului care i-a provocat moartea.

Tj. Suceava, prin stp. nr. 50 din 1975, a condamnat pe TV la 10 ani închisoare plus un spor de 4 ani și interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp pe termen de 5 ani, pentru infracțiunea de omor prevăzută în art. 174, cu aplicarea art. 73 lit. b, 76, 37 lit. b și 39 al. 4 Cp.

Să se arate dacă pedeapsa a fost corect stabilită.

Scanned with OKEN Scanner

67. Prin stp. nr. 53 din 1975 a Tj. Caraș-Severin, inculpatul CGh. a fost condamnat la 25 de ani închisoare și 6 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp, pentru infracțiunea de omor calificat prevăzută în art. 174, 175 lit. c și d Cp, cu aplicarea art. 37 lit. a, art. 39 al. 2 și art. 80 Cp. În baza art. 9 din Decretul nr. 521 din 1972, s-a revocat grațierea pedepsei de 8 luni închisoare rămasă neexecutată din pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată prin stp. nr. 285 din 1972 a Judecătoriei Oravița și s-a dispus executarea și a acestui rest de pedeapsă.

Să se arate dacă pedeapsa a fost corect stabilită.

Secțiunea a III-a

SUSPENDAREA CONDIȚIONATĂ A EXECUTĂRII PEDEPSEI

Condițiile de aplicare a suspendării condiționate

Art. 81. — Instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o anumită durată, dacă sînt întrunite următoarele condiții:

a) pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 2 ani sau amenda, iar pentru infracțiunile contra avutului obștesc pedeapsa aplicată este de cel mult un an;

b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii, afară de cazul cînd condamnarea intră în vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 38;

c) se apreciază că scopul pedepsei poate fi atins chiar fără executarea acesteia.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei poate fi acordată și în caz de concurs de infracțiuni, dacă pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult un an și sînt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1 lit. b și c. Dacă una dintre faptele aflate în concurs este o infracțiune contra avutului obștesc, suspendarea poate fi acordată dacă pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 6 luni și sînt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1 lit. b și c.

În cazul condamnării pentru o infracțiune prin care s-a produs o pagubă avutului obștesc, instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei numai dacă paguba a fost integral reparată pînă la pronunțarea hotărîrii.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei nu atrage suspendarea executării măsurilor de siguranță și a obligațiilor civile prevăzute în hotărîrea de condamnare.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei trebuie motivată.

Termenul de încercare

Art. 82. — Durata suspendării condiționate a executării pedepsei constituie termen de încercare pentru condamnat și se compune din cuantumul pedepsei închisorii aplicate, la care se adaugă un interval de timp de 2 ani.

În cazul cînd pedepsa a cărei executare a fost suspendată este amenda, termenul de încercare este de un an.

Termenul de încercare se socotește de la data cînd hotărîrea prin care s-a pronunțat suspendarea condiționată a executării pedepsei a rămas definitivă.

Scanned with OKEN Scanner

Revocarea în cazul săvîrșirii unei infracțiuni

Art. 83. — — Dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat a săvîrșit din nou o infracțiune, pentru care s-a pronunțat o condamnare definitivă chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă suspendarea condiționată, dispunînd executarea în întregime a pedepsei, care nu se contopește cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune.

Revocarea suspendării pedepsei nu are loc însă, dacă infracțiunea săvîrșită ulterior a fost descoperită după expirarea termenului de încercare.

Dacă infracțiunea ulterioară este săvîrșită din culpă, se poate aplica suspendarea condiționată a executării pedepsei chiar dacă infractorul a fost condamnat anterior cu suspendarea condiționată a executării pedepsei. În acest caz nu mai are loc revocarea primei suspendări.

La stabilirea pedepsei pentru infracțiunea săvîrșită după rămînerea definitivă a hotărîrii de suspendare nu se mai aplică sporul prevăzut de lege pentru recidivă.

Revocarea în cazul neexecutării obligațiilor civile

Art. 84. — Dacă pînă la expirarea termenului de încercare condamnatul nu a îndeplinit obligațiile civile stabilite prin hotărîrea de condamnare, instanța poate dispune revocarea suspendării executării pedepsei, afară de cazul cînd cel condamnat dovedește că nu a avut putința de a îndeplini acele obligații.

Anularea suspendării pentru infracțiuni săvîrșite anterior

Art. 85. — Dacă se descoperă că cel condamnat mai săvîrșise o infracțiune înainte de pronunțarea hotărîrii prin care s-a dispus suspendarea sau pînă la rămînerea definitivă a acesteia, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea termenului de încercare, suspendarea condiționată a executării pedepsei se anulează, aplicîndu-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni sau recidivă.

Anularea suspendării executării pedepsei nu are loc, dacă infracțiunea care ar fi putut atrage anularea a fost descoperită după expirarea termenului de încercare.

În cazurile prevăzute în alin. 1, dacă pedeapsa rezultată în urma contopirii nu depășește un an, instanța aplică dispozițiile art. 81 alin. 2. În cazul cînd se dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei, termenul de încercare se calculează de la data rămînerii definitive a hotărîrii prin care s-a pronunțat anterior suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Reabilitarea în cazul suspendării condiționate a executării pedepsei

Art. 86. — Dacă condamnatul nu a săvîrșit din nou o infracțiune înăuntrul termenului de încercare și nici nu s-a pronunțat revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei în baza art. 83 și 84, el este reabilitat de drept.

1. Prin stp. nr. 667 din 1972 a Judecătoriei Oltenița, inculpata PE a fost condamnată la 6 luni închisoare, în baza art. 208 raportat la art. 224 al. 1 Cp și la 6 luni închisoare în baza art. 288 al. 1 Cp. În teme-

Scanned with OKEN Scanner

iul art. 33 lit. a, instanța a aplicat inculpatei pedeapsa de 6 luni închisoare și a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei în temeiul art. 81 Cp.

În fapt, prima instanță a reținut că inculpata, salariată la IG LL Oltenița, a sustras de la magazia de imprimate a unității, în ziua de 8 martie 1972, un număr de 59 imprimate de abonamente de călătorie cu autobuzul, în alb, în valoare totală de 2124 lei, socotite a cîte 36 lei bucata; 4 dintre aceste abonamente pe care inculpata le-a falsificat prin completare, parafare și ștampilare, au fost vîndute unor salariați ai Filaturii Oltenița, care făceau naveta între întreprindere și orașul Oltenița.

Procuratura locală Oltenița a declarat recurs criticînd sentința, printre altele, pentru aplicarea art. 81 Cp, față de cuantumul prejudiciului și gravitatea faptelor.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

2. Prin stp. nr. 423 din 1984, Judecătoria Cîmpulung a dispus trimiterea inculpatei minore SN într-o școală specială de muncă și reeducare pe timp de 2 ani, iar în baza art. 81 Cp, această măsură educativă a fost suspendată condiționat pe o durată de 4 ani.

Să se arate dacă sentința era legală și temeinică în ce privește aplicarea art. 81 Cp la o măsură educativă.

3. Inculpatul — care în anul 1976 a fost condamnat definitiv la o pedeapsă de 1 an închisoare, constatîndu-se totodată că acea pedeapsă este grațiată în întregime conform art. 1 lit. a din Decretul nr. 222 din 1976 — , începînd din anul 1975 a deținut, fără autorizație, o armă care în luna martie 1978 a fost găsită la domiciliul său; pentru această din urmă infracțiune, prevăzută în art. 279 al. 1 Cp, el a fost condamnat la un an închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Infracțiunea prevăzută în textul sus-menționat fiind o infracțiune continuă — a cărei săvîrșire s-a prelungit și după rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare anterioare, dar care a luat sfîrșit mai înainte ca termenul de încercare privind grațierea primei pedepse să fie expirat — rezultă că în ceea ce privește această infracțiune trebuia reținută starea de recidivă postcondamnatorie prevăzută în art. 37 lit. a Cp.

Întrucît condamnarea anterioară subzista — neintervenind vreunul din cazurile prevăzute în art. 38 Cp — să se arate dacă sentința era corectă sau nu.

4. Prin d. nr. 447 din 1978 a Tj. Vîlcea, în urma rejudecării cauzei în fond după casare, inculpata MG a fost condamnată la 2 ani închisoare cu obligare la muncă corecțională și totodată s-a dispus suspendarea condiționată a executării aceleiași pedepse.

Să se arate dacă soluția instanței este legală.

5. Inculpatul, judecat pentru un concurs de infracțiuni, între care infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor obștești, a fost condamnat la o pedeapsă rezultantă de 1 an închisoare.

Să se arate dacă era posibilă suspendarea condiționată a acestei pedepse.

6. Inculpatul GM a fost condamnat, prin stp. nr. 84 din 1982 a Judecătoriei Satu Mare, la 6 luni închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de furt în paguba avutului obștesc, prevăzută în art. 224 al. 1 Cp

Scanned with OKEN Scanner

și la un an închisoare pentru infracțiunea de furt calificat în paguba avutului obștesc (art. 208, 209 lit. c, raportate la art. 224 al. 1 Cp).

S-a constatat că cea dintîi pedeapsă a fost grațiată în temeiul art. 1 din Decretul nr. 189 din 1981, iar cu privire la cea de a doua pedeapsă s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei în temeiul art. 81 Cp. Sentința a rămas definitivă prin nerecurare.

Să se arate dacă sentința era legală și temeinică.

7. În sarcina inculpatului s-a reținut săvîrșirea unui concurs de infracțiuni pentru care s-au stabilit pedepse cu închisoarea pe diferite termene, însă sub un an, toate pedepsele fiind grațiate în întregime condiționat.

Să se arate dacă era posibilă suspendarea condiționată a executării pedepselor stabilite și care nu puteau fi contopite datorită grațierii lor condiționate.

8. Prin stp. nr. 360 din 1980 aJudecătoriei Ploiești, inculpata NI a fost condamnată la 6 luni închisoare cu executarea prin muncă corecțională, pentru infracțiunea de neglijență în serviciu (art. 249 al. 1 Cp), reținîndu-se că a cauzat unității de mercerie unde era gestionară un prejudiciu de 52.598 lei. S-a constatat că prejudiciul era acoperit în parte, respectiv 35.570 lei împreună cu vînzătoarea CE care nu a fost trimisă în judecată, a fost obligată la acoperirea diferenței de21.028 lei în solidar cu responsabilii civilmente, garanții GJ și Gh.C.

Recursul declarat de inculpantă a fost admis, înlăturîndu-se executarea prin muncă. Totodată s-a dispus, în temeiul prevederilor art. 81 Cp, suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Să se arate dacă hotărîrea instanței de recurs era legală și temeinică.

9. Prin stp. 2340 din 1982, Judecătoria Ploiești a condamnat pe inculpatul MV la 1 an închisoare pentru infracțiunea de vătămare corporală din culpă prevăzută în art. 184 al. 2 și 4, raportat la art. 182 al. 1 Cp, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Instanța a reținut că, în ziua de 5 noiembrie 1982, inculpatul MV, conducînd un autotursim pe șoseaua Ploiești-București, a accidentat grav pe victima IC, producîndu-i vătămări care au necesitat 80 de zile îngrijiri medicale pentru vindecare.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs procuratura, susținînd că nu erau întrunite condițiile prevăzute în art. 81 al. 3 Cp, întrucît inculpatul nu a reparat prejudiciul cauzat avutului obștesc, reprezentînd costul cheltuielilor ocazionate cu spitalizarea victimei, către Spitalul „Dr. Gh. Marinescu" — București suma de 3510 lei și către Spitalul județean Prahova suma de 3350 lei.

Să se arate dacă recursul era întemeiat sau nu.

10. Inculpatul, trimis în judecată și condamnat pentru săvîrșirea unei infracțiuni, a cerut instanței suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Instanța a reținut că anterior săvîrșirii infracțiunii care a atras condamnarea, față de inculpat s-a luat o măsură de influențare obștească de

către comisia de judecată, pentru săvîrșirea unei fapte de același fel cu aceea care a atras condamnarea.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța, avînd în vedere conduita făptuitorului.

11. Prin stp. nr. 563 din 1971, Judecătoria Buftea a condamnat pe inculpatul FP la 1 an și 2 luni închisoare pentru infracțiunea de abandon de familie prevăzută în art. 305 lit. c Cp.

S-a reținut în fapt că inculpatul, obligat prin sentința judecătorească definitivă la plata pensiei de 150 lei lunar pentru întreținerea fiului său minor FI, nu a achitat această pensie cu începere de la 1 ian. 1970, deși avea posibilități materiale.

Recursul declarat de inculpat a fost respins.

Din actele dosarului rezultă că instanțele nu au stăruit în a verifica dacă inculpatul și-a îndeplinit obligațiile în cursul judecății pentru ca, în caz afirmativ, potrivit art. 305 al. 3 și 4 Cp, să pronunțe o condamnare cu suspendarea executării pedepsei.

Întrucît la dosar exista o declarație autentificată din care rezultă că după judecarea cauzei în fond inculpatul și-a îndeplinit obligațiile, să se arate dacă hotărîrile erau temeinice și legale.

12. Inculpata TA a fost condamnată la cîte 3.000 lei amendă pentru săvîrșirea a două infracțiuni de furt în condițiile art. 210 Cp. În baza art. 53 lit. a și 34 lit. c Cp, s-a dispus ca inculpata să execute pedeapsa amenzii de 3.000 lei.

Instanța a reținut că inculpata a furat de la părțile vătămate PI și CF, care o găzduiseră, mai multe obiecte de îmbrăcăminte.

Întrucît inculpata s-a sustras cu rea-credință de la executarea amenzii, Judecătoria Strehaia a dispus, prin stp. nr. 18 din 1983, rămasă definitivă prin nerecurare, înlocuirea pedepsei amenzii de 3.000 lei, cu 3 luni închisoare și totodată a dispus suspendarea executării acestei pedepse.

Să se arate dacă măsura suspendării executării a fost legal dispusă.

13. Inculpatul, trimis în judecată și condamnat pentru săvîrșirea unei infracțiuni, a solicitat suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În cursul judecății a intervenit un act de grațiere care era aplicabil și condamnatului.

Să se arate dacă instanța putea să pronunțe suspendarea condiționată a pedepsei pronunțate în cauză.

14. Prin stp. nr. 549 din 1978, Judecătoria Oltenița l-a condamnat pe inculpatul SC la 6 luni închisoare cu obligare la muncă corecțională, făcîndu-se mențiunea că cel condamnat este lipsit de drepturile arătate în art. 64 lit. a, b și c, în condițiile art. 71 Cp.

Tribunalul județean Ilfov a admis recursul declarat de procuratură, prin dp. nr. 81 din 1979, a casat parțial sentința, dispunînd suspendarea condiționată a executării pedepsei în condițiile art. 81 Cp, menținînd totodată pedepsele accesorii prevăzute în sentința casată.

Să se arate dacă decizia instanței de recurs era legală.

Scanned with OKEN Scanner

15. Instanța a condamnat pe inculpat la pedeapsa închisorii și, constatînd că erau îndeplinite condițiile prevăzute în art. 81 Cp, a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei, dar a omis să motiveze luarea măsurii suspendării.

Să se arate dacă această omisiune conduce la anularea hotărîrii, avînd în vedere că, din actele dosarului, rezultă că erau într-adevăr îndeplinite condițiile legale pentru suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate.

16. Judecătoria Baia Mare, prin stp. nr. 1157 din 1972, a condamnat pe inculpata CE la un an închisoare pentru infracțiunea de speculă prevăzută în art. 295 lit. c Cp, pedeapsă din care s-a scăzut timpul cît inculpata a fost arestată preventiv de la 29 martie la 10 iunie 1972.

În baza art. 81 Cp, instanța a suspendat condiționat executarea restului de pedeapsă pe o durată de 2 ani, 10 luni și 13 zile.

Să se arate dacă termenul de încercare era legal stabilit de instanță.

17. În sarcina inculpatului s-a reținut săvîrșirea a două infracțiuni concurente, pentru care instanța a aplicat pedepse cu închisoarea pînă la un an și a dispus totodată suspendarea condiționată a executării acestora. Constatînd apoi că ambele pedepse erau grațiate în întregime condiționat, instanța a stabilit un termen de încercare unic, calculat în raport cu pedeapsa cea mai grea.

Să se arate dacă soluția este corectă în ce privește stabilirea termenului de încercare al suspendării executării pedepsei.

18. După ce a fost condamnat la pedeapsa închisorii cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cel condamnat a beneficiat de grațierea parțială condiționată a pedepsei.

Întrucît grațierea parțială a fost condiționată, să se arate cînd operează reducerea din termenul de încercare, cu durata pedepsei grațiate parțial.

19. Prin stp. nr. 3 din 1972 a Tj. Arad, inculpatul NV a fost condamnat la 1 an închisoare pentru infracțiunea de tîlhărie prevăzută în art. 211 al. 1 Cp, cu aplicarea art. 41 al. 2, 42, 74 și 76 lit. d Cp.

Prin recursul procuraturii s-a criticat hotărîrea pentru netemeinicie și nelegalitate, susținîndu-se, în esență, că inculpatul, fiind condamnat anterior la 3 luni închisoare pentru infracțiunea de furt calificat, cu aplicarea art. 81 Cp și săvîrșind o nouă infracțiune în cursul termenului de încercare, trebuia să se dispună revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei conform art. 83 Cp.

Întrucît la data aplicării pedepsei pentru tîlhărie, condamnarea pentru infracțiunea anterioară nu era definitivă, să se arate dacă se putea dispune revocarea suspendării executării pedepsei conform art. 83 Cp.

20. În cursul termenului de încercare al suspendării condiționate a executării pedepsei, condamnatul a săvîrșit din nou o infracțiune pentru care s-a pronunțat o condamnare rămasă definitivă, la pedeapsa amenzii.

Să se arate dacă în speță trebuia să se dispună revocarea suspendării executării pedepsei.

Scanned with OKEN Scanner

21. Prin stp. nr. 78 din 1969 a Tj. Olt, inculpatul PF a fost condamnat la 8 luni închisoare pentru infracțiunea de furt calificat în paguba avutului obștesc. Prin aceeași sentință s-a dispus și revocarea suspendării executării pedepsei de 3 luni aplicată pentru infracțiunea de speculă, urmînd ca inculpatul să execute și această pedeapsă, în total 11 luni închisoare.

Inculpatul a declarat recurs în care a susținut printre altele că revocarea suspendării executării pedepsei de trei luni s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor art. 83 Cp, autorul faptei fiind descoperit la 14 oct. 1968, după expirarea termenului de încercare.

Întrucît fapta a fost descoperită la 11 iunie 1968, deci înăuntrul termenului de încercare, să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

22. În cursul termenului de încercare al suspendării condiționate a executării pedepsei, condamnatul a săvîrșit din nou o infracțiune.

Întrucît cu privire la infracțiunea care a atras condamnarea cu suspendare a intervenit amnistia în cursul termenului de încercare, să se arate dacă se mai poate revoca suspendarea executării pedepsei.

23. În speță, instanța de judecată a dispus revocarea suspendării executării pedepsei și executarea atît a pedepsei pronunțate pentru infracțiunea săvîrșită din nou, cît și a pedepsei anterioare a cărei executare fusese suspendată condiționat.

Întrucît între timp a intervenit un act de clemență prin care a fost grațiată în întregime pedeapsa cu privire la care s-a revocat suspendarea, să se arate dacă se mai putea dispune executarea acesteia.

24. Prin stp. nr. 124 din 1969 a Judecătoriei Giurgiu, inculpatul EA a fost condamnat la 6 luni închisoare pentru infracțiunea de furt prevăzută în art. 208 Cp și la cîte 5 luni închisoare pentru alte două infracțiuni de furt prevăzute de același text.

Potrivit art. 34 lit. a Cp, s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, de 6 luni închisoare. Totodată, în baza art. 83 al. 1 Cp, s-a dispus revocarea suspendării executării unei pedepse de 6 luni închisoare aplicată aceluiași inculpat prin stp. nr. 72 din 1966 a fostului Tribunal popular al raionului Fetești.

Sentința a rămas definitivă prin nerecurare.

În cauză a fost introdus recurs extraordinar prin care se critică sentința în ce privește greșita revocare a suspendării executării pedepsei de 6 luni.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat, avînd în vedere că din actele dosarului rezultă că dintre cele trei infracțiuni de furt, reținute de instanță ca fiind săvîrșite ulterior, două au fost săvîrșite după expirarea termenului de încercare, iar cea de a treia, deși comisă în termenul de încercare, a fost descoperită după expirarea termenului de încercare.

25. Prin hotărîre judecătorească definitivă, inculpatul HI a fost condamnat la pedeapsa închisorii de 6 luni cu suspendarea condiționată a executării. Înainte de împlinirea termenului de încercare, inculpatul a

Scanned with OKEN Scanner

săvîrșit din nou o infracțiune intenționată pentru care a fost condamnat la pedeapsa închisorii de 6 luni, cu executarea prin muncă corecțională.

Să se arate dacă pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune se poate executa prin muncă corecțională.

26. Prin stp. nr. 6162 din 1972 a Judecătoriei Pitești, inculpata MM a fost condamnată la 6 luni închisoare pentru infracțiunea de distrugere din culpă în paguba avutului obștesc, prevăzută în art. 219 al. 1 și 232 al. 1 Cp. În baza art. 81 Cp. s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei. Sentința a rămas definitivă prin nerecurare.

Prin cererea înregistrată la Judecătoria Pitești la data de 23 ian. 1976, condamnata a solicitat să se constate reabilitarea ei de drept pentru condamnarea menționată.

Cererea sus-numitei a fost respinsă prin stp. nr. 536 din 1976, cu motivarea că petiționara fiind condamnată pentru o infracțiune în paguba avutului obștesc, nu poate beneficia de reabilitare de drept.

Întrucît dispozițiile art. 86 Cp privind reabilitarea în caz de suspendare condiționată a executării pedepsei nu fac nici o distincție între infracțiuni contra avutului obștesc și alte infracțiuni, să se arate dacă soluția instanței era legală și temeinică.

Secțiunea a IV-a

MUNCA CORECȚIONALĂ

Condiții de aplicare (abrogat parțial tacit prin dispozițiile art. 1 din D. nr. 218/1977)

Art 86[1] — În cazul în care instanța apreciază că sînt suficiente temeiuri ca scopul pedepsei să fie atins, fără privațiune de libertate, prin prestarea unei munci, poate dispune obligarea la muncă corecțională a condamnatului, pe durata pedepsei aplicate, dacă sînt întrunite următoarele condiții:

a) pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 2 ani;

b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii, afară de cazul cînd condamnarea intră în vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 38.

Obligarea la muncă corecțională poate fi dispusă și în caz de concurs de infracțiuni, dacă pedeapsa aplicată pentru concursul de infracțiuni este de cel mult 2 ani închisoare și sînt întrunite celelalte condiții prevăzute în alineatul precedent.

Cazuri de neaplicare (abrogat tacit prin dispozițiile art. 1 al. 2 din D. nr. 218/1977)

Art.86[2]. — Obligarea la muncă corecțională nu poate fi dispusă în cazul săvîrșirii infracțiunilor contra statului, infracțiunilor contra capacității de apărare a României, infracțiunilor contra păcii și omenirii, infracțiunii de omor, infracțiunilor contra siguranței circulației pe căile ferate, infracțiunilor la regimul stabilit pentru anumite activități economice, infracțiunilor prevăzute în art. 177, 178 alin. 3—5, 179, 182, 183, 185, 189—191, 194—204, 209, 211, 212, 214, 215 alin. 2 și 3, 218, 223—229, 231, 232, alin. 2—4, 234—236, 238 alin. 2, 239 alin. 2 240, 245, 248 alin. 2 250—255, 259—261, 164 alin. 2, 266—271, 279, 280, 308—315, 317—319,

Scanned with OKEN Scanner

322 alin. 3, 323, 324 și art. 222 în măsura în care se referă la infracțiuni prevăzute în acest alineat.

Obligarea la muncă corecțională nu se aplică minorilor care nu au împlinit vîrsta de 16 ani, precum și militarilor în termen.

Locul de executare și felul muncii

Art. 86³.—Munca corecțională se prestează pe șantiere, în unități agricole sau forestiere, ori în alte organizații economice condamnatul urmînd să desfășoare o activitate productivă sau de specialitate.

Dacă la data aplicării pedepsei condamnatul lucrează într-o organizație economică, instanța, ținînd seama de aportul deosebit în muncă al acestuia și de posibilitățile lui de reeducare, poate dispune ca munca să se presteze în aceeași organizație.

Cînd se stabilește ca munca să se presteze în aceeași organizație economică, instanța dispune ca cel condamnat să o efectueze în alt loc de muncă, ori chiar în același loc dacă desfășoară o activitate productivă sau de specialitate.

Dacă la data aplicării pedepsei condamnatul nu lucrează într-o org nizație economică, el va executa pedeapsa în una din organizațiile prevăzu în alin. 1.

Munca corecțională se prestează întemeiul mandatului de executare a pedepsei, fără a se încheia contract de muncă. Dacă la data rămînerii definitive a hotărîrii, cel condamnat avea încheiat un astfel de contract, acesta încetează.

În timpul prestării muncii condamnatul nu poate ocupa funcții de conducere, administrative, instructiv-educative sau de gestiune.

Condiții de executare

Art. 86⁴. — Condamnatul este obligat să îndeplinească în timpul prestării muncii toate îndatoririle ce revin la locul de muncă, după caz, salariaților sau membrilor cooperatori, avînd drepturile ce revin acestora cu următoarele limitări :

a) din remunerația netă cuvenită condamnatului, potrivit normelor legale pentru munça prestată, se reține o cotă de 15—50% stabilită în raport de cuantumul acestei remunerații și de îndatoririle condamnatului pentru întreținerea altor persoane și care se face venit la bugetul statului. Această cotă și organul care o stabilește sînt prevăzute în legea privind executarea pedepselor. În cazul condamnatului minor, limitele reținerii se reduc la jumătate ; (ultima dispoziție a fost abrogată tacit prin Decretul nr. 218/1977).

b) condamnatul nu are drept la concediu de odihnă, iar durata muncii prestate nu se consideră vechime în muncă ;

c) cuantumul ajutorului pentru incapacitatea temporară de muncă determinată de boală sau accident, ori al ajutorului în caz de maternitate este de 50% din remunerația netă cuvenită condamnatului după reținerea cotei prevăzute la lit. a.

Condamnatul nu poate părăsi localitatea unde se află organizația economică la care prestează munca fără aprobarea organului poliției.

Scanned with OKEN Scanner

Revocarea obligării la muncă corecțională

Art. 86⁵. — Dacă condamnatul nu se prezintă la locul de muncă ori se sustrage în orice mod de la prestarea muncii, instanța revocă obligarea la muncă corecțională.

În cazul în care condamnatul nu-și îndeplinește în mod corespunzător îndatoririle de muncă ori părăsește fără învoire localitatea unde se află organizația economică la care prestează munca, instanța poate revoca obligarea la muncă corecțională.

Cînd condamnatul nu mai poate presta munca din cauza pierderii totale a capacității de muncă, instanța revocă obligarea la muncă corecțională și, ținînd seama de împrejurările care au determinat incapacitatea de muncă și de dispozițiile art. 72, dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei chiar dacă nu sînt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 81, ori executarea pedepsei sau a restului de pedeapsă rămas neexecutat într-un loc de deținere.

Dacă după rămînerea definitivă a hotărîrii prin care s-a dispus obligarea la muncă corecțională cel condamnat săvîrșește din nou o infracțiune, înainte de începerea executării pedepsei sau în timpul executării acesteia, instanța revocă obligarea la muncă corecțională. Pedeapsa se aplică potrivit dispozițiilor art. 39 alin. 1 și 2 sau, după caz, ale art. 40.

Dacă infracțiunea ulterioară este săvîrșită din culpă și nu este exceptată de dispozițiile art. 96, alin. 1 (în prezent cele din art. 1 al. 2 din D. 218/77)n.n.), instanța poate aplica și pentru această infracțiune pedeapsa închisorii cu obligarea la muncă corecțională. În acest caz, revocarea nu mai are loc și pedeapsa se aplică potrivit regulilor pentru concursul de infracțiuni.

Obligarea la muncă corecțională se revocă și în cazul în care aceasta s-a aplicat condamnatului care a devenit militar în termen în cursul judecării sau după rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare, dispozițiile art. 62 fiind aplicabile în mod corespunzător.

Dacă obligarea la muncă se revocă potrivit alin. 1, 2 și 4, pedeapsa aplicată sau, după caz, restul de pedeapsă rămas neexecutat, se execută într-un loc de deținere.

Anularea obligării la muncă corecțională

Art. 86⁶. — Dacă cel condamnat mai săvîrșise o infracțiune pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii și aceasta se descoperă mai înainte ca munca corecțională să fi fost executată sau considerată ca executată, instanța, dacă nu sînt întrunite condițiile prevăzute în art. 86 , anulează obligarea la muncă corecțională. Anularea se dispune și în cazul în care hotărîrea de condamnare pentru infracțiunea descoperită ulterior se pronunță după ce munca corecțională a fost executată sau considerată ca executată. Pedeapsa se stabilește, după caz, potrivit regulilor de la concursul de infracțiuni sau recidivă.

La scăderea pedepsei executate în totul sau în parte ori, după caz, la contopirea pedepselor, se aplică dispozițiile privitoare la pedeapsa închisorii, fără a se ține seama dacă una din pedepse se execută prin muncă corecțională. Pedeapsa astfel stabilită se execută într-un loc de deținere.

Scanned with OKEN Scanner

Încetarea obligării la muncă corecțională

Art. 86[7]. — Dacă cel condamnat a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei, a dat dovezi temeinice de îndreptare, a avut o bună conduită, a fost disciplinat și stăruitor în muncă, instanța poate dispune încetarea obligării la muncă corecțională, la cererea organului colectiv de conducere al organizației economice în care condamnatul prestează munca.

Pedeapsa se consideră executată dacă în intervalul de timp de la încetarea obligării la muncă corecțională și pînă la împlinirea duratei pedepsei, cel condamnat nu a săvîrșit din nou o infracțiune. Dacă în același interval condamnatul a comis din nou o infracțiune, instanța poate dispune revocarea încetării obligării la muncă corecțională, dispozițiile art. 61 și 86 alin. 2 fiind aplicabile în mod corespunzător.

DECRET AL CONSILIULUI DE STAT
Nr. 218 din 12 iulie 1977

privind unele măsuri tranzitorii referitoare la sancționarea și reeducarea prin muncă a unor persoane care au săvîrșit fapte prevăzute de legea penală.

Art. 1. — În cazul faptelor prevăzute de legea penală, pentru care pedeapsa aplicată nu depășește 5 ani închisoare, instanțele judecătorești, ținînd seama de gravitatea faptei, de împrejurările în care a fost comisă și de conduita generală a făptuitorului, vor dispune, de regulă, ca executarea pedepsei să se facă prin muncă, fără privare de libertate în unitatea în care acesta este încadrat sau în altă unitate, în fabrici, pe șantiere, în unități agricole sau forestiere ori în alte unități economice.

Dispozițiile alineatului precedent nu se aplică în cazul infracțiunilor grave cum sînt : trădarea de patrie, spionajul, omorul, loviturile sau vătămările cauzatoare de moarte, infracțiunile contra avutului obștesc care au avut consecințe deosebit de grave, precum și în cazul celorlalte infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani.

1. Inculpatul a fost condamnat pentru infracțiunea de ucidere din culpă la 2 ani închisoare, pedeapsă redusă cu 1/3 conform art. 2 din Decretul nr. 521/1972.

Din datele dosarului rezultă că inculpatul nu a mai fost condamnat, că este angajat al unei întreprinderi de exploatare minieră, unde are o comportare ireproșabilă, că urmează cursuri de calificare pentru mașiniști de locomotivă pentru mine.

Să se arate dacă în speță se putea dispune ca pedeapsă aplicată să fie executată prin muncă corecțională.

2. Inculpatul DI a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea unor repetate acte de speculă. În fața instanței el a cerut să fie condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, deoarece este elev la cursurile serale ale liceului industrial și ar putea astfel să-și continuie studiile.

Ținînd seama de gravele carențe educative ale inculpatului, de înclinația acestuia spre cîștiguri fără muncă și de întregul său comportament, instanța a apreciat că nu este cazul să i se suspende executarea

Scanned with OKEN Scanner

pedepsei. În acelaţi timp însă, instanţa a considerat că inculpatul poate fi reeducat şi fără privare de libertate şi, condamnîndu-l la pedeapsa închisorii, a dispus ca aceasta să se execute prin muncă corecţională, condamnatul putînd astfel să-şi continue şcoala.

3. Prin rechizitoriul din 21 iulie 1977 al Procuraturii locale Timişoara, inculpatul VI a fost trimis în judecată pentru săvîrşirea infracţiunii de vătămare corporală prevăzută în art. 181 Cp, comisă prin aceea că, în ziua de 21 iunie 1977, a lovit cu un par peste mînă pe CN, cauzîndu-i fractura antebraţului. Pentru vindecare au fost necesare 45 zile de îngrijiri medicale.

Pentru fapta săvîrşită, instanţa l-a condamnat pe inculpat la 6 luni închisoare cu executarea prin muncă.

Întrucît condamnatul a împlinit vîrsta de pensionare, să se arate dacă obligarea lui la muncă corecţională era legală.

4. Judecătoria a reţinut că inculpatul AL, conducător auto la ITA Iaşi, în urma examinării psihiatrice la care fusese supus, a primit diagnosticul de „psihopatie impulsivă cu insuficientă capacitate de stăpînire", a fost pensionat pentru invaliditate de gradul II, fără a avea capacitatea necesară de a presta o muncă utilă. În aceste condiţii şi ca urmare a consumului excesiv de alcool, AL a săvîrşit infracţiunile de furt calificat în paguba avutului obştesc şi de conducere în stare de ebrietate a unui autovehicul pe drumurile publice. Întrucît inculpatul nu avea capacitatea de a presta o muncă, s-a dispus ca pedeapsa de 8 luni închisoare ce i s-a aplicat să se execute în regim de detenţie.

Pînă la judecarea recursului declarat de inculpat împotriva acestei hotăriri, acesta a fost examinat de comisia de expertiză medicală şi recuperare a capacităţii de muncă şi s-a constatat că i s-a îmbunătăţit capacitatea de muncă, fiind încadrat în gradul III de invaliditate.

Tribunalul judeţean a admis recursul inculpatului şi a dispus ca pedeapsa să fie executată prin muncă corecţională, la aceeaşi unitateITA Iaşi, în funcţia de spălător autor.

Să se arate dacă decizia instanţei de recurs era corectă sau nu.

5. Prin st. 143 din 16 mai 1978 a Judecătoriei Călăraşi, inculpatul TP a fost condamnat la 1 an închisoare pentru infracţiunea de furt calificat în paguba avutului obştesc (art. 209 lit. a, e şi g, raportat la art. 224 al. 1 Cp), dispunîndu-se să execute pedeapsa prin muncă corecţională.

Condamnatul a fost încorporat la 1 iunie 1978 pentru satisfacerea serviciului militar.

Faţă de împrejurarea că inculpatul a devenit militar în termen, să se arate dacă măsura obligării la muncă corecţională se mai putea menţine sau urma să fie revocată.

6. Inculpatul AM, militar în termen, a fost condamnat la 1 an închisoare pentru săvîrşirea infracţiunii de ultraj contra bunelor moravuri şi tulburarea liniştii publice, prevăzută în art. 321 al. 1 Cp, dispunîndu-se ca pedeapsa să fie executată într-o unitate militară disciplinară.

În recursul declarat împotriva hotăririi de condamnare, inculpatul a solicitat executarea pedepsei prin muncă corecţională, deoarece între timp a fost trecut în rezervă.

Scanned with OKEN Scanner

Avînd în vedere dispozițiile din art. 62 al. ultim Cp și din art. 1 din Decretul nr. 218/1977, să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

7. În sarcina inculpatului soldat MGh. s-a reținut faptul că, în ziua de 20 februarie 1978, în timp ce subunitatea din care făcea parte se afla la punctul de lucru Hunedoara, a plecat fără aprobare din subunitate, mergînd acasă, în orașul Petrila, unde a rămas pînă în ziua de 10 mai. 1978, cînd a fost prins de organele de miliție. În acest fel, inculpatul a lipsit nejustificat de la serviciu 79 de zile.

Prin st. 132 din 6 iunie a Trib. mil. de mare unitate Timișoara — rămasă definitivă prin neatacare cu recurs — inculpatul sold. MGh. a fost condamnat la 2 ani și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de dezertare prevăzută în art. 332 al. 1 Cp. În baza art. 83 Cp, s-a revocat dispoziția de suspendare condiționată a executării pedepsei de 6 luni închisoare, ce i s-a aplicat pentru infracțiunea de absență nejustificată, prin st. nr. 20 din 24 ian. 1978 a aceluiași tribunal, urmînd să execute, în total, 3 ani închisoare.

În conformitate cu dispozițiile art. 86 Cp și art. 1 din D. 218 din 1977, s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa prin muncă, urmînd să desfășoare o activitate productivă într-o organizație economică.

Prin recursul extraordinar declarat împotriva sentinței, aceasta este criticată pentru faptul că s-a dispus executarea pedepsei prin muncă corecțională cu încălcarea dispozițiilor din art. 86 al. 1 lit. b Cp, potrivit cărora sînt exceptați de la executarea prin muncă corecțională cei care au fost condamnați anterior la pedeapsa închisorii.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat sau nu.

8. În speță, inculpata mai fusese anterior sancționată contravențional, în baza prevederilor Decretului nr. 153/1970 și de nenumărate ori i s-a atras atenția de către organele de miliție să se încadreze în muncă și să-și asigure astfel în mod licit mijloacele de existență, însă inculpata nu a dovedit receptivitate, continuînd să ducă o viață parazitară, săvîrșind infracțiunea de prostituție.

Față de cele reținute de instanță, să se arate dacă în speță era oportună obligarea la muncă corecțională.

9. Inculpații au sustras, în timpul nopții, de la o fermă agricolă de stat, 6 saci cu furaje combinate, în valoare de 4.500 lei, pe care i-au încărcat în autoturismul condus de unul dintre ei, fiind surprinși de organele de miliție pe cînd se pregăteau să părăsească locul săvîrșirii faptei.

Ținînd seama de împrejurările cauzei, să se arate dacă pedepsele de 1 an și 2 luni închisoare, aplicate inculpaților în baza art. 208, 209 lit. a și e raportate la art. 224 al. 1 Cp, era cazul să fie executate prin muncă corecțională.

10. Instanța sesizată cu judecarea inculpatului pentru infracțiunea de furt comis dintr-un vagon aflat în triajul stației CFR, a constatat că acesta mai săvîrșise și alte fapte de furt în paguba avutului obștesc, că a abandonat locul de muncă și călătorește fără rost prin țară.

Să se arate dacă, în speță, era cazul sau nu ca pedeapsa să se execute prin muncă corecțională.

Scanned with OKEN Scanner

11. S-a reținut de către instanța de judecată că inculpata GN, folosind în mod abuziv funcția sa de contabil, și-a însușit, în mod repetat, prin acte false, suma de 8.850 lei.

Avînd în vedere gravitatea faptei, împrejurările în care a fost săvîrșită și conduita generală a făptuitoarei, să se arate dacă, în speță, era oportună executarea pedepsei prin muncă.

12. Instanța de judecată, constatînd că persoana condamnată s-a sustras cu rea-credință de la executarea pedepsei amenzii, a dispus, în baza art. 63[1] Cp, înlocuirea acesteia cu pedeapsa închisorii. Totodată, instanța a considerat că pentru înlocuirea amenzii ea procedează la o nouă individualizare a pedepsei și a dispus ca pedeapsa închisorii cu care a înlocuit amenda, să fie executată prin muncă corecțională.

Să se arate dacă această soluție este corectă sau nu.

13. Instanța a reținut că, în intervalul de la liberare și pînă la îndeplinirea duratei pedepsei, cel condamnat a săvîrșit din nou o infracțiune. În consecință, a revocat liberarea condiționată și a contopit pedeapsa stabilită ulterior cu restul de pedeapsă rămas de executat din pedeapsa anterioară.

Instanța a considerat că pedeapsa rezultantă nu poate fi executată prin muncă, din moment ce pedeapsa închisorii, stabilită pentru infracțiunea anterioară — din a cărei executare inculpatul fusese liberat condiționat — a fost pronunțată prin hotărîre definitivă, cu executarea în regim de detenție.

Să se arate dacă soluția instanței era întemeiată sau nu.

14. Prin stp. nr. 37 din 1973 a Tj. Vîlcea, a fost condamnată, printre alții, inculpata CCF la 2 ani închisoare, pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor obștești prevăzută în art. 248 al. 1, cu aplicarea art. 42 al. 2 Cp, dispunîndu-se, în baza art. 86[1], ca această pedeapsă să fie executată prin muncă corecțională.

În recursul declarat de procuratură împotriva acestei hotărîri, s-a susținut că obligarea la muncă corecțională era nelegală întrucît inculpata era pensionară gr. II de invaliditate, iar din decizia Direcției pentru probleme de muncă și ocrotiri sociale reiese că inculpata nu poate presta nici o formă de muncă.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

15. Instanța sesizată cu contopirea mai multor pedepse cu închisoarea stabilite pentru infracțiuni concurente judecate separat, a constatat că pentru unele pedepse s-a dispus executarea prin muncă, iar pentru altele executarea în regim de detenție.

Să se arate cum urma să fie executată pedeapsa rezultată în urma contopirii pedepselor.

16. Prin stp. nr. 454 din 1973 a Judecătoriei Sect. 8 București a fost condamnată inculpata PM pentru săvîrșirea infracțiunii de neglijență în serviciu, prevăzută în art. 249 al 1 Cp, la 1 an închisoare. În baza art. 86[1] Cp, s-a dispus executarea pedepsei prin muncă corecțională și totodată s-a dispus aplicarea art. 71 raportat la art. 64 Cp.

Să se arate dacă, în speță, condamnata putea executa pedeapsa în același loc de muncă.

Scanned with OKEN Scanner

17. Judecătoria Curtea de Argeș a condamnat pe inculpatul TGh. la 3 ani închisoare cu executarea prin muncă, pentru infracțiunea de delapidare prevăzută în art. 223 al. 2 cu aplicarea art. 41 al. 2 și al art. 74 și 76 Cp.

Tj. Argeș a admis recursul procuraturii, a majorat pedeapsa la 5 ani închisoare și a înlăturat executarea acesteia prin muncă, cu motivarea că, potrivit art. 1 al. 2 din Decretul nr. 218/1977, nu se putea dispune executarea prin muncă, întrucît pentru infracțiunea săvîrșită pedeapsa este închisoarea mai mare de 10 ani, respectiv între 5 și 15 ani.

Tribunalul Suprem a admis recursul extraordinar declarat în cauză, a casat cele două hotărîri și a redus pedeapsa aplicată inculpatului la 3 ani închisoare.

Prin recursul extraordinar introdus ulterior, este criticată și această ultimă hotărîre, pentru neaplicarea art. 1 din Decretul nr. 218/1977, sensul ca pedeapsa să fie executată prin muncă corecțională.

Să se arate dacă ultimul recurs extraordinar este întemeiat sau nu

18. Inculpatul trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de distrugere din culpă în paguba avutului obștesc care a produs consecințe deosebit de grave a solicitat instanței ca pedeapsa închisorii mai mică de 5 ani ce i-a fost aplicată să fie executată prin muncă corecțională, potrivit art. 1 din Decretul nr. 218/1977, întrucît pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvîrșită este mai mică de 10 ani.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța.

19. Prin stp. nr. 55 din 1978 a Tj. Teleorman, inculpatul GP a fost condamnat la 3 ani închisoare pentru tentativă la infracțiunea de omor prevăzută în art. 20 raportat la art. 174, cu aplicarea art. 73 lit. b Cp.

În recurs, inculpatul a criticat sentința pentru că nu a dispus ca pedeapsa să fie executată prin muncă corecțională.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

20. Inculpatul a fost condamnat pentru săvîrșirea mai multor infracțiuni concurente la pedeapsa închisorii ce nu depășește 5 ani.

Întrucît una dintre infracțiunile aflate în concurs era distrugerea din culpă în paguba avutului obștesc cu consecințe deosebit de grave, pentru care nu se poate dispune obligarea la muncă corecțională, să se arate dacă pedeapsa rezultantă poate fi executată prin muncă.

21. Inculpatul DN a fost condamnat la pedeapsa închisorii cu executarea prin muncă corecțională la același loc de muncă. Constatînd că inculpatul, după săvîrșirea infracțiunii, și-a schimbat locul de muncă, a decis că prin același loc de muncă se înțelege locul unde este încadrat inculpatul la data pronunțării sentinței de condamnare, și nu locul unde acesta era încadrat la data comiterii infracțiunii. În consecință, instanța a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa la noul său loc de muncă.

Să se arate dacă soluția este corectă sau nu.

22. Prin stp. nr. 75 din 1978, Judecătoria Tulcea a condamnat pe inculpatul MGh. la 2 ani și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de delapidare (art. 223 al. 1 Cp).

Scanned with OKEN Scanner

În fapt, prima instanță a reținut că, în calitate de contabil al Șantierului Tulcea, pendinte de Trustul de montaj chimic utilaj București, a încasat de la muncitori suma de 14.123 lei în contul șubelor vîndute acestora, sumă pe care și-a însușit-o.

Tj. Tulcea a admis recursul inculpatului, a redus pedeapsa la 2 ani închisoare, iar în baza art. 1 din Decretul nr. 218/1977 a dispus ca aceasta să fie executată prin muncă productivă în altă unitate.

În recursul extraordinar declarat împotriva acestor hotărîri, se arată că instanțele nu au avut rol activ și nu au verificat dacă existau posibilități de îndreptare a condamnatului prin prestarea muncii în unitatea în care se afla încadrat după săvîrșirea infracțiunii, ca statistician la IJGCL Tulcea.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat sau nu.

23. Prin hotărîre judecătorească definitivă s-a dispus ca cel condamnat să execute pedeapsa prin muncă, în aceeași unitate, la același loc de muncă.

Unitatea a cerut însă, prin contestație la executare, schimbarea locului de executare a pedepsei în altă unitate, motivînd că ea nu are post în schemă și fond de retribuire corespunzător.

Să se arate dacă motivele invocate de unitate pot conduce la schimbarea locului de muncă al condamnatului.

24. În speță, condamnata, care executa prin muncă corecțională o pedeapsă la o unitate din Reșița, unde își avea domiciliul, a solicitat, pe calea contestației la executare, să fie mutată la o altă unitate din Lugoj, deoarece s-a despărțit în fapt de soțul ei și nu mai locuiește la domiciliul conjugal, ci la căminul de nefamiliști al întreprinderii.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța în soluționarea contestației.

25. În speță, s-a dispus ca inculpata — condamnată la 2 ani închisoare — să execute pedeapsa prun muncă la grădinița de copii de pe lîngă o CAP, cu activitate numai în timpul verii.

Avînd în vedere durata pedepsei și specificul locului de muncă, să se arate dacă hotărîrea instanței era legală și temeinică.

26. În speță, inculpatul a fost condamnat pentru săvîrșirea infracțiunii de ucidere din culpă, prevăzută în art. 178 al. 2 Cp, la pedeapsa închisorii cu executare prin muncă, în același loc de muncă avut anterior comiterii infracțiunii.

Întrucît condamnatul a funcționat ca șef de sector în cadrul IÇRAL, să se arate dacă hotărîrea era temeinică și legală.

27. Inculpatul a fost condamnat pentru complicitate la infracțiunea de trafic de influență, deoarece, îndeplinind funcția de instructor la școala de șoferi amatori, a primit de la o persoană pe care o pregătise pentru examenul de conducere, o sumă de bani spre a o preda altui inculpat care urma să faciliteze, prin cunoștințele sale, reușita la acel examen. Instanța a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa în aceeași unitate, în aceeași funcție de instructor.

Să se arate dacă sentința era temeinică și legală, avînd în vedere dispozițiile din art. 86 al. ultim Cp.

Scanned with OKEN Scanner

28. Instanța de judecată a condamnat pe inculpat, conducător auto, pentru infracțiunea de furt în paguba avutului obștesc, la pedeapsa închisorii cu executarea prin muncă corecțională, în cadrul aceleiași unități și același loc de muncă — conducător auto.

Întrucît prin exercitarea acestei ocupații condamnatul avea sarcina să efectueze transportul de bunuri fără însoțitor, ceea ce reprezenta o muncă de gestionar, să se arate dacă hotărîrea era legală și temeinică în ce privește stabilirea locului de muncă al condamnatului.

29. Prin stp. nr. 719 din 1978, Judecătoria Giurgiu l-a condamnat pe inculpatul MS, în baza art. 37 al. 1 și 38 al. 1 din Decretul nr. 328 din 1966, pentru că, fiind tractorist, a condus pe drumurile publice, fără permis de conducere (el posedînd permis de conducere numai pentru tractorul de brazdă) și avînd în sînge o îmbibație alcoolică peste limita legală. Prin aceeași sentință, s-a dispus ca pedeapsa să fie executată prin muncă corecțională, în aceeași unitate și la același loc de muncă (tractorist la SMA Gorneni).

Întrucît prin condamnarea la pedeapsa închisorii, condamnatului îi era interzis, ca pedeapsă accesorie, dreptul prevăzut în art. 64 lit. c Cp, să se arate dacă instanța a pronunțat o sentință legală și temeinică.

30. Inculpatul, maistru într-o unitate de stat, a fost condamnat la pedeapsa închisorii cu executarea prin muncă.

Invocînd dispozițiile din Legea nr. 12/1971 privind încadrarea și promovarea în muncă a personalului din unitățile de stat din Legea nr. 6/1977 privind rolul și atribuțiile maistrului în producție, din Codul muncii și din Decretul nr. 162/1978 referitor la stabilirea normelor unitare de structură pentru unitățile economice — potrivit cu care maiștri nu îndeplinesc funcții de conducere sau de gestiune — instanța a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa la același loc de muncă, tot în funcția de maistru.

Să se arate dacă soluția era temeinică și legală.

31. Inculpatul, condamnat la pedeapsa închisorii cu executarea prin muncă corecțională, nu s-a prezentat la locul de muncă pentru executarea pedepsei.

Întrucît în speță s-a dovedit că cel condamnat nu primise o copie a mandatului de executare a pedepsei — copie ce i s-a trimis aflîndu-se la dosarul cauzei, cu mențiunea că nu a putut fi găsit, să se arate dacă în speță se putea dispune revocarea obligării la muncă corecțională a condamnatului.

32. Instanța sesizată cu revocarea obligării la muncă corecțională, pentru sustragere de la prestarea muncii, a constatat că neprezentarea condamnatului la noul loc de muncă s-a datorat faptului că acesta fusese stabilit de către judecătorul delegat cu executarea, la propunerea abuzivă a unității, propunere de care condamnatul nu a știut, iar noul loc de muncă este vătămător sănătății sale.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța.

33. Prin stp. nr. 70 din 1978, Judecătoria Oltenița a condamnat pe inculpații LC și CGh. la 1 an și respectiv 6 luni închisoare. S-a dispus ca pedeapsa să se execute prin muncă corecțională.

Scanned with OKEN Scanner

Ulterior s-au emis mandatele de executare a pedepselor stabilindu-se ca acestea să se execute la CAP „Vărăști", cu sediul în comuna Vărăști.

La data de 5 iunie 1978, condamnații s-au prezentat la CAP „Sabarul", cu sediul în comuna Sabarul, sat Dobreni, unde de altfel își au domiciliul, în vederea executării pedepselor. Primind mandatele de executare a pedepselor, CAP „Vărăști", ca urmare a neobservării conținutului acestora, la data de 30 mai 1978, le-a trimis la CAP „Sabarul", unde condamnații s-au prezentat să execute pedeapsa.

La data de 16 iunie 1978, CAP „Vărăști" sesizează instanța de judecată, pentru că cei doi condamnați nu s-au prezentat să execute pedepsele aplicate, solicitînd revocarea obligării la muncă corecțională.

Întrucît condamnații s-au prezentat, din eroare, la altă unitate, în aceeași comună și și-au îndeplinit conștincios îndatoririle, să se arate dacă sînt îndeplinite condițiile legale art. 86⁵ Cp) pentru revocarea obligării la muncă corecțională.

34. S-a reținut în fapt că inculpatul, condamnat la pedeapsa închisorii cu executarea prin muncă, s-a prezentat în vederea executării acesteia la unitatea unde s-a dispus de către instanța de executare, însă unitatea nu l-a primit și nu l-a repartizat la un loc de muncă.

Să se arate dacă în speță sînt aplicabile dispozițiile privind revocarea obligării la muncă corecțională.

35. Prin stp. nr. 423 din 1978 a Judecătoriei Suceava, rămasă definitivă, inculpatul UV a fost condamnat la 2 ani și 4 luni închisoare cu executarea prin muncă.

Condamnatul a început executarea pedepsei la 10 oct. 1978 pe un șantier de construcții, dar la 12 oct. 1978 a fost arestat pentru executarea unei sancțiuni cu închisoare contravențională de 3 luni.

Fiind sesizată cu analiza situației, instanța a dispus revocarea executării prin muncă.

Să se arate dacă hotărîrea de revocare era temeinică și legală.

36. Prin stp. nr. 123 din 1981 a Judecătoriei Vălenii de Munte, inculpatul DI a fost condamnat la un an închisoare cu executare prin muncă corecțională. Sentința rămînînd definitivă, s-a emis mandatul de executare a pedepsei.

Fiind sesizată cu cererea de revocare a obligării la muncă corecțională, pentru motivul că inculpatul nu s-a prezentat la locul de muncă, instanța a respins-o, constatînd totodată că pedeapsa este grațiată conform art. 4 din Decretul nr. 189 din 1981.

Să se arate, motivat, dacă hotărîrea instanței de respingere a cererii de revocare era legală și temeinică.

37. S-a reținut în fapt că, în timpul executării pedepsei prin muncă, condamnatul a venit frecvent la locul de prestare a muncii sub influența băuturilor alcoolice, a provocat deseori scandaluri și certuri în unitate, a amenințat pe oamenii muncii și nu s-a încadrat în colectivul de muncă.

Să se arate dacă, în speță, se poate dispune revocarea executării prin muncă a pedepsei, în baza art. 86⁵ al. 2 Cp.

38. Condamnatul aflat în executarea pedepsei închisorii prin muncă a solicitat instanței, în baza art. 86⁵ al. 3 Cp, revocarea obligării la muncă

Scanned with OKEN Scanner

corecțională și suspendarea condiționată a executării pedepsei, întrucît capacitatea sa de muncă s-a diminuat datorită unei maladii de care suferă.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța.

39. În fapt, s-a reținut că, după executarea integrală prin muncă a pedepsei, condamnatul a săvîrșit din nou o infracțiune.

Să se arate dacă, în speță, revocarea obligării la muncă corecțională era admisibilă.

40. Prin stp. nr. 304 din 1978 a Judecătoriei Bîrlad, rămasă definitivă prin nerecurare, inculpatul MI a fost condamnat la 10 luni închisoare cu executare prin muncă corecțională.

După ce a început executarea acestei pedepse, condamnatul a fost sancționat, pentru săvîrșirea unei contravenții, cu 3 luni închisoare contravențională.

La sesizarea miliției municipiului Bîrlad, adresată instanței de executare, aceeași judecătorie a revocat obligarea la muncă corecțională, în baza art. 86^5 al. 4 Cp, pe motiv că MI a săvîrșit, după condamnare, o contravenție și a dispus ca executarea pedepsei de 10 luni să se facă prin privare de libertate, deducîndu-se durata închisorii contravenționale.

Să se arate, motivat, dacă sentința de revocare a muncii corecționale, în baza art. 86^5 al. 4 Cp, era legală și temeinică.

41. Prin stp. nr. 324 din 1978 a Trib. militar București, au fost condamnați, printre alții, inculpații DM și BM la 4 ani și respectiv 3 ani și 5 luni închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de viol (art. 197 al. 2 lit. b Cp).

Totodată instanța a dispus ca pedepsele aplicate să se execute prin muncă, fără privațiune de libertate.

Procurorul general a declarat recurs extraordinar prin care a criticat sentința pentru dispoziția ca pedeapsa să se execute prin muncă corecțională, dată fiind gravitatea faptelor comise.

Tribunalul Suprem a admis recursul extraordinar, a casat sentința cu privire la executarea prin muncă a pedepsei și a dispus ca aceasta să fie executată prin detenție.

Întrucît cei doi condamnați au început executarea pedepsei închisorii prin muncă corecțională, să se arate dacă această parte se scade din durata pedepsei aplicate.

42. Instanța a reținut că, după condamnarea definitivă a inculpatului la pedeapsa închisorii cu executarea prin muncă corecțională, în timpul executării pedepsei s-a descoperit că inculpatul fusese condamnat anterior la pedeapsa închisorii pentru o infracțiune concurentă cu aceea pentru care era condamnat cu obligarea la muncă corecțională.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța.

43. Instanța de judecată a fost sesizată cu cererea de încetare a executării prin muncă, de către unitatea unde condamnatul presta munca, cererea fiind semnată numai de directorul unității, fără a rezulta că este expresia organului colectiv de conducere.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța.

Scanned with OKEN Scanner

44. Instanța sesizată cu cererea de încetare a obligării la muncă corecțională, potrivit art. 86⁷ Cp, a constatat că cel condamnat a săvîrșit din nou o infracțiune intenționată, în timpul executării pedepsei prin muncă.

Să se arate dacă erau aplicabile dispozițiile art. 86⁷ Cp.

45. Judecătoria Cîmpina, prin stp. nr. 661 din 1981, a dispus încetarea obligării la muncă corecțională a condamnatului PGh. aflat în executarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare cu obligare la muncă corecțională.

Pentru a pronunța această soluție, instanța a reținut că cererea pentru încetarea obligării la muncă corecțională a fost făcută anterior adoptării Decretului nr. 189 din 1981 privind grațierea unor pedepse și, ca atare, nu se aplică dispozițiile acestuia, ci acelea ale art. 86⁷ Cp.

Împotriva sentinței, rămasă definitivă prin nerecurare, a fost introdus recurs extraordinar prin care s-a criticat omisiunea instanței de a face aplicarea decretului de grațiere care era obligatoriu.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța supremă.

46. Instanța sesizată de organul colectiv de conducere al unității economice pentru încetarea condiționată a executării pedepsei prin muncă, a constatat că cel condamnat a executat 2/3 din pedeapsă în care era cuprinsă și perioada în care acesta s-a aflat în concediu medical.

Întrucît dispozițiile din art. 86⁷ Cp prevăd, printre condiții, ca fracțiunea de pedeapsă de 2/3 să fi fost executată, să se arate ce trebuia să decidă instanța.

47. S-a reținut că, după ce a executat o parte din pedeapsă în regim de detenție, condamnatul a beneficiat de grațiere individuală, în sensul că pentru restul neexecutat din pedeapsa inițială, s-a comutat privațiunea de libertate în executare prin muncă, iar ulterior a fost introdusă cerere pentru încetarea condiționată a executării pedepsei potrivit art. 86⁷ Cp.

Să se arate dacă îndeplinirea condițiilor prevăzute în art. 86⁷ Cp cu privire la executarea a 2/3 din pedeapsă se verifică în raport cu restul de pedeapsă pentru care s-a acordat grațierea fără a avea deci în vedere și perioada executată în regim de detenție, ori întreaga perioadă executată (în regim de detenție și prin muncă corecțională).

48. Instanța sesizată cu încetarea condiționată a obligării la muncă corecțională, potrivit art. 86⁷ Cp, a constatat că cel condamnat a prestat ore suplimentare peste programul de 8 ore zilnic.

Să se arate dacă la calcularea fracțiunii de 2/3 din pedeapsă pot fi luate în considerare orele suplimentare prestate de condamnat, prin transformarea lor în zile muncă executate.

49. Instanța, sesizată cu încetarea condiționată a obligării la muncă corecțională potrivit art. 86⁷ Cp, a constatat că cel condamnat a executat o parte din pedeapsă în arest preventiv.

Să se arate dacă la calcularea fracțiunii de 2/3 din pedeapsă, prevăzută în art. 86⁷ Cp, se poate ține seama de partea din durata pe-

Scanned with OKEN Scanner

depsei care — potrivit art. 25, 26 din Legea nr. 23/1969 — poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate în timpul arestării preventive.

Secțiunea a V-a

CALCULUL PEDEPSELOR

Durata executării

Art 87 — Durata executării pedepsei închisorii se socotește din ziua în care condamnatul începe să execute hotărîrea definitivă de condamnare.

Ziua în care începe executarea pedepsei și ziua în care încetează se socotesc în durata executării.

Timpul în care condamnatul, în cursul executării pedepsei, se află bolnav în spital, intră în durata executării, afară de cazul în care și-a provocat în mod voit boala, iar această împrejurare se constată în cursul executării pedepsei.

În durata executării pedepsei închisorii cu obligare la muncă corecțională nu intră timpul în care condamnatul lipsește de la locul de muncă.

Computarea reținerii și a arestării preventive

Art 88 — Timpul reținerii și al arestării preventive se scade din durata pedepsei închisorii pronunțate. Scăderea se face și atunci cînd condamnatul a fost urmărit sau judecat în același timp ori în mod separat, pentru mai multe infracțiuni concurente, chiar dacă a fost scos de sub urmărire, s-a încetat urmărirea penală sau a fost achitat ori s-a încetat procesul penal pentru fapta care a determinat reținerea sau arestarea preventivă.

Scăderea reținerii și a arestării preventive, se face și în caz de condamnare la amendă, prin înlăturarea în totul sau în parte a executării amenzii.

Computarea privațiunii de libertate executată în afara țării

Art 89 — În cazul infracțiunilor săvîrșite în condițiile art. 4, 5 sau 6, partea din pedeapsă precum și reținerea și arestarea preventivă executate în afara teritoriului țării se scad din durata pedepsei aplicate pentru aceeași infracțiune de instanțele române.

1. Judecătoria Sect. 2 București, prin stp. nr. 952 din 1981, a dispus revocarea obligării la muncă corecțională pentru restul de 1 an, 1 lună și 25 de zile rămas neexecutat din pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare aplicată inculpatului AM și executarea restului de pedeapsă într-un loc de deținere.

Prin recursul extraordinar se critică hotărîrea pronunțată, întrucît la calcularea perioadei din pedeapsa rămasă neexecutată nu s-a avut în vedere timpul cît condamnatul a lipsit de la locul de muncă.

Scanned with OKEN Scanner

Din fișa colectivă de prezență, rezultă că în perioada 3 dec. 1980—6 aprilie 1981 condamnatul a lipsit de la locul de muncă 26 de zile întregi și 27 de ore în diferite alte zile.

Să se arate dacă recursul extraordinar este întemeiat sau nu.

2. Instanța a revocat obligarea la muncă corecțională a condamnatului deoarece, după ce a început executarea pedepsei, s-a sustras de la prestarea muncii. S-a dispus ca restul de pedeapsă să fie executat într-un loc de deținere.

Întrucît în timpul executării pedepsei prin muncă corecțională au fost și zile în care condamnatul a fost prezent la muncă, însă nu a lucrat deoarece unitatea avea un gol de producție, să se arate dacă aceste zile intră sau nu în calculul pedepsei executate.

3. În timp ce se afla în executarea pedepsei prin muncă corecțională, condamnatul a fost arestat preventiv pentru săvîrșirea unei alte infracțiuni, concurentă cu aceea care i-a atras condamnarea.

Pentru fapta ce a atras arestarea preventivă, făptuitorul a fost scos de sub urmărire penală.

Să se arate dacă la calcularea pedepsei executate prin muncă trebuia să se țină seama de zilele în care condamnatul a fost arestat preventiv pentru cealaltă faptă.

4. Inculpatul a fost arestat preventiv pentru săvîrșirea unei infracțiuni pentru care pedeapsa a fost ulterior grațiată.

Întrucît în sarcina inculpatului s-a reținut și săvîrșirea altei infracțiuni, concurente cu prima, să se arate dacă durata arestării preventive se duduce din durata pedepsei aplicate pentru a doua infracțiune și care nu a fost grațiată.

5. Pentru săvîrșirea unei infracțiuni, inculpatul a fost arestat preventiv. În urma judecării cauzei, instanța a aplicat inculpatului pedeapsa amenzii.

Ținînd seama de dispozițiile art. 88 al. 2 Cp, să se arate ce trebuia să decidă instanța cu privire la deducerea arestării preventive a inculpatului.

6. Inculpatul, fiind în stare de libertate, a fost internat pentru efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice, după care procurorul a dispus arestarea preventivă a acestuia.

Să se arate dacă timpul cît inculpatul a fost internat în spital se include în arestarea preventivă și deci dacă se compută în pedeapsa ce s-a aplicat inculaptului.

7. Prin stp. nr. 381 din 1979 a Judecătoriei Satu Mare, s-a dispus revocarea obligării la muncă corecțională, în baza art. 85 Cp, a condamnatului SC, pentru pedeapsa de un an închisoare. S-a constatat că, din pedeapsa aplicată, condamnatul mai avea de executat într-un loc de deținere un număr de 275 de zile, după ce s-a computat perioada executată prin muncă.

După pronunțarea acestei hotăriri, condamnatul s-a prezentat la locul de muncă și a continuat să presteze muncă timp de 62 de zile.

Scanned with OKEN Scanner

Cu ocazia începerii executării restului de pedeapsă într-un loc de deținere, condamnatul a introdus contestație la executare prin care a solicitat să se dispună computarea perioadei în care a continuat să presteze munca corecțională, de la data cînd s-a dispus revocarea acesteia și pînă la data cînd a început executarea pedepsei în penitenciar.

Să se arate dacă cererea condamnatului era întemeiată sau nu.

8. Contestatorul a fost condamnat în anul 1962 la 15 ani închisoare pentru infracțiunea de favorizare a infractorului prevăzută în art. 284 pct. 1 și 2, raportat la art. 236 lit. f Cp anterior. După intrarea în vigoare a actualului Cod penal, el a introdus, în baza art. 14 Cp, o contestație la executare care i-a fost admisă, dispunîndu-se reducerea pedepsei de mai sus — din care condamnatul executase pînă atunci 7 ani și 9 luni — la 7 ani închisoare.

Ulterior, în luna decembrie 1981, contestatorul a săvîrșit o tentativă la infracțiunea de omor, pentru care a fost condamnat la 3 ani și 6 luni închisoare.

Prin contestație la executare, condamnatul a solicitat ca din ultima pedeapsă să fie dedusă perioada de 9 luni, cît a fost deținut în plus în executarea pedepsei anterioare.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța în soluționarea acestei ultime contestații.

9. Prin stp. nr. 8 din 1981 a Tj. Călărași, inculpatul RN a fost condamnat pentru săvîrșirea tentativei la infracțiunea de omor, prevăzută în art. 20 raportat la art. 174 Cp, reținîndu-se că a lovit cu un cuțit victima în abdomen.

Din lucrările dosarului rezultă că, prin st. civilă, nr. 378 din 1981 a Judecătoriei Oltenița, i s-a aplicat inculpatului sancțiunea contravențională de 3 luni închisoare în baza art. 2 lit. e din Decretul nr. 153 din 1970, sancțiune pe care a executat-o, reținîndu-se că în ziua săvîrșirii tentativei de omor a purtat asupra lui un cuțit pe care l-a folosit lovind pe partea vătămată.

Să se arate dacă durata închisorii contravenționale trebuia dedusă din durata închisorii aplicate pentru tentativa de omor.

10. Prin stp. nr. 54 din 1982 a Tj. Dolj, inculpatul GM a fost condamnat pentru săvîrșirea tentativei la infracțiunea de omor prevăzută în art. 20 raportat la art. 174 Cp.

Instanța a reținut că, din cauza neînțelegerii produse cu ocazia unui joc de zaruri pe bani, inculpatul a încercat să ucidă victima aplicîndu-i o lovitură de cuțit în partea stîngă a pieptului.

Judecătoria Craiova, prin st. civilă nr. 1069 din 1982, a reținut în sarcina inculpatului că, în seara zilei de 8 februarie 1982, data săvîrșirii tentativei la infracțiunea de omor, a practicat jocuri de noroc, faptă pentru care i-a aplicat sancțiunea de 4 luni închisoare contravențională.

În recursul declarat împotriva sentinței tribunalului județean, inculpatul a solicitat reducerea din pedeapsa aplicată pentru tentativa de omor, a duratei închisorii contravenționale aplicată pentru practicarea de jocuri de noroc.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

Scanned with OKEN Scanner

11. Prin stp. nr. 56 din 1978 a Tj. Dolj, rămasă definitivă, s-a dispus trimiterea inculpatului minor MNA într-o școală specială de muncă și reeducare pe timp de 2 ani și 6 luni. După începerea executării măsurii educative, MNA a cerut, prin contestație la executare, să se deducă din durata măsurii aplicate a timpului cît a fost deținut în arestul municipiului Craiova, în vederea internării în școala specială de muncă și reeducare, de la 28 august la 3 oct. 1978.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța.

TITLUL IV

Înlocuirea răspunderii penale

Formele de înlocuire

Art. 90. — Răspunderea penală poate fi înlocuită cu răspunderea care atrage fie aplicarea unei forme de influențare obștească, fie o sancțiune cu caracter administrativ ce se aplică de instanța de judecată.

Formele de influențare obștească

Art. 91. — În caz de înlocuire a răspunderii penale, formele de influențare obștească se realizează prin :

a) rezolvarea directă a unor anumite cauze de către organul de influențare obștească din organizațiile prevăzute în art. 145 ;

b) trimiterea cauzei la o organizație din cele prevăzute în art.145, în vederea luării unei măsuri de influențare obștească ;

c) încredințarea făptuitorului pe garanție unei organizații din cele prevăzute în art. 145.

Organizația căreia i se trimite cauza, organul competent se ia măsuri de influențare obștească, măsurile de influențare obștească, precum și persoanele exceptate de la competența acestui organ, sînt stabilite prin lege.

Sancțiunile cu caracter administrativ

Art. 92. — Sancțiunile cu caracter administrativ pe care le aplică instanța de judecată în caz de înlocuire a răspunderii penale sînt :

a) mustrarea ;
b) mustrarea cu avertisment ;
c) amenda de la 100 la 1 000 lei.

Rezolvarea directă a cauzei de către organul de influențare obștească

Art. 93. — Înlocuirea răspunderii penale prin rezolvarea directă a cauzei de către organul de influențare obștească se face în cazul infracțiunilor sancționate de lege cu pedeapsa închisorii de cel mult 6 luni, pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plîngerea prealabilă a persoanei vătămate și procedura de împăciuire este obligatorie, dacă nu s-a ajuns la împăcarea părților și persoana vătămată cere să se ia față de făptuitor măsuri de influențare obștească de către acest organ.

Scanned with OKEN Scanner

Înlocuirea răspunderii penale de către instanța de judecată

Art. 94. — Cînd cauza nu a fost rezolvată de organul de influențare obștească și persoana vătămată a sesizat instanța de judecată, aceasta, dacă constată din atitudinea făptuitorului după săvîrșirea infracțiunii că regretă fapta și că a depus stăruință pentru a repara paguba pricinuită prin infracțiune, poate înlocui răspunderea penală, aplicînd una dintre sancțiunile cu caracter administrativ prevăzute în art. 92.

Trimiterea cauzei la o organizație

Art. 95. — Trimiterea cauzei la o organizație din cele prevăzute în art. 145 poate fi dispusă de către procuror în faza de urmărire penală sau de către instanța de judecată, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de cel mult 6 luni și pentru care procedura de împăciuire nu este obligatorie, dacă din atitudinea făptuitorului după săvîrșirea infracțiunii rezultă că regretă fapta și că a depus stăruință pentru a repara paguba pricinuită prin infracțiune.

În cazul prevăzut în alineatul precedent, organizația trimite cauza organului de influențare obștească, care va lua față de făptuitor o măsură de influențare, de natură să contribuie la educarea acestuia.

Dacă făptuitorul este o persoană exceptată de la competența organului de influențare obștească potrivit prevederilor art. 91 alin. 2, instanța, dispunînd înlocuirea răspunderii penale, va aplica ea însăși sancțiunile potrivit dispozițiilor art. 94.

Încredințarea făptuitorului pe garanție

Art. 96. — Încredințarea făptuitorului pe garanție se poate dispune pe timp de un an, de către procuror sau de către instanța de judecată, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de cel mult 6 luni, dacă sînt îndeplinite următoarele condiții :

a) fapta, în conținutul ei concret și în împrejurările în care a fost săvîrșită, prezintă un grad de pericol social redus și nu a produs urmări grave ;

b) din comportarea trecută și prezentă a făptuitorului rezultă suficiente temeiuri că acesta poate fi îndreptat fără a i se aplica o pedeapsă.

Încredințarea pe garanție poate fi dispusă numai la cererea organizației din care face parte făptuitorul, dacă fapta a fost săvîrșită la locul de muncă sau în exercițiul atribuțiilor de serviciu. În celelalte cazuri, încredințarea pe garanție se poate dispune de asemenea la cererea organizației, dacă se stabilește că aceasta este în măsură de a supraveghea conduita făptuitorului.

Cererea pentru încredințare pe garanție se face numai pe baza hotărîrii luate de adunarea generală a angajaților sau a membrilor organizației. Adunarea generală, hotărînd că este cazul să fie cerută încredințarea pe garanție, dispune asupra măsurilor ce urmează a fi luate în vederea îndreptării făptuitorului și desemnează colectivul care se va îngriji de aducerea la îndeplinire a măsurilor luate.

Dacă făptuitorul cere, procesul penal continuă.

Făptuitorul încredințat pe garanție trebuie să aibă o bună conduită, să dea dovadă de sîrguință la locul de muncă și să respecte măsurile pe care organizația le-a luat în vederea îndreptării sale.

Scanned with OKEN Scanner

Revocarea încredințării pe garanție

Art. 97. — Încredințarea pe garanție se revocă dacă, înăuntrul termenului de încredințare, organizația, constatînd că făptuitorul nu dă dovadă de îndreptare, renunță la luarea pe garanție.

Încredințarea pe garanție poate fi revocată și dacă înăuntrul termenului de încredințare făptuitorul este condamnat pentru altă infracțiune sau dacă se descoperă că a fost anterior condamnat.

Înlocuirea în caz de pluralitate de infractori sau de infracțiuni

Art. 98. — În caz de participație, înlocuirea răspunderii penale poate avea loc numai pentru acei făptuitori față de care sînt îndeplinite condițiile prevăzute în prezentul titlu.

Înlocuirea răspunderii penale poate fi dispusă și în cazul concursului de infracțiuni, dacă pentru fiecare infracțiune aflată în concurs sînt îndeplinite condițiile de înlocuire a răspunderii penale.

1. Prin acțiunea penală pornită la plîngerea prealabilă a părții vătămate NM, s-a pornit procesul penal față de inculpatul PD pentru comiterea infracțiunilor de lovire (art. 180 al. 1 Cp) și insultă (art. 205 al. 1 Cp), reținîndu-se că în ziua de 24 sept. 1971, pe cînd se găsea la cuptorul de copt pîine, unde era și partea vătămată, a avut o ceartă cu aceasta, cu care ocazie a insultat-o și i-a aplicat și o lovitură, fără a-i produce leziuni.

Avînd în vedere atitudinea făptuitorului după comiterea infracțiunii, regretul manifestat de acesta, asigurările pe care le-a dat instanței că în viitor conduita sa va fi corectă în relațiile sociale, în familie și la locul de muncă, să se arate dacă instanța putea dispune înlocuirea răspunderii penale în temeiul art. 94 Cp și aplicarea unei sancțiuni cu caracter administrativ prevăzute în art. 92 Cp.

2. Prin stp. nr. 1627 din 1972, Judecătoria Onești a condamnat pe inculpatul DGh. la 1 500 lei amendă pentru infracțiunea de insultă prevăzută în art. 205 Cp.

Prima instanță, sesizată de persoana vătămată VE a reținut că, în luna iulie 1972, inculpatul, adresîndu-se reclamantei — care îi imputa stricăciunea unor recolte făcută de găinile lui — i-a spus acesteia că, întrucît are un băiat nătărău, destul de înalt în ogradă, ar putea să facă un gard între proprietățile lor.

Împotriva sentinței de condamnare, inculpatul a făcut recurs solicitînd înlocuirea răspunderii penale cu o sancțiune cu caracter administrativ în conformitate cu dispozițiile art. 94, cu referire la art. 90 și 91 lit. c Cp.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța, avînd în vedere că făptuitorul avea antecedente penale și că în cursul judecății a manifestat regret pentru fapta sa.

3. Prin stp. nr. 1981 din 1972 a Judecătoriei Suceava, s-a înlocuit răspunderea penală în ceea ce o privea pe inculpata SP pentru săvîrșirea infracțiunii de calomnie, prevăzută în art. 206 Cp și, în baza art. 92 lit. b Cp, s-a aplicat numitei mustrarea cu avertisment.

Întrucît calomnia se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, să se arate dacă sentința era legală și temeinică.

Scanned with OKEN Scanner

TITLUL V

Minoritatea

Limitele răspunderii penale

Art. 99. — Minorul care nu a împlinit vîrsta de 14 ani nu răspunde penal.

Minorul care are vîrsta între 14 și 16 ani răspunde penal, numai dacă se dovedește că a săvîrșit fapta cu discernămînt.

Minorul care a împlinit vîrsta de 16 ani răspunde penal.

Consecințele răspunderii penale (abrogat tacit parțial prin D. 218/1977)

Art. 100. — Față de minorul care răspunde penal se poate lua o măsură educativă ori i se poate aplica o pedeapsă. La alegerea sancțiunii se ține seama de gradul de pericol social al faptei săvîrșite, de starea fizică, de dezvoltarea intelectuală și morală, de comportarea lui, de condițiile în care a fost crescut și în care a trăit și de orice alte elemente de natură să caracterizeze persoana minorului.

Pedeapsa se aplică numai dacă se apreciază că luarea unei măsuri educative nu este suficientă pentru îndreptarea minorului.

Măsurile educative (abrogat)

Art. 101. — Măsurile educative care se pot lua față de minor sînt:

a) mustrarea;

b) libertatea supravegheată;

c) internarea într-un centru de reeducare;

d) internarea într-un institut medical-educativ.

Mustrarea (abrogat)

Art. 102. — Măsura educativă a mustrării constă în dojenirea minorului, în arătarea pericolului social al faptei săvîrșite, în sfătuirea minorului să se poarte în așa fel încît să dea dovadă de îndreptare, atrăgîndu-i-se totodată atenția că dacă va săvîrși din nou o infracțiune, se va lua față de el o măsură mai severă sau i se va aplica o pedeapsă.

Libertatea supravegheată (abrogat)

Art. 103. — Măsura educativă a libertății supravegheate constă în lăsarea minorului în libertate pe timp de un an, sub supraveghere deosebită. Supravegherea poate fi încredințată, după caz, părinților minorului, celui care l-a înfiat sau tutorelui. Dacă aceștia nu pot asigura supravegherea în condiții satisfăcătoare, instanța dispune încredințarea supravegherii minorului, pe același interval de timp, unei persoane de încredere, de preferință unei rude mai apropiate, la cererea acesteia, ori unei instituții legal însărcinate cu supravegherea minorilor.

Scanned with OKEN Scanner

Instanța pune în vedere celui căruia i s-a încredințat supravegherea îndatorirea de a veghea îndeaproape asupra minorului, în scopul îndreptării lui. De asemenea, i se pune în vedere că are obligația să înștiințeze instanța de îndată, dacă minorul se sustrage de la supravegherea ce se exercită asupra lui sau are purtări rele, ori a săvîrșit din nou o faptă prevăzută de legea penală. Totodată instanța atrage atenția minorului asupra consecințelor comportării sale.

După luarea măsurii libertății supravegheate, instanța încunoștințează școala unde minorul învață sau unitatea la care este angajat, pentru ca acestea să colaboreze la reeducarea minorului, împreună cu persoana căreia acesta i-a fost încredințat.

Dacă înăuntrul termenului prevăzut în alin. 1 minorul se sustrage de la supravegherea ce se exercită asupra lui sau are purtări rele, ori săvîrșește o faptă prevăzută de legea penală, instanța revocă libertatea supravegheată și ia față de minor măsura internării într-un centru de reeducare. Dacă fapta prevăzută de legea penală constituie infracțiune, instanța ia măsura internării sau aplică o pedeapsă.

Termenul de un an prevăzut în alin. 1 curge de la data punerii în executare a libertății supravegheate.

Internarea într-un centru de reeducare (abrogat)

Art. 104. — Măsura educativă a internării într-un centru de reeducare se ia în scopul reeducării minorului, căruia i se asigură posibilitatea de a dobîndi învățătura necesară și o pregătire profesională potrivit cu aptitudinile sale.

Măsura internării se ia față de minorul în privința căruia celelalte măsuri educative sînt neîndestulătoare.

Internarea într-un institut medical-educativ

Art. 105. — Măsura internării într-un institut medical-educativ se ia față de minorul care, din cauza stării sale fizice sau psihice, are nevoie de un tratament medical și de un regim special de educație.

Durata măsurilor (abrogat partial)

Art. 106. — Măsurile prevăzute în art. 104 și 105 se iau pe timp nedeterminat, însă nu pot dura decît pînă la împlinirea vîrstei de 18 ani. Măsura prevăzută în art. 105 trebuie să fie ridicată de îndată ce a dispărut cauza care a impus luarea acesteia. Instanța, dispunînd ridicarea măsurii prevăzute în art. 105, poate, dacă este cazul, să ia față de minor măsura internării într-un centru de reeducare.

La data cînd minorul devine major, instanța poate dispune prelungirea internării pe o durată de cel mult 2 ani, dacă aceasta este necesară pentru realizarea scopului internării.

Liberarea minorului înainte de a deveni major (abrogat)

Art. 107. — Dacă a trecut cel puțin un an de la data internării în centrul de reeducare și minorul a dat dovezi temeinice de îndreptare, de sîrguință la învățătură și la însușirea pregătirii profesionale, se poate dispune liberarea acestuia înainte de a deveni major.

Scanned with OKEN Scanner

Revocarea liberării sau internării minorului (abrogat)

Art. 108. — Dacă în perioada liberării acordate potrivit articolului precedent, minorul are o purtare necorespunzătoare, se poate dispune revocarea liberării.

Dacă în perioada internării într-un centru de reeducare sau într-un institut medical-educativ ori a liberării înainte de a deveni major, minorul săvîrșește din nou o infracțiune pentru care se apreciază că este cazul să i se aplice pedeapsa închisorii, instanța revocă internarea. În cazul cînd nu este necesară o pedeapsă, se menține măsura internării și se revocă liberarea.

Pedepsele pentru minori (abrogat)

Art. 109. — Pedepsele ce se pot aplica minorului sînt închisoarea sau amenda prevăzute de lege pentru infracțiunea săvîrșită. Limitele acestor pedepse se reduc cu o treime. În urma reducerii, în nici un caz minimul pedepsei nu va depăși 5 ani.

Cînd legea prevede pentru infracțiunea săvîrșită pedeapsa cu detențiunea pe viață, se aplică minorului închisoarea de la 5 la 20 de ani.

Pedepsele complimentare nu se aplică minorului.

Condamnările pronunțate pentru fapte săvîrșite în timpul minorității nu atrag incapacități sau decăderi.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei (abrogat)

Art. 110. — În caz de suspendare condiționată a executării pedepsei aplicate minorului, termenul de încercare se compune din durata pedepsei închisorii, la care se adaugă un interval de timp de la 5 luni la 2 ani, fixat de instanță. Dacă pedeapsa aplicată este amenda, termenul de încercare este de 6 luni.

Odată cu suspendarea condiționată a executării pedepsei se poate dispune încredințarea supravegherii minorului unei persoane sau instituții din cele arătate în art. 103, căreia îi revin obligațiile prevăzute de același articol. Această măsură nu poate dura decît pînă la împlinirea vîrstei de 18 ani.

Dispozițiile alineatului precedent se aplică în mod corespunzător și în caz de liberare condiționată a minorului.

DECRET AL CONSILIULUI DE STAT
Nr. 218 din 12 iulie 1977

Art. 2. — În cazul săvîrșirii unei fapte prevăzute de legea penală de către un minor între 14—18 ani, se va dispune încredințarea acestuia colectivului în care muncește sau învață, stabilindu-se, totodată, reguli stricte de disciplină și comportare, a căror respectare va fi urmărită de colectivele de muncă sau învățătură și de familie.

Faptele se judecă în colectivele în care minorii muncesc sau învață, cu participarea reprezentanților colectivelor de muncă, ai organizațiilor de tineret și sindicale, ai școlii, în prezența părinților sau a altor persoane în îngrijirea cărora se află minorii.

Judecata se face de către comisia de judecată din unitatea în care minorul este încadrat ori din unitatea de învățămînt în care acesta învață, cu participarea unui judecător.

Scanned with OKEN Scanner

Minorii neîncadrați în muncă sau într-o formă de învățămînt, care săvîrșesc fapte prevăzute de legea penală vor fi încadrați în muncă, sau, după caz, în școli, urmînd să fie judecați în colectivele unităților respective.

Hotărîrea comisiei de judecată poate fi contestată în termen de 10 zile la judecătorie.

Art. 3. — În cazuri excepționale, cînd minorii între 14—18 ani săvîrșesc fapte deosebit de grave, instanța de judecată dispune trimiterea lor în școli speciale de muncă și reeducare unde au obligația să muncească, să-și însușească o meserie și să-și termine pregătirea școlară. Măsura se dispune pe o durată de la 2 la 5 ani, ținîndu-se seama de gravitatea faptei, de împrejurările în care a fost săvîrșită și de conduita generală a făptuitorului.

Art. 4. — După executarea a cel puțin jumătate din durata măsuri educative prevăzute în art. 3, dacă minorul și-a însușit o meserie și a da dovezi temeinice de îndreptare, ținîndu-se seama și de gravitatea fapte se poate dispune încetarea condiționată a executării măsurii educative

Dacă după încetarea condiționată și pînă la împlinirea duratei măsurii educative minorul se sustrage de la învățătură sau de la prestarea unei munci utile, se poate revoca încetarea condiționată a executării măsurii educative și se dispune să se execute restul măsurii educative ce a mai rămas de executat.

În cazul în care în aceeași perioadă minorul săvîrșește din nou o faptă prevăzută de legea penală, încetarea condiționată a executării măsurii educative se revocă. În acest caz, minorului i se aplică o singură măsură educativă de trimitere în școala specială de muncă și reeducare. Durata măsurii educative se stabilește ținîndu-se seama de gravitatea faptelor, posibilitatea de reeducare a minorului și de ceea ce a executat din măsura aplicată anterior, fără a putea depăși 5 ani. Dacă la data săvîrșirii faptei ulterioare făptuitorul împlinise vîrsta de 18 ani, iar pentru fapta comisă se aplică pedeapsa închisorii sau amenzii, se va executa numai această pedeapsă.

Încetarea condiționată a măsurii se dispune de judecătoria în a cărei rază teritorială se află școala specială de muncă și reeducare, la sesizarea conducerii școlii, iar revocarea se dispune de instanța de executare sau, după caz, de instanța care a judecat în primă instanță infracțiunea care atrage revocarea. Sesizarea în vederea revocării se face din oficiu sau de către procuror.

Măsura educativă se consideră executată dacă în intervalul de timp de la încetarea condiționată și pînă la împlinirea duratei acesteia nu s-a dispus revocarea încetării condiționate a executării măsurii.

LEGEA nr. 59/1968
PRIVIND COMISIILE DE JUDECATĂ

Art. 30. — Comisia de judecată, în cazul unor fapte prevăzute de legea penală, altele decît cele de la art. 29, săvîrșite de un minor între 14—18 ani, se va dispune măsura încredințării acestuia, pe o durată de unu la doi ani, colectivului în care muncește sau învață, stabilind, totodată, reguli stricte de disciplină și comportare, a căror respectare va fi urmărită de colectivul de muncă sau învățătură și de familie.

Scanned with OKEN Scanner

În cazuri excepționale, cînd minorii între 14—18 ani săvîrșesc fapte penale deosebit de grave, competența revine instanței de judecată, care va dispune măsurile prevăzute de lege.

Art. 31. — Pe durata măsurii încredințării colectivului în care muncește sau învață, minorul are următoarele obligații :

a) să respecte cu strictețe programul de muncă sau învățătură, precum și celelalte măsuri prevăzute în regulamentul de ordine interioară ori, după caz, de regulamentul școlar ;

b) să se conformeze regulilor de disciplină și să respecte măsurile dispuse în vederea îndreptării lui ;

c) să aibă o bună conduită la locul de muncă sau învățătură ;

d) să dea dovadă de sîrguință în îndeplinirea sarcinilor ce-i revin ;

e) să depună stăruință pentru obținerea unei calificări la locul de muncă, respectiv rezultate bune la învățătură ;

f) să aibă o comportare corectă în societate și în familie și să respecte legile țării și regulile de conviețuire socială.

Art. 32. — Colectivul de muncă sau învățătură căruia i-a fost încredințat minorul are următoarele obligații și răspunderi :

a) să urmărească și să îndrume îndeaproape modul de comportare a minorului la locul de muncă sau învățătură și în societate, în scopul îndreptării lui ;

b) să păstreze o legătură permanentă cu conducerea unității, școlii, organizației de sindicat, organizației de tineret și cu familia minorului, în vederea luării celor mai bune măsuri pentru corectarea acestuia ;

c) să pună în discuție abaterile minorului de la regulile de comportare și disciplină stabilite, depunînd stăruință pentru îndreptarea lui ;

d) să sesizeze pe procuror, pentru a lua măsurile prevăzute de lege, în cazul în care minorul săvîrșește din nou o faptă prevăzută de legea penală.

Dacă înainte de împlinirea duratei măsurii de încredințare se schimbă locul de muncă sau de învățătură al minorului, conducerea unității, respectiv a școlii, va comunica noului loc de muncă sau de învățătură hotărîrea comisiei de judecată, în vederea aplicării, în continuare, a măsurii dispuse.

Art. 33. — Părinții sau reprezentanții legali ai minorului încredințat colectivului de muncă sau de învățătură sînt obligați să supravegheze îndeaproape comportarea acestuia, să urmărească și să asigure respectarea și aducerea la îndeplinire de către minor a măsurilor stabilite de comisia de judecată în vederea îndreptării lui, în care scop vor ține permanent legătura cu colectivul de muncă sau de învățătură căruia i-a fost încredințat minorul.

1. La data săvîrșirii faptei prevăzute de legea penală, făptuitorul era minor care nu împlinise vîrsta de 14 ani.

Să se arate ce sancțiuni de drept penal pot fi luate față de făptuitorul minor la data săvîrșirii faptei.

Scanned with OKEN Scanner

2. Prin rezoluţia procurorului s-a dispus începerea urmăririi penale cu privire la două minore cercetate pentru săvîrşirea a două infracţiuni de furt calificat; organele de urmărire penală au stabilit că minorele au pătruns în locuinţele unor persoane, de unde au sustras bunuri în valoare de 4 000 lei, iar prin expertizele medico-legale efectuate în cauză s-a stabilit că ele suferă de debilitate mintală şi că au comis faptele fără discernămînt.

Procuratura, prin cererea adresată judecătoriei, a solicitat luarea măsurii de siguranţă a internării medicale prevăzută în art. 114 Cp, faţă de cele două minore care au săvîrşit fapte prevăzute de legea penală, dar nu răspund din punct de vedere penal.

Judecătoria a admis cererea formulată de procuror, dar nu a luat măsura de siguranţă solicitată, ci, în baza art. 105 Cp, a luat măsura educativă a internării minorelor într-un institut medical educativ.

Să se arate dacă soluţia era corectă sau nu.

3. Prin stp. nr. 258 din 1978 a Judecătoriei Vălenii de Munte, inculpata CE a fost condamnată la 2 000 lei amendă, pentru săvîrşirea infracţiunii de calomnie prevăzută în art. 206 Cp, Sentinţa a rămas definitivă prin nerecurare.

Împotriva sentinţei menţionate a declarat recurs extraordinar procurorul general, pentru nelegalitate şi netemeinicie, întrucît inculpata — în vîrstă de 16 ani şi 7 luni la data săvîrşirii faptei — chiar dacă prin căsătorie a dobîndit capacitate de exerciţiu (a devenit majoră, aşa cum s-a menţionat în sentinţă), din punct de vedere penal răspunde în raport cu vîrsta sa, deci ca minoră; iar faţă de minori, potrivit Decretului nr. 218/1977, se pot lua numai măsuri educative, neputîndu-se aplica pedepse, chiar neprivative de libertate.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat sau nu.

4. Minorul avînd vîrsta între 14 şi 16 ani a săvîrşit, cu discernămînt, fapte de vagabondaj şi de cerşetorie, prevăzute ca infracţiuni prin dispoziţiile din art. 326 şi 327 Cp.

Să se arate dacă minorul răspunde penal pentru faptele săvîrşite, avînd în vedere dispoziţiile legale cu privire la exerciţiul dreptului la muncă, potrivit cărora capacitatea persoanei de a încheia un contract de muncă se dobîndeşte la vîrsta de 16 ani.

5. În fapt, s-a reţinut că, în ziua de 17 noiembrie 1973, în jurul orelor 23, inculpatul S.V. care-şi sărbătorise ziua de naştere şi împlinirea majoratului, consumînd cu acest prilej băuturi alcoolice — a luat autoturismul fratelui său şi, deşi nu avea permis de conducere, a plecat spre localitatea Făget, însoţit de un prieten.

Circulînd cu viteză mai mare decît cea legală, fiind sub influenţa alcoolului consumat şi din cauza nepriceperii, a lovit autobasculanta lăsată de coinculpatul SGh. parţial pe partea carosabilă a şoselei, fără respectarea regulilor de semnalizare, provocînd avarii autoturismului şi moartea persoanei care-l însoţea.

Din probele dosarului, inclusiv din recunoaşterea inculpatului, rezultă că accidentul a avut loc la ora 1 noaptea, deci în ziua de 18 noiembrie 1973.

Să se arate dacă făptuitorul urma să răspundă ca minor sau ca major pentru faptele săvîrşite.

Scanned with OKEN Scanner

6. Sesizată cu judecarea unei infracțiuni continuate, instanța a constatat că unele din acțiunile componente ale acesteia au fost săvîrșite în timp ce inculpatul era minor, iar altele după ce devenise major.

Să se arate dacă inculpatul trebuia să răspundă ca minor ori ca major pentru infracțiunea continuată săvîrșită.

7. S-a reținut în fapt că la data săvîrșirii acțiunii ce constituie elementul material al infracțiunii de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, inculpatul era minor, iar la data producerii rezultatului — moartea victimei — devenise major.

Să se arate dacă răspunderea penală a inculpatului se stabilește avînd în vedere data săvîrșirii faptei — cînd acesta era minor — sau data producerii rezultatului, cînd a devenit major.

8. S-a reținut în fapt că minorul, în vîrstă de 14 ani și o zi, pentru a se răzbuna, a aruncat de la o mică distanță o vergea metalică ascuțită, în direcția victimei, perforîndu-i cutia craniană și provocîndu-i moartea.

Din raportul de constatare medico-legală rezultă că minorul are discernămîntul corespunzător vîrstei sale, că funcțiile lui mintale sînt dezvoltate fără devieri, în raport cu instruirea și experiența sa de viață, că posibilitățile sale interpretative nu sînt alterate și că a săvîrșit fapta cu discernămînt.

Să se arate dacă în speță minorul răspunde penal.

9. Prin stp. nr. 305 din 1978, Judecătoria Tîrgu Mureș a condamnat, între alții, pe inculpatul MA, minor la data săvîrșirii infracțiunii, la 6 luni închisoare pentru infracțiunea de ultraj prevăzută în art. 239 al. 2 Cp.

S-a dispus, în baza art. 1 din Decretul nr. 218/1977, ca inculpatul să execute pedeapsa prin muncă corecțională, într-o organizație economică.

Să se arate dacă sentința era legală și temeinică.

10. Prin stp. nr. 2 din 1981 a Judecătoriei Caransebeș, rămasă definitivă prin nerecurare, inculpații DI și AM au fost condamnați la cîte 1 500 lei amendă pentru săvîrșirea infracțiuni de lovire prevăzută în art. 180 al. 2, cu aplicarea art. 73 lit. b Cp, dispunîndu-se potrivit art. 81 din același cod, suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Întrucît cei doi inculpați erau minori la data comiterii faptei, să se arate dacă sentința este legală și temeinică.

11. Judecătoria Constanța, prin stp. 284 din 1979, a aplicat inculpatului BI măsura educativă a libertății supravegheate pe timp de un an, conform art. 103 Cp, iar inculpatului, Gh.A. măsura educativă a mustrării conform art. 102 din același cod. S-a reținut în fapt că cei doi inculpați minori au săvîrșit mai multe infracțiuni de furt în paguba avutului obștesc și contra avutului personal.

Să se arate dacă sentința era temeinică și legală.

12. Prin stp. nr. 494 din 1978 a Judecătoriei sect. 6 București, făcîndu-se aplicarea art. 3 din Decretul nr. 218/1977, s-a dispus trimiterea într-o școală specială de muncă și reeducare pe termen de 2 ani a inculpatului PC, minor la data săvîrșirii infracțiunii, pentru săvîrșirea a două infracțiuni de tîlhărie prevăzută în art. 211 al. 1, cu aplicarea art. 99, 100 și 75 lit. a Cp.

Scanned with OKEN Scanner

Recursul declarat de inculpat a fost respins de Tm. București.

Prin recursul extraordinar introdus în cauză se critică sentința pentru nelegalitate și netemeinicie, susținîndu-se că faptele nu au un caracter deosebit de grav în sensul art. 3 din D. nr. 218/1977, care să justifice această măsură educativă.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat sau nu.

13. În speță, inculpata minoră și-a ucis copilul nou născut, imediat după naștere, pe cînd se afla într-o stare de tulburare pricinuită de naștere, faptă calificată ca infracțiune de pruncucidere (art. 177 Cp).

Să se arate dacă față de minoră se putea lua măsura educativă a trimiterii într-o SSMR.

14. În speță inculpații minori au săvîrșit împreună infracțiunea de viol asupra aceleiași victime, prin trîntirea și tîrîrea părții vătămate, precum și prin lovirea ei repetată, de către toți făptuitorii, atît înainte cît și în timpul raportului sexual.

Să se arate care era măsura educativă ce trebuia luată față de infractorii minori din speță, în raport cu conținutul concret al faptelor, cu împrejurările în care au fost comise și cu persoana infractorilor, avînd în vedere și posibilitatea de reeducare a minorilor și realizarea prevenției generale a criminalității.

15. În fapt, inculpatul minor, în vîrstă de 17 ani și 11 luni, a săvîrșit un furt calificat (împreună cu alți doi minori), prin spargerea portbagajului unui autoturism.

Avînd în vedere și datele personale ale minorului: fiind fără ocupație, autor al unei contravenții pentru care i s-a aplicat și a executat sancțiunea închisorii contravenționale, să se arate dacă luarea măsurii educative a trimiterii într-o SSMR era justificată sau nu.

16. Prima instanță a reținut că inculpatul minor TC, în ziua de 3 oct. 1977, a mers în grădina părții vătămate TI unde a dat foc la două căpițe de fîn, provocînd o pagubă de 750 lei, iar în ziua de 9 noiembrie 1977, în timp ce se afla pe izlazul comunal, l-a oprit pe numitul S.Gh., despre care avea cunoștință că este debil mintal, și, sub amenințarea cu cuțitul l-a deposedat de suma de 300 lei.

Judecătoria Vălenii de Munte, sesizată cu judecarea minorului, avînd în vedere și persoana acestuia: faptul că el consumă frecvent băuturi alcoolice, că în familie nu are condiții corespunzătoare de creștere și reeducare, a dispus trimiterea lui într-o SSMR.

Tj. Prahova, admițînd recursul inculpatului, a casat sentința primei instanțe și a dispus trimiterea cauzei la comisia de judecată pentru luarea măsurii educative prevăzute în art. 2 din Decretul nr. 218/1977.

Să se arate motivat care din cele două soluții era justificată în speță.

17. În fapt, s-a reținut că inculpatul minor S.Fl., împreună cu trei inculpați majori, după ce au consumat băuturi alcoolice, ajungînd în stare de ebrietate, în noaptea de 3 noiembrie 1978, au pătruns în cimitirul din orașul Huși, unde au degradat și distrus mai multe cruci și monumente funerare, dînd foc la o parte din crucile distruse.

Scanned with OKEN Scanner

Prin stp. nr. 712 din 1978 a Judecătoriei Vaslui, rămasă definitivă prin nerecurare, s-a dispus trimiterea într-o SSMR a minorului SFl. pentru infracțiunea de profanare de morminte prevăzută în art. 319 Cp. Pentru luarea acestei măsuri educative, instanța a avut în vedere că minorul, după terminarea celor 10 clase elementare, nu s-a încadrat în muncă, nu-și ascultă părinții, petrecîndu-și timpul vagabondînd; a mai fost condamnat în anul 1976 la 2 ani închisoare pentru infracțiunea de viol, beneficiind de grațiere și apoi de amnistie, iar apoi a comis infracțiunea prevăzută în art. 319 Cp.

Să se arate dacă în speță era justificată luarea măsurii educative a trimiterii într-o SSMR.

18. În sarcina inculpatului minor s-a reținut săvîrșirea tentativei la infracțiunea de viol. S-a mai reținut că minorul este la prima faptă penală și că are asigurată posibilitatea de reeducare în cadrul familiei.

Față de datele speței, să se arate dacă se justifica luarea măsurii educative a trimiterii într-o SSMR.

19. S-a reținut în fapt că inculpatul, în vîrstă de 17 ani și 2 luni, calificat în meseria de mecanic agricol, lucrînd ca zilier într-o unitate economică și văzînd că operația de încărcare a unor mărfuri fusese întreruptă datorită părăsirii unui motostivuitor în funcțiune, de către conducătorul său, din dorința de a continua lucrul, s-a urcat la volanul motostivuitorului — deși nu avea carnet de conducere — și, manevrîndu-l greșit, a accidentat mortal un muncitor, săvîrșind infracțiunea de ucidere din culpă (art. 178 al. 2 Cp).

Să se arate dacă infracțiunea săvîrșită putea fi considerată deosebit de gravă și dacă justifica luarea măsurii educative a trimiterii minorului într-o SSMR.

20. S-a reținut că inculpata minoră, elevă la un liceu industrial, a sustras dintr-un magazin de confecții o haină de tricot în valoare de 600 lei.

Avînd în vedere că minora face parte dintr-o familie organizată și că are rezultate foarte bune la învățătură, să se arate dacă, în speță, ar fi justificată luarea măsurii educative a trimiterii într-o SSMR.

21. Prin stp. nr. 80 din 4 sept. 1978, Tj. Alba a dispus trimiterea inculpatului NV într-o SSMR pe o durată de 3 ani, pentru infracțiunea de omor prevăzută în art. 174 cu aplicarea art. 99, 100 Cp și art. 3 din Decretul nr. 218/1977.

S-a reținut în fapt că inculpatul, în ziua de 16 noiembrie 1968, a lovit pe MN cu un topor în cap, din care cauză victima a decedat.

Să se arate dacă sentința este legală și temeinică, în ce privește luarea măsurii educative a trimiterii într-o SSMR față de un major, dar pentru o faptă săvîrșită pe cînd era minor.

22. În sarcina inculpaților SHA și BB s-a reținut faptul că, în timp ce erau minori, au săvîrșit mai multe infracțiuni de furt calificat și că, înainte de a fi judecați definitiv pentru aceste infracțiuni, dar după ce deveniseră majori, au săvîrșit alte infracțiuni de furt.

Scanned with OKEN Scanner

Prin stp. nr. 569 din 1978 a Judecătoriei Arad, rămasă definitivă prin dp. nr. 279 din 1978 a Tj. Arad, s-a dispus :

1. trimiterea inculpatului SHA într-o SSMR pe timp de 2 ani, pentru două infracțiuni de furt calificat (art. 209 lit. d Cp), săvîrșite în timp ce era minor, în baza art. 3 din D. nr. 218/1977 ;

— condamnarea aceluiași inculpat la 1 an și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de furt calificat (art. 209 lit. a și d Cp) săvîrșite după ce a devenit major ;

2. trimiterea inculpatului BB într-o SSMR pe timp de 3 ani pentru 5 infracțiuni de furt calificat (art. 209 lit. d Cp), săvîrșite în timp ce era minor, în baza art. 3 din D. nr.218/197 ;

— condamnarea aceluiași inculpat la cîte 1 an și 6 luni închisoare pentru 4 infracțiuni de furt calificat (art. 209 lit. d Cp), săvîrșite după ce a devenit major, dispunîndu-se să se execute pedeapsa cea mai grea, la care s-a adăugat un spor de 6 luni închisoare, urmînd să execute 2 ani închisoare.

S-a dispus ca ambii inculpați să execute cumulativ, mai întîi măsura trimiterii lor la SSMR și apoi pedepsele cu închisoare.

Împotriva ambelor hotărîri a fost declarat recurs extraordinar prin care acestea sînt considerate ca netemeinice și nelegale deoarece, fiind vorba de un concurs de infracțiuni, instanțele au dispus în mod greșit executarea cumulativă a sancțiunilor aplicate.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat sau nu.

23. Pentru săvîrșirea mai multor fapte de complicitate la infracțiunea de furt, săvîrșite în timpul minorității, s-a dispus aplicarea măsurii educative a încredințării minorei colectivului de muncă, iar pentru infracțiunea de tăinuire comisă după împlinirea vîrstei de 18 ani, s-a aplicat inculpatei pedeapsa închisorii de 6 luni, cu executarea prin muncă corecțională.

Să se arate ce sancțiune urma să execute inculpata.

24. Inculpatul minor FG a săvîrșit infracțiunea de omor calificat prevăzută în art. 174, 175 lit. c, cu aplicarea art. 73 lit. b Cp, dispunîndu-se, prin stp. nr. 54 din 1980 a Tj. Brașov, trimiterea lui într-o SSMR pe timp de 3 ani.

În recurs, s-a solicitat de către inculpat reducerea duratei măsurii educative sub 2 ani, ca efect al reținerii circumstanței atenuante a provocării (art. 73 lit. b Cp).

Avînd în vedere că reducerea sub minimul special este prevăzută numai în cazul pedepselor, să se arate dacă sentința era legală și temeinică.

25. Prin stp. nr. 423 din 1984, Judecătoria Cîmpulung a dispus trimiterea inculpatei minore SN într-o SSMR pe timp de 2 ani, iar în baza art. 81 Cp executarea acestei măsuri a fost suspendată condiționat pe o durată de 4 ani.

Să se arate dacă sentința era temeinică și legală.

26. Prin stp. nr. 2675 din 1981 a Judecătoriei Craiova, rămasă definitivă prin nerecurare, împotriva inculpatului minor MI s-a luat măsura trimiterii într-o SSMR pe o durată de 4 ani și 6 luni pentru săvîrșirea

Scanned with OKEN Scanner

infracțiunilor de : furt calificat, tentativă de tîlhărie, violare de domiciliu, tîlhărie, viol, distrugere și lipsire de libertate în mod ilegal.

În baza art. 1 din Decretul nr. 189/1981, s-a constatat grațiată măsura educativă cu privire la infracțiunile de furt calificat, violare de domiciliu, distrugere și lipsire de libertate în mod ilegal, dispunîndu-se ca inculpatul să execute măsura educativă pe o durată de 4 ani pentru săvîrșirea celorlalte infracțiuni exceptate de la grațiere (respectiv, infracțiunea de viol, tentativă la infracțiunea de tîlhărie și infracțiunea de tîlhărie).

Să se arate motivat dacă sentința era temeinică.

27. Prin stp. nr. 8 din 1982 a Tj. Bihor, s-a dispus internarea făptuitorului minor SV într-un institut medical educativ, pentru săvîrșirea tentativei la infracțiunea de omor, prevăzută în art. 20 raportat la art. 174, cu aplicarea art. 99 al 3 Cp.

Întrucît din actele medico-legale aflate la dosar rezultă că inculpatul este debil mintal și necesită tratament medical, să se arate dacă sentința era legală și temeinică.

28. Prin stp. nr. 1475 din 1976 aJudecătoriei Satu Mare, rămasă definitivă prin nerecurare, s-a dispus, in baza art. 101 lit. d și art. 105 Cp, luarea măsurii educative a internării făptuitorului minor LA într-un institut medical educativ pentru săvîrșirea mai multor infracțiuni de furt contra avutului personal și contia avutului obștesc.

Întrucît din actele medico-legale existente la dosar, rezultă că din cauza debilității mintale minorul nu și-a dat seama de acțiunile pe care le-a comis, să se arate dacă măsura educativă luată de instanță era justificată sau nu.

29. Instanța a dispus trimiterea într-o SSMR pe o durată de 3 ani a făptuitorului minor, pentru săvîrșirea infracțiunii de distrugere și semnalizare falsă prevăzută în art. 276 al. 1 Cp. Totodată instanța a dispus, în baza art. 114 Cp, măsura internării minorului într-un institut medical de specialitate, pînă la însănătoșire.

Din actele medico-legale aflate la dosar rezultă că minorul este debil mintal și necesită tratament medical.

Să se arate dacă soluția era corectă sau nu.

30. Prin stp. nr. 712 din 1978 a Judecătoriei Vaslui, rămasă definitivă prin nerecurare, s-a dispus trimiterea într-o SSMR, pe o durată de 4 ani, a minorului SFl. pentru infracțiunea de profanare de morminte (art. 319 cu aplicarea art. 99 Cp).

Întrucît pentru infracțiunea săvîrșită pedeapsa prevăzută de lege este de maximum 3 ani închisoare, să se arate dacă măsura educativă a fost corect individualizată.

31. Procuratura locală Timișoara a sesizat comisia de judecată a CAP „9 Mai" Vînători, unde era încadrat minorul SA, cu judecarea acestuia pentru săvîrșirea a 5 furturi în paguba avutului obștesc.

Comisia de judecată a apreciat că, în speță, față de vîrsta făptuitorului, durata măsurii educative a încredințării minorului colectivului de muncă să fie de un an.

Să se arate dacă hotărîrea era temeinică și legală.

Scanned with OKEN Scanner

32. Tj. Botoșani, prin stp. nr. 4 din 1974 a condamnat, printre alții, pe inculpatul AM la 12 ani închisoare pentru infracțiunea de omor deosebit de grav, prevăzută în art. 174, 176 lit. a, cu aplicarea art. 99 și urm. Cp.

Tj. Cluj, prin stp. nr. 39 din 1978, admițind contestația la executare introdusă de condamnatul AM, potrivit art. 14 Cp și art. 3 din D. nr. 218/1977, a dispus înlocuirea pedepsei de 12 ani închisoare cu măsura trimiterii într-o SSMR pe o durată de 5 ani.

Prin recursul extraordinar declarat împotriva acestei ultime hotărîri, se critică faptul că la stabilirea duratei măsurii educative nu s-a ținut seamă de timpul executat prin închisoare pentru aceeași infracțiune.

Să se arate motivat dacă recursul extraordinar era întemeiat sau nu.

33. Condamnatul DO, aflat în executarea unei pedepse cu închisoare aplicată pentru o infracțiune săvîrșită în perioada cînd era minor, după intrarea în vigoare a Decretului nr. 218/1977 a făcut contestație la executare prin care a cerut ca pedeapsa să-i fie înlocuită cu măsura educativă a trimiterii într-o SSMR.

Admițind contestația, instanța a înlocuit pedeapsa închisorii cu măsura educativă a trimiterii într-o SSMR și a dedus din durata acesteia pedeapsa executată de condamnat în detenție.

Să se arate dacă soluția este corectă sau nu.

34. Prin stp. nr. 16 din 1982 a Tj. Bistrița-Năsăud, față de făptuitorul minor MN s-a luat măsura educativă a trimiterii într-o SSMR pe o durată de 4 ani, pentru săvîrșirea infracțiunii de omor, prevăzută în art. 174, cu aplicarea art. 73 lit. b Cp.

Întrucît minorul fusese arestat preventiv în cursul urmăririi penale să se arate dacă durata arestării preventive trebuia sau nu să fie computată în durata măsurii educative.

TITLUL VI

Măsurile de siguranță

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Scopul măsurilor de siguranță

Art. 111 — Măsurile de siguranță au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și prevenirea săvîrșirii faptelor prevăzute de legea penală.

Măsurile de siguranță se iau față de persoanele care au comis fapte prevăzute de legea penală.

Măsurile de siguranță se pot lua chiar dacă făptuitorului nu i se aplică o pedeapsă, cu excepția măsurii prevăzute în art. 112 lit. d.

Scanned with OKEN Scanner

Felurile măsurilor de siguranță

Art. 112. — Măsurile de siguranță sînt:
a) obligarea la tratament medical;
b) internarea medicală;
c) interzicerea de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie, o meserie ori o altă ocupație;
d) interzicerea de a se afla în anumite localități;
e) expulzarea străinilor;
f) confiscarea specială.

1. În speță, inculpatul a fost trimis în judecată pentru o faptă de speculă și operații interzise cu miljoace de plată străine, referitoare la suma de 7.500 lei.

Instanța a dispus confiscarea și a altei sume de bani care nu a făcut obiectul infracțiunii pentru care inculpatul nu fusese trimis în judecată.

Să se arate dacă măsura de siguranță a fost corect dispusă de instanță față de suma pentru care nu a existat o trimitere în judecată.

2. Instanța a reținut că inculpatul a săvîrșit infracțiunea de omor, deci că a acționat cu vinovăție și totuși a luat împotriva făptuitorului măsura de siguranță a internării medicale, fără să-i aplice o pedeapsă.

Să se arate dacă hotărîrea era legală și temeinică.

3. Inculpatul trimis în judecată pentru infracțiunea prevăzută în art. 50 lit. c din Decretul nr. 244/1978 a fost judecat de instanță, care a constatat că pentru această infracțiune a intervenit prescripția răspunderii penale, întrucît inculpatul a comis ultimul act de operațiu interzise cu metale prețioase în anul 1974, și a dispus încetarea procesului penal.

Avînd în vedere că pentru infracțiunea comisă se prevede confiscarea specială, să se arate dacă, în speță, putea fi luată această măsură de siguranță.

4. Față de inculpatul trimis în judecată pentru săvîrșirea unei infracțiuni prevăzută în Decretul nr. 504 din 1957, s-a încetat procesul penal întrucît fapta a fost amnistiată.

Să se arate dacă, în aceste condiții, se mai putea dispune confiscarea cantităților de vin și rachiuri nedeclarate în legătură cu care s-a săvîrșit infracțiunea.

CAPITOLUL II

REGIMUL MĂSURILOR DE SIGURANȚĂ

Obligarea la tratament medical

Art. 113. — Dacă făptuitorul, din cauza unei boli ori a intoxicării cronice prin alcool, stupefiante sau alte asemenea substanțe, prezintă pericol pentru societate, poate fi obligat a se prezenta în mod regulat la tratament medical pînă la însănătoșire.

Cînd persoana față de care s-a luat această măsură nu se prezintă regulat la tratament, se poate dispune internarea medicală.

Dacă persoana obligată la tratament este condamnată la pedeapsa închisorii, tratamentul se efectuează și în timpul executării pedepsei.

Măsura obligării la tratament medical poate fi luată în mod provizoriu și în cursul urmăririi penale sau al judecății.

Scanned with OKEN Scanner

Internarea medicală

Art. 114. — Cînd făptuitorul este bolnav mintal ori toxicoman și se află într-o stare care prezintă pericol pentru societate, se poate lua măsura internării într-un institut medical de specialitate, pînă la însănătoșire.

Această măsură poate fi luată în mod provizoriu și în cursul urmăririi penale sau al judecății.

Interzicerea unei funcții sau profesii

Art. 115. — Cînd făptuitorul a săvîrșit fapta datorită incapacității, nepregătirii sau altor cauze care îl fac impropriu pentru ocuparea unei anumite funcții, ori pentru exercitarea unei profesii, meserii sau alte ocupații, se poate lua măsura interzicerii de a ocupa acea funcție sau de a exercita acea profesie, meserie ori ocupație.

Această măsură poate fi revocată la cerere, după trecerea unui termen de cel puțin un an, dacă se constată că temeiurile care au impus luarea ei au încetat. O nouă cerere nu se poate face decît după trecerea unui termen de cel puțin un an de la data respingerii cererii anterioare.

Interzicerea de a se afla în anumite localități

Art. 116. — Cînd persoana condamnată la pedeapsa închisorii de cel puțin un an a mai fost condamnată pentru alte infracțiuni, dacă instanța constată că prezența acesteia în localitatea unde a săvîrșit infracțiunea sau în alte localități constituie un pericol grav pentru societate, poate lua față de această persoană măsura interzicerii de a se afla în acea localitate sau în alte localități anume determinate prin hotărîrea de condamnare.

Condiția ca făptuitorul să fi fost condamnat anterior pentru alte infracțiuni nu se cere, cînd se pronunță o condamnare mai mare de 5 ani.

Această măsură poate fi luată pe o durată pînă la 5 ani și poate fi prelungită dacă pericolul social subzistă. Prelungirea nu poate depăși durata măsurii luate inițial.

În cazul infracțiunilor de furt, tîlhărie, speculă, ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice, cerșetorie, prostituție, viol, relații sexuale între persoane de același sex și perversiune sexuală, măsura de siguranță poate fi luată oricare ar fi pedeapsa aplicată, durata sau cuantumul acesteia și chiar dacă făptuitorul nu a mai fost condamnat anterior pentru alte infracțiuni.

Măsura de siguranță poate fi revocată la cerere sau din oficiu, după trecerea unui termen de cel puțin un an, dar numai dacă temeiurile care au impus luarea ei au încetat. O nouă cerere nu se poate face decît după trecerea unui termen de cel puțin un an de la data respingerii cererii anterioare.

Expulzarea

Art. 117. — Cetățeanului străin care a comis o infracțiune i se poate interzice rămînerea pe teritoriul țării.

Dispoziția alineatului precedent se aplică și persoanei fără cetățenie care nu are domiciliu în țară.

În cazul în care expulzarea însoțește pedeapsa închisorii aducerea la îndeplinire a expulzării are loc după executarea pedepsei.

Scanned with OKEN Scanner

*Persoanele prevăzute în prezentul articol nu vor fi expulzate dacă există motive serioase de a se crede că riscă să fie supuse la tortură în statul în care urmează a fi expulzate.

Confiscarea specială

Art. 118. — Sînt supuse confiscării speciale:

a) lucrurile produse prin fapta prevăzută de legea penală;

b) lucrurile care au servit sau care au fost destinate să servească la săvîrşirea unei infracţiuni, dacă sînt ale infractorului;

c) lucrurile care au fost date pentru a determina săvîrşirea unei infracţiuni sau pentru a răsplăti pe infractor;

d) lucrurile dobîndite în mod vădit prin săvîrşirea infracţiunii, dacă nu sînt restituite persoanei vătămate şi în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia;

e) lucrurile deţinute în contra dispoziţiilor legale.

5. S-a reţinut că numitul TG, în noaptea de 10/11 august 1978 după ce a consumat băuturi alcoolice cu persoana vătămată PM, a sustras, prin violenţă, de la aceasta suma de 600 lei.

Fiind cercetat pentru infracţiunea de tîlhărie, Procuratura locală Călăraşi, prin ordonanţa din 10 aprilie 1979, l-a scos de sub urmărire penală, constatînd că prezintă tulburări de comportament pe fond nevrotic, intelect la limită, iar în stare de ebrietate are discernămînt limitat. Totodată, procurorul a sesizat judecătoria Călăraşi care prin Stp nr. 149 din 1979, rămasă definitivă prin nerecurare, a dispus, în baza art. 114 Cp, internarea făptuitorului TG într-un institut medical de specialitate.

Să se arate dacă hotărîrea era temeinică şi legală.

6. În sarcina numitei SF s-a reţinut că, fiind bolnavă de epilepsie, pe fondul unei crize pasagere, şi-a ucis, prin obstruarea căilor respiratorii, copilul nou născut.

Prin rezoluţia motivată a procuraturii judeţene, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a învinuitei pentru săvîrşirea infracţiunii de omor calificat prevăzută în art. 175 lit. c şi d Cp, constatîndu-se incidenţa dispoziţiilor art. 48 Cp. Prin aceeaşi rezoluţie, s-a propus luarea măsurii de siguranţă a obligării la tratament medical prevăzută în art. 113 Cp.

Prin stp nr. 31 din 1982 a Tj. Bihor, a fost respinsă sesizarea formulată de procuratură privind luarea măsurii de siguranţă, cu motivarea că nu sînt întrunite condiţiile prevăzute în art. 113 Cp şi că această măsură nu s-ar putea lua decît dacă făptuitorul ar fi condamnat; or, în speţă, făptuitoarea fusese scoasă de sub urmărire penală.

Să se arate dacă hotărîrea instanţei era temeinică şi legală

7. Prin stp. nr. 987 din 1969 a Judecătoriei sect. 3 Bucureşti, rămasă definitivă prin nerecurare, inculpata PS a fost condamnată la 8 luni închisoare pentru infracţiunea de trafic de stupefiante prevăzută în art. 312 Cp şi la 8 luni închisoare pentru infracţiunea de fals material în înscrisuri oficiale.

* Introdus prin Legea nr. 20 din 9 oct. 1990, M. Of. nr. 112 din 10 oct. 1990.

Scanned with OKEN Scanner

Din lucrările dosarului a mai rezultat că inculpata, fiind morfinomană, singură își administra injecțiile cu morfină, iar din expertiza psihiatrică efectuată s-a văzut că prezenta tulburări psihosomatice.

Să se arate dacă instanța trebuia sau nu să ia măsura de siguranță a obligării la tratament medical față de inculpată.

8. Prin stp. nr. 92 din 1976, Tj. Constanța a condamnat pe inculpatul ZA la 15 ani închisoare pentru infracțiunea de omor prevăzută în art. 174 Cp, iar în baza art. 113 al. 1 și 3 a fost obligat la tratament medical în timpul executării pedepsei.

Să se arate dacă măsura de siguranță a obligării la tratament medical a fost corect stabilită.

9. Procurorul a dispus scoaterea de sub urmărire penală a învinuitului pe motivul că acesta a săvîrșit fapta imputată — în speță, ultraj cu violență — în stare de ebrietate pe fond patogenic, cu anularea discernămîntului critic, însă a omis să ia în mod provizoriu măsura de siguranță a obligării la tratament medical. Ulterior, procurorul a sesizat instanța pentru luarea acestei măsuri, iar instanța a dispus, în baza art. 113 Cp, obligarea la tratament medical a făptuitorului.

Să se arate dacă soluția instanței era corectă.

10. Instanța de judecată a condamnat pe inculpat la pedeapsa închisorii cu executarea în detenție și totodată a luat față de acesta măsura de siguranță a obligării la tratament medical, fără a indica locul unde această măsură urma să fie executată.

Să se arate dacă instanța era obligată, în speță, să precizeze locul unde măsura de siguranță urma să fie executată.

11. Prin stp. nr. 841 din 1981 a Judecătoriei Suceava, s-a dispus, potrivit art. 114 Cp, internarea făptuitorului SGh., bolnav psihic, într-un institut medical de specialitate pentru efectuarea tratamentului corespunzător, pînă la însănătoșire.

Instanța a reținut că bolnavul a lovit trei persoane cu parul, provocînd moartea uneia și grave leziuni celorlalte. În urma efectuării unei expertize psihiatrice, în condiții de internare, s-a constatat că făptuitorul suferă de boli psihice care îi anulează discernămîntul, din care cauză, potrivit art. 48 Cp, el nu răspunde penal pentru faptele comise.

În această situație, prin rezoluția procuraturii județene, s-a dispus scoaterea de sub urmărire și totodată a fost sesizată judecătoria pentru a lua măsura de siguranță a internării făptuitorului într-un institut medical de specialitate, în condițiile art. 114 Cp, iar instanța a hotărît în acest sens.

Să se arate dacă măsura de siguranță a fost corect stabilită și care era instanța competentă să ia măsura respectivă.

12. S-a constatat că inculpatul era bolnav de epilepsie și că prezenta, din această cauză, pericol pentru societate — maladia de care suferă are consecințe asupra capacității de frînare a acțiunilor sale comportamentale, exprimate clinic în special printr-o încărcătură afectivă puternică și tendințe spre acte coleroase, agresive — justificîndu-se luarea unei măsuri de siguranță cu caracter medical.

Să se arate ce măsură de siguranță cu caracter medical se putea lua în speță.

Scanned with OKEN Scanner

13. Prin stp. nr. 31 din 1973 a Tj. Bihor, inculpatul MI a fost condamnat la 15 ani închisoare și 4 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a și b Cp pentru infracțiunea de omor calificat prevăzută în art. 174, 175 și lit. c Cp.

În recurs, inculpatul a susținut că în mod greșit a fost condamnat, în loc să se dispună internarea sa într-un institut medical de specialitate, în baza art. 114 Cp, deoarece suferă de debilitate mintală și se află într-o stare care prezintă pericol pentru societate.

Din adresa nr. 247/1973 a Serviciului medico-legal al județului Bihor, rezultă că inculpatul suferă de psihopatie, alcoolism cronic și debilitate mintală, boli care nu-i alterează discernămîntul, dar că sub influența alcoolului capacitatea sa de inhibiție este mai scăzută.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

14. Instanța de judecată a achitat pe inculpata CV pentru infracțiunea de furt în paguba avutului obștesc și tentativă de distrugere prin incendiere a două căpițe de fîn sustrase din avutul obștesc și a dispus internarea ei într-un institut medical de specialitate pînă la însănătoșire.

Expertiza medico-legală efectuată asupra inculpatei a constatat că inculpata suferă de schizofrenie cronică cu degradare psihică, din care cauză nu are discernămîntul faptelor sale, fără a se pronunța dacă, din această cauză, făptuitoarea prezintă pericol pentru societate.

Inculpata a declarat recurs solicitînd să fie înlăturată măsura de siguranță a internării medicale și să fie lăsată la domiciliul său în îngrijirea surorii sale, deoarece nu este o bolnavă periculoasă pentru societate.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs, avînd în vedere condițiile cerute în art. 114 Cp pentru luarea măsurii internării medicale.

15. Instanța sesizată cu cererea de revocare a măsurii de siguranță a internării medicale, a respins-o ca prematură, pentru motivul că nu a trecut un an de la luarea acestei măsuri.

Să se arate dacă soluția instanței era legală și temeinică.

16. Inculpații au fost condamnați pentru săvîrșirea infracțiunii de delapidare prevăzută în art. 223 al. 1 Cp, comisă prin aceea că, transportînd, ca șoferi, mărfurile unei unități economice, au săvîrșit acte de însușire din aceste mărfuri.

Totodată, instanța a dispus luarea măsurii de siguranță prevăzută în art. 112 lit. c Cp — interzicerea profesiei de conducător auto.

Prima instanță și-a motivat soluția invocînd împrejurarea că la săvîrșirea infracțiunilor inculpații s-au folosit de calitatea de conducător auto, că prezintă periculozitate accentuată, iar prejudiciile cauzate sînt importante.

Să se arate dacă hotărîrea era legală și temeinică.

17. S-a reținut în fapt că inculpatul a săvîrșit 28 de infracțiuni de furt și înșelăciune, acționînd în centrele mari, cu populație multă unde este greu de identificat și unde este de asemenea greu să se ia măsuri de prevenire.

Să se arate dacă, în speță, era justificată luarea măsurii de siguranță a interzicerii de a se afla în anumite localități și anume interzicerea de a se afla un anumit timp în municipiul București și alte cîteva orașe mari.

Scanned with OKEN Scanner

18. Inculpatul NC a fost trimis în judecată și condamnat pentru săvîrșirea unei infracțiuni de furt în una dintre stațiunile de odihnă de pe litoral.

Să se arate dacă în speță putea fi luată măsura de siguranță a interzicerii de a se afla în anumite localități.

19. Instanța l-a condamnat pe inculpatul NG la un an închisoare pentru tentativă la infracțiunea de furt calificat, reținîndu-se că a încercat să ia un autovehicul în scopul de a-l folosi pe nedrept. Totodată instanța a luat față de inculpat măsura de siguranță prevăzută în art. 116 Cp, interzicîndu-i să se afle în orașul Brașov, pe timp de 3 ani.

Avînd în vedere că inculpatul nu a mai fost condamnat în trecut, că este tînăr, s-a încadrat în muncă la o întreprindere industrială din Brașov, unde s-a calificat ca turnător, dovedind pricepere și hărnicie, să se arate dacă prezența acestuia în localitate constituie un pericol grav care să justifice soluția instanței.

20. Prin stp. nr. 237 din 1978 a Judecătoriei Onești inculpatul VGh. a fost condamnat la 2 ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de ultraj prevăzută în art. 239 al. 1 Cp și la 3 ani închisoare pentru infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice, prevăzută în art. 321 al. 2 Cp.

Prima instanță a reținut că în ziua de 13 dec. 1977, aflîndu-se în restaurantul din comuna Dofteana, inculpatul a provocat scandal public și a insultat pe lucrătorii de miliție care au intervenit pentru restabilirea liniștii.

Împotriva hotărîrii, rămasă definitivă prin respingerea recursului, a fost declarat recurs extraordinar, prin care era criticată hotărîrea, printre altele și pentru neaplicarea art. 116 Cp — interzicerea de a se afla în localitatea respectivă, întrucît inculpatul a săvîrșit numeroase infracțiuni în comuna Dofteana, cele mai multe prin violență.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat sau nu.

21. În sarcina inculpatului HGh. s-a reținut faptul că, falsificînd o foaie de parcurs, a efectuat nelegal cu autobasculanta pe care o conducea o cursă București—Gura Humorului și retur, cauzînd unității o pagubă de 4 392 lei pe care a acoperit-o.

Prin stp. nr. 1004 din 1975 a Judecătoriei sect. 2 București, inculpatul a fost condamnat la 2 ani închisoare pentru infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale (art. 288 al. 2 Cp) și la 1 an și 8 luni închisoare pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor obștești (atr. 248 al. 1 Cp), urmînd să execute pedeapsa de 2 ani închisoare.

Totodată, conform art. 116 Cp, s-a luat față de inculpat măsura de siguranță a interzicerii de a se afla în municipiul București pe timp de 5 ani.

Să se arate dacă în speță se justifica luarea acestei măsuri de siguranță.

22. Inculpata DI a fost condamnată pentru o infracțiune de furt, săvîrșită în stare de recidivă. Întrucît inculpata avea o vîrstă înaintată și locuia la fiica sa care o întreținea, să se arate dacă luarea măsurii de siguranță prevăzută în art. 116 Cp era întemeiată în speță.

Scanned with OKEN Scanner

23. Împotriva inculpatului minor DC, trimis în judecată pentru săvîrșirea unei infracțiuni de tîlhărie, a fost luată de către instanță măsura educativă a trimiterii într-o SSMR pe o durată de 3 ani și 6 luni.

Să se arate dacă se putea lua față de minorul infractor și măsura de siguranță a interzicerii de a se afla în anumite localități.

24. Prima instanță l-a condamnat pe inculpat pentru săvîrșirea unei infracțiuni de furt în paguba unei persoane cu care locuia, în Timișoara, în același cămin studențesc.

Totodată instanța a interzis inculpatului, ca măsură de siguranță, în baza art. 116 al. 1 și 4 Cp, să se afle, timp de 3 ani, în toate localitățile din județul Timiș.

Să se arate dacă luarea măsurii de siguranță era legală și temeinică, avînd în vedere că nu s-a dovedit existența pericolului social ce ar rezulta din aflarea inculpatului în localitățile din județul Timiș.

25. Prin stp. nr. 42 din 1970, pronunțată după rejudecare, Judecătoria Slobozia, făcînd aplicarea dispozițiilor art. 1 din Decretul nr. 591/1969, a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatului DO pentru o infracțiune la regimul băuturilor alcoolice (art. 6 și 15 din Decr. nr. 504/1957) constatînd că răspunderea penală a acestuia era înlăturată prin amnistie și totodată a dispus restituirea cantității de 320 litri de vin confiscate.

Să se arate dacă sentința era legală și temeinică în ce privește măsura de siguranță a confiscării speciale.

26. Inculpatul a fost trimis în judecată și condamnat pentru infracțiunea de exercitare fără drept a unei profesii (art. 281 Cp).

Să se arate dacă și în ce condiții se poate dispune confiscarea obiectelor care au servit la exercitarea fără autorizație a unei meserii.

27. Prin stp. nr. 87 din 1969 a Judecătoriei sect. 8 București, inculpatul MI a fost condamnat la un an închisoare pentru infracțiunea de speculă prevăzută în art. 295 lit. c Cp, iar în baza art. 118 lit. b Cp, instanța a dispus confiscarea unui autoturism marca „Fiat 1 500", proprietatea inculpatului.

S-a reținut în fapt că inculpatul, în perioada mai 1965 — iunie 1968 a cumpărat și revîndut, fără a poseda autorizație de exercitare a comerțului, un număr de 12 autoturisme, din care a reușit să vîndă 11, realizînd cîștiguri ilicite.

Întrucît și cel de-al 12-lea autoturism a fost cumpărat în scop de revînzare, să se arate dacă era legală confiscarea acestuia.

28. Instanța a reținut că în noaptea de 30 dec. 1983 inculpații, după o înțelegere prealabilă, s-au deplasat cu autoturismul proprietatea unuia dintre ei, pentru a vîna căprioare. În timp ce inculpatul care a condus autoturismul urmărea cu lumina farurilor un grup de căprioare apărute pe un teren agricol, celălalt inculpat a împușcat una din ele. Apoi, inculpații au transportat căprioara cu autoturismul pînă la domiciliu unde, la scurt timp, a venit un lucrător de miliție și a găsit vînatul în portbagaj.

Inculpații au fost condamnați pentru săvîrșirea infracțiunii prevăzute în art. 32 al. 1 lit. a și b și al. 2 lit. a și b din Legea nr. 26 din 1976 privind economia vînatului și vînătoarea.

Scanned with OKEN Scanner

Instanța nu a aplicat măsura de siguranță a confiscării autoturismului, cu motivarea că infracțiunea de braconaj se putea comite și fără aceasta, iar terenul respectiv fiind accidentat, mașina nu a putut să circule în acel loc.

Să se arate dacă soluția instanței era corectă în ce privește măsura de siguranță a confiscării speciale.

29. Inculpatul a fost condamnat pentru complicitate la infracțiunea de furt calificat în paguba avutului obștesc. Totodată s-a dispus confiscarea autoturismului aparținînd inculpatului și fratelui său.

Instanța a reținut că, în seara zilei de 7 noiembrie 1983 în înțelegere cu alți 4 inculpați — condamnați în cauză — inculpatul i-a ajutat pe aceștia să sustragă din incinta unei ferme, unde au pătruns prin escaladarea împrejurimii, în două rînduri, un număr de 3 porci în valoare de 6821 lei. De fiecare dată, autorii furtului au fost transportați de către inculpat cu autoturismul său pînă în apropierea fermei, iar după sustragerea și sacrificarea la locul faptei a porcilor, aceștia au fost încărcați în poartbagajul autoturismului, prima dată un porc, iar apoi doi, și duși la domiciliul inculpatului unde carnea a fost împărțită între făptuitori.

Să se arate dacă sentința era legală și temeinică în ce privește luarea măsurii de siguranță a confiscării autoturismului.

30. Instanța a decis că în caz de furt al unor lemne fasonate din pădure, pe care inculpatul le-a luat de pe locul unde erau depozitate, încărcîndu-le direct în căruța trasă de 2 cai, cu care venise, este necesară confiscarea specială a atelajului proprietatea sa — în baza art. 118 lit. b Cp — deoarece inculpatul s-a folosit în mod special de el la comiterea furtului, care, de altfel, nici n-ar fi putut fi săvîrșit în alt mod.

Să se arate dacă hotărîrea instanței este legală și temeinică.

31. În sarcina inculpatului, infractor primar, încadrat în muncă, s-a reținut faptul că a furat din pădure o cantitate de lemne, în valoare de 4 000 lei, pe care a transportat-o acasă cu autoturismul proprietatea sa.

Să se arate dacă în speță era sau nu justificată luarea măsurii de siguranță a confiscării autoturismului.

32. Inculpatul a fost condamnat pentru săvîrșirea infracțiunii de furt calificat în paguba avutului obștesc (art. 208 209 raportate la art. 224 al. 1, cu aplicarea art. 41 Cp).

S-a dispus, potrivit art. 118 lit. b Cp, confiscarea unui atelaj al inculpatului.

Instanța a reținut că inculpatul a sustras, timp de 6 luni, în mod repetat, de la baza de colectare unde era paznic, mici cantități de porumb totalizînd 610 kg, pe care, ulterior, le-a transportat de la domiciliu la cumnatul său, folosind în acest scop un atelaj ce-i aparținea.

Să se arate dacă măsura confiscării atelajului era justificată în speță.

33. Inculpata a fost condamnată pentru săvîrșirea infracțiunii de proxenetism prevăzută în art. 329 al. 1 Cp.

În temeiul dispozițiilor art. 118 lit. b Cp, s-a dispus confiscarea apartamentului proprietatea inculpatei.

Instanța a reținut că inculpata, proprietară a unui apartament cu trei camere, a atras în locuința ei mai multe femei cărora le-a închiriat,

prin punerea la dispoziție a unei camere, acte de prostituție, în schimbul unor foloase materiale.

Recursul inculpatei a fost admis și a fost înlăturată măsura de siguranță a confiscării speciale.

În cauză a fost declarat recurs extraordinar prin care s-a susținut soluția primei instanțe de confiscare specială a apartamentului.

Să se arate motivat care din hotărîri era legală și temeinică.

34. Instanța a reținut că inculpatul a sustras de pe terenurile unei CAP cantitatea de 286 kg ovăz în valoare de 2 860 lei, pe care l-a pus în 8 saci și le-a transportat cu căruța trasă de un cal la domiciliul său, unde ovăzul găsit a fost restituit părții civile.

Inculpatul a fost condamnat pentru infracțiunea de furt în paguba avutului obștesc. Sentința a rămas definitivă.

În cauză a fost declarat recurs extraordinar, criticîndu-se hotărîrea pentru omisiunea confiscării atelajului inculpatului.

Întrucît pînă la judecarea recursului inculpatul a vîndut calul și căruța, să se arate dacă se mai putea dispune confiscarea specială a atelajului.

35. Prin stp. nr. 2854 din 1981 a Judecătoriei Timișoara, inculpatul ZV a fost condamnat pentru săvîrșirea infracțiunii de furt calificat (art. 208, 209 lit. a și e) cu aplicarea art. 37 lit. a și b Cp.

Instanța a reținut că inculpatul și-a însușit noaptea, de pe izlazul comunal, o pereche de tăurași, proprietatea unui cetățean, pe care apoi i-a vîndut altei persoane cu suma de 7 223 lei.

Ulterior cei doi tăurași au fost luați de la dobînditorul lor și restituiți de către organul de miliție părții vătămate LI.

Din probele administrate în cauză rezultă că dobînditorul animalelor a fost de rea-credință.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța cu privire la suma de 7 223 lei obținută din vînzarea animalelor furate.

36. S-a reținut că inculpatul s-a deplasat, noaptea, pe tarlalele unei unități agricole de unde a sustras o cantitate mare de cartofi pe care i-a pus în 22 de saci, pe care i-a transportat la domiciliul său cu atelajul propriu. Inculpatul a fost condamnat pentru săvîrșirea infracțiunii de furt calificat în paguba avutului obștesc, iar potrivit dispoziției din art. 118 lit. b Cp, s-a dispus și confiscarea căruței și calului aparținînd acestuia. Sentința rămînînd definitivă, în cauză a fost declarat recurs extraordinar prin care s-a susținut că, întrucît furtul s-a consumat în momentul în care sacii cu cartofi au fost ridicați de pe pămînt, atelajul fiind folosit doar pentru transportul lor, măsura de siguranță a confiscării speciale nu putea fi luată decît, așa cum se prevede în art. 111 Cp, pentru a fi înlăturată o stare de pericol și a fi preîntîmpinată săvîrșirea de noi fapte prevăzute de legea penală.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat.

37. În speță s-a reținut că inculpatul s-a deplasat în mai multe rînduri în comuna Doftana pentru a achiziționa de la diferiți cetățeni unele cantități de gazolină pe care aceștia o sustrăgeau de la Rafinăria Dărmănești și pe care inculpatul a transportat-o cu autoturismul proprietate personală, transformat special în acest scop (prin confecționarea unui rezervor montat în locul banchetei din spate), gazolină pe care a revîndut-o.

Scanned with OKEN Scanner

Inculpatul a fost condamnat pentru infracţiunea de tăinuire în paguba avutului obştesc (art. 221 al. 1, raportat la art. 234 al. 1 Cp), dispunîndu-se totodată şi confiscarea autoturismului. Împotriva acestei hotărîri a declarat recurs extraordinar procurorul general susţinînd că, în speţă, autoturismul inculpatului nu a servit şi nici nu a fost destinat să servească la comiterea infracţiunii de tăinuire, ci a fost folosit doar pentru transportul gazolinei la domiciliu, astfel încît confiscarea acestuia, în baza art. 118 lit. b Cp nu este legală.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat.

38. În speţă, inculpatul s-a deplasat cu un multicar la un rezervor şi, prin manevrarea ventilului de scurgere, a descărcat în mai mulţi saci de polietilenă, 130 litri de benzină, pe care i-a transportat apoi în afara unităţii, ascunzîndu-i. Ulterior, inculpatul a încercat să încarce sacii cu benzină în autoturismul său, moment în care a fost surprins de organele de pază ale unităţii.

Să se arate dacă în speţă era justificată luarea măsurii de siguranţă a confiscării autoturismului inculpatului.

39. Judecătoria a stabilit că inculpatul se face vinovat de sustragerea unei cantităţi de 142 kg. porumb şi a dispus, pe lîngă condamnarea acestuia, confiscarea autoturismului proprietate personală, folosit la transportul bunului sustras. Sentinţa judecătoriei a fost confirmată de Tribunalul judeţean.

Declarînd recurs extraordinar împotriva acestor hotărîri, procurorul general a solicitat înlăturarea măsurii confiscării autoturismului, deoarece acesta nu a servit şi nu era destinat să servească la săvîrşirea infracţiunii.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat.

40. Inculpatul a sustras de pe terenul aparţinînd unei unităţi economice agricole cantitatea de 440 kg porumb pe care a transportat-o la domiciliul său cu atelajul (cal şi căruţă) proprietate personală. Judecătoria a dispus, între altele, în baza art. 118 lit. b Cp, confiscarea atelajului. Sentinţa a rămas definitivă prin respingerea recursului declarat în cauză.

Prin recursul extraordinar declarat împotriva acestor hotărîri, procurorul a cerut înlăturarea măsurii confiscării speciale cu privire la atelajul proprietatea inculpatului.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat.

TITLUL VII

Cauzele care înlătură răspunderea penală sau consecinţele condamnării

CAPITOLUL I

AMNISTIA ŞI GRAŢIEREA

Efectele amnistiei

Art. 119. — Amnistia înlătură răspunderea penală pentru fapta săvîrşită. Dacă intervine după condamnare, ea înlătură şi executarea pedepsei pronunţate, precum şi celelalte consecinţe ale condamnării. Amenda încasată anterior amnistiei nu se restituie.

Scanned with OKEN Scanner

Amnistia are efecte asupra confiscării averii numai în măsura în care această pedeapsă nu a fost încă executată.

Amnistia nu are efecte asupra măsurilor de siguranță, măsurilor educative și asupra drepturilor persoanei vătămate.

1. Prin stp. nr. 240 din 1969, Judecătoria Simleul Silvaniei a încetat procesul penal în ceea ce privește pe inculpatul SG, pentru infracțiunile de abuz în serviciu și abuz de încredere în paguba avutului obștesc, săvîrșite sub imperiul Cp anterior, răspunderea penală fiind înlăturată prin amnistie potrivit art. 1 din Decretul nr. 591/1969.

Pentru a pronunța această soluție, instanța a făcut aplicarea art. 13 Cp, cu privire la infracțiunile săvîrșite, constatînd că sînt mai favorabile dispozițiile Cp anterior, iar apoi a constatat că, față de limitele de pedeapsă prevăzute de lege, infracțiunile erau amnistiate.

Întrucît acordarea amnistiei era condiționată de un anumit maxim al pedepsei prevăzute de lege, avînd în vedere că limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunile săvîrșite de inculpat, potrivit noului cod penal, care era în vigoare la data adoptării actului de amnistie, sînt mai mari decît cele pentru care este incidentă amnistia, să se arate dacă sentința era legală și temeinică.

2. Prin stp. nr. 710 din 1969 a Judecătoriei sect. 2 București inculpatul GM a fost condamnat pentru tentativă la infracțiunea de furt calificat.

Împotriva sentinței de condamnare a declarat recurs inculpatul susținînd că, potrivit prevederilor art. 1 din Decretul nr. 591/1969, tentativa de furt calificat a fost amnistiată, deoarece pedeapsa prevăzută de lege pentru tentativa de furt calificat (art. 21 al. 2 raportat la art. 209 Cp) este închisoarea de la 6 luni la 2 ani și 6 luni, iar decretul de amnistie prevede că sînt amnistiate infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de cel mult 3 ani.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

3. Inculpata CM a fost condamnată printre altele la 20 de ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de delapidare, prevăzută în art. 223 al. 3 Cp, reținîndu-se că, în calitate de casieră la CAP din comuna Traianu, județul Teleorman, în intervalul de timp 20 mai 1967 — 25 mai 1969, prin sustrageri repetate, a cauzat unității un prejudiciu de 413 900 lei.

Condamnata a făcut contestație prin care a solicitat să se constate că în speță sînt incidente dispozițiile D. nr. 147/1977, întrucît la data comiterii faptei ea nu împlinise vîrsta de 21 de ani; or, prin D. nr. 147/1977 au fost amnistiate infracțiunile săvîrșite de persoane în vîrstă de pînă la 21 de ani.

Întrucît unele acte componente ale infracțiunii continuate au fost comise după ce făptuitoarea împlinise vîrsta de 21 de ani, să se arate dacă acesteia îi erau aplicabile prevederile decretului de amnistie.

4. Inculpatul DE a fost condamnat pentru săvîrșirea mai multor infracțiuni, cu reținerea stării de recidivă postcondamnatorie, potrivit art. 39 al. 1 și art. 34 Cp, la o pedeapsă rezultantă de 3 ani și 6 luni închisoare.

Scanned with OKEN Scanner

După aplicarea pedepsei, a intervenit Decretul nr. 115/1977 care, prin dispoziția din art. 1 prevedea că sînt amnistiate infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de maximum 3 ani.

Avînd în vedere că pentru una din infracțiunile săvîrșite de inculpat legea prevedea o pedeapsă cu închisoarea mai mică de 3 ani, să se arate dacă el beneficia de amnistie pentru această infracțiune.

5. Instanța a fost învestită cu judecarea plîngerii prealabile a reclamantei DE împotriva inculpatelor PE și PS, pentru faptul că, în ziua de 20 oct. 1968, i-au violat domiciliul, au amenințat-o și au lovit-o, cauzîndu-i leziuni corporale care au necesitat 9 zile de îngrijiri medicale.

În ședința publică din 4 noiembrie 1969, reclamanta s-a împăcat cu inculpatele, iar instanța luînd act de împăcarea părților, a hotărît încetarea procesului penal. Deși faptele săvîrșite de cele două inculpate au fost amnistiate prin Decretul nr. 591 din 21 aug. 1969, instanța de judecată a soluționat cauza făcînd abstracție de prevederile acestui decret, luînd act de împăcarea părților și dispunînd încetarea procesului penal.

Întrucît la data judecății faptele erau amnistiate prin decretul menționat, să se arate dacă soluția instanței era corectă.

6. Prin stp. nr. 256 din 1969 a Tm. București, s. II-a p, s-a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatului BA pentru mai multe infracțiuni de primire de foloase necuvenite, instanța constatînd că faptele săvîrșite de inculpat au fost amnistiate prin Legea nr. 25 din 1967.

Avînd în vedere că, potrivit prevederilor din art. 256 al. 2 Cp, banii, valorile sau orice alte bunuri primite de infractor se confiscă, să se arate dacă hotărîrea instanței care a omis luarea acestei măsuri era corectă sau nu.

7. În sarcina inculpatului HH s-a reținut faptul că nu a plătit, cu rea-credință, mai mult de 2 luni, pensia de întreținere pentru fiica sa minoră, la care fusese obligat prin hotărîre judecătorească, săvîrșind astfel infracțiunea de abandon de familie (art. 305 lit. c Cp).

Prin stp. nr. 26 din 1974 a Judecătoriei Rîmnicu Sărat, inculpatul HH a fost condamnat la 10 luni închisoare cu obligarea la muncă corecțională. Recursul declarat de inculpat împotriva acestei hotărîri a fost respins de Tj. Buzău prin dp. nr. 440 din 1974.

Avînd în vedere că după condamnarea inculpatului în primă instanță, dar înainte de judecarea recursului, a apărut Decretul nr. 110 din 1974, care prin dispoziția din art. 1 prevedea amnistierea unor infracțiuni, printre care și abandonul de familie, să se arate dacă decizia instanței de recurs, care a omis să facă în cauză aplicarea dispozițiilor de amnistie, era temeinică și legală.

Efectele grațierii

Art. 120. — Grațierea are ca efect înlăturarea, în totul sau în parte, a executării pedepsei ori comutarea acesteia în alta mai ușoară.

Grațierea are efecte și asupra pedepselor a căror executare este suspendată condiționat. În acest caz, partea din termenul de încercare care reprezintă durata pedepsei pronunțate de instanță se reduce în mod corespunzător. Dacă suspendarea condiționată este revocată sau anulată, se execută numai partea de pedeapsă rămasă negrațiată.

Scanned with OKEN Scanner

Grațierea nu are efecte asupra pedepselor complimentare, afară de cazul cînd se dispune altfel prin actul de grațiere.

Grațierea nu are efecte asupra măsurilor de siguranță și măsurilor educative.

1. Pînă la judecarea inculpatului pentru săvîrșirea unei infracțiuni, a intrat în vigoare un decret care prevede grațierea condiționată a pedepsei pentru infracțiunea săvîrșită și care era incident în cauză.

Să se arate data de la care urma să curgă termenul de probă al grațierii condiționate aplicate în speță.

2. În speță, după rămînerea definitivă a hotărîrii prin care s-a aplicat inculpatului pedeapsa închisorii, a fost adoptat un decret de grațiere care era aplicabil pedepsei în speță.

Să se arate data de la care urma să se producă efectele actului de grațiere.

3. PG a fost condamnat pentru săvîrșirea infracțiunii de furt calificat în paguba avutului obștesc (art. 208, 209 lit. g, raportate la art. 224 al. 1 Cp), constatîndu-se că pedeapsa este grațiată în baza art. 1 din Decretul nr. 349 din 1982.

Instanța a reținut că inculpatul a sustras o anvelopă de tractor și două pînze de circular din magazia unei unități forestiere, în după amiaza zilei de 28 dec. 1982, dată la care a fost adoptat și a intrat în vigoare Decretul nr. 349 din 1982.

Să se arate dacă soluția instanței care a constatat incidența actului de grațiere era corectă sau nu.

4. BM a fost condamnat la 4 ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de tîlhărie (art. 211 al. 1 Cp) și la 2 ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de furt calificat (art. 208, 209 lit. a, c, g și alin. ultim Cp), cu aplicarea art. 41 al. 2 Cp, urmînd ca, în baza art. 33 lit. a și art. 34 lit. a Cp, să execute pedeapsa cea mai grea, cu aplicarea unui spor de 6 luni, în total 4 ani și 6 luni închisoare.

Prin contestație la executare, inculpatul a solicitat descontopirea pedepselor și aplicarea grațierii pedepsei stabilite pentru infracțiunea de furt calificat.

Contestația condamnatului a fost admisă și, descontopindu-se pedeapsa rezultantă de 4 ani și 6 luni închisoare, în pedepsele de 4 ani și de 2 ani închisoare, s-a constatat că ultima a fost grațiată conform Decretului nr. 349/1982. Instanța a menținut sporul de 6 luni închisoare, inculpatul urmînd să execute 4 ani și 6 luni închisoare.

Să se arate dacă soluția dată contestației a fost corectă sau nu.

5. Prin stp. nr. 101 din 1977 a Tj. Prahova, s-a respins ca fără obiect cererea formulată de condamnata LM, prin care aceasta a solicitat contopirea pedepsei de 2 ani și 8 luni închisoare, ce i s-a aplicat prin stp. nr. 81 din 1973 a Judecătoriei Babadag, în pedeapsa de 15 ani închisoare aplicată prin stp. nr. 17 din 1976 a Tj. Tulcea.

Instanța a reținut că infracțiunile pentru care LM a fost condamnată prin cele două sentințe sînt concurente, deoarece faptele au fost comise în perioada anilor 1970—1972, iar hotărîrile de condamnare au rămas

Scanned with OKEN Scanner

definitive la 2 iulie 1973 și respectiv la 1 dec. 1976, fiind îndeplinite condițiile prevăzute în art. 33 lit. a, 34 și 36 Cp. Instanța a considerat însă că nu este posibilă contopirea pedepselor, întrucît pedeapsa de 2 ani și 8 luni este grațiată în întregime condiționat, potrivit art. 2 și 12 din Decretul nr. 115 din 1977, astfel că cererea de contopire a rămas fără obiect.

Avînd în vedere că pedeapsa de 2 ani și 8 luni închisoare era executată în întregime la data adoptării decretului de grațiere, să se arate dacă grațierea a avut efect asupra acestei pedepse și dacă soluția instanței era corectă sau nu.

6. Instanța sesizată cu cererea de contopire a unor pedepse definitiv aplicate pentru infracțiuni concurente a constatat că una dintre acestea este grațiată condiționat.

Să se arate motivat dacă pedeapsa grațiată condiționat intră sau nu în contopire.

7. Inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de furt de curent electric, reținîndu-se că făptuitorul a pus capăt activității de sustragere după ce a intervenit un act de grațiere.

Să se arate dacă în speță inculpatul putea beneficia de grațierea acordată prin actul de clemență respectiv.

8. Tj. Bihor, prin stp. nr. 233 din 1970, a condamnat pe inculpatul PT la un an și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de trafic de influență prevăzută în art. 257 Cp, constatînd totodată că această pedeapsă este grațiată în întregime în baza art. 2 lit. a din decretul nr. 591 din 21 august 1969.

S-a reținut în fapt că inculpatul PT, la începutul lunii august 1969, s-a oferit să obțină pentru SA un ordin de repartizare a unei locuințe, prin intermediul unui prieten care lucrează la SGL Oradea. În acest scop, PT a pretins suma de 1 500 lei din care a primit imediat 500 lei și la 22 august 800 lei. Restul de 200 lei nu a mai fost plătit de către SA, deoarece acesta s-a convins că inculpatul nu poate obține ordinul de repartizare.

Întrucît infracțiunea de trafic de influență se poate comite în modalități alternative, prin primire sau prin pretindere de bani sau foloase, iar în speță infracțiunea s-a realizat atît prin pretindere, cît și prin primire, să se arate dacă dispozițiile de grațiere au fost corect aplicate.

9. Prin stp. nr. 994/1989 a J. Constanța, inculpatul MV a fost condamnat la 7 ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de furt calificat în paguba avutului obștesc și la 4 ani închisoare pentru săvîrșirea infracțiunii de furt calificat în dauna avutului personal. În baza dispozițiilor din art. 33 lit. a și 34 lit. a Cp, instanța a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa de 7 ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de 2 ani.

Același inculpat a mai fost condamnat prin stp. nr. 127/1990 a J. Bîrlad, la 3 ani și 4 luni închisoare pentru o infracțiune concurentă cu cele pentru care fusese condamnat prin stp. nr. 994/1989 a J. Constanța.

Toate pedepsele aplicate inculpatului au fost grațiate condiționat prin Decretul-Lege nr. 23/1990.

După grațierea acestor pedepse și în termenul de încercare de 3 ani, condamnatul a săvîrșit o nouă infracțiune de furt. Ca urmare, instanța a dispus revocarea beneficiului grațierii condiționate a tuturor pedepselor

Scanned with OKEN Scanner

pronunţate prin sentinţele nr. 994/1989 a J. Constanţa şi nr. 127/1990 a J. Birlad; pedepsele pronunţate prin stp. nr. 994/1989 a J. Constanţa au fost descontopite, fiind înlăturat sporul de 2 ani, apoi s-a procedat la recontopirea tuturor celor 3 pedepse ce fuseseră graţiate condiţionat, dispunîndu-se să se execute pedeapsa cea mai grea, de 7 ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de 3 ani, urmînd ca inculpatul să execute 10 ani închisoare.

Pentru infracţiunea nou comisă, inculpatul a fost condamnat la 3 ani închisoare, la care a fost alăturată, în vederea executării, şi pedeapsa de 10 ani închisoare, rezultată din revocarea graţierii, deci o pedeapsă de 13 ani închisoare, din care s-a dedus ceea ce inculpatul executase pînă în momentul graţierii.

Să se arate dacă pedeapsa rezultată din revocarea graţierii a fost corect stabilită.

10. În speţă inculpatul a fost condamnat la 6 ani închisoare pentru săvîrşirea tentativei la infracţiunea de omor.

Ulterior a fost adoptat Decretul nr. 189/1981 de graţiere a unor pedepse.

Potrivit art. 2 din Decretul sus-amintit, se graţiază în parte, cu 1/6, pedepsele de închisoarea între 5 şi 8 ani inclusiv, iar conform art. 3 din acelaşi decret nu beneficiază de prevederile art. 1 şi 2 cei care au săvîrşit infracţiuni grave printre care şi infracţiunea de omor.

Să se arate dacă pedeapsa pentru tentativă de omor, aplicată în speţă era sau nu exceptată de la graţiere.

11. Prin stp. nr. 222 din 4 iunie 1981, Judecătoria Zalău a dispus revocarea obligării la muncă corecţională privind executarea pedepsei de un an închisoare aplicată inculpatului MA.

Din actele cauzei rezultă că inculpatul s-a prezentat la locul de muncă şi a lucrat o singură zi, după care a plecat nejustificat motiv pentru care instanţa a dispus revocarea muncii corecţionale.

Tj. Sălaj, prin d. nr. 166 din 4 sept. 1981, a admis recursul inculpatului şi a constatat că pedeapsa a fost graţiată, potrivit art. 1 din Decretul nr. 189/1981.

Întrucît potrivit art. 7 din Decretul nr. 189/1981, prevederile acestuia nu se aplică celor care nu au început executarea pedepsei, deoarece s-au sustras de la aceasta, să se arate dacă, în speţă, condamnatul beneficia sau nu de graţiere.

12. Prin stp. nr. 202 din 1973 a Tj. Sibiu, inculpatul PD a fost condamnat la 7 luni închisoare pentru săvîrşirea infracţiunii de furt în paguba avutului obştesc (art. 208 raportat la art. 224 al. 1 Cp), cu aplicarea art. 37 lit. a şi 37 lit. b Cp. Prin aceeaşi hotărire, s-a revocat beneficiul graţierii, acordat conform D. nr. 591 din 1969, cu privire la pedeapsa de 10 luni închisoare aplicată prin stp. nr. 1047 din 1969 a Judecătoriei Mediaş, şi a dispus ca inculpatul să execute şi această pedeapsă.

Din fişa de cazier a inculpatului PD, se constată că prin sus-menţionata sentinţă nr. 1047/1969 a Judecătoriei Mediaş, el a fost condamnat: la 1 an şi 2 luni închisoare pentru infracţiunea de delapidare, la 1 an închisoare pentru infracţiunea de fals material în înscrisuri oficiale şi la 10 luni închisoare pentru infracţiunea de uz de fals, constatîndu-se că

Scanned with OKEN Scanner

această din urmă pedeapsă a fost grațiată în întregime condiționat; totodată, făcîndu-se aplicarea art. 33 lit. a și 34 lit. a Cp, prin aceeași sentință s-a dispus ca inculpatul să execute pe cea mai grea dintre cele două pedepse neafectate de grațiere, la care s-a adăugat un spor de 4 luni închisoare, adică în total 1 an și 6 luni închisoare. Executarea acestei pedepse a început la 10 dec. 1969, inculpatul fiind eliberat condiționat la 4 dec. 1970.

Față de această situație, să se arate dacă hotărîrea era temeinică și legală în ce privește executarea pedepsei de 10 luni închisoare, a cărei grațiere a fost revocată.

13. S-a stabilit că, în cursul termenului de încercare al grațierii condiționate, prevăzut în art. 7 din Decretul nr. 543/1970, condamnatul CD a săvîrșit din nou o infracțiune.

Totodată s-a constatat că după punerea în aplicare a actului de grațiere, ca urmare a modificărilor aduse Legii nr. 59/1968 prin Decretul nr. 87/1973, fapta anterioară, care a atras pedeapsa grațiată condiționat, a fost dezincriminată, fiind considerată abatere.

Să se arate dacă, în aceste condițiuni, grațierea condiționată a pedepsei mai putea fi revocată ca urmare a săvîrșirii noii infracțiuni.

14. MGh. a fost condamnat pentru săvîrșirea infracțiunii de insultă prevăzută în art. 205 Cp. În speță, s-a făcut și aplicarea art. 8 din Decretul nr. 189/1981, dispunîndu-se ca inculpatul să execute și 1241 zile închisoare rămase neexecutate ca urmare a grațierii, din pedeapsa de 4 ani închisoare aplicată printr-o hotărîre anterioară. Hotărîrea a rămas definitivă în urma respingerii recursului inculpatului.

În cauză a fost declarat recurs extraordinar.

Pînă la judecarea recursului extraordinar, a fost adoptat Decretul nr. 290/1984 care amnistiază infracțiunile pentru care codul penal sau legile speciale prevăd o pedeapsă privativă de libertate pînă la 3 ani, sau amendă, deci și pentru infracțiunea de insultă.

Întrucît infracțiunea de insultă cade sub incidența amnistiei, să se arate dacă se mai putea menține revocarea grațierii, avînd în vedere că prin amnistie sînt înlăturate consecințele condamnării.

15. Prin stp. nr. 34 din 20 ian. 1982 a Judecătoriei Tecuci, rămasă definitivă prin nerecurare, inculpatul BM a fost condamnat pentru săvîrșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută în art. 208 raportat la art. 209 lit. c Cp. În baza art. 8 din Decretul nr. 189/1981, s-a dispus revocarea grațierii pedepselor de un an, de 9 luni și de 6 luni închisoare stabilite prin stp. nr. 216 din 1981 a Judecătoriei Tecuci și constatate ca grațiate prin dp. nr. 794 din 1981 a Tj. Galați.

Instanța a reținut că, în ziua de 3 sept. 1981, inculpatul a sustras o bicicletă. Hotărîrea a rămas definitivă.

În cauză a fost declarat recurs extraordinar prin care se critica soluția revocării grațierii primelor trei pedepse.

Din dosar se constată că pedepsele de un an, de 9 luni și de 6 luni închisoare au fost constatate ca fiind grațiate, conform Decretului nr. 189/1981, la 4 septembrie 1981, cînd s-a pronunțat decizia tribunalului județean, dată de la care a început să curgă termenul de încercare. Cum

Scanned with OKEN Scanner

noua infracțiune fusese comisă de inculpat la 3 sept. 1981, deci înainte de rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare pentru cele trei infracțiuni, să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat sau nu.

16. Inculpatul a fost condamnat pentru săvîrșirea unei infracțiuni de abandon de familie, la pedeapsa închisorii.

Ulterior a fost adoptat un decret de grațiere prin care a fost grațiată condiționat și pedeapsa aplicată inculpatului. În termenul de încercare al acestei grațieri, inculpatul a săvîrșit din nou o infracțiune de abandon de familie.

Pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii cu privire la noua infracțiune de abandon de familie, a intervenit împăcarea părților.

Să se arate dacă în speță era posibilă revocarea grațiirii pedepsei anterioare aplicate inculpatului.

17. În speță, pedeapsa aplicată condamnatului a fost grațiată condiționat prin Decretul nr. 189/1981. În termenul de încercare, condamnatul a săvîrșit din nou o infracțiune ce atrage revocarea grațierii condiționate. Prima instanță a dispus revocarea grațierii în baza art. 8 din Decretul nr. 349/1982, adoptat ulterior.

Să se arate dacă soluția instanței, de revocare a grațierii în baza altui act de clemență decît acela în baza căruia fusese acordată, este corectă sau nu.

18. Instanța de judecată a condamnat pe inculpat pentru săvîrșirea unei infracțiuni și a constatat că pedeapsa aplicată este grațiată condiționat în baza D. nr. 222/1976.

Întrucît infracțiunea ce a atras pedeapsa grațiată în baza decretului de mai sus a fost săvîrșită în termenul de încercare al unei alte grațieri condiționate de care beneficiase condamnatul, să se arate dacă era posibilă revocarea grațierii anterioare pentru săvîrșirea noii infracțiuni a cărei pedeapsă era și ea grațiată.

19. Numitul CV a fost condamnat, prin stp. nr. 304 din 1980 a Judecătoriei Mediaș, la 2 ani închisoare pentru infracțiunea de ultraj cu violență și la 10 luni închisoare pentru infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice. În urma contopirii acestor pedepse, s-a aplicat un spor de 8 luni la pedeapsa cea mai grea, de 2 ani închisoare, cu executare prin muncă.

După începerea — la 8 aprilie 1980 — a executării pedepsei aplicate prin sentința sus-amintită, a intervenit D. nr. 189/1981, prin care a fost grațiată în întregime condiționat pedeapsa de 10 luni închisoare. Soluționînd contestația la executare, instanța a constatat grațierea acestei pedepse, a înlăturat sporul de 8 luni și a dispus ca condamnatul să execute în continuare, prin muncă corecțională pedeapsa de 2 ani închisoare.

După ce a executat 1 an și 8 luni din această pedeapsă, condamnatul a săvîrșit din nou o infracțiune (furt în paguba avutului obștesc) care atrăgea revocarea atît a obligării la muncă corecțională, cît și a grațierii pedepsei de 10 luni închisoare de care beneficiase condamnatul.

Să se arate ce efecte avea în speță revocarea grațierii condiționate a pedepsei menționate.

Scanned with OKEN Scanner

20. În speță, inculpatul a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii de furt, în formă continuată, la o pedeapsă de 5 ani închisoare, sporită cu un an în conformitate cu prevederile art. 42 Cp, ajungîndu-se la stabilirea unei pedepse de 6 ani închisoare.

După aplicarea pedepsei, a fost adoptat decretul de grațiere nr. 189/1981 care prevedea grațierea pedepselor de maximum 5 ani închisoare.

Să se arate dacă actul de grațiere era aplicabil în speță.

21. Inculpatul a fost condamnat prin stp. nr. 373/1979 a Judecătoriei Buftea, la 3 000 lei amendă pentru săvîrșirea infracțiunii prevăzute în art. 37 al. 1 din D. nr. 328/1966.

Întrucît condamnatul nu a plătit cu rea-credință amenda, prin stp. nr. 430/1982 al Judecătoriei Bolintin Vale, s-a dispus, în baza art. 63^1 Cp, înlocuirea amenzii cu pedeapsa închisorii de 6 luni, constatîndu-se totodată că această pedeapsă este grațiată în întregime prin D. nr. 189 din 1981.

Întrucît prin D. nr. 189/1981 au fost grațiate numai pedepsele cu închisoarea, nu și cele cu amenda, să se arate dacă pedeapsa cu amendă aplicată condamnatului era într-adevăr grațiată, așa cum a hotărît instanța.

Avînd în vedere că, după ce pedeapsa amenzii a fost înlocuită cu închisoarea, a fost adoptat D. nr. 349/1982 prin care au fost grațiate unele pedepse cu închisoare, indiferent dacă acestea au rezultat din înlocuirea amenzii, să se arate dacă pedeapsa aplicată inculpatului a fost sau nu grațiată potrivit acestui ultim decret.

22. În speță instanța, în baza art. 12 din D. nr. 24/1970, a înlocuit pedeapsa închisorii aplicată inculpatului, cetățean străin, prin obligarea lui la plata unei amenzi.

Întrucît la data adoptării D. nr. 189/1981 condamnatul avea de executat o pedeapsă cu amenda și cum prin dispozițiile acestui decret au fost exceptate de la grațiere amenzile, să se arate dacă condamnatul cetățean străin beneficia sau nu de grațiere.

23. Instanța a reținut că inculpatul MN, în timpul liberării condiționate din executarea pedepsei de 3 ani și 2 luni închisoare, aplicată prin stp. nr. 1198 din 1980 a Judecătoriei Brașov, a săvîrșit din nou o infracțiune de furt calificat în paguba avutului obștesc. Pentru săvîrșirea acestei infracțiuni, MN a fost condamnat la 3 ani închisoare. În temeiul art. 61 Cp, s-a dispus revocarea liberării condiționate din executarea pedepsei de 3 ani și 2 luni închisoare și contopirea restului neexecutat, de 1 an, 7 luni și 17 zile în pedeapsa de 3 ani închisoare, aplicată pentru infracțiunea săvîrșită din nou, inculpatul urmînd să execute pedeapsa cea mai grea, de 3 ani, sporită cu 4 luni. Hotărîrea a rămas definitivă prin respingerea recursului ordinar, fiind apoi respins și un recurs extraordinar, de către Secția penală a TS.

În cauză a fost introdus din nou recurs extraordinar, cu motivarea că instanțele trebuiau să constate că restul neexecutat din pedeapsa de 3 ani și 2 luni închisoare a fost grațiat în temeiul art. 1 din D. nr. 189/1981, iar ca urmare a săvîrșirii unei noi infracțiuni intenționate, în termenul de 3 ani prevăzut în art. 8 din același decret, trebuia să se dispună executarea restului de 1 an, 7 luni și 17 zile, alături de pedeapsa de 3 ani aplicată pentru ultima infracțiune.

Să se arate dacă recursul extraordinar era întemeiat sau nu și ce trebuia să decidă instanța supremă.

Scanned with OKEN Scanner

24. După condamnarea inculpatului cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, în cursul termenului de încercare a fost adoptat decretul de grațiere nr. 521 din 1972 prin care se grațiază și pedeapsa de mai sus.

În termenul de încercare, atît al grațierii condiționate, cît și al suspendării condiționate, condamnatul a săvîrșit din nou o infracțiune intenționată.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța în ce privește existența celor două măsuri.

25. Prin stp. nr. 79/1981 a Judecătoriei Simleul Silvaniei, rămasă definitivă, s-a dispus trimiterea minorului VP într-o SSMR pe timp de 3 ani, pentru săvîrșirea mai multor infracțiuni de furt calificat. Ulterior, prin D. nr. 189/1981, această măsură a fost grațiată.

Cum în lunile mai și iunie 1982, inculpatul a comis alte trei infracțiuni intenționate, judecătoria a dispus din nou trimiterea inculpatului într-o SSMR pe timp de 3 ani și, în același timp, a dispus revocarea grațierii măsurii anterioare.

Avînd în vedere că potrivit prevederilor art. 8 din D. nr. 189/1981, cei grațiați care, în curs de 3 ani, săvîrșesc din nou o infracțiune intenționată, vor executa, pe lîngă pedeapsa stabilită pentru noua infracțiune, și pedeapsa neexecutată ca urmare a aplicării decretului, să se arate dacă în speță se putea dispune revocarea grațierii măsurii educative a trimiterii minorului într-o SSMR.

26. Prin stp. nr. 10 din 1981 a Tj. Gorj, inculpatul TC a fost condamnat, între alte pedepse, la 6 ani închisoare pentru săvîrșirea complicității la infracțiunea de delapidare (art. 26 raportat la art. 223 al. 2 Cp).

S-a constatat că pedeapsa era grațiată parțial cu 1/6, potrivit D. nr. 115/1977, urmînd ca inculpatul să execute din această pedeapsă 5 ani închisoare.

Condamnatul a introdus contestație la executare, solicitînd aplicarea D. nr. 189/1981 cu privire la pedeapsa de 5 ani, deoarece pedepsele pînă la 5 ani inclusiv au fost grațiate integral prin actul de clemență respectiv.

Să se arate dacă cererea condamnatului era întemeiată sau nu.

27. Prin stp. nr. 754 din 1973 a Judecătoriei Petroșani, inculpatul MGh. a fost condamnat la 1 an închisoare pentru infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale (art. 288 al. 1 Cp) și la 1 an și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de înșelăciune în paguba avutului obștesc (art. 215 al. 2, combinat cu art. 229 al. 1 Cp), cu aplicarea, în ambele cazuri, a prevederilor art. 37 lit. b Cp.

În baza art. 33 lit. a și 34 lit. a Cp, s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, de 1 an și 6 luni închisoare.

Contra executării acestei hotăriri, a făcut contestație condamnatul, solicitînd aplicarea dispozițiilor de grațiere ale D. nr. 521/1972.

Judecătoria Deva, în a cărei rază teritorială se afla penitenciarul unde condamnatul executa pedeapsa, a respins contestația acestuia cu motivarea că MGh., anterior, prin stp. nr. 522/1967 a fostului Tribunal popular Caransebeș, a mai suferit o condamnare de 4 luni închisoare pentru delapidarea sumei de 30 lei, pedeapsă ce a fost grațiată în baza art. 2 lit. 3 din Legea nr. 25/1967 și ca atare, în conformitate cu prevederile art. 3

Scanned with OKEN Scanner

al. 3 din D. nr. 521/1972, nu putea beneficia de grațiere fiindcă a mai beneficiat o dată de grațiere.

Întrucit fapta de delapidare a sumei de 30 lei a fost dezincriminată ca urmare a modificării Legii nr. 59/1968 prin D. nr. 86/1973 — fapta devenind abatere de competența comisiei de judecată — să se arate dacă soluția de respingere a contestației era temeinică și legală.

28. Judecătoria Craiova, prin stp. nr. 1436/1984, a condamnat pe inculpații CI și GN, pe lîngă infracțiunea de viol și complicitate la aceasta, și pentru infracțiunile prevăzute în art. 198 al. 1 Cp și art. 25 raportat la art. 198. al. 1 Cp, reținînd în fapt că primul inculpat, prin violență și cu complicitatea celui de-al doilea, a întreținut relații sexuale cu RN, minoră sub 14 ani. Apoi, la cîteva zile, cei doi au întreținut din nou raporturi sexuale cu minora, cu consimțămîntul ei, după care au determinat să întrețină astfel de raporturi cu ea și pe minorii PS, GI și GD care, după ce au acceptat propunerea, nu au comis nici un act de executare.

În recursul declarat împotriva sentinței menționate, inculpații, au cerut, printre altele, ca fapta lor de instigare să fie încadrată în art. 29 raportat la art. 198 al. 1 Cp, ca instigare neurmată de executare și totodată să se dispună încetarea procesului penal pentru această faptă, în temeiul D. nr. 290/1984 care prevede că se amnistiază infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de maximum 3 ani.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

29. Inculpatul a fost trimis în judecată pentru complicitate la săvîrșirea infracțiunii de furt calificat în paguba avutului obștesc, constînd în aceea că a promis autorului sustragerii că va tăinui bunurilor provenite din aceasta.

Înțelegerea dintre autor și complice a intervenit anterior adoptării D. nr. 115/1977 (7 mai 1977), ultimul act de sustragere fiind săvîrșit înainte de această dată, însă bunurile provenite din infracțiune au fost primite de complice după această dată.

Să se arate dacă complicele beneficia sau nu de grațiere.

CAPITOLUL II

PRESCRIPȚIA

Prescripția răspunderii penale

Art. 121. — Prescripția înlătură răspunderea penală.

Prescripția nu înlătură răspunderea penală în cazul infracțiunilor contra păcii și omenirii.

Termenele de prescripție a răspunderii penale

Art. 122. — Termenele de prescripție a răspunderii penale sînt:

a) 15 ani, cînd legea prevede pentru infracțiunea săvîrșită pedeapsa cu moartea sau pedeapsa închisorii mai mare de 15 ani;

b) 10 ani, cînd legea prevede pentru infracțiunea săvîrșită pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, dar care nu depășește 15 ani;

c) 8 ani, cînd legea prevede pentru infracțiunea săvîrșită pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 10 ani;

Scanned with OKEN Scanner

d) 5 ani, cînd legea prevede pentru infracțiunea săvîrșită pedeapsa închisorii mai mare de un an, dar care nu depășește 5 ani;

e) 3 ani, cînd legea prevede pentru infracțiunea săvîrșită pedeapsa închisorii care nu depășește un an sau amenda.

Termenele arătate în prezentul articol se socotesc de la data săvîrșirii infracțiunii. În cazul infracțiunilor continue termenul curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, iar în cazul infracțiunilor continuate, de la data săvîrșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni.

Întreruperea cursului prescripției

Art. 123. — Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 122 se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act care, potrivit legii, trebuie comunicat învinuitului sau inculpatului în desfășurarea procesului penal.

După fiecare întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripție.

Întreruperea cursului prescripției produce efecte față de toți participanții la infracțiune, chiar dacă actul de întrerupere privește numai pe unii dintre ei.

Prescripția specială

Art. 124. — Prescripția înlătură răspunderea penală oricîte întreruperi ar interveni, dacă termenul de prescripție prevăzut în art. 122 este depășit cu încă jumătate.

Prescripția executării pedepsei

Art. 125. — Prescripția înlătură executarea pedepsei principale.

Prescripția nu înlătură executarea pedepselor principale pronunțate pentru infracțiunile contra păcii și omenirii.

Termenele de prescripție a executării pedepsei

Art. 126. — Termenele de prescripție a executării pedepsei sînt:

a) 20 de ani, cînd pedeapsa care urmează a fi executată este închisoarea mai mare de 15 ani;

b) 5 ani, plus durata pedepsei ce urmează a fi executată, dar nu mai mult de 15 ani, în cazul celorlalte pedepse cu închisoarea;

c) 3 ani, în cazul cînd pedeapsa este amenda.

Termenele de prescripție a executării sancțiunilor cu caracter administrativ prevăzute în art. 18 și art. 92 este de un an.

Termenele arătate în alin. 1 se socotesc de la data cînd hotărîrea de condamnare a rămas definitivă, iar cele arătate în alin. 2 curg de la rămînerea definitivă sau, după caz, de la data cînd poate fi pusă în executare, potrivit legii, ordonanța prin care s-a aplicat sancțiunea.

În cazul revocării suspendării condiționate a executării pedepsei sau, după caz, a obligării la muncă corecțională, termenul de prescripție începe să curgă de la data cînd hotărîrea de revocare a rămas definitivă.

Măsurile de siguranță nu se prescriu.

Întreruperea cursului prescripției executării

Art. 127. — Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 126 se întrerupe prin începerea executării pedepsei sau prin săvîrșirea din nou a unei infracțiuni.

Scanned with OKEN Scanner

Sustragerea de la executare, după începerea executării pedepsei, face să curgă un nou termen de prescripție de la data sustragerii.

Suspendarea cursului prescripției

Art. 128. — Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 122 este suspendat pe timpul cît o dispoziție legală sau o împrejurare de neprevăzut ori de neînlăturat împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal.

Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 126 este suspendat în cazurile și condițiile prevăzute în Codul de procedură penală.

Prescripția își reia cursul din ziua în care a încetat cauza de suspendare.

Termenele de prescripție pentru minori

Art. 129. — Termenele de prescripție a răspunderii penale și a executării pedepsei se reduc la jumătate pentru cei care la data săvîrșirii infracțiunii erau minori.

Prescripția executării pedepsei care a înlocuit pedeapsa cu moartea

Art. 130. — Abrogat.

1. În sarcina inculpatului LM s-a reținut că în perioada anilor 1956—1967 a indus și menținut în eroare conducerea Întreprinderii de reparații auto nr. 4 din Iași (IRA), servindu-se de acte false.

Întrucît faptele de fals în acte au fost săvîrșite în perioada anilor 1956—1960 — deci cu mai mult de 5 ani în urmă, să se arate dacă, în speță, răspunderea penală este prescrisă sau nu, avînd în vedere că de la săvîrșirea infracțiunii pînă la judecarea acesteia au trecut mai mult de 5 ani, adică termenul prevăzut de lege pentru prescripția răspunderii penale pentru această infracțiune.

2. Prin concluziile de învinuire din 1 iulie 1968 ale Procuraturii județene Ilfov, inculpatul IM a fost trimis în judecată pentru infracțiunea de omor, prevăzută în art. 463 Cp anterior, cu aplicarea art. 155 din același cod. S-a reținut că numitul, participînd la o ceartă între rude și fiind provocat de victima IA, a lovit-o cu o sapă în cap, provocîndu-i un traumatism grav, din care cauză victima a decedat la 21 martie 1957.

Din actele dosarului rezultă că fapta a fost săvîrșită la 15 martie 1957; la 26 martie 1957, Procuratura raionului Răcari a început urmărirea penală împotriva inculpatului pentru infracțiunea de loviri cauzatoare de moarte, ancheta penală durînd pînă la 26 aprilie 1957, cînd s-a încetat procesul penal; la 8 ianuarie 1968 însă, ancheta penală a fost reluată, prin ordonanța procurorului șef al regiunii București, inculpatul fiind pus sub urmărire penală pentru infracțiunea de omor la 29 iunie 1968.

Tj. Ilfov, judecînd cauza, prin stp nr. 5 din 5 februarie 1969, schimbînd încadrarea juridică a faptei din art. 463, cu aplicarea art. 155 Cp. anterior, în art. 490 al. 2 raportat la art. 475 Cp anterior, a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatului IM, constatînd că răspunderea penală a acestuia s-a prescris (art. 11 pct. 2 l.t. b combinat cu art. 10 lit. g Cpp și cu art. 164 pct. 2 și 166 al. 2 Cp anterior).

Scanned with OKEN Scanner

Împotriva acestei sentințe, Procuratura județeană Ilfov a declarat recurs care a fost respins de TS, sp, prin d. nr. 2393 din 30 aprilie 1970, cu motivarea că în cauză operează prescripția, chiar în ipoteza calificării faptei ca infracțiune de omor prevăzută în art. 463, în condițiile art. 155 Cp anterior (scuza provocării). Instanța supremă a avut în vedere că pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea de omor săvîrșită în condițiile art. 155 Cp anterior era închisoarea de la 3 la 12 ani și deci termenul de prescripție specială de 12 ani, care a început să curgă de la 15 martie 1957, s-a împlinit la 30 aprilie, data judecării recursului.

Împotriva acestei decizii a Secției penale a TS, a fost declarat recurs extraordinar prin care s-a susținut că la calcularea termenului de prescripție a răspunderii penale trebuie să se aibă în vedere pedeapsa prevăzută pentru infracțiunea săvîrșită (munca silnică de la 10 la 25 de ani) pentru care termenul de prescripție era de 15 ani, și nu de pedeapsa aplicabilă ca urmare a reținerii circumstanței atenuante a provocării; dacă s-ar fi ținut seama de pedeapsa prevăzută în art. 463 Cp anterior, s-ar fi constatat că termenul de prescripție (15 ani plus 7 ani și 6 luni) nu era împlinit.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța supremă în soluționarea recursului extraordinar.

3. Prin stp. nr. 80 din 4 sept. 1978, Tj. Alba a dispus trimiterea inculpatului NV la o școală specială de muncă și reeducare pe o durată de 3 ani, pentru săvîrșirea infracțiunii de omor prevăzută în art. 174 cu aplicarea art. 99, 100 Cp și art. 3 din D. nr. 218/1977.

S-a reținut în fapt că inculpatul, în ziua de 16 noiembrie 1968 a lovit pe MN cu un topor în cap, din care cauză victima a decedat.

Inculpatul a declarat recurs, susținînd, între altele, că în cauză a intervenit prescripția răspunderii penale și deci se impunea încetarea procesului penal.

Din actele dosarului rezultă că fapta reținută în sarcina inculpatului a fost comisă la 16 noiembrie 1968; la 19 noiembrie 1968 s-a dispus pornirea procesului penal pentru infracțiunea de omor a cărei victimă a fost MN, ancheta penală durînd pînă la 30 decembrie 1968, cînd s-a încetat procesul penal cu motivarea că nu s-a putut identifica autorul faptei; în anul 1972 s-au reluat cercetările și la 9 noiembrie 1972 i s-a luat inculpatului o declarație cu privire la activitatea lui din ziua în care s-a săvîrșit omorul, iar la 7 mai 1978 s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale.

Recursul inculpatului a fost respins cu motivarea că termenul prescripției se calculează în raport cu durata pedepsei prevăzute pentru infracțiunea săvîrșită (închisoarea de la 10 la 20 de ani) și nu în raport cu durata măsurii educative aplicabile (trimiterea într-o SSMR pe durată de la 2 la 5 ani), iar acest termen, chiar redus la jumătate (art. 129 Cp), nu era împlinit în speță, întrucît cursul prescripției fusese întrerupt la 9 noiembrie 1972.

Să se arate dacă soluția era corectă sau nu.

4. În fapt, s-a reținut că în ziua de 1 dec. 1960, între inculpatul MI și numitul IM avînd loc un conflict, victima GS, intervenind să-i despartă, a fost lovită de MI cu un cuțit în abdomen. Transportată la spital, a fost supusă unei intervenții chirurgicale și viața i-a fost salvată. Ulterior însă ea a fost de mai multe ori internată în spital, iar la 18 dec. 1970 a decedat datorită unui stop cardio-respirator consecutiv stării uremice, peritoni-

Scanned with OKEN Scanner

tei și fistulei stercorale de care suferea. S-a reținut că între leziunile traumatice suferite de victimă la 1 dec. 1960 și moartea ei există o legătură cauzală.

Prin stp. nr. 20 din 1 aprilie 1974, Tj. Ialomița a condamnat pe inculpatul IM la 6 ani închisoare pentru infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte (art. 183 Cp).

Împotriva acestei hotărîri a declarat recurs inculpatul, susținînd, printre altele, că răspunderea sa penală este prescrisă, deoarece de la data comiterii faptei și aceea a începerii urmăririi penale au trecut 13 ani.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

5. Prin stp. nr. 118 din 28 martie 1970 a Tj. Dolj, inculpatul SA a fost condamnat la 1 an închisoare pentru infracțiunea de înșelăciune în paguba avutului obștesc.

Prima instanță a reținut în fapt că inculpatul, avînd funcția de președinte al Sfatului popular al comunei Verbița, jud. Dolj, în perioada 1961—1965, utilizînd date ireale înscrise în registrul agricol — prin care venitul său din resursele agricole se diminua sub 600 lei — a încasat ilegal alocația de stat pentru copii în sumă de 7 600 lei.

Inculpatul a declarat recurs, susținînd printre altele, că fapta referitoare la încasarea alocației de stat pentru copii nu mai poate atrage răspunderea penală, întrucît a fost comisă în anul 1961, iar urmărirea penală a început în anul 1969 și în mod eronat s-a reținut că infracțiunea comisă de el este continuată, în realitate aceasta fiind executată printr-un singur act în anul 1961.

Avînd în vedere că în fiecare an inculpatul a prezentat date ireale pentru obținerea alocației de stat ce nu i se cuvenea, să se arate de cînd a început să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea de înșelăciune, dacă ultima încasare a alocației de stat necuvenite a avut loc în anul 1965.

6. Prin stp. nr. 450 din 29 sept. 1969, Judecătoria Oltenița a admis contestația la executare formulată de condamnatul NC, constatînd că pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare, aplicată pentru infracțiunea de delapidare prin stp. nr. 28/1963 a Tribunalului Lehliu, este prescrisă.

În motivarea soluției, se arată că hotărîrea prin care contestatorul a fost condamnat a rămas definitivă la 6 martie 1963 și că, potrivit art. 126 lit. b Cp, executarea acestei pedepse s-a prescris prin trecerea termenului de 6 ani și 6 luni (5 ani plus durata pedepsei).

Întrucît condamnatul a beneficiat de 12 amînări ale executării pedepsei, obținute pentru diferite motive, să se arate dacă, față de dispozițiile din art. 128 al. 2 Cp, să se arate dacă în speță opera sau nu prescripția executării pedepsei, așa cum a stabilit instanța.

CAPITOLUL III

LIPSA PLÎNGERII PREALABILE ȘI ÎMPĂCAREA PĂRȚILOR

Lipsa plîngerii prealabile

Art. 131. — În cazul infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale este condiționată de introducerea unei plîngeri prealabile de către persoana vătămată, lipsa acestei plîngeri înlătură răspunderea penală.

Scanned with OKEN Scanner

Retragerea plîngerii prealabile, de asemenea, înlătură răspunderea penală.

Fapta care a adus vătămare mai multor persoane atrage răspunderea penală, chiar dacă plîngerea prealabilă s-a făcut sau se menține numai de către una dintre ele.

Fapta atrage răspunderea penală a tuturor participanților la săvîrșirea ei, chiar dacă plîngerea prealabilă s-a făcut sau se menține cu privire numai la unul dintre ei.

În cazul în care cel vătămat este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu ori cu capacitate de exercițiu restrînsă, acțiunea penală se pune în mișcare și din oficiu.

1. Prin stp. nr. 1677 din 1980, rămasă definitivă prin nerecurare, Judecătoria Pitești a încetat procesul penal, în baza art. 11 pct. 2 lit. b raportat la art. 10 lit. f Cpp, reținînd că la 1 august partea vătămată AE, fără a urma procedura prescrisă în art. 279 Cpp, s-a adresat direct instanței cu o plîngere prin care solicita condamnarea numitelor AI și CF pentru infracțiunea de lovire prevăzută în art. 180 al. 2 Cp, comisă împotriva ei la 2 iunie 1980.

Întrucît plîngerea a fost introdusă în termenul de 2 luni prevăzut de art. 284 al. 1 Cpp și art. 30 al. 2 din Legea nr. 59/1968, dar la instanța de judecată în loc de comisia de judecată, să se arate dacă soluția instanței era corectă sau nu.

2. Prin stp. nr. 659 din 1990 a Judecătoriei Brăila, inculpatul DI a fost condamnat pentru comiterea mai multor infracțiuni concurente, printre care și infracțiunea de distrugere în paguba avutului obștesc, prevăzută în art. 231 al. 1 Cp, raportat la art. 217 al. 1 Cp. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs procurorul, susținînd că prima instanță a omis să-l condamne pe inculpat și pentru comiterea infracțiunii de distrugere în paguba avutului personal al numitului MV, căruia inculpatul i-a spart parbrizul mașinii.

Avînd în vedere că acțiunea penală pentru infracțiunea de distrugere prevăzută în art. 217 al. 1 Cp, se pune în mișcare la plîngerea prealabilă a persoanei vătămate și că la dosarul cauzei nu a existat o plîngere prealabilă din partea numitului MV, ci numai o declarație a acestuia, dată în fața organelor de cercetare penală, în finalul căreia se face mențiunea că se constituie parte civilă în procesul penal, să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

3. Judecătoria Sectorului 3 București a fost sesizată prin plîngere prealabilă, după îndeplinirea procedurii de împăciuire la comisia de judecata, de către persoana vătămată VP, contra inculpatei TE, pentru săvîrșirea infracțiunii de lovire (art. 180 al. 2 Cp).

În motivarea acțiunii, partea vătămată a susținut că, în ziua de 23 aprilie 1969, aflînd că inculpata întreținea relații intime cu soțul ei (al reclamantei), s-a deplasat la domiciliul inculpatei, unde a fost întîmpinată și lovită de inculpată, de fiica acesteia și chiar de propriul său soț care se afla acolo, provocîndu-i-se leziuni pentru a căror vindecare au fost necesare 6—7 zile de îngrijiri medicale.

Să se arate dacă plîngerea prealabilă era valabil introdusă.

Scanned with OKEN Scanner

4. În fapt, persoana vătămată a făcut plîngere prealabilă pentru infracţiunile de calomnie săvîrşite de inculpat împotriva sa, a fiicei sale care este majoră, precum şi a soacrei sale.

Întrucît celelalte persoane vătămate (fiica şi soacra) n-au făcut plîngere prealabilă, să se arate dacă prin plîngerea prealabilă introdusă se antrenează răspunderea penală a inculpatului şi pentru faptele îndreptate împotriva celorlalte persoane vătămate.

5. În speţă, persoana vătămată prin infracţiunea de lovire era un copil de 9 ani, iar plîngerea prealabilă a fost introdusă la comisia de judecată numai de unul dintre părinţii minorului.

Să se arate dacă plîngerea prealabilă era legal introdusă numai de unul dintre părinţi.

6. În fapt s-a reţinut că, în ziua de 22 ianuarie 1971, inculpatul PA, profitînd de faptul că partea civilă PE, fosta sa soţie de care era despărţit, a lipsit de acasă, a intrat cu căruţa în grădina acesteia, de unde a sustras o claie de fîn în valoare de 850 lei, fînul sustras aparţinînd fiicei inculpatului, în vîrstă de 16 ani.

S-a reţinut din actele dosatului că plîngerea prealabilă a fost făcută de PE şi nu de fiica minoră a acesteia, căreia îi aparţinea fînul sustras.

Să se arate dacă în speţă plîngerea prealabilă era valabil introdusă.

7. Instanţa a reţinut că, în ziua de 2 iulie 1979, inculpata PM a lovit-o pe partea vătămată CI cu o bucată de cărămidă, în faţă, producîndu-i leziuni corporale care au necesitat pentru vindecare 10—12 zile de îngrijiri medicale.

Partea vătămată s-a adresat cu plîngere pentru lovire, la comisia de judecată, la data de 29 august 1979, deci înăuntrul termenului de 2 luni prevăzut de art. 30 al. 2 din Legea nr. 59/1968.

Procedura de împăciuire nu s-a îndeplinit în termenul legal de 30 de zile, ci după expirarea acestuia — la 5 oct. 1979. Partea vătămată a bţinut, la data de 12 oct. 1979, procesul-verbal prin care s-a contestat că părţile nu s-au împăcat şi, în aceeaşi zi, s-a adresat cu plîngere la judecătorie.

Să se arate dacă plîngerea a fost adresată în termen instanţei de judecată.

8. Comisia de judecată sesizată cu plîngerea prealabilă pentru a încerca împăcarea părţilor a constatat că acestea nu s-au împăcat şi a trimis judecătoriei sesizarea iniţială a persoanei vătămate cu menţiunea că părţile nu s-au împăcat.

Să se arate dacă în speţă sesizarea instanţei era legal făcută prin plîngerea prealabilă.

9. În speţă, părţile aveau dublă calitate, de părţi vătămate şi de inculpaţi, în cadrul proceselor penale pe care şi le-au intentat reciproc pentru comiterea infracţiunii de furt între soţi (art. 210 Cp) şi atît la primul termen de judecată cît şi în recurs, au declarat că nu înţeleg să obţină condamnarea părţii adverse, ci urmăresc doar rezolvarea împărţirii bunurilor comune şi a celor proprii, fiind în curs de divorţ.

Scanned with OKEN Scanner

Să se arate dacă manifestarea de voință necchivocă a părții vătămate, în sensul că nu urmărește condamnarea inculpatului, are valoarea unei retrageri a plîngerii prealabile.

10. În speță, judecătorul de serviciu, primind plîngerea prealabilă depusă de persoana vătămată la judecătorie, în condițiile art. 282 Cpp, a dat acesteia în cunoștință termenul fixat pentru judecată, iar la acest termen persoana vătămată a lipsit și — în mod nelegal — nu a fost citată nici pentru termenul următor, cînd de asemenea nu a fost prezentă.

Să se arate dacă lipsa persoanei vătămate la cele două termene consecutive poate fi considerată o retragere a plîngerii prealabile.

11. Într-o cauză în care acțiunea penală s-a pus în mișcare la plîngerea prealabilă a persoanei vătămate, după rămînerea definitivă a hotărîrii a fost declarat recurs extraordinar.

Să se arate dacă este posibilă retragerea plîngerii prealabile după ce recursul extraordinar a fost exercitat.

12. În speță, acțiunea penală pentru infracțiunea de viol prevăzută în art. 197 al. 1 Cp nu s-a pornit din oficiu, ci în urma plîngerii prealabile adresată de partea vătămată care, fiind în vîrstă de 15 ani, a fost asistată de tatăl său, organelor de urmărire penală, iar acestea au dispus prin rezoluție începerea urmăririi penale.

Să se arate dacă minora de 15 ani, asistată de tatăl ei, poate să-și retragă plîngerea prealabilă și să facă să se producă efectele acesteia.

13. Pentru infracțiunea de viol prevăzută în art. 197 al. 1 Cp, săvîrșită asupra unei minore de 14 ani, acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu, de procuror.

Să se arate dacă, în speță, retragerea plîngerii, în cazul în care s-a făcut și o asemenea plîngere, conduce la înlăturarea răspunderii penale a făptuitorului.

14. Instanța a reținut că inculpații au lovit pe partea vătămată, cauzîndu-i leziuni pentru a căror vindecare a fost nevoie de 13—14 zile de îngrijiri medicale.

La unul din termenele de judecată, partea vătămată și-a retras plîngerea îndreptată împotriva a doi dintre cei trei inculpați.

Să se arate ce eficiență are, în speță, retragerea plîngerii prealabile.

15. Inculpatului BG i s-a imputat faptul că, în ziua de 22 august 1980, l-a lovit pe NM, cauzîndu-i leziuni pentru a căror vindecare au fost necesare 22 zile îngrijiri medicale.

Din probele de la dosar rezultă că victima a fost transportată cu salvarea la spital, unde a rămas internată timp de 7 zile pentru tratament. Costul transportului cu autosanitara a fost de 60 lei, iar valoarea cheltuielilor făcute pentru îngrijirea și tratamentul victimei în spital a fost de 802 lei

În cursul procesului penal, partea vătămată și-a retras plîngerea prealabilă, dar întrucît inculpatul nu a achitat cheltuielile de spitalizare și costul transportului victimei, el a fost obligat la plata acestor cheltuieli.

Să se arate dacă obligarea inculpatului la plata cheltuielilor legate de asistența sanitară a victimei era legală sau nu.

Scanned with OKEN Scanner

Împăcarea părților

Art. 132. — Împăcarea părților în cazurile prevăzute de lege înlătură răspunderea penală și stinge și acțiunea civilă.

Împăcarea este personală și produce efecte numai dacă intervine pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii.

Pentru persoanele lipsite de capacitate de exercițiu împăcarea se face numai de reprezentanții lor legali. Cei cu capacitate de exercițiu restrînsă se pot împăca cu încuviințarea persoanelor prevăzute de lege. Împăcarea produce efecte și în cazul în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu.

1. Prin stp. nr. 1807 din 1982 a Judecătoriei Medgidia, inculpatul SS a fost condamnat pentru săvîrșirea infracțiunii de vătămare corporală prevăzută în art. 181 al. 1 Cp, constînd în aceea că a lovit pe partea vătămată SN, minor de 13 ani, cauzîndu-i leziuni ce au necesitat 50 de zile îngrijiri medicale pentru vindecare.

Tj.-Constanța a admis recursul declarat de inculpat și, prin dp. nr. 1196 din 1982 a casat sentința primei instanțe și, făcînd aplicarea art. 11 pct. 2 și art. 10 lit. h Cpp, a încetat procesul penal ca urmare a împăcării părților.

În speță, din cuprinsul încheierii din 22 februarie 1982 rezultă că minorul asistat de tatăl său, a declarat că s-a împăcat cu inculpatul, declarație care a stat la baza soluției tribunalului județean.

Întrucît victima era minor sub 14 ani, să se arate dacă împăcarea era valabilă.

2. În speță, minora în vîrstă de peste 14 ani a fost victima infracțiunii de seducție, pentru care legea prevede că împăcarea părților înlătură răspunderea penală (art. 199 al. 2 Cp).

Să se arate în ce condiții împăcarea părților în speță putea produce efecte.

3. În speță, soțul persoanei vătămate a exercitat, potrivit dispozițiilor din art. 222 al. 5 Cpp, dreptul de a se adresa, în numele soției, la comisia de judecată, sesizînd-o în vederea efectuări procedurii de împăciuire.

Să se arate dacă soțul se putea împăca cu inculpatul, în numele soției sale.

4. În fața instanței de judecată inculpatul a declarat că s-a împăcat cu partea vătămată, invocînd ca dovadă a împăcării faptul că, după săvîrșirea faptei de lovire, a conviețuit un timp cu ea.

Avînd în vedere că partea vătămată nu a făcut o declarație în acest sens, să se arate dacă în speță intervenise sau nu împăcarea părților.

5. În speță, partea vătămată a dat o declarație la procuratură că se împacă cu inculpatul pentru săvîrșirea infracțiunii de seducție.

Să se arate dacă instanța poate lua act de această declarație unilaterală a victimei că s-a împăcat cu inculpatul care însă, în fața instanței, a declarat că nu este de acord cu împăcarea.

Scanned with OKEN Scanner

6. În fapt, s-a reținut că inculpatul, funcționar, în timpul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu a lovit o persoană, cauzîndu-i leziuni corporale care au necesitat pentru vindecare îngrijiri medicale timp de 25 de zile.

Fapta inculpatului întrunește conținutul infracțiunii de purtare abuzivă prevăzută în art. 250 al. 2 Cp și al infracțiunii de vătămare corporală (art. 181 Cp), în concurs ideal.

Să se arate ce efecte produce împăcarea părților în cazul infracțiunii de vătămare corporală (art. 181 Cp).

7. Instanța de judecată a dispus încetarea procesului penal pentru infracțiunea de lovire prevăzută în art. 180 al. 2 Cp, întrucît părțile s-au împăcat.

Să se arate ce urma să decidă instanța în legătură cu cererea unității sanitare care a acordat asistență medicală victimei, de a i se plăti cheltuielile efectuate în acest scop.

8. În cazul unui furt comis în condițiile prevăzute în art. 210 Cp, părțile au declarat că s-au împăcat și, de comun acord, au cerut instanței ca, prin hotărîre, inculpatul să fie obligat la restituirea obiectelor sustrase — în sensul de a le readuce în locuința din care le-a sustras.

Să se arate dacă instanța putea satisface cererea părților și dacă împăcarea își putea produce efectele.

9. În speță, pentru fapta de lovire imputată inculpatului, prima instanță a pronunțat o soluție de achitare, în baza art. 18 Cp, aplicînd acestuia sancțiunea cu caracter administrativ a amenzii prevăzute în art. 92 Cp.

În recurs, părțile au declarat că s-au împăcat.

Să se arate dacă împăcarea părților poate avea loc și în cazul faptelor pentru care sînt aplicabile dispozițiile din art. 18 Cp.

10. În legătură cu săvîrșirea infracțiunii de vătămare corporală, pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plîngerea prealabilă a persoanei vătămate, iar împăcarea părților înlătură răspunderea penală, a fost promovat recurs extraordinar.

Cu ocazia soluționării recursului extraordinar, părțile au declarat că s-au împăcat.

Să se arate dacă împăcarea părților era posibilă în speță.

CAPITOLUL IV

REABILITAREA

Efectele reabilitării

Art. 133. — Reabilitarea face să înceteze decăderile și interdicțiile precum și incapacitățile care rezultă din condamnare.

Reabilitare nu are ca urmare obligația de reintegrare în funcția din care infractorul a fost scos în urma condamnării, ori de rechemare în cadrele permanente ale armatei sau de redare a gradului militar pierdut.

De asemenea, reabilitarea nu are efecte asupra măsurilor de siguranță, cu excepția celei prevăzute în art. 112 lit. d.

Scanned with OKEN Scanner

Reabilitarea de drept

Art. 134. — Reabilitarea are loc de drept în cazul condamnării la amendă sau la pedeapsa închisorii care nu depășește un an, dacă în decurs de 3 ani condamnatul nu a săvîrșit nici o altă infracțiune.

Reabilitarea de drept prevăzută în alineatul precedent nu are loc în cazul condamnării pentru infracțiuni contra avutului obștesc.

Reabilitarea judecătorească

Art. 135. — Condamnatul poate fi reabilitat, la cerere, de instanța judecătorească:

a) în cazul condamnării la pedeapsa închisorii pînă la 5 ani pentru infracțiuni contra avutului obștesc, precum și în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de un an pînă la 5 ani pentru celelalte infracțiuni, după trecerea unui termen de 4 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei pronunțate;

b) în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani pînă la 10 ani, după trecerea unui termen de 5 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei pronunțate;

c) în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, după trecerea unui termen de 7 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei pronunțate;

d) în cazul pedepsei cu moartea comutate sau înlocuite cu pedeapsa închisorii, după trecerea unui termen de 7 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei de închisoare.

Procurorul general poate dispune, în cazuri excepționale, reducerea termenelor prevăzute în acest articol.

Calculul termenului de reabilitare

Art. 136. — Termenele prevăzute în art. 134 și 135 se socotesc de la data cînd a luat sfîrșit executarea pedepsei principale sau de la data cînd aceasta s-a prescris.

Pentru cei condamnați la pedeapsa cu amendă termenul curge din momentul în care amenda a fost achitată sau executarea ei s-a stins în alt mod.

În caz de grațiere totală sau de grațiere a restului de pedeapsă, termenul curge de la data actului de grațiere.

Condițiile reabilitării judecătorești

Art. 137. — Cererea de reabilitare judecătorească se admite dacă cel condamnat întrunește următoarele condiții:

a) nu a suferit o nouă condamnare în intervalul prevăzut în art. 135;

b) își are asigurată existența prin muncă sau prin alte mijloace oneste, precum și în cazul cînd are vîrsta de a fi pensionat sau este incapabil de muncă;

c) a avut o bună conduită;

d) a achitat în întregime cheltuielile de judecată și despăgubirile civile la plata cărora a fost obligat, afară de cazul cînd partea vătămată a renunțat la despăgubiri, sau cînd instanța constată că cel condamnat și-a îndeplinit în mod regulat obligațiile privitoare la dispozițiile civile din hotărîrea de condamnare.

Scanned with OKEN Scanner

Cînd instanţa constată că nu este îndeplinită condiţia de la lit. d, dar aceasta nu se datoreşte relei-voinţei a condamnatului, poate dispune reabilitarea.

Reînnoirea cererii de reabilitare

Art. 138. — În caz de respingere a cererii de reabilitare, nu se poate face o nouă cerere decît după un termen de 3 ani, în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, după un termen de 2 ani în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani şi după un termen de un an în celelalte cazuri; aceste termene se socotesc de la data respingerii cererii.

Condiţiile arătate în art. 137 trebuie să fie îndeplinite şi pentru intervalul de timp care a precedat noua cerere.

Cînd respingerea cererii se bazează pe lipsă de forme, ea poate fi reînnoită potrivit dispoziţiilor Codului de procedură penală.

Anularea reabilitării

Art. 139. — Reabilitarea judecătorească va fi anulată cînd după acordarea ei s-a descoperit că cel reabilitat mai suferise o altă condamnare, care dacă ar fi fost cunoscută, ducea la respingerea cererii de reabilitare.

1. Prin sentinţa judecătoriei s-a respins cererea de reabilitare a petiţionarului, cu motivarea că este lipsită de obiect, întrucît fapta sa fusese amnistiată ca urmare a aplicării dispoziţiilor D. nr. 331/1977.

Întrucît din examinarea prevederilor art. 137 Cp, referitoare la condiţiile reabilitării judecătoreşti şi a dispoziţiilor cuprinse în art. 494—503 Cpp, privitoare la procedura reabilitării, nu rezultă că intervenirea amnistiei ar constitui un impediment în obţinerea reabilitării, să se arate dacă era admisibilă sau nu cererea de reabilitare făcută de condamnatul care a beneficiat de amnistie.

2. În speţă, condamnatul a solicitat instanţei reabilitarea judecătorească, dar cu ocazia judecăţii s-a constat că erau întrunite condiţiile privitoare la reabilitarea de drept prevăzute în art. 134 Cp.

Să se arate dacă pentru soluţionarea cererii urma să se aibă în vedere condiţiile prevăzute în art. 134 sau cele din art. 135 Cp.

3. Inculpatul a fost condamnat pentru infracţiunea de abuz în serviciu contra intereselor obşteşti, prin care s-a pricinuit o pagubă acestui avut, la pedeapsa închisorii ce nu depăşeşte un an.

Să se arate dacă pentru o astfel de condamnare se realizează sau nu reabilitarea de drept.

4. PG a solicitat instanţei reabilitarea sa, întrucît prin stp nr. 602/1950 şi 1375/1954 ale fostului Tribunal popular Alba Iulia a fost condamnat la pedepse pecuniare, iar de atunci au trecut peste 14 ani, timp în care nu a mai fost pedepsit.

Să se arate dacă în speţă opera reabilitarea de drept, avînd în vedere şi faptul că petiţionarul fusese condamnat pentru infracţiuni silvice.

5. Instanţa sesizată cu cererea fostului condamnat de a se constata intervenirea reabilitării de drept pentru o condamnare suferită anterior,

Scanned with OKEN Scanner

a constatat că nu erau îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru reabilitarea de drept.

Să se arate dacă, în speță, cererea petiționarului putea fi examinată ca o cerere de reabilitare judecătorească.

6. Din dosarul cauzei, rezultă că prin stp. nr. 518/1979 a Judecătoriei Oltenița, inculpatul a fost condamnat la pedeapsa rezultantă de 1 an închisoare, cu obligare la muncă corecțională, pentru săvîrșirea infracțiunilor prevăzute în art. 38 și 39 din D. nr. 328/1966.

Ulterior, prin stp. nr. 261/1980 a aceleiași judecătorii, inculpatul a fost condamnat la pedeapsa rezultantă de 1 an închisoare pentru săvîrșirea infracțiunilor prevăzute în art. 192 și 209 Cp, cu aplicarea art. 37 lit. a Cp. Totodată revocîndu-se obligarea la muncă corecțională cu privire la restul neexecutat din pedeapsa anterioară, s-a dispus contopirea acestuia în noua pedeapsă, urmînd ca inculpatul să execute un an închisoare.

Inculpatul a executat o parte din pedeapsă, iar la 16 mai 1981 a fost liberat condiționat, durata pedepsei expirînd la 3 august 1981.

Să se arate dacă, în speță, operează reabilitarea de drept.

7. Condamnatul MG s-a adresat Judecătoriei Făgăraș, cerînd reabilitarea judecătorească cu privire la pedeapsa de un an închisoare ce i s-a aplicat prin stp. nr. 399/1963 a fostului Tribunal al raionului Făgăraș, pentru infracțiunea de delapidare.

În ședința din 13 iunie 1969, condamnatul și-a completat cererea, solicitînd să se constate reabilitarea de drept pentru pedepsele de 300 de lei și de 2 000 de lei amendă, aplicate prin stp. nr. 109 din 1960 și nr. 786 din 1961 ale aceluiași tribunal popular, pentru infracțiuni la regimul circulației pe drumurile publice.

Judecătoria, prin stp. nr. 299 din 14 iulie 1969, a admis în parte cererea petiționarului, dispunînd reabilitarea judecătorească a acestuia numai cu privire la pedeapsa de un an închisoare aplicată prin stp. nr. 399 din 1963. Cu privire la celelalte condamnări, instanța a respins cererea, motivînd că nu sînt întrunite condițiile prevăzute în art. 134 Cp pentru constatarea reabilitării de drept, întrucît cea de a doua condamnare la pedeapsa pecuniară a survenit într-un termen mai mic de 3 ani.

Să se arate dacă soluția instanței era corectă sau nu.

8. În speță, înăuntrul termenului de 3 ani pentru reabilitarea de drept pentru o condamnare anterioară, fostul condamnat a săvîrșit din nou o infracțiune, pentru care i s-a aplicat o pedeapsă.

Întrucît infracțiunea săvîrșită din nou a fost amnistiată, să se arate dacă pentru condamnarea anterioară va opera reabilitarea de drept potrivit art. 134 Cp.

9. Prin stp. nr. 6162 din 1972 a Judecătoriei Pitești, inculpata MM a fost condamnată la 6 luni închisoare pentru infracțiunea de distrugere din culpă în paguba avutului obștesc, prevăzută în art. 219 al. 1 și art. 232 al. 2 Cp. În baza art. 81 Cp, s-a dispus suspendarea condiționată a executării sus-menționatei pedepse.

La 23 ian. 1978 condamnata a solicitat Judecătoriei Pitești reabilitarea în legătură cu pedeapsa a cărei executare fusese suspendată condiționat.

Scanned with OKEN Scanner

Prin stp. nr. 536 din 1976 a acestei instanțe, cererea de reabilitare a fost respinsă cu motivarea că petiționara a fost condamnată pentru o infracțiune contra avutului obștesc și deci nu putea beneficia de reabilitare de drept.

Să se arate dacă soluția instanței era corectă sau nu.

10. În speță, inculpatul a fost condamnat la pedeapsa închisorii mai mică de 2 ani pentru o infracțiune contra avutului obștesc. Executarea pedepsei a avut loc într-o unitate militară disciplinară.

Să se arate în ce condiții condamnatul în speță putea obține reabilitarea pentru condamnarea suferită.

11. Condamnatul, militar care executa pedeapsa închisorii într-o unitate militară disciplinară, a beneficiat de grațierea condiționată a restului de pedeapsă.

Să se arate dacă dispozițiile art. 62 al. 5 Cp, care prevăd reabilitarea de drept a condamnatului, era aplicabile în speță.

12. În speță, militarul condamnat, care executa pedeapsa într-o unitate militară disciplinară a devenit inapt serviciului militar și a fost liberat condiționat conform prevederilor din art. 62 al. 3 Cp.

Să se arate dacă în această situație condamnatul poate fi reabilitat de drept și în ce condiții.

13. Din extrasul de cazier și din copia sentinței nr. 132 din 1966 rezultă că inculpatul BN a fost condamnat la 2 ani închisoare pentru infracțiunea de vătămare foarte gravă a integrității corporale, prevăzută în art. 473 Cp anterior, pedeapsă din a cărei executare a fost liberat la data de 25 sept. 1967.

Ulterior, prin stp. nr. 56 din 9 martie 1973 a Judecătoriei Făurei, inculpatul BN a fost condamnat la 6 luni închisoare pentru o infracțiune de furt calificat săvîrșită la 27 noiembrie 1972.

Să se arate cum se calculează termenul de reablitare și în raport cu ce pedeapsă.

14. Petiționarul C.St.Gh. a solicitat instanței, în anul 1971, acordarea reabilitării judecătorești pentru o condamnare de 9 ani închisoare aplicată în anul 1959 pentru săvîrșirea infracțiunii de delapidare.

Din executarea pedepsei condamnatul s-a liberat la 26 aprilie 1963.

Se menționează că pentru infracțiunea săvîrșită, în actualul cod penal maximul special al pedepsei este de 5 ani.

Să se arate cum urma să se calculeze termenul de reabilitare a condamnatului.

15. Prin stp. nr. 470 din 1973, Judecătoria Sectorului 3 București a respins ca prematur introdusă cererea de reabilitare formulată de condamnatul LL, reținînd că acesta a suferit două condamnări, una de 1 an și 6 luni închisoare, aplicată prin stp. nr. 3 din 1974 a Judecătoriei Sect. 3 București și alta tot de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin stp. nr. 417 din 1975 a aceleiași judecătorii. Revocîndu-se beneficiul grațierii pentru prima pedeapsă, condamnatul a executat 3 ani închisoare. Or,

Scanned with OKEN Scanner

motivează instanța, de la data cînd a executat această pedeapsă și pînă la introducerea cererii, la 4 martie 1983, nu s-a împlinit termenul de reabilitare prevăzut în art. 135 Cp.

Să se arate dacă termenul de reabilitare se calculează în funcție de fiecare pedeapsă ori în raport cu pedeapsa executată prin cumularea celor două pedepse în urma revocării grațierii.

16. În speță, pedeapsa la care inculpatul a fost condamnat a fost executată prin deținere preventivă și aceasta s-a terminat anterior rămînerii definitive a hotărîrii de condamnare.

Să se arate data de la care curge termenul de reabilitare.

17. Din actele dosarului rezultă că petiționarul TG a fost condamnat la 8 luni închisoare, pedeapsă pe care a executat-o pînă la 25 mai 1968.

După executarea pedepsei, a săvîrșit infracțiunea de abandon de familie, pentru care i s-a aplicat pedeapsa de un an închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei în baza art. 305 lit. c al. 4 Cp, prin stp. nr. 900 din 12 august 1969 a Judecătoriei Băilești.

Față de situația menționată, să se arate data de la care curge termenul de reabilitare a condamnatușui pentru condamnările suferite.

18. Instanța sesizată cu cererea de reabilitare judecătorească, verificînd îndeplinirea condițiilor prevăzute în art. 137 lit. b și c Cp, a constatat că petiționarul nu a justificat proveniența licită a unor bunuri de o valoare mai mare de 65 000 lei, situație consemnată într-o hotărîre judecătorească definitivă, pronunțată în baza Legii nr. 18/1968.

Să se arate dacă, în speță, erau îndeplinite condițiile privind existența mijloacelor oneste de trai ale fostului condamnat, pentru acordarea reabilitării.

19. Instanța sesizată cu cererea fostului condamnat pentru acordarea reabilitării a constatat că, în perioada termenului de reabilitare, acesta a comis o infracțiune care ulterior a fost amnistiată.

Să se arate dacă, în speță, erau îndeplinite condițiile prevăzute în art. 137 lit. c Cp, privitoare la buna conduită a petiționarului.

20. În speță, cu ocazia verificării îndeplinirii condițiilor pentru reabilitarea judecătorească, instanța a constatat că fostul condamnat a fost găsit vinovat și sancționat de comisia de judecată pentru sustragerea unor bunuri aparținînd avutului obștesc.

Să se arate dacă situația de mai sus reflectă îndeplinirea de către petiționar a condiției privitoare la buna conduită cerută de lege pentru obținerea reabilitării judecătorești.

21. Cererea de reabilitare introdusă de fostul condamnat a fost respinsă pentru motivul că acesta nu a avut o comportare care să determine evidențierea sa în munca prestată.

Să se arate dacă condiția bunei conduite pentru acordarea reabilitării presupune o comportare care să determine evidențierea petiționarului.

Scanned with OKEN Scanner

22. Fiind sesizată cu soluționarea unei cereri de reabilitare, de către cel condamnat pentru infracțiunea de omor, instanța a constat că petiționatul nu a făcut dovada plății despăgubirilor datorate părții civile, declarînd că partea civilă nu i-a cerut să plătească despăgubirile acordate prin sentința de condamnare.

Să se arate dacă în speță erau îndeplinite condițiile reabilitării, în concret condiția prevăzută în art. 137 lit. d Cp.

23. Instanța sesizată cu o cerere de reabilitare, verificînd îndeplinirea condițiilor de acordare a acesteia, a constatat că petiționarul a depus la dosar o adresă din partea secției financiare, prin care se confirma darea sa în debit cu suma reprezentînd cheltuielile de judecată la plata cărora a fost obligat.

Să se arate dacă prin existența la dosar a acestei adrese era îndeplinită sau nu condiția cerută în art. 137 al. 1 lit. d Cp.

TITLUL VIII

Înțelesul unor termeni sau expresii în legea penală

Dispoziții generale

Art. 140. — Ori de cîte ori legea penală folosește un termen sau o expresie din cele arătate în prezentul titlu, înțelesul acestora este cel prevăzut în articolele următoare, afară de cazul cînd legea penală dispune altfel.

Legea penală

Art. 141. — Prin „lege penală" se înțelege orice dispoziție cu caracter penal cuprinsă în legi sau decrete.

Teritoriul

Art. 142. — Prin termenul „teritoriu" din expresiile „teritoriul României" și „teritoriul țării" se înțelege întinderea de pămînt și apele cuprinse între frontiere, cu subsolul și spațiul aerian, precum și marea teritorială cu solul, subsolul și spațiul aerian ale acesteia.

Infracțiunea săvîrșită pe teritoriul țării

Art. 143. — Prin „infracțiune săvîrșită pe teritoriul țării" se înțelege orice infracțiune comisă pe teritoriul arătat în art. 142 sau pe o navă ori o aeronavă română.

Infracțiunea se consideră săvîrșită pe teritoriul țării și atunci cînd pe acest teritoriu ori pe o navă sau aeronavă română s-a efectuat numai un act de executare ori s-a produs rezultatul infracțiunii.

Săvîrșirea unei infracțiuni

Art. 144. — Prin „săvîrșirea unei infracțiunii" sau „comiterea unei infracțiuni" se înțelege săvîrșirea oricăreia dintre faptele pe care legea le pedepsește ca infracțiune consumată sau ca tentativă, precum și participarea la comiterea acestora ca autor, instigator sau complice.

Scanned with OKEN Scanner

Obștesc

Art. 145. — Prin termenul „obștesc" se înțelege tot ce interesează organizațiile de stat, organizațiile obștești sau orice organizații care desfășoară o activitate utilă din punct de vedere social și care funcționează potrivit legii.

Consecințe grave și consecințe deosebit de grave

Art. 146. — Infracțiunile cuprinse în partea specială, Titlurile III și IV, se consideră că au avut „consecințe grave" sau „consecințe deosebit de grave", atunci cînd au produs pagube materiale mari, au avut repercusiuni asupra realizării planului de stat sau al unității, au produs o stînjenire importantă activității unității ori au cauzat alte asemenea urmări.

Funcționar

Art. 147. — Prin „funcționar" se înțelege orice salariat care exercită, permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent dacă și cum a fost investit, o însărcinare în serviciul unui organ sau instituții de stat, ori unei întreprinderi sau organizații economice de stat.

Sînt asimilate cu funcționarii persoanele care îndeplinesc o însărcinare în serviciul unei organizații din cele prevăzute în alin. 1, indiferent dacă primesc sau nu o retribuție.

Alți salariați

Art. 148. — Prin „alți salariați" se înțeleg salariații care exercită, în condițiile art. 147 alin. 1, o însărcinare în serviciul uneia dintre celelalte organizații prevăzute în art. 145.

Sînt asimilate cu „alți salariați" perosanele care îndeplinesc o însărcinare în serviciul unei organizații din cele prevăzute în alin. 1, indiferent dacă primesc sau nu o retribuție.

Rude apropiate

Art. 149. — „Rude apropiate" sînt ascendenții și descendenții, frații și surorile, copiii acestora, precum și persoanele devenite prin înfiere, potrivit legii, astfel de rude.

Dispozițiile din legea penală privitoare la rude apropiate, în limitele prevăzute de alineatul precedent, se aplică în caz de înfiere cu efecte depline, persoanei înfiate cît și descendenților acesteia și în raport cu rudele firești, iar în caz de înfiere cu efecte restrînse, înfiatului cît și descendenților acestuia și în raport cu rudele înfietorului.

Secrete de stat și înscrisuri oficiale

Art. 150. — „Secrete de stat" sînt documentele și datele care prezintă în mod vădit acest caracter, precum și cele declarate sau calificate astfel prin hotărîre a Consiliului de Miniștri.

„Înscris oficial" este orice înscris care emană de la o organizație din cele prevăzute în art. 145, sau care aparține unei asemenea organizații.

Arme

Art. 151. — „Arme" sînt instrumentele, piesele sau dispozitivele astfel declarate prin dispoziții legale.

Sînt asimilate armelor orice alte obiecte de natură a putea fi folosite ca arme și care au fost întrebuințate pentru atac.

Scanned with OKEN Scanner

Faptă săvîrșită în public

Art. 152. — Fapta se consideră săvîrșită „în public" atunci cînd a fost comisă:

a) într-un loc care prin natura sau destinația lui este totdeauna accesibil publicului, chiar dacă nu este prezentă nici o persoană;

b) în orice alt loc accesibil publicului, dacă sînt de față două sau mai multe persoane;

c) în loc neaccesibil publicului, cu intenția însă ca fapta să fie auzită sau văzută și dacă acest rezultat s-a produs față de două sau mai multe persoane;

d) într-o adunare sau reuniune de mai multe persoane, cu excepția reuniunilor care pot fi considerate că au caracter de familie, datorită naturii relațiilor dintre persoanele participante;

e) prin orice mijloace cu privire la care făptuitorul și-a dat seama că fapta ar putea ajunge la cunoștința publicului.

Timp de război

Art. 153 — „Timp de război" este intervalul de timp de la data declarării mobilizării sau de la începerea operațiilor de război pînă la data trecerii armatei la starea de pace.

Calculul timpului

Art. 154. — La calcularea timpului ziua se socotește de 24 de ore și săptămîna de 7 zile. Luna și anul se socotesc împlinite cu o zi înainte de ziua corespunzătoarei datei de la care au început să curgă.

1. Prin stp. nr. 55 din 6 dec. 1978 a Tj. Teleorman, inculpatul GP a fost condamnat la 3 ani închisoare pentru tentativă la infracțiunea de omor, prevăzută în 20 raportat la art. 174, cu aplicarea art. 73 lit. b Cp.

În recurs inculpatul a cerut ca pedeapsa să se execute prin muncă corecțională.

Întrucît prin dispozițiile art. 1 al. 2 din D. nr. 218/1977 se prevede că executarea pedepsei prin muncă nu se va dispune în cazul infracțiunilor grave, printre care sînt enumerate și infracțiunile de omor, să se arate dacă excepția privește și tentativa de omor.

2. În sarcina unui medic de la policlinica cu plată, s-a reținut faptul că a încasat de la bolnavii consultați la domiciliu sume inferioare tarifului legal, de a nu elibera chitanțe și de a se sustrage astfel de la plata sumelor pe care, conform HCM nr. 560/1970 era ținut să le verse policlinicii cu plată în cadrul căreia activa.

Întrucît policlinica cu plată este organizată pe principiul autofinanțării, să se arate dacă aceasta este organizație obștească, și dacă fapta medicului constituia abuz în serviciu contra intereselor obștești ori contra intereselor persoanelor.

3. În speță, inculpații prezentîndu-se la magazia de bagaje a stației CFR pentru a ridica propriile bagaje, au indus în eroare pe magaziner afirmînd că este al lor un geamantan care aparținea în realitate altei persoane, reușind în acest fel să intre în posesia bunului respectiv.

Avînd în vedere că bunul se găsea în detenția unei unități obștești, care îl primise spre depozitare, să se arate dacă bunul constituia avut obștesc în sensul art. 145 Cp.

Scanned with OKEN Scanner

4. Instanța a reținut în fapt că inculpatul DC, gestionar la cooperativa de consum Brusturi, jud. Neamț, a vîndut în luna septembrie 1974 mărfuri la mai multe persoane, cu un preț mai mare decît cel legal, însușindu-și diferența de preț în sumă de 870 lei.

Să se arate dacă suma însușită aparținea sau nu avutului obștesc.

5. În fapt, inculpatul, încasator la o exploatare de gospodărie comunală și locativă, a încasat de la abonați taxe mai mari decît cele legale și și-a însușit diferențele.

Întrucît inculpatul a încasat taxele respective în numele unității obștești unde funcționa, să se arate dacă diferențele însușite aparțineau sau nu avutului obștesc.

6. Inculpatul, gestionar, a vîndut din depozit lemne ce fuseseră plătite de alți cumpărători care nu reușiseră să le ridice.

Întrucît lemnele nu fuseseră scoase din depozit, să se arate dacă acestea constituiau sau nu avut obștesc.

7. Inculpatul funcționar în cadrul direcției PTTR, observînd că în plicurile expediate de unii expeditori sînt introduse, contrar dispozițiilor legale, bani sau alte valori, a deschis aceste trimiteri poștale și și-a însușit bani sau alte valori, refăcînd apoi trimiterile poștale, care ajungeau astfel la destinatari violate.

Să se arate dacă sumele de bani sau valorile introduse nelegal în corespondență și însușite de făptuitor constituie sau nu avut obștesc.

8. Prin stp. nr. 525 din 1970, Tj. Brașov a condamnat pe inculpatul VG la 2 ani închisoare pentru infracțiunea de tîlhărie prevăzută în art. 211 Cp. Instanța a reținut că inculpatul, în ziua de 15 mai 1970, a sustras mai multe bunuri de la o stînă de oi a obștei Sohodol. Auzind zgomot la stînă, GM, responsabilul stînei, a venit și a constatat lipsa bunurilor, apoi, după urmele lăsate, a ajuns pînă la locuința inculpatului, unde a găsit pe masă și pe jos bunurile sustrase. Încercînd să-și ia bunurile, GM a fost amenințat și îmbrîncit de inculpat.

Împotriva sentinței a declarat recurs procuratura, susținînd că fapta trebuia calificată ca tîlhărie în paguba avutului obștesc, întrucît a adus atingere obștei crescătorilor de oi din satul Sohodol-Bran.

Să se arate dacă recursul procuraturii era întemeiat.

9. În fapt s-a reținut că, în noaptea de 6—7 iulie 1976, inculpații BT și IT, ciobani la stîna inculpatului BG, au introdus oile aparținînd acestuia din urmă, în tarlaua de sparcetă a fermei nr. 5 Bălțatu de la IAS Smîrdan, jud. Galați. Fiind găsiți de paznici, oile au fost duse la sediul fermei pentru a fi reținute pînă a doua zi cînd urma să fie evaluate pagubele pricinuite.

Inculpatul BG, proprietarul oilor, aflînd cele petrecute, a mers la sediul fermei și, ajutat de fratele său, coinculpatul BT, folosind violența și amenințarea asupra șefului de fermă și a unui paznic, au eliberat oile închise.

Fiind trimiși în judecată pentru săvîrșirea infracțiunilor de distrugere și de tîlhărie în paguba avutului obștesc, inculpații au fost achitați pentru infracțiunea de tîlhărie în paguba avutului obștesc, cu motivarea că oile

Scanned with OKEN Scanner

erau proprietatea inculpatului BG, iar faptul reținerii lor la sediul fermei IAS nu a avut drept efect trecerea lor în proprietatea statului.

Să se arate dacă soluția instanței era corectă sau nu.

10. Prin stp. nr. 1217 din 1976 a Judecătoriei Deva, inculpatul PG a fost condamnat la 4 000 lei amendă pentru săvîrșirea infracțiunii de înșelăciune în paguba avutului obștesc, prevăzută în art. 215 al. 1 Cp.

Instanța a reținut că inculpatul, la data de 21 sept. 1975, l-a ajutat pe partea civilă LA să-și ducă autoturismul proprietate personală, la atelierul „auto-service" Deva, pentru reparații. A doua zi, inculpatul PG s-a prezentat la acel atelier, unde a spus martorului SN, angajat la auto-service, că a fost rugat de LA să ia sculele din portbagajul autoturismului și să le ducă acasă. De bună-credință fiind, SN a permis inculpatului accesul la autoturism, de unde acela a luat roata de rezervă, un clește patent, un cric și ornamente, bunuri în valoare de 1 680 lei, obiecte pe care inculpatul le-a dus la domiciliul său.

Față de împrejurarea că la data ridicării obiectelor susmenționate, partea civilă LA nu predase cu forme legale autoturismul său către atelierul auto-service Deva, instanța a reținut că fapta inculpatului constituie înșelăciune în paguva avutului personal și nu contra avutului obștesc.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs Procuratura locală Deva, susținînd că fapta constituia infracțiunea de înșelăciune în paguba avutului obștesc, prevăzută în art. 229 al. 1 Cp și nu contra avutului personal.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

11. Prima instanță a reținut că, în ziua de 2 dec. 1976, inculpatul NV a sustras din locuința părții vătămate FGh. un libret CEC cu un sold de 60 500 lei și buletinul de identitate al acesteia, reușind să ridice de la 13 unități CEC suma de 14 000 lei, pînă la data de 23 dec. 1976, cînd FGh. a anunțat unitatea CEC despre dispariția libretului de economii.

Judecătoria Deva, prin stp. nr. 1132 din 29 august 1977, a condamnat pe inculpat, printre alte infracțiuni, și la 2 ani și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de înșelăciune în paguba avutului obștesc.

Potricit dispozițiilor art. 34 al. 2 din Statutul CEC, aprobat prin D. nr. 371/1958 și pct. 54 din Regulamentul privind normele de bază în legătură cu operațiile pe libretele de economii, aprobat prin Ordinul M.F. nr. 528/1973, în cazurile de sustragere sau pierdere a libretelor de economii, CEC-ul răspunde de plățile făcute altor persoane decît titularilor, de la data primirii de către unitățile CEC a comunicărilor periodice privind libretele de economii anulate sau sustrase.

Avînd în vedere reglementările menționate, să se arate dacă înșelăciunea săvîrșită de inculpat privește avutul personal sau avutul obștesc.

12. Prin rechizitoriul Procuraturii județene Ilfov din 21 sep. 1970 inculpații BI și PN au fost trimiși în judecată pentru infracțiunea de distrugere din culpă în paguva avutului obștesc, prevăzută în art. 232 al. 1 Cp.

S-a reținut în fapt că inculpații au executat o instalație electrică improvizată la o baracă a șantierului, din care cauză, în ziua de 15 iunie 1967, s-a produs un scurt circuit care a provocat un incendiu și distrugerea întregii barăci, valoarea pagubei cauzate avutului obștesc fiind de 145 139 lei.

Scanned with OKEN Scanner

Judecătoria Buftea, sesizată cu soluționarea cauzei în primă instanță, și-a declinat competența în favoarea tribunalului județean Ilfov, motivînd că, în față de valoarea pagubei și de împrejurarea că nu au ars obiecte ce trebuiau predate beneficiarilor la data de 23 ianuarie 1967, fapta a avut consecințe deosebit de grave și deci competența revenea tribunalului județean.

Întrucît, din probele administrate s-a desprins că incendierea, în împrejurările arătate, a barăcii care se afla în stadiu de demontare nu a produs o perturbare importantă în activitatea șantierului și nici pagube materiale mari, să se arate dacă se putea aprecia, în speță, că fapta a produs consecințe deosebit de grave.

13. Inculpații OS și NGA au fost condamnați, alături de alții, pentru săvîrșirea infracțiunii de furt calificat în paguba avutului obștesc care a produs consecințe deosebit de grave.

Prima instanță a reținut că inculpații s-au înțeles să fure tablouri din Muzeul Colecțiilor de Artă de pe lîngă Muzeul de Artă al RSR și să le valorifice ; în acest scop, ei au vizitat de mai multe ori muzeul, în vederea studierii locului și a stabilirii modului în care urmau să procedeze.

În ziua de 15 sept. 1982, inculpații OS și NGA au vizitat din nou muzeul, au desfăcut dispozitivul de închidere al unei ferestre, lăsînd geamul aparent închis, în așa fel încît să poată fi deschis. În noaptea de 16 spre 17 sept. 1982 cei doi inculpați au pătruns în muzeu și au sustras trei tablouri de Nicolae Grigorescu și două tapiserii, pe care le-au ascuns în două puțuri din pădurea Andronache.

La începutul lunii octombrie 1982, inculpatul OS împreună cu o altă persoană au scos două tablouri și tapiseriile din ascunzătoare, operele fiind în cele din urmă predate miliției. Cel de-al treilea tablou nu a fost găsit la locul indicat de inculpați.

În recurs, inculpații au susținut că fapta lor a fost în mod greșit încadrată în art. 224 al. 3 Cp, în loc de art. 224 al. 2 Cp, deoarece ea nu a avut consecințe deosebit de grave, ci numai consecințe grave.

Să se arate dacă aprecierile instanței erau corecte și ce urma să decidă instanța de recurs.

14. În speță, inculpatul, inducînd în eroare o organizație economică, a făcut ca aceasta să plătească altei organizații o sumă de bani, din care ulterior el a primit, sub forma de drepturi bănești, numai o parte, diferența rămînînd în patrimoniul organizației beneficiare a plății.

Să se arate cum trebuia să fie caracterizate consecințele infracțiunii de înșelăciune sub aspectul întinderii lor.

15. Prin stp. nr. 6 din 1969, Tj. Brăila și-a declinat competența de judecată a cauzei privind pe inculpatul NSt., învinuit de infracțiunile de delapidare, abuz în serviciu și neglijență în serviciu, în favoarea judecătoriei Brăila.

În motivarea hotărîrii se arată că, în raport cu prejudiciile aduse avutului obștesc de către inculpat prin fiecare dintre infracțiunile reținute în sarcina sa (abuz în serviciu, 3404 lei, delapidare 3598 lei, neglijență în serviciu 8689 lei) și avînd în vedere întregul ansamblu de consecințe ale faptelor de mai sus, luate separat, nu se poate reține că s-au realizat consecințe grave.

Să se arate dacă soluția instanței era corectă.

Scanned with OKEN Scanner

16. Din examinarea actelor dosarului rezultă că inculpatul MLM a fost împuternicit de conducerea Oficiului Județean de Turism Ilfov, prin delegația nr. 186 din 24 ian. 1974, să organizeze excursii interne și externe. Deși valabilitatea acestei delegații expira la 24 aprilie 1974, inculpatul a continuat să organizeze astfel de excursii și după această dată, pînă la 1 aprilie 1975, folosindu-se de o nouă delegație, întocmită de el, de chitanțiere tip și de o ștampilă confecționată tot de el.

În același timp, se constată că deși inculpatul nu a avut calitatea de agent de turism, ci numai pe aceea de ghid, atît pentru excursiile organizate de el anterior, cît și pentru aceea organizată la începutul anului 1975, cu turiști de la Combinatul poligrafic București, al cărei cost nu l-a depus la casierie, ci și l-a însușit, conducerea oficiului județean de turism a făcut lucrările și demersurile necesare realizării excursiei.

Din actele dosarului rezultă că și în alte situații inculpatul a exercitat, cu acordul tacit al oficiului județean de turism, atribuții de agent de turism.

Să se arate dacă, prin activitatea depusă, inculpatul a avut calitatea de funcționar.

17. În sarcina inculpatului, încadrat conducător auto la o unitate de stat, s-a reținut că a luat fără aprovare, după orele de serviciu, autovehiculul încredințat pentru exploatare și de a-l fi folosit în interes personal și, cu această ocazie, prin încălcarea regulilor de circulație, a provocat un accident cu urmări păgubitoare.

Să se arate dacă, în speță, conducătorul auto, în timpul săvîrșirii faptei, avea calitatea de funcționar în sensul legii penale.

18. S-a reținut în fapt că expertul, care a primit de la o instanță judecătorească însărcinarea de a efectua o expertiză în una din cauzele în curs de judecată, a primit un folos material de la una din părți, pentru a întocmi raportul de expertiză în favoarea acesteia.

Să se arate dacă expertul avea calitatea de funcționar și deci dacă fapta lui constituia infracțiune de luare de mită.

19. În speță, un muncitor de la atelierul de reparații al unei întreprinderi de transport, însărcinat cu constatarea stării tehnice a autovehiculelor, cu înlocuirea sau repararea pieselor defecte, a pretins foloase materiale necuvenite pentru efectuarea unei lucrări ce intra în atribuțiile lui de serviciu.

Să se arate dacă muncitorul respectiv avea calitatea de funcționar, în sensul art. 147 Cp și dacă fapta lui constituia sau nu infracțiunea de luare de mită.

20. În fapt, s-a reținut că inculpatul GM, în calitate de gestionar al restaurantului Cooperativei de consum Nădrag, a achitat din încasările făcute, pe bază de state de plată, suma de 2 216 lei, costul reparațiilor și al unor prestații pe anul 1969. Aceste plăți au fost făcute în interesul cooperativei, în iarna anului 1968—1969, cu știrea și aprobarea conducerii cooperativei.

Inculpatul a fost trimis în judecată pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor obștești (art. 248 al. 1 Cp), reținîndu-se calitatea sa de funcționar în înțelesul art. 147 Cp.

Să se arate dacă făptuitorul avea sau nu calitatea de funcționar.

Scanned with OKEN Scanner

21. Prin cererea înregistrată la nr. 1533/1978, partea vătămată CI a chemat în judecată pe inculpatul PS pentru săvîrșirea infracțiunii de lovire, prevăzută în art. 180 al. 2 Cp.

În cursul judecății, s-a constatat că partea vătămată îndeplinea funcția de paznic la CAP „Viața Nouă" Tărțăl, comuna Teslui, jud. Dolj și că actele de violență exercitate asupra sa au avut loc în timp ce își exercita atribuțiile de paznic. Drept urmare, prin stp. nr. 336/1979, înbaza art. 279 și 285 Cpp, s-a dispus scoaterea de pe rol a cauzei și trimiterea acesteia la organele de procuratură în vederea efectuării urmăririi penale pentru infracțiunea de ultraj, prevăzută în art. 239 al. 2 Cp.

Prin ordonanța înregistrată la nr. 681/1979, Procuratura locală Craiova a dispus, în baza art. 288 al. 3 și art. 10 lit. d Cpp, neînceperea urmăririi penale pentru infracțiunea de ultraj, întrucît partea vătămată nu fusese legal investită, potrivit D. nr. 231/1974 pentru a exercita funcția de paznic.

Să se arate dacă, în speță, paznicul avea calitatea de funcționar în sensul legii.

22. În fapt, s-a reținut că o persoană neincadrată în muncă — care a înlocuit, pentru scurt timp, pe un gestionar, la rugăminterea acestuia — a vîndut unele mărfuri cu prețuri superioare celor legale.

Să se arate dacă inculpatul poate fi asimilat cu funcționarul, în sensul art. 147 al. 2 Cp și, în consecință, dacă fapta sa constituie infracțiunea prevăzută în art. 138 lit. a din Legea nr. 19/1971, combinat cu art. 246 Cp.

23. În fapt s-a reținut că inculpata SA, fiind împuternicită de către Asociația de locatari blocul Tomis F — Constanța, să încaseze de la locatarii respectivi cheltuielile comune de întreținere și să plătească sumele ce se cuvin furnizorilor de apă, energie electrică ș.a., în perioada 13 mai 1969 — 21 iunie 1972, și-a însușit din gestiune, prin acte de sustragere repetate, suma totală de 40 182 lei.

Tj. Constanța a condamnat pe inculpată pentru infracțiunea de delapidare.

În recurs, inculpata a susținut că ea nu poate fi socotită alt salariat în sensul legii (art. 148 Cp) și deci nu trebuia condamnată pentru infracțiunea de delapidare.

Să se arate dacă împuternicitul asociației de locatari este alt salariat în sensul art. 148 Cp.

24. S-a reținut în fapt că, la data de 6 februarie 1970, între partea civilă CAP Dîncu Mare și inculpații BGh. și BSt. s-a încheiat un contract prin care părțile au stabilit condițiile în care inculpații vor îngriji oile proprietatea părții civile, produsele pe care le vor preda în anul 1970 modul în care vor justifica oile moarte, modul în care partea civilă va plăti drepturile cuvenite inculpaților, precum și alte obligații reciproce convenite între părți.

Datorită condițiilor necorespunzătoare în care au înțeles inculpații să-și îndeplinească obligațiile asumate prin contract, la sfîrșitul anului 1970 au predat părții civile doar 756 ovine, avînd de justificat 228 ovine.

Să se arate dacă inculpații aveau calitatea de alți salariați în sensul legii penale.

Scanned with OKEN Scanner

25. Prin stp. nr. 18 din 25 martie 1982 a Tj. Galați, inculpatul RM a fost condamnat pentru săvîrșirea tentativei la infracțiunea de omor calificat prevăzută în art. 20 raportat la art. 175 lit. c Cp.

S-a reținut că, după ce a consumat băuturi alcoolice la un restaurant, împreună cu tatăl său, inculpatul, născut din relațiile de concubinaj ale tatălui cu mama, l-a lovit pe acesta cu o secure în cap, în cadrul unui conflict la care au participat mai multe persoane.

Inculpatul a declarat recurs în care a criticat încadrarea faptei sale ca tentativă de omor calificat, întrucît el și cu victima nu sînt rude apropiate.

Din probele de la dosar rezultă că nu s-a contestat că inculpatul este fiul victimei, rezultat din relațiile de concubinaj ale acesteia cu mama inculpatului, cu care, după nașterea inculpatului, s-a și căsătorit. Așa fiind, să se arate dacă inculpatul și victima erau rude apropiate în sensul legii.

26. Incilpatul VM a fost condamnat pentru tentativă la infracțiunea de omor calificat, prevăzută în art. 20, raportat la art. 175 lit. c Cp.

În recurs, inculpatul VM a susținut printre altele că în mod greșit a reținut prima instanță în sarcina sa tentativa la infracțiunea de omor calificat, deoarece el fiind numai văr primar cu victima, nu era rudă apropiată în înțelesul legii.

27. Prin stp. nr. 3 din 1975, Tj. Caraș-Severin a condamnat pe inculpatul BI pentru infracțiunea de omor calificat prevăzută în art. 175 lit. c Cp, săvîrșită asupra unchiului său.

În recurs inculpatul a susținut că agravanta prevăzută în art. 175 lit. c a fost greșit reținută în sarcina sa, unchii neintrînd în categoria de rude apropiate potrivit art. 149 Cp.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

28. În speță, inculpatul a săvîrșit infracțiunea de furt în dauna cumnatului său.

Să se arate dacă, în speță, sînt aplicabile dispozițiile din art. 210 Cp care prevăd că acțiunea penală se pune în mișcare la plîngerea prealabilă a persoanei vătămate în cazul furtului săvîrșit între soți ori între rude apropiate.

29. Instanța de fond a reținut în sarcina inculpatului că în ziua de 25 iunie 1970, s-a introdus cu ajutorul unei chei mincinoase în domiciliul părții vătămate PI, de unde a furat 800 lei.

Inculpatul era nepot de soră al soției părții vătămate.

Să se arate dacă în speță erau aplicabile dispozițiile art. 210 Cp.

30. În fapt, partea vătămată i-a chemat în judecată pe inculpații IM și GM, primul fiindu-i soț (de care era însă despărțită în fapt, ei avînd domicilii separate), iar cel de-al doilea socru, pentru comiterea infracțiunii de furt în condițiile art. 210 Cp.

Să se arate dacă inculpatul GM (socru) este rudă apropiată cu partea vătămată și, în consecință, dacă erau aplicabile dispozițiile art. 210 C.

31. Instanța a decis că fapta unei persoane de a completa un formular „foaie de lichidare" (utilizat în raporturile dintre deponenți și unitățile CEC) cu datele dintr-un libret sustras, de a semna în fals pe titular

Scanned with OKEN Scanner

și de a depune formularul astfel completat, în vederea restituirii sumei depuse, constituie infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

Să se arate dacă soluția instanței era corectă sau nu.

32. S-a reținut în sarcina inculpatului faptul că într-una din zilele lunii noiembrie 1968, în timp ce executa serviciul de santinelă, profitînd de împrejurarea că ușa de la magazia de materiale a unui grup de muncitori de la IGO era deschisă, s-a introdus în interiorul acesteia, avînd asupra sa arma cu care executa serviciul, și a luat din buzunarul hainei muncitorului MA un ceas marca „Racheta".

Inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de furt calificat, calificarea fiind determinată de împrejurarea că făptuitorul era înarmat.

Să se arate dacă arma aflată asupra sentinelei constituie armă în sensul legii penale.

33. Prin stp. nr. 67/1983 a Tribunalului militar teritorial București, inculpatul JN a fost condamnat, între altele, și pentru nerespectarea regimului armelor și muniților, infracțiune prevăzută în art. 279 al. 1 Cp, săvîrșită prin aceea că a deținut un pistol cu gaze iritant-lacrimogene, calibrul 8 mm, și 10 cartușe conținînd aceste gaze.

Prin recursul său, inculpatul a solicitat achitarea, susținînd că pistolul nu poate fi considerat armă, deoarece el nu poate cauza nici o vătămare, fapt stabilit și de expertiza tehnică.

Să se arate ce trebuia să decidă instanța de recurs.

34. În sarcina făptuitorului s-a reținut fapta de a fi deținut un pistol de împlîntat bolțuri, fără a fi îndreptățit la această deținere.

Să se arate dacă pistolul de împlîntat bolțuri este o armă în sensul legii penale.

35. În sarcina unei persoane s-a reținut fapta de a fi deținut fără drept două arme de tir, dintre care numai una întrunea caracteristicile unei arme de foc, cealaltă fiind o armă de tir care funcționa pe bază de aer comprimat.

Să se arate dacă armele de tir cu aer comprimat constituie arme în înțelesul legii.

36. Prima instanță a reținut în sarcina inculpatului KM faptul că, pătrunzînd în locuința soției sale KI, de care era despărțit în fapt, fără încuviințarea acesteia, i-a aplicat 4 lovituri cu cuțitul pe care îl avea asupra sa, punînd în pericol viața victimei.

Prin stp. nr. 12 din 1979 a Tj. Bihor, inculpatul a fost condamnat la 8 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a-c și la 8 luni închisoare pentru infracțiunea de violare de domiciliu prevăzută în art. 192 al. 2 Cp, urmînd ca, în conformitate cu dispozițiile art. 33 lit. a și 34 lit a Cp, să execute pedeapsa cea mai grea, de 8 ani închisoare, 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a-c Cp.

Împotriva sentinței a declarat recurs inculpatul susținînd că aceasta este nelegală în ce privește calificarea faptei sale de a pătrunde fără drept în locuința persoanei vătămate, ca variantă agravată a infracțiunii de violare de domiciliu (art. 192 al. 2 Cp, faptă săvîrșită de o persoană înar-

Scanned with OKEN Scanner

mată), deoarece cuțitul pe care îl avea asupra sa nu constituia o armă în sensul legii.

Să se arate ce urma să decidă instanța de recurs.

37. În sarcina inculpatului s-a reținut faptul că „s-a înarmat" cu un lemn, cu care a spart geamurile și unele obiecte din locuința victimei, în care a pătruns fără drept.

Fiind trimis în judecată pentru săvîrșirea infracțiunii de violare de domiciliu, în varianta agravată a acesteia prevăzută în art. 192 al. 2 Cp (faptă săvîrșită de o persoană înarmată), instanța a schimbat calificarea faptei în varianta simplă (art. 192 al. 1 Cp), cu motivarea că lemnul nu este o armă special confecționată pentru a servi la atac sau apărare și nici nu poate fi asimilat cu o armă, în condițiile art. 151 al. 2 Cp, întrucît nu a fost folosit pentru atac împotriva părții vătămate.

Să se arate dacă soluția instanței era corectă sau nu.

38. În sarcina inculpatului s-a reținut că a urmărit, acostat și lovit, fără nici un motiv, pe stradă, două persoane.

Întrucît fapta s-a săvîrșit pe stradă, să se arate dacă a fost săvîrșită în public, în înțelesul art. 152 Cp și dacă fapta inculpatului putea fi calificată ca infracțiune de untraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice.

39. În sarcina inculpatului s-a reținut că, în sala de așteptare a unei autogări, a adresat cuvinte jignitoare unei femei pe care nu o cunoștea și că i-a luat acesteia baticul și sacoșa spre a o determina să-l însoțească.

Să se arate dacă fapta inculpatului a fost săvîrșită „în public" în înțelesul art. 152 Cp.

40. Instanța a reținut că inculpatul a săvîrșit o infracțiune de furt asupra unui bun aflat în porțiunea de teren de lîngă blocul în care locuia partea vătămată.

Să se arate dacă furtul a fost comis în loc public în sensul art. 152 Cp.

41. Instanța a reținut că, în dimineața zilei de 31 ian. 1982 inculpatul CC a mers în piața de păsări a municipiului Galați, unde se afla și partea vătămată SG, care oferea spre vînzare păsări.

Profitînd de neatenția părții vătămate și de aglomerația creată în jurul acesteia, inculpatul a sustras un curcan în greutate de 6 kg, în valoare de 300 lei, pe care l-a dus la domiciliul său.

Să se arate dacă fapta inculpatului a fost săvîrșită în loc public.

42. Instanța a reținut că inculpatul, fiind în delegație la Brașov, în noaptea de 8/9 aprilie 1969 a fost cazat la hotelul „Postăvarul". În dimineața plecării, el și-a însușit din holul hotelului, două huse de fotoliu și o husă de canapea în valoare totală de 1 200 lei.

Judecătoria Oradea l-a condamnat pe inculpat pentru săvîrșirea infracțiunii de furt în paguba avutului obștesc, prevăzută în art. 208 raportat la art. 224 al. 1 Cp.

Prin recursul extraordinar promovat în cauză, se critică greșita calificare a faptei ca infracțiune de furt simplu în loc de furt calificat, dat fiind că aceasta s-a săvîrșit într-un loc public.

Scanned with OKEN Scanner

Să se arate dacă holul unui hotel este loc public în înțelesul art. 152 Cp.

43. În sarcina inculpatului s-a reținut săvîrșirea a 4 infracțiuni de furt prin reperea sigiliilor de la vagoanele de marfă aflate în stații CFR.

Să se arate dacă stația CFR este loc public, iar infracțiunea săvîrșită acolo trebuie încadrată ca furt calificat, comis în loc public.

44. În sarcina inculpatului s-a reținut că, funcționînd ca magaziner în stația CFR Odobești, pe rampa căreia erau depozitați bușteni ai IF Vrancea, a sustras, în seara zilei de 29 iunie 1968, 4,750 mc bușteni de brad.

Să se arate dacă furtul de pe rampa stației CFR, unde se fac încărcări și descărcări de mărfuri, este săvîrșit în loc public și deci dacă este furt calificat.

45. În sarcina inculpatului s-a reținut că, după ce a furat, prin efracție, un autoturism parcat pe stradă, a furat obiectele aflate în acel autovehicul.

Să se arate dacă faptele de furt ale inculpatului au fost comise în loc public.

46. Prima instanță a reținut că în ziua de 6 iunie 1969 inculpata a intrat în secția de cizmărie nr. 2 a cooperativei „Progresul" din orașul Turnu Severin pentru a i se repara o pereche de sandale și, profitînd de faptul că a rmas singură în încăperea unde au acces clienții, a sustras din sertarul tejghelii în care responsabilul secției ținea banii primiți de la clienți, suma de 800 lei.

Să se arate dacă fapta inculpatei a fost comisă într-un loc public.

47. Inculpatul, găsind un portmoneu într-un magazin, unde se aflau mai multe persoane, nu s-a interesat dacă acestea le-au pierdut, iar atunci cînd a fost întrebat de către persoana vătămată, a negat că l-a găsit, săvîrșind astfel infracțiunea de furt.

Să se arate dacă fapta a fost săvîrșită într-un loc public.

48. Inculpatul a sustras o sumă de bani dintr-o poșetă lăsată pentru scurt timp de către persoana vătămată într-o cabină de probă de la un raion de confecții al unui magazin.

Să se arate dacă fapta a fost săvîrșită în loc public și deci dacă furtul era calificat.

49. Instanța a reținut că inculpatul, în timp ce se afla împreună cu persoana vătămată într-un bufet și consumau băuturi alcoolice, a sustras din buzunarul acesteia o sumă de bani.

Să se arate dacă fapta de furt s-a comis în loc public.

50. S-a reținut în fapt că, fiind angajat ca parchetar la întreprinderea nr. 7 de construcții montaj Galați, inculpatul a sustras de pe șantierele unității cantitatea de 19,80 mp de parchet lamelar, în valoare de 1 782 lei.

Să se arate dacă șantierul este loc public în sensul legii penale și în consecință dacă furtul era calificat sau nu.

Scanned with OKEN Scanner

51. Inculpatul a săvîrșit infracțiunea de furt dintr-un magazin care avea afișat la intrare anunțul „închis pentru inventar".
Să se arate dacă furtul în speță a fost comis în loc public.

52. Inculpatul a sustras lucrurile unei persoane, lăsate într-o cameră de hotel încuiată.
Să se arate dacă fapta s-a săvîrșit în loc public.

53. În sarcina inculpatului s-a reținut săvîrșirea infracțiunii de furt asupra unor bunuri aflate pe cîmp.
Să se arate dacă furtul astfel săvîrșit este calificat, ca fiind săvîrșit în loc public, în sensul legii penale.

54. S-a reținut în fapt că mai mulți inculpați au pătruns prin efracție, în timpul nopții, în incinta unei școli generale de unde au sustras diferite bunuri.
Să se arate dacă fapta inculpaților a fost săvîrșită în loc public.

55. Inculpatul a fost trimis în judecată pentru furtul unui magnetofon din biroul directorului unei case de cultură, rămas neîncuiat din neglijența personalului.
Să se arate dacă furtul în speță a fost săvîrșit în loc public.

56. Instanța a reținut în fapt că, în seara de 16 oct. 1969, în jurul orei 22, inculpatul, aflîndu-se pe peronul stației CFR Simeria, găsind poarta deschisă, a pătruns în curtea Oficiului PTT Simeria-Tranzit, aflat în apropierea stației, de unde a sustras un colet poștal în valoare de 400 lei.
Să se arate dacă inculpatul a săvîrșit furtul într-un loc public.

57. Prin stp. nr. 1330 din 1982 a Judecătoriei Constanța, inculpata CV a fost condamnată la 1 an și 6 luni închisoare pentru infracțiunea de furt calificat prevăzută în art. 208, 209 lit. c Cp. S-a reținut în fapt că inculpata a sustras din poșeta părții vătămate BE, care se afla în cabinetul medical de ginecologie al Policlinicii din Mangalia, un portmoneu în care se afla suma de 3 100 lei.
Împotriva sentinței au declarat recurs atît Procuratura locală Constanța, cît și inculpata, în ambele recursuri susținîndu-se că s-au aplicat greșit dispozițiile art. 209 lit. c Cp, întrucît sustragerea s-a comis în cabinetul medical, ce nu poate constitui locpublic.
Tj. Constanța, prin dp. nr. 1238 din 1982, a admis recursurile cu motivarea că nu poate fi considerat loc public, în sensul art. 152 lit. a Cp, cabinetul medical dintr-o unitate sanitară, deoarece prin natura sau destinația lui acesta nu este totdeauna accesibil publicului, pacienții avînd acces în cabinet numai cînd personalul medical permite aceasta.
Să se arate dacă soluția instanței de recurs este corectă sau nu.

58. Instanța de fond a reținut că, în seara zilei de 22 mai 1971 în jurul orei 20, după ce a consumat băuturi alcoolice, inculpatul s-a deplasat în str. Merișor, unde era o nuntă. Profitînd de împrejurarea că nu era observat, a furat o haină de vinilin ce aparținea numitului MM.
Să se arate dacă furtul a fost comis în loc public.

Scanned with OKEN Scanner

59. Inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvîrşirea infracţiunii de calomnie, constînd în aceea că i-a imputat persoanei vătămate furtul unor lemne ce-i aparţineau. Imputarea faptei de furt a avut loc la domiciliul persoanei vătămate, în prezenţa soţului său şi a fiicei sale.

Să se arate dacă fapta a fost săvîrşită în public.

60. În fapt, inculpatul a făcut referiri la fapte determinate privitoare la o persoană, aceste referiri putînd constitui infracţiunea de calomnie.

Întrucît afirmaţiile neadevărate au fost făcute în cadrul unei convorbiri telefonice, să se arate dacă fapta poate fi considerată ca săvîrşită în public şi dacă deci poate constitui infracţiunea de calomnie.

61. Prin stp. nr. 1207/1990 a J. Constanţa, inculpatul DI a fost condamnat, între altele, pentru săvîrşirea infracţiunii de furt calificat, în varianta prevăzută în art. 209 lit. c Cp, furtul fiind considerat săvîrşit într-un loc public.

În fapt, s-a stabilit că inculpatul a sustras, în diferite zile, din mai multe corturi amplasate într-un camping, mai multe obiecte aparţinînd persoanelor care ocupau corturile respective.

Să se arate dacă soluţia instanţei era corectă sub aspectul calificării faptei ca furt săvîrşit în loc public.

Scanned with OKEN Scanner

PARTEA A II-A

SOLUŢIILE PROBLEMELOR ŞI BIBLIOGRAFIA

Scanned with OKEN Scanner

TITLUL I

Legea penală şi limitele ei de aplicare

CAPITOLUL I

DISPOZIŢII PRELIMINARE

(art. 1—2)

BIBLIOGRAFIE: 1. VINTILĂ DONGOROZ, *Sinteze asupra noului cod penal al Republicii Socialiste România*, S.C.J. 1, 1969, p. 7—35; 2. C. BULAI, *Ştiinţa politicii penale*, S.C.J. 1, 1972, p. 71—80; 3. GEORGE ANTONIU, *Perfecţionarea mijloacelor de combatere a infracţionismului*, R.R.D. 4, 1977, p. 36—38; 4. RODICA MIHAELA STĂNOIU, VICTOR NENCIULESCU, *Rolul criminologiei în realizarea obiectivelor politicii penale*, S.C.J. 2, 1982, p. 144—147; 5. ŞTEFAN DANEŞ, *Contribuţii la studiul politicii penale a R.S.R.*, R.R.D. 4, 1983, p. 3—5; 6. VASILE PĂTULEA, *Corelaţia dintre răspunderea juridică şi responsabilitatea socială*, R.R.D. 1, 1984, p. 6—12; 7. ION DOBRINESCU, *Criminologia şi problemele concrete privind tratamentul infractorilor*, R.R.D. 11, 1975, p. 11—18; 8. CONSTANTIN BULAI, *Unele probleme teoretice privind cunoaşterea legii penale cu mijloace de prevenire a infracţiunilor*, SCJ. 1, 1981, p. 57—68; 10. COSTANTIN BULAI, *Corelaţia dintre principiul legalităţii şi principiul individualizării pedepsei în dreptul penal al Republicii Socialiste România*, SCJ. 4, 1967, p. 525—541; 11. ION OANCEA, *Unele consideraţii cu privire la raportul juridic penal*, SCJ. 2, 1958, p. 173 şi urm.; 12. L. BIRO, *Aspecte ale raportului juridic penal*, în Studii Universitatis Babeş-Bolyai, Jurisprudentia, 1966, p. 85—98; 13. DORU PAVEL, *Consideraţi teoretice în legătură cu raportul juridic penal*, J.N., 1966, nr. 9, p. 44 şi urm.; 14. M. BASARAB, *Faptele juridice care modifică şi sting raportul juridic penal*, în Studia Universitatis Babeş-Bolyai, Jurispudentia, 1966, p. 99—114; 15. IOAN CETERCHI, *Unele aspecte privind noţiunea normelor juridice*, RRD. 2, 1969, p. 64—74; 16. IOAN CETERCHI, *Despre structura internă a normei juridice*, RRD. 7, 1969, p. 57—65; 17. L. BIRO, *Contribuţii la studiul structurii normei penale de incriminare*, RRD. 9, 1968, p. 147—153; 18. GRIGORE RĂPEANU, *Legi obiective în dreptul penal*, în Analele Universităţii Bucureşti, ştiinţe juridice, 1971, nr. 2, p. 33—43; 19. AUREL DINCU, *problema legilor obiective în domeniul constituirii şi devenirii dreptului*, în Analele Universităţii Bucureşti, 1987, p. 73—77; 20. IOAN PETCU, *Folosirea normelor de trimitere în tehnica elaborării actelor normative*, RRD. 10, 1972, p. 42—52; 21. DUMITRU MĂRINESCU, *Unele observaţii cu privire la structura normelor penale de incriminare*, Analele Universităţii Bucureşti, 1966, p. 65—72; 22. MARC ANCEL, *Defendre la defense sociale nouvelle*, articol în Revue de science criminelle et de droit pénal comparé, 1964, nr. 1, p. 188—204; 23. SILVIO RANIERI, *Frantz von List et la scuola positiva in Italia*, articol în Rivista penale nr. 1, 1970, p. 14 şi urm.

CAPITOLUL II

LIMITELE APLICĂRII LEGII PENALE

Secţiunea I

APLICAREA LEGII PENALE ÎN SPAŢIU

(art. 3—9)

Soluţiile problemelor

1. Fapta fiind săvîrşită în apele teritoriale ale României, este aplicabilă legea penală română (art. 3 Cp.). Aceeaşi soluţie şi dacă fapta s-ar fi comis în afara limitelor mării teritoriale, fapta săvîrşită pe ambarcaţiunea română fiind considerată săvîrşită pe teritoriul ţării (art. 143 Cp.).

2. Infracţiunea fiind săvîrşită pe teritoriul României, se aplică legea penală română, exclusiv şi necondiţionat, indiferent de legea penală a statului a cărui cetăţean ar fi infractorul sau persoana vătămată (art. 3 Cp.).

Scanned with OKEN Scanner

3. Infracțiunea săvîrșită pe nava română este considerată săvîrșită pe teritoriul țării (art. 143 Cp.) și deci este incidentă legea penală română (art. 3 Cp.).

4. Soluția este controversată. Într-o interpretare restrictivă, regula prevăzută în art. 36 al. 3 Cp se referă numai la infracțiunile concurente săvîrșite pe teritoriul țării noastre, nu și la situația în care una dintre infracțiuni a fost săvîrșită pe teritoriul altei țări, iar recunoașterea hotărîrii judecătorești străine, în vederea producerii de efecte juridice pe teritoriul României, nu este admisibilă decît în cazuri ca acela din speță, pentru care nu există o prevedere explicită a legii. În această opinie, soluția este criticabilă.

Într-o interpretare extensivă, recunoașterea hotărîrii străine este posibilă în toate cazurile în care aceasta poate produce efecte juridice pe teritoriul țării noastre (art. 520 lic. c Cpp), chiar dacă astfel de efecte nu sînt explicit prevăzute de legea penală română. În această concepție, soluția este corectă.

Este de dorit însă o intervenție a legiuitorului, care să prevadă explicit efectele juridice, obligatorii sau facultative, ale hotărîrii penale străine recunoscută de instanțele române.

Vz. Tj. Timiș, dp. 15 din 1977, R. 2, p. 383 și dp. 824 din 1983, RRD nr. 8/1984, p. 68.

5. Infractorul urmează să răspundă exclusiv potrivit legii noastre penale, infracțiunea fiind săvîrșită de el pe teritoriul României (ert. 3 Cp).

Vz. TS, sp, d. 52 din 1967, RRD nr. 1, 1968, p. 154.

6. Soluția este corectă. Legea penală română aplicîndu-se exclusiv și necondiționat străinului care a săvîrșit infracțiunea pe teritoriul României, pedeapsa complemntară a confiscării averii, dacă este prevăzută de lege pentru infracțiunea săvîrșită, este aplicabilă și străinului, urmînd să fie pronunțată sub forma unei cote părți procentuale, întrucît nu pot fi identificate bunurile condamnatului.

Vz. Tr. regional Banat, col. p., d. 3541 din 1967, RRD, nr. 3, 1968, p. 156.

7. Făptuitorul poate fi judecat și de instanțele române dacă este prins pe teritoriul țării noastre și dacă există autorizarea prealabilă a procurorului general (art. 5 Cp.).

8. Infracțiunea fiind săvîrșită pe teritoriul țării noastre, făptuitorii sînt judecați potrivit legii noastre penale. Din această cauză extrădarea lor, pentru aceste infracțiuni, nu este posibilă (rt. 5 lit. a L. 4 din 1971).

9. Făptuitorul beneficiind de imunitate de jurisdicție, nu poate fi tras la răspundere penală de organele române (art. 8 Cp.).

BIBLIOGRAFIE: 1. CONSTANTIN BARBU, *Principiul teritorialității legii penale în noul cod penal*, RRD. 9, 1969, p. 14–22; 2. GEORGE ANTONIU, DANA POPESCU, *Unele probleme teoretice în practica judiciară penală*, SCJ. 1, 1983, p. 64–75.

Scanned with OKEN Scanner

Secțiunea a II-a

APLICAREA LEGII PENALE ÎN TIMP
(art. 10—16 C.P.)

Soluțiile problemelor

1. Legea penală aplicabilă în speță era D. 377 din 1979, care era în vigoare atît la data săvîrșirii infracțiunii, cît și la data judecării acesteia, deoarece noua lege nu intrase încă în vigoare (art. 10 Cp.). Dacă judecata ar fi avut loc după intrarea în vigoare a L. nr. 3 din 1972-n-ar exista o problemă de aplicare a legii mai favorabile, reglementarea fiind identică în ambele legi, însă, ar fi fost incidentă această lege care, fiind lege nouă, este considerată mai conformă cu interesele apărării sociale.

Vz. și TS. sp., d. 4199 din 1973, R. 1, p. 221. Soluția instanței este însă discutabilă fiindcă fapta era incriminată înainte de intrarea în vigoare a L. 3 din 1972.

2. Dispoziția din D. 260 din 1982 constituind o „incriminatio ex novo" era inaplicabilă în speță (art. 11 Cp.). Fapta constituia deci abatere, de competența comisiei de judecată.

3. Modificarea L. 59 din 1968 a condus la dezincriminarea faptei săvîrșite și deci la neaplicarea legii penale vechi, iar în speță executarea pedepselor și toate consecințele hotărîrii de condamnare au încetat prin intrarea în vigoare a D. nr. 86 din 1973 (art. 12 al. 1 Cp.).

Vz. RS. sp., d. 920 din 1973, CD., p. 406.

4. Considerarea, printr-o lege nouă, a unei fapte prevăzute de legea penală ca fiind abatere echivalează cu o dezincriminare și atrage aplicarea dispozițiilor din art. 12 al. 1 Cp., adică, în speță, nemaiaplicarea legii penale vechi care incrimina fapta. Instanța urma să pronunțe achitarea inculpatului în temeiul art. 12 al. 1 Cp.

Vz. J. Ineu, st. 34 din 1969, citată, RRD, 5, 1969, p. 159.

5. Neincriminarea tentativei de pruncucidere, în noul Cp., echivalează cu o dezincriminare a faptei, făcînd aplicabilă dispoziția din art. 12 al. 1 Cp și înlăturarea tuturor consecințelor hotărîrii de condamnare pronunțate pe baza legii vechi.

Vz. Tj. Gorj, dp. 1, din 1969, RRD. 4, 1969, p. 184.

6. Prin legea nouă fapta săvîrșită de inculpat nu a fost dezincriminată, ci s-a adăugat o condiție de existență suplimentară. Instanța trebuia să pronunțe achitarea inculpatului în temeiul art. 13 al. 1 Cp., legea nouă, mai favorabilă prevăzînd o condiție de existență, suplimentară, nerealizată în speță.

Vz. Tj. Suceava, dp. 185 din 1969, RRD. 5, 1969, p. 182. Soluția instanței este discutabilă deoarece a considerat că legea nouă a dezincriminat fapta, deși aceasta a menținut incriminarea, modificînd doar condițiile acesteia.

7. Instanța urma să pronunțe achitarea minorului, prin aplicarea dispozițiilor din art. 13 Cp., pe baza legii penale noi, mai favorabile, care a ridicat vîrsta răspunderii penale.

Vz. Tj. Brașov, stp. 2 din 1969, RRD. 3, 1969, p. 154. Soluția instanței este discutabilă, deoarece a considerat că legea nouă a dezin-

Scanned with OKEN Scanner

criminat fapta, deși în realitate ea a schimbat doar condițiile răspunderii penale.

8. Soluția instanței de recurs este criticabilă deoarece fapta săvîrșită de inculpat a continuat în realitate să fie incriminată ca infracțiune de neglijență în serviciu. Erau incidente în cauză dispozițiile din art. 13 al. 1 Cp.

Vz. Tj. Brașov, dp. 36 din 1969, RRD., nr. 11, 1970, p. 161 cu notă Victor Popescu.

9. Instanța urma să respingă cererea inculpatului și să aplice dispozițiile din art. 13 Cp., deoarece fapta era incriminată, sub altă denumire, și în legea nouă, inculpatul beneficiind de aplicarea legii mai favorabile.

10. Tribunalul județean urma să admită recursul, să caseze în parte hotărîrea instanței de fond și să înlăture doar aplicarea dispozițiilor din art. 5 al Decretului nr. 306/1981, deoarece abrogarea acestui act normativ nu a atras dezincriminarea faptei inculpatului, aceasta continuind să fie incriminată prin dispozițiile Codului penal.

CSJ, sp, d. nr. 721 din 15 iunie 1990, în „Pro lege", nr. 1, 1991, p. 73.

Vz. Tj. Hunedoara, sp. d. 15 din 1969, RRD. 6/1969, p. 181.

11. Fapta săvîrșită de minor fiind dezincriminată, ca urmare a modificării L. 59 din 1968, executarea pedepselor aplicate și a măsurii educative luate urmau să înceteze odată cu intrarea în vigoare a D. nr. 364 din 1976 de modificare a L. 59 din 1968.

Vz. J. Roman, stp. 84 din 1977, RRD. 7, 1977, p. 59. Soluția instanței este discutabilă, deoarece, contrar dispozițiilor din art. 12 Cp., a menținut măsura educativă luată față de unul dintre minori.

12. Instanța urma să respingă contestația, deoarece abrogarea incrimării nu are ca efect desființarea hotărîrilor judecătorești pronunțate pe baza legii vechi, nici repunerea condamnatului în situația anterioară condamnării, ci numai înlăturarea pentru viitor a consecințelor pe care condamnarea le-ar putea produce, așa cum se prevede, de exemplu, în dispoziția din art. 38 al. 1 lit. c Cp, în legătură cu starea de recidivă.

Vz. Tj. Galați, dp. nr. 308 din 3 aug. 1990, în Dreptul, nr. 1/1991, p. 56, cu note de Sofia Tudosa și Dumitru-Adrian Crăciunescu. Soluția Tribunalului județean apare ca nelegală și contrară principiilor de drept în materie.

13. Fapta pentru care inculpata fusese condamnată anterior fiind ulterior dezincriminată, condamnarea pronunțată pentrn această faptă nu mai putea constitui primul termen al recidivei (art. 12, art 38 lit. c Cp.) dezincronizarea făcînd să înceteze toate consecințele penale ale hotărîri judecătorești de condamnare (art. 12 Cp.). Starea de recidivă nu putea fi deci reținută în cauză.

Vz. TS. sp., d. 10 din 1978, CD. p. 331.

14. Respingerea cererii inculpatului nu era întemeiată, deoarece chiar dacă dezincronizarea a fost temporară, efectele prevăzute în art. 12 Cp. se produc în mod automat, astfel încît fapta săvîrșită de contestator a fost într-adevăr dezincronizată.

Vz. TS. sm. d. 80 din 1969, CD. p. 288.

Scanned with OKEN Scanner

15. Măsura de siguranță a confiscării speciale, prevăzută în art. 256 al. 2 Cp. era aplicabilă în speță în baza dispoziției din art. 12 al. 2 Cp.

Vz. TS. sp. d. 1647 din 1971, CD., p. 362.

16. Aplicînd dispozițiile din art. 13 Cp. instanța putea face aplicarea legii vechi, mai favorabile, dacă aprecia că în concret fapta nu prezenta, potrivit legii vechi, gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Vz. TS. sp., 4260 din 1970, CD p. 271.

17. Legea nouă, care nu prevede sancțiuni de drept penal pentru minori, era mai favorabilă decît legea anterioară care prevedea astfel de măsuri; de aceea, în baza dispozițiilor din art. 13 Cp., instanța urma să aplice legea nouă.

Vz. Tj. Galați, dp. 106 din 1969, RRD. 5, 1969, p. 181.

18. Întrucît inculpatul a provocat victimei tîlhăriei o vătămare corporală care a necesitat îngrijiri medicale pînă la 20 de zile, este mai favorabilă legea nouă potrivit căreia fapta constituie tîlhărie simplă în paguba avutului obștesc (art. 225 al. 1 cp.) și nu tîlhărie agravantă (art. 225 al. 2 Cp.).

Vz. TS. sp., d. 2531 din 1973, RRD. 1, 1974, p. 164.

19. Legea nouă, neprevăzînd agravanta din legea anterioară, apare ca fiind mai favorabilă inculpatului, fapta urmînd să fie calificată ca viol simplu și încadrată în art. 197 al. 1 Cp. Instanța urma să respingă cererea inculpatului de a proceda la o nouă comparare și de a constata că, în calificarea de viol simplu, sînt mai favorabile dispozițiile din Cp. anterior, deoarece s-ar ajunge, pe această cale, la combinarea dispozițiilor mai favorabile din cele două legi și la crearea unei „lex tertia".

Vz. TmB., S. I., p.d. 82 din 1969, RRD. 3, 1969, p. 126.

20. Soluția este criticabilă, deoarece contrar prevederilor din art. 13 Cp., conduce la o lex tertia creînd pentru inculpat o situație de două ori mai favorabilă, o dată prin eliminarea agravantei din legea anterioară și încadrarea faptei în varianta simplă din legea nouă și a doua oară prin alegerea dintre variantele simple ale aceleiași infracțiuni pe cea mai blîndă, prevăzută în legea anterioară.

Vz. Tj. Galați, dp. 49 din 1969, RRD. 1969, p. 164.

21 Legea nouă apare ca mai favorabilă deoarece nu prevede agravanta prevăzută în legea veche. În același timp, fapta nu poate fi încadrată ca furt calificat, săvîrșit în timpul nopții, deoarece această agravantă nu era prevăzută în legea veche, în vigoare la data săvîrșită faptei

Vz. TS., sp. d. 1401 din 1969, CD. p. 287.

22. Soluția este criticabilă deoarece combină dispozițiile mai favorabile din legile succesive și creează o a treia lege (lex tertia) ceea ce contravine dispoziției din art. 13 Cp.

Vz. Tj. Galați, dp. 196 din 1969, RRD. 6, 1969, p. 181.

23. Soluția este criticabilă deoarece se bazează pe combinarea dispozițiilor privitoare la încadrarea juridică pe de o parte și circumstanțele

Scanned with OKEN Scanner

atenuante pe de altă parte, rupîndu-se artificial unitatea legală dintre încadrarea juridică și circumstanțele în care fapta a fost săvîrșită.

Vz. TS., sp. d. 939 din 1969, RRD. 7, 1969, p. 161.

24. Era mai favorabilă legea nouă deoarece pedeapsa pe care ea o prevede pentru aceeași infracțiune (art. 183 Cp.) trebuie coborîtă în mod obligatoriu sub minimul special și putea fi coborîtă pînă la 3 luni(art. 76 Cp.).

Vz. TS., sp., d. 938 din 1969, RRD. 8, 1969, p. 187.

25. Condițiile de incriminare și de sancționare pentru infracțiunea săvîrșită fiind aceleași în legile succesive, nu există o problemă de aplicarea legii penale mai favorabile, urmînd să se aplice legea nouă.

Vz. T.j. Iași, dp. 140 din 1969, RRD. 7, 1969, p. 150.

26. Legea penală nouă fiind mai favorabilă infractorului, deoarece prevede limite mai reduse de pedeapsă pentru aceeași infracțiune, instanța de recurs urma să decidă aplicarea acestei legi.

Vz. Tj. Argeș, dp. 61 din 1969, RRD. 6, 1969, p. 165, cu notă Ion Dobrinescu.

27. Limitele pedepsei prevăzute în legile succesive variind asimetric, determinarea legii mai favorabile depinde de orientarea în concret a instanței către minimul sau către maximul pedepsei. Cum în speță prima instanță s-a orientat către minim, dacă această orientare este confirmată de instanța de recurs, aceasta ar urma să aplice legea nouă care prevede un minim mai scăzut.

Vz. TS. d. 11 din 1969, CD. p. 281.

28. Soluția este principial corectă, dacă instanța se orientează spre pedeapsa amenzii. În mod excepțional însă este posibil să fie mai favorabilă legea cre prevede numai pedeapsa cu închisoarea, dacă, de exemplu, că efect al circumstanțelor atenuante, permite aplicarea unei pedepscu amendă în cuantum mai mic decît ar prevede legea care prevede pee depse alternative.

J. Rădăuți, stp, 57 din 1969, RRD 3, 1970, p. 65.

29. Pedeapsa aplicată era nelegală deoarece depășea maximul pedepsei amenzii prevăzute în legea anterioară și încălca regula prevăzută în art. 13 Cp.

Vz. Tj. Timiș, dp. 1434 din 1973, RRD. 10, 1974, p. 70.

30. Dacă, în raport cu situația concretă, instanța s-a orientat către pedeapsa amenzii, era incidentă legea anterioară care prevedea pedeapsa alternativă a amenzii. Dimpotrivă, dacă instanța s-a orientat către pedeapsa cu închisoare era mai favorabilă legea nouă care prevedea un maxim mai coborît al pedepsei.

Vz. Tj. Suceava, dp. 233 din 1969, RRD. 6, 1969, p. 181.

31. Soluția este criticabilă în speță, deoarece, potrivit legii penale anterioare pedeapsa cu închisoare putea fi redusă, ca efect al circumstanțelor atenuante, reținute în cauză, pînă la 50 lei, în timp ce pedeapsa amenzii, prevăzută în legea nouă nu putea fi redusă sub 500 lei. Era mai favorabilă deci legea anterioară și nu legea nouă care a fost aplicată în cauză.

Scanned with OKEN Scanner

Vz. J. Hunedoara, stp. din 1969, RRD 4, 1969, p. 173, cu notă Victor Coca și Nicolae Munteanu.

32. Întrucît legea nouă prevedea pedeapsa complimentară a confiscării parțiale a averii, în locul pedepsei confiscării totale prevăzute în legea veche, care era mai favorabilă sub aspectul pedepsei principale instanța de recurs trebuia să înlocuiască pedeapsa confiscării totale cu aceea a confiscării parțiale (art. 13 al. 2 Cp.).

Vz. Tj. Suceava, dp. 10 din 1969, RRD. 6, 1969, p. 128.

33. Pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor nemaifiind prevăzută în legea nouă, instanța urma să înlătura pedeapsa interdicției corecționale aplicate de prima instanță (art. 13 al. 2 Cp.).

Vz. Tj. Suceava, dp. 21 din 1969, RRD. 6, 1969, p. 129.

34. Întrucît pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor, deși prevăzută în legea anterioară, nu îndeplinea condițiile de aplicare prevăzute în noul Cp. (art. 65), instanța de recurs urma să înlăture această pedeapsă.

Vz. Tj. Brașov, dp. 31 din 1969, RRD. 3, 1969, p. 174.

35. Legea mai favorabilă urma să fie stabilită succesiv, mai întîi cu privire la încadrarea juridică și sancționarea fiecăreia dintre nfracțiunile concurente și apoi cu privire la regimul aplicării pedepsei pentru concursul de infracțiuni.

Vz. Tj. Suceava, dp. 153 din 1969, RRD. 6, 1969, p. 128.

36. Instanța, aplicînd art. 13 Cp., urma să înlăture starea de recidivă pe baza legii noi care prevede condiții mai restrictive pentru existența recidivei, condiții nerealizate în speță.

TS. sp. d. 3737 din 1973, RRD. 4, 1974, p. 151.

37. Instanța, aplicînd art. 13 Cp., urma să înlăture starea de recidivă în baza dispoziției din legea nouă, care prevede condiții mai restrictive pentru existența recidivei, condiții nerealizate în fapt, noua infracțiune fiind pedepsită de lege cu închisoarea mai mică de 1 an.

Tj. Timi, dp. 1283 din 1973, RRD. 1, 1975, p. 67.

38. Soluția este corectă deoarece determinarea legii mai favorabile o dată în legătură cu condițiile de incriminare și sancționare a faptei ce constituia cel de al doilea termen al recidivei și altă dată în legătură cu condițiile de existență și cu sancționarea recidivei nu constituie aplicarea unei „lex tertia".

Vz. TS. sp., d. 198 din 1974, CD. p. 31. Soluția este discutabilă deoarece consideră că în speță s-au combinat dispoziții mai favorabile din legile succesive.

39. Instanța urma să soluționeze cererea calculînd termenul de reabilitare în baza legii vechi care prevedea un termen mai scurt și deci era mai favorabilă.

Vz. TS. sp. d. 903 din 1976, RDD. 11, 1976, p. 65.

40. Instanța urma să dispună executarea pedepsei redusă la 15 ani închisoare, conform art. 14 Cp., dacă și celelalte condiții speciale prevăzute în Legea 30 din 1968 erau îndeplinite.

Vz. Tj. Dîmbovița, dp. 499 din 1969, RRD. 9, 1969, p. 179, cu notă Sabin Constantinescu.

Scanned with OKEN Scanner

41. Instanța urma să admită contestația și să înlăture pedeapsa complimentară aplicată, în temeiul art. 14 al. 4 Cp.

Vz : TS. sp. d. 1441 din 1971, RRD. 9, 1971, p. 148.

42. Soluția este criticabilă deoarece pedeapsa complementară nu putea fi aplicată potrivit dispozițiilor din noul Cod penal și trebuia înlăturată (art. 14 al. 4 Cp.).

Vz : T.J. Harghita, dp. 120 din 1969, cit de Gavril Giurgiu, RRD 8, 1969, p. 103.

43. Hotărîrea nu este legală deoarece la stabilirea și calcularea termenului de reabilitare trebuia să se aibă în vedere pedeapsa redusă la maximul special din legea nouă (art. 14 al. final Cp.).

Vz. Tj. Mehedinți, dp. 473 din 1971, RRD. 4, 1972, p. 151 cu notă Ionel Munteanu.

44. Deși pedeapsa aplicată era egală cu maximul special al pedepsei prevăzute în legea nouă pentru aceeași infracțiune, instanța putea reduce pedeapsa aplicată, în condițiile prevăzute în art. 15 Cp.

Vz. Tj. Harghita, dp. 128, din 1969, RRD. 8, 1969, p. 101. Soluția instanței este discutabilă deoarece se întemeiază pe o interpretare strict literală a textului din art. 15 Cp. pe care l-a considerat inaplicabil în speță.

45. Instanța trebuia să facă aplicarea dispozițiilor din art. 15 Cp. deoarece legea nouă era mai favorabilă condamnatului, deși pedeapsa aplicată nu depășea maximul special al pedepsei prevăzute în legea nouă.

Tj. Bihor, dp. 16 din 1974, RRD. 4, 1975, p. 55, cu notă V. Rămureanu. Soluția este discutabilă deoarece instanța nu este obligată să reducă pedeapsa în raport cu circumstanțele atenuante reținute inițial, aplicarea art. 15 Cp. fiind facultativă.

46. Soluția este criticabilă, dispozițiile din art. 14 fiind aplicabile și în cazul liberatului condiționat, aplicarea fiind necesară pentru calcularea pedepsei pe care condamnatul o mai avea de executat, în raport cu reglementarea din legea nouă și pentru ipoteza revocării liberării condiționate, cînd ar trebui avută în vedere pedeapsa stabilită în urma aplicării art. 14 sau 15 Cp.

Vz. Tj. Harghita, dp. 122 din 1969, citată în RRD. 8, 1969 p. 100.

BIBLIOGRAFIE: MARIA ZOLYNEAK, *Concepția unității de infracțiune în materia participației și implicațiile ei în cazul succesiunii în timp a legilor penale*, RRD. 10, 1971, p. 80—91; 2. MARIA ZOLYNEAK, *Aspecte ale aplicării legii penale în timp*, Analele Universității „Al. I. Cuza", Iași, 1975, p. 81—86; 3. MARIA ZOLYNEAK, *Unele probleme teoretice și practice privind aplicarea legii penale în timp*, Analele Universității „Al. I. Cuza" Iași 1980, p. 62—69; 4. GEORGE ANTONIU, DANA POPESCU, *Unele probleme teoretice din practica judiciară*, SCj. 1, 1983, p. 64—75; 5. DORU PAVEL, *Norme tranzitorii privind punerea în aplicarea Codului penal și a Codului de procedură penală*, RRD. 1, 1969, p. 13—28; 6. IOAN C. VURDEA, notă la st.p. 34 din 1969 a J. Ineu, RRD. 5, 1969, p. 158—161; 7. NICOLAE CIMPOIAȘU, notă la dp. 200 din 1969 a T.j. Prahova, RRD. 8, 1969, p. 175—176; 8. I. FRANCISC TOTH, II. IOAN C. VURDEA, note la st.p. 47 din 1969 și 64 din 1969 a J. Ineu, RRD. 9, 1969, p. 157—161; 9. LASZLO IMRE, *probleme privind judecarea abaterilor prevăzute de Legea nr. 59/1968*, RRD. 1, 1970, p. 83—85; 10. IOAN C. VURDEA, *Trimiterea cauzei de către instanța penală la comisia de judecată*, RRD. 2, 1970, p. 48—51; 11. I. DAN DRAGOMIRESCU, II. PETRE BACIU, note la dp. 215 din 1970 a Tj. Sibiu, RRD. 9, 1970, p. 145—149; 12. COLECTIV, *Fapte care constituie abateri de competența comisiei de judecată. Furtul între membrii aceluiași colectiv*, RRD. 11, 1970, p. 49—54; 13. ALEXANDRU DULL, notă la dp. 203 din 1970, a Tj. Maramureș, RRD. 1, 1971, p. 135—138; 14. ILIE A. MUNTEANU, notă la dp. 509 din 1969, a Tj. Caraș Severin, RRD. 3, 1971, p. 135—136; 15. ROMUL

Scanned with OKEN Scanner

VANICA, IOAN IACOB, *Antecedentele care înlătură posibilitatea ca o faptă penală să fie considerată abatere*, RRD. 6, 1972, p. 86—89; 16. I. ALEXANDRU DULL, II. VLADIMIR DUMBRAVĂ, *În legătură cu judecarea faptelor de lovire sau alte violențe de către comisia de judecată*, RRD. 9, 1973, p. 115—121; 17. NICOLAE PURCEA, notă la dp. 609 din 1971 a Tj. Ialomița, RRD. 9, 1972, p. 159—165; 18. HORIA DIACONESCU, ILIE ISTRATE, *Totalizarea prejudiciilor produse prin fapte repetate — element de diferențiere între infracțiune și abatere de competența comisiei de judecată*, RRD. 5, 1975, p. 28—32; 19. PETRE GOȚU, notă la dp. 1188 din 1976, Tj. Bacău RRD. 5, 1976, p. 63—65; 20. I. I. IOAN POP, II. D. V. MIHĂIESCU, note la st. p. 84 din 1977 a J. Roman, RRD. 7, 1977, p. 59—63; 21. I. ELENA CIOBANU, II. IOAN NYAGULI, III. G. ANTONIU, note la dp. 88 din 1979 a Tj. Covasna, RRD. 2, 1981, p. 57—60; 22. MARIANA POPA, notă la dp. 525 din 1982 a Tj. Galați; RRD. 3, 1983, p. 58—59; 23. VIORICA DRAGOMIR TUDOROIU, *Efectele succesiunii legilor penale asupra termenului de reabilitare*, RRD. 3, 1969, p. 95—98; 24. MIRCEA MICU, *Unele probleme ivite în practica Tribunalului Municipiului București, în legătură cu succesiunea legilor penale*, RRD. 3, 1969, p. 122—130; 25. D.P. notă la st.p. 5 din 1969 și dp. 49 din 1969 ale Tj. Galați, RRD. 3, 1969, p. 162—166; 26. VICTOR COCA și NICOLAE MUNTEANU, notă la stp. 44 din 1969 a J. Hunedoara, RRD. 4, 1969, 172—175; 27. VASILE SOPAN, *Aspecte în legătură cu aplicarea legii penale mai favorabile*, RRD. 5, 1969, p. 81—84; 28. I. DAN PATRICHI, II. MARINELA NICOLESCU PĂUNESCU, notă la stp. 299 din 1969 a J. Ploiești, RRD. 5, 1969, p. 169—173; 29. LUCIAN FĂTU, *Aplicarea principiului legii mai favorabile în practica instanțelor din Județul Suceava*, RRD. 6, 1969, p. 126—130; 30. ION DOBRINESCU, notă la dp. 22 din 1969 a Tj. Galați; RRD. 7, 1969, p. 156—160; 32. I. MARIN SÎRBU, II. IOAN BOLDA, *În legătură cu aplicarea principiului legii mai favorabile în Materie de reabilitare*, RRD. 11, 1970, p. 97—104; 33. GHEORGHE DĂRÎNGĂ, *Aplicarea legii penale mai favorabile în cursul procesului penal*, RRD. 3, 1970, p. 52—67; 34. A. MOGOȘANU, notă la Ordonanța de încetare a urmăririi penale din 19 sept. 1969, (dosar 1009/1969) a Procuraturii Locale Craiova, RRD. 3, 1970, p. 143—145; 35. I. GHEORGHE ȘERBĂNESCU, II. MARGARETA CARA-THASE, *Aplicarea legii penale mai favorabile în cazul pedepselor grațiate*, RRD. 10, 1970, p. 108—113; 36. LUDOVIC BIRO, *Aplicarea legii penale mai favorabile în cazul infracțiunii de ultraj la bunele moravuri și tulburarea liniștii publice*, RRD. 10, 1970, p. 118—122; 35. I. GYORGY BELA, II. GAVRIL GIURGIU, note la dp. 425 din 1969 a Tj. Harghita, RRD. 4, 1969, p. 120—134; 37. TEODOR SAVUSCAN, *Stabilirea termenului de încercare în materia suspendării condiționată a executării pedepsei în caz de succesiune a legilor penale*, RRD. 6, 1971, p. 80—83; 38. I. SORIN SUTEU, II. CONSTANTIN MITRACHE, *Efectul succesiunii legilor penale asupra termenului de reabilitare a cărui împlinire înlătură starea de recidivă*, RRD. 9, 1974, p. 18—22; 39. IOAN CONDOR, CONSTANȚA MARIA SĂNDULESCU, *Unele aspecte specifice în materia confiscării*, RRD. 12, 1978, p. 33—38; 40. IONEL MUNTEANU, notă la dp. 473 din 1971 a Tj. Mehedinți, RRD. 4, 1972, p. 151—154; 41. I. GAVRIL GIURGIU, II, ANA MARIA COCIAȘU, *probleme privind aplicarea legii mai favorabile în cazul pedepselor definitive*, RRD. 8, 1969, p. 100—107, 42. SABIN CONSTANTINESCU, notă la dp. 499 din 1969 a Tj. Dîmbovița, RRD. 8, 1969; p. 178—180; 43. MIRCEA MIRCESCU, notă la dp. 240 din 1969 a Tj. Brașov, RRD. 9, 1969, p. 168—169; 44. RADU LUPAȘCU, notă la stp. 13 din 1969 a Tj. Galați, RRD 10, 1969, p. 163—167; 45. MARIN COZMA, notă la dp. 961 din 1969 a Tj. Bihor, RRD. 11, 1970, p. 157—161; 46. I. MIRCEA MOLDOVANU, II. MARIN ROTARU, note la stp. 2 din 1969 a Tj. Ilfov, RRD. 6, 1969, p. 158—163; 47. VASILE SOPON, notă la stp. 21 din din 1974 a Jj. Bihor, RRD. 4, 1975, p. 55—57.

TITLUL II
Infracțiunea

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE
(art. 17—19)

Soluțiile problemelor

1. Fapta nu este prevăzută de legea penală. Simpla luare a hotărîrii de a avea raport sexual, fără constrîngere, cu o persoană de sex feminin, hotărîre abandonată la manifestarea refuzului victimei, nu poate avea semnificație juridică penală.

Vz. TS. sp. d. 2083 din 1973, R. 1, p. 441.

Scanned with OKEN Scanner

2. Soluţia instanţei este criticabilă deoarece a exclus fapta inculpatului D.E. dintre cauzele decesului victimei, deşi această faptă se afla în legătură de cauzalitate cu acest rezultat. Moartea victimei fiind produsă prin faptele ambilor inculpaţi, ei trebuiau să răspundă împreună pentru săvîrşirea infracţiunii de ucidere din culpă în varianta prevăzută în art. 178 al. 2 Cp.

Vz. TS. sp. d. 1686 din 1977, CD. p. 217.

3. Recursul inculpatului urma să fie respins deoarece între fapta lui şi moartea victimei exista legătură de cauzalitate. Deşi în actul de constatare medico-legală se menţionează că între leziunea craniană şi rezultatul letal s-a interpus o complicaţie infecţioasă, aceasta a fost ea însăşi o consecinţă a plăgii şi deci a activităţii inculpatului, astfel că nu a întrerupt legătura de cauzalitate, chiar dacă s-ar accepta ideea că la producerea morţii a contribuit şi neefectuarea la timp a tratamentului.

Vz. TS. sp., d. 343 din 1976, CD. p. 330.

4. Critica adusă prin recursul extraordinar este susceptibilă de discuţie. Nu s-ar putea vorbi de existenţa unei legături de cauzalitate între încredinţarea autovehiculului spre a fi condus de o persoană ce nu posedă permis de conducere decît dacă s-ar accepta fără rezerve teoria zisă a echivalenţei condiţiilor. Or, această teorie materialist-mecanicistă este criticabilă tocmai pentru echivalarea mecanică a condiţiilor din antecedenţa rezultatului, cu cauza acestuia, deşi respectivele condiţii nu erau sine qua non pentru producerea rezultatului. Desigur, încredinţarea autovehiculului spre conducere unei persoane neposesoare de permis de conducere creează o stare de pericol pentru securitatea valorilor sociale angajate în traficul rutier şi tocmai de aceea astfel de fapte, între care şi conducerea autovehiculului de către o persoană aflată în stare de ebrietate, a unui autovehicul neînmatriculat cu număr de înmatriculare fals şi altele au fost incriminate ca infracţiuni „obstacol" în calea săvîrşirii unor alte fapte periculoase pentru valorile amintite. Dar împrejurarea că săvîrşirea infracţiunilor obstacol creează posibilitatea săvîrşirii unor fapte prin care se vatămă efectiv valorile sociale, nu le transformă pe primele în cauze ale rezultatului socialmente periculos al celor din urmă.

Vz. TS. sp. d. 2628 din 1981, CD. p. 261, Soluţia instanţei prin care se admite recursul extraordinar este discutabilă pentru motivele arătate.

5. Fapta săvîrşită de P.T., constituind o infracţiune prin ea însăşi, (art. 36 al. 3 din D. nr. 328/1966), nu poate constitui element al conţinutului altei infracţiuni, nici al infracţiunii, intenţionate şi ea, de conducere fără permis, săvîrşită de T.M. (art. 36 al. 1 din D. nr. 328/1966) şi nici al infracţiunii de vătămare corporală din culpă (art. 184 Cp), săvîrşită de acesta din urmă. Împrejurarea că o infracţiune a putut să servească drept mijloc pentru săvîrşirea alteia nu conduce la unitatea infracţională. Soluţia care reţine în sarcina primului inculpat şi infracţiunea săvîrşită de cel de-al doilea este criticabilă. Vezi menţiunile de la nr. 4.

CSJ, sp, d. nr. 370 din 21 mai 1990, în „Pro lege", nr. 1/1991, p. 83.

6. Recursul urma să fie respins ca nefondat, deoarece moartea victimei a fost determinată de inculpat, prin proiectarea victimei cu capul de asfaltul străzii. Chiar dacă în timpul primei internări în spital nu

Scanned with OKEN Scanner

i s-a aplicat un tratament adecvat, aceasta nu înlătură legătura de cauzalitate dintre fapta inculpatului și moartea victimei.
Vz. TS. d. 490 din 1981, CD. p. 262.

7. Recursul urma să fie respins deoarece chiar în ipoteza unei culpe grave a medicului în tratarea leziunii, legătura de cauzalitate dintre fapta inculpatului și moartea victimei nu era întreruptă.
Vz. TS. sp., d. 72 din 1981, CD. p. 264.

8. Recursul inculpatului urma să fie respins, deoarece moartea victimei a fost declanșată de violențele, stresul și efortul fizic la care aceasta a fost supusă datorită agresiunii inculpatului.
Vz. TS., sp. d. 2448 din 1983, CD. p. 194.

9. Criticile sînt discutabile și lipsite de suport teoretic. Vezi comentariile de la nr. 4.
Ts. Sp. 1101 d. din 1986, CD., p. 259.

10. Într-o concepție pe care o considerăm întemeiată, recursul extraordinar apare ca nefondat, soluția primei instanțe impunîndu-se ca justă deoarece nu există legătură de cauzalitate în infracțiune între fapta inculpatului și rezultatul acțiunii minorului care a descărcat arma. Vz. și soluțiile de la nr. 4 și 8 de mai sus.
TS., sm. d., 81 din 1975, CD., p. 348. Soluția instanței care a admis recursul extraordinar este și ea discutabilă.

11. Între actele de violență ale inculpaților, care au constrîns victima să se refugieze pe terasă și apoi să sară peste balustradă, și moartea acesteia există legătură de cauzalitate. Fapta a fost săvîrșită cu intenție depășită, violențele psihice fiind comise cu intenție, iar rezultatul letal din culpă, deoarece făptuitorii, deși nu au prevăzut trebuia să prevadă că victima ar putea recurge și la escaladare ca singură cale de scăpare. Fapta urma să fie calificată ca infracțiune de lovire sau vătămări cauzatoare de moarte (art. 183 Cp.).
VZ. TS., sp. d. 2320 din 1975, CD., p. 353.

12. Ținînd seama de intensitatea și numărul loviturilor aplicate cu un corp dur, aplicate asupra capului, rezultă că făptuitorul a acționat cu intenție directă, în producerea rezultatului, moartea victimei, calificarea corectă a faptei fiind aceea de omor, și nu loviri sau vătămări cauzatoare de moarte.
Vz. TS., C. 7, d. 14 din 1986, CD., p. 255.

13. Inculpații sînt vinovați de moartea victimei, rezultat pe care l-au prevăzut și, chiar dacă nu l-au dorit, în orice caz l-au acceptat, astfel că ei au săvîrșit infracțiunea de omor.
Vz. TS., col. p.d. 642 din 1968, CD., p. 243.

14. Soluția este criticabilă fiindcă mijloacele folosite dovedesc că inculpatul, chiar dacă nu a urmărit uciderea victimei, a acceptat această eventualitate, avînd reprezentarea că, prin modul său de a acționa, s-ar putea ajunge la suprimarea vieții unei persoane.
Vz. TS., vol. p., d. 441 din 1965, CD. p. 386.

15. Inculpatul era vinovat de moartea victimei, în producerea morții el acționînd cu intenție depășită. Aruncarea victimei din căruță

Scanned with OKEN Scanner

a fost intenționată, iar producerea morții a fost din culpă, făptuitorul neprevăzînd-o, deși trebuia și putea să o prevadă.

Vz. TS., col. p., d. 258 din 1965, CD., p. 395.

16. Inculpatul este vinovat de moartea victimei pe care a produs-o cu intenție depășită. Lovind victima cu intenție, chiar dacă nu a prevăzut moartea acesteia, inculpatul trebuia și putea să prevadă. Calificarea corectă a faptei era deci aceea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte.

Vz. TS., sp., d. 477 din 1977, R. 2, p. 243.

17. Inculpatul este vinovat de uciderea din culpă a victimei, deoarece n-a prevăzut, însă trebuia și putea să prevadă că ar putea să producă accidente cu urmări periculoase pentru viața victimei, căreia îi permisese să se urce pe auto-stivuitor.

Vz. TS., sp., d. 477 din 1977, R. 2, p. 243.

18. Șoferul era vinovat de uciderea din culpă a lui C.N. deoarece nu a respectat regulile de conducere a autobuzului, instituite tocmai pentru evitarea unor urmări antisociale de genul celei care s-a produs. Existînd astfel de reguli, pe care inculpatul nu le-a respectat, el nu poate invoca existența cazului fortuit, nici culpa victimei.

2. Culpa victimei nu înlătură răspunderea penală a șoferului, nefiind admisibilă în dreptul penal compensarea culpelor. La stabilirea răspunderii civile a făptuitorului, se va avea în vedere însă și culpa victimei.

CSJ, sp, d. nr. 617 din 28 mai 1990, în „Pro lege", nr. 1/1991, p. 80.

19. Era justificată aplicarea dispozițiilor din art. 18 Cp. cu privire la fapta de distrugere, chiar dacă făptuitorul urma să răspundă penal pentru infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice.

Vz. Tj. Brașov, dp. 368 din 1976, .R 2, p. 163.

20. Ținînd seama de gravitatea concretă a faptei, de persoana făptuitorului și de împrejurările în care fapta a fost săvîrșită, erau incidente în cauză dispozițiile din art. 18 Cp.

Vz. TS., sp., d. 1199 din 1977, R. 2., p. 74.

21. Instanța urma să constate, pe baza criteriilor de evaluare prevăzute de lege (art. 18 al. 2 Cp.) că fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni și să aplice făptuitorului o sancțiune cu caracter administrativ prevăzută de legea penală.

Vz. și J. Dorohoi, stp. 160 din 1976, RRD. 10, 1976, p. 58.

22. Avînd în vedere că în concret fapta nu prezenta pericolul social al unei infracțiuni, instanța urma să facă aplicarea dispozițiilor din art. 18 Cp., chiar dacă făptuitorul săvîrșise fapta în stare de recidivă, deoarece textul menționat nu prevede excepțarea făptuitorului recidivist de la aplicarea sa, iar inculpatul a recunoscut și regretat faptele, avea o conduită corespunzătoare la locul de muncă, în familie și societate.

Vz. TS., sp., d. 740 din 1977, CD. p. 215.

23. Apărarea inculpatului urma să fie respinsă deoarece săvîrșirea de fapte repetate de fals și uz de fals, în scopul de a ajuta pe un gestionar incorect să-și ascundă lipsurile din magazie, prezintă gradul de pericol social al unor infracțiuni.

TS., sp., d. 1727 din 1976, RRD. 1, 1978, p. 69, p. 274.

Scanned with OKEN Scanner

24. Instanța urma să admită recursul procuraturii și să condamne pe inculpat deoarece din împrejurarea că a sustras din avutul obștesc noaptea, cu abilitate și că mai fusese condamnat de 5 ori tot pentru sustrageri din avutul obștesc, rezultă că fapta prezenta pericolul social al unei infracțiuni.

Vz. Tj. Bistrița Năsăud, dp. 266 din 1973, RRD. 6, 1974, p. 54.

25. Față de infracțiunile numeroase săvîrșite de inculpat, care a sustras bunuri în valoare de 2 300 lei, nu se justifică aplicarea art. 18 Cp., chiar dacă inculpatul a regretat faptele și a avut o bună conduită la locul de muncă și în familie.

Vz. TS., sp., d. 1754 din 1978, RRD. 4, 1979, p. 64 ; CD, p. 317.

26. Soluția este greșită deoarece fapta prezenta gradul de pericol social al infracțiunii, avînd în vedere urmările periculoase produse și periculozitatea făptuitorului.

TS., sp. d. 1735 din 1983, CD., p. 189.

27. Soluția nu este corectă, nefiind incidente în speță dispozițiile din art. 18[1] Cp, avînd în vedere cantitatea de cereale sustrasă în repetate rînduri și în timpul nopții.

Vz. TS., sp. d. 1341 din 1982, CD p. 215.

28. Soluția este criticabilă, pe de o parte, pentru că a făcut în mod nejustificat aplicarea art. 18[1] Cp., faptele săvîrșite prezentînd gradul de pericol social al unor infracțiuni, iar pe de altă parte deoarece chiar dacă faptele nu ar prezenta pericolul social al unei infracțiuni, de vreme ce au fost judecate deodată, instanța trebuia să aplice o singură sancțiune cu caracter administrativ.

Vz. Ts., sp. d. 428 din 1982, CD. p. 214.

29. Aplicarea sancțiunilor cu caracter administrativ nu mai era posibilă, răspunderea pentru faptă prevăzută de legea penală care nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni fiind prescrisă, într-o interpretare rațională a legii, în termen de un an, întocmai ca în cazul prescripției executării sancțiunilor pe care le atrage această formă de răspundere (art. 126 al. 2 Cp.).

Vz. Ordonanța nr. 170/Sp./1978 a Procuraturii Generale, Direcția I, citată în RRD. 12, 1979, p. 33.

30. Soluția este corectă. Intervenind împăcarea părților, nu mai este posibil continuarea procesului penal și examinarea fondului învinuirii, indiferent dacă fapta prezintă sau nu pericolul social al unei infracțiuni. În plus, ca urmare a împăcării, făptuitorul nu va fi obligat la plata amenzii cu caracter administrativ.

Vz. Tj. Alba, dp. 437 din 1978, RRD. 11, 1979, p. 56 cu notă Grigore Giurcă.

BIBLIOGRAFIE: 1. GEORGE ANTONIU, *Despre infractor, acțiune infracțională și vinovăție*, RRD. 8, 1969, p. 78—88; 2. CONSTANTIN BULAI, *Infracțiuni și contravenții (criterii de deosebire în teoria dreptului și în legislație)* SCJ 2, 1973, p. 261—171; 3. GEORGE ANTONIU, *Reflecții asupra conceptului de infracțiuni*, SCj. 2, 1980 p. 143—154; 4. D. MARINESCU, *Examen critic al teoriei conținutului infracțiunii*, RRD. 10, 1981, p. 23—26; 5. GEORGE ANTONIU, *Din nou despre conținutul infracțiunii*, RRD. 5, 1982, p. 31—34; 6. VASILE PAPADOPOL, *Examen teoretic al practicii Tribunalului Suprem materia dreptului penal*, p. gen., RRD. 12, 1972, p. 113—131; 7. VASILE PAPADOPOL, *Considerații asupra*

Scanned with OKEN Scanner

infracțiunilor cu conținuturi alternative, RRD. 8, 1967, p. 66—81; 8. C. BULAI, *Unele aspecte ale teoriei conținutului infracțiunii*, AUB, 1956, nr. 6, p. 143—156; 9. ION MIRCEA, *Despre elementele constitutive ideal ale infracțiunii*, Studia Universitatis Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca, 1984, p. 69—72; 10. I. MIHAI POPOVICI, II. GEORGE ANTONIU, note la dp. 112 din 1979 la Tj. Suceava, RRD. 4, 1980, p. 54—60; 11. GEORGE ANTONIU, *Trăsăturile distinctive ale intenției indirecte*, RRD. 12, 1974, p. 22—26; 12. FILIMON ARDELEANU, CONSTANTIN STEGĂROIU, CORIOLAN ILIEȘ, *Răspunderea penală pentru faptele săvîrșite din culpă*, RRD. 2, 1971, p. 35—40; 13. AUREL DINCU, *Considerații cu privire la culpa penală*, AUB, 1966, p. 85—94; 14. VICTOR ROȘCA, Culpa făptuitorului *în concurs cu culpa victimei*, SCj. 3, 1969, p. 389—396; 15. OLIVIU STOICA, EUGEN GERGELY, *Culpa ca formă a vinovăției în cazul unor infracțiuni de serviciu*, BRD. 5, 1972, p. 55—61; 16. I. DORIN CLOCOTICI, II. V.B., note la dep. 4, 1978, a Tj. Constanța, RRD. 2, 1979, p. 40—47; 17. FLORIN ZAMFIR, notă la dp. 406 din 1978 a Tj. Mureș, RRD. 9, 1979, p. 53—56; 18. NICOLAE CORNEA, notă la stp. 102 din 1973 a Tj. Prahova, RRD. 2, 1975, p. 62—65, 19. I. MIHAI T. POPOVICI, II. GEORGE ANTONIU, note la d. 112 din 1979 a sp. TS., RRD. 4, 1980, p. 54—60; 20. I. OCTAVIAN GIDEI, II. DORU PAVEL, *Cu privire la încadrarea juridică a tentativei de viol care a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei*, RRD. 3, 1982, p. 28—35; 21. I. MIHAI PETROVICI, GEZA LACZKO-DAVID, II. DORU PAVEL, *Structura și regimul juridic al infracțiunii praeterintenționate atunci cînd infracțiunea de bază a rămas în forma tentativei*, RRD. 1, 1976, p. 41—52; 22. OCTAVIN LOGHIN, *Cu privire la formele agravate praeterintenționate ale unor infracțiuni*, Analele Științifice ale Universității „Al. I. Cuza", Iași, 1982, p. 63—68; 23. ION DOBRINESCU, *Cu privire la raportul cauzal în materie de complicitate*, J.N. 1, 1965, p.73—80; 24. ION DOBRINESCU, *Analiza sistemică și determinarea raportului de cauzalitate în dreptul penal*, RRD. 6, 1976, p. 17—21; 25. I. GH. TOMOȘCIUC, II. DORU PAVEL, note la dp. 799 din 1974 a Tj. Suceava, RRD. 7, 1976, p. 52—56; 26. I. GEORGE ANTONIU, II. VASILE PĂTULEA, note la dp. 72 din 1981 a sp. TS. RRD. 4, 1982, p. 60—64; 27. GRIGORE TÎPEANU, *Obiectul infracțiunii*, AUB. 1965, p. 43—48; 28. MATEI BASARAB, *Opinii cu privire la obiect ca element al infracțiunii și conținutul acesteia*, Studia Universitatis Babeș-Bolyai, Cluj, 1982, p. 57—65; 29. ION DOBRINESCU, „*O propunere de lege ferenda*" *cu privire la înlăturarea răspunderii penale pentru faptele care nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni*, RRD. 6, 1972, p. 90—94; 30. I. DUMITRU CHELARU, II. CORNELIA IONESCU, note la stp. 160 din 1976 a J. Dorohoi, RRD. 10, 1976, p. 58—62; 31. I. DIONISIE GALBURĂ, II ȘERBAN STELU, note la dp. 370 din 1978 a Tj. Mehedinți, RRD. 3, 1979, p. 39—41; 32. I. NICOLAE DIACONU, II. RADU POPESCU BRĂDICENI, note la stp. 513 din 1977 a J. Strehaia, RRD. 7, 1979, p. 48—52; 33. GRIGORE GIURCĂ, notă la dp. 437 din 1978 a Tj. Alba, RRD. 11, 1979, p. 56—58; 34. I. ȘTEFAN BOCĂNEȚ, II. VASILE PAPADOPOL, *În legătură cu răspunderea pentru faptele prevăzute de legea penală care nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni*, RRD. 12, 1979, p. 32—38; 35. I. MIRCEA NEGOESCU, CORNELIA SORESCU, II. STELU ȘERBAN, note la d. civ. 1527 din 1977 a Tj. Argeș, RRD. 1, 1980, p. 49—53; 36. I. TUDOR GRADEA, II. OCTAVIAN COJOCARU, *Probleme legate de răspunderea pentru fapte ce nu prezintă pericolul social al infracțiunii*, RRD. 4, 1974, p. 66—74; 37. I. IOAN POP, II. D. V. MIHĂESCU, note la Ordonanța Procurorului șef al Procuraturii locale Roman nr. 151 — C din 1975, RRD. 2, 1977, p. 58—63.

CAPITOLUL II

TENTATIVA

(art. 20—22)

Soluțiile problemelor

1. Toate faptele săvîrșite de inculpat constituie acțiuni pregătitoare și nu acte de executare a infracțiunii de furt. De aceea ale nu au semnificație juridică penală.

Vz. TS, sp, d. 1466 din 4 oct. 1989, Dreptul, nr. 9—12, 1990, p. 247.

2. Soluția este criticabilă. Fapta inculpatului constituia tentativă de furt calificat. Făptuitorul pusese în executare hotărîrea de a săvîrși furtul păsărilor, executare întreruptă prin surprinderea inculpatului de către martori.

Vz. TS. col.p. d. 1402 din 1964, CD., p. 292.

Scanned with OKEN Scanner

3. Fapta constituie tentativă la infracțiunea de viol și nu acte preparatorii, deoarece actele de violență exercitate pentru constrîngerea victimei la raport sexual fac parte din latura obiectivă a acestei infracțiuni, astfel că făptuitorii urmau să fie trași la răspundere penală.

TS. sp., d. 1545 din 1972, CD. p. 271.

4. Simpla creare de plusuri în gestiune nu constituie un act de executare a infracțiunii de delapidare. Dacă însă crearea de plusuri s-a făcut prin mijloace frauduloase, ea constituie infracțiunea prevăzută în art. 35 din Legea 22 din 1969. De asemenea, dacă bunurile ce constituie plusuri se găseau în alte locuri decît cele unde în mod normal se păstra astfel de bunuri, ori ascunse, s-ar putea ca gestionarul să fi săvîrșit într-adevăr acte de executare a delapidării.

TS. sp., d. 2555 din 1971, CD., p. 327.

5. Ambii făptuitori se fac vinovați de tentativă la omor asupra victimei NF. Chiar dacă MM nu a lovit corpul victimei, fapta lui este tentativă de omor, din moment ce s-a stabilit că el s-a repezit asupra victimei cu un cuțit și cu intonația manifestă de a o lovi în regiunea toracelui, faptă împiedicată prin interpunerea unei alte persoane.

TS. sp., d. 830 din 1975, CD. p. 326.

6. Fapta constituie tentativă de omor deoarece făptuitorul a prevăzut posibilitatea morții victimei, abandonate în stare de nesimțire, după lovire, într-un loc de munte prăpăstios și a acceptat această eventualitate, împiedicînd o altă persoană de a-i acorda ajutor.

TS., sp.d, 198 din 1984, CD. p. 267.

7. Fapta inculpaților de a arunca victima din trenul aflat în mers cu viteză constituie tentativă de omor, intenția de a ucide rezultă din modul în care au acționat. Împrejurarea că moartea nu s-a produs este irelevantă pentru existența intenției de a ucide.

TS. sp.d. 2188 din 1975, CD. p. 328.

8. Construind o instalație electrică care trecea prin gardul ce înconjura grădina casei și printre pomii fructiferi pe care a conectat-o la coloana electrică de 220 volți inculpatul a prevăzut producerea electrocutării mortale a persoanei care ar fi pătruns în grădină și chiar dacă nu a urmărit acest rezultat, l-a acceptat. Fapta a constituit deci tentativă de omor.

TS. sp., d. 2022 din 1980, CD. p. 229.

9. Fapta inculpatului constituie tentativă de omor, chiar dacă lovitura viza o altă persoană decît victima, dacă se stabilește că făptuitorul a urmărit să aplice lovitura într-o regiune anatomică vitală.

TS. sp.d, 783 din 1975, CD., p. 329.

10. Fapta inculpatului IM constituie tentativă de tîlhărie în paguba avutului obștesc, iar a inculpatului I.I. constituie tîlhărie în paguba avutului obștesc care a avut ca urmare moartea victimei. În cazul celui de-al doilea inculpat fapta nu mai este tentativă, deoarece violența folosită de acesta a avut ca urmare moartea victimei, unul dintre rezultatele caracteristice tîlhăriei care a avut consecințe deosebit de grave și de altfel, tentativa la infracțiunile praeterintenționate, cum este și tîlhăria, în această variantă, nici nu ar fi posibilă.

Vz. TS., sp. d. 606 din 1985, CD., p. 310.

Scanned with OKEN Scanner

11. Fapta constituie tentativă de omor asupra mai multor persoane în condițiile prevăzute în art. 99 Cp. anterior și respectiv art. 20 al. 2 Cp. în vigoare. Consumarea infracțiunii nu a fost posibilă datorită insuficienței mijloacelor folosite de făptuitor.

Vz. TS., sp. dp. 663 din 1966, CD. p. 320.

12. Fapta constituie tentativă la infracțiunea de furt calificat. Chiar dacă consemnarea furtului roții autovehiculului nu era posibilă datorită insuficienței mijloacelor pe care inculpatul le avea cu sine, fapta constituie tentativă în condițiile prevăzute de art. 20 al. 2 Cp.

Tj. Timiș, dp. 1195 din 1976, RRD. 2, 1977, p. 67; R.II, p. 375.

13. Fapta inculpatului, oricît de grosolan era falsul, constituia tentativă de înșelăciune în paguba avutului obștesc. Faptul că sistemul de verificare face, în principiu, imposibilă încasarea unei prime prin înșelăciune, nu înseamnă că încercările ce s-ar face în această privință sînt absurde.

TS. sp. d, 2687 din 1969, CD., p. 362. Soluția instanței în sensul că nu există tentativă și că hotărîtor, în ce privește caracterul falsului, ar fi măsura în care actul falsificat ar putea să scape ori nu atenției funcționarului care îl verifică este discutabilă.

14. Fapta constituie tentativă de furt calificat, în condițiile prevăzute în art. 20 al. 2 Cp.

J. Sector 4 București, stp. 101 din 1978, R.2, p. 171.

15. Soluția este criticabilă. Fapta constituie tentativă și nu infracțiune consumată de tîlhărie, tentativa fiind posibilă și atunci cînd consumarea infracțiunii nu a fost posibilă datorită împrejurării că, în timpul cînd s-au săvîrșit actele de executare, obiectul lipsea de la locul unde făptuitorul credea că se află.

TS., sp., d. 1080 din 1978, CD., p. 409.

16. Fapta constituie tentativă la infracțiunea de omor calificat (cu premeditare) deoarece neproducerea rezultatului urmărit de inculpat s-a datorat nu modului cum a fost concepută executarea, ci altor împrejurări, independente de voința făptuitorului (art. 20 al. 2 Cp.).

TS., sp., d. 1215 din 1977, R. 2, p. 375.

17. Fapta constituie tentativă la infracțiunea de omor. În acest caz nu se poate vorbi de o acțiune absurd concepută, de vreme ce hidratul de sodiu constatat în sticla corp delict are proprietatea de a duce chiar la deces, iar pentru consumarea lui era suficient un moment de neatenție din partea victimei.

TS., sp. d. 1806 din 1980, CD. p. 227.

18. Împotriva soluției, s-ar putea susține că fapta nu a fost absurd concepută deoarece mercurul, în anumite condiții, constituie totuși o substanță toxică proprie să provoace moartea unei persoane.

TS., colp., d. 1754 din 1966, RRD. 1, 1967, p. 157.

19. Soluția de condamnare este criticabilă deoarece inexistența sarcinii făcea imposibilă tentativa de avort, inculpata urmînd să fie achitată în temeiul dispoziției din art. 20 al. 3 Cp.

Scanned with OKEN Scanner

Vz. TS., sp. d. 799 din 1974, CD. p. 304. Instanța consideră încă că ar fi vorba, în cauză, despre o infracțiune putativă, deși, în realitate, este vorba de o tentativă absolut improprie datorită inexistenței obiectului acesteia.

20. Pedeapsa a fost greșit stabilită. Legea prevăzînd pentru infracțiunea de omor deosebit de grav (art. 176 lit. b Cp.) pedepse alternative, instanța trebuia să se fixeze mai întîi, folosind criteriile generale de individualizare prevăzute în art. 72 Cp., asupra uneia dintre aceste pedepse, pe care ar fi pronunțat-o dacă infracțiunea s-ar fi consumat, și apoi în raport cu pedeapsa asupra căreia s-a fixat, să aplice regulile de sancționare specifice tentativei.

În speță, instanța nu a respectat aceste reguli. Pedeapsa de 14 ani nu era posibilă decît dacă instanța opta pentru pedeapsa cu detențiunea pe viață soluție nejustificată însă de împrejurările cauzei.

Vz. TS., sp., d. 1554 din 1978, CD., p. 332.

21. Recursul inculpatului S.St. este întemeiat. Deși săvîrșită asupra a două persoane, infracțiunea de omor deosebit de grav (art. 176 lit. b Cp.) este unică și deci instanța nu putea aplica decît o singură pedeapsă, prevăzută în art. 20 rap. la art. 176 lit. b Cp.

TS., sp.d. 2311 din 1978, CD., p. 338.

22. Hotărîrea este criticabilă deoarece făptuitorul, întrerupînd de bunăvoie și mai înainte de descoperirea faptei executarea acesteia, beneficia de cauza de nepedepsire prevăzută în art. 22 al. 1 Cp., și deci nu putea fi pedepsit pentru tentativă la infracțiunea de furt calificat în paguba avutului obștesc. Făptuitorul urma să răspundă însă pentru infracțiunea de distrugere în paguba avutului obștesc, fapta săvîrșită pînă la desistare.

TS. sp. d. 2950 din 1970, CD. p. 284.

23. Recursul este neîntemeiat. Împrejurarea că inculpatul nu a repetat loviturile, deși ar fi avut posibilitatea, nu poate constitui desistare, pentru că, în această situație, nu poate fi vorba de o curmare de bună voie a executării, aceasta fiind deja terminată.

TS. sp. d. 1830 din 1973, CD., p. 356.

24. Recursul inculpatului este neîntemeiat deoarece prin ridicarea și însușirea de către inculpatul în cauză și de ceilalți doi inculpați, N.A. și N.V., a unor saci cu ciment, infracțiunea de furt în paguba avutului obștesc s-a consumat, situație ce exclude aplicarea dispozițiilor art. 22 Cp.

TS., sp. d. 364 din 1974, CD. p. 307.

25. Infracțiunea fiind consumată din momentul cînd inculpatul a plecat cu tractorul de la locul de garare, cu intenția de a-l folosi, desistarea nu mai era posibilă.

Tj. Suceava dp. 66 din 1970, RRD. 5, 1970, p. 167.

26. Instanța urma să respingă apărarea inculpatului care nu a întrerupt de bună voie executarea infracțiunii, ci ca urmarea a strigătelor de ajutor ale persoanei vătămate și a amenințării altei persoane că îl va denunța.

TS. sp. d. 2876 din 1974, R.1, p. 125.

Scanned with OKEN Scanner

27. Apărarea inculpatului nu poate fi primită deoarece comunicarea făcută de el și destinată să constituie o împiedicare a producerii rezultatului de către făptuitorul însuși, a avit loc după descoperirea fapte, deci contrar cerințelor prevăzute de lege.

TS. sp. d. 4086 din 1969, CD. p. 292.

BIBLIOGRAFIE: 1. VASILE PAPADOPOL, *Tentativa în reglementarea noului cod penal*, RRD. 4, 1969, p. 3—19; 2. AUREL BOIERU, notă la stp. 41 din 1970 a Tj. Timiș RRD. 1, 1971, p. 140—142; 3. SEVER SICOE, EMIL ORBONAȘ, notă la dp. 1115 din 1970 a Tj, Cluj, RRD. 8, 1972, p. 139—146; 4. PANAIT BÎRSĂRESCU, *Delimitarea tentativei de infracțiunea consumată în paguba avutului obștesc*, RRD. 10, 1972, p. 107—112; 5. I. DUMITRU BĂRAN, II. VLADIMIR DUMBRAVĂ, *Probleme legate de faza tentativei și de desistare în materie de delapidare*, RRD. 1, 1974, p. 77—85; 6. OCTAVIAN RĂDULESCU, notă la stp. 283 din 1973 a J. Sector 6 București, RRD. 1 1975, p 59—61; 7. I. MIHAI T. POPOVICI, II. GEORGE ANTONIU, note la stp. 112 din 1979 a Tj. Suceava, RRD. 4, 1980, p. 54—60; 8. SORIN NICOLESCU, notă la dp. 424 din 1980, a Tj. Bihor, RRD. 1980, 10, p. 10 60—63; 9. I. OCTAVIAN GÎDEI, II. DORU PAVEL, *Cu privire la încadrarea juridică a tentativei de viol care a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei*, RRD. 3, 1982, p. 28—35; 10. GEORGE ANTONIU, *Unele reflecții cu privire la tentativa în cazul infracțiunii complexe*, RRD. 10, 1983, p. 38—48; 11. I. HORIA DIACONESCU, II. NICOLAE IONESCU-DORIN CIUNCAN, *Unele consideratii asupra tentativei în cazul infracțiunii continuate de înșelăciune în dauna avutului obștesc*, RRD. 9, 1987, p. 52—58; 12. I. MIHAI POPOVICI, II. CONSTANTIN BULAI, *Considerații cu privire la integrarea tentativei în infracțiunea consumată*, SCj 2, 1988, p. 172—174; 13. GEORGE ANTONIU, *Considerații asupra unor instituții de drept penal general: desistarea voluntară și participația, infracțiunea continuată, confiscarea specială*, RRD. 11, 1968, p. 98—110. 14. GHEORGHIȚĂ MATEUȚ, *Unele considerații asupra tentativei urmate de desistare*. Articol în Dreptul, nr. 1—2, 1990, p. 80—83.

CAPITOLUL III

PARTICIPAȚIA

(art. 23—31)

Soluțiile problemelor:

1. Agravanta a fost greșit reținută în speță, deoarece n-a existat o pluralitate de infractori, fiecare dintre inculpați a săvîrșit cîte o infracțiune aparte.

Vz. TS., sp., d. 3060 din 1974, CD., p. 332.

2. Inculpatul care a pus în mișcare și condus autovehiculul este autor al furtului, iar ceilalți care îl ajută și apoi călătoresc cu acesta sînt complici.

Vz. Tj. Mureș, dp. 4 din 1973, RRD. 5, 1974, p. 57.

3. Toți făptuitorii sînt coautori ai infracțiunii de omor, deoarece activitatea fiecăruia se află într-o unitate indivizibilă cu a celorlalți și împreună au condus la suprimarea vieții victimei. Faptul că numitele R.T., R.E. și M.I. nu au lovit cu cuțitul nu infirmă caracterizarea faptelor lor ca activitate de coautorat, alături de ceilalți doi făptuitori.

Vz. TS., sp. d. 32 din 1977, CD., p. 221.

4. Faptele constituie contribuții de autor la săvîrșirea infracțiunii, deoarece săvîrșindu-se simultan și conjugat au condus împreună la producerea rezultatului.

Vz. TS., sp. d. 340 din 1971, RRD. 12, 1971, p. 155.

Scanned with OKEN Scanner

5. Recursul inculpatului CNN era întemeiat şi ar fi trebuit să fie admis, chiar dacă pedeapsa ar fi rămas nemodificată. Faptele săvîrşite de inculpatul recurent constituiau contribuţii tipice de complicitate anterioară şi apoi concomitentă şi nu acte de executare a furtului, singurele care ar fi justificat calificarea lor ca autorat.

Vz. Tj. Constanţa, dp. nr. 642 din 20 noiembrie 1990, în Dreptul, nr. 4—5/1991, p. 84. Respingînd recursul inculpatului, instanţa a adoptat o soluţie criticabilă, deoarece neagă în fapt deosebirea dintre autorat şi complicitatea concomitentă.

6. În practică fapta este considerată coautorat, contribuţiile făptuitorilor fiind considerate că se află într-o unitate indivizibilă şi că au dus împreună la suprimarea vieţii victimei.

Soluţia este însă susceptibilă de discuţii deoarece asimilează în mod forţat o contribuţie înlesnitoare cu săvîrşirea în mod nemijlocit a faptei prevăzute de legea penală.

Vz. TS., sp. d, 1689 din 1977, R. 2, p. 52.

7. Soluţia nu este corectă, deoarece inculpatul AT nu a săvîrşit nemijlocit fapta de furt, ci doar a ajutat la săvîrşirea acesteia, fapta sa constituind complicitate la infracţiunea de furt calificat prevăzută în art. 26 raportat la art. 209 lit. a, e şi g Cp.

Vz. TS, sp, d. 1127 din 8 aug. 1989, Dreptul, nr. 6/1990, p. 77.

8. Făptuitorii sînt coautori ai infracţiunii de ucidere din culpă, deoarece au voit să săvîrşească şi au săvîrşit în comun fapta prevăzută în legea penală.

Vz. şi Tj. Dolj, dp. 1647 din 1969, RRD. 4, 1970, p. 187.

9. În sarcina fiecăruia dintre cei doi făptuitori urma să se reţină săvîrşirea infracţiunii de ucidere din culpă, infracţiuni independente, infracţiunea de ucidere din culpă nefiind săvîrşită împreună de cei doi autori.

Vz. TS., sp. d. 1686 din 1977, CD. p. 217.

10. Cei doi făptuitori sînt coautori ai infracţiunii de furt deoarece contribuţia celui care a ridicat sacul persoanei vătămate a fost de asemenea hotărîtoare, distrăgînd atenţia acesteia de la buzunarul unde se afla portmoneul.

Vz. Tj. Braşov, dp. 969 din 1969, RRD. 10, 1970, p. 148.

11. Toţi inculpaţii urmau să răspundă în calitate de coautori ai infracţiunii de tîlhărie în paguba avutului obştesc, deoarece toţi inculpaţii cunoşteau împrejurarea că unul dintre ei este înarmat, prevăzînd că se va folosi violenţa (art. 28 al. 2 Cp.).

Vz. TS., sp., d. 3904 din 1970, R.1, p. 412.

12. Ţinînd seama de modul cum s-au desfăşurat acţiunile inculpaţilor, contribuţia lui R.B. este aceea de autor, iar aceea a lui M.V. de complice la infracţiunea de tîlhărie.

Vz. TS. sp. d. 2060 din 1976, CD., p. 277. Instanţa a considerat că MV care a cunoscut planul acţiunii infracţionale şi a desfăşurat activităţi necesare consumării infracţiunii de tîlhărie este coautor. Soluţia este discutabilă.

Scanned with OKEN Scanner

13. Instanța urma să admită recursul și să înlăture agravanta prevăzută în art. 75 lit. c Cp., deoarece acțiunea tipică în infracțiunea de prostituție nu poate fi săvîrșită decît de o singură persoană.

Vz. TS., sp. d. 5479 din 1971, CD., p. 271.

14. Întrucît și ceilalți inculpați au săvîrșit fapte incriminate de lege ca braconaj (căutarea, prinderea, hăituirea vînatului în scopul capturării acestuia) toți făptuitorii au acționat ca autori (coautori) ai infracțiunii și trebuiau să răspundă ca atare, infracțiunea fiind totodată săvîrșită în varianta agravată caracterizată prin săvîrșirea faptei în timpul nopții.

Vz. TS., sp. d. 2697 din 1982, CD., p. 288.

15. Fapta nu constituie instigare deoarece îndemnul astfel exprimat nu a fost determinant la dezlănțuirea agresiunii. Fapta constituie însă complicitate morală, întrucît îndemnul a întărit rezoluția coinculpaților de a lovi mortal victima, încurajîndu-i în desfășurarea agresiunii inițiate de ei.

Vz. TS., sp. d. 7357 din 1970, RRD. 10, 1971, p. 176.

16. Fapta lui I.N. constituie instigare la infracțiunea de furt în paguba avutului obștesc.

Vz. Tj. Brașov, dp. 673 din 1970, RRD. 3, 1971, p. 149. Instanța a considerat că făptuitorul urmează să răspundă totodată și pentru infracțiunea de tăinuire în paguba avutului obștesc, soluție criticabilă deoarece făptuitorul nu poate fi tăinuitor al bunului provenit din infracțiunea la care el a fost participant.

17. Infracțiunea a fost săvîrșită de ambii făptuitori, șeful serviciului de transporturi în calitate de autor, iar contabilul șef în calitate de instigator, dispoziția ilegală a acestuia neputînd înlătura răspunderea penală a celui care a executat ordinul ilegal, cunoscîndu-i acest caracter.

Vz. Tj. Satu Mare, dp. 493 din 1972, RRD. 4, 1973, p. 176.

18. Întrucît inculpatul P.N. a reușit să determine pe martorii F.C. și M.S. să facă declarații mincinoase și aceștia au făcut astfel de declarații, el se face vinovat de săvîrșirea instigării la infracțiunea de mărturie mincinoasă, chiar dacă martorii mincinoși beneficiază de cauza de nepedepsire prevăzută în art. 260 al. 2 Cp. Recursul inculpatului urma deci să fie respins sub acest aspect.

Vz. TS., sp., d. 1877 din 1976, CD, p. 362.

19. Încercarea nereușită de a determina mărturia mincinoasă constituie o instigare neizbutită care nu produce consecințe juridice. Numai în mod excepțional, dacă în această încercare s-ar fi folosit constrîngerea sau coruperea, fapta ar fi constituit infracțiunea prevăzută în art. 261 Cp.

Vz. TS., sp., d. 345 din 1972, CD., p. 367.

20. Fapta inculpatului constituie instigarea la infracțiunea de distrugere în paguba avutului obștesc, deoarece el a prevăzut și acceptat eventualitatea distrugerii lăstarilor ca urmare a extinderii incendiului provocat, instigarea fiind posibilă și cu intenție indirectă.

Vz. TS., sp. d. 213 din 1970, CD., p. 382.

21. Infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte a fost săvîrșită în participație de inculpații B.I. și M.Gh., primul în calitate

Scanned with OKEN Scanner

de autor, al doilea în calitate de instigator, ambii acționînd cu praeterintenție.

Vz. TS., sp. d. 1966 din 1968, CD., p. 247.

22. Inculpatul D.C. urma să răspundă ca autor al infracțiunii de omor, iar inculpatul D.V. ca instigator, în funcție de atitudinea sa față de rezultatul faptei de lovire la care a instigat, la omor sau, cum se pare că a fost cazul în speță, la infracțiunea de lovire cauzatoare de moarte, deoarece trebuia și putea să prevadă că loviriile, la care a instigat puteau duce la moartea victimei.

Vz. TS., sp., d. 2355 din 1984, CD., p. 228.

23. Fapta nu constituie instigare, deoarece îndemnul n-a ajuns la cel instigat, deoarece nu se poate concepe răspunderea pentru instigare la instigare, fără mai o legătură cu un autor instigat, instigarea neconstituind un delict distinct, ci o formă de participare la faptă, nu la instigare.

Vz. TS., sp., cm. d:, 126 din 1971, RRD. 11, 1972, p. 171.

24. Fapta constituie complicitate morală la infracțiune, deoarece a contribuit la întărirea voinței celorlalți inculpați de a săvîrși fapta.

Vz. TS., sp.d. 2476 din 1975, CD., p. 373.

25. Fapta inculpatului P.M. constituie complicitate la infracțiunea de falsificare de monede sau de alte valori.

Vz. TS., sp. d. 1159 din 1979, CD., 444.

26. Soluția este greșită deoarece actele de complicitate nu constituie infracțiuni autonome, ci sînt legate de activitatea autorului. Făptuitorul urma deci să răspundă pentru atîtea infracțiuni cîți autori sînt, în concurs real de infracțiuni și nu pentru o infracțiune continuată.

Vz. TS., sp. d. 1023 din 1983, CD. p. 190.

27. Recursul inculpatului era întemeiat și urma să fie admis, deoarece faptele săvîrșite nu puteau constitui o infracțiune unică, ci contribuția de complice la două infracțiuni distincte, așa cum s-a stabilit prin actul de sesizare a instanței.

Vz. TS., sp. d. 1825 din 1974, CD., p. 316.

28. Soluția nu este corectă fiindcă nu există complicitate dacă făptuitoarea a ajutat la săvîrșirea unei fapte care constituie contravenție sau abatere de competența comisiei de judecată.

Vz. TS., sp. d. 3696 din 1970, CD., p. 288.

29. Fapta lui O.I. Constituie complicitate morală la infracțiunea de omor săvîrșită de ceilalți inculpați ca autori, deoarece prezența sa, înarmat, la locul faptei, a constituit o încurajare a autorilor, deci un sprijin moral la comiterea infracțiunii.

Vz. TS., sp. d. 903 din 1984, CD., p. 268.

30. Soluția nu este corectă. Fapta inculpatului Z.I. nu constituia complicitate, ci tăinuire în paguba avutului obștesc, deoarece nu a existat o înțelegere anterioară sau concomitentă de ajutor la săvîrșirea infracțiuni, Z.I. l-a ajutat pe autorul furtului, după consumarea infracțiunii, să scoată bunurile din unitate.

Vz. Tj. Timiș, d. 452 din 1980, RRD. 1, 1981, p. 68.

Scanned with OKEN Scanner

31. Fapta inculpatului R.I., constînd în tăinuire repetată de bunuri, știind că acestea provin din furturi repetate, echivalează cu o promisiune anticipată de tăinuire, astfel că ea constituie o complicitate morală.

Vz. TS., sp. d. 569, din 1970, CD., p. 350.

32. Fapta inculpatului G.D. trebuia calificată ca instigare la furt în paguba avutului obștesc, deoarece, propunînd lui N.T. să sustragă bunul, înainte ca el să fie hotărît la aceasta, inculpatul l-a determinat să săvîrșească infracțiunea, folosind în acest scop și promisiunea de tăinuire.

Vz. Tj. Caraș-Severin, dp. 37 din 1981, RRD. 8, 1983, p. 64. Soluția instanței, care a calificat fapta lui G.D. ca complicitate este discutabilă.

33. Fapta gestionarului T.U. constituie complicitate la infracțiunea de furt în paguba avutului obștesc.

Vz. TS., sp. d. 992 din 1975, R.2, p. 98.

34. Fapta lui C.Gh. constituie complicitate morală la infracțiunea de furt deoarece prin promisiunea de pază făcută i-a dat autorului furtului siguranța că nu va fi surprins în timpul sustragerii. Chiar dacă el ar fi renunțat definitiv și de bunăvoie să mai ajute pe făptuitor, el n-ar fi fost apărat de răspundere. Pentru aceasta ar fi trebuit să împiedice consumarea infracțiunii.

Vz. și TS., sp., d. 4728 din 1971, RRD. 7, 1972, p. 157.

35. Fapta săvîrșită de inculpatul S.C. reprezintă o contribuție sub forma de complicitate la săvîrșirea infracțiunii de delapidare și nu a infracțiunii de tăinuire, deoarece ajutorul său a fost promis înainte de săvîrșirea infracțiunii.

Vz. TB., sp. d. 174 din 1980, CD., p. 306.

36. Fapta lui M.N. constituie complicitate la infracțiunea de delapidare săvîrșită de Z.O. deoarece, prin ajutorul acordat, gestionarul a fost încurajat să continue sustragerile, iar M.N. care i-a împrumutat materialele, și-a dat seama că acest ajutor poate întări rezoluția infracțională a gestionarului.

Vz. TS., sp. d. 1876 din 1976, R.2, p. 60.

37. Recursul condamnaților complici este neîntemeiat deoarece, din moment ce s-au înțeles ca gestionarul să-i cumpere întreaga cantitate de mărfuri sustrasă, ei erau complici la delapidarea întregii cantități și nu numai în raport cu cantitățile pe care le-au plătit și primit fiecare.

Vz. TS., sp. d. 1703 din 1983, CD., p. 243.

38. Soluția este legală, fiind conformă dispozițiilor din art. 2 Cp., chiar dacă ea are un caracter excepțional, avînd în vedere că, în general, complicitatea are un caracter secundar, fiind sancționată, de regulă, mai blînd decît autoratul.

Vz. TS., sp. d. 7317 din 1970, R.1, p. 83.

39. Fapta inculpatului N.G. trebuie calificată complicitate la infracțiunea de tîlhărie și nu la aceea de omor deosebit de grav, deoarece el nu a prevăzut uciderea cu intenție a victimei de către ceilalți doi inculpați.

Vz. TS., sp. d. 711 din 1974, RRD. 9, 1974, p. 67.

40. Recursul trebuie respins și cu privire la acest motiv, deoarece instigarea săvîrșită de inculpat a fost urmată de executare, iar cauza de

Scanned with OKEN Scanner

impunitate prevăzută în art. 260 al. 2 Cp. avînd caracter personal, nu se răsfrînge asupra instigatorului.

Vz. TS., sp. d. 1877 din 1976, CD., p. 362.

41. Soluţia este criticabilă deoarece, neexistînd un act de executare din partea minorilor, instigarea neurmată de executare nu are caracterul unui act de participaţie, ci constituie o infracţiune de-sine-stătătoare sancţionată potrivit dispoziţiei din art. 29 al. 1 Cp. În această situaţie erau aplicabile prevederile de amnistie şi nu cele referitoare la graţiere, aşa cum a considerat instanţa de recurs, care nu a observat cele două variante ale instigării neurmate de executare, reunite de legiuitor în textul art. 29 Cp.

Vz. Tj. Dolj, dp. 1467 din 1984, citată în I. Horia Diaconescu, II Vasile Papadopol, Despre incidenţa dispoziţiilor de amnistie şi graţiere cu privire la instigarea neurmată de executare, RRD. nr. 7, 1986, p. 32.

42. Fapta lui A.N. constituie o săvîrşire fără vinovăţie (din eroare de fapt) a luării unui bun din avutul obştesc, iar fapta lui S.I. constituie o participaţie improprie la infracţiunea de furt în paguba avutului obştesc, prin determinarea cu intenţie şi în scopul însuşirii unui bun din avutul obştesc a săvîrşirii faptei prevăzute de legea penală de către o persoană care comite acea faptă fără vinovăţie. Încadrarea juridică a faptei săvîrşite de SI. este în art. 31 al. 2 raportat la art. 208 al. 1 şi 224 al. 1 Cp.

Vz. Tj. Braşov, dp. 75 din 1975, citată de George Antoniu, Participaţia improprie în practica judiciară, RRD. 9, 1976, p. 40.

43. Fapta inculpatului N.I. constituie o participaţie improprie, prevăzută în art. 31 al. 2 raportat la art. 42 C.silv., constînd în determinarea cu intenţie de către N.I., la săvîrşirea de către D.G. a faptei prevăzute în art. 42 C.silv., fără vinovăţie, datorită erorii de fapt.

Vz. J. Sf. Gheorghe, stp. 108 din 1973, RRD. 11, 1973, p. 173.

44. Fapta inculpatului T.M. constituie participaţie improprie la infracţiunea de fals intelectual (art. 289 Cp.), constînd în determinarea cu intenţie de către gestionarul care a dictat date nereale, la săvîrşirea fără vinovăţie a faptei de fals intelectual care nu constituie infracţiune decît dacă este comisă cu intenţie.

Vz. Marin Georgescu, Încadrarea juridică a faptei săvîrşite prin dictarea unor date inexacte la alcătuirea inventarului, RRD. 3, 1971, p. 104.

45. Fapta constituie participaţie improprie la infracţiunea de furt calificat în paguba avutului obştesc (art. 31 al. 2 raportat la art. 208, 209 lit. g şi 224 al. 1 teza a II-a) constînd în determinarea cu intenţie de către inculpatul N.I. şi ajutorul dat cu intenţie de inculpatul P.B., la săvîrşirea fără vinovăţie de către minorul P.V. a faptei prevăzute de legea penală.

Vz. Tj. Cluj, dp. 1115 din 1970, RRD. 8, 1972, p. 139, cu notă Sever Sicoe, Emil Orbonaş.

46. Întrucît inculpatul nu a comis acte de determinare a funcţionarului care urma să întocmească factura pe baza notei falsificate, nu exista participaţie improprie. Fapta inculpatului constituie infracţiunea de uz de fals.

Vz. Tj. Suceava, dp. 1006 din 1972, RRD. 3, 1973, p. 163.

Scanned with OKEN Scanner

47. Fapta constituie participaţie improprie la săvîrşirea înşelăciunii în paguba avutului personal sau particular, constînd în determinarea cu intenţie de către C.L. la săvîrşirea fără vinovăţie de către o altă persoană, aflată în eroare de fapt, a tentativei de înşelăciune.

Vz. TS. sp. d. 1874 din 1975, CD. p. 368.

BIBLIOGRAFIE: 1. DORIN OCTAVIAN, II. NICOLAE IONESCU, note la dp. 242 din 1980, a Tj. Timiş RRD. 5, 1981, p. 54—62; 2. GEORGE ANTONIU, *Consideraţii asupra unor soluţii din practica judiciară*, SCj. 1, 1972, p. 119—133; 3. GEORGE ANTONIU, *Unele probleme ale practicii judiciare în materie de coautorat*, SCj. 1, 1984, p. 55—64; 4. VASILE PAPADOPOL, notă la dp. 969 din 1969 a Tj. Braşov, RRD. 10, 1970, p. 148—151; 5. ALEXANDRU PAICU, MIHAI POP CORNEANU, notă la dp. 503 din 1985, Tj. Maramureş, RRD. 10, 1986, p. 58—51; 6. IONEL MUREŞAN, notă la dp. 169 din 1968 a Tj. Mureş, RRD. 1, 1969, p. 147—150; 7. VASILE PAPADOPOL, *Examen teoretic al practicii Tribunalului Suprem în materia dreptului penal*, partea generală, RRD. 12, 1972, p. 113—131; 8. I. HORIA DIACONESCU, II. VASILE PAPADOPOL, *Despre incidenţa dispoziţiilor de amnistie şi grafiere cu privire la instigarea neurmată de executare*, RRD. 7 1986, p. 32—39; 9. L. BIRO, notă la dp. 1230 din 1969 a Tj. Cluj, RRD. 7, 1970, p. 172—176; 10. VASILE PAPADOPOL, *Condiţiile generale ale participaţiei penale*, RRD. 5, 1970, p. 38—49; 11. ION HIDEGKUTI, L. BIRO notă la dp. 1557 din 1967, a T. Reg. Braşov, RRD. 6, 1968, p. 163—168; 12. PĂUN VIRGIL, SECĂREANU RADU, *Probleme ale participaţiei penale*, RRD. 4, 1978, p. 31 şi urm.; 13. PAUL CONSTANTINESCU, *Elemente distinctive între complicitate şi favorizarea infractorului în cazul infracţiunii de specula prevăzută de art. 295 lit. a Cp.*, RRD. 11, 1973 p. 111—113; 14. B. B. BRAUNSTEIN, *Unele probleme ale participaţiei în lumina noului cod penal*, Analele Ştiinţifice ale Universităţii „Al. I. Cuza" Iaşi, 1969, p. 77—83; 15. MARIA ZOLYNEAK, *Concepţia unităţii de infracţiune în materia participaţiei şi implicaţiile ei în cazul succesiunii în timp a legilor penale*, RRD. 10, 1971, p. 80—90; 16. I. RADU SECĂREANU, VIRGIL PĂUN, II. DORU PAVEL, *Probleme ale participaţiei penale*, RRD. 4, 1978, p. 21—36; 17. I. CONSTANTIN IACOB, II. GEORGE ANTONIU, note la dp. 114 din 1982 a Tj. Neamţ, RRD. 11, 1937, p. 63—66; 18. LUDOVICA DINCU, AUREL DINCU, *Participaţia penală indeterminabilă*, RRD. 7, 1988, p. 29—38; 19. I. EUGEN CHELARU, II. IULIAN POENARU, Note la stp. 3143 din 1987, a J. Piteşti, RRD. 1, 1989, p. 48—54. 20. DORIN CIUNCAN, *Unele consideraţii privind săvîrşirea infracţiunii de mai multe persoane*, RRD. 6, 1983, p. 34—37; 21. DEZIDERIU KLEIN, notă la dp. 691 din 1970 a Tj. Satu Mare, RRD. 4, 1973, p. 163—165; 22. VASILE PAPADOPOL, *Participaţia improprie*, RRD. 3, 1971, p. 37—46; 23. MARIN GEORGESCU, *Încadrarea juridică a faptei săvîrşite prin dictarea unor date neexacte la alcătuirea inventarului*, RRD. 3, 1971, p. 101—107; 24. SEVER SICOE, EMIL ORBONAŞ, notă la dp. 1115 din 1970 a Tj. Cluj, RRD. 8, 1972, p. 139—146; 25. GEORGE ANTONIU, *Participaţia improprie în practica judiciară*, RRD. 9, 1976, p. 39—41; 26. I. ALEXANDRU PAICU, II. VASILE PĂTULEA note la stp. 1515 din 1986 a J. Baia Mare, RRD. 6, 1989, p. 58—62.

CAPITOLUL IV

PLURALITATEA DE INFRACŢIUNI
(art. 32—36 Cp.)

Soluţiile problemelor:

1. Faptele săvîrşite de inculpatul I.T. constituie infracţiunile de violare de domiciliu (art. 192 al. 1 Cp.), tîlhărie (art. 211 al. 1 Cp.) şi ultraj (art. 239 al. 2 Cp.) în concurs real.

Vz. TS., sp. d. 452 din 1981, CD., p. 306.

2. În sarcina inculpatului D.D. urma să fie reţinute două infracţiuni în concurs real şi anume una de furt calificat în paguba avutului personal sau particular şi una de furt calificat în paguba avutului obştesc.

Vz. TS., sp. d. 1157 din 1970, R. 1, p. 91.

Scanned with OKEN Scanner

47. Fapta constituie participaţie improprie la săvîrşirea înşelăciunii în paguba avutului personal sau particular, constînd în determinarea cu intenţie de către C.L. la săvîrşirea fără vinovăţie de către o altă persoană, aflată în eroare de fapt, a tentativei de înşelăciune.

Vz. TS. sp. d. 1874 din 1975, CD. p. 368.

BIBLIOGRAFIE: 1. DORIN OCTAVIAN, H. NICOLAE IONESCU, note la dp. 242 din 1980, a Tj. Timiş RRD. 5, 1981, p. 54—62; 2. GEORGE ANTONIU, *Consideraţii asupra unor soluţii din practica judiciară*, SCj. 1, 1972, p. 119—133; 3. GEORGE ANTONIU, *Unele probleme ale practicii judiciare în materie de coautorat*, SCj. 1, 1984, p. 55—64; 4. VASILE PAPADOPOL, notă la dp. 969 din 1969 a Tj. Braşov, RRD. 10, 1970, p. 148—151; 5. ALEXANDRU PAICU, MIHAI POP CORNEANU, notă la dp. 503 din 1985, Tj. Mramureş, RRD. 10, 1986, p. 58—51; 6. IONEL MUREŞAN, notă la dp. 169 din 1968 a Tj. Mureş, RRD. 1, 1969, p. 147—150; 7. VASILE PAPADOPOL, *Examen teoretic al practicii Tribunalului Suprem în materia dreptului penal*, partea generală, RRD. 12, 1972, p. 113—131; 8. I. HORIA DIACONESCU, H. VASILE PAPADOPOL, *Despre incidenţa dispoziţiilor de amnistie şi grafiere cu privire la instigarea neurmată de executare*, RRD. 7 1986, p. 32—39; 9. L. BIRO, notă la dp. 1230 din 1969 a Tj. Cluj, RRD. 7, 1970, p. 172—176; 10. VASILE PAPADOPOL, *Condiţiile generale ale participaţiei penale*, RRD. 5, 1970, p. 38—49; 11. ION HIDEGKUTI, L. BIRO notă la dp. 1557 din 1967, a T. Reg. Braşov, RRD. 6, 1968, p. 163—168; 12. PĂUN VIRGIL, SECĂREANU RADU, *Probleme ale participaţiei penale*, RRD. 4, 1978, p. 31 şi urm.; 13. PAUL CONSTANTINESCU, *Elemente distinctive între complicitate şi favorizarea infractorului în cazul infracţiunii de specula prevăzută de art. 295 lit. a Cp.*, RRD. 11, 1973 p. 111—113; 14. B. B. BRAUNSTEIN, *Unele probleme ale participaţiei în lumina noului cod penal*, Analele Ştiinţifice ale Universităţii „Al. I. Cuza" Iaşi, 1969, p. 77—83; 15. MARIA ZOLYNEAK, *Concepţia unităţii de infracţiune în materia participaţiei şi implicaţiile ei în cazul succesiunii în timp a legilor penale*, RRD. 10, 1971, p. 80—90; 16. I. RADU SECĂREANU, VIRGIL PĂUN, H. DORU PAVEL, *Probleme ale participaţiei penale*, RRD. 4, 1978, p. 21—36; 17. I. CONSTANTIN IACOB, H. GEORGE ANTONIU, note la dp. 114 din 1982 a Tj. Neamţ, RRD. 11, 1937, p. 63—66; 18. LUDOVICA DINCU, AUREL DINCU, *Participaţia penală indeterminabilă*, RRD. 7, 1988, p. 29—38; 19. I. EUGEN CHELARU, H. IULIAN POENARU, Note la stp. 3143 din 1987, a J. Piteşti, RRD. 1, 1989, p. 48—51. 20. DORIN CIUNCAN, *Unele consideraţii privind săvîrşirea infracţiunii de mai multe persoane*, RRD. 6, 1983, p. 34—37; 21. DEZIDERIU KLEIN, notă la dp. 691 din 1970 a Tj. Satu Mare, RRD. 4, 1973, p. 163—165; 22. VASILE PAPADOPOL, *Participaţia improprie*, RRD. 3, 1971, p. 37—46; 23. MARIN GEORGESCU, *Încadrarea juridică a faptei săvîrşite prin dictarea unor date inexacte la alcătuirea inventarului*, RRD. 3, 1971, p. 101—107; 24. SEVER SICOE, EMIL ORBONAŞ, notă la dp. 1115 din 1970 a Tj. Cluj, RRD. 8, 1972, p. 139—146; 25. GEORGE ANTONIU, *Participaţia improprie în practica judiciară*, RRD. 9, 1976, p. 39—41; 26. I. ALEXANDRU PAICU, H. VASILE PĂTULEA note la stp. 1545 din 1986 a J. Baia Mare, RRD. 6, 1989, p. 58—62.

CAPITOLUL IV

PLURALITATEA DE INFRACŢIUNI
(art. 32—36 Cp.)

Soluţiile problemelor:

1. Faptele săvîrşite de inculpatul I.T. constituie infracţiunile de violare de domiciliu (art. 192 al. 1 Cp.), tîlhărie (art. 211 al. 1 Cp.) şi ultraj (art. 239 al. 2 Cp.) în concurs real.

Vz. TS., sp. d. 452 din 1981, CD., p. 306.

2. În sarcina inculpatului D.D. urma să fie reţinute două infracţiuni în concurs real şi anume una de furt calificat în paguba avutului personal sau particular şi una de furt calificat în paguba avutului obştesc.

Vz. TS., sp. d. 1157 din 1970, R. 1, p. 91.

Scanned with OKEN Scanner

3. Identificarea în faptele săvîrşite de inculpatul C.V. a unui concurs de infracţiuni este eronată, deoarece în speţă exista un simplu concurs de texte incriminatoare şi nu o pluralitate de infracţiuni. Fapta săvîrşită de inculpat fiind prevăzută atît în Codul penal (art. 178 al. 2 şi 4), cît şi într-o lege specială (art. 18 al. 4, D. 400/1981), calificarea ei trebuia să se facă în raport cu această din urmă dispoziţie care, avînd caracter special, are prioritate în raport cu dispoziţia corespunzătoare din Cp.

Vz. Tj. Prahova, dp. nr. 239 din 6 mai 1988 în Dreptul, nr. 1—2/1990, p. 118, cu notă Ştefan Bocăneţ.

4. Inculpaţii au comis două infracţiuni în paguba avutului obştesc una de furt şi alta de distrugere, aflate în concurs real.

Vz. TS., sp. d. 56 din 1971, CD., p. 312, şi RRD. 9, 1981, p. 69.

5. În sarcina inculpatului F.I. urma să se reţină infracţiunile de luare de mită (art. 254 Cp.) şi furt calificat în paguba avutului obştesc (art. 224 al. 1 teza II), iar în sarcina inculpatului M.L. infracţiunea de furt calificat în paguba avutului obştesc (în coautorat cu primul inculpat) şi infracţiunea de dare de mită (art. 255 Cp.) în concurs real.

Vz. TS., sp. d. 804 din 1984, CD., p. 291.

6. Soluţia nu este corectă. Faptele inculpatului D.I. constituie un concurs real de infracţiuni alcătuit dintr-o infracţiune de omor (art. 174 Cp.) şi o tentativă de omor prevăzută în art. 20 raportat la art. 174 Cp., neexistînd în speţă unitatea infracţională legală.

TS., sp. d. 2148 din 1983, CD., p. 225.

7. Soluţia nu este corectă. Faptele săvîrşite de inculpat constituie o unitate infracţională legală constînd în tentativă la infracţiunea de omor deosebit de grav prevăzută în art. 20 raportat la art. 174, 175 lit. c şi 176 lit. b Cp.

TS. sp. d. 2201 din 1983, CD., p. 224.

8. Faptele săvîrşite de inculpatul D.N. constituie un concurs real de infracţiuni în condiţiile prevăzute în art. 33 lit. a teza a II-a.

Vz. T.m.B., S. II-a p., d. 1200 din 1976, RRD. 6, 1977, p. 63.

9. Faptele constituie infracţiunile de abuz în serviciu contra intereselor obşteşti şi de neglijenţă în serviciu, aflate în concurs real.

Tj. Suceava, dp. 1061 din 1975, RRD. 6, 1976, p. 51.

10. Recursul urmează să fie respins şi menţinută soluţia instanţei de fond, cele două fapte săvîrşite de inculpat fiind incriminate ca infracţiuni distincte şi au fost săvîrşite ca atare.

TS., sp. d. 823 din 1983, CD. p. 250.

11. Soluţia este discutabilă. Chiar dacă animalul a fost ucis în scop de furt, infracţiunea de distrugere rămîne în concurs cu conexitate cu aceea de furt în paguba avutului obştesc.

Vz. TS. sp. d. 1489 din 1986, RRD. 3, 1987, p. 76.

12. Soluţia este discutabilă în ce priveşte forma concursului de infracţiuni. Fiind vorba de o singură acţiune sau inacţiune, care în împrejurările în care a avut loc şi datorită urmărilor pe care le-a produs, întruneşte elementele celor două infracţiuni, deci incidente în speţă dispoziţiile din art. 33 lit. b Cp.

TS., sp. d. 1475 din 1979, CD., p. 455.

Scanned with OKEN Scanner

13. Recursul extraordinar este neîntemeiat, deoarece pentru existența concursului ideal de infracțiuni nu este necesar să se înfrîngă dispoziții diferite ale legii penale, fiind suficientă încălcarea de mai multe ori a aceleași dispoziții.

Vz. TS., sp. d. 1097 din 1981, CD. p. 230 și RRD. 5, 1972, p. 149 cu notă Maria Zolyneak.

14. Soluția nu este corectă deoarece violența și amenințările fiind îndreptate împotriva a 4 persoane, inculpatul a săvîrșit 4 infracțiuni de tîlhărie în concurs ideal.

Vz. TS., sp. d. 1641 din 1982, CD., p. 216.

15. În măsura în care infracțiunile au fost săvîrșite în condițiile art. 33 Cp., nu interesează, pentru aplicarea art. 34 Cp., dacă ele au fost judecate prin sentințe diferite de către aceeași instanță. Soluția ar fi aceeași și în cazul în care hotărîrile ar fi rămas definitive, deoarece, pentru existența concursului de infracțiuni, hotărîtor este momentul săvîrșirii faptei și nu acela al judecății.

TS., sp. d. 3008 din 1973, RRD. 3, 1974, p. 147.

16. Recursul este neîntemeiat. Sporul se adaugă la pedeapsa cea mai grea, așa cum a fost aceasta stabilită, chiar dacă nici cu sporul adăugat nu se ajunge la maximul pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea sancționată de instanță cu pedepasa cea mai grea.

TS., sp. d. 1517 din 1976, CD., p. 279.

17. Soluția este contrară dispoziției din art. 34 care interzice ca prin aplicarea sporului de pedeapsă să se depășească totalul pedepselor stabilite pentru infracțiunile concurente.

18. Soluția este corectă deoarece prin adăugarea sporului nu se depășește totalul pedepselor stabilite pentru infracțiunile concurente.

J. Galați, stp. 206 din 1970, RRD. 11, 1970, p. 148.

19.i Pedeapsa pronunțată este netemeinică și nelegală deoarece s-au nesoicott dispozițiile din art. 34 al. ultim Cp. care sînt incidente în toate cazurle de contopire a pedeps elor.

Vz. Tj. Suceava, dp. 416 din 1981, RRD. 7, 1982, p. 93.

20. Soluția este criticabilă. Pedeapsa de 2 ani fiind grațiată în întregime, condamnatul nemaiavînd de executat o pluralitate de pedepse nu se putea face aplicarea art. 34 lit. a Cp., iar sporul de pedeapsă trebuie înlăturat.

Vz. TS., sp. d. 2073 din 1984, CD., p. 263.

21. Soluția este corectă. Aprecierea instanței asupra necesității sporului de pedeapsă este întrutotul întemeiată.

Vz. TS., sp. d. 1598 din 1973, CD., p. 362.

22. Instanța urma să admită contestația la executare, să reducă pedepsele de la cîte 7 ani la cîte 4 ani și 8 luni închisoare, să dispună executarea uneia din pedepse și totodată să reducă sporul de la 5 la 4 ani închisoare, deoarece prin menținerea sporului de 5 ani s-ar fi depășit totalul celor două pedepse, astfel cum au fost reduse prin grațiere, ceea ce ar contraveni dispoziției din art. 34 al. ultim Cp.

Vz. TS., sp. d. 886 din 1985, CD., p. 291.

Scanned with OKEN Scanner

23. Instanţa urma să admită cererea, să contopească în pedeapsa de 2 ani închisoare durata pe 5 luni cît a executat din pedeapsa de un an şi de a cărei graţiere condamnatul a beneficiat efectiv. Apoi, din pedeapsa rezultantă de 2 ani, urma să scadă, conform art 36 al 3 Cp ceea ce a exe cutat efectiv, adică 5 luni.

Vz. TS., sp. d. 3895 din 1970, R.1., p. 110.

24. Soluţia nu este corectă deoarece contopirea pedepselor care au fost stinse prin graţiere şi deci nu mai sînt executabile nu era posibilă.

Vz. Tj. Mehedinţi, dp. 624 din 1981, R. 3, p. 70.

25. Soluţia nu este corectă deoarece pedeapsa aplicată pentru o infracţiune săvîrşită în stare de recidivă după executare este o pedeapsă unitară, în care eventualul spor este inclus ca o parte competentă. În speţă, instanţa trebuia să contopească pedeapsa de 1 an închisoare în aceea de 3 ani, urmînd ca la aceasta să adauge, dacă socoteşte ca necesar un spor de pedeapsă.

Vz. TS., sp. d. 1935 din 1970, CD. p. 295.

26. Critica este neîntemeiată şi recursul urma să fie respins deoarece instanţa avea dreptul să aprecieze că, faţă de noua situaţie adică în urma contopirii tuturor pedepselor, se impunea nu numai menţinerea sporului de pedepse aplicat anterior, dar chiar majorarea acestuia în limitele admise de lege.

Vz. TS., sp. d. 324 din 1973, CD. p. 360.

27. Soluţia este criticabilă deoarece pedepsele cele mai grele, care au justificat aplicarea sporului, nu au fost stinse sau reduse prin graţiere. De aceea reducerea sporului aplicat iniţial nu era justificată.

Vz. T.M.B., S.I. p., d. 59 din 1978, RRD. 9, din 1978, p. 50, cu notă Ilie Dumitrana.

28. Hotărîrea instanţei este nelegală, deoarece aplicarea dispoziţiilor privitoare la contopirea pedepselor sînt obligatorii pentru instanţa sesizată legal cu aplicarea lor.

Vz. Tj. Braşov, dp. 276 din 1973, RRD. 6, din 1974, p. 76.

BIBLIOGRAFIE: 1. I. OANCEA. *Regimul juridic al infracţiunii — mijloc şi al infracţiunii scop în dreptul penal al R.P.R., cu privire specială la infracţiunile contra avutului obştesc*, Studii juridice, Edit. Academiei, 1960, p. 433—456; 2. C. BULAI, *Examen teoretic al practicii judiciare în dreptul penal. Probleme ale pluralităţii de infracţiuni*, SCj. 1, 1965, p. 121—137; 3. VIRGIL RĂMUREANU, *Concursul de infracţiuni în reglementarea noului cod penal*, RRD 9, 1968, p. 18—32; 4. I. POPOLIŢĂ, notă la d. 3535 din 1967 a Col. p. T. reg. Ploieşti, RRD. 10, 1968, p. 165—167; 5. 5. ERACLE TRESTIANU, notă la d. 2604 din 1967 a col. p. T. j. Argeş, RRD. 12, 1968, p. 166—170; 6. MARIA ZOLYNEAK, *Consideraţii asupra concursului formal de infracţiuni în lumina noului Cod penal*, Analele Universităţii „Al. I. Cuza", Iaşi, 1969, p. 111—120; 7. IOSIF FODOR, *Concursul cu conexitate (concursul caracterizat în noul cod penal*, SCj. 2, 1969, p. 243—247; 8. GRIGORE OPRICĂ, notă la dp. 22 din 1969 a Tj. Galaţi, RRD. 7, 1969, p. 156—158; 9. MARIA ZOLYNEAK, *Cu privire la natura juridică a concursului de infracţiuni*, Analele Universităţii „Al. I. Cuza", 1970, p. 55—67; 10. VICTOR KOŞCA, notă la stp. 505 din 1969 a Tj. Galaţi, RRD. 6, 1970, p. 150—153; 11. RADU LUPAŞCU, notă la stp. 206 din 1970 a J. Galaţi, RRD. 11, 1970, p. 148—151; 12. MARIA ZOLYNEAK, *Consideraţii acupra raportului juridic penal în cazul concursului de infracţiuni*, Analele Universităţii „Al. I. Cuza" Iaşi, 1971, p. 87—95; 13. ION GORGĂNEANU, notă la dp. 974 din 1969 a Tj. Braşov, RRD. 6, 1971, p. 135—139; 14. DRAGOŞ COJOCARU, *Probleme din practica judiciară a instanţelor militare*, RRD. 7, 1971, p. 98—104; 15. DUMITRU CIOLOFAN, TEODOR RĂDULESCU, *Probleme de drept penal şi procesual penal din practica Tj. Dolj*, RRD. 9, 1971, p. 105—116; 16. TITUS JUDE, notă dp. 460 din 1971 a Tj. Cluj, RD. 10, 1971, p. 146—148; 17. I. DUMITRU CIOLOFAN, TEODOR RĂDULESCU, H. EORGE ANTONIU, note la dp. 666 din 1971 a Tj. Dolj, RRD. 11, 1971, p. 124—134; 18.

Scanned with OKEN Scanner

MARIA ZOLYNEAK, notă la d. 1097 din 1971 a sp. TS., RRD. 5, 1972, p. 141—148; 19. MARIA ZOLYNEAK, notă la d. 885 din 1971 a sp. TS., RRD. 9, 1972, p. 153—158; 20. MARIA ZOLYNEAK, *Formele concursului de infracțiuni în legislație și literatură. Examen de drept comparat*, Anaiele Științifice ale Universității „Al. I. Cuza" Iași, 1973, p. 59—70; 21. OCTAVIAN RĂDULESCU, notă la dp. 571 din 1971 a Tj. Timiș, RRD. 8, 1973, p. 113—149; 22. LUDOVIC BIRO, *Considerații acupra tratamentului sancționator al concursului de infracțiuni*, RRD. 9, 1973, p. 78—85; 23. IOAN IACOB, notă la stp. 815 din 1973 a Jud. Iași, RRD. 3, 1974, p. 138—141; 24. IULIAN LUPU, notă la dp. 850 din 1972 a Tj. Galați, RRD. 4, 1974, p. 135—138; 25. GEZA KOVACS, notă la dp. 339 din 1974 a Tj. Sibiu, RRD. 8, 1975, p. 59—62; 26. ȘTEFAN DANEȘ, notă la dp. 1210 din 1972, a Tj. Timiș, RRD. 11, 1975, p, 146—150; 27. RADU LUPAȘCU, notă la stp. 72 din 1975 a J. Galați, RRD. 2, 1976, p. 54—58; 28. CORNELIU TURIANU, notă la d. 1195 din 1975 a S. a II-a p. T.m. București, RRD. 4, 1976, p. 47—50; 29. VASILE DOBRINOIU, notă la dp. 182 din 1977 a Tj. Timiș, RRD. 3, 1978 p. 53—56; 30. ILIE DUMITRANA, notă la dp. 59 din 1978 a S. a II-a p. T.m. București, RRD. 9, 1978, p. 50—52; 31. I. AMALIA CHITEȘ, IULIAN LUPU, H. ȘERBAN STELU, note la d. 1363 din 1977 a sp. TS., RRD. 2, 1979, p. 51—55; 32. DORIN CLOCOTICI, *Cu privire la aplicarea scuzei provocării și a dispozițiilor privind concursul de infracțiuni, în cazul infracțiunilor de ineție rare*, RRD. 3, 1979, p. 20—22; 33. I. LIVIU TALOȘ I. VLADIMIR DUMBRAVĂ, note la d. 2268 din 1976 a S. a II-a p. T.m. București, RRD. 5, 1979, p. 38—41; 34. LADISLAU MARGOCSY, notă la dp. 446 din 1979 a Tj. Bihor, RRD. 8, 1980, p. 53—55; 35. ALEXANDRU ABĂLAȘEI, notă, RRD. 8, 1980, p. 55 — 57; 36. I. VASILE TUGUI, H. DORU PAVEL, notă la stp. 1013 din 1979 a Onești RRD. 9, 1980, p. 53 — 56; 37. I. PETRE EPURE, H. VASILE PĂTULEA, note la dp. 402 din 1980 a Tj. Argeș, RRD. 6, 1981, p. 74—79; 38. I. SEVER CIOCANU, H. VASILE PĂTULEA, note la dp. 947 din 1980 a Tj. Dolj, RRD. 8, 1981, p. 52—57; 39. GHEORGHE MARINESCU, notă la dp. 510 din 1981 a Tj. Galați, RRD. 11, 1981, p. 41—44; 40. I. SILVIU RAȚIU, H. VASILE SOPON, note la dp. 84 din 1982 a Tj. Arad, RRD. 6, 1983, p. 48—52; 41. MATEI BASARAB *Unele aspecte privind sancționarea concursului omogen de infracțiuni și a infracțiunii continuate*, Studia Universitatis „Babeș-Bolyai", Cluj-Napoca, 1984, p. 48—55; 42. I. GHEORGHE DOBRICAN, H. EMIL GHERGUȚ, note la dp. 272 din 1982 a Tj. Ialomița, RRD. 7, 1984, p. 47—50; 43. I. BETINIO DIAMANT, VASILE LUNCEAN, H. NICOLAE PLEȘAN, note la stp. 61 din 1984 a J. Mediaș, RRD. 11, 1984, p. 52—65; 44. CONTANTIN STOENESCU, notă la dp. 639 din 1983 a Tj. Hunedoara, RRD. 2, 1985, p 61—64; 45. I. IVAN POP H. GEORGE ANTONIU, notă la stp. 531 din 1983 a J. Roman, RRD 3, 1985, GEORGE ANTONIU, notă la stp. 531 din 1983 a J. Roman, RRD. 3, 1985, p. 63—66; 46. VASILE PAPADOPOL, *Unitate de rezoluție criteriu de deosebire a infracțiunii continuate de concursul de infracțiuni*, RRD. 8, 1985, p. 18—36; 47. ILIE LUȚĂ, TEODOR SÎMBIAN, notă la dp. 852 din 1984 a Tj. Dolj, RRD. 8, 1985, p. 58—61; 48. VASILE PĂTULEA, *Diferențierea infracțiunii continuate față de concursul de infracțiuni*, RRD. 3, 1986, p. 40—42; 49. I. ALEXANDRU PAICU. H. VASILE PĂTULEA, note la stp. 1645 din 1986, a J. Baia Mare, RRD. 6, 1989, p. 58—62.

Art. 37—40 Cp.

Soluțiile problemelor:

1. Soluția instanței de recurs este criticabilă deoarece atunci cînd legea prevede, pentru infracțiunea săvîrșită din nou pedepse alternative, închisoare sau amendă, se are în vedere gravitatea pedepsei închisorii, indiferent dacă în concret instanța a aplicat amenda, legea nefăcînd nici o distincție.

TS. sp. d. 211 din 1982, CD. p. 218.

2. Soluția nu este corectă deoarece la stabilirea stării de recidivă se are în vedere pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea consumată, săvîrșită din nou, iar nu de limitele reduse ale pedepsei ca urmare a unei stări sau circumstanțe atenuante. În speță există deci starea de recidivă după condamnare așa cum a hotărît prima instanță.

Vz. TS., sp. d. 1159 din 1975, CD. p. 289.

3. Critica nu este întemeiată în ceea ce privește existența stării de recidivă, deoarece infracțiunea de abandon de familie, infracțiune con-

Scanned with OKEN Scanner

tinuă, deși a inceput în 1969 a continuat și după condamnarea definitivă a inculpatului pentru celelalte infracțiuni, astfel că acesta se află în stare de recidivă postcondamnatorie.

Critica este însă întemeiată în ce privește aplicarea pedepsei pentru recidiva postcondamnatorie.

T.S., sp., d. 717 din 1974, CD., p. 311.

4. Inculpatul se află în stare de recidivă postcondamnatorie, conform dispoziției din art. 37 lit. a Cp.

Vz. și Tj. Botoșani, dp. 999 din 1972, RRD. 3, 1973, p. 167.

5. Inculpatul se află în stare de recidivă postcondamnatorie, deoarece liberatul condiționat este considerat virtual în executarea pedepsei pînă a expirarea duratei pedepsei.

Vz. TS. sp. d. 4470 din 1972, CD. p. 305.

6. Soluția este criticabilă deoarece în speță există starea de recidivă postcondamnatorie, chiar dacă regimul de sancționare este diferit de acela prevăzut în art. 39 Cp.

Vz. J. Alba Iulia, stp. 841 din 1969, RRD. 8, 1969, p. 171.

7. Întrucît inculpatul se află în stare de recidivă postcondamnatorie, el nu putea beneficia de grațiere, chiar dacă nu-i erau aplicabile dispozițiile din art. 39, ci acelea mai severe din art. 83 al. 1 Cp.

Vz. TS. sp.d. 434 din 1977, R.2, p. 176.

8. Fapta a fost săvîrșită în stare de recidivă în condițiile prevăzute în art. 37 lit. a Cp.

Vz. TS. sp.d. 129 din 1975, CD. p. 290.

9. În speță există stare de recidivă postcondamnatorie, iar nu recidivă postexecutorie deoarece pedeapsa fiind grațiată condiționat, nu a fost executată chiar dacă grațierea era revocabilă și a și fost revocată.

Vz. TS. sp.d. 896 din 1983, CD., p. 192.

10. Soluția este criticabilă în ce privește modul cum s-a făcut recunoașterea hotărîrii străine. Pentru aceasta era necesară cunoașterea hotărîrii străine și verificarea minuțioasă a legalității acesteia, în condițiile prevăzute în art. 520 Cpp. De asemenea, trebuia verificată apărarea inculpatului deoarece dacă fapta a fost într-adevăr amnistiată în țară străină, hotărîrea instanței străine, chiar recunoscută în România, nu mai putea fi luată în considerare la stabilirea stării de recidivă.

Vz. TS., sp. d. 2751 din 1985, CD., p. 251.

11. În speță s-a realizat o stare de recidivă postexecutorie deoarece infracțiunea continuă de deținere ilegală a armei a încetat după considerarea ca executată a pedepsei anterioare, care a fost grațiată.

Vz. Tj. Hunedoara, dp. 588 din 1978, R.2, p. 347.

12. Existența stării de recidivă trebuie să fie verificată în raport cu fiecare dintre infracțiunile săvîrșite după executarea pedepsei ce constituie primul termen al recidivei. Un infractor nu poate fi socotit în mod generic recidivist, ci numai în raport cu o infracțiune săvîrșită în condițiile cerute de lege pentru existența stării de recidivă.

Vz. TS. sp. d. 3146 din 1974, RRD. 8, 1975, p. 71.

Scanned with OKEN Scanner

13. Întrucît condamnarea anterioară a dispărut ca urmare a casării hotărîrii, nu mai poate exista stare de recidivă.

Vz. Tj. Sălaj, dp. 120 din 1973, RRD. 10, 1973, p. 174.

14. Întrucît pedeapsa anterioară era închisoarea de 6 luni, nu putea exista stare de recidivă, hotărîrea fiind nelegală sub acest aspect.

Vz. TS. sp. d. 4962 din 1971, CD. p. 302.

15. Întrucît pedeapsa rezultantă, pe care inculpatul urma să o execute depășea 6 luni închisoare, se impunea reținerea stării de recidivă postexecutorie așa cum s-ar fi impus de la sine, dacă în loc de beneficiul grațierii condamnatul ar fi executat efectiv pedeapsa.

TS. sp. d. 885 din 1971, RRD. 9, 1972, p. 153 cu notă Maria Zolyneak. Soluția instanței care a exclus starea de recidivă, este discutabilă pentru motivul arătat.

16. Contestația era neîntemeiată și urma să fie respinsă deoarece la stabilirea primului termen al recidivei, atunci cînd inculpatul a săvîrșit din nou o infracțiune după expirarea pedepsei din a cărei executare fusese liberat condiționat, se ține seama de pedeapsa stabilită prin hotărîrea de condamnare și nu de partea din pedeapsa efectiv executată pînă la liberarea condiționată.

Vz. TS. sp.d. 673 din 1975, RRD. 11, 975, p. 74, CD. p. 292.

17. În speță nu exista stare de recidivă deoarece infracțiunea săvîrșită din nou era sancționată de lege cu pedeapsa închisorii mai mică de 1 an, astfel că nu putea forma cel de-al doilea termen al recidivei.

Vz. Tj. Timiș, dp. 1283 din 1973, RRD. 1, 1975, p. 67.

18. Soluția este criticabilă fiindcă nu s-a reținut în cauză starea de recidivă postexecutorie (art. 37 lit. b Cp.). Pentru existența celui de-al doilea termen al recidivei nu interesează pedeapsa aplicată ci pedeapsa prevăzută de lege care era amenda alternativă cu închisoare mai mare de 1 an.

Vz. Tm. s. II-a, p., d. 143, din 1977, RRD. 10, 1977, p. 53 și cu note de S. Moisescu și D. Mihăescu.

19. Prin săvîrșirea infracțiunilor concurente menționate, inculpatul F.N. a creat o dublă stare de recidivă : una prin săvîrșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor obștești și alta prin săvîrșirea infracțiunii de părăsire a locului accidentului. Nu există recidivă în legătură cu săvîrșirea infracțiunii de ucidere din culpă deoarece aceasta nu îndeplinește condiția de a fi săvîrșită cu intenție.

Vz. TS. sp.d. 3146 din 1974, CD., p. 313.

20. În interpretarea tradițională, întrucît ultima acțiune componentă a infracțiunii continuate s-a săvîrșit după executarea pedepsei ce constituie primul termen al recidivei, există recidivă după executare și nu după condamnare.

În interpretarea dată de plenul T.S. prin d.î. nr. 1 din 1987, (CD. p. 12, RRD. 8, 1987, p. 45) recursul extraordinar ar urma să fie admis în parte, în sarcina inculpatului urmînd să se rețină recidiva după condamnare (art. 37 lit. a Cp.) de la data primului act de furt comis în timpul executării pedepsei, pedeapsa urmînd să fie aplicată în baza dispozițiilor din art. 39 al. 2 Cp.

Vz. TS., sp. d. 524 din 1983, CD. p. 191.

Scanned with OKEN Scanner

21. Întrucît săvîrşirea infracţiunii de abandon de familie s-a prelungit pînă după exirarea duratei pedepsei din a cărei executare inculpatul fusese liberat condiţionat, există recidivă postexecutorie şi nu postcondamnatorie..

Vz. Tj Bihor, dp. 529 din 1980, RRD. 5, 1982, p. 50.

22. Întrucît inculpatul a continuat săvîrşirea infracţiunii de vagabondaj după expirarea termenului de încercare al graţierii condiţionate, el se afla în stare de recidivă postexecutorie şi nu postcondamnatorie.

Vz. TS. C-7, dp. 74, din 1976, CD. p. 383.

23. Soluţia este nelegală deoarece săvîrşind infracţiunea de lovire a superiorului în timpul executării pedepsei, inculpatul se afla în stare de recidivă postcondamnatorie iar nu postexecutorie, deşi infracţiunea anterioară pentru care executa pedeapsa, fusese săvîrşită în starea de recidivă postexecutorie.

Vz. TS sp. d. 19 din 1971, CD. p. 235.

24. Soluţia este criticabilă deoarece s-a reţinut în mod greşit starea de recidivă, de vreme ce una dintre infracţiunile pentru care s-a pronunţat una dintre condamnările ce alcătuiesc primul termen al micii recidive (art. 37 lit. c Cp.) a fost amnistiată (art. 38 Cp.).

Vz. Tj. Timiş, dp. 2808 din 1969, RRD. 12, 1970, p. 167.

25. Starea de recidivă a fost greşit reţinută în speţă, deoarece pentru existenţa primului termen al micii recidive se cere ca inculpatul să fi fost condamnat definitiv la cel puţin 3 pedepse executabile fiecare în parte, nefiind îndeplinită această condiţie atunci cînd cele 3 pedepse cu închisoare de 6 luni erau mai mici ori numai două dintre ele au fost pronunţate pentru infracţiuni concurente.

Vz. Tj. Galaţi, dp. 64 din 1968, RRD. 3, 1969, p. 159.

26. Soluţia este nelegală deoarece nu poate exista mica recidivă dacă s-a pronunţat, pentru cele trei condamnări anterioare, pedeapsa amenzii.

Vz. Tj. Suceava, dp. 471 din 1969, citată de L. Fătu în RRD. 6, 1970, p. 124.

27. Critica nu este întemeiată deoarece prima infracţiune nu a fost săvîrşită de inculpat în stare de recidivă şi deci acesta nu era exclus de la beneficiul graţierii. Numai pentru cea de a doua infracţiune, care a fost săvîrşită de inculpat în stare de recidivă postcondamnatorie, operează această excludere, aşa cum au stabilit instanţele.

Vz. TS. sp. d. 2049 din 1973, CD. p. 373.

28. Critica adusă prin recursul extraordinar pare discutabilă deoarece nu rezultă explicit că legiuitorul a voit să excludă de la beneficiul graţierii şi pedepsele aplicate pentru infracţiuni care nu au fost săvîrşite în stare de recidivă.

Vz. TS. sp. d. 514 din 1984, CD. p. 254. Soluţia instanţei care a admis recursul este şi ea discutabilă.

29. Inculpatul fiind recidivist prin condamnările anterioare, era exceptat de la graţiere pentru ambele pedepse, inclusiv pentru aceea aplicată pentru infracţiunea de neglijenţă în serviciu, care nu era săvîrşită în stare de recidivă.

Vz. TS. sp. d. 1043 din 1982, RRD. 4 din 1983, p. 74.

Scanned with OKEN Scanner

30. În speţă nu există stare de recidivă deoarece infracţiunea săvîrşită din nou nu îndeplinea condiţia de a fi o infracţiune săvîrşită cu intenţie.

Vz. TS. sp.d. 3146 din 1974, CD. p. 313.

31. Soluţia nu este corectă, deoarece, la data apariţiei decretului de graţiere condamnatul nu mai era recidivist, ca urmare a modificării aduse Cp. în materia recidivei.

Vz. TS. sp.d. 1100 din 1976, CD. 498.

32. Inculpatul se afla în stare de recidivă deoarece infracţiunea săvîrşită cu intenţie depăşită îndeplineşte condiţiile cerute pentru existenţa recidivei, avînd în vedere că „primum delictum" pe care astfel de infracţiuni îl implică este totdeauna săvîrşit cu intenţie.

Vz. Tj. Prahova, stp. 102 din 1973, RRD. 2, 1975, p. 62, cu notă N. Conea.

33. Instanţa urma să admită contestaţia condamnatului şi să înlăture starea de recidivă, constatînd că infracţiunea pentru care fusese pronunţată condamnarea la pedeapsa ce constituia primul termen al recidivei, a fost amnistiată.

Vz. TS. c-7, d. 54 din 1978, CD. p. 495.

34. Sentinţa este criticabilă deoarece a reţinut în mod greşit în sarcina inculpatului starea de recidivă. Fapta pentru care fusese pronunţată pedeapsa ce constituia primul termen al recidivei a fost dezincriminată condiţionat. Consecinţele condamnării anterioare fiind înlăturate (art. 12 Cp).

Vz. TS. sp. d. 10 din 1978, CD. p. 331.

35. Soluţia instanţei de recurs este criticabilă deoarece de la data executării pedepsei anterioare şi pînă la data săvîrşirii noii infracţiuni se împlinise termenul de reabilitare.

Vz. TS. sp. d. 631 din 1977, CD. p. 230.

36. Starea de recidivă a fost greşit reţinută, deoarece inculpatul care executase pedeapsa anterioară într-o unitate militară disciplinară, era reabilitat de drept (art. 62 al. 5 Cp.) la data săvîrşirii din nou a infracţiunii.

Vz. TS. d. 1259 din 1982, CD. p. 222.

37. Pedeapsa a fost corect aplicată deoarece în cauză erau incidente dispoziţiile din art. 39 al. 1 şi nu cele din art. 39 al. 2 Cp., aşa cum a considerat instanţa de judecată. În speţă, infracţiunea ce constituia al doilea termen al recidivei a fost săvîrşită înainte de începerea executării pedepsei anterioare, de aceea trebuia să contopească pedepsele în întregime, iar din rezultanta acestora să se scadă timpul executat de condamnat prin muncă.

Vz. TS. sp.d. 429 din 1984, CD. p. 223.

38. Soluţia este criticabilă deoarece instanţa a dedus în mod ilegal perioada din pedeapsa anterioară executată prin muncă corecţională. Această parte din pedeapsă, executată pînă la data săvîrşirii infracţiunii ce constituie al doilea termen al recidivei postcondamnatorii, nu constituie o componentă a contopirii şi deci nu poate fi dedusă din pedeapsa aplicată în urma contopirii.

Vz. TS. c.7, d. 5 din 1980, CD. p. 234.

Scanned with OKEN Scanner

39. Instanța urma să stabilească pedeapsa pentru infracțiunea de abandon de familie, să revoce obligarea la muncă corecțională cu privire la pedeapsa de 1 an închisoare (art. 86[5] al. 4 Cp.), să contopească pedeapsa stabilită pentru abandon de familie cu restul de pedeapsă rămas de executat la data săvîrșirii acestei infracțiuni (31 mai 1978) adică 7 luni și 8 zile închisoare, putînd aplica un spor la cea mai grea, iar din pedeapsa rezultantă să scadă pedeapsa executată după data săvîrșirii infracțiunii, chiar dacă acesta cuprindea tot restul pedepsei.

Vz. și Tj. Gorj, dp. 177 din 1979, RRD. 5, p. 50 cu note Horia Diaconescu și Vasile Papadopol.

40. În aplicarea dispozițiilor din art. 39 al. 1 Cp. se contopesc pedeapsa anterioară rezultantă (nu pedepsele ce fuseseră deja contopite și care rămîn astfel) și pedeapsa stabilită pentru infracțiunea ce constituie al doilea termen al recidivei.

Vz. TS. sp.d. 717 din 1974, CD. p. 311 și Tj. Timiș, dp. 559 din 1978, RRD. 3, 1979, p. 65.

41. Instanța urma să stabilească mai întîi pedepsele pentru fiecare dintre cele două infracțiuni săvîrșite ulterior condamnării definitive pentru infracțiunea anterioară și să constate, cu acest prilej, că ambele infracțiuni erau săvîrșite în stare de recidivă postcondamnatorie. În continuare, urma să aplice dispozițiile din art. 39 al. 1 Cp. (deoarece pedeapsa anterioară nu începuse să fie executată la data săvîrșirii noilor infracțiuni), să contopească fiecare dintre pedepsele stabilite cu pedeapsa anterioară de 1 an și să aplice pe cea mai grea, eventual adăugînd un spor, după care urma să aplice dispozițiile din art. 33 și 34 Cp.

Vz. TS. sp. d. 1724 din 1980, p. 260.

42. Cele 3 infracțiuni săvîrșite de inculpat în 1969 erau săvîrșite toate, în stare de recidivă postexecutorie, în raport cu pedeapsa executată în 1965 și totodată în stare de recidivă postcondamnatorie, în raport cu pedeapsa de 7 luni aplicată în 1968 și neexecutată. La stabilirea și aplicarea pedepsei pentru cele 3 infracțiuni urma deci să se facă aplicarea atît a dispozițiilor din art. 34 al. 1 cît și a celor din art. 39 al. 4 Cp. Practic, după stabilirea pedepselor pentru fiecare dintre furturi, urmau să fie contopite, fiecare în parte, cu pedeapsa de 7 luni închisoare, ce constituia primul termen al recidivei postcondamnatorii, dispunîndu-se executarea celei mai grele, iar stabilirea sporului facultativ pentru recidivă urma să se țină seama și de recidiva postexecutorie, respectiv de pedeapsa de 1 an închisoare executată anterior. Pedepsele astfel stabilite urmau să fie contopite potrivit dispozițiilor din art. 34 Cp.

Vz. TS. sp.d. 2304 din 1970, CD. p. 289.

43. Soluția este greșită deoarece instanța nu poate stabili, în cazul recidivei postcondamnatorii, o pedeapsă peste maximul special prevăzut de lege pentru infracțiunea săvîrșită în stare de recidivă. O astfel de agravare este posibilă numai ulterior, ca urmare a aplicării dispozițiilor privitoare la recidivă.

Vz. și Tj. Hunedoara, dp. 671 din 1983, RRD. 8, 1984, p. 67.

44. Respingerea cererii de contopire a pedepselor nu este justificată deoarece dispozițiile din art. 39 al. 1 și 2 trimițînd la dispozițiile din art. 34 și 35 Cp.; au avut în vedere, și dispozițiile din art. 36 Cp., iar contopirea se poate face oricînd (dacă instanța, ca în speță, a omis să o facă), din

Scanned with OKEN Scanner

oficiu sau la cererea condamnatului, de vreme ce legea permite contopirea pedepselor (art. 449 Cpp).

Vz. Tj. Gorj; dp. 235 din 1972, RRD. 6, 1973, p. 144 cu notă Trifon Geamănu și Sabin Duicu.

45. Pedeapsa a fost greșit stabilită de instanță. Pedeapsa aplicată pentru evadare (2 ani închisoare) trebuia adăugată la restul de pedeapsă rămas neexecutat (9 luni și 6 zile) iar această pedeapsă anterioară (art. 269 al. 3 Cp.) urma să fie contopită în pedeapsa de 5 ani închisoare stabilită pentru infracțiunea de furt calificat săvîrșită în stare de evadare, putîndu-se adăuga un spor la pedeapsa cea mai grea (art. 37 lit. a și art. 39 al. 2 și 3 Cp.).

Vz. TS. sp. d. 129 din 1975, CD. p. 290.

46. Soluția instanței este criticabilă deoarece, în genere, în cazul recidivei postexecutorii, nu exista o pedeapsă stabilită la care să se adauge un spor, ci o singură pedeapsă care poate fi mai gravă ca urmare a stării de recidivă, iar această agravare poate să rămînă în limitele pedepsei prevăzute de lege și numai dacă se apreciază că limita specială maximă nu este suficientă, agravarea poate trece și peste aceasta cu pînă la 5 ani, respectiv 7 ani (art. 39 al. 4 Cp.). În speță pedeapsa aplicată era de 4 ani.

Vz. Tj. Galați, dp. 157 din 1970, RRD. 8, 1970, p. 161 cu notă R. Lupașcu.

47. Soluția este nelegală deoarece pedeapsa principală aplicată depășea maximul general al pedepsei (art. 53 pct. 1 lit. a Cp), iar pedeapsa complimentară a interzicerii drepturilor a fost nelegal aplicată, dispunîndu-se interzicerea tuturor drepturilor prevăzute în art. 64 Cp, în loc să se interzică unul sau unele dintre acestea.

TS, sp. d. 53 din 1980, CD., p. 240.

48. La stabilirea pedepsei pentru fiecare dintre cele 3 infracțiuni trebuie să se țină seama de starea de recidivă postexecutorie, instanța putînd agrava fiecare pedeapsă în limitele prevăzute în art. 39 al. 4 Cp. După stabilirea pedepselor, acestea vor fi contopite, potrivit dispozițiilor din art. 34 și 35 Cp.

Vz. TS. sp. d. 2304 din 1970, CD. p. 289.

49. Instanța urmează să stabilească pedeapsa pentru infracțiunea săvîrșită, după criteriile de individualizare prevăzute de lege, să revoce obligarea la muncă corecțională (art. 86^5 al. 4 Cp.) și, constatînd că nu există stare de recidivă, să contopească pedeapsa anterioară (de 6 luni) cu pedeapsa stabilită pentru noua infracțiune (art. 40 Cp.), aplicînd eventual un spor în baza art. 34 Cp. după care, din pedeapsa rezultantă, urmează să scadă perioada din pedeapsă executată de inculpat pînă la pronunțarea hotărîrii (art. 36 Cp.).

Vz. Tj. Neamț, dp. 537 din 1980, RRD. 5, 1981, p. 68.

50. Soluția de respingere a cererii de contopire a pedepselor este nelegală, deoarece, deși în speță nu exista concurs de infracțiuni, nu există însă nici stare de recidivă, iar potrivit dispoziției din art. 40 Cp., în speță erau aplicabile dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni (art. 34 și 35 Cp.) și deci și cele din art. 36 Cp. privind contopirea pedepselor.

Vz. T.S., sp. d. 206 din 1983, CD., p. 197.

Scanned with OKEN Scanner

51. Soluția este criticabilă deoarece instanța nu a aplicat corect dispozițiile din art. 34 și 36 Cp., contopind restul de pedeapsă rămas neexecutat, în loc să se contopească întreaga pedeapsă anterioară cu toate pedepsele stabilite pentru infracțiunile săvîrșite din nou, iar nu cu rezultanta contopirii pedepselor pentru infracțiunile nou săvîrșite.

Vz. TS. sp.d. 218 din 1981, p. 274. Soluția instanței supreme este ea însăși discutabilă în măsura în care propune contopirea pedepsei anterioare cu pedeapsa rezultantă din contopirea ultimelor două pedepse.

BIBLIOGRAFIE: 1. C. BULAI, *Examen teoretic al practicii judiciare în dreptul penal. Probleme ale pluralității de infracțiuni*, SCj. 1, 1965, p. 121—137; 2. CONSTANTIN BULAI, *Recidiva, în dreptul penal român. Aspecte teoretice și implicații practice*, SCj. 1, 1966, p. 61—83; 3. C. BULAI, *Lupta împotriva recidivei (recenzie a lucrării lui A. M. Iakalev)*, SCj. 1, 1966, p. 171—175; 4. GRIGORE OPRICĂ, notă la dp. 64 din 1968 a Tj. Galați, RRD. 3, 1969, p. 159—161; 5. IOAN HIDEGKUTI, notă la stp. 841 din 1969 a J. Alba Iulia, RRD. 8, 1969, p. 171—174; 6. LUCIAN FĂTU, *Probleme de drept penal din practica Tribunalului Județean Suceava*, RRD. 6, 1970, p. 121—130; 7. MARIN VOICU, notă la stp. 4215 din 1969 a J. Constanța, RRD. 8, 1970, p. 152—156; 8. RADU LUPAȘCU, notă la dp. 157 din 1970 a Tj. Galați, RRD. 8, 1970, p. 161—164; 9. I. IOAN HIDEGKUTI, II. IOSIF FODOR, note la dp. 677 din 1969 a Tj. Alba, RRD. 9, 1970, p. 151—156; 10. LEONIDA PASTOR, notă la stp. 2808 din 1969 a J. Timișoara RRD. 12, 1970, p. 167—170; 11. CONSTANTIN MITRACHE, *Unele considerații privind recidiva postexecutorie*, AUB 1, 1970, p. 91—99; 12. LUDOVIC BIRO, *Starea de recidivă în cazul infracțiunilor săvîrșite în timpul liberării condiționate*, RRD. 2, 1971, p .99—102; SAMOILĂ LUNGU, *Probleme de drept penal și procesual penal din practica Tribunalului Județean Bacău*, RRD. 6, 1971, p. 111—115; 14. DRAGOȘ COJOCARU, *Probleme din practica judiciară a instanțelor militare*, RRD. 7, 1971, p. 98—104; 15. I. DUMITRU CIOLOFAN, TEODOR RĂDULESCU, II. GEORGE ANTONIU, note la dp. 666 din 1971 a Tj. Dolj, RRD. 11, 1971, p. 121—134; 16. GEZA KOVACS, notă la dp. 428 din 1971 a Tj. Sibiu, RRD. 12, 1971, p. 141—145; 17. VICTORIA CUCU, GHEORGHE CUCU, notă la stp. 2253 din 1970 a J. Craiova, RRD. 2, 1972, p. 158—162; 18. MARIA ZOLYNEAK, notă la d. 885 din 1971 a Sp. TS. RRD. 9, 1972, p. 153—158; 19. I. MARIANA PETRUSCĂ, GRIGORE SIMION, II. MARCU MANASE, note la dp. 371 din 1971 a Tj. Arad, RRD. 10, 1972, p. 156—164; 20. VASILE PAPADOPOL, *Examen teoretic al practicii Tribunalului Suprem în materia dreptului penal — partea generală*, RRD. 12, 1972, p. 113—131; 21. LUDOVIC BIRO, *Efectele grațierii condiționate asupra reabilitării și recidivei*, RRD. 2, 1973, p. 103—106; 22. I. PETRE BACIU, II. GEORGE ANTONIU, *Starea de recidivă în cazul săvîrșirii unei infracțiuni în timpul suspendării condiționate a executării pedepsei*, RRD. 2, 1973, p. 87—92; 23. TRIFON GEAMĂNU, SABIN DUICU, notă la dp. 235 din 1972 a Tj. Gorj, RRD. 6, 1973, p. 143—146; 24. IONEL MUNTEANU, *Înlăturarea stării de recidivă prin împlinirea termenului de reabilitare în cazul unor condamnări succesive*, RRD. 10, 1973, p. 98—101; 25. LUDOVIC FABIAN, *Efectele stării de recidivă în cazul săvîrșirii unor infracțiuni în timpul suspendării condiționate a executării pedepsei*, RRD. 4, 1974, p. 75—77; 26. RADU LUPAȘCU, notă la dp. 1137 din 1973 a Tj. Galați, RRD. 7, 1974, p. 47—50; 27. I. SORIN SUTEU, II. CONSTANTIN MITRACHE, *Efectul succesiunii legilor penale asupra termenului de reabilitare a cărui împlinire înlătură starea de recidivă*, RRD. 9, 1974, p. 18—22; 28. NICOLAE CONEA, notă la stp. 102 din 1973 a Tj. Prahova, RRD. 2, 1975, p. 62—65; 29. I. SORIN MOISESCU, II. D. V. MIHĂESCU, note la d. 143 din 1977 a S. a II- a p. T.m. București, RRD. 10, 1977, p. 53—57; 30. I. ELÖD KINCSES, II. VASILE PĂTULEA, note la dp. 310 din 1978 a Tj. Mureș, RRD, 4, 1979, p. 47—51; 31. I. HORIA DIACONESCU, II. VASILE PAPADOPOL, note la dp. 177 din 1979 a Tj. Gorj RRD. 5, 1980, p. 50—56; 32. LADISLAU MARGOCSY, notă la dp. 446 din 1979 a Tj. Bihor, RRD. 8, 1980, p. 53—55; 33. GEZA KOVACS, *Examen de practică judiciară, în materia recidivei post-condamnatorii și a pluralității intermediare*, RRD. 10, 1981, p. 39—49; 34. I. LADISLAU MARGOCSY, II. VASILE PAPADOPOL, note la dp. 529 din 1980 a Tj. Bihor, RRD. 5, 1982, p. 49—56; 35. I. AUGUSTIN UNGUREANU, II. ILIE A. ILIE, note la dp. 683 din 1981 a Tj. Bacău, RRD. 8, 1982, p. 43—53; 36. IULIAN POENARU, *În legătură cu conceptul de recidivist prin condamnări anterioare*, RRD. 12, 1982, p. 34—38; 37. *Unele aspecte teoretice și practice ale recidivei*, RRD. 6, 1983, p. 8—18; 38. GEZA KOVACS, notă la dp. 305 din 1982 a Tj. Sibiu, RRD. 9, 1983, p. 55—59; 39. I. MIHAI PETROVICI, II. VASILE PĂTULEA, *Discuții în legătură cu tratamentul juridic aplicabil în cazul recidivelor multiple postcondamnatorii*, RRD. 9, 1988, p. 26—45; 40. I. EUGEN CHELARU, II. IULIAN POENARU, note la stp. 1872 din 1987 a J. Pitești, RRD, 10,

Scanned with OKEN Scanner

1988, p. 51—57; 41. I. ION MIHĂILESCU, II. IULIAN POENARU, note la dp. 368 din 1986 a Tj. Tulcea, RRD. 7, 1989, p. 63—66; 42. MIHAI PETROVICI, *Unele aspecte ale necorelării dispozițiilor legale referitoare la pluralitatea intermediară și cele privind recidiva.* Articol în Dreptul, nr. 9—12, 1990, p. 156—161; 43. ION MIHĂILESCU, SORIN MUNTEANU (I); IULIAN POENARU (II), note la dp. 41 din 23 feb. 1989 a T.j. Tulcea, Dreptul, 1—2, 1990 p. 109 și urm.

Art. 41—43

Soluțiile problemelor:

1. În sarcina ambilor inculpați urmează să se rețină cîte o singură infracțiune, de delapidare, în forma continuată în limita sumelor însușite atît împreună cît și de către fiecare în mod individual. Împrejurarea că unele dintre acțiunile componente au fost săvîrșite în participație (coautorat), iar altele fără cooperarea altor persoane, nu exclude aplicarea art. 41 al. 2 Cp., cîtă vreme se verifică unitatea de rezoluție.

Vz. Tj. Timiș, dp. 41 din 1979, R. 2, p. 191.

2. Soluția este criticabilă deoarece, reținînd că toate acțiunile inculpatului au fost săvîrșite în realizarea aceleași rezoluții infracționale, instanța trebuia să rețină, în sarcina inculpatului o unică infracțiune continuată, chiar dacă unele acte au rămas în forma tentativei, altele au avut forma infracțiunii consumate. Soluția aceasta este valabilă însă numai în cazul în care, ca în speță, de fiecare dată, tentativa a avut în vedere sustragerea altui obiect material. Dacă actele de executare s-ar săvîrși în legătură cu sustragerea aceluiași obiect material, aceste acte s-ar absorbi în infracțiunea consumată, constituind o unitate naturală simplă de infracțiune și nu o infracțiune continuată.

Vz. TS. sp.d. 214 din 1986, CD., p. 264.

3. Recursul urma să fie admis, iar faptele săvîrșite de inculpat urmau să fie calificate ca o unică infracțiune de înșelăciune, prevăzută în art. 215 al. 2 Cp., în forma continuată. Împrejurarea că unele acte de execuție corespund variantei simple, iar altele variantei agravate a infracțiunii nu afectează unitatea de conținut a infracțiunii continuate.

Vz. TmB. s. II-a p.d. 2394 din 1983, RRD. 1 1985, p. 53 cu notă V. Papadopol.

4. Unitatea de rezoluție fiind stabilită iar săvîrșirea ultimei acțiuni avînd loc după ce inculpatul a devenit major, el urmează să răspundă ca major.

Vz. Tj. Cluj, dp. 1115 din 1970, RRD. 8, 1972, p. 139.

5. Întrucît data săvîrșirii infracțiunii era ulterioară apariției actului de amnistie, aceasta nu-și putea găsi aplicare. S-a exprimat în literatură și opinia că amnistia ar trebui să fie incidentă în raport cu actele de executare săvîrșite anterior.

TS. sp. d. 419 din 1978, CD., p. 367.

6. Recursul urma să fie respins deoarece ultima acțiune a fost săvîrșită după intrarea în vigoare a legii noi, întreaga infracțiune fiind considerată săvîrșită sub legea nouă, neexistînd o situație tranzitorie.

Vz. TS. sp.d. 1671 din 1970, CD. p. 373.

7. Soluția nu este corectă deoarece două din cele trei acțiuni de furt nu constituiau infracțiuni, ci abateri prevăzute de Legea 59/1968. Pe de altă parte, toate acțiunile de furt au fost comise în realizarea aceleiași

Scanned with OKEN Scanner

rezoluții și deci constituiau o singură infracțiune de furt calificat în paguba avutului obștesc, o unitate legală specifică, ce exclude aplicarea art. 41 al. 2 Cp.

Vz. TmB. s. II-a p., d. 2447 din 1975, citată de V. Papadopol în RRD. nr. 9, 1976, p. 34.

8. Recursul urma să fie respins deoarece infracțiunea a fost săvîrșită de inculpat în forma continuată și s-a consumat după apariția actului de clemență care nu mai era aplicabil.

Vz. Tj. Caraș Severin, dp. 656 din 1971, RRD. 1, 1974, p. 150, cu note A. Munteanu și C. Lungu.

9. Soluția nu este corectă, în speță fiind realizată o unitate naturală de infracțiune, prin absorbirea în infracțiunea fapt consumat a tentativelor care au precedat-o.

Vz. Judecătoria Tg. Mureș, stp. 1243 din 1968 citată de Ionel Mureșanu și Ioan Petcu, RRD. 10, 1970, p. 114.

10. Furtul de curent electric, în paguba avutului obștesc (art. 208 al. 1 și 2 raportat la art. 224 al. 1 Cp., săvîrșită de inculpat în cele două perioade, constituie o infracțiune continuă-continuată, fiind incidente dispozițiile art. 41 al. 2 și 42 Cp.

Vz. Tj. Timiș, dp. 770 din 1986, RRD. 2, 1987, p. 71.

11. Din împrejurările în care a acționat făptuitorul rezultă că el a avut de la început reprezentarea de ansamblu a activității infracționale, astfel că faptele săvîrșite constituie infracțiune unică, continuată, de furt calificat.

Vz. Tj. Timiș, dp. 815 din 1983, RRD. 9, 1984, p. 78.

12. Întrucît acțiunea infracțională a inculpatului a fost întreruptă de organele de miliție care i-au reținut și cheile de contact ale autoturismului, reluarea acțiunii după această întrerupere nu era posibilă fără o nouă rezoluție. Faptele constituiau deci un concurs omogen de infracțiuni.

Vz. TS. sp.d. 277 din 1979, R. 2, p. 195. Instanța care a considerat că în speță s-a săvîrșit o infracțiune continuată a adoptat o soluție discutabilă.

13. Fapta inculpaților constituie o infracțiune unică complexă de omor săvîrșit în condițiile de agravare prevăzute în art. 175 lit. a și 176 lit. d Cp., iar nu un concurs de infracțiuni, așa cum a considerat instanța

Vz. TS. sp.d. 286 din 1977, CD., p. 223.

14. Soluția nu este corectă deoarece faptele inculpatului constituiau tentativă la infracțiunea de omor deosebit de grav, prevăzută în art. 20 raportat la art. 176 lit. b Cp., infracțiune unică complexă, iar nu un concurs de două tentative de omor.

Vz. TS., sp. d. 2209 din 1983, CD. p. 224.

15. Soluția este nelegală în măsura în care a reținut în sarcina inculpatului două infracțiuni de ucidere din culpă în concurs ideal, deoarece potrivit dispoziției din art. 178 al. 5 Cp. faptele constituie o infracțiune unică complexă.

Vz. TS. sp., d. 331 din 1983, CD., p. 230.

Scanned with OKEN Scanner

16. Furtul calificat săvîrşit prin efracţie constituie o infracţiune unică complexă şi nu un concurs de infracţiuni.

Vz. TS., sp.d. 2086 din 1971, RRD. 1, 1972, p. 155.

17. Recursul trebuie respins şi menţinută soluţia instanţelor, deoarece legea nu prevede explicit şi nici implicit absorbirea infracţiunii de violare de domiciliu în infracţiunea de furt, cu atît mai mult cu cît este posibilă săvîrşirea prin efracţie a furtului, fără să aibă loc şi o violare de domiciliu. A admite soluţia contrară înseamnă a lipsi de apărare o importantă valoare socială care este inviolabilitatea domiciliului persoanei.

Vz. TS. sp. d. 2175 din 1976, CD., p. 340.

18. Faptele constituie o unitate naturală a infracţiunii prevăzute în art. 180 al. 1 Cp., deoarece toate acţiunile au fost săvîrşite cu aceeaşi ocazie, fără intervale semnificative între ele, într-o neîntreruptă descărcare de energie şi desigur în realizarea aceleiaşi rezoluţii infracţionale.

Vz. Tj. Bacău, dp. 392 din 1972, RRD. 11, 1972, p. 158 cu notă Al. Glăvan.

19. Soluţia este criticabilă deoarece faptele alcătuiesc o unitate naturală de infracţiuni, avînd în vedere condiţiile şi modul în care au fost săvîrşite actele de sustragere.

Vz. Tj. Constanţa, dp. 121 din 1986, RRD. 8, 1986, p. 78.

20. Soluţia este discutabilă în speţă, faptele alcătuiau o singură infracţiune, unitate naturală care nu este afectată de împrejurarea că bunurile sustrase aparţineau unor gestiuni diferite din aceeaşi unitate comercială.

Vz. TS., sp. d. 1655 din 1980, CD., p. 232.

21. Soluţia este discutabilă deoarece, din modul cum au fost săvîrşite faptele rezultă că acestea alcătuiau o unitate infracţională naturală, fiind fără relevanţă împrejurarea că au fost distruse şi degradate din culpă bunuri aparţinînd unor unităţi economice diferite.

Vz. Tj. Timiş, dp. 46 din 1975, RRD. 5, 1975, p. 69.

22. Instanţa urma să admită recursul şi să înlăture aplicarea dispoziţiilor din art. 41 al. 2 Cp. Repetarea faptelor fiind de esenţa infracţiunii de obicei, diferitele acte de executare a faptei nu pot constitui infracţiuni de sine stătătoare ca în cazul infracţiunii continuate.

Vz. TS., sp.d. 3225 din 1972, CD., p. 373.

23. În speţă fiind vorba despre infracţiunea progresivă, încadrarea faptei trebuie făcută în raport cu rezultatul final al faptei săvîrşite.

Vz. Tj. Iaşi, dp. 720 din 1972, RRD. 2, 1973, p. 170.

24. Răspunderea penală a minorului fiind stabilită în raport cu data săvîrşirii faptei şi nu cu data producerii rezultatului, minorul nu are răspundere penală dacă la data săvîrşirii faptei nu avea vîrsta cerută de lege pentru răspunderea sa penală.

Vz. TS., d.î. 9 din 1972, CD., p. 55.

25. Condamnatul nu putea beneficia de amnistie deoarece infracţiunea sa continuă durînd şi după apariţia actului de clemenţă, s-a săvîrşit ulterior acesteia.

Vz. TS. sp.d. 5069 din 1971, CD., p. 340.

Scanned with OKEN Scanner

26. Infracțiunea de bigamie nu este o infracțiune continuă, ci una momentană ce se consumă în momentul încheierii unei noi căsătorii de către persoana deja căsătorită.

Vz. TS., sp., d. 1699 din 1979, RRD. 4, 1980, p. 63.

27. Fapta constituie sustragere de sub sechestru deoarece dispoziția de incriminare specială are prioritate asupra celei de incriminare generală. Fapta era săvîrșită însă în concurs cu infracțiunea de ultraj.

Vz. TS., sp. d. 2486 din 1978, CD., p. 413.

28. În speță erau incidente dispozițiile din Decretul 504 din 1957 care au caracter de lege specială în raport cu cele din Cp.

Vz. TS., sp.d. 3494 din 1973, R.1, p. 92.

29. Recursul urma să fie respins ca neîntemeiat, dar soluția instanței care a aplicat pedeapsa în doi timpi, stabilind mai întîi o așa-zisă pedeapsă de bază la care a adăugat un spor, este greșită, fiindcă pedeapsa pentru infracțiunea continuată este unică, instanța urmînd să stabilească de la început pedeapsa, în limitele speciale prevăzute de lege sau trecînd peste limita superioară, dacă aprecia că această sporire este necesară, în limitele prevăzute pentru concursul de infracțiuni.

Vz. Tj. Constanța, dp. 1555 din 1981, RRD. 8, 1982, p. 63.

30. Soluția este nelegală. În cazul infracțiunii continuate nu se adaugă un spor la o pedeapsă stabilită, ci cu ocazia stabilirii pedepsei se ține seama de forma continuată a infracțiunii, pedeapsa putînd fi fixată în limitele speciale sau, dacă maximul special pare insuficient, acesta poate fi depășit ca și în cazul concursului de infracțiuni.

Vz. Tj. Bacău, dp. 31 din 1981, RRD. 10, 1981, p. 72.

31. Potrivit dispoziției din art. 43 Cp., hotărîrea anterioară se desființează, iar condamnatul este judecat din nou și, ținîndu-se seama de infracțiunea săvîrșită în întregul ei, se stabilește pedeapsa corespunzătoare ce nu poate fi mai ușoară decît cea pronunțată anterior.

Vz. TS., sp.d. 888 din 1975, RRD. 4, 1976, p. 55.

BIBLIOGRAFIE: 1. C. BULAI, *Examen teoretic al practicii judiciare în dreptul penal. probleme ale pluralității de infracțiuni*, SCj. 1, 1965, p. 121—137; 2. IOSIF FODOR, *Infracțiunea continuată ca formă a unității infracționale*, SCj. 4, 1965, p. 649—663; 3. C. BULAI, IOAN GHEORGHIU, notă la dp. 194 din 1965, JN. 4, 1966, p. 158—165; 4. LUDOVIC BIRO, *Considerații privitoare la efectul amnistiei în cazul infracțiunilor continuate*, RRD. 5, 1969, p. 76—80; 5. VICTOR POPESCU, notă la dp. 468 din 1977 a Tj. Cluj, RRD. 5, 1979, p. 35—37; 6. ION DOBRINESCU, *Reglementarea infracțiunii complexe în noul cod penal*, RRD. 7, 1969, p. 22—28; 7. ION DOBRINESCU, notă la stp. 605 din 1969, RRD. 5, 1970, p. 149—152; 8. LUCIAN FĂTU, *Probleme de drept penal din practica Tribunalului județean Suceava*, RRD. 6, 1970, p. 121—130, 9. I. IONEL MUREȘAN, II. IOAN PETCU, *În legătură cu delimitarea dintre unitatea naturală și infracțiunea continuată*- RRD. 10, 1970, p. 114—117; 10. I. DUMITRU CIOLOFAN, TEODOR RĂDULESCU, *Probleme de drept penal și procesual penal din practica Tribunalului Județean Dolj*, RRD. 9, 1971, p. 105—106; 11. GEORGE ANTONIU, *Considerații asupra unor soluții din practica judiciară*, SCj. 1, 1972, p. 119—133; 12. JUSTIN GRIGORAȘ, *Stabilirea pedepsei pentru infracțiunea continuată cînd există circumstanțe atenuante*, RRD. 5, 1972, p. 91—83; 13. SEVER SICOE, EMIL ORBONAȘ, notă la dp. 1115 din 1970 a Tj. Cluj, RRD. 8, 1972, p. 139—146; 14. I. ILIE A. MUNTEANU, II. GHEORGHE DĂRÎNGĂ, *Infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor obștești săvîrșită prin acte repetate*, RRD. 10, 1972, p. 113—119; 15. AUREL GLĂVAN, notă la dp. 392 din 1972 a Tj. Bacău, RRD. 11, 1972, p. 158—160; 16. VASILE PAPADOPOL, *Examen teoretic al practicii Tribunalului Suprem în materia dreptului penal — partea generală*, RRD. 12, 1972, p. 113—121; 17. OLIVIU A. STOICA, *Premise filozofico-juridice ale unității și pluralității de infracțiuni*, Studia Universitatis Babeș-Bolyai, Cluj, 1973, p. 95—104; 18. I. ERNEST KIRALY,

Scanned with OKEN Scanner

II. GEORGE ANTONIU, note la stp. 126 din 1971 a Tj. Bihor, RRD. 6, 1973, p. 147—151; 19. I. IULIU BENEDEK, II, GEORGE ANTONIU, note la dp. 512 din 1971 a Tj. Mureș, RRD. 9, 1973, p. 145—149; 20. I. ILIE A. MUNTEANU, II. CONSTANTIN LUNGU, note la dp. 659 din 1971 a Tj. Caraș Severin, RRD. 1, 1974 p. 150—155; 21. I. G. NARVOT, II. LUDOVIC BIRO, *Încadrarea juridică a furtului săvîrșit prin violare de domiciliu*, RRD. 6, 1974, p. 18—22; 22. GEORGETA MARCOV, notă la dp. 127 din 1974 a Tj. Suceava, RRD. 8 1974, p. 62—63; 23. CONSTANTIN LUNGU, *Consecințele asupra liberării condiționate a descoperirii unor acte care intră în conținutul aceleiași infracțiuni*, RRD. 9, 1974, p. 22—26; 24. VASILE PAPADOPOL, *Considerații cu privire la încadrarea juridică a faptelor de violare de domiciliu comise în vederea săvîrșirii altor infracțiuni*, RRD. 9, 1975, p. 28—35; 25. SABIN DUICU, notă la dp. 558 din 1979 a Tj. Gorj, RRD. 5, 1976, p. 58—60; 26. I. SZAKACS K. VILMOS, II. DORU PAVEL, note la dp. 845 din 1975 a Tj. Mureș, RRD. 8, 1977, p. 52—61; 27. VASILE PATULEA, *Structura obiectivă și subiectivă a pluralității de infracțiuni*, RRD. 11, 1979, p. 24—34; 28. DOU PAVEL, *Atribute caracteristice ale infracțiunii instantanee*, RRD. 1, 1980, p. 31—36; 30. I. MIHAIL CONSTANTIN ARDELEANU, II. VASILE DOBRINOIU, *Unele aspecte ale infracțiunii de luare de mită în forma continuată*, RRD. 12, 1981, p. 41—49; 31. I. OCTAVIAN GÎDEI, II. DORU PAVEL, *Cu privire la încadrarea juridică a tentativei de viol care a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei*, RRD. 3, 1982, p. 28—35; 32. DORU PAVEL, *Structura bivalentă a unor infracțiuni în complexe*, RRD. 4, 1982, p. 3—8; 33. I LADISLAU MARGOCSY, II. VASILE PAPADOPOL, note la dp. 529 din 1980 a Tj. Bihor, RRD. 5, 1982, p. 49—56; 34. GEORGE ANTONIU, *Infracțiunea de omisiune*, RRD. 6, 1982, p. 32—38; 35. GEORGE ANTONIU, *Unele reflecții cu privire la tentativă în cazul infracțiunii complexe*, RRD. 10, 1983, p. 38—48; 36. MATEI BASARAB, *Unele aspecte privind sancționarea concursului omogen de infracțiuni și a infracțiunii continuate*, Studia Universitatis Babeș-Bolyai Cluj, 1984, p. 49—55; 37. VASILE PĂTULEA, *Aspecte teoretice și practice referitoare la structura infracțiunii complexe*, RRD. 4, 1984, p. 30—36; 38. VASILE PAPADOPOL, *Contribuții la studiul infracțiunii colective*, RRD. 9, 1984, p. 8—23; 39. STEFAN HERCHI, notă la stp. 8 din 1984 a J. Oradea, RRD. 11, 1984, p. 60—62; 40. I. BETINIO DIAMANT, VASILE LUNCEANU, II. NICOLAE PLEȘAN, note la stp. 61 din 1984 a J. Mediaș RRD. 11, 1984, p. 62—65; 41. MIHAI PETROVICI, GEZA LACZO DAVID, *Reflecții cu privire la structura infracțiunii complexe*, Studia Universitatis Babeș-Bolyai Cluj, 1985, p. 62—65; 42. VASILE PAPADOPOL, notă la d. 2394 din 1983 a S. a II.a p. T.m. București, RRD. 1, 1985, p. 54—57; 43. COSTICĂ BULAI, *Infracțiunea simplă ca formă a unității naturale a infracțiunii*, SCj. 1, 1985 p. 66—73; 44. CONSTANTIN STOENESCU, notă la dp. 639 din 1983 a Tj. Hunedoara, RRD. 2, 1985, p. 61—64; 45. VASILE PAPADOPOL, *Unitatea de rezoluție — criteriu de deosebire a infracțiunii continuate de concursul de infracțiuni*, RRD. 8, 1985, p. 18—36; 46. MIHAI PETROVICI, I. GEZA LACZKO DAVID, II. DORU PAVEL, *Structura și regimul juridic al infracțiunii praeterintenționate atunci cînd infracțiunea de bază a rămas în forma tentativei*, RRD. 1, 1986, p. 41—52;; 47. PĂTULEA VASILE, *Diferențierea infracțiunii continuate față de concursul de infracțiuni*, RRD. 3, 1986, p. 40—52; 48. I. HORIA DIACONESCU, II. NICOLAE IONESCU, DOIN CIUNCAN, *Unele considerații asupra tentativei în cazul infracțiunii continuate de înșelăciune în dauna avutului obștesc*, RRD. 9, 1987, p. 52—58; 49. MATEI BASARAB, *Aspecte privind infracțiunea continuată și continuă*, Studia Universitatis Babeș-Bolyai nr. 2, Cluj, 1988, p. 97—101 Studia Universitatis Babeș-Bolyai nr. 2, Cluj, 1988, p. 97—101; 50. I. MIHAI PETROVICI, II. CONSTANTIN BULAI, *Considerații cu privire la integrarea tentativei în infracțiunea continuată*, SCj. 2, 1988, p. 172—174.

CAPITOLUL V

CAUZELE CARE ÎNLĂTURĂ CARACTERUL PENAL AL FAPTEI

(art. 44—51 Cp.)

Soluțiile problemelor:

1. Din datele de fapt stabilite, rezultă că inculpatul a acționat în stare de legitimă apărare și s-a menținut în limitele apărării necesare, astfel că fapta nu constituie infracțiune.

Vz. TS., sp.d. 2791 din 1983, CD., p. 213.

2. Fapta inculpatului a fost săvîrșită în legitimă apărare, astfel că nu constituie infracțiune.

TS., sp.d. 2415 din 1976, R.2, p. 235.

Scanned with OKEN Scanner

3. Inculpatul s-a aflat în legitimă apărare. Pentru existența acestei cauze care exclude caracterul penal nu se cere ca săvîrșirea faptei să fi fost singura cale de respingere a atacului.

Vz. TS., sp.d. 1579 din 1981, R.3, p. 178.

4. Instanța urma să respingă recursul procurorului și să constate că fapta inculpatului C.N. a fost săvîrșită în legitimă apărare și s-a menținut în limitele necesare apărării.

Vz. TS., sp. d. 957 din 1985, R.3, p. 290.

5. Instanța urma să admită apărarea inculpatului, constatînd că acesta a acționat în stare de legitimă apărare și că s-a menținut în limitele acesteia, neputîndu-i-se reproșa făptuitorului că a ales mijloace de apărare mai periculoase decît cele folosite de agresor.

Vz. TS. sp., d. 9571 din 1980, CD., p. 244.

6. Inculpatul nu se afla în stare de legitimă apărare deoarece nu a existat un atac iminent al victimei.

Vz. TS., sp. d. 354 din 1981, CD., p. 258.

7. În condițiile în care s-au petrecut faptele era greu ca inculpatul să rămînă pasiv în fața agresiunii victimei. De aceea reacția lui apare ca legitimă.

Vz. TS., sp. d. 298 din 1979, CD., p. 336. Soluția instanței care a considerat că inculpatul nu a acționat în legitimă apărare întrucît n-ar fi existat un atac real, ci unul presupus, apare ca discutabilă.

8. Recursul inculpatului urma să fie respins deoarece loviturile aplicate de victimă, obișnuite între părți și situația dată, nu constituiau un atac periculos din partea victimei.

Vz. TS., sp.d. 1234 din 1984, CD., p. 259.

9. Lovirea victimei nu constituie o apărare legitimă deoarece depășea limitele necesității apărării. Excesul nu era justificat, nefiind determinat de starea de tulburare și teamă a făptuitorului.

Vz. TS., sp.d. 880 din 1981, RRD. 1, 1982, p. 64.

10. Instanța urma să respingă apărarea făptașilor și să rețină în sarcina lor săvîrșirea infracțiunii de omor, deoarece victima nu punea în pericol grav avutul obștesc și fapta nu justifica în nici un fel suprimarea vieții sale.

Vz. TS., sp.d. 28 din 1975, CD. p. 294.

11. Apărarea inculpatului urma să fie respinsă deoarece fapta sa nu fusese săvîrșită în stare de legitimă apărare. Din moment ce inculpatul a smuls cuțitul din mîna victimei, dezarmînd-o, atacul a încetat nu mai era imediat și deci nu justifică riposta inculpatului.

Vz. TS., sp.d. 757 din 1977, CD., p. 232.

12. Instanța urma să respingă apărarea făptuitorului deoarece acesta nu s-a aflat în stare de legitimă apărare, neexistînd un atac în condițiile cerute de lege pentru a justifica apărarea prin săvîrșirea faptei.

Vz. TS., sp.d. 969 din 1974, CD., p. 325.

13. Soluția este criticabilă deoarece a reținut cele două circumstanțe care nu puteau coexista, depășind limitele legitimei apărări (excesul scuza-

Scanned with OKEN Scanner

bil) presupunînd existența stării de legitimă apărare, situație care nu a existat în speță.

Vz. TS., sp.d. 1031 din 1981, CD., p. 268.

14. Instanța urma să respingă apărarea inculpatului întrucît fapta acestuia nu era săvîrșită în stare de necesitate, nefiind îndeplinită condiția ca săvîrșirea faptei prevăzută de legea penală să fie singura modalitate de înlăturare a pericolului.

Vz. Tj. Timiș, dp. 937 din 1970, RRD. 4, 1971, p. 144.

15. În speță nu există constrîngere morală deoarece existau și alte căi pentru îndepărtarea pericolului cu care făptuitorul pretindea că a fost amenințat.

Vz. TS., sp.d. 3834 din 1971, RRD. nr. 10/1972, p. 978.

16. Fapta inculpatei n-a fost săvîrșită în stare de constrîngere deoarece nu a existat o constrîngere asupra inculpatei pentru a falsifica libretul, ci pentru a da explicații asupra sumei nedepuse, falsul fiind săvîrșit din inițiativa inculpatei. În plus, săvîrșirea faptei nu era unica modalitate de a înlătura pericolul unor noi brutalități.

Vz. J. Tg. Mureș, stp. 2427 din 1970, RRD. 9, 1972, p. 146, Cu note Ionel Mureșan și Vasile Papadopol.

17. Întrucît producerea accidentului a fost determinată de o defecțiune imprevizibilă, vinovăția făptuitorului fiind înlăturată datorită cazului fortuit, recursul inculpatului urma să fie admis, pronunțîndu-se achitarea.

Vz. TS., sp.d. 1023 din 1980, CD., p. 246.

18. Din moment ce inculpatul a nesocotit normele de circulație care au fost instituite tocmai pentru evitarea unor astfel de consecințe, nu se poate invoca în speță existența cazului fortuit.

Vz. TS., sp.d. 1427 din 1981, RRD. 4, 1982, p. 68.

19. Recursul inculpatului era neîntemeiat, deoarece nerespectînd normele regulamentare în materie, culpa sa este evidentă.

Vz. TS., sm. d. 85 din 1984, CD., p. 264.

20. Soluția instanței de recurs este netemeinică și nelegală, întrucît în prezența unor norme de conduită a căror respectare se impunea tocmai pentru a evita consecințe posibile, culpa făptuitorului care nu s-a conformat acestor norme este evidentă.

Vz. TS., sp.d. 1819 din 1983, CD. p. 203.

21. Întrucît făptuitorul nu era capabil să înțeleagă semnificația faptelor sale el era iresponsabil, astfel că fapta lui nu constituia infracțiune.

Vz. TS, sp. d. nr. 1889 din 1983, C.D., p. 203.

22. Instanța urma să achite pe inculpat, deoarece fapta lui nu constituia infracțiune, el fiind iresponsabil.

Vz. TS, sp. d. nr. 224 din 1973, C.D., p. 381.

23. Instanța urma să achite pe inculpat deoarece fapta lui nu constituia infracțiune, el fiind iresponsabil.

Vz. TS., sp.d. 105 din 1980, CD., p. 267.

24. Inculpatul fiind iresponsabil, fapta săvîrșită de el nu constituie infracțiune.

Vz. TS., sp.d. 1246 din 1977, CD., p. 235.

Scanned with OKEN Scanner

25. Instanța urma să respingă recursul inculpatului, deoarece săvîrșirea faptei aparent fără motivație nu justifică concluzia că autorul ar fi iresponsabil.

Vz. TS., sp.d. 1357 din 1980, CD., p. 266.

26. Soluția este greșită deoarece făptuitorul nu se afla în stare de iresponsabilitate — diminuarea discernămîntului datorită stării de beție constituie un element de individualizare a pedepsei și nu de excludere a infracțiunii.

Vz. TS., sp.d. 2677 din 1979, CD., p. 372.

27. Instanța de recurs urma să respingă recursul inculpatului deoarece nu a săvîrșit fapta în stare de iresponsabilitate, chiar dacă se afla în stare de inconștiență datorită beției voluntare complete și chiar dacă aceasta, suprapunîndu-se unei boli psihice preexistente, a determinat reducerea capacității de apreciere critică și de dirijare a voinței. Starea de beție voluntară completă poate să constituie o circumstanță atenuantă.

Vz. TS., sp.d. 524 din 1978, CD., p. 389.

28. Instanța urma să respingă recursul deoarece în speță nu exista starea de iresponsabilitate. Prin „alte cauze", în sensul art. 48 Cp. se înțelege tot maladii psihice, iar nu stări de tulburare provocate de comportarea victimei, oricît de scandaloasă ar fi aceasta.

Vz. TS. sp.d. 1636 din 1976, CD., p. 283.

29. Soluția nu este corectă. În speță, starea de beție patologică fiind urmarea consumului voluntar de alcool, făptuitorul avînd coștiința efectelor antisociale ale acesteia, el nu putea beneficia de cauza de înlăturare a caracterului penal al faptei, prevăzută în art. 49 al. 1 Cp.

Vz. TS., sp.d. 1152 din 1984, CD., p. 257.

30. Recursul urma să fie respins deoarece făptuitorul nu s-a aflat în momentul săvîrșirii faptei, în stare de beție completă.

Vz. TS., sp.d. 961 din 1979, CD., p. 348.

31. Din comportarea inculpatului în timpul și după săvîrșirea faptei rezultă că el era stăpîn pe faptele sale și deci nu putea fi considerat în stare de beție completă.

Vz. TS. sp.d. 327 din 1977, CD., p. 236.

32. Recursul urma să fie respins deoarece inculpatul, așa cum rezultă din comportarea sa, nu se afla în stare de beție completă.

Vz. TS., sp.d. 2982 din 1974, CD., p. 335.

33. Întrucît inculpatul știa că prin consumarea de alcool, în starea de boală în care se găsea îl punea într-o stare agresivă, iar consumarea de alcool fiind voluntară, el nu poate invoca circumstanța atenuatnă, răspunderea lui penală fiind legitimată de existența acțiunii „libere în cauza ei".

Vz. TS., sp.d. 1640 din 1976, R.2, p. 39.

34. Hotărîrea instanței este criticabilă tocmai pentru că, față de dispoziția din art. 49 al. 2 Cp. nu arată ce semnificație atribuie stării de beție.

Vz. TS. sp.d., d. 58 din 1973, R.1, p. 56.

Scanned with OKEN Scanner

35. Întrucît la data săvîrşirii infracţiunii (care este data săvîrşirii faptei şi nu aceea a producerii rezultatului — Vz. TS. d.î. 1 din 1987, CD., p. 12 — minorul nu împlinise vîrsta de 14 ani, el nu poate răspunde penal (art. 150 raportat la art. 99 al. 1 Cp.).

Vz. TS., d.î. nr. 9 din 1972, CD. p. 55.

36. Hotărîrea este criticabilă deoarece faţă de minorii care nu răspund penal nu pot fi luate măsuri de siguranţă, ci numai măsuri de ocrotire prevăzute în Legea 3 din 1970 privind ocrotirea unor categorii de minori.

Vz. TS., sp. d. 636 din 1972, CD., p. 321.

37. Soluţia este netemeinică şi nelegală deoarece nu se bazează pe probe suficiente privind vinovăţia inculpatei care a putut acţiona din eroare, bazîndu-se în întocmirea actului pe date ireale datorită confuziei cu privire la locul de muncă al persoanei în cauză. Eroarea de fapt (art. 51 Cp.) avea ca urmare inexistenţa infracţiunii de fals intelectual, care nu poate fi comisă decît cu intenţie.

Vz. TS., sp.d. 311 din 1975, CD., p. 397.

38. Recursul urma să fie admis şi inculpatul achitat pentru infracţiunea de ultraj care nu este posibilă decît atunci cînd făptuitorul cunoaşte calitatea de funcţionar care exercită autoritatea în persoana subiectului pasiv. Necunoaşterea acestui element esenţial al infracţiunii conduce la inexistenţa acesteia.

Vz. Tj. Mureş, dp. 48 din 1970, RRD. 6, 1970, p. 166.

39. Inculpatul T.N. urma să fie achitat deoarece s-a aflat în eroare cu privire la caracterul faptei săvîrşite.

Vz. Tj. Constanţa, dp. 366 din 1969 citată de V. Papadopol în RRD. 3, 1971, p. 44.

40. Recursul procuraturii nu este întemeiat deoarece necunoaşterea unor prevederi legale extrapenale (Instrucţiunile 103 din 1970 ale M.S.) constituie o eroare de fapt de natură să înlăture caracterul penal al faptei de traffic de stupefiante. Eroarea purtînd asupra caracterului de substanţe stupefiante, implicit asupra Instrucţiunilor care cuprind lista produselor şi substanţelor stupefiante, deci asupra unor împrejurări de care depindea caracterul penal al faptei, în mod corect s-a constatat că fapta comisă nu are caracter penal.

Vz. Tj. Constanţa, dp. 1625 din 1970, RRD. 3, 1972, p. 149, cu note Elena Nicolae şi Ştefan Daneş.

41. Recursul inculpatului era întemeiat deoarece beneficiază de prevederile din art. 51 Cp. şi acela care, ripostînd la provocarea unei persoane, loveşte din eroare o altă persoană, inculpatul urmînd să răspundă în acest caz, tot în condiţiile provocării. În speţă erau deci incidente dispoziţiile din art. 73 lit. b şi 76 Cp.

TS sp. d. 522 din 1978, CD., p. 345.

42. Recursul inculpatului nu era întemeiat şi urma să fie respins deoarece legea apără viaţa oricărei persoane astfel că făptuitorul care loveşte din eroare o altă persoană răspunde pentru săvîrşirea faptei în aceleaşi condiţii ca şi cînd ar fi ucis persoana vizată.

Vz. TS., sp.d. 100 din 1980, CD., p. 278.

43. Fapta inculpatului constituie infracțiunea de omor calificat prevăzută în art. 175 lit. a, b și e Cp. Agravanta de la litera b se menține chiar dacă rezultatul faptei s-a produs asupra altei persoane. Faptele săvîrșite de mătușa inculpatei și de vecina acesteia, fiind săvîrșite din eroare, nu pot constitui infracțiuni (art. 51 al. 1 Cp.)

Vz. TS., sp.d. 1721 din 1981, RRD. 4, 1982, p. 70 și CD., p. 293.

44. Apărarea inculpatului putea fi primită nu pe temeiul invocat de el, ci pe acela al erorii de fapt, deoarece făptuitorul, necunoscînd dispozițiile Codului familiei, s-a aflat în eroare de drept extrapenal, echivalentă erorii de fapt, astfel încît vinovăția sa, în săvîrșirea faptei, era înlăturată (art. 51 al. 1 Cp.).

Vz. Tj. Bacău, dp. 662 din 1979, RRD. 7, 1980, p. 55.

45. Hotărîrea nu era temeinică și legală, întrucît făptuitorul nu se afla în eroare, ci cel mult în dubiu (îndoială) cu privire la veniturile soției, îndoială care nu este echivalentă cu eroarea. Săvîrșind fapta, inculpatul a prevăzut și acceptat rezultatul păgubitor pentru avutul obștesc și de aceea fapta sa constituie infracțiune, așa cum a hotărît prima instanță.

Vz. TS. sp. d. 361 din 1972, CD., p. 302.

46. Fapta inculpatului constituia infracțiunea de vătămare corporală din culpă (art. 184 al. 2 Cp.), deoarece deși nu a prevăzut, el trebuia și putea să prevadă că s-ar putea să tragă asupra unei persoane. Neverificînd dacă era sau nu vorba despre o persoană, făptuitorul s-a aflat în culpă și de aceea eroarea fiind rezultatul culpei, nu înlătură caracterul penal al faptei.

Vz. TS., sp.d. 313 din 1978, p R. 2, p. 400.

47. Apărarea inculpatului nu putea fi primită deoarece necunoașterea sau cunoașterea greșită a legii penale nu înlătură caracterul penal al faptei (art. 51 al. 4 Cp.). Chiar dacă inculpatul n-a semnat instructajul făcut asupra respectării prevederilor Decretului 400 din 1981, el nu poate invoca eroare de drept.

Vz. Tj. Caraș-Severin, dp. 289 din 1985, RRD. 1, 1986, p. 75.

BIBLIOGRAFIE: 1. CONSTANTIN MITRACHE, *Considerații privind legitima apărare*. Articol în Analele Universității București, Științe juridice, 1969, nr. 1 p. 91—100; 2. LUDOVIC BIRO, *Considerații referitoare la depășirea limitelor legitimei apărări*. Articol în RRD-3, 1970, p. 110—114; 3. DORIN CLOCOTICI, *Unele probleme privind legitima apărare*. Articol în RRD, 2, 1978, p. 3637; 4. *Furt în paguba avutului obștesc. Ultraj. Concurs real de infracțiuni. Tîlhărie în paguba avutului obștesc. Elemente de diferențiere. Vătămare corporală gravă. Legitima apărare*. Tj. Dolj, dp. 947 din 1980, RRD. 8, 1981, p. 52 cu note: I. SEVER CIOCOIU, p. 53—55; II. VASILE PĂTULEA, p. 55—57; 5. *Fals în înscrisuri oficiale. Săvîrșirea faptei de teama unor maltratări. Inexistența constrîngerii morale*. J. Tg. Mureș, stp. 2427 din 1970, RRD. 9, 1972 p. 145. Cu note: I. IONEL MUREȘAN, p. 146—148 și II. VASILE PAPADOPOL, p. 148—152; 6. *Despăgubiri. Răspundere civilă pentru fapta altuia. Lipsa culpei prepusului*. T.j. Dolj, dp. 1973 din 1971, RRD. 4, 1973, p. 159. Cu notă NICOLAE I. SCHIOPU și V. BĂLĂNESCU, p. 161—162; 7. *Necunoașterea unui act normativ extrapenal. Trafic de stupefiante*. Tj. Constanța, dp. 1625 din 1970, RRD. 3, 1972, p. 149. Note: ELENA NICOLAE, p. 151—152 și ȘTEFAN DANEȘ, p. 152—154; 8. VASILE PAPADOPOL, *Examen teoretic al practicii Tribunalului Suprem în materia dreptului penal, partea generală*. Articol în RRD. 12, 1972, p. 113—131; 9. *Furt în paguba avutului obștesc. Infracțiune continuată. Eroare de fapt*. Tj. Iași, dp. 194 din 1965, J.N. 1966 4, p. 158, Notă C. BULAI și ION GHEORGHIU p. 160—165; 10. *Circulație pe drumurile publice. Părăsirea locului accidentului. Eroare de fapt, asupra săvîrșirii infracțiunii. Înlăturarea caracterului penal al faptei*. Procuratura locală Caracal, Ord. 372 din 1982, RRD. 2, 1984, p. 97. Note: I. IOAN PETRU CERNAT, p. 97—98 și II. GEORGE ANTONIU p. 98—100.

Scanned with OKEN Scanner

TITLUL III

Pedepsele

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

(art. 52)

CAPITOLUL II

CATEGORIILE ȘI LIMITELE GENERALE ALE PEDEPSELOR

(art. 53—55)

Soluțiile problemelor:

1. Soluția este nelegală deoarece aplicînd un spor de 7 ani la pedeapsa de 20 ani, instanța a depășit limita generală a pedepsei închisorii, ceea ce legea interzice. De asemenea, soluția este nelegală și în ce privește aplicarea pedepsei complementare a interzicerii unor drepturi, deoarece încălcînd dispoziția din art. 64 al. 1 Cp., instanța a interzis condamnatului exercițiul tuturor drepturilor prevăzute în textul de lege menționat.

Vz. TS., sp.d. 53 din 1980, CD., p. 240.

2. Condamnatul urma să execute numai pedeapsa de 25 ani închisoare, deoarece prin adăugarea pedepsei pentru evadare s-ar fi depășit maximul general al închisorii, ceea ce legea nu permite.

Vz. TS., sp. d. 1224 din 1975, CD., p. 394.

3. Soluția este nelegală deoarece condamnatul a fost obligat să execute o pedeapsă cu închisoarea care depășea maximul general al acesteia.

Vz. TS., sp.d. 19 din 1976, p. 281.

BIBLIOGRAFIE: 1. GEORGE ANTONIU, *Sancțiunea penală, concept și orientări*, RRD. nr. 10, 1981, p. 3—10; 2. GEORGE ANTONIU, *Pedepsele neprivative de libertate și rolul lor în politica penală a statului român*. SCj. nr. 3, 1973, p. 399—409; 3. MARIA ZOLYNEAK, *Privire asupra perfecționării sistemului de sancționare în dreptul penal. Evoluție și perspective*. Analele Științifice ale Universității „Al. I. Cuza" din Iași (serie nouă), Secț. III, d. Științe juridice, Tome XXV, anul 1979, p. 63—74; 4. L. KUBICKI, J. WOJCICCHOWSKA, *Pedcapsa restrictivă de libertate în sistemul de măsuri penale ale Republici Populare Polone (Principiile și practica aplicării acestor dispoziții)*, SCj. nr. 2, 1979, p. 179—185.

CAPITOLUL III

PEDEPSELE PRINCIPALE

Secțiunea I

ÎNCHISOAREA

(art. 56—62)

Soluțiile problemelor:

1. Contestația condamnatului nu era întemeiată deoarece hotărîrea de condamnare la pedeapsa din a cărei executare el fusese liberat condiționat a fost desființată și odată cu aceasta a dispărut suportul hotă-

Scanned with OKEN Scanner

rîrii prin care s-a acordat liberarea condiționată. În raport cu pedeapsa aplicată prin noua hotărîre, condamnatul va putea fi liberat condiționat, dacă îndeplinește condițiile cerute de lege în raport cu noua situație.

V. Tj. Botoșani, stp. 58 din 1970, RRD. 1, 1974, p. 22.

2. Soluția este nelegală deoarece măsura liberării condiționate se poate lua numai față de condamnații la pedeapsa închisorii, și nu cu privire la minorii trimiși într-o SSMR. Față de aceștia nu s-ar putea lua decît măsura încetării condiționate a măsurii educative, în baza dispozițiilor din art. 4 al D. nr. 218/1977, introduse prin D. nr. 64/1981.

Vz. Tm. București, S. I p., d. nr. 487 din 26 sept. 1990, în Dreptul nr. 1/1991, p. 64, cu notă Corneliu Turianu.

3. Dacă pedeapsa a fost redusă ca urmare a grațierii, condamnatul poate solicita liberarea condiționată chiar înainte de împlinirea termenului fixat de instanță pentru reînnoirea cererii.

Vz. Onești, stp. 628 din 1974, RRD. 2, 1975, p. 53.

4. Hotărîrea instanței este greșită fiindcă s-a dispus scăderea din pedeapsa stabilită nu numai a duratei arestării preventive (49 zile) așa cum ar fi fost corect, dar și a unei părți din durata pedepsei care ar fi putut fi considerată ca executată pe baza muncii prestate. Această durată ar putea fi luată în calcul numai în soluționarea unei cereri de liberare condiționată, la calcularea fracțiunii de pedeapsa pe care condamnatul trebuia să o execute, potrivit legii.

Vz. TS. sm. d. 186 din 1969, CD. p. 309.

5. Condamnatul are dreptul la liberare condiționată, dacă îndeplinește condițiile legale. Comportarea sa anterioară necorespunzătoare, care i-a atras revocarea obligării la muncă corecțională nu poate constitui un impediment la liberare condiționată dacă condamnatul a dovedit că s-a îndreptat în timpul executării pedepsei în locul de deținere.

Vz. Tj. Dolj, dp. 152 din 1981, R. 3, p. 181.

6. Soluția este discutabilă fiindcă pot exista excepții de la regula la care se referă instanța în speță. Deși aflat în stare de libertate, condamnatul poate face dovada că îndeplinește condițiile legale pentru a fi liberat condiționat (de ex. după ce a executat efectiv fracțiunea de pedeapsă cerută de lege, condamnatul a obținut o întrerupere a executării pedepsei).

Vz. Tj. Constanța, dp. 33 din 1978, RRD. 12, 1978, p. 54.

7. Instanța de recurs urma să admită cererea condamnatului și să dispună liberarea condiționată a acestuia, în urma verificării condițiilor cerute de lege.

Vz. Tj. Timiș, dp. 1630 din 1971, RRD. 1, 1974, p. 144.

8. Soluția nu este corectă, deoarece legea nu prevede, pentru admiterea cererii sau propunerii de liberare condiționată, cerința ca cel condamnat să se afle efectiv deținut, în executarea pedepsei, în momentul formulării sau soluționării cererii de liberare condiționată. În speță, fiind îndeplinite condițiile prevăzute în art. 59 Cp, cererea de liberare condiționată trebuia să fie admisă.

Vz. Tm. București, S. I, p., d. nr. 561 din 19 oct. 1990, în Dreptul, nr. 9/1991, p. 80, cu notă Corneliu Turianu.

Scanned with OKEN Scanner

9. Datele menţionate dovedesc că condamnatul nu a dat dovezi temeinice de îndreptare şi deci nu îndreptăţea măsura liberării condiţionate, chiar dacă executase fracţiunile de pedeapsă prevăzute de lege. În aceste condiţii, hotărîrea instanţei apare ca netemeinică.

Vz. TS. sp. d. 170 din 1985, CD. p. 259.

10. Instanţa urma să respingă cererea de liberare condiţionată. Fiind însă vorba de neîndeplinirea condiţiei privitoare la executarea fracţiunii de pedeapsă cerută de lege, instanţa nu are obligaţia să fixeze un nou termen pentru reînnoirea cererii aceasta putînd fi introdusă oricînd după executarea fracţiunii de pedeapsă respective (art. 59 Cp., art. 450 Cpp.).

Vz. Tj. Timiş, dp. 30 din 1974, RRD 5, 1974, p. 77.

11. Instanţa de recurs, constatînd că se executase fracţiunea de pedeapsă cerută de lege şi că şi celelalte condiţii sînt îndeplinite, urma să admită cererea şi să dispună liberarea condiţionată a petiţionarului, deoarece condiţia privind executarea unei fracţiuni de pedeapsă era totuşi îndeplinită. Desigur nu se poate reproşa primei instanţe respingerea cererii, de vreme ce condiţia nu era îndeplinită, însă ar fi un formalism excesiv dacă s-ar respinge recursul condamnatului.

Vz. Tj. Prahova, dp. 785 din 1972, RRD, 2, cit. de Gh. Mărgărit, 1981, p. 32.

12. Instanţa urma să admită recursul procurorului şi să caseze hotărirea primei instanţe fixînd un nou termen de reînnoirea cererii de liberare condiţionată, deoarece comportarea condamnatului, chiar după pronunţarea hotărîrii de liberare condiţionată, s-a dovedit incompatibilă cu măsura liberării, care presupune îndreptarea condamnatului.

Vz. Tj. Braşov, dp. 643 din 1979, RRD. nr. 11, 1980, p. 66.

13. Instanţa urma să respingă recursul condamnatului şi pe baza comunicării privind comportarea necorespunzătoare a acestuia.

Tj. Braşov, dp. 453 din 1970, RRD. 12, 1970, p. 160.

14. Soluţia instanţei este criticabilă deoarece fracţiunile de pedeapsă cerute de lege pentru a fi executate în vederea liberării condiţionate, au fost stabilite de lege în conformitate cu politica penală a statului. Dar îndeplinirea condiţiilor nu conduce în mod obligatoriu la admiterea cererii de liberare condiţionată dacă instanţa nu este convinsă că cel în cauză a dat dovezi temeinice de îndreptare. De aceea, în speţă, propunerea de liberare condiţionată poate fi, eventual, respinsă pe acest temei, iar nu cu motivarea că fracţiunea de pedeapsă executată de condamnat a fost prea scurtă.

V. Tm. Bucureşti, S. II-a p., d. 361, din 1980, RRD. 3, 1981 p. 52.

15. Sentinţa este netemeinică deoarece pentru acordarea liberării condiţionate se cere îndeplinirea condiţiilor prevăzute de lege, inclusiv buna conduită a condamnatului, antecedentele penale ale acestuia nefiind un motiv, prin el însuşi, pentru respingerea propunerii sau cererii de liberare condiţionată.

V. TS. sp.d. 5996 din 1970, CD. p. 301.

16. Respingerea propunerii de liberare condiţionată era nelegală şi netemeinică, deoarece gravitatea faptei a fost avută în vedere de legiuitor la stabilirea fracţiunii de pedeapsă ce trebuie executată în vederea

Scanned with OKEN Scanner

liberării condiționate și deci nu poate constitui un impediment în calea acesteia.

V. TS., sp.d. 4975 din 1969, CD., p. 301.

17. Chiar dacă ar constata că sînt îndeplinite exigențele maxime prevăzute în art. 59 Cp., instanța nu este obligată să admită cererea sau propunerea de liberare condiționată, dacă constată în același timp că condamnatul nu a dat totuși temeinice dovezi de îndreptare, fie și din cauza antecedentelor sale penale. În aceste condiții, recursul procuraturii poate fi admis și respinsă cererea de liberare condiționată.

Vz. Tj. Brașov, dp. 183 din 1971, RRD. 11, 1972, p. 153.

18. Sentința era netemeinică și nelegală deoarece instanța nu s-a preocupat să cunoască motivul neîndeplinirii normelor de lucru, capacitatea de muncă redusă, comoditatea, executarea unor lucrări dificile, nefolosirea integrală a timpului de lucru etc. Neîndeplinirea normei, prin ea însăși, nu constituie impedimentul în admiterea cererii de liberare condiționată, dacă celelalte condiții sînt îndeplinite.

V. Jj. Bacău, stp. 3001 din 1970, RRD. 11, 1971, p. 94.

19. Soluția de respingere a propunerii de liberare condiționată nu era corectă deoarece infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor obștești, chiar atunci cînd a avut ca urmare producerea unei pagube avutului obștesc, nu este o infracțiune contra avutului obștesc și deci nu erau aplicabile dispozițiile din art. 60 Cp. Numai dacă această infracțiune s-ar fi săvîrșit în condițiile din art. 248 al. 2 Cp., adică dacă ar fi produs o pagubă importantă economiei naționale, ar fi fost incidente dispozițiile menționate.

V. Tj. Brașov, dp. 366 din 1969, RRD. 7, 1969, p. 170.

20. Cererea de liberare condiționată era admisibilă. Întrucît pedepsele aplicate condamnatului sînt supuse unor regimuri diferite în ce privește fracțiunea de pedeapsă ce urmează să fie efectiv executată; instanța va calcula diferit fracțiunile de pedeapsă ce urmează a fi executate, pedeapsa cu regim comun de 5 ani, adică cea de 4 ani plus sporul de 1 an care i s-a adăugat conform dispozițiilor din art. 59 Cp. și pedeapsa de 3 ani conform dispozițiilor din art. 60 Cp., putînd dispune liberarea condiționată numai după executarea fracțiunii celei mai mari.

V. TS. d.î. 6 din 1970, CD. p. 54.

21. Descoperirea ulterioară unei infracțiuni concurente cu cea pentru care s-a aplicat pedeapsa, din a cărei executare condamnatul a fost liberat condiționat, nu atrage revocarea liberării condiționate. Judecînd noua infracțiune, instanța ar putea să aplice o pedeapsă rezultantă mai mare decît cea inițială. Aceasta va duce la desființarea hotărîrii de liberare condiționată și la reexaminarea vocației condamnatului la liberare condiționată în raport cu noua situație. Condamnatul ar putea fi obligat să execute efectiv încă o parte din pedeapsă pînă la împlinirea fracțiunii cerută de lege.

Vz. Tj. Timiș, dp. 1244 din 1970, RRD. 10, 1971, p. 155.

22. Întrucît liberatul condiționat se consideră virtual în executarea pedepsei pînă la împlinirea duratei acesteia, Decretul nr. 331 din 1977 nu era aplicabil, dispozițiile sale vizînd numai persoanele care executaseră pedepsele ori acestea fuseseră grațiate pînă la data adoptării lui.

Vz. Tj. Constanța, dp. 1229 din 1982, RRD. 6, 1983, p. 62.

Scanned with OKEN Scanner

23. Revocarea liberării condiționate nu mai este posibilă dacă răspunderea penală și executarea pedepsei aplicate a fost înlăturată ca urmare a amnistiei.

Ts. Sp. d. 607 din 1971, R. 1, p. 264.

24. Recursul extraordinar era întemeiat, deoarece noua infracțiune s-a comis după împlinirea duratei pedepsei din a cărei executare infractorul fusese liberat condiționat, astfel că revocarea liberării condiționate nu mai era posibilă.

Vz. TS. sp., d. 1544 din 1983, CD. p. 193.

25. Potrivit deciziei de îndrumare a Plenului Tribunalului Suprem nr. 1 din 1987 (CD, p. 2) dacă pînă la împlinirea duratei pedepsei sînt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii continue, cum este și infracțiunea de abandon de familie, revocarea liberării condiționate este posibilă.

Vz. Tj. Bihor, dp. 52 din 1980, RRD. 5, 1982, p. 49.

26. Împlinirea duratei pedepsei se socotește în raport cu pedeapsa redusă în urma grațiirii și nu în raport cu pedeapsa inițială pronunțată de instanță. Soluția se referă la grațierea necondiționată, deoarece dacă grațierea ar fi condiționată, odată cu revocarea ei renaște, implicit, cuantumul vechi, nemodificat al pedepsei.

Vz. Tj. Timiș, dp. 414 din 1972, RRD. 12, 1972, p. 162.

27. Soluția este corectă, deoarece pedeapsa fiind grațiată integral, chiar condiționat, cererea de liberare condiționată este fără obiect.

TS sp. d. 1068 din 1982, RRD. 5, 1983, p. 76.

28. Soluția este criticabilă deoarece dispozițiile din art. 61 Cp. privitoare la contopirea pedepselor sînt incidente numai în cazul revocării liberării condiționate. Dacă se menține liberarea condiționată, pedeapsa aplicată pentru infracțiunea ulterioară se execută separat.

Vz. Tj. Brașov, dp. 841 din 1974, RRD. nr. 1, 1976, p. 52.

29. Dacă restul rămas neexecutat din pedeapsa anterioară s-a contopit cu altă pedeapsă, aceasta se consideră executat odată cu executarea pedepsei rezultante, cu care formează un întreg. În speță, întrucît pedeapsa rezultantă nu era csnsiderată ca executată, noua infracțiune a fost săvîrșită în stare de recidivă postcondamnatorie și nu postexecutorie.

Vz, TS. sp. d. 742 din 1985, CD. p. 249.

30. Recursul inculpatului nu este întemeiat deoarece sporurile de pedeapsă au fost aplicate în situații diferite și în cadrul a două instituții deosebite.

Vz, TS., sp. d. 2456 din 1973, CD. p. 359.

31. Pedeapsa aplicată era nelegală deoarece prin adăugarea sporului de 2 ani s-a depășit totalul pedepselor contopite, încălcîndu-se dispozițiile din art. 34 al. 3 Cp.

Vz. TS, sp. d. 288 din 1986, CD. p. 233.

32. Revocarea liberării condiționate era obligatorie, deoarece condamnatul a săvîrșit în perioada liberării condiționate o infracțiune contra avutului obștesc.

Vz. Tj. Timiș, dp. 953 din 1982, RRD. 3, 1983, p. 75.

Scanned with OKEN Scanner

33. Soluția este netemeinică și nelegală deoarece soluționarea cererii ori propunerii de liberare condiționată nu este posibilă fără examinarea procesului verbal întocmit de comisia de propuneri de la locul de deținere al condamnatului.

Vz. TS, sp.d. 777 din 1972, CD., p. 304.

34. Recursul extraordinar era întemeiat și trebuia să fie admis. Trebuie menționat că ulterior acestor hotărîri, prin Legea nr. 6 din 1973 a fost introdusă dispoziția din art. 62 al. ultim Cp. care prevede că dacă înainte de începerea executării pedepsei într-o unitate militară disciplinară, condamnatul a fost trecut în rezervă, pedeapsa se execută într-un loc de deținere.

TS. c. 7, d. 1 din 1971, CD. p. 261.

35. Recursul extraordinar era întemeiat și urma să fie admis, deoarece pe de o parte calificarea faptei nu era aceea de dezertare, ci de neprezentare la încorporare sau concentrare (art. 354 al. 2 Cp.), fapta săvîrșită de un civil tocmai în scopul de a se sustrage de la serviciul militar.

V. TS. sm. d. 36 din 1981, CD. p. 314.

36. Recursul extraordinar era întemeiat și urma să fie admis, impunîndu-se executarea pedepsei într-un loc de deținere.

TS, sm. d. 92 din 1976, CD., p. 488.

37. Soluția instanței era greșită deoarece pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare provenea din contopirea unui rest rămas neexecutat dintr-o pedeapsă de 3 ani închisoare, din executarea căreia condamnatul fusese liberat condiționat, pedeapsă ce nu putea fi executată, nici parțial, în condițiile art. 62 Cp.

Vz. TS., cm. d. 128 din 1971, CD., p. 263.

38. Aplicarea art. 62 Cp. nu se poate face dacă inculpatul a terminat stagiul militar.

TS., c 7, d. 17 din 1970, RRD. 6, 1971, p. 140.

39. Starea de recidivă a fost greșit reținută deoarece executînd pedeapsa anterioară într-o unitate militară disciplinară, inculpatul fusese reabilitat de drept pentru acea condamnare, care nu mai putea constitui primul termen al recidivei.

TS., sp. d. 1259 din 1962, CD., p. 222.

40. Condamnatul militar, liberat condiționat după ce a devenit inapt serviciului militar, va fi reabilitat de drept la împlinirea duratei pedepsei.

Tj. Timiș, dp. 352 din 1977, RRD. 4, 1978, p. 67.

41. Condamnatul care a devenit militar în termen poate executa pedeapsa într-o unitate militară disciplinară, înlocuirea executării dispunîndu-se de Tribunalul militar de mare unitate, la sesizarea comandantului unității militare la care se găsește condamnatul.

TS. sp. d. 1678 din 1980, R. 3, p. 173.

BIBLIOGRAFIE: 1. IOAN HIDEGKUTI, notă la stp. 841 din 1969 a j. Alba Iulia RRD. 8, 1969, p. 171; 2. TEODOR VASILIU, *Unele aspecte din practica judiciară privind liberarea condiționată și amînarea executării pedepsei închisorii*, RRD. 6, 1970, p. 3—12; 3. I.U-

Scanned with OKEN Scanner

DOVIC BIRO, *Starea de recidivă în cazul infracțiunilor săvîrșite în timpul liberării condiționate*, RRD. 2, 1971, p. 99—102; 4. DRAGOȘ COJOCARU, *Probleme din practica judiciară a instanțelor militare*, RRD. 7, 1971, p. 98—104; 5. PETRE BACIU, notă la dp. 963 din 1970 a Tj. Sibiu, în RRD. 8, 1971, p. 141—145; 6. I. LEONIDA PASTOR, II. D. V. MIHĂESCU, note la dp. 1244 din 1970 a Tj. Timiș, RRD. 10, 1971, p. 155—162; 7. AUGUSTIN UNGUREANU, *Probleme ivite în practica instanțelor din județul Buzău în materia liberării condiționate*, RRD. 11, 1971, p. 94—99; 8. GHEORGHE MĂRGĂRIT, *Probleme procesuale în materia liberării condiționate*, RRD. 2, 1972, p. 103—107; 9. VICTORIA CUCU și GHEORGHE CUCU, notă la stp. 2553 din 1970, RRD. 2, 1972, p. 158—162. 10. ION STOENESCU, MAIN SÎRBU, *Calcularea restului de pedeapcă în cazul revocării liberării condiționate*, RRD. 7, 1972, p. 91—94; 11. I. CONSTANTIN FINICHIU, II. DUMITRU VALERIU MIHĂESCU, note la dp. 183 din 1971, a Tj. Brașov, RRD. 11, 1972, p. 152—157; 12. GR. G. THEODORU. *La libération conditionnele en droit pénal roumain*, în Analele științifice ale Universității „Al. I. Cuza" din Iași (serie nouă) secțiunea III, d. științe juridice, 1973, p. 27—42. 13. ADRIANA MOISESCU, notă la dp. 1630 din 1971 a Tj. Timiș, în RRD. 1 1974, p. 146—148; 14. CONSTANTIN LUNGU, *Consecințele asupra liberării condiționate a descoperirii unor acte care intră în conținutul aceleiași infracțiuni*, în RRD 9, 1974, p. 22—26; 15. AUGUSTIN UNGUREANU, notă la stp. 628 din 1974, a J. Onești, RRD. 2, 1975, p. 53—56; 16. LUDOVIC BIRO, *Aplicabilitatea grațierii pedepsei în perioada liberării condiționate*, RRD, 8, 1975, p. 25—29; 17. GEZA KOVACS, notă la dp. 339 din 1974, RRD. 8, 1975, p. 59—62; 18. DORU PAVEL, notă la dp. 841 din 1974, a Tj. Brașov, RRD. 1, 1976, p. 52—56; 19. DESZO HAJDU, II. DORU PAVEL, *Aplicarea grațierii condiționate intervenită înainte de rezolvarea cererii de liberare condiționată*, articole în RRD. 3, 1977, p. 34—35; și 35—38; 20. M. ZOLYNEAK, *Unele aspecte teoretice și practice ale liberării condiționate*, Analele Universității „Al. I. Cuza" Iași, științe juridice, 1977; 21. IULIAN POENARU, notă la dp. 33 din 1978 a Tj. Constanța, RRD. 12, 1978, p. 54—55; 22. I. AUREL OLTEANU II. NICOLAE PLEȘAN, note la dp. 590 din 1977, RRD. 6, 1979, p. 37—41; 23. I. GH. MĂRGĂRIT, II. NICOLAE IONESCU și DORIN CIUNCAN, Cîteva probleme legate de soluționarea recursului în materia liberării condiționate articole în RRD. 2, 1981, p. 32—36; 24. I. CRISTINA TURIANU și CORNELIU TURIANU, II. NICOLAE IONESCU și DORIN CIUNCAN, note la dp. 361 din 1980, s. II. p. a T.m. București, RRD. 3, 1981, p. 53—56; 25. I. LADISLAU MARGOCSY, II. VASILE PAPADOPOL, note la dp. 529 din 1980, RRD. 5, 1982, p. 49—56; 26. CONSTANTIN MITRACHE, *Considerații privind liberarea condiționată*, AUB, drept, 1982, p. 81—88; 27. I. VASILE TIMOFTE II. DORU PAVEL, note la stp. 9 din 1982 a Jud. Suceava, RRD. 10, 1982, p. 49—53; 28. MARIA PĂCURARU notă la dp. 941 din 1983 a Tj. Hunedoara, RRD. 5, 1985, p. 60—62; 29. LADISLAU MARGOCSY, *Aspecte ale aplicării grațierii condiționate intervenite după acordarea liberării condiționate, în cazul unor infracțiuni succesive*, RRD. 6, 1985, p. 23—27; 30. ILIE A. ILIE, *Din nou despre posibilitatea aplicării grațierii condiționate*, RRD. 1 1987, p. 33—41; 31. I. GEZA LACKZKO DAVID, II. GEORGE ANTONIU, *Unele aspecte teoretice și practice în legătură cu termenul de reînnoire a cererii condamnatului în materia liberării condiționate*, articole în RRD. 2, 1987, p. 40—45; 32. I. AUGUSTIN UNGUREANU II. DORIN CIUNCAN, *Soluțiile ce pot fi adoptate în cadrul reexaminării situației condamnatului ca urmare a modificării pedepsei după aminarea propunerii sau respingerea cererii de liberare condiționată*, articole în RRD, 7, 1987, p. 37—42; 33. I. OCTAVIAN RĂDULESCU, II. VASILE SOPON, note la dp. 2079 din 1987 a S.I.p., T.m. București RRD. 10, 1988, p. 58—61.

Secțiunea a II-a

AMENDA

(art. 63—63[1])

Soluțiile problemelor:

1. Aplicarea amenzii penale de 1 500 lei, deci sub limita specială de 3 000 lei este legală numai dacă în cauză există circumstanțe atenuante.

Vz. Tj. Timiș, dp. 30 din 1979, R. 2, p. 22.

2. Soluția instanței de recurs este netemeinică și nelegală deoarece pedeapsa aplicată, 8 000 lei amendă, depășea maximul special al acestei pedepse, fără să existe temei legal pentru aceasta.

Vz. C.S.J., sp. d. 1695 din 11 dec. 1990, Dreptul, nr. 9/1991, p. 85.

Scanned with OKEN Scanner

3. Amenda aplicată nu era legală, deoarece, în lipsa unor circumstanțe atenuante, pedeapsa nu putea fi coborîtă sub minimul special de 2 000 lei.

TS, sp. d. 636 din 1983, CD. p. 195.

4. Recursul extraordinar nu era întemeiat deoarece amenda se fixase în raport cu criteriile generale de individualizare a pedepsei și nu în funcție de posibilitățile de plată ale inculpatului. De această situație se va ține seama la executarea amenzii penale.

V. TS., sm. d. 77 din 1985, CD. p. 255.

5. Instanța urma să respingă cererea de înlocuire a pedepsei amenzii cu închisoarea, deoarece nu exista, în cauză, sustragere cu rea-credință de la plata amenzii.

V. TS. sp., d. 1672 din 1977, R. 2, p. 222.

6. Întrucît neplata amenzii nu se datora relei credințe a condamnatului, instanța urma să respingă cererea de înlocuire a pedepsei amenzii cu închisoarea.

Tj. Timiș, dp. 995 din 1980, RRD. 12, 1981, p. 109.

7. În speță, nu există o neplată cu rea-credință a amenzii, astfel încît nu se poate dispune înlocuirea pedepsei amenzii cu închisoarea.

V. Tj. Suceava, dp. 26 din 1981, RRD. 5, 1981, p. 68.

8. În speță nu este posibilă înlocuirea pedepsei amenzii cu închisoare, deoarece instanța nu a avut alternativă la aplicarea amenzii și deci lipsesc limitele de referință în raport cu care ar urma să se stabilească pedeapsa înlocuitoare a amenzii neplătite.

TS. dî., 9 din 1973, CD. p. 58.

9. Nu se poate aplica închisoarea de 6 luni, ca pedeapsă înlocuitoare, dacă minimul special al pedepsei este de 3 luni închisoare, iar amenda a fost stabilită sub minimul special ca urmare a aplicării circumstanțelor atenuante. Dacă amenda a fost aplicată sub limita minimă, închisoarea va trebui, de asemenea, să fie fixată spre minim, dacă a fost aplicată sub minimul special, ca efect al circumstanțelor atenuante, la fel trebuie stabilită și închisoarea.

Tj. Hunedoara, dp. 140 din 1984, RRD. 11, 1984, p. 73.

10. Sentința este netemeinică și nelegală, deoarece, în cadrul aplicării art. 63[1] Cp., instanța nu reexaminează faptele și nici nu reindividualizează pedeapsa aplicată inițial, ci este obligată să procedeze la înlocuirea amenzii în limitele arătate în text, obligînd pe condamnat să execute efectiv pedeapsa închisorii. Posibilitatea suspendării executării acestei pedepse nefiind prevăzută de lege, este exclusă o atare situație.

TS. sp., d. 2682 din 1983, CD. p. 196.

11. Soluția este discutabilă. Așa cum nu se poate dispune suspendarea executării pedepsei închisorii care a înlocuit amenda, din aceleași motive nu se poate dispune executarea acesteia prin muncă. Nu se face o reindividualizare, ci se înlocuiește pedeapsa amenzii cu închisoarea.

V. Tj. Timiș, dp. 56 din 1981, RRD. 12, 1981, p. 109.

Scanned with OKEN Scanner

12. Hotărîrea este nelegală deoarece nu exsită o dispoziție legală care să permită înlocuirea cu închisoarea a amenzii contravenționale.

Tj. Dolj, dp. 579 din 1983, RRD. 7, 1985, p. 58, cu note H. Diaconescu, V. Sopon.

BIBLIOGRAFIE: I. MARTINIAN VÎTCĂ, *Cu privire la termenul în care se poate introduce la instanța de executare a cererii de eșalonare a plății amenzii penale*, RRD. 2, 1981, ȘTEFAN BOCĂNEȚ, *Cu privire la posibilitatea instanței de a aplica pedeapsa închisorii cu obligarea la muncă corecțională, atunci cînd amenda este înlocuită cu închisoarea pentru neplata cu rea- credință a amenzii*, RRD. 1, 1981, p. 30—32.

CAPITOLUL IV

PEDEPSELE COMPLIMENTARE ȘI PEDEPSELE ACCESORII

Secțiunea I

PEDEPSELE COMPLIMENTARE

(art. 64—70 Cp.)

Soluțiile problemelor:

1. Pedeapsa interzicerii unor drepturi a fost nelegal aplicată deoarece instanța a interzis exercițiul tuturor drepturilor prevăzute în art. 64 Cp., deși textul prevede interzicerea unuia sau unora dintre acele drepturi.

V. TS., sp. d. 2219 din 1979, CD., p. 355.

2. Pedeapsa complementară nu era corect stabilită, de vreme ce instanța nu a prevăzut durata ei, încălcîndu-se principiul că pedepsele aplicate trebuie să fie absolut determinate, nu numai în natura, dar și în cuantumul sau durata lor. Astfel s-ar încălca principiul legalității pedepselor și altor sancțiuni de drept penal.

TS., sp.d. 1177 din 1973, R.1, p. 237.

3. În mod nejustificat instanța a dispus interzicerea dreptului de a exercita o funcție sau profesie, deoarece inculpatul nu s-a folosit de acestea în săvîrșirea infracțiunii.

TS., sp. d. 129 din 1978, CD. p. 340.

4. Interzicerea dreptului de a exercita profesia de medic era neîntemeiată, fapta nefiind săvîrșită nemijlocit prin folosire acestei profesii.

V. TS., sp. d. 1267 din 1979, CD. p. 360.

5. Hotărîrea este nelegală deoarece a omis să aplice inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi care, fiind prevăzută de lege pentru infracțiune și întrucît pedeapsa închisorii, aplicată în cauză, era mai mare de 2 ani, era obligatorie.

TS., sp. d. 48 din 1981, CD. p. 267.

6. Procedeul instanței este nelegal deoarece trebuia să aplice pedeapsa interzicerii unor drepturi pentru fiecare infracțiune în parte și în raport cu fiecare pedeapsă principală și nu în raport cu pedeapsa rezultantă.

T.m. București, S II-a p., d. 2297 din 1983, R. 3, p. 167.

7. Soluția instanței este corectă, chiar dacă ea nu-și motivează opțiunea pentru aplicarea pedepsei complimentare.

V. Tj. Brașov, dp. 501 din 1971, RRD. 4, 1972, p. 167.

Scanned with OKEN Scanner

8. Pedeapsa confiscării totale a averii fiind atașată pedepsei cu moartea, (în prezent detenţiunea pe viaţă), instanţa, care a optat pentru pedeapsa închisorii, nu putea dispune confiscarea totală, ci numai confiscarea parţială a averii.

TS. sp., d. 2356 din 1984, CD. p. 286.

9. Pedeapsa confiscării parţiale a averii fiind prevăzută de lege pentru infracţiunea săvîrșită, aplicarea ei este facultativă pentru instanţă, care o dispune numai dacă consideră necesar.

În speţă, dat fiind prejudiciul redus, și care a și fost recuperat, aplicarea ei nu apare ca necesară.

TS., sp.d. 1472 din 1969, CD. p. 299.

10. Pedeapsa confiscării parţiale a averii a fost greșit aplicată de instanţă, deoarece nu pot fi confiscate decît bunurile care se aflau în patrimoniul inculpatului la data săvîrșirii infracţiunii ori care au intrat în patrimoniul acestuia pînă la data rămînerii definitive a hotărîrii de condamnare. Nu intră în această categorie bunurile viitoare ale condamnatului.

TS., sp.d. 455 din 1983, CD., p. 197.

11. Soluţia este criticabilă, deoarece confiscarea unei cote din avere se dispune numai atunci cînd instanţa nu cunoaște bunurile condamnatului. În speţă, însă, acestea erau cunoscute și de aceea instanţa trebuia să determine exact bunurile care trebuiau confiscate.

TS. sp., d. 2151 din 1979, CD., p. 365.

12. Recursul extraordinar nu era întemeiat deoarece executarea pedepsei confiscării averii are loc numai în momentul preluării efective a bunurilor de către organele de stat. Dacă între timp apare o lege nouă care nu mai prevede pedeapsa confiscării averii, bunurile nepreluate nu mai sînt supuse confiscării.

TS., sp. d. 1441 din 1971, CD. p. 224.

13. Bunurile provenite din săvîrșirea infracţiunii nu fac parte din bunurile condamnatului și nu sînt susceptibile de confiscare ca pedeapsă complementară. În speţă, autoturismul obţinut cu bani sustraşi din gestiune, urma să servească la repararea pagubei pricinuite avutului obștesc, iar dacă nu, urma să fie confiscat ca măsură de siguranţă (art. 118 lit. d Cp.).

TS., sp. d. 1825 din 1979, CD. p. 362.

BIBLIOGRAFIE: 1. LUCIAN FĂTU, *Probleme de drept penal din practica Tribunalului judeţean Suceava*, RRD. 6, 1970, p. 121—130; 2. A. RUFFU, T. MĂCEȘANU, *Imprescriptibilitatea pedepsei complimentare a confiscării*, RRD. 8, 1970, p. 94—96; 3. MIRCEA MICU, notă la d. 1457 a S.I.p. a T.m. București, RRD. 8, 1970, p. 156—160; 4. MARIA COZMA, notă la dp. 961 din 1962 a Tj. Bihor, RRD. 11, 1970, p. 157—161.

Secţiunea a II-a

PEDEPSELE ACCESORII

(art. 71 Cp.)

Soluţiile problemelor:

1. În speţă recursul apare ca neîntemeiat, deoarece nu există nici o contradicţie în hotărîrea instanţei. Fiecare dintre pedepsele menţionate se pronunţă în condiţii specifice și se execută separat: pedeapsa comple-

Scanned with OKEN Scanner

mentară după executarea pedepsei cu închisoare (art. 66 Cp.), pe cînd pedeapsa accesorie se execută după rămînerea definitivă a hotărîrii și pînă la terminarea executării pedepsei, în unul din modurile prevăzute de lege.

TS., sp. d. 545. din 1978, CD., p. 342.

2. Durata pedepsei închisorii nu are nici o relevanță în ce privește aplicarea pedepsei accesorii. Pe durata închisorii, condamnatului îi este interzis, în condițiile legii, exercițiul drepturilor prevăzute în art. 64 Cp.

TS., sp.d. 2702, din 1973, RRD. 1974, p. 150.

3. Întrucît condamnatul a săvîrșit infracțiunea folosind profesia sa de tractorist, nu putea executa pedeapsă practicînd această profesie.

Tj. Ilfov, dp. 38 din 1979, RRD. 10, 1979, p. 58.

4. Întrucît inculpata avea un copil minor, care îi fusese încredințat, spre creștere și educare, în mod nejustificat instanța a dispus interzicerea drepturilor părintești, ca pedeapsă accesorie.

Tj. Timiș, dp. 144 din 1979, RRD. 3, 1980, p. 73.

5. Întrucît legea prevede interzicerea dreptului de a exercita profesia și nu o anumită specializare în cadrul profesiei, este ilegală interzicerea specializării de medic chirurg, în loc să se interzică profesia de medic de care s-a folosit inculpatul în săvîrșirea infracțiunii.

TS., sp. d. 164 din 1974, CD., p. 337.

BIBLIOGRAFIE: 1. GHEORGHE MĂRGĂRIT, *Pedepsele accesorii în timpul liberării condiționate*, RRD. 6, 1969, p. 82—83; 2. I. IOAN IACOB, H. GEORGE ANTONIU, *Despre pedepsele accesorii*, articol în RRD. 2, 1971, p. 103—106; 3. CONSTANTIN BUGA notă la dp. 38 din 1979, a Tj. Ilfov, RRD 10, 1979, p. 58—59; 4. CONSTANTIN BUGA, notă la dp. 81 din 1979 a Tj. Ilfov în RRD. 2, 1980, p. 53—55. 5. VIRGIL POP, *Unele reflecții asupra pedepselor accesorii*, SCj. 1, 1987, p. 57—59; 6. GEORGE ANTONIU, *Căile de perfecționare a reglementării pedepselor accesorii*, SCj. 1, 1987, p. 60—62.

CAPITOLUL V

INDIVIDUALIZAREA PEDEPSELOR

Secțiunea 1

DISPOZIȚII GENERALE

(art. 72 Cp.)

Soluțiile problemelor:

1. Pedeapsa a fost corect individualizată în speță, criteriile de individualizare fiind bine utilizate.

TS. c.7, d. 43 din 1978, R. 2, p. 273.

2. Soluția instanței este corectă, deoarece face o justă individualizare a pedepsei în raport cu periculozitatea infractorului.

TS., sp.d. 305 din 1978, cit. Șt. Daneș, în RRD. 5, 1978, p. 3.

3. La individualizarea pedepsei se are în vedere culpa ambelor părți în producerea urmărilor.

TS. sp.d. 539 din 1975, RRD. 6, 1976, p. 47.

4. Buna comportare a inculpatului la locul de muncă, lipsa antecedentelor penale, și recunoașterea faptelor nu justifică coborîrea pedepsei sub minimul special al pedepsei în cazul faptei săvîrșite de inculpat.

TS. sp.d. 156 din 1983, CD., p. 216.

Scanned with OKEN Scanner

5. La individualizarea pedepsei se ține seama și de greutățile familiale ale inculpatului.

Tj. Botoșani, dp. 510, din 1983, RRD. 8, 1984, p. 66.

6. Dacă inculpatul a fost surprins în flagrant delict, sinceritatea sa nu constituie o circumstanță favorabilă.

T.M. București, s. II-a p. d. 26 din 1985, R.3, p. 146.

7. Împrejurarea că infracțiunea constituie cel de al doilea termen al recidivei postcondamnatorii nu constituie temei pentru aplicarea unei pedepse peste maximul special al pedepsei, această împrejurare urmînd să fie valorificată în condițiile prevăzute în art. 39 al. 1 sau 2 Cp.

Tj. Hunedoara, dp. 671 din 1983, RRD. 8, 1984, Cp.

8. Faptul că inculpatul a săvîrșit și alte infracțiuni concurente nu constituie motiv pentru modificarea pedepsei pentru infracțiunea descoperită și judecată anterior, această împrejurare va atrage aplicarea dispozițiilor din art. 34 și 36 Cp.

Tj. Timiș, dp. 646 din 1979, RRD. 12, 1971, p. 156.

9. Sentința este criticabilă deoarece instanța nu s-a fixat la una dintre pedepsele alternative prevăzute de lege, după care să aplice dispozițiile privitoare la pedepsirea tentativei. În speță, s-ar părea că instanța s-a fixat asupra pedepsei cu moartea, (în prezent detențiunea pe viață) ceea ce nu corespunde situației existente.

TS., sp. d. 168 din 1974, CD., p. 305.

Secțiunea a II-a

CIRCUMSTANȚELE ATENUANTE ȘI AGRAVANTE

(art. 73—80 Cp.)

Soluțiile problemelor:

1. Sentința este criticabilă fiindcă a reținut fără temei circumstanța atenuantă a depășirii limitelor legitimei apărări, deoarece atacul victimei nu a pus în pericol grav persoana inculpatului, deci fapta nu a fost săvîrșită în stare de legitimă apărare, ca să se poată vorbi de o depășire a limitelor legitimei apărări. Fapta a fost săvîrșită însă în stare de provocare.

TS. c. 7, d. 78 din 1978, CD. p. 347.

2. Hotărîrea instanței era greșită deoarece nu putea exista concomitent cele două circumstanțe. În speță, întrucît atacul încetase, nu putea fi vorba de o depășire a limitelor legitimei apărări, ci doar de provocare.

TS., sp. d. 1031 din 1981, CD., p. 268.

3. Hotărîrea instanței de recurs este criticabilă, deoarece chiar dacă ambele circumstanțe duc la coborîrea pedepsei sub minimul special, ea trebuia să se preocupe de stabilirea adevărului, cu atît mai mult cu cît cele două circumstanțe se exclud una pe alta.

Tj. Sibiu, dp. 660 din 1983, RRD. 5, 1985, p. 62, cu note I. B. Diamant, V. Lunceanu, II. A. Stoicescu, III. G. Antoniu.

4. Recursul era neîntemeiat, deoarece atacul părții vătămate nu îndeplinea condițiile cerute în art. 44 Cp. Conflicte între cei doi frați mai avuseseră loc fără ca vreunul să folosească obiecte vulnerante, fratele

Scanned with OKEN Scanner

mai mare mărginindu-se la bruscarea inculpatului astfel că acesta nu era îndreptăţit să se considere în legitimă apărare, fie chiar depăşită, starea de tulburare, în care se găsea fiind caracteristică stării de provocare, aşa cum a reţinut instanţa.

TS., sp. d. 1234 din 1984, CD. p. 259

5. În speţă erau aplicabile dispoziţiile din art. 73 lit. b Cp.

TS., sp. d. 5 din 1981, R.3, p. 237.

6. Recursul nu era întemeiat, deoarece dacă actul provocator se comite prin cooperarea mai multor persoane, iar riposta inculpatului se îndreaptă împotriva tuturor, este incidentă circumstanţa atenuantă a provocării, prevăzută în art. 73 lit. b Cp.

Vz. TS, sp. d. nr. 853 din 1989, Dreptul, nr. 6/1990, p. 78.

7. Recursul inculpatei era întemeiat deoarece, din conduita anterioară violentă, a victimei, inculpata şi-a dat seama că va fi supusă unor violenţe.

TS., sp. d. 791 din 1984, CD. p. 233.

8. Instanţa urma să admită recursul inculpatei şi să reţină în favoarea ei circumstanţa atenuantă a provocării deoarece, pe fondul stării psihice a acesteia, fapta ilicită a victimei, i-a creat o stare de puternică tulburare sau emoţii.

TS., sp. d. 1387 din 1984, CD. p. 234.

9. În speţă inculpata a acţionat sub stăpînirea unei puternice tulburări sau emoţii, fapta victimei de a întreţine raporturi sexuale cu soţul inculpatei constituind un act provocator.

Tj. Braşov, dp. 406 din 1971, RRD. 4, 1972, p. 168.

10. În speţă exista circumstanţa atenuantă a provocării, încercarea victimei de a avea relaţii homosexuale cu inculpatul constituind un act provocator în sensul legii.

TS., sp.d. 2249 din 1971, RRD. nr. 6, 1972, p. 169.

11. Recursul procuraturii apare ca nefondat şi urma să fie respins, deoarece sustragerea de către victimă a unor bunuri ale inculpatului apare ca un act provocator, constituind o acţiune ilicită gravă, pentru care a şi fost ulterior trimisă în judecată.

TS., sp. d. 739 din 1985, CD. p. 265.

12. Întrucît violarea domiciliului constituie o acţiune ilicită gravă, ea a constituit în speţă un act provocator, care trebuie reţinut ca atare şi recunoscută în favoarea inculpatului, condamnat pentru vătămare corporală, starea de provocare.

Tj. Constanţa, dp. 1096 din 1985, RRD. i, 1986, p. 80.

13. Recursul procuraturii nu era întemeiat, deoarece lovirea repetată şi cu intensitate a soţei inculpatului, în prezenţa acestuia de către persoana vătămată constituie un act de provocare în sensul prevederilor din art. 73 lit. b Cp, indiferent de pregătirea şi mediul social al părţilor şi de împrejurarea că se aflau sub influenţa băuturilor alcoolice consumate.

TS., sp. d. 799 din 1986, CD., p. 235.

14. Recursul procuraturii era neîntemeiat deoarece, în măsura în care s-a stabilit că inculpatul a fost provocat nu de o persoană determi-

Scanned with OKEN Scanner

nată, ci de un grup de persoane, este justificată atenuarea răspunderii sale pentru fapta comisă asupra oricărei persoane din grupul respectiv.
TS., sp. d. 2834 din 1985, CD., p. 266.

15. Cererea era întemeiată, deoarece există provocare dacă inculpatul a acționat din eroare asupra altei persoane decît aceea care l-a lovit, în condiții care făceau posibilă această confuzie.
Tj. Suceava, stp. nr. 27 din 1972, R.1, p. 343.

16. Instanța de recurs, constatînd că făptuitorul a aflat în stare de puternică tulburare sau emoție determinată de fapta provocatoare a unei persoane, acționează din eroare (aberratio ictus) asupra altei persoane care era împreună cu provocatorul. urma să recunoască, în favoarea făptuitorului circumstanță atenuantă a provocării și să reducă pedeapsa în mod corespunzător.
TS., sp.d. 522 din 1978, CD., p. 345.

17. În măsura în care inculpatul a crezut că injuriile victimei sînt adresate soției sale și s-a tulburat grav din această cauză, nu i se poate refuza scuza provocării, decît cu nesocotirea dispozițiilor din art. 51 al. 2 Cp.
TS., sp. d. 1875 din 1983, CD., p. 198.

18. Inculpatul nu putea beneficia de dispozițiile din art. 73 lit. b, CP. din moment ce el avea numai bănuieli că victima este persoana care l-a provocat. Fiind avertizat asupra erorii în care se găsea, făptuitorul, care a acționat în aceste condiții a acceptat eventualitatea că victima să fie o persoană străină de conflictul cu tatăl său și de aceea nu poate fi considerat în stare de provocare.
TS., sp. d. 1629 din 1974, R.1, p. 342.

19. Recursul inculpătului era întemeiat și urma să fie admis, deoarece chiar în cazul în care el ar fi putut evita întîlnirea cu victima, după o primă manifestare agresivă a acesteia, din moment ce a ripostat în stare de gravă tulburare, determinată de conduita victimei, exista stare de provocare.
TS., sp. d. 1124 din 1985, CD., p. 264.

20. Instanța urma să recunoască, în favoarea inculpatei, circumstanța atenuantă a provocării, ținînd seama de faptul că a ripostat, în stare de tulburare, la violențele tatălui său.
TS., sp. d. 767 din 1980, CD., p. 251.

21. Instanța de recurs urma să respingă recursul inculpatului, deoarece nu există tulburare dacă inculpatul, propunînd bătaia cu victima, se afla într-o stare psihică potrivită împrejurărilor și în consecință, asigurîndu-și riscul conflictului, nu putea fi surprins și tulburat de conduita părții vătămate care, neînarmată, a aplicat cea dintîi lovitură cu pumnul.
TS., sp. d. 939 din 1985, CD. p. 267.

22. Recursul inculpatului era neîntemeiat, deoarece nu putea exista provocare de vreme ce relațiile dintre victimă și soția inculpatului aveau loc în condițiile despărțirii soților.
TS., sp. d. 1195 din 1972, CD. p. 309.

Scanned with OKEN Scanner

23. Instanța de recurs urma să respingă recursul inculpatului deoarece victima a lovit pe inculpat și pe soția acestuia sărind în ajutorul fiicei lor, cu care ea voia să se căsătorească și pe care inculpatul o maltrata.

TS., sp. d. 229 din 1980, CD. 250.

24. În speță, nu se poate reține o stare de puternică tulburare sau emoție din faptul că victima, în stare de ebrietate, s-a opus ca inculpatul, soțul său, să plece de acasă, a trîntit un scaun și a spart două farfurii.

Tj. Botoșani, stp. 34 din 1981, RRD. 5, 1982, p. 65.

25. Instanța urma să respingă recursul inculpatului fiindcă nu există o stare de puternică tulburare dacă victima a rostit amenințări în astfel de condiții (stare de ebrietate avansată) încît acestea nu puteau fi luate în serios.

TS., sp, d. 2552 din 1982, CD., 225.

26. În speță nu exista stare de provocare, din moment ce victima și inculpatul nu și-au aplicat reciproc lovituri.

TS., sp. d. 2842 din 1974, R.1, p. 342.

27. Soluția este corectă. Actul provocator trebuie să fie obiectiv apt să determine o puternică tulburare sau emoție inculpatului, iar aprecierea acestei aptitudini nu este posibilă fără existența unei anumite proporții. Chiar dacă o astfel de cerință nu rezultă explicit ca în cazul legitimei apărări (art. 44 al. 3 Cp.), ori este implicită, fiind inevitabil legată de procesul evaluării actului, ceea ce nu se poate face fără criterii obiective.

TS., sp.d. 2041 din 1971, CD. p. 266.

28. Soluția este discutabilă deoarece excluderea de principiu a unor criterii obiective de apreciere a ripostei inculpatului în raport cu actul pretins provocator nu este posibilă. Pretinzînd o puternică tulburare determinată de actul provocator, legea presupune participarea la intensitatea tulburării. Vz. și nr. 26.

TS., sp. d. 980 din 1985, CD., p. 262.

29. Soluția instanței de recurs, care se bazează pe caracterul aparent ireconciliabil al premeditării (care presupune chibzuință, sînge rece, stăpînire de sine), cu provocarea (caracterizată prin impulsivitate, spontaneitate, reacție incomplet controlată), este totuși discutabilă, deoarece nu este exclusă posibilitatea ca scuza provocării să coexiste cu premeditarea atunci cînd între actul provocator și ripostă se interpune o durată de timp. Este posibil ca inculpatul, care se aștepta la agresiune, să-și pregătească riposta, fără a mai menționa faptul că, amenințat de agresiune, inculpatul se află deja într-o stare de emoție.

TS., sp. d. 131 din 1981, CD., p. 271.

30. Instanța urma să respingă recursul inculpatului deoarece provocarea nu poate schimba conținutul infracțiunii și nu înlătură intenția făptuitorului, nu transformă o infracțiune intenționată într-o infracțiune din culpă. Forma vinovăției făcînd parte din conținutul infracțiunii, a fost stabilită înainte de a se păși la individualizarea pedepsei și la evaluarea circumstanțelor cauzei.

TS., sp., d. 2092 din 1980, CD., p. 253.

Scanned with OKEN Scanner

31. Recursul inculpatului era neîntemeiat și urma să fie respins deoarece existența provocării se verifică cu privire la fiecare dintre infracțiunile concurente. Dacă s-a stabilit existența provocării cu privire la una dintre infracțiuni aceasta nu poate opera automat în raport cu celelalte infracțiuni chiar dacă ele au fost comise cu aceeași ocazie, situația concretă putînd invedera, de la caz la caz, mobiluri și împrejurări deosebite.
TS., sp.d. 1860 din 1978, CD., p. 344.

32. Întrucît violențele au fost produse de victimă fără voie, ele nu puteau justifica reacția inculpatului, cită vreme acesta știa că victima nu a avut intenția să-l lovească. Actul provocator nu poate fi decît un act cugetat, voit și conștient. Tulburarea e generată de răutatea pe care o relevă, de convingerea inculpatului că victima a voit să-i facă rău. De aceea, violențele sau injuriile venite de la un copil sau alienat ori din partea unei persoane aflată vizibil în eroare, n-ar putea să provoace tulburare.
V. TS., sp.d. 623 din 1981, R.1, p. 236. Admițînd scuza provocării, în cazul unui act comis din culpă, instanța a adoptat o soluție discutabilă.

33. În speță nu exista stare de provocare deoarece victima a fost silită să se apere de atacul inculpatului, aflîndu-se în legitimă apărare.
TS, sp. d. 51 din 1981, R.s. p. 237.

34. Instanța urma să respingă apărarea inculpatului deoarece fapta victimei, de a fi imobilizat pe inculpat, care se comporta violent, pînă la sosirea organelor de miliție, nu constituie un act provocator.
TS; so.d., 2151 din 1976, R.2, p. 328.

35. Pentru a fi reținute ca circumstanțe atenuante, împrejurările de acest fel, constatate în cauză, urmează a fi apreciate de instanță în raport cu pericolul social concret al faptei, cu ansamblul împrejurărilor, în care s-a săvîrșit infracțiunea, cu urmările produse și cu periculozitatea infractorului.
Tj. Timiș, dp. 245 din 1970, RRD. nr. 7, 1970, p. 184.

36. Recursul inculpatului urma să fie respins ca neîntemeiat deoarece față de conduita sa violentă și deci de periculozitatea sa nu se justifică constatarea de circumstanțe atenuante.
TS, sp. d. 625 din 1979, CD., p. 341.

37. Valoarea redusă a prejudiciului, în cazul infracțiunii de furt în paguba avutului obștesc, constituie o circumstanță atenuantă de natură să determine singură coborîrea pedepsei.
T.m. București, S. II-a p.d. 1880 din 1976, RRD. 8, 1987 p. 66.

38. Reținerea unei împrejurări ca circumstanță atenuantă personală pune într-o lumină favorabilă persoana făptuitorului numai în raport cu o infracțiune și cu condițiile obiective în care el a comis fapta, însă aceasta nu produce automat efecte atenuante în raport cu toate infracțiunile concurente, De aceea instanța este obligată să examineze, cu privire la fiecare infracțiune concurentă, posibilitatea ca o circumstanță atenuantă să dobîndească caracter atenuant sau nu.
Tj. Hunedoara, dp. 534 din 1979, RRD. nr. 8, 1980, p. 60. Soluția instanței care admite extinderea automată a efectelor la toate infracțiunile concurente este discutabilă.

Scanned with OKEN Scanner

39. Pedeapsa cu închisoarea era nelegală, deoarece minimul special al pedepsei fiind sub 3 luni închisoare, ca efect al circumstanţelor atenuante pedeapsa aplicabilă era amenda care nu putea fi mai mică de 1 500 lei (art. 76 lit. e teza a II-a Cp).

Tj. Braşov, dp. 614 din 1980, RRD. 9, 1981, p. 71.

40. Pedeapsa a fost corect stabilită (art. 76 lit. f, teza I Cp.).

Tj. Timiş, dp. 30 din 1979, R.2, p. 21.

41. Hotărîrea era nelegală deoarece, cu încălcarea dispoziţiilor din art. 76 al. 2 Cp., s-a aplicat inculpatului pedeapsa amenzii, deşi pedeapsa prevăzută de lege nu poate fi coborîtă mai jos de o treime din minimul special, adică 2 luni închisoare.

TS. sm. d. 60 din 1983, CD., p. 238.

42. Dacă s-a dat efect circumstanţelor atenuante, omisiunea instanţei de a menţiona în minută prevederile art. 76 Cp. nu constituie temei pentru casarea hotărîrii atacate.

TS, sp. d. 2059 din 1975, RRD. nr. 6, 1976, p. 51.

43. Soluţia instanţei era corectă deoarece infracţiunea a fost săvîrşită împreună de 3 persoane.

TS., sp.d. 2062 din 1974, CD. p. 309.

44. Instanţa de recurs urma să respingă recursul inculpaţilor deoarece toţi trei săvîrşiseră împreună infracţiunea, indiferent de felul contribuţiei date şi de calitatea în care au participat (art. 23 şi 75 lit. a Cp.).

Tj. Prahova, dp. 237 din 1981 1 RRD. 9, 1981, p. 52.

45. Soluţia este corectă deoarece s-au realizat condiţiile participaţiei penale. Circumstanţa agravantă în discuţie fiind reală, se aplică numai participanţilor care au cunoscut-o sau prevăzut-o (art. 28 al. 2 Cp.).

T.m. Bucureşti, S. II-a, p., d. 200 din 1981, R.3, p. 37.

46. Soluţia este corectă. Împăcarea înlătură răspunderea penală a unora dintre participanţi, însă fapta continuă să aibă caracter penal. Aplicarea agravantei implică însă verificarea condiţiilor cerute de lege pentru existenţa ei.

Tj. Botoşani, dp. 296 din 1980, RRD. nr. 2, 1981, p. 66.

47. În speţă există circumstanţa agravantă deoarece aceasta rezultă din cooperarea a trei sau mai multe persoane la săvîrşirea infracţiunii şi nu din intenţie. E posibil ca unul dintre participanţi să se afle în eroare de fapt, să fie iresponsabil ori să acţioneze din culpă, fără ca aceasta să înlăture agravanta pentru ceilalţi.

Tj. Constanţa, dp. 554 din 1979, RRD. nr. 2, 1980, p. 61.

48. Circumstanţa a fost corect reţinută, chiar dacă operează concomitent şi agravanta prevăzută în art. 75 lit. e Cp., Cele două agravante avînd temeiuri proprii, dispoziţiile respective vor putea fi aplicate concomitent. La aplicarea pedepsei se va aplica o singură dată dispoziţiile de agravare (art. 78 Cp.) însă, în cadrul limitelor legale, instanţa va ţine seama de ambele împrejurări agravante.

Tj. Timiş, dp. 54 din 1971, citată de I. Bolda în RRD. 9, 1972, p. 123.

Scanned with OKEN Scanner

49. Agravanta a fost corect reținută.
Tj. Timiș, dp. 561 din 1970, citată de I. Bolda, RRD. 9, 1972, p. 123.

50. În speță se realizase agravanta săvîrșirii faptei de trei sau mai multe persoane împreună deoarece toți inculpații, inclusiv cel care a fugit cu banii, au contribuit la săvîrșirea infracțiunii.
T.M. București, S. II-a p., d. 100 din 1976, R.2, p. 378.

51. Recursul extraordinar era întemeiat și urma să fie admis, deoarece reținînd agravanta prevăzută în art. 75 lit. a, după ce încadrase fapta în dispoziția din art. 197 al. 2 lit. b Cp., instanța a reținut de două ori în legătură cu aceeași faptă aceeași împrejurare agravantă bazată pe pluralitatea de făptuitori, ceea ce legea nu permite.
TS., sp.d. 251 din 1975, CD. p. 363.

52. În speță nu există agravanta săvîrșirii infracțiunii de trei persoane împreună. Gestionarul a comis singur infracțiunea de delapidare, pe cînd ceilalți doi inculpați au săvîrșit infracțiunea de tăinuire.
Tj. Constanța, dp. nr. 1037 din 1983, RRD. nr. 3, 1984, p. 73.

53. Pluralitatea de infractori fiind de esența infracțiunii de încăierare (pluralitate naturală) nu poate constitui și o circumstanță agravantă.
Tj. Timiș, dp. 1270, RRD. nr. 9, din 1972, p. 127.

54. Soluția este criticabilă deoarece reținînd agravanta săvîrșirii faptei prin cruzimi ca element circumstanțial al infracțiunii (art. 176 lit. a Cp.) instanța nu mai putea reține aceeași împrejurare și ca circumstanță agravantă.
TS. sp. d. 1130 din 1981, RRD. nr. 1, 1982, p. 59.

55. Recursul inculpatului era neîntemeiat și urma să fie respins deoarece agravanta prevăzută în art. 75 lit. c Cp. operează pentru major chiar dacă minorul nu este trimis în judecată pentru că nu răspunde penal, ori pentru că este bolnav psihic sau din alte motive.
TS., sp.d. 4993 din 1970, CD., p. 309.

56. Recursul procuraturii era întemeiat și urma să fie admis deoarece agravanta prevăzută în art. 75 lit. c Cp. există în condițiile pluralității naturale de infracțiuni, fiind independentă de aceasta.
TS., sp.d. 2300 din 1971, CD., p. 270.

57. Instanța urma să examineze cu atenție apărarea inculpatului și să admită recursul acestuia dacă stabilea că într-adevăr el s-a aflat în eroare cu privire la vîrsta minorului, această împrejurare (naivitatea făptuitorului) nemaiconstituind o circumstanță agravantă (art. 51 al. 2 Cp.).
TS., sp.d. 656 din 1972, CD, p. 300.

58. Nu operează agravanta de la art. 75 lit. c Cp. infracțiunea nefiind săvîrșită de major împreună cu minorul. Numai instigarea sau complicitatea majorului ar avea acest caracter.
TS., sp. 5479 din 1971, RRD. nr. 10, 1972, p. 165.

59. Săvîrșirea infracțiunii din răzbunare, constituie circumstanță agravantă, deoarece dovedește o periculozitate sporită a infractorului și constituie o sursă de noi conflicte.
TS., sp.d. 2005 din 1982, R.3, p. 36.

Scanned with OKEN Scanner

60. Soluția este discutabilă deoarece nu se poate generaliza concluzia că gelozia nu poate fi, în concret, un motiv josnic.
TS., sp.d. 2233 din 1983, R.3, p. 36.

61. În speță, dispozițiile din art. 75 al. fin. era incidența dată fiind periculozitatea infractorului.
TS., sp.d. 1179 din 1973, R.1, p. 62.

62. Soluția afirmativă este corectă, avînd în vedere periculozitatea infractorului rezultînd din comportarea sa în legătură cu săvîrșirea infracțiunii.
TS., sp. d. 663 din 1981, RRD, nr. 2, 1982, p. 65.

63. Recursul procuraturii era întemeiat și urma să fie admis, ținînd seama de periculozitatea deosebită a infractorului care impunea reținerea circumstanței agravante prevăzută în art. 75 al. ultim Cp.
TS. sp. d. 1406 din 1984, CD., p. 235.

64. Recursul procuraturii era întemeiat sub aspectul nereținerii circumstanțelor agravante (art. 75 al. ultim Cp.). În consecință, în baza dispozițiilor din art. 80 Cp. nu mai era obligatorie coborîrea pedepsei sub minimul special și se impunea aplicarea unei pedepse superioare acestui minim.
TS., sp. d. 1203 din 1974, CD, p. 328.

65. În speță existînd un concurs între circumstanța atenuantă și starea de recidivă erau incidente dispozițiile din art. 80 Cp, pedeapsa putînd fi stabilită între limita minimă la care aceasta putea fi coborîtă ca efect al circumstanțelor atenuante (art. 76 Cp.) și limita maximă pînă la care opedeapsa putea fi agravată ca efect al stării de recidivă (art. 39 al. 4 Cp.).
TS. sp. d. 1650 din 1977, R.2, p. 72.

66. Procedeul instanței, în stabilirea pedepsei în cazul concursului între cauzele de agravare și de atenuare, nu este corect, nefiind necesar să se stabilească mai întîi o pedeapsă corespunzătoare numai circumstanțelor atenuante și apoi să se majoreze pedeapsa în raport cu starea de recidivă. Instanța urma să stabilească de la început pedeapsa pe care o considera necesară ținînd seama de toate cauzele de agravare și de atenuare a acesteia.
TS., sp.d. 3102 din 1975, CD. p. 308.

67. Soluția instanței este criticabilă deoarece prin aplicarea cauzelor de agravare nu se poate depăși pedeapsa de 25 ani închisoare (art. 80 Cp.).
TS. sp.d. 19 din 1976, CD. p. 281.

BIBLIOGRAFIE: 1. CONSTANTIN BULAI, *Corelația dintre principiul legalității și principiul individualizării pedepsei în dreptul penal al R. S. România*, SCj. 4, 1967, p. 525—541; 2. SIEGFRIED KAHANE, *Rolul instanței judecătorești în aplicarea și determinarea pedepselor*, SCj. 1, 1970, p. 121—126; 3. ȘTEFAN DANEȘ, *Combaterea faptelor antisociale și reeducarea infractorilor printr-o justă inaividualizare a sancțiunilor de drept penal*, RRD. 10, 1982, p. 27—34; 4. ȘTEFAN DANEȘ, *Criterii de individualizare judiciară a pedepselor în lumina jurisprudenței Tribunalului Suprem*, RRD. 2, 1989, p. 45—60; 5. I. MIHAI PETROVICI, II. FLORIN PREDESCU, *Discuții în legătură cu individualizarea ,,post judicium'' a pedepselor*, RRD. 7, 1989, p. 43—48; 6. LADISLAU MARGOCSY, *Ordinea executării în continuare a pedepselor cu închisoarea*, RRD. 9—12, 1989, p. 80—84; 7. VICTOR COCA și NI-

Scanned with OKEN Scanner

GOIAE MUNTEANU, notă la stp. 44 din 1969 a J. Hunedoara, RRD. 4, 1969, p. 173—175; 8. GEORGE ANTONIU *Cu privire la reglementarea cauzelor de agravare și atenuare a pedepselor*, RRD. 4, 1970, p. 47—60; 9. I. LAUREAN MAGDA, II. LUDOVIC BIRO, *Aplicarea prevederilor privitoare la reducerea pedepselor în cazul infracțiunilor de mărturie mincinoasă*, articole în RRD. 2, 1974, p. 76—79; 10. I. BETINIO DIAMANT și VASILE LUCEAN, II. STOICESCU ANDREI, III. GEORGE ANTONIU, note la dp. 660 din 1983 a Tj. Sibiu, RRD. 5, 1985, p. 62—66; 11. VASILE TUGUI, ANA TUGUI, II. VASILE SOPON, *„Săvîrșirea infracțiunii de tîlhărie, de trei sau mai multe persoane împreună"*, RRD. 9—12, 1989, p. 70—74; 12. DEZIDERIU KLEIN, notă la dp. 691 din 1970 a Tj. Satu Mare, RRD. 4, 1973, p. 163—165; 13. TRAIAN RANGA, *Cu privire la infracțiunea de furt săvîrșit de două sau mai multe persoane*, RRD. 8, 1972, p. 76—79; 14. IOAN BOLDA, *Aplicarea circumstanței agravante a săvîrșirii faptei de două sau mai multe persoane în practica Tribunalului județean Timiș*, RRD. 9, 1972, p. 122—127; 15. VASILE PAPADOPOL, *Examen teoretic al practicii Tribunalului Suprem în materia dreptului penal, partea generală*, RRD. 12, 1972, p. 113—131; 16. I. M. MITRAN, II. VASILE PATULEA, note la dp. 37 din 1981 a Tj. Prahova, RRD. 9, 1981, p. 52—58; 17. ARISTOTEL PÎRVULESCU, notă la dp. 188 din 1981 a Tj. Suceava, RRD. 1, 1982, p. 49—51; 18. DORIN CIUNCAN, *Unele considerații privind săvîrșirea infracțiunii de mai multe persoane*, RRD. 11, 1984, p. 17—35; 19. ȘTEFAN DANEȘ, *Considerații în legătură cu circumstanțele agravante legale și judiciare*, RRD. 11, 1984, p. 17—35; 20. VALENTIN MEȘAROȘ, notă la dp. 62 din 1983 a Tj. Arad, RRD. 12, 1984, p. 60—62; 21. ALEXANDRU PAICU și MIHAI POP-CRUCEANU, notă la dp. 503 din 1985, RRD. 10, 1986, p. 58—61; 22. OCTAVIAN LOGHIU, *Săvîrșirea faptei cu participație ca circumstanță agravantă specială*. Analele științifice ale Universității „Al. I. Cuza" din Iași, 1974, p. 93—103; 23. MIRCEA MICU notă la dp. 964 din 1969 S. I-a a T. M.București, RRD. 11, 1969, p. 165—168; 24. I. GRIGORE GIURCĂ, II, VASILE PĂTULEA, *Condițiile de reținere a premeditării în cazul infracțiunii de furt ca o circumstanță agravantă generală*, articole în RRD. 3, 1982, p. 23—27; 25. DIONISIE GALBURĂ, notă la stp. 442 din 1972 a J. Strehaia, RRD. 6, 1973, p. 140—143; 26. DORU PAVEL, notă la dp. 1645 din 1972 a Tj. Suceava, RRD. 5, 1974, p. 62—66.

Secțiunea a III-a

SUSPENDAREA CONDIȚIONATĂ A EXECUTĂRII PEDEPSEI

(art. 81—86 Cp.)

Soluțiile problemelor

1. Recursul procuraturii nu era întemeiat deoarece, condițiile cerute de lege pentru suspendarea executării pedepsei fiind îndeplinite, măsura putea fi dispusă de instanță, dacă aceasta și-a format convingerea că reeducarea inculpatului se poate realiza mai eficient fără executarea efectivă a pedepsei.

Tj. Ilfov, dp. 1945 din 1972, RRD. 12, 1973, p. 145, cu notă Ștefan Mateescu.

2. Sentința era nelegală deoarece prevederile art. 81 nu pot fi aplicate în cazul măsurii educative a trimiterii minorului într-o școală specială de muncă și reeducare, deoarece, potrivit legii, numai executarea pedepselor poate fi suspendată condiționat.

Tj. Argeș, dp. 1391 din 1984, RRD. nr. 8 din 1986, p. 34.

3. Sentința era nelegală deoarece inculpatul a fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii, fără să existe vreunul din cazurile prevăzute în art. 38 Cp., astfel că el nu putea beneficia de suspendarea executării pedepsei.

Tj. Hunedoara, dp. 588 din 1978, R.2, p. 347.

4. Soluția apare ca netemeinică și nelegală, deoarece nu este posibilă suspendarea executării pedepsei cu privire la care s-a dispus obligarea la muncă corecțională. Ambele măsuri privind executarea pedepsei, nu se pot aplica concomitent.

TS., sp. d. nr. 556 din 1979, CD. p. 411.

Scanned with OKEN Scanner

5. Suspendarea executării pedepsei rezultante este posibilă, chiar dacă durata acesteia depășește 6 luni închisoare, deoarece infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor obștești nu face parte dintre infracțiunile contra avutului obștesc.

TS. sp. d. 2664 din 1979, RRD. nr. 7, 1980, p. 57.

6. Hotărîrea prin care s-a dispus suspendarea executării pedepsei de 6 luni închisoare aplicată pentru o infracțiune contra avutului obștesc, era nelegală, din moment ce inculpatul mai săvîrșise, în concurs, o infracțiune contra avutului obștesc pentru care i s-a aplicat pedeapsa de 1 an închisoare, chiar dacă această din urmă pedeapsă a fost grațiată în întregime. Nu erau îndeplinite condițiile cerute în art. 81 Cp.

TS., sp.d. 2854 din 1982, CD. p. 231.

7. Suspendarea executării pedepselor este posibilă în speță, de vreme ce sînt îndeplinite condițiile legale pentru luarea acestei măsuri, chiar dacă pedepsele vor fi executabile și deci ar fi contopite.

T.M. București, s. II-a p. d. 1670 din 1981, R.3, p. 263.

8. Hotărîrea prin care s-a dispus suspendarea executării pedepsei este discutabilă deoarece legiuitorul a avut în vedere repararea integrală a prejudiciului cauzat avutului obștesc din partea infractorului, care a cauzat paguba. În speță, gestionarul netrimis în judecată ar putea pretinde restituirea sumelor imputate, iar pe de altă parte, obligație nu echivalează cu repararea efectivă și integrală a pagubei.

Tj. Prahova, dp. 332 din 1980, RRD. nr. 7, 1981, p. 50.

9. Recursul procuraturii era întemeiat și urma să fie admis. Pagubele aduse avutului obștesc pot proveni nu numai din săvîrșirea infracțiunilor contra avutului obștesc, ci și din săvîrșirea oricărei infracțiuni. Iar dacă paguba nu a fost reparată integral nu se va dispune suspendarea executării pedepsei.

Tj. Prahova, dp. 178 din 1983, RRD. nr. 3, 1984, p. 64.

10. Împrejurarea că împotriva inculpatului se luase o măsură de influențare obștească nu trebuie raportată la art. 81 lit. b Cp., deoarece ea nu echivalează cu o pedeapsă cu închisoarea, astfel că, pe acest temei, inculpatul n-ar putea fi exclus de la beneficiul suspendării. Împrejurarea menționată, mai ales cînd măsura a fost luată pentru o faptă identică, trebuie raportată la art. 81 lit. c Cp., fiind de natură să influențeze formarea convingerii instanței că inculpatul se poate îndrepta fără executarea pedepsei.

Tj. Arad, dp. 391 din 1969, RRD. nr. 2, 1970, p. 170.

11. Dacă inculpatul și-a îndeplinit obligația, în cursul judecății, instanța era obligată să dispună suspendarea executării pedepsei, chiar dacă nu erau îndeplinite condițiile prevăzute în art. 81 Cp. (art. 305 al. 4 Cp.).

TS., sp.d. nr. 170 din 1972, CD. p. 382.

12. Soluția era incorectă. Suspendarea executării pedepsei care a înlocuit amenda ar face ineficientă măsura înlocuirii amenzii cu închisoare.

TS., sp.d. 2682 din 1983, CD., p. 196.

13. Este posibilă suspendarea executării pedepsei, legea însăși prevăzînd aplicarea celor două instituții.

Tj. Brașov, dp. 320 din 1973, RRD. nr. 10, 1973, p. 174.

Scanned with OKEN Scanner

14. Soluția instanței era nelegală deoarece suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii atrage de drept și suspendarea executării pedepselor accesorii.

Tj. Ilfov, dp. nr. 81 din 1979, RRD. 2, 1980, p. 53.

15. Omisiunea de a motiva suspendarea condiționată a executării pedepsei nu conduce la nulitatea hotărîrii, dacă din actele dosarului rezultă că sînt îndeplinite cerințele din art. 81 Cp.

TS., sp.d. 2766 din 1975, R.2, p. 372.

16. Hotărîrea era nelegală deoarece la calcularea termenului de încercare se ține seama de durata pedepsei aplicate de instanță și nu de durata care ar rezulta ca urmare a deducerii arestării preventive.

TS., sp.d. 2516 din 1973, CD., p. 386.

17. Soluția este criticabilă deoarece în caz de grațiere totală a pedepsei, indiferent că grațierea este pură și simplă ori condiționată, termenul de încercare este de 2 ani, fără a se mai adăuga cuantumul pedepsei.

T.M. București, S. II-a, p., d. 1670 din 1981, R.3, p. 263.

18. Reducerea termenului de încercare operează, indiferent dacă grațierea este condiționată sau necondiționată, din momentul aplicării actului de clemență și nu de la expirarea termenului de încercare al grațierii condiționată.

TS., sp.d. 457 din 1973, RRD. nr. 1, 1974, p. 164.

19. În speță, hotărîrea prin care s-a dispus suspendarea executării nefiind definitivă, nu se putea dispune revocarea măsurii, infractorul urmînd să fie judecat pentru ambele infracțiuni săvîrșite în concurs.

TS., sp.d. 3213 din 1972, CD., p. 313.

20. Revocarea suspendării executării pedepsei se dispune indiferent de natura sau durata pedepsei aplicate pentru infracțiunea nou comisă.

Tj.Alba, dp. 429 din 1971, RRD. nr. 8, 1971, p. 164.

21. Instanța urma să respingă recursul inculpatului deoarece infracțiunea a fost descoperită înăuntrul termenului de încercare și deci trebuia să atragă revocarea suspendării, chiar dacă descoperirea autorului infracțiunii a avut loc după expirarea termenului de încercare.

TS., sp.d. 3988 din 1970, CD., p. 320.

22. Nu se poate revoca suspendarea executării pedepsei, chiar în cazul comiterii din nou a unei infracțiuni în termenul de încercare, dacă condamnatul a beneficiat de amnistie pentru prima infracțiune.

TS., sp. d. 1259 din 1970, RRD. nr. 11, 1970, p. 173.

23. Nu se poate revoca suspendarea executării pedepsei, dacă condamnatul a beneficiat de grațiere totală a pedepsei pentru prima infracțiune.

Tj. Dolj, dp. 411 din 1971, RRD. nr. 8, 1971, p. 164.

24. Recursul extraordinar era întemeiat și urma să fie admis deoarece nu se poate revoca suspendarea executării pedepsei, dacă noua infracțiune a fost descoperită după reabilitarea de drept a condamnatului.

TS., sp.d. 36 din 1970, CD., p. 321.

Scanned with OKEN Scanner

25. Instanța poate dispune ca pedeapsa aplicată pentru o infracțiune săvîrșită în termenul de încercare să fie executată prin muncă corecțională.

Tj. Neamț, dp. 443 din 1981, RRD. nr. 7, 1982, p. 82, cu note I. C. Iacob și II. Gh. Tărăușanu.

26. Soluția este criticabilă deoarece reabilitarea de drept prevăzută în art. 86 Cp. operează și în cazul infracțiunilor contra avutului obștesc, legea neprevăzînd nici o excepție în acest sens.

TS., sp.d. 2093 din 1976, CD., p. 320.

BIBLIOGRAFIE : 1. JUSTIN GRIGORAȘ, *Suspendarea condiționată a executării pedepsei în reglementarea noului cod penal*, RRD. 2, 1969, p. 3—12; 2. VASILE SOPON, *Aspecte în legătură cu aplicarea legii penale mai favorabile*, RRD. 5, 1969, p. 81—84; 3. I. PETRU BUCIU, II. AUGUSTIN UNGUREANU și SAMOILĂ LUNGU, III. VASILE PAPADOPOL, *Aplicarea suspendării executării în cazul pedepselor grațiate condiționat*, articole în RRE. 1, 1971, p. 81—92; 4. TEODOR SAVUSCAN, *Stabilirea termenului de încercare în materia suspendării condiționate a executării pedepsei în caz de succesiune a legilor penale*, RRD. 6, 1971, p. 80—83; 5. GEORGE ANTONIU, notă la dp. 124 din 1972, a Tj. Botoșani, RRD. 6, 1972, p. 144—147; 6. LUDOVIC BIRO, *Condiții referitoare la efectele juridice ale grațierii asupra suspendării condiționate a executării pedepsei*, RRD. 10, 1972, p. 103—108; 7. ȘTEFAN MATEESCU, notă la dp. 145 din 1972 a Tj. Ilfov, RRD. 12, 1973, p. 145—148; 8. LUDOVIC FABIAN, *Efectele stării de recidivă, în cazul săvîrșirii unor infracțiuni în timpul suspendării condiționate a executării pedepsei*, RRD. 4, 1974, p. 74—77; 9. IOAN POP, notă la stp. 673 din 1973 a J. Roman, RRD. 9, 1974, p. 59—62; 10. I. GHEORGHE PAȘCALĂU și VIOREL PASCU, II. GEORGETA GHEORGHE, note la stp. 1573 din 1977 a J. Timișoara, RRD. 10, 1978, p. 47—50; 11. CONSTANTIN BUGA, notă la ap. 81 din 1979 a Tj. Ilfov, RRD. 2, 1980, p. 53—55; 12. LIVIU TALOȘ, notă la a. sp. a TS. 871 din 1979, RRD. 3, 1980, p. 56—60; 13. I. ADRIAN LUCA, II. GHEORGHE PĂRĂUȘANU, note la ap. 23 din 1980 a Tj. Galați, RRD. 12, 1980, p. 51—54; 14. I. EMIL MAIER, III. ALEXANDRU MARINESCU, note la dp. 332 din 1980 a Tj. Ploiești, RRD. 7, 1981, p. 50—52; 15. DORIN CLOCOTICI, *Efectele grațierii condiționate asupra pedepselor privative de libertate a căror executare a fost suspendată condiționat*, RRD. 6, 1982, p. 61—63; 16. I. CONSTANTIN IACOB, II, GHEORGHE PĂRĂUȘANU, note la dp. 443 din 1981 a Tj. Neamț, RRD. 7, 1982, p. 82—84; 17. ION CUCULESCU, notă la dp. 178 din 1983 a Tj. Prahova, RRD. 3, 1984, p. 64—65; 18. I. GHEORGHE VOINEA, II. ȘTEFAN MATEESCU, note la ap. 175 din 1986 a Tj. Vrancea, RRD. 5, 1987, p. 52—58; 19. I. GABRIEL IONESCU, II. JULIAN POENARU, note la ap. 1101 din 1986 a T.M. București, RRD. 8. 1987, p. 62—66; 20. I. NICOLAE DIACONU, II. VASILE PĂTULEA, note la dp. 219 din 1987 a Tj. Gorj, RRD. 5, 1988, p. 63—68; 21. RADU LUPAȘCU (I), GEORGE ANTONIU (II), note la stp. nr. 514 din 1976 a J. Galați, Dreptul, nr. 9—12, 1990, p. 200 și urm.

Secțiunea a IV-a

MUNCA CORECȚIONALĂ

(art. 86^1—86^7 Cp.; art. 1 din Decret 218 din 1977)

Soluțiile problemei

1. Întrucît condamnatul prezenta garanții că se poate îndrepta și fără privare de libertate, se putea dispune obligarea la muncă corecțională.

Tj. Hunedoara, dp. 922 din 1972, RRD. nr. 1, 1974, p. 162.

2. Soluția este corectă. Pedeapsa cu obligare la muncă corecțională se poate aplica și unei persoane cu privire la care s-a apreciat că nu este cazul să se suspende executarea pedepsei, dar că se pot reeduca prin muncă corecțională, iar aceasta nu este incompatibilă cu continuarea de către condamnat a studiilor liceale.

Tj. Brașov, dp. 626 din 1980, RRD. nr. 7, 1981, p. 60.

Scanned with OKEN Scanner

3. Hotărîrea este temeinică și legală. Legea nu exclude pe pensionarii de la executarea pedepsei prin muncă, deoarece împlinirea vîrstei de pensionare nu echivalează cu incapacitatea de a munci a inculpatului.

J. Timișoara, stp. 1573 din 1977, RRD, nr. 10, 1978, p. 47. Cu note I. Gh. Pascalău, Viorel Pasca, H. Georgeta Gheorghe.

4. Soluția instanței de recurs este corectă, deoarece nici condamnatul cu capacitate parțială de muncă nu este exclus de principiu de la executarea pedepsei prin muncă corecțională.

Tj. Iași, dp. 221 din 1979, RRD. nr. 4, 1982, p. 36.

5. Împrejurarea că cel condamnat a devenit militar în termen nu mai constituie în prezent un caz de revocare obligatorie a obligării la muncă corecțională deoarece, atunci cînd condițiile sînt îndeplinite, pedeapsa se va executa într-o unitate militară disciplinară, iar în caz contrar prin muncă corecțională, așa cum s-a dispus.

TS. sp.d. 1589 din 1979, CD., p. 524.

6. Instanța de recurs putea dispune executarea pedepsei prin muncă corecțională, fiind îndeplinite condițiile legale.

TS., sm. d. 59 din 1984, CD., p. 236.

7. Recursul extraordinar era neîntemeiat, deoarece potrivit dispoziției din art. 1 din D. nr. 218 din 1977 condamnații care au antecedente penale nu mai sînt excluși de la executarea pedepsei prin muncă. Această împrejurare va fi avută în vedere la stabilirea modului de executare a pedepsei, instanța putînd ajunge la concluzia că inculpatul se poate îndrepta fără privare de libertate, prin muncă corecțională.

TS., sm. d. 73 din 1978, CD., p. 339.

8. Nu este aplicabilă obligarea la muncă corecțională dacă inculpata nu prezintă nici o garanție că se poate îndrepta în condiții de libertate.

Tj. Constanța, dp. 206 din 1979, RRD. nr. 12, 1979, p. 63.

9. În speță, nu era indicată obligarea la muncă corecțională, avînd în vedere periculozitatea făptuitorilor.

Tj. Timiș, dp. 1301 din 1982, RRD. nr. 12, 1983, p. 103.

10. Nu era indicată executarea pedepsei prin muncă, date fiind pericolul social al faptei și periculozitatea infractorului.

Tj. Botoșani, dp. 329 din 1980, RRD. 4, 1981, p. 116.

11. Față de periculozitatea făptuitoarei, care a abuzat de funcția sa și s-a folosit de acte false, nu era indicată executarea pedepsei în libertate.

Tj. Neamț, dp. 563 din 1984, RRD. nr. 5, 1985, p. 75.

12. Soluția este discutabilă deoarece așa cum nu se poate suspenda executarea pedepsei cu închisoarea care a înlocuit amenda, tot așa nu s-ar putea dispune executarea prin muncă corecțională a acesteia. Instanța care înlocuiește pedeapsa amenzii cu închisoarea nu face o nouă individualizare a pedepsei, ci o înlocuiește în condițiile legii cu pedeapsa închisorii cu executarea obișnuită. Altfel, înlocuirea ar fi ineficace.

Tj. Timiș, dp. 56 din 1981, RRD. nr. 12, 1981, p. 109.

Scanned with OKEN Scanner

13. Soluţia este corectă, deoarece revocarea liberării condiţionate impune executarea restului de pedeapsă în detenţie.

Tj. Satu Mare, dp. 256 din 1980, RRD. nr. 5, 1981, p. 69.

14. Instanţa urma să admită recursul procuraturii şi să înlăture obligarea la muncă corecţională deoarece fără prestarea unei munci dintre cele prevăzute de lege nu se poate executa pedeapsa închisorii prin muncă.

TS., sp. d. 943 din 1974, CD. p. 338.

15. Dacă pedeapsa pentru care s-a dispus obligarea la muncă corecţională are o durată mai mare decît celelalte pedepse stabilite, pedeapsa rezultantă se va executa parte în regim de detenţie, corespunzător cu durata celei mai grele dintre pedepsele pentru care s-a dispus executarea în acest regim, iar restul din pedepasa rezultantă, inclusiv sporul, se va executa prin muncă corecţională.

TS., dî. 1 din 1983, CD. p. 20.

16. Funcţionarul condamnat pentru neglijenţă în serviciu va fi obligat să execute pedeapsa într-un loc de muncă productiv.

J. Sector 8 Bucureşti, stp. 454 din 1973, citată în RRD, nr. 10, 1973, p. 102.

17. Recursul extraordinar nu era întemeiat, fiindcă sînt exceptate de la executarea prin muncă pedepsele cu închisoarea aplicate pentru infracţiunile contra avutului obştesc săvîrşite cu intenţie, dacă au avut consecinţe grave.

TS. c 7, d. 34 din 1979, Cd., p. 351.

18. Instanţa urma să respingă cererea de obligare la muncă corecţională deoarece din moment ce infracţiunea de distrugere din culpă a produs consecinţe deosebit de grave este exceptată de la executarea prin muncă, chiar dacă legea prevede o pedeapsă mai mică de 10 ani.

TS., dî. 1, din 1983, CD., p. 7.

19. Instanţa de recurs urma să respingă cererea inculpatului de a executa pedeapsa prin muncă deoarece tentativa la infracţiunile exceptate urmează acelaşi regim ca şi infracţiunea consumată în ce priveşte exceptarea de la regimul executării prin muncă.

TS., sp. d. 513 din 1979, CD. p. 353.

20. Întrucît una dintre pedepse este exceptată de la executarea prin muncă corecţională, va fi exceptată şi pedeapsa rezultantă care o absoarbe.

TS., sp.d. 34 din 1975, RRD. nr. 5, 1976, p. 66. Deşi soluţia în speţă se referă la reglementarea iniţială, ea este valabilă şi în condiţiile Decretului nr. 218 din 1977.

21. Soluţia este discutabilă, deoarece este îndoielnic dacă noul colectiv ar putea influenţa conduita condamnatului. De lege ferenda, ar trebui să se prevadă un timp minim în care condamnatul să fi prestat munca şi să fie cunoscut de colectiv sau să se lase la aprecierea instanţei alegerea locului de muncă unde condamnatul urmează să execute pedeapsa.

Tj. Hunedoara, dp. 20 din 1979, RRD. nr. 8, 1979, p. 60.

22. Recursul extraordinar era întemeiat deoarece neexistînd un impediment legal ca pedeapsa să se execute în acelaşi loc de muncă, ins-

Scanned with OKEN Scanner

tanţele trebuiau să motiveze temeinic dispoziţia ca pedeapsa să se execute în altă unitate, dat fiind faptul că la acelaşi loc de muncă există mai mari posibilităţi de reeducare a condamnatului.

TS., sp.d. 322 din 1980, CD., p. 257.

23. Nu constituie motiv de schimbare a locului de muncă faptul că unitatea nu are post în schemă şi nici fond de retribuţie corespunzător.

Tj. Vaslui, dp. nr. 11 din 1979, R.2, p. 145.

24. Cererea inculpatei nu era întemeiată, împrejurarea că s-a despărţit de soţul ei şi că locuieşte în altă localitate neconstituind motiv de schimbare a locului de muncă.

Tj. Timiş, dp. 322 din 1980, RRD. nr. 12, 1980, p. 63.

25. Hotărîrea instanţei este criticabilă deoarece fiind vorba de o unitate sezonieră, nu existau condiţii de executare neîntreruptă şi integrală a pedepsei.

Tj. Botoşani, dp. 235 din 1979, R.2, p. 134.

26. Hotărîrea era nelegală deoarece executarea pedepsei la acelaşi loc de muncă însemna exercitarea de către condamnat a unei funcţii de conducere- ceea ce legea interzice.

TS., sp. d. 1670 din 1981, RRD. nr. 4, 1982, p. 70.

27. Hotărîrea era nelegală fiindcă munca corecţională nu putea consta în exercitarea unei funcţii instructiv-educative cum este şi aceea de instructor la o şcoală de şoferi.

TS., sp.d. 322 din 1981, R.3, p. 100.

28. Hotărîrea era nelegală deoarece condamnatul nu avea dreptul, potrivit legii, să ocupe o funcţie de gestiune.

Tj. Neamţ, dp. 248 din 1984, RRD. nr. 5, 1985, p. 76.

29. Hotărîrea era nelegală deoarece condamnatului îi era interzisă dreptul de a îndeplini funcţia de care se foloseşte pentru săvîrşirea infracţiunii şi deci nu putea executa pedeapsa în acelaşi loc de muncă.

Tj. Ilfov, dp. 38 din 1979, RRD. nr. 10, 1979, p. 58.

30. Soluţia era nelegală deoarece maistrul exercita o funcţie de conducere şi legea interzice ocuparea unei astfel de funcţii de către condamnatul cu obligarea la muncă corecţională.

TS., sp. d. 1651 din 1981, R.3, p. 101.

31. În speţă nu se putea dispune revocarea obligării la muncă corecţională, întrucît neprezentarea condamnatului la locul de muncă nu a avut loc cu rea-credinţă.

Tj. Braşov, dp. 245 din 1978, RRD. nr. 8, p. 60.

32. Instanţa urma să respingă cererea de revocare a obligării la muncă corecţională, deoarece nu exista o neprezentare cu rea-credinţă a condamnatului la locul de muncă.

Tj. Suceava, dp. 6 din 1979, RRD. nr. 9, 1979, p. 70.

33. În speţă nu exista temei pentru revocarea obligării la muncă corecţională deoarece condamnaţii nu s-au sustras cu rea-credinţă de la executarea pedepsei.

J. Olteniţa, stp. 371 din 1978, RRD. 5, 1980, p. 47 cu notă C. Buga.

Scanned with OKEN Scanner

34. Nu exista temei pentru revocarea obligării la muncă corecțională, lipsind reaua-credință a condamnatului.

T.M. București, S. II-a p., d. 1023 din 1981, R.3, p. 104.

35. Hotărîrea este criticabilă deoarece nu există neprezentarea la locul de muncă din moment ce condamnatul era deținut în executarea unei sancțiuni cu închisoare contravențională.

TS., sp.d. 1917 din 1979, CD. p. 522.

36. Hotărîrea este criticabilă deoarece instanța sesizată în vederea revocării muncii corecționale trebuia să examineze mai întîi motivele neprezentării condamnatului la locul de muncă, iar dacă acesta s-a sustras cu rea-credință, să dispună revocarea obligării la muncă, condamnatul fiind totodată exclus de la grațiere întrucît actul de clemență exceptează pe cei ce s-au sustras de la executarea pedepsei.

TS., sp. d. 508 din 1982, CD., p. 254.

37. Revocarea din cauza neîndeplinirii în mod corespunzător a îndatoririlor de muncă este justificată față de comportarea condamnatului.

T.M. București, S. II-a p., d. 1238 din 1981, R.3, p. 104.

38. Instanța urma să respingă cererea condamnatului deoarece revocarea obligării la muncă corecțională din cauza pierderii capacității de muncă a condamnatului este posibilă numai cînd această pierdere este totală, nu și atunci cînd capacitatea de muncă îi este numai diminuată.

Tj. Botoșani, dp. 18 din 1982, RRD. nr. 11, 1983, p. 75.

39. În speță revocarea era inadmisibilă deoarece noua infracțiune fusese săvîrșită după ce pedeapsa anterioară a fost integral executată.

Tj. Timiș, dp. 490 din 1979, RRD. nr. 5, 1980, p. 63.

40. Hotărîrea este nelegală deoarece revocarea este posibilă numai dacă condamnatul a săvîrșit, înainte ori în cursul executării pedepsei, nu o contravenție ci o infracțiune.

TS. sp.d. 2361 din 1978, CD., p. 355.

41. În speță, partea din pedeapsă care s-a executat prin muncă corecțională rămîne valabil executată, urmînd ca numai restul pedepsei să se execute în detenție.

TS., sm. d. 88 din 1978, CD., p. 354.

42. Instanța urma să verifice dacă sînt îndeplinite condițiile de aplicare a obligării la muncă corecțională în cazul concursului de infracțiuni. În caz afirmativ, instanța urma să dispună executarea prin muncă și cu privire la pedeapsa anterioară și apoi să contopească cele două pedepse potrivit regulilor privitoare la concursul de infracțiuni. În caz contrar, și numai după această verificare, instanța urma să dispună anularea obligării la muncă corecțională și să contopească cele două pedepse pentru infracțiunile concurente, pedeapsa rezultantă urmînd să se execute în stare de detenție.

V. T.M. București, S. II-a p., d. 58 din 1981, R. 3, p. 70; d. 1221 din 1981, R. 3, p. 104.

43. Întrucît cererea de încetare a obligării la muncă corecțională nu emana de la organul colectiv de conducere al unității unde condamnatul presta munca, instanța urma să o restituie organului de la care emana,

Scanned with OKEN Scanner

spre a se conforma legii. De lege ferenda, s-ar putea propune ca și condamnatul să poată face o astfel de cerere în cazul în care organul colectiv de conducere, deși este de acord, întîrzie din diverse motive să facă cererea prevăzută de lege.

Tj. Timiș, dp. 933 din 1976, RRD. nr. 1, 1977, p. 66.

44. În speță nu se putea dispune încetarea obligării la muncă corecțională, deoarece condamnatul, săvîrșind din nou o infracțiune în timpul executării pedepsei exista un caz de revocare a obligării la muncă corecțională.

Tj. Caraș-Severin, dp. 149 din 1981, R.3, p. 105.

45. Recursul extraordinar era întemeiat, deoarece din moment ce restul de pedeapsă era grațiat, chiar condiționat, cererea de încetare a obligării la muncă corecțională era inutilă. S-ar putea discuta numai ipoteza în care condamnatul ar fi mai interesat în încetarea obligării la muncă decît în grațiere. S-ar putea extinde și în acest caz soluția adoptată de instanță supremă în materia liberării condiționate.

TS., sp.d. 826 din 1982, CD., p. 254.

46. Instanța urma să respingă cererea, nefiind îndeplinite condițiile legale pentru admiterea ei. Dar cererea ar putea fi înnoită deîndată ce condamnatul a executat fracțiunea de pedeapsă prevăzută de lege.

Tj. Dolj, dp. 265 din 1979, RRD. 10, 1979, p. 68.

47. În speță, instanța sesizată cu cererea de încetare a obligării la muncă corecțională urma să calculeze fracțiunea de pedeapsă cerută de lege (2/3) numai în raport cu restul de pedeapsă executat în regimul muncii corecționale.

Tj. Bacău, dp. 342 din 1981, RRD. nr. 4, 1982, p. 55 cu notă A. Ungureanu.

48. La calcularea fracțiunii de două treimi, nu se iau în considerare orele suplimentare prestate de condamnat.

Tj. Timiș, dp. 955 din 1978, RRD. nr. 4, 1979, p. 65.

49. La calcularea fracțiunii de două treimi, nu se ține seama de eventualele zile cîștigate prin muncă în perioada cît a executat parte din pedeapsă în regim de detenție.

Tj. Călărași, dp. 90 din 1982, RRD. nr. 7, din 1983, p. 47 cu note: I. A. Pîrvulescu și V. Pătulea.

BIBLIOGRAFIE: 1. JUSTIN GRIGORAȘ, *Natura juridică și caracterele specifice ale muncii corecționale*, RRD. 6, 1973, p. 21—29; 2. MIRCEA MICU, *Cu privire la unele condiții cerute pentru condamnarea cu obligarea la muncă corecțională*, RRD. 10, 1973, p. 102—105; 3. GHEORGHE CHIVULESCU, notă la d. 1289 din 1973, a S.I.p. T.M. București, RRD. 12, 1973, p. 159—162; 4. I. AUREL BOIERIU, H. JUSTIN GRIGORAȘ, note la s.t.p. 217 din 1974 a J. Timișoara, RRD. 6, 1974, p. 62—66; 5. LUDOVIC BIRÓ, notă la dp. 535 din 1973 a Tj. Cluj, RRD. 7, 1974, p. 50—53; 6. HORIA DIACONESCU notă dp. 302 din 1974 a Tj. Gorj, RRD. 1, 1975, p. 52—55; 7. IOAN CONDOR, SILVIA MARIA, *Unele consecințe juridice ale obligării la muncă corecțională a condamnaților*, RRD. 3, 1975, p. 17—20; 8. DU-

Scanned with OKEN Scanner

MITRU VALERIU-MIHĂESCU, *Probleme de practică judiciară în materia obligării la muncă corecțională*, RRD. 6, 1975, p. 37—46; 9. I. MIRCEA NEGOESCU și RODICA CHIOREANU, II. OCTAVIAN COJOCARU, note la stp. 3586 din 1973 a J. Pitești, RRD. 10, 1975, p. 57—61; 10. RADU POPESCU BĂDICENI, *Din practica aplicării muncii corecționale*, RRD. 6, 1976, p. 33—36; 11. GHEORGHE SERBĂNESCU, notă la stp. 458 din 1976 a T. Mil. București, RRD. 4, 1977, p. 56—58; 12. IOSIF URS, *Încetarea contractului de muncă în baza dispozițiilor din codul penal privind munca corecțională*, RRD. 2, 1977, p. 37—41; 13. I. GHEORGHE PASCALĂU și VIOREL PAȘCA, II. GEORGETA GHEORGHE, note la stp. 1573 din 1977 a J. Timișoara, RRD. 10, 1978, p. 47—50; 14. NICOLAE IONESCU, notă la dp. 98 din 1978 a Tj. Timiș, RRD. 11, 1978, p. 55; 15. EUGEN LAZĂR, notă la stp. 931 din 1977 a J. Cluj-Napoca, RRD. 6, 1978, p. 55—57; 16. I. GHEORGHE DOBRICAN, II. DORU PAVEL, note la stp. 555 din 1977 a J. Slobozia, RRD. 6, 1978, p. 58—61; 17. MARTINIAN VÎTCĂ, *Stabilirea remunerației cuvenită condamnatului ce-și execută pedeapsa prin muncă fără privare de libertate*, RRD. 5, 1979, p. 20—23; 18. DORIN GIURGEA, notă la stp. 800 din 1978 a J. Satu Mare, RRD. 8, 1979, p. 43—46; 19. NICOLAE IONESCU, *O propunere „de lege ferenda" privind încetarea executării pedepsei prin muncă*, RRD. 10, 1979, p. 33—36; 20. CONSTANTIN BUGA, notă la dp. 38 din 1979 a Tj. Ilfov, RRD. 10, 1979, p. 58—59; 21. ȘTEFAN DANEȘ, *Considerații în legătură cu executarea pedepsei prin muncă, fără privare de libertate, în cadrul organizațiilor socialiste*, RRD. 11, 1979, p. 34—39; 22. I. CORNELIU TURIANU, II. N.R., note la dp. 227 din 1975 a S.II. p. T.M. București, RRD. 11, 1979, p. 58—61; 23. I. MIRCEA BĂDILĂ, II. GEORGE ANTONIU, note la stp. 225 din 1979 a J. Sibiu, RRD. 1, 1980, p. 54—58; 24. I. I. LUPU, II. NICOLAE PLEȘAN, note la dp. 27 din 1979 a Tj. Galați, RRD. 1, 1980, p. 58—60; 25. GHEORGHE ȘERBĂNESCU, GHEORGHE DOBRIDAN, *Unele probleme privind executarea pedepselor prin muncă de către militarii în termen*, RRD. 2, 1980, p. 41—43; 26. LIVIU TALOȘ, notă la d. 871 din 1979 a TS. sp. RRD. 3, 1980, p. 56—60; 27. CONSTANTIN FINICHIU, notă la dp. 241 din 1979 a Tj. Brașov, RRD. 3, 1980, p. 60—62; 28. RADU POPESCU BRĂDICENI, *Probleme generate de aplicarea pedepsei cu executarea prin muncă*, RRD. 4, 1980, p. 28—31; 29. CONSTANTIN BUGA, notă la dp. 283 din 1979 a Tj. Ilfov, RRD. 7 1980, p. 45; 30. GABRIELA IOAN, *Precizări cu privire la natura juridică și la momentul încetării contractului de muncă în cazul condamnării cu obligarea la muncă corecțională*, RRD. 5, 1980, p. 26—29; 31. VASILE PAPADOPOL, *Unele aspecte ale executării pedepsei închisorii prin muncă fără privare de libertate în lumina practicii judiciare*. RRD. 12, 1980, p. 3—17 și RRD. 1, 1981, p. 10—24; 32. I. AUGUSTIN UNGUREANU, II. MARIA COZMA, note la dp. 350 din 1980 a Tj. Bacău, RRD. 3, 1981, p. 47—52; 33. VALER DORNEANU, *Conexiuni ale legislației muncii cu legislația penală privind executarea pedepsei prin muncă, fără privare de libertate*, RRD. 4, 1981, p. 76—78; 34. DAN ANITAȘ, notă la dp. 238 din 1980 a Tj. Satu Mare, RRD. 4, 1981, p. 109—111; 35. ȘTEFAN DANEȘ, *Probleme de practică judiciară după 4 ani de alpicarea Decretului nr. 218/1977*, RRD. 5, 1981, p. 13—23; 36. I. N.P., II. VASILE PAPADOPOL, note la dp. 178 din 1980, a Tj. Ilfov, RRD. 8, 1981, p. 44—52; 37. I. ȘTEFAN MATEESCU, II. DORU PAVEL, note la dp. 183 din 1983 a Tj. Brașov, RRD. 12, 1981, p. 90—96; 38. CONSTANTIN ROȘCA, *Unele considerații în legătură cu excepțiile de la executarea pedepsei prin muncă, fără privare de libertate*, RRD. 1, 1982, p. 23—24; 39. NICOLAE IONESCU, *Considerații în legătură cu incompatibilitatea judecătorului delegat cu executările penale de a participa la judecarea unei cereri de revocare a executării pedepsei prin muncă*, RRD. 1, 1982, p. 24—28; 40. AUREL DINCU, *Situații de excepție de la aplicarea Decretului nr. 218/1977*, RRD. 1, 1982, p. 29—33 41. IOAN IACOB, *Condiții în care se poate executa prin muncă corecțională pedeapsa privativă de libertate de către condamnații pensionari de invaliditate de gradul II și conținutul caracterului sancționator al acestei pedepse*, RRD. 4, 1982, p. 36—39; 42. AUGUSTIN UNGUREANU, notă la dp. 342 din 1982, Tj. Bacău, RRD. 4, 1982, p. 55—60; 43. I. CRISTINA AMANUELA TURIANU și CORNEL TURIANU, II. VASILE PAPADOPOL, note la dp. 33 din 1981 a Tj. Bacău, RRD. 7, 1982, p. 77—82; 44. I. CONSTANTIN IACOB, II. GHEORGHE, PĂRĂUȘANU, note la dp. 443 din 1981, a Tj Neamț RRD. 7, 1983, p. 82—84; 45. VASILE PAPADOPOL, notă la dp. 10 din 1982, a Tj. Covasna, RRD. 11, 1982, p. 52—57; 46. LADISLAU MARGACSY, notă la dp. 539 din 1982 a Tj. Bihor, RRD. 5, 1983, p. 65—68; 47. GEZA KOVACS, notă la dp. 305 din 1982 a Tj. Sibiu, RRD. 9, 1983, p. 55—59; 48. MARIA FLORESCU, *Corelația dintre legislația penală privind munca corecțională și legislația muncii*, SCj. 3, 1981, p. 371—377; 49. ȘTEFAN BOCĂNEȚ, *Cu privire la posibilitatea instanței de a aplica pedeapsa închisorii cu obligarea la muncă corecțională, atunci cînd amenda este înlocuită cu închisoarea pentru neplata cu rea-credință a amenzii*, RRD. 1, 1984, p. 30—32; 50. I. GHEORGHE DOBRICAN, II. EMIL GHERGUȚ, note la dp. 272din 1982 a Tj. Ialomița, RRD. 7, 1184, p. 47—50; 51. JULIAN POENARU, *Reflecții privind reglementarea muncii corecționale*, RRD. 9, 1985, p. 44—48; 52. VICTOR POPESCU, *Natura raportului juridic dintre unitate și persoana condamnată la pedeapsa închisorii cu executarea prin muncă, fără privare de libertate*, RRD. 6, 1986, p. 37—40.

Scanned with OKEN Scanner

Secțiunea a V-a

CALCULUL PEDEPSELOR
(art. 87—89 Cp.)

Soluțiile problemelor

1. Recursul extraordinar era întemeiat deoarece la calcularea executării pedepsei prin muncă corecțională nu se ține seama de zilele și orele cînd condamnatul a lipsit de la muncă, chiar dacă lipsa a fost determinată de concediul de boală sau de internare în spital ori de alte cauze care l-au pus în imposibilitatea de a munci. Numărul orelor absentate se va împărți la 8 pentru a fi transformate în zile nelucrate. Se iau în calcul însă zilele de repaus legal.
TS. sp.d. 248 din 1982, CD., p. 233.

2. Zilele în care condamnatul, deși prezent la muncă, nu a lucrat deoarece unitatea se afla în gol de producție se iau în calcul pedepsei executate prin muncă. Hotărîrea este deci criticabilă în măsura în care nu a ținut seama de timpul în care condamnatul nu a putut lucra din cauzele amintite.
Tj. Satu Mare, dp. 874 din 1980, RRD. nr. 5, 1981, p. 67.

3. Timpul cît condamnatul a fost arestat preventiv pentru o infracțiune concurentă se ia în calculul pedepsei executate prin muncă.
Tj. Vaslui, dp. 255 din 1980, RRD. nr. 1, 1981, p. 69.

4. Arestarea preventivă se compută din durata închisorii, chiar dacă pedeapsa pentru infracțiunea concurentă respectivă a fost grațiată.
TS., sp. d. 115 din 1969, R.1, p. 89.

5. Instanța urmează să dispună înlăturarea în total sau în parte a executării amenzii, stabilind prin apreciere, suma ce nu va fi plătită din amenda aplicată.
T.M. București, S. I. p., d. 274, din 1978, R. 2, p. 67.

6. Întrucît internarea pentru expertiză nu s-a făcut în stare de arest, durata acesteia nu se compută din pedeapsă, chiar dacă, ulterior, procurorul a dispus arestarea inculpatului.
TS. sp.d., 2467 din 1974, R. 1, p. 88.

7. Cererea condamnatului era întemeiată. Chiar dacă condamnatul a continuat fără temei legal prestarea muncii, nu se poate ignora faptul că el a executat totuși pedeapsa și nu i se poate cere să părăsească munca în așteptarea executării în detenție a pedepsei.
J. Satu Mare, stp. 1180 din 1979, RRD. nr. 6, 1980, p. 54.

8. Instanța urma să respingă contestația, deoarece cele două infracțiuni nefiind concurente nu se pot contopi pedepsele și nici deținerea executată pentru o infracțiune anterioară.
Tj. Mehedinți, dp. 39 din 1982, R.3, p. 50.

9. Fapta contravențională integrîndu-se în materialitatea tentativei de omor, durata închisorii contravenționale se va computa din pedeapsa aplicată pentru fapta penală.
TS., sp. d. 384 din 1982, CD., p. 342.

Scanned with OKEN Scanner

10. Cererea inculpatului urma să fie respinsă, deoarece fapta contravențională nu se integra în materialitatea tentativei de omor.

TS., sp. d. 2895 din 1982, CD. p. 343.

11. Instanța urma să admită contestația și să compute în durata măsurii educative, durata deținerii preventive. Măsura educativă a trimiterii minorului într-o școală specială de muncă și reeducare fiind o sancțiune de drept penal, este firesc ca atunci cînd ea se execută anticipat, sub forma arestării preventive, durata acesteia să fie dedusă din durata măsurii educative stabilită ulterior de către instanță.

TS., sp. d. 413 din 1980, CD., p. 265.

BIBLIOGRAFIE: 1. I. IULIAN SĂRARU, H. AMELICU POPA, *note* la dp. 65 din 1971 a Tj. Arad, RRD. 7, 1971, p. 143—149; 2. I. MIRCEA BĂDIȚĂ, H. GEORGE ANTONIU, note la stp. 225 din 1979 a J. Sibiu, RRD. 1, 1980, p. 54—55; 3. MATEI BASARAB, *Aspecte teoretice și practice privind computarea reținerii și arestării preventive din pedeapsa închisorii aplicate de către instanță*, Studia Universitatis Babeș-Bolyai, Cluj, 1986, nr. 1, p. 51—55; 4. LADISLAU MARGACSY, *Ordinea executării în continuare a pedepselor cu închisoarea*, RRD. 9—12, 1989, p. 80—84.

TITLUL IV

Înlocuirea răspunderii penale

(art. 90—98 Cp.)

Soluțiile problemelor

1. Instanța poate dispune înlocuirea răspunderii penale, aplicînd una din sancțiunile cu caracter administrativ prevăzute de lege, încetînd totodată procesul penal.

J. Carei, stp. 35 din 1972, RRD. nr. 1, 1973, p. 146.

2. Este posibilă înlocuirea răspunderii penale și în cazul în care făptuitorul are antecedente penale. Înlocuirea este însă facultativă pentru instanță, chiar atunci cînd sînt îndeplinite condițiile legale, dacă atitudinea făptuitorului după săvîrșirea infracțiunii nu justifică înlocuirea.

Tj. Bacău, dp. 2044 din 1973, RRD. nr. 1, 1974, p. 143.

3. Este posibilă înlocuirea răspunderii penale și în cazul în care făptuitorul a săvîrșit un concurs de infracțiuni, dacă celelalte condiții sînt îndeplinite. În speță însă, întrucît pentru infracțiunea de amenințare legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 6 luni, chiar dacă aceasta este alternativă cu amenda, înlocuirea răspunderii nu este posibilă.

Tj. Suceava, dp. 1645 din 1972, RRD. nr. 5, 1974, p. 62, cu notă — D. Pavel.

4. Hotărîrea era nelegală deoarece pedeapsa prevăzută pentru infracțiunea săvîrșită era închisoarea mai mare de 6 luni.

TS., sp. d. 3552 din 1972, CD. p. 397.

BIBLIOGRAFIE: 1. PETRE IONESCU, *Înlocuirea răspunderii penale prin încredințarea făptuitorului pe garanție*, RRD. 1, 1970, p. 107—110; 2. ION C. VURDEA, *Trimiterea cauzei de către instanța penală la comisia de judecată*, RRD. 2, 1970, p. 48—51; 3. DIONISIE GALBURĂ, notă la stp. 442 din 1972 a J. Strehaia, RRD. 6, 1973, p. 140; 4. DORU PAVEL, notă la dp. 1645 din 1972 a Tj. Suceava, RRD. 5, 1974, p. 62—66; 5. AVRAM FILIPAȘ, *Aspecte teoretice ale înlocuirii răspunderii penale*, A.U.B., Drept, 1974, p. 117—122.

Scanned with OKEN Scanner

TITLUL V

Minoritatea

(art. 99—110)

Soluțiile problemelor

1. Față de minorul care nu răspunde penal, din cauza vîrstei sau lipsei de discernămînt, nu se pot lua decît măsuri de ocrotire prevăzute în Legea nr. 3 din 1970, de către comisia de ocrotire a minorilor.

TS., dî. nr. 6 din 1973, RRD. nr. 2, 1974, p. 107.

2. Soluția instanței nu este corectă, deoarece minorele fiind lipsite de discernămînt nu se puteau lua față de ele nici măsuri de siguranță, nici măsuri educative, ci numai măsuri de ocrotire prevăzute în Legea nr. 3 din 1970.

TS., sp. d. 1153 din 1986, CD. p. 242.

3. Recursul extraordinar era întemeiat, deoarece pentru răspunderea penală interesează vîrsta reală a făptuitorului, iar nu vîrsta la care dobîndește capacitatea sa de exercițiu.

TS., sp. d. 405 din 1979, CD., p. 368.

4. Infracțiunile de cerșetorie și vagabondaj constînd în sustragerea de la obligația de a munci, nu pot fi săvîrșite de minorii între 14 și 16 ani, deoarece aceștia neavînd capacitatea de a încheia un contract de muncă, nu au nici obligația de a munci chiar dacă au săvîrșit faptele cu discernămînt.

TS., sp. d. 569 din 1972, R. 1, p. 59.

5. Întrucît fapta a fost săvîrșită după expirarea zilei în care făptuitorul a împlinit 18 ani, acesta urma să răspundă ca major. Se poate discuta dacă ziua nașterii trebuie să fie luată în calcul sau nu la stabilirea vîrstei. Răspunsul pozitiv este corect, ceea ce înseamnă că în speță inculpatul împlinise 18 ani în ziua de 16 noiembrie la ora 24 și nu pe 17 noiembrie ora 24 cum a considerat instanța.

Tj. Timiș, dp. 899 din 1974, RRD. nr. 11, 1975, p. 65, cu notă S. Suteu.

6. Întrucît făptuitorul a săvîrșit ultima acțiune după ce a devenit major, va răspunde ca atare pentru întreaga infracțiune.

TS., dî. nr. 6 din 1973, CD., p. 37.

7. Întrucît la data săvîrșirii faptei era minor, făptuitorul va fi sancționat potrivit dispozițiilor din Decretul 218 din 1977, chiar dacă la data producerii rezultatului el devenise major. În acest sens, este și decizia de îndrumare a plenului Tribunalului Suprem nr. 1 din 1987, CD., p. 12.

8. Avînd vîrsta de 14 ani și acționînd cu discernămînt, minorul urma să răspundă penal pentru fapta comisă.

TS., sp.d. 80 din 1972, R.1, p. 283.

9. Hotărîrea instanței era nelegală deoarece de la intrarea în vigoare a Decretului nr. 218 din 1977 împotriva minorilor infractori nu mai pot fi luate decît măsurile educative prevăzute de acest decret.

TS., sp.d. 1146 din 1979, CD., p. 366.

Scanned with OKEN Scanner

10. Hotărîrea era nelegală, deoarece minorilor nu li se pot aplica pedepse nici dacă pedeapsa s-ar prezenta sub forma amenzii.
TS., sp d. 1756 din 1982, CD., p. 238.

11. Sentința era nelegală deoarece de la intrarea în vigoare a Decretului 218 din 1977 nu li se pot aplica minorilor măsurile educative a mustrării și libertății supravegheate.
TS., sp. d. 1508 din 1979, CD. p. 367.

12. Recursul extraordinar nu era întemeiat, deoarece prin faptele săvîrșite și prin modul cum le-a săvîrșit, acestea apar ca deosebit de grave și făceau necesară luarea măsurii trimiterii minorului într-o școală specială de muncă și reeducare.
TS., sp.d. 2275 din 1978, CD., p. 359.

13. Față de gravitatea infracțiunii de pruncucidere, se justifică trimiterea minorei într-o școală specială de muncă și reeducare.
TS., sp.d. 191 din 1979, RRD. nr. 6, 1979, p. 50.

14. Gravitatea infracțiunii de viol și modul în care a fost săvîrșită, îndreptățeau luarea față de făptuitoare a măsurii trimiterii într-o școală specială de muncă și reeducare.
TS., sp., d. 2377 din 1980, RRD. nr. 7, 1981, p. 61.

15. Săvîrșirea faptei, în împrejurările date și ținînd seama de persoana infractorului minor, se justifica luarea măsurii trimiterii într-o școală specială de muncă și reeducare.
Tj. Timiș, dp. 16 din 1979, R.2, p. 386.

16. În speță, apare ca mai corespunzătoare realității soluția primei instanțe.
TS., sp. d. 478 din 1979, CD., p. 369.

17. În speță, luarea măsurii trimiterii minorului într-o școală specială de muncă și reeducare era justificată.
TS., sp. d. 813 din 1980, CD., p. 266.

18. Față de datele speței, fapta nu avea caracter deosebit de grav și nu se justifică luarea măsurii educative a trimiterii într-o școală specială de muncă și reeducare, ci a măsurii încredințării minorului colectivului în care muncește sau învață.
Tj. Mureș, dp. 100 din 1978, R. 2, p. 386.

19. În speță nu era necesară măsura trimiterii minorului într-o școală specială de muncă și reeducare.
Tj. Botoșani, dp. 133 din 1983, RRD. nr. 12, 1983, p. 102.

20. Soluția este corectă, în speță fapta neprezentînd caracter deosebit de grav și nejustificîndu-se luarea măsurii trimiterii într-o școală specială de muncă și reeducare.
T.M. București, S. II-a, p., d. 688 din 1985, RRD. nr. 4, 1986, p. 73.

21. Deși formal corespunzătoare legii, care nu prevede dispoziții speciale pentru astfel de situații, soluția este discutabilă. Pentru a fi eficientă, sancțiunea trebuie să fie adecvată vîrstei făptuitorului. Este necesară o completare a reglementării în sensul menționat.
TS., sp. d. 1816 din 1978, CD., p. 370.

Scanned with OKEN Scanner

22. Recursul extraordinar era întemeiat. Măsurile educative ca și pedepsele au fost corect stabilite, însă executarea cumulativă era inadmisibilă față de dispozițiile art. 34 Cp. Contopirea sancțiunilor este obligatorie. Dacă durata măsurii este mai mare decît aceea a pedepsei, urmează să se execute măsura trimiterii într-o școală specială de muncă și reeducare care poate fi sporită pînă la 5 ani. Dacă durata pedepsei este egală cu aceea a măsurii educative sau mai mare, urmează să se execute pedeapsa închisorii, putîndu-se adăuga un spor potrivit legii.

Vz, TS., sp.d. 502 din 1979, CD., p. 338. Soluția instanței supreme este ea însăși discutabilă dată fiind natura diferită a sancțiunilor a căror contopire se propune. S-ar recomanda executarea sancțiunii considerată ca cea mai adecvată în cazul dat.

23. Măsura educativă a încredințării minorului colectivului în care muncește sau învață se absoarbe în pedeapsa închisorii, urmînd ca inculpatul să execute închisoarea prin muncă corecțională.

TS., sp. d. 721 din 1981, CD., p. 277.

24. Provocarea nu poate avea ca efect reducerea sub minimul de 2 ani a duratei trimiterii minorului într-o școală specială de muncă și reeducare, dar va fi-avută în vedere la stabilirea duratei în limitele legale de 2—5 ani.

TS., sp.d. 105 din 1981, CD. p. 277.

25. Hotărîrea era nelegală deoarece executarea măsurilor educative nu putea fi suspendată condiționat.

Tj. Argeș, dp. 1391 din 1984, citată de C. Niculeanu, RRD. 8, 1986, p. 34.

26. Soluția este corectă. La stabilirea pedepsei s-a ținut seama de grațierea măsurii educative pentru unele dintre infracțiunile concurente comise de minorul infractor.

TS. sp. d. 2749 din 1982, CD. p. 257.

27. Întrucît inculpatul minor avea nevoie de un tratament medical, măsura internării într-un institut medical educativ, prevăzută în art. 101 lit. d și 105 Cp, apare justificată.

TS. sp. d. 1426 din 1982, CD., p. 237.

28. În speță măsura educativă nu era justificată deoarece minorul era lipsit de discernămînt și ca atare susceptibil de supus unei măsuri de ocrotire, nu unei măsuri educative.

TS., sp. d. 1246 din 1977, CD., p. 235.

29. Hotărîrea este nelegală deoarece față de minorul infractor care are nevoie de tratament medical se ia măsura educativă a internării într-un institut medical educativ și nu măsura de siguranță a internării medicale.

TS., sp. d. 2322 din 1985, CD., p. 270.

30. Durata măsurii educative a trimiterii minorului într-o școală specială de muncă și reeducare apare ca excesivă în raport cu durata pedepsei închisorii prevăzute de lege pentru infracțiunea săvîrșită.

TS., sp. d. 803 din 1980, CD., p. 266.

Scanned with OKEN Scanner

31. La data cînd a fost pronunțată, hotărîrea era nelegală deoarece legea nu prevedea o durată anumită a măsurii educative a încredințării minorului colectivului de muncă sau de învățătură. Prin Legea nr. 1 din 1987 au fost stabilite limitele de la 1 la 2 ani, care nu ar putea fi depășite.

Comisia de judecată cu participarea unui judecător din CAP „9 Mai" din Comuna Vinători, Jud. Timiș, Hotărîrea nr. 55 din 1977, RRD nr. 7, 1978, p. 39, cu notă Dionisie Galbură.

32. Recursul extraordinar era întemeiat deoarece la stabilirea duratei măsurii educative a trimiterii într-o școală specială de muncă și reeducare trebuia să se țină seama de partea din pedeapsă executată de condamnat, în sensul reducerii duratei acesteia sau al scăderii din durata măsurii a pedepsei executate.

TS., sp.d. 45 din 1979, CD., p. 516.

33. Soluția este corectă, avînd în vedere că măsura educativă este și ea în acest caz, privativă de libertate.

Tj. Hunedoara, dp. 146 din 1979, RRD. nr. 11, 1979, p. 71.

34. Soluția computării arestării preventive sau reținerii, în durata măsurii educative a trimiterii într-o școală specială de muncă și reeducare este perfect justificată.

TS., sp., d. 741 din 1983, CD., p. 293.

BIBLIOGRAFIE: 1. VIRGIL RĂMUREANU, *Limitele și consecințele răspunderii penale a minorului*, RRD., 7, 1970, p. 46—57; 2. GRIGORE SIMON, notă la încheierea din 30 ian. 1969 a Jud. Lugoj, RRD. 10, 1969, p. 162—165; 3. OCTAVIAN LOGHIN, *Minoritatea în noul Cod penal*, Analele Științifice ale Universității „Al. I. Cuza" Iași, Științe juridice, 1969, p. 99—110; 4. OCTAVIAN LOGIU, *Discernământul, condiție a răspunderii penale a minorilor în vîrstă de la 14 la 16 ani*, Analele științifice ale Universității „Al. I. Cuza", Iași, Științe juridice, 1970, p. 69—79; 5. IOAN POP, D. V. MIHĂESCU, note la stp. 84 din 1977 a J. Roman, RRD. 7, 1977, p. 59—61; 6. I. PETRE SOARE și CONSTANTIN BUGA, H. GEORGE ANTONIU, note la dp. 716 din 1978 a Tj. Ilfov, în RRD. 7, 1979, p. 45; 7. DOINA DONUȚIU, notă la stp. 1067 din 1977 a J. Satu Mare, RRD. 5, 1978, p. 53—55; 8. DIONISIE GALBURĂ, notă la Hotărîtea nr. 55 din 1977 a Comisiei de judecată — cu participarea unui judecător din CAP „9 Mai" din comuna Vinători, RRD. 7, 1978, p. 39—41; 9. NICOLAE IONESCU, *Reeducarea și mijloacele de reeducare a minorilor și tinerilor între 18—21 ani, care au săvîrșit fapte penale*, RRD. 1988, p. 22—26; 10. MIORIȚA MOARCĂȘ, ION RETEGAN, notă la dă 1816 din 1978 a sp. TS., RRD. 8, 1977, p. 46—49; 11. CLARA CARAGEA, notă la d. 2465. din 1978 a sp. TS., RRD. 11, 1979, p. 53—55; 12. GR. GR. THEODORU, *Judecarea infracțiunilor săvîrșite de minori de către comisia de judecată*, RRD. 7, 1980, p. 13—22; 13. CONSTANTIN ROȘCA, ERZIEL MAMER, *Unele considerații în legătură cu aplicarea Decretului nr. 218 din 1977*, RRD. 7, 1980, p. 303—33; 14. MIHAIL ARDELEANU, *Opinii în legătură cu unele aspecte ale aplicării legii în cauzele privind pe minori*, RRD. 9, 1980, p. 22—25; 15. ȘERBAN STELU, notă la dp. 629 din 1979 a Tj. Constanța, RRD. 9, 1980, p. 50—53; 16. DORIN CIUNCAN, NICOLAE IONESCU, *Sinteză de practică judiciară cu privire la regimul sancționator al minorilor în lumina prevederilor Decretului nr. 218 din 1977*, RRD. 10, 1980, p. 42—53; 17. EMIL MAIER, notă la dp. 157 din 1980 a Tj. Prahova, RRD. 11, 1980, p. 59—60; 18. AUREL DINCU, *Măsurile educative prevăzute în Decretul nr. 218 din 1977*, AUB. 1980, p. 79—80; 19. AUREL DINCU, *Analiza teoretică a practicii judiciare în soluționarea cauzelor cu minori*, SCj. 4, 1980, p. 369—376; 20. MARIA ZOLYNEAK, *Răspunderea penală a minorilor în lumina Decretului nr. 218 din 1977*, SCj. 3, 1980, p. 269—274; 21. AUREL DINCU, *Probleme privind răspunderea penală a minorilor în lumina Decretului nr. 218 din 1977, astfel cum a fost completat prin Decretul nr. 64 din 1981*, AUB, 1981 × p. 93—98; 22. NICOLAE IONESCU, DORIN CIUNCAN, *Încetarea condiționată a executării măsurii educative a trimiterii minorului într-o școală specială de muncă și reeducare în lumina prevederilor Decretului nr. 64 din 1981*, RRD. 6, 1981, p. 9—12; 23. AUREL DINCU, *Situații de excepție de la aplicarea Decretului nr. 218 din 1977*, RRD. 1, 1982, p. 29—33; 24. LUDOVICA DIN-

Scanned with OKEN Scanner

CU, AUREL DINCU, *Încetarea condiționată a executării măsurii educative, prevăzute în articolul 3 din Decretul nr. 218 din 1977*, RRD. 9, 1982, p. 13—27; 25. EMILIAN LIGANU, Notă la stp. 658 din 1981 a J. Bistrița RRD. 9, 1982, p. 60—62; 26. I. LADISLAU MARGOCSY, II. VASILE PĂTULEA, *Despre compatibilitatea aplicării grațierii în cazul măsurii de internare a infractorului minor într-o școală specială de muncă și reeducare*, RRD. 1, 1983, p. 28—36; 27. I. ILIE A. MUNTEANU, II. DORIN CIUNCAN, *Judecarea infractorilor minori de către comisiile de judecată*, RRD, 3, 1983, p. 40—43; 28. ILIE A. ILIE, *Sistemul sancționator al minorilor și tinerilor în legislația noastră penală*, RRD. 5, 1983, p. 3—10; 29. GEORGE ANTONIU, DANA POPESCU, *Unele probleme teoretice din practica judiciară penală*, SCj. 1, 1983, p. 64—75; 30. ȘTEFAN DANEȘ, *Aplicabilitatea prevederilor legii de grațiere în cazul măsurii de trimitere la o școală specială de muncă și reeducare a minorilor*, RRD. 10, 1983, p. 48—52; 31. ORTANSA EREZEANU, *Regimul de sancționare a minorilor în perspectiva viitoarei legislații penale*, SCj. 4, 1983, p. 357—360; 32. ILIE A. MUNTEANU, *Judecarea unor infractori minori de către comisiile de judecată*, RRD. 7, 1984, p. 34—36; 33. I. MARTINIAN VÎTCĂ, II. VALERIU ȘTOICA, *Considerații asupra competenței materiale a instanțelor judecătorești în cazul infracțiunilor săvîrșite de minori*, RRD. 4, 1985, p. 35—39; 34. I. BETINIO DIAMANT, VASILE LUNCEANU, II. ANDREI STOICESCU, III. VASILE PAPADOPOL, notă la dp. 36 din 1985 a Tj. Sibiu RR . 2 1986, p. 64—69; 35. COSTEL NICULEANU, *Suspendarea condiționată a măsurii trimiterii într-o școală specială de muncă și reeducare aplicată minorilor care comit fapte deosebit de grave în înțelesul art. 9 din D. 128 din 1977*, RRD. 8, 1986, p. 34—36; 36. HAJDU DEZSŐ, *Considerații în legătură cu încredințarea minorului infractor colectivului în care muncește sau învață*, RRD. 9, 1986, p. 35—37; 37. JULIAN POENARU, *Comisiile de judecată într-o nouă etapă a activității lor*, RRD. 6, 1987, p. 8—11; 38. CORNELIU TURIANU, *Sinteză teoretică și practică în legătură cu sistemul sancționator aplicabil minorilor care comit fapte prevăzute de legea penală*, RRD. 11, 1987, p. 25—42; 39. CORNELIU TURIANU, *Sinteză teoretică și practică în legătură cu procedura în cauzele cu infractori minori*, RRD. 12, 1987, p. 38—50; 40. RADU LUPAȘCU, notă la dp. 423 don 1987, a Tj. Galați, RRD. 5, 1988, p. 61—62; 41. GHEORGHIȚĂ MATEUȚ, *Unele considerații în legătură cu aprecierea caracterului deosebit de grav al faptelor penale comise de minori*, RRD. 8, 1989, p. 39—43; 42. ELISABETA ANTONESCU (I), CORNELIU TURIANU (II) note la rezoluția nr. 775/P/1989 din 1990 a Procuraturii locale Mediaș, în Dreptul, nr. 9—12, 1990, p. 204 și urm.; 43. MIHAI PETROVICI (I), VASILE PĂTULEA (II). *Tratamentul sancționator aplicabil pluralității de infracțiuni în ipoteza cînd una sau unele din infracțiuni au fost comise în timpul minorității, iar altele după împlinirea vîrstei de 18 ani*, articole în Dreptul, nr. 3, 1990, p. 26 și urm.

TITLUL VI

Măsurile de siguranță

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

(art. 111—112 Cp)

Soluțiile problemelor

1. Măsura confiscării sumei ce nu făcuse obiectul infracțiunii era netemeinică deoarece o astfel de măsură poate fi luată numai dacă instanța a fost legal sesizată cu judecarea unei fapte prevăzute de legea penală și numai în limitele prevăzute de aceasta.

Tj. Constanța, dp 447 din 1981, RRD nr. 11, 1981, p. 57.

2. Hotărîrea era netemeinică și nelegală deoarece din moment ce inculpatul bolnav a săvîrșit cu vinovăție o faptă prevăzută de legea penală, instanța nu putea dispune numai internarea medicală ori obligarea la tratament medical, ci trebuia să-i aplice și o pedeapsă.

TS., sp, d. 3143 din 1974, R.1, p. 280.

Scanned with OKEN Scanner

3. În speță, măsura de siguranță a confiscării speciale trebuia să fie luată, deoarece existau temeiurile legale pentru aceasta, chiar dacă fapta nu mai putea să atragă răspunderea penală.

TS., sp. d. 614 din 1984, CD, p. 240.

4. Măsura confiscării speciale se impunea în speță, deoarece amnistia nu are efect asupra măsurilor de siguranță (art. 119 al. 3 Cp).

TS., sp, d. 1325 din 1971, RRD nr. 1, 1972, p. 154.

CAPITOLUL II

REGIMUL MĂSURILOR DE SIGURANȚĂ

Soluțiile problemelor

5. Hotărîrea instanței era netemeinică și nelegală, deoarece făptuitorul nefiind iresponsabil, nu existau temeiuri pentru luarea măsurii de siguranță a internării medicale, ci pentru pedepsirea lui pentru infracțiunea de tîlhărie. Era greșită deci și ordonanța de scoatere de sub urmărire penală a făptuitorului, discernămîntul limitat al acestuia constituind un element de individualizare a pedepsei, iar nu o cauză care înlătura caracterul penal al faptei. Față de starea de boală a inculpatului putea fi luată însă măsura de siguranță a obligării la tratament medical, conform art. 113 Cp, atit în perioada detenției, cît și, eventual, la nevoie, după executarea pedepsei.

TS., sp, d. 2677 din 1979, CD, p. 372; d. 2683 din 1974, RRD, nr. 9, 1975, p. 74.

6. Hotărîrea era netemeinică și nelegală, deoarece măsura de siguranță a obligării la tratament medical poate fi luată și față de făptuitorul care nu a fost trimis în judecată fiind scos de sub urmărire penală ca efect al aplicării prevederilor art. 48 Cp.

TS., sp., d. 2069 din 1982, CD, p. 239.

7. Instanța trebuia să examineze cu atenție faptele inculpatei pentru a stabili dacă aceasta prezintă sau nu pericol pentru societate și dacă nu era necesară luarea măsurii de siguranță a obligării la tratament medical sau a internării medicale.

J. Sectorului 3 București, stp 987 din 1969, citată de A. Dincu, Traian Dima, RRD nr. 3, 1971, p. 101.

8. Soluția este corectă, deoarece din moment ce măsura obligării la tratament medical s-a luat față de o persoană condamnată la pedeapsa închisorii, conform dispozițiilor art. 113 al. 3 Cp, tratamentul se efectuează în timpul executării pedepsei. Măsura durează însă pînă la însănătoșirea condamnatului. Dacă aceasta n-a intervenit pînă la terminarea executării pedepsei, condamnatul va continua tratamentul și după ce a executat pedeapsa.

TS., sp., d. 2 din 1977, CD, p. 240.

9. Soluția este corectă. Măsura obligării la tratament medical poate fi luată, provizoriu, de procuror, chiar dacă ulterior dispune scoaterea de sub urmărire penală a făptuitorului, acesta fiind iresponsabil. Dacă pro-

Scanned with OKEN Scanner

curorul a omis să ia măsura de siguranță, el poate sesiza ulterior instanța, pentru a lua măsura respectivă.

Tj. Vaslui, dp 175 din 1981, R.S, p. 201. Soluția instanței este discutabilă.

10. Instanța nu avea obligația de a indica locul și condițiile de efectuare a tratamentului medical, acestea urmînd să fie stabilite de administrația locului de deținere.

TS. sp, d. 3334 din 1974, RRD nr. 6, 1975, p. 69.

11. Măsura de siguranță a fost corect stabilită deoarece existau temeiurile legale pentru aceasta (art. 114 Cp), dar instanța competentă era aceea care ar fi urmat să judece infracțiunea dacă fapta ar fi avut acest caracter, adică Tribunalul județean.

TS, sp, d. 985 din 1982, CD, p. 318.

12. Starea de iresponsabilitate și pericolul pe care îl prezenta făptuitorul justificau luarea măsurii de siguranță a internării medicale.

TS, sp, d. 1048 din 1977, R. 2, p. 210.

13. Instanța urma să respingă recursul inculpatului. Măsura internării medicale ar fi putut fi luată, în locul pedepsei, numai dacă făptuitorul ar fi fost iresponsabil. În speță însă, făptuitorul nefiind iresponsabil a fost în mod legal condamnat la pedeapsa închisorii, iar întrucît el nu se afla într-o stare care să prezinte pericol social, în mod corect nu s-a luat măsura de siguranță menționată nici alături de pedeapsa închisorii.

TS, sp, d. 3189 din 1973, CD, p. 391.

14. Instanța urma să admită recursul și să caseze hotărîrea cu privire la luarea măsurii de siguranță a internării medicale, deoarece nu s-a constatat că ea se află într-o stare care prezintă pericol pentru societate, chiar dacă este bolnavă mintal.

TS, sp, d. 948 din 1972, CD, p. 317.

15. Soluția este nelegală deoarece legea nu prevede un termen în care se poate cere revocarea măsurii de siguranță a internării medicale.

Tm. București, S.I, d. 724 din 1985, RRD nr. 5, 1986, p. 83.

16. Hotărîrea este nelegală și netemeinică deoarece în speță nu existau temeiuri pentru luarea măsurii de siguranță a interzicerii unei funcții sau profesii, ci pentru pedeapsa complementară a interzicerii dreptului de a ocupa funcția ori de a exercita profesia.

TS, sp, d. 386 din 1986, CD, p. 245.

17. Măsura de siguranță a interzicerii de a se afla în anumite localități era justificată.

TS, sp, d. 2238 din 1977, R.d, p. 212.

18. Măsura de siguranță a interzicerii de a se afla în anumite localități putea fi luată în speță, în baza art. 116 al. 4 Cp, oricare ar fi pedeapsa aplicată și indiferent dacă făptuitorul a mai fost condamnat anterior. Dar pentru a aprecia necesitatea luării acestei măsuri, instanța trebuie să examineze conținutul concret al faptei și împrejurările în care aceasta a fost comisă, prejudiciul cauzat și pericolul pe care l-ar prezenta pentru societate aflarea făptuitorului în localitatea unde a comis infracțiunea ori în alte localități anume.

Tj. Constanța, dp 1268 din 1978, R. 2, p. 213.

Scanned with OKEN Scanner

19. Față de împrejurările faptei și de persoana făptuitorului, măsura de siguranță a interzicerii de a se afla în anumite localități nu pare justificată, astfel că sentința este criticabilă sub acest aspect.

Tj Brașov, dp 784 din 1974, RRD nr. 10, 1975, p. 69.

20. Recursul extraordinar nu apare ca întemeiat, deoarece în speță, deși făptuitorul a săvîrșit mai multe infracțiuni grave, el ar putea fi totuși mai eficient influențat în cadrul colectivității și al organizațiilor obștești din comuna unde locuiește, decît în alte localități.

TS, c 7, d 99 din 1979, CD, p. 377.

21. Față de natura infracțiunilor săvîrșite și de comportarea generală a inculpatului nu se justifica în speță luarea măsurii de siguranță, deoarece infracțiunile nu sînt legate de prezența inculpatului în București, unde inculpatul are domiciliu stabil, și este încadrat în muncă.

TS, sp, d. 31 din 1977, CD, p. 241.

22. În speță, luarea măsurii de siguranță a interzicerii de a se afla în anumite localități nu era justificată, făptuitoarea avînd o vîrstă înaintată și locuind la fiica sa care o întreține.

Tj. Timiș, dp 1150 din 1981, RRD nr. 6, 1982, p. 96.

23. Întrucît măsura de siguranță a interzicerii de a se afla în anumite localități se ia numai față de condamnatul la pedeapsa închisorii, ea nu se poate lua față de inculpatul minor căruia nu i se poate aplica o pedeapsă.

Tm București, s.a II-a p, d. 1574 din 1982, R. 3, p. 166.

24. În speță măsura de siguranță apărea ca nejustificată, dacă fapta a fost comisă în Timișoara și nu s-a făcut dovada că exista un pericol grav pentru societate nu numai prin aflarea inculpatului în Timișoara, dar și în alte localități.

Tj Timiș, dp 154 din 1977, RRD nr. 9, 1977, p. 65.

25. Hotărîrea nu era corectă deoarece amnistia nu are efecte asupra măsurilor de siguranță (art. 119 al. 3 Cp).

TS, sp, d 1325 din 1972, CD, p. 278.

26. Măsura confiscării se justifică numai dacă rămînerea mai departe asupra făptuitorului a lucrurilor care au servit la săvîrșirea infracțiunii prezintă pericol pentru societate. Făptuitorul poate să dovedească contrariul.

Tj Iași, dp 721 din 1969, RRD nr. 12, 1969, p. 160.

27. Din moment ce autoturismul a fost cumpărat în scop de revînzare, el apare ca fiind expresia materială a sumei investite în această operație speculativă și de aceea în mod corect s-a dispus confiscarea lui.

TS, sp, d. 1049 din 1970, CD, p. 431.

28. Întrucît autoturismul a fost efectiv folosit la săvîrșirea infracțiunii, se impunea luarea măsurii de siguranță a confiscării acestuia, în temeiul art. 118 lit. b Cp.

TS, sp, d. 115 din 1986, CD, p. 247.

29. În săvîrșirea complicității la furt în paguba avutului obștesc, inculpatul s-a folosit de autoturism, confiscarea acestuia, dată fiind starea de pericol pe care o prezenta lăsarea lui în posesia făptuitorului, apă-

Scanned with OKEN Scanner

rea ca necesară, chiar dacă vehiculul era proprietate comună, problema drepturilor coproprietarilor urmînd să fie soluționată cu ocazia ieșirii din indiviziune.

TS, c 7, d 54 din 1985, CD, p. 271.

30. Soluția este corectă, măsura confiscării speciale fiind justificată.

Tm București, s. II-a p, d. 650 din 1985, R. 3, p. 62.

31. În împrejurările cauzei nu părea întemeiată confiscarea autovehiculului, ținînd seama de temeiul și scopul măsurilor de siguranță (art. 111 Cp).

Tj. Maramureș, dp 91 din 1984, RRD nr. 11, 1984, p. 73.

32. Măsura confiscării speciale nu era justificată în cauză deoarece făptuitorul nu s-a folosit de atelajul respectiv, la săvîrșirea infracțiunii, ci ulterior, în scopul ascunderii bunului însușit.

TS, sp, d. 798 din 1985, CD, p. 280.

33. În speță era corectă soluția instanței de recurs. Nu se putea confisca apartamentul, deoarece acesta nu a servit, în întregime, și nu putea să servească la săvîrșirea infracțiunii, neavînd în mod obiectiv o astfel de aptitudine.

TS, sp, d. 2973 din 1985, CD, p. 278.

34. Recursul extraordinar era întemeiat. În speță trebuia luată măsura confiscării atelajului, iar dacă acesta a fost înstrăinat între timp urma să se dispună confiscarea contravalorii acestuia pentru realizarea scopului măsurii de siguranță respective.

TS, Sp, d. 640 din 1986, CD, p. 246.

35. Instanța urma să dispună confiscarea specială a sumei dobîndite de infractor în mod vădit prin săvîrșirea infracțiunii și care nu mai putea servi la despăgubirea părții vătămate căreia i se restituiseră animalele furate.

Vz. TS, sp, d. nr. 2660 din 1982, CD, p. 241.

36. Recursul extraordinar urma să fie respins deoarece măsura de siguranță a confiscării speciale era întemeiată.

C.S.J., sp, d. nr. 1093 din 1990, Dreptul, nr. 2—3/1991, p. 78.

37. Recursul extraordinar urma să fie respins, deoarece măsura confiscării speciale se impunea în speță, existînd toate temeiurile pentru aceasta.

C.S.J., sp, d. nr. 673 din 1990, Dreptul, nr. 4—5/1991, p. 83.

38. Confiscarea autoturismului în baza art. 119 lit. b Cp nu era întemeiată, deoarece autoturismul nu a servit la săvîrșirea furtului, care se consumase anterior și nu exista dovada stării de pericol decurgînd din deținerea autoturismului.

C.S.J., sp, d. nr. 684 din 1990, în Pro lege, nr. 1, 1991, p. 78.

39. Recursul extraordinar era întemeiat și urma să fie admis, deoarece autoturismul nu a servit și nu era destinat să servească la săvîrșirea infracțiuni.. Folosirea autovehiculului la transportul cantității de porumb

Scanned with OKEN Scanner

după consumarea infracțiunii constituind un mijloc de valorificare a produsului infracțiunii nu poate constitui temei pentru confiscarea specială.

C.S.J., sp, d. nr. 270 din 1990, în Pro lege, nr. 1, 1991, p. 79.

40. Recursul extraordinar era întemeiat și urma să fie admis, înlăturându-se măsura de siguranță a confiscării speciale, în baza dispoziției din art. 118 lit. b Cp, deoarece atelajul proprietatea inculpatului — destinat să servească bunei desfășurări a activității acestuia de agricultor —, nu este de natură, prin el însuși, să genereze și să faciliteze săvîrșirea unor infracțiuni și deci nu prezintă starea de pericol la care se referă dispoziția menționată.

C.S.J., sp, d. nr. 709 din 1990, în Pro lege, nr. 1, 1991, p. 78.

BIBLIOGRAFIE: 1. GEORGE ANTONIU, *Considerații asupra unor instituții de drept penal general: desistarea voluntară, participația, infracțiunea continuată, confiscarea specială*, RRD 11, 1968, p. 98—110; 2. I. SPIRIDON PROCA, II. G. ANTONIU, note la dp. 721 din 1969 a Tj. Iași, RRD 12, 1969, p. 160—165; 3. AUREL DINCU, TRAIAN DIMA, *Măsura de siguranță a obligării la tratament medical în cazul toxicomanilor care au comis fapte prevăzute de legea penală*, RRD 3, 1971, p. 101—103; 4. I. ȘTEFAN BOCĂNEȚ, II. C. BULAI, *Condiții procesuale pentru luarea măsurilor de siguranță a obligării la tratament medical și a internării medicale*, RRD 10, 1971, p. 100—101; 5. CONSTANTIN FINICHIU, *Aplicarea măsurii de siguranță a confiscării speciale în cazul nerespectării dispozițiilor privind operațiile de import* RRD 9, 1973, p. 90—93; 6. EMILIAN BOERIU, notă la stp. 119 din 1973 a J. Sighișoara, RRD 2, 1974, p. 153—159; 7. OCTAVIN COJOCARU, *Obligarea în faza urmăririi penale la plata echivalentului valorilor supuse confiscării potrivit art. 43 din D. 210/1960*, RRD 3, 1975, p. 27—31; 8. ȘERBAN BELIGRĂDEANU, notă la dp. 291 din 1974 a Tj Brașov, RRD 5 1975, p. 58—63; 9. IOSIF BLUMENFELD, notă la st.p. 933 din 1974 a J. Cîmpulung Moldovenesc, RRD 7, 1976, p. 49—52; 10. VASILE DOBRINOIU, notă la ap 234 din 1977 a Tj Ialomița, RRD 4, 1978, p. 53—57; 11. IOAN CONDOR, CONSTANȚA MARIA SĂNDULESCU, *Unele aspecte specifice în materia confiscării*, RRD 12, 1978, p. 33—38; 12. I. ION NEAGU, II. VASILE PĂTULEA, III. DORU PAVEL, note la dp 69 din 1978 a T.J. Timiș, RRD 1, 1979, p. 57—49; 13. I. VICTOR IGNAT, II. NICOLAE IONESCU, note la d 464 din 1978 a TS, sp, RRD 3, 1979, p. 41—45; 14. PETRU DUDA, *Despre măsura de siguranță a confiscării speciale în cazul infracțiunilor la regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase*, RRD 12, 1980, p. 27—30; 15. I. MARIN C. SÎRBU, IOAN BOLDA, II. MARGARETA CARE-THASE, note la dp 89 din 1979 a TJ Timiș, RRD 12, 1980, p. 48—51; 16. I. GH. I. PETRESCU, II. NICOLAE PLEȘAN, note la dp 38 din 1980 a TJ Cluj RRD 2, 1981, p. 52—56; 17. I. LUCIAN FĂTU, II. NICOLAE IONESCU și DORIN CIUNCAN, *Mijloace procedurale de rezolvare a confiscării speciale cu referire la efectele ordonanței procurorului*, articole în RRD 4, 1981, p. 86—91; 18. VASILE DOBRINOIU și NICOLAE CONEA, note la dp 696 din 1980 a TJ Timiș, RRD 7, 1981, p. 47—50; 19. ILIE LUȚĂ, *Modalitatea de aplicare a confiscării speciale în cauzele care cad sub incidența Legii 59/1968 privind comisiile de judecată*, RRD 8, 1981, p. 28—30; 20 VIRGIL POP, *Unele aspecte controversate privind măsura de siguranță a confiscării speciale în cazul infracțiunilor la regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase*, RRD 10, 1982, p. 35—38; 21. VASILE PAPADOPOL, *Confiscarea specială în practica judiciară*, RRD 5, 1983, p. 32—56; 22. I. VICTORIA AURORA TONEA, II. GEORGE ANTONIU, note la dp 94 din 1982 a TJ Brăila, RRD 10, 1984, p. 68—71; 23. MARGOCSY LADISLAU, notă la dp 491 din 1983 a TJ Bihor, RRD 9, 1984, p. 62—66; 24. CORNELIU TURIANU, LUCIAN MIHAI, *Examen teoretic al practicii judiciare cu privire la aplicarea măsurii de siguranță a confiscării vehiculului care a servit la săvîrșirea unei infracțiuni*, RRD 5, 1987, p. 38—42; 25. VASILE PĂTULEA, notă la dp 710 din 1987 a TJ Timiș, RRD 1, 1988, p. 51—53; 26. I. VASILE TIMOFTE, II. DANA POPESCU, CRISTINA FILIȘANU, *Confiscarea unei sume echivalente. Limite*, SCJ 1, 1987, p. 62—64; 27. MATEI BASARAB, *Aspecte teoretice și practice privind confiscarea specială în lumina art. 118 lit b Cod penal*, Studia Universitatis Babeș-Bolyai, Jurisprudentia 2, 1987, p. 70—78; 28 RADU LUPAȘCU, notă la dp 423 din 1987 a TJ Galați, RRD 5, 1988, p. 61—62; 29. VIOREL PAȘCA, *Soluționarea plîngerilor împotriva actelor de indisponibilizare în cursul procesului penal a autovehiculelor care au servit la săvîrșirea infracțiunii*, RRD 9—12, 1989, p. 84—89. 30. LADISLAU MARGOCSY, *Regimul juridic al internării medicale*, articol în Dreptul, 9—12, 1990, p. 164—711.

Scanned with OKEN Scanner

TITLUL VII

Cauzele care înlătură răspunderea penală sau consecinţele condamnării

CAPITOLUL I
AMNISTIA ŞI GRAŢIEREA

Soluţiile problemelor

Art. 119. *Amnistia*

1. În speţă, întrucît pedeapsa în legea în vigoare la data apariţiei actului de amnistie era superioară celei admise pentru amnistierea infracţiunii, amnistia nu era incidentă, chiar dacă legea veche, aplicabilă în concret prevedea limite ce ar fi făcut aplicabilă amnistia. La acordarea clemenţei, legea a avut în vedere pedepsele prevăzute la data actului respectiv şi nu limitele din momentul săvîrşirii faptei ori judecării acesteia.

TS, sp, 121 din 1971, CD, p. 220.

2. Recursul inculpatului urma să fie respins ca neîntemeiat, deoarece la aplicarea amnistiei se au în vedere limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracţiunea consumată, chiar dacă fapta a rămas în faza tentativei, astfel încît de vreme ce infracţiunea de furt calificat, pentru care pedeapsa era de maximum 5 ani închisoare, era exceptată de la amnistie, era exceptată şi tentativa la această infracţiune.

Tm Bucureşti, s. II-a p, d. 724 din 1969, RRD nr. 2, 1970, p. 143.

3. Întrucît data săvîrşirii infracţiunii continuate este data săvîrşirii ultimei acţiuni sau inacţiuni, în speţă fapta era exclusă de la amnistie, deoarece ultima sustragere a avut loc după apariţia amnistiei.

TS, sp, d. 419 din 1978, RRD nr. 12, 1978, p. 63.

4. Dacă pedeapsa prevăzută de lege nu depăşea limita prevăzută în actul de amnistie, inculpatul beneficia de amnistie deoarece aplicarea amnistiei se face în raport cu fiecare dintre infracţiunile concurente, iar nu în funcţie de pedeapsa rezultantă, care poate fi mai mare decît maximul special care conferă vocaţie la amnistie.

TJ Bihor, dp 640 din 1979, RRD nr. 8, 1980, p. 60.

5. Hotărîrea instanţei, care a acordat prioritate împăcării părţilor faţă de amnistie este criticabilă, deoarece amnistia înlăturînd răspunderea penală cu efecte in rem avea prioritate, împăcarea părţilor sau retragerea plîngerii prealabile rămînînd fără obiect de vreme ce a intervenit amnistia.

J. Curtea de Argeş, stp 706 din 1969, citată de P. Epure, în RRD nr. 12, 1970, p. 121.

6. Hotărîrea era criticabilă deoarece luarea măsurii de siguranţă a confiscării speciale era obligatorie, ea nefiind afectată de amnistie.

TS, sp, d. 1647, din 1971, CD, p. 362.

7. Hotărîrea instanţei de recurs este criticabilă pentru că nu a constatat că infracţiunea a fost amnistiată. Deşi abandonul de familie este o infracţiune continuă omisivă care durează atîta timp cît făptuitorul refuză să-şi îndeplinească obligaţiile, s-a admis în practica judiciară că pronunţarea hotărîrii de condamnare, chiar nedefinitivă, pune capăt infrac-

Scanned with OKEN Scanner

ţiunii, de la data pronunţării începînd să curgă un nou termen de 2 luni pentru îndeplinirea obligaţiei. În speţă, la data apariţiei actului de amnistie inculpatul era condamnat în primă instanţă, infracţiunea era săvîrşită şi în consecinţă era incidentă amnistia.

Soluţia poate provoca rezerve deoarece atribuie efecte definitive unei hotăriri judecătoreşti nedefinitive, susceptibile deci de desfiinţare.

TS, sp, d. 2042 din 1974, CD, p. 352.

Art. 120. *Graţierea*

1. Termenul de încercare al graţierii condiţionate, în cauzele care nu au fost încă judecate, începe să curgă de la data pronunţării hotăririi prin care s-a aplicat pedeapsa şi s-a constatat incidenţa graţierii.

TS, sp, d. 652 din 1974, RRD nr. 10, 1974, p. 72.

2. Efectele actului de graţiere se produc de la data acestuia.

TS, sp, d. 3290 din 1973, RRD nr. 4, 1974, p. 148.

3. Soluţia instanţei nu era corectă, deoarece pedeapsa aplicată pentru infracţiunea comisă chiar în ziua adoptării actului de clemenţă nu beneficiază de graţiere.

TS, sp, d. 935 din 1984, CD, p. 257.

4. Contestaţia nu a fost corect soluţionată deoarece, constatîndu-se că una din cele două pedepse aplicate pentru infracţiuni concurente a fost graţiată în întregime, nu mai erau aplicabile dispoziţiile art. 34 Cp şi deci nu mai putea fi menţinut sporul de pedeapsă de 6 luni închisoare.

TS, sp, d. 2073 din 1984, CD, p. 263.

5. Soluţia instanţei este criticabilă. Este adevărat că pedeapsa aplicată pentru o infracţiune concurentă, dacă a fost graţiată în întregime nu se poate contopi. În speţă însă, pedeapsa de 2 ani şi 8 luni închisoare era executată în întregime la data apariţiei Decretului nr. 115 din 1977, astfel că graţierea nu putea avea efect asupra acestei pedepse, care, întrucît a fost executată ca parte a pedepsei rezultante, aplicată ulterior, trebuia scăzută din aceasta, aşa cum solicitase condamnatul.

TS, sp, d. 2319 din 1977, CD, p. 225.

6. Întrucît pedeapsa a fost graţiată, chiar condiţionat, ea nu poate fi contopită, nefiind executabilă. Numai în caz de revocare a graţierii pedeapsa ce fusese graţiată condiţionat, redevenind executabilă, ar putea fi supusă contopirii cu celelalte pedepse pentru infracţiuni concurente.

TS, sp, d. 4158 din 1973, RRD nr. 11 din 1974, p. 77.

7. Furtul de curent electric fiind o infracţiune continuă, dacă a continuat şi după apariţia decretului de graţiere, făptuitorul nu poate beneficia de clemenţă.

TS, sp, d. 5069 din 1971, RRD nr. 6 din 1972, p. 167.

8. Infracţiunea de trafic de influenţă săvîrşindu-se atît în momentul cînd inculpatul a pretins banii, cît şi atunci cînd i-a primit, dacă primirea a avut loc după adoptarea actului de graţiere, acesta nu era aplicabil, astfel că soluţia instanţei care a constatat incidenţa graţierii în speţă este criticabilă.

TS, sp, d. 4094 din 1971, CD, p. 364.

Scanned with OKEN Scanner

9. Pedeapsa rezultată în urma revocării beneficiului grațierii nu este corect stabilită, deoarece instanța a înlăturat fără temei legal sporul de 2 ani închisoare și tot fără temei a adăugat un spor de 3 ani, dispunînd astfel revocarea grațierii condiționate pentru o perioadă de timp ce nu fusese grațiată, adăugîndu-se 1 an închisoare în plus față de cît trebuia să execute în realitate.

Vz. Tj. Constanța, dp. nr. 132 din 1991, Dreptul, nr. 7—8/1991, p. 128.

10. Excepțiile de la grațiere, prevăzute în diferitele acte de clemență, se referă atît la infracțiunea consumată, cît și la tentativă, atît la autori, cît și la instigatori și complici. În speță, pedeapsa aplicată pentru tentativa la infracțiunea de omor era exceptată de la grațiere.

Tj Hunedoara, stp. nr. 24 din 1982, RRD nr. 11, 1982, p. 68.

11. În speță, condamnatul nu putea beneficia de grațiere deoarece, atunci cînd legea exceptează de la grațiere pe cei care s-au sustras de la executare, aceasta se referă atît la cei care nu au început executarea pedepsei, deoarece s-au sustras, cît și la cei care s-au sustras de la executarea restului de pedeapsă.

TS, sp, d. 249 din 1982, CD, p. 251.

12. Hotărîrea era criticabilă deoarece pedeapsa de 10 luni închisoare, devenind executabilă în urma revocării grațierii trebuia să fie contopită în pedeapsa rezultantă aplicabilă pentru celelalte infracțiuni concurente.

TS, sp, d. 74 din 1974, CD, p. 362.

13. Revocarea grațierii nu mai este posibilă dacă fapta care a atras condamnarea inițială a fost dezincriminată, fiind considerată abatere.

Tj Bihor, dp 833 din 1973, RRD nr. 4, 1974, p. 148.

14. Întrucît infracțiunea anterioară, pentru care se aplicase pedeapsa ce fusese grațiată condiționat, a fost amnistiată, revocarea grațierii nu mai era posibilă și deci trebuia înlăturată.

TS, sp. d. 1985 din 1984, CD, p. 262.

15. Revocarea grațierii nu mai era posibilă de vreme ce pedepsele grațiate condiționat nu erau definitive la data săvîrșirii infracțiunii ulterioare, astfel că recursul extraordinar era întemeiat.

TS, sp, d. 2610 din 1982, CD, p. 256.

16. Revocarea grațierii nu era posibilă din moment ce pentru infracțiunea comisă în termenul de încercare al grațierii condiționate părțile s-au împăcat și s-a dispus încetarea procesului penal.

Tj Neamț dp nr. 463 din 1983, RRD nr. 7, 1984, p. 67.

17. Soluția nu este corectă deoarece revocarea grațierii are loc în temeiul aceluiași act normativ potrivit căruia s-a făcut inițial aplicarea grațierii, iar nu în baza altui act.

Tm București, s. II-a p., d. 2280 din 1984, R. 3, p. 138.

18. Revocarea grațierii condiționate se dispune chiar dacă pedeapsa aplicată pentru infracțiunea comisă în termenul de încercare nu se execută deoarece a fost grațiată, deoarece condamnatul, săvîrșind din nou o infracțiune, și-a încălcat obligația sub care i s-a grațiat pedeapsa anterioară, chiar dacă este grațiat și pentru a doua pedeapsă.

Tm București, S.II-a p., d. 1424 din 1976, RRD nr. 10, 1977, p. 63.

Scanned with OKEN Scanner

19. Revocarea graţierii pentru una din infracţiunile concurente atrage recontopirea pedepselor şi cumularea pedepsei aplicate pentru infracţiunea ulterioară cu partea din pedeapsa neexecutată ca urmare a graţierii (echivalentul sporului).

Tj Sibiu, dp 305 din 1982, RRD nr. 9, 1983, p. 56.

20. Graţierea nu era incidentă în speţă, deoarece în cazul infracţiunii continuate sporul neputînd fi separat de pedeapsa de bază pedeapsa nu era de 5 ani plus sporul de un an, ci de 6 ani închisoare.

TJ Constanţa, dp. 1555 din 1981, RRD nr. 8, 1982, p. 63.

21. Pedeapsa cu închisoarea *substituită amenzii neplătite* nu a fost graţiată prin D. 189 din 1981, de vreme ce amenda înlocuită era ea însăşi exceptată de la graţiere. În schimb, actul de clemenţă adoptat ulterior (D. 349 din 1982) era aplicabil şi pedepsei cu închisoarea care a substituit amenda actul respectiv nefăcînd nici o distincţie cu privire la proveniența pedepsei cu închisoare.

TS, sp, d. 284 din 1983, RRD nr. 1, 1984, p. 60.

22. Condamnatul, cetăţean străin căruia i s-a înlocuit pedeapsa închisorii prin obligarea la plata unei amenzi (D. 24 din 1970) era exceptat de la graţierea acordată prin Decretul nr. 189 din 1981, dearece această graţiere nu se aplica amenzilor. El nu ar putea să se sustragă de la plata amenzii, spre a beneficia de graţiere, deoarece acelaşi act normativ exceptează de la graţiere şi pe cei care se sustrag de la executarea pedepsei.

TS, sp, d. 441 din 1982, R. 3, p. 135.

23. În speţă, recursul extraordinar nu era întemeiat deoarece graţierea condiţionată nu se aplică condamnaţilor care au beneficiat, printr-o hotărire rămasă definitivă, de liberare condiţionată, fiindcă li s-ar crea acestora o situaţie mai grea. Vezi în acest sens TS, di nr. 2, din 1987, CD, p. 17. În speţă, erau incidente dispoziţiile art. 61 Cp, aşa cum au decis instanţele care au soluţionat cauza.

TS, c7, d. 32 din 1984, CD, p. 255.

24. Instanţa urma să revoce ambele măsuri şi să dispună executarea atît a pedepsei anterioare cît şi a celei aplicate pentru infracţiunea săvîrşită din nou.

TS, sp, d. 732 din 1975, RRD nr. 9, 1975, p. 75.

25. Revocarea graţierii măsurii educative a trimiterii minorului infractor într-o SSMR nu este posibilă, dacă actul de graţiere (decretul nr. 189 din 1981) nu o prevede. În speţă, revocarea măsurii nu se putea dispune.

TS, sp, d. 1580 din 1983, CD, p. 220.

26. Contestaţia nu era întemeiată, deoarece graţierea se aplică în raport cu durata pedepselor aplicate de instanţe şi nu în raport cu durata redusă ca urmare a unor graţieri anterioare.

TS, sp, d. 1054 din 1982, CD, p. 246.

27. Respingerea contestaţiei era nelegală, deoarece condamnatul beneficia de noua graţiere, dat fiind că infracţiunea pentru care fusese condamnat la o pedeapsă graţiată a fost dezincriminată, înlăturîndu-se toate consecinţele penale, inclusiv graţierea pedepsei.

TS, sp, d. 2291 din 1974, CD, p. 356.

Scanned with OKEN Scanner

28. Instanța urma să admită recusul inculpaților și să dispună încetarea procesului penal pentru instigarea neurmată de executare, deoarece, în speță, neexistînd instigare ca formă a participației, pedeapsa era aceea prevăzută în art. 29 Cp și nu aceea prevăzută în art. 198 Cp.

Tj Dolj, dp. 1467 din 1984, RRD nr. 7, 1986, p. 32.

29. Dacă autorul beneficiază de grațiere, beneficiază și complicele, a cărui faptă nu poate avea relevanță juridică în afara celei a autorului.

TS, sp, d. 244 din 1979, RRD nr. 9, 1979, p. 69.

BIBLIOGRAFIE : *AMNISTIA*. 1. PETRE BACIU, notă la dp 156 a Tj Sibiu, RRD 11, 1968, p. 150—153; 2. LUDOVIC BIRO, *Considerații privitoare la efectul amnistiei în cazul infracțiunilor continuate*, RRD 5, 1979, p. 76—80; 3. NICOLAE GHEORGHIU, notă la dp 724 din 1969 a Sp a Tm București, RRD 2, 1970, p. 143—145; 4. A MOGOȘANU, notă la ordonanța de incetare a urmăririi penale din 19 septembrie 1969 (dosar 1009/B/1969) a Procuraturii locale Craiova, RRD 3, 1970, p. 143—145; 5. ION DOBRINESCU, notă la st. p. 605 din 1969 a J. Cîmpulung, RRD 5, 1970, p. 149—152; 6. MARIN VOICU, notă la stp 4215 din 1969 a J. Constanța, RRD 8, 1970, p. 152—156; 7. ION C. VURDEA, *O problemă de aplicare a amnistiei în materie de abandon de familie*, RRD 12, 1970, p. 116—120; 8. I. VASILE MUNTEANU, II. IULIAN CIUPE, note la dp 1112 din 1969 a Tj Galați, în RRD 7, 1970, p. 160—165; 9. PETRE EPURE, *Criterii prioritare în cazul concursului de cauze, care înlătură răspunderea penală*, RRD 12, 1970, p. 121—122; 10. I. IOSIF BLUMENFELD II. D. P., *Coralații între reabilitare și amnistie*, RRD 8, 1973, p. 88—100; 11. M. DIACONESCU, notă la dp 302 din 1974 a Tj Gorj, RRD 1, 1975, p. 52—55; 12. IONEL MUNTEANU, notă la st. p 262 din 1974 a J. Sighetul Marmației, RRD 5, 1976, p. 60—62; 13. OCTAVIAN COJOCARU, notă la dp 12 din 1978 a Tj Ilfov, RRD 11, 1978, p. 51—54; 14. IULIAN POENARU, *Despre aplicarea actelor de clemență succesive*, RRD 5, 1979, p. 23—24; 15. IONEL MUNTEANU, Notă la dp 777 din 1984 a Tj Mehedinți, RRD 8, 1985, p. 61—64; 16. GEZA KOVACS, *Probleme din practica judiciară în legătură cu aplicarea dispozițiilor de amnistie și de grațiere în unele situații speciale*, RRD 10, 1985, p. 50—52; 17. I. HORIA DIACONESCU, II, VASILE PAPADOPOL, *Despre incidența dispozițiilor de amnistie și grațiere cu privire la instigarea neurmată de executare*. RRD 7, 1986, p. 32—39; 18. GEORGE ANTONIU, *Cu privire la reglementarea cauzelor de agravare și atenuare a pedepselor*, RRD 4, 1970, p. 47—60; 19. ȘTEFAN SICLODI, *Despre cauzele care înlătură răspunderea penală*, RRD 2, 1970, p. 24—36; 20. IULIAN POENARU, *Soluții ale practicii judiciare în materia amnistiei și grațierii*, RRD 12, 1986, p. 31—42; 21. DIONISIE GALBURĂ, notă la dp 681 din 1986 a Tj Mehedinți, RRD 9, 1987, p. 71; 22. VIRGIL POP, *Unele reflecții asupra aplicării unui act de clemență*, SCJ 3, 1987, p. 246—248; 23. I. MARIANA PETRUȘCĂ, II. IULIAN POENARU, note la dp 138 din 1988 a Tj Arad, RRD 4, 1989, p. 59—64;

GRAȚIEREA : 1. AUGUSTIN UNGUREANU, SAMOILĂ LUNGU, *Exceptarea de la aplicarea grațierii prevăz te în Decretul nr. 591/1969 a celor care anterior au mai beneficiat de grațiere*, RRD 6, 1970, p. 116—118; 2. V. ROȘCA, notă la st.p. 505 din 1969 a T.j. Galați, RRD 6, 1970, p. 150—153; 3. I. GHEORGHE ȘERBĂNESCU, II. MARGARETA CARATHASE, *Aplicarea legii penale mai favorabile în cazul pedepselor grațiate*, RRD 10, 1970, p. 108—113; 4. I. PETRE BACIU, II. AUGUSTIN UNGUREANU, SAMOILĂ LUNGU, III VASILE PAPADOPOL, *Aplicarea suspendării executării în cazul pedepselor grațiate condiționat*, RRD 1, 1971, p. 81—92; 5. GEZA KOVACS, notă la dp 429 din 1971 a T.j. Sibiu, RRD 12, 1971, p. 141; 6. LUDOVIC BIRO, *Stabilirea momentului în care condamnatul beneficiază de grațiere*, RRD 4, 1972, p. 109—112; 7. I. RADU LUPAȘCU, II. VASILE PAPADOPOL, note la dp. 872 din 1971 a T.j. Galați, RRD 5, 1972, p. 149—154; 8. GEORGE ANTONIU, notă la d.p. 124 din 1972 a Tj Botoșni, RRD 6, 1972, p. 144—147; 9. MARIA ZOLY NEAK notă la d. 885 din 1971 a Sp. TS, RRD 9 1972, p. 153—158; 10. LUDOVIC BIRO, *Considerații referitoare la efectele juridice ale grațierii asupra suspendării condiționate a executării pedepsei*, RRD 10, 1972, p. 103—108; 11. I. MARIANA PETRUȘCA, GRIGORE SIMION, II. MARCU MANASE, note la dp. 371 din 1971 a T.j. Arad, RRD 10, 1972, p. 156—164; 12. IONEL MUNTEANU, *Aplicarea legii mai favorabile de către instanța care revocă grațierea condiționată*, RRD 11, 1972. p. 86—88; 13. LUDOVIC BIRO, *Efectele grațierii condiționate asupra reabilitării și recidivei*, RRD 2, 1973, p. 103—106; 14. I. GEZA KOVACS, II. ANDREI MUNTEANU, *Exceptarea de la grațiere a pedepselor aplicatepentru infracțiuni prin care s-au produs pagube avutului obștesc*, RRD 4, 1973, p. 101—106; 15. SORIN MOISESCU, *Condiții ale exceptării de la grațiere a celor care au beneficiat de o grațiere anterioară*, RRD 9, 1973, p. 86—89; 16. JUDITA KAZAN, *O problemă de aplicare în cursul executării pedepsei a unor*

Scanned with OKEN Scanner

decrete de grațiere succesive, RRD 11, 1973, p. 103—106; 17. GRIGORE GIURCĂ, *Incidența dispozițiilor degrațiere ale Decretului 521/1972 în cazul pedepselor aplicate pentru prunciucidere*, RRD 3, 1974, p. 85—88; 18. RADU LUPAȘCU, notă la d.p. 1137 din 1973 a T.j. Galați RRD 7, 1974, p. 47—50; 19. IULIAN LUPU, notă la dp. 1072 din 1973 a Tj Galați, RRD 8, 1974, p. 57—60; 20. IOAN POP, notă la st.p. 672 din 1973 a J. Roman, RRD 9, 1974, p. 59—62; 21. ALEXANDRU PAICU, *Calcularea termenului de reabilitare în cazul pedepselor grațiate*, RRD 10, 1974, p. 19—24; 22. JUSTIN GRIGORAȘ, *Unele probleme ale grațierii condiționate cu referire la practica Tribunalului Suprem*, RRD 10, 1974, p. 28—40; 23. LUDOVIC BIRO, *Aplicabilitatea grațierii pedepsei în perioada liberării condiționate*, RRD 8, 1975, p. 25—29; 24. TITUS JUDE, *Cu privire la exceptarea de la grațiere în cazul condamnaților care nu au o comportare corespunzătoare*, RRD 3, 1976, p. 21—23; 25. CONSTANTIN BIGA, notă la dp. 1042 din 1976 a Tj Ilfov, RRD 11, 1976, p. 57—59; 26. OCTAVIAN COJOCARU, notă la dp. 1208 din 1974 a Tj Constanța, RRD 12, 1976, p. 53—56; 27. I. DESZO HAJDU, II. DORU PAVEL, *Aplicarea grațierii condiționate intervenite înainte de rezolvarea cererii de liberare condiționată*, RRD 3, 1977, p. 34—38; 28. GHEORGHE ȘERBĂNESCU, notă la st.p. 458 din 1976 a T. mil. București, RRD 4, 1977, p. 56—58; 29. I. GHEORGHE DOBRICAN, II. DORU PAVEL, note la st.p. 555 din 1977 a J. Slobozia, RRD 6, 1978, p. 58—61; 30. ALEXANDRU POP, notă la st.p. 3 din 1978 a J. Toplița, RRD 12, 1978, p. 52—53; 31. IULIAN POENARU, *Despre aplicarea actelor de clemență succesive*, RRD 5, 1979, p. 23—24; 32. FLORIN COSTINIU, notă la d. 1485 din 1981 a S.I p. Tm București, RRD 3, 1982, p. 52—53; 33. AUGUSTIN UNGUREANU, notă la dp 342 din 1981 a Tj Bacău, RRD 4, 1982, p. 55—60; 34. DORIN CLOCOTICI, *Efectele grațierii condiționale asupra pedepselor privative de libertate a căror executare a fost suspendată condiționat*, RRD 6, 1982, p. 61—64; 35. I. AUGUSTIN UNGUREANU, II. ILIE A. ILIE, note la dp. 682 din 1981 a Tj Bacău, RRD 8, 1982, p. 43—53; 36. EMILIAN LIPCANU, notă la st.p. 658 din 1981 a J. Bistrița, RRD 9, 1982, p. 60—62; 37. I. VASILE TIMOFTE, II. DORU PAVEL, note la st.p. 9 din 1982 a J. Suceava, RRD 10, 1982, p. 49—53; 38. I. LADISLAU MARGOCSY, II. VASILE PĂTULEA, *Despre compatibilitatea aplicării grațierii în cazul măsurii de internare a infractorului minor într-o școală specială de muncă și reeducare*, RRD 1, 1983, p. 28—36; 39. LADISLAU MARGOCSY, notă la dp. 539 din 1982 a Tj Bihor, RRD 5, 1983, p. 65—68; 40. GEZA KOVACS, notă la dp. 305 din 1982 a Tj Sibiu, RRD 9, 1983, p. 55—59; 41. ȘTEFAN DANEȘ, *Aplicabilitatea prevederilor legii de grațiere în cazul măsurii de trimitere la o școală specială de muncă și reeducare a minorilor*, RRD 10, 1983, p. 48—52; 42. I. GH. DOBRICAN, II. EMIL GHERGUȚ, note la dp. 272 din 1982- a TJ Sibiu, RRD 7, 1984, p. 47—50; 43. I. HAIDU DESZÖ, KIRALY EVA, II. VASILE PĂTULEA, *Discuții în legătură cu revocarea grațierii condiționate a executării pedepsei în caz de condamnatep entru infracțiunea de abanaon de familie*, RRD 12, 1984, p. 41—47; 44. I. GHEORGHE SORESCU CORNELIA, II. VALENTIN POHONȚU, III. VASILE PĂTULEA, note la dp. 516 din 1983 a Tj. Galați și d p. 103 din 1984 a T.j. Argeș, RRD 4, 1985, p. 45—59; 45. IULIAN POENARU, *O privire asupre reglementării grațierii*, RRD 5, 1985, p. 43—49; 46. LADISLAU MARGOCSY *Aspecte ale aplicării grațierii condiționale în cazul unor infracțiuni succesive*, RRD 6, 1985, p. 23—27; 47. IONEL MUNTEANU, notă la dp. 777 din 1984 a Tj Mehedinți, RRD 8, 1985, p. 61—64; 48. LADISLAU MARGOCSY, *Probleme ivite în practica judiciară în legătură cu aplicarea decretului nr. 290/1984*, RRD 9, 1985, p. 49—52; 49. I. ADRIAN BORDEA SERGHIE DEFTU, II. GEORGE ANTONIU, note la st.p. 2812 din 1984 a Tj Constanța RRD 9, 1985, p. 62—67; 50. GEZA KOVACS, *Probleme de practică judiciară în legătură cu aplicarea dispozițiilor de amnistie și de grațiere în unele situații speciale*, RRD 10, 1985, p. 50—57; 51. MIHAI GEORGESCU, ALEXANDRU OPROIU, notă la dp. 691 din 1984 a T.j. Olt, RRD 2, 1986, p. 60—62; 52. I. HORIA DIACONESCU, II. VASILE PAPADOPOL, *Despre incidența dispozițiilor de amnistie și grațiere cu privire la instigarea neurmată de executare*, RRD 7, 1986, p. 32—39; 52. IULIAN POENARU, *Soluții ale practicii judiciare în materia amnistiei și grațierii*, RRD 12, 1986, p. 31—42; 54. ILIE A. ILIE, *Din nou despre posibilitatea aplicării grațierii condiționale în cazul liberării condiționate*, RRD 1, p. 33—41

CAPITOLUL II

PRESCRIPȚIA

(art. 121—130 Cp)

Soluțiile problemelor

1. Întrucît pînă la judecarea definitivă a cauzei s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea săvîrșită, răspunderea penală este înlăturată.

TS, sp, d. 2073 din 1968, CD, p. 294.

Scanned with OKEN Scanner

2. Recursul extraordinar era întemeiat și urma să fie admis, deoarece la calcularea termenului de prescripție trebuie avută în vedere pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea respectivă, nu pedeapsa la care s-ar ajunge prin reținerea unor cauze de atenuare.

TS, c7, d. 18 din 1971, RRD nr. 2, 1972, p. 168 și nr. 3, 1972, p. 166.

3. Soluția instanței care a avut în vedere, la calcularea termenului prescripției răspunderii penale a minorilor, durata pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea săvîrșită și nu durata măsurii de trimitere într-o SSMR este corectă în lumina reglementărilor în vigoare. Ea este totuși susceptibilă de discuție. De vreme ce minorilor nu li se aplică astăzi pedepse, ci numai măsuri educative este de crezut că termenele prescripției răspunderi penale nu mai pot fi calculate după durata pedepselor. Este necesară deci o intervenție a legiuitorului în această materie.

TS, sp, d. 1816 din 1978, CD, p. 370; RRD nr. 8, 1979, p. 46, cu notă de M. Moarcăș, I. Retegan.

4. Soluția este controversată. Dacă rezultatul faptei de lovire ori vătămare (moartea victimei) s-a produs și cum acesta exprimă gradul de pericol social al faptei inculpatului, ar părea logic ca din acest moment să se calculeze termenul de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte. În acest înțeles, în speță nu opera prescripția (vezi și TS, sp, d. 1828 din 1974, CD., p. 366). Potrivit deciziei de îndrumare a plenului T.S. Nr. 1 din 1987 (CD., p. 12), data săvîrșirii infracțiunii, de la care se socotește și termenul de prescripție a răspunderii penale, este data săvîrșirii faptei și nu aceea a producerii rezultatului. În acest înțeles, în speță răspunderea penală era prescrisă.

5. Infracțiunea săvîrșită avînd forma continuată, data de la care urma să se calculeze termenul de prescripție a răspunderii penale era aceea a ultimei încasări a sumei necuvenite. În speță ultima acțiune săvîrșindu-se în 1965, nu se împlinise termenul de prescripție.

TS, sp. d. 7030 din 1970, CD., p. 374.

6. În speță nu opera prescripția executării pedepsei, deoarece amînarea executării suspendă executarea acesteia, astfel că pe durata amînării nu curgea termenul de prescripție. Or, ținînd seama de aceste amînări, termenul de prescripție nu era îndeplinit.

TS, sp., d. 1069 din 1971, CD., p. 290.

BIBLIOGRAFIE : 1. COLECTIV. *Probleme de practică judiciară examinate în lumina prevederilor noului cod penal*, RRD 11, 1968, p. 123–125; 2. GRIGORE RÎPEANU, *Imprescriptibilitatea infracțiunilor contra păcii și omenirii*, AUB 1, 1970, p. 79–89; 3. A. RUFFU, T. MĂCEAȘANU, *Imprescriptibilitatea pedepsei complimentare a confiscării averii*, RRD 8, 1970, p. 94–96; 4. MIORIȚA MOARCĂȘ, ION RETEGAN, notă la d. 1816 din 1978 a Sp.T.S., RRD 8, 1979, p. 46–49; 5. I. ȘTEFAN BOCĂNEȚ, H. VASILE PAPADOPOL, *În legătură cu prescripția răspunderii pentru faptele prevăzute de legea penală care nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni*, RRD 12, 1979, p. 32–38; 6. MIHAIL ARDELEANU, *Opinii în legătură cu unele aspecte ale aplicării legii în cauzele penale privind pe minori*, RRD 9, 1980, p. 22–25.

Scanned with OKEN Scanner

CAPITOLUL III

LIPSA PLÎNGERII PREALABILE ȘI ÎMPĂCAREA PĂRȚILOR

Soluțiile problemelor

Art. 131. *Lipsa plîngerii prealabile.*

1. Soluția instanței era criticabilă deoarece plîngerea prealabilă fiind adresată greșit în termenul legal, instanței de judecată în loc de comisia de judecată, era valabil introdusă, instanța avînd obligația de a o trimite comisiei de judecată.

TS, sp. d. 2741 din 1981, CD, p. 350.

2. Recursul procurorului urma să fie respins ca neîntemeiat, deoarece în lipsa plîngerii prealabile a persoanei vătămate, răspunderea penală a inculpatului era exclusă. Declarația luată persoanei vătămate, în care se face mențiune că se constituie parte civilă în procesul penal nu poate fi considerată ca plîngere prealabilă.

Vz. Tj. Brăila, dp. 417 din 1990, Dreptul, nr. 9/1991, p. 82.

3. Plîngerea prealabilă era valabil introdusă față de toți participanții la infracțiune, chiar dacă se referea numai la unul dintre aceștia și chiar dacă nu s-a îndeplinit față de toți procedura de împăciuire.

Tm. București, S. II-a p., d. 1467 din 1969, RRD nr. 4, p. 166.

4. Plîngerea este valabil introdusă chiar dacă se referă numai la faptele comise împotriva uneia dintre persoanele vătămate, iar celelalte nu s-au plîns.

Tj. Timiș, dp. 977 din 1969, RRD nr. 1, 1970, p. 184.

5. Plîngerea prealabilă era legal introdusă, putînd fi făcută de oricare dintre părinții minorului.

Tj. Suceava, dp. 106 din 1982, RRD nr. 9, 1982, p. 75.

6. Plîngerea prealabilă nu era valabilă, fiind făcută de o persoană fără calitate. Lipsa plîngerii atrăgea înlăturarea răspunderii penale.

TS, sp. d. 548 din 1972, CD, p. 400.

7. Plîngerea prealabilă a fost făcută în termen, de vreme ce persoana vătămată s-a adresat instanței în termen de 30 de zile de la expirarea termenului pentru îndeplinirea procedurii de împăciuire.

TS, sp. d, 1977 din 1980, CD, p. 315.

8. În speță lipsea plîngerea prealabilă, deoarece lipsea manifestarea de voință a părții vătămate de a se adresa instanței.

Tj. Covasna, dp. 270 din 1969, RRD nr. 5, 1970, p. 169.

9. Manifestarea neechivocă de voință a persoanei vătămate că nu urmărește condamnarea inculpatului echivalentă cu o retragere a plîngerii.

Tj. Suceava, dp. 375 din 1983, RRD nr. 7, 1984, p. 69.

10. În speță, lipsa persoanei vătămate la două termene consecutive nu putea fi considerată ca o retragere a plîngerii, de vreme ce persoana vătămată nu a fost legal citată.

Tm. București, s. II-a p., d. 29 din 1983, R.3, p. 182.

Scanned with OKEN Scanner

11. Retragerea plîngerii este posibilă și după exercitarea recursului extraordinar, deoarece aceasta implică soluționarea din nou a acțiunii penale.

TS, sp, d. 451 din 1976, R.2, p. 357.

12. În speță, minora putea să-și retragă plîngerea prealabilă, iar aceasta să aibă ca efect înlăturarea răspunderii penale.

Tm. București, s. II-a p., d. 56 din 1980, R.3, p. 287.

13. În speță nu era posibilă retragerea plîngerii de vreme ce urmărirea penală s-a pornit din oficiu.

TS, sp. d. 2524 din 1975, R.2, p. 315.

14. În speță, retragerea plîngerii nu avea eficiență de vreme ce nu privea pe toți participanții. Persoana vătămată trebuia să se împace cu acei dintre participanți cu care voia să se împace, menținînd plîngerea față de ceilalți.

TS, sp, d. 2144 din 1984, CD, p. 319.

15. Soluția era corectă, deoarece retragerea plîngerii nu exclude obligația inculpatului de a achita cheltuielile legate de asistența sanitară a victimei.

Tj. Iași, dp. 195 dln 1981, RRD nr. 12, 1981, p. 82.

Art. 132. *Împăcarea părților.*

1. În speță, împăcarea părților nu era posibilă, deoarece victima fiind un minor sub 14 ani, împăcarea trebuia să se facă de părinte pentru minor, iar nu de către acesta din urmă.

TS, sp. d. 2398 din 1983, CD, p. 299.

2. În cazul minorului care a împlinit 14 ani, împăcarea este valabilă numai dacă se face de către minor, cu consimțămîntul ambilor părinți.

TS, sp, d. 3137 din 1974, R.1, p. 238.

3. Soțul nu se poate împăca pentru soție, împăcarea avînd caracter personal și fiind la dispoziția persoanei vătămate.

TS, c 7, d. 58 din 1972, R.1, p. 238.

4. Împăcarea părților presupune o declarație explicită de voință a părților, în fața instanței, simpla prezumție de împăcare nefiind eficientă. În speță, declarația inculpatului, chiar adevărată, nu putea să aibă un astfel de efect.

Tj Timiș, dp. 58 din 1980, RRD 7, 1980, p. 57.

5. Instanța nu poate lua act de declarația unilaterală a părții vătămate că se împacă cu inculpatul, cîtă vreme lipsește o declarație de împăcare a acestuia, deoarece împăcarea este un act bilateral.

Tj Bacău, dp. 157 din 1979, RRD 1, 1980, p. 70.

6. În speță, împăcarea părților pentru infracțiunea de vătămare corporală înlătură răspunderea penală a infractorului pentru această infracțiune, dar el urma să răspundă pentru cealaltă infracțiune concurentă pentru care împăcarea părților nu înlătură răspunderea penală.

Tj Bacău, dp. 648 din 1984, R.3, p. 240.

Scanned with OKEN Scanner

7. Luînd act de împăcarea părţilor şi dispunînd încetarea procesului penal, instanţa urma să oblige pe inculpat la plata cheltuielilor efectuate de unitatea sanitară cu asistenţa victimei şi aceasta chiar în ipoteza în care unitatea nu s-ar fi constituit parte civilă.

Tm Bucureşti, s. II-a p. d. 2463 din 1984, R.3, p. 15.

8. În speţă, împăcarea părţilor era valabilă, chiar dacă s-a făcut cu obligaţia inculpatului de a restitui lucrurile, deoarece hotărîrea judecătorească prin care s-a consemnat împăcarea părţilor poate servi, la nevoie, ca titlu executor împotriva inculpatului care nu şi-ar îndeplini obligaţia asumată cu ocazia declaraţiei de împăcare.

Tj Galaţi, dp 98 din 1977, RRD nr. 4, 1978, p. 67.

9. Împăcarea părţilor poate avea loc şi în cazul faptelor pentru care sînt aplicabile dispoziţiile din art. 18[1] Cp. deoarece împăcarea înlătură răspunderea penală şi totodată şi aplicarea unei sancţiuni cu caracter administrativ prevăzute de legea penală.

Tj Alba, dp. 437 din 1978, RRD nr. 11, 1979, p. 56.

10. Împăcarea părţilor era posibilă, deoarece judecarea recursului extraordinar implică reluarea acţiunii penale.

TS, sp, d. 525 din 1979, R.2, p. 216.

BIBLIOGRAFIE: *LIPSA PLÎNGERII PREALABILE:* 1. MIHAI T. POPOVICI, *Plîngerea prealabilă în reglementarea actualului cod de procedură penală*, RRD 9, 1969, p. 23—37; 2. I. FRANCISC TOTH, II. IOAN C. VURDEA, note la st. p. 47 şi 64 din 1969 a J. Ineu, RRD 9, 1969, p. 157—161; 3. I. IULIU KUŢAŞ, II. GHEORGHE DĂRÎNGĂ, note la dp. 637 din 1969 a T.j. Hunedoara, RRD 10, 1969, p. 168—173; 3. VLADIMIR MOGÎRZAN, notă la d.p. 326 din 1969 a T.j. Botoşani, RRD 3, 1970, p. 151—155; 5. MIHAI T. POPOVICI, notă la dp. 98 din 1970 a Tj Covasna, RRD 11, 1970, p. 153—157; 6. PETRE EPURE, *Criterii prioritare în cazul concursului de cauze care înlătură răspunderea penală*, RRD 12, 1970, p. 121—122; 7. S. KAHANE, notă la d. 1152 a s. II-a p., Tm Bucureşti, RRD 8 1972, p. 150—152; 8. PETRE GOŢU, notă la dp. 832 din 1972 a T.j. Bacău, RRD 4, 1973, p. 169—173; 9. I. M. FRASIN, S. PROCA, II. TEOFIL ANTONIU, *Efectele decesului persoanei vătămate intervenit înainte de introducerea plîngerii prealabile*, RRD 5, 1973, p. 71—78: 10. PETRE GOŢU, notă la dp 31 din 1974 a T.j. Bacău, RRD 11, 1975, p. 55—58; 11. I. ILIE A. MUNTEANU, II. NICOLAE GH. MOŢA, III. GR. GR. THEODORU, *În legătură cu termenul în care poate fi formulată plîngerea prealabilă în cazul schimbării încadrării juridice a faptei*, RRD, 5, 1976, p. 44—50; 12. IONEL MUNTEANU, notă la st.p. 262 din 1974 a J. Sighetul Marmaţiei, RRD 5, 1976, p. 60—62; 13. I. DORIN CLOCOTICI, II. NICOLAE PLEŞAN, note la dp. 200 din 1979 a T.j. Suceava, RRD 5, 1979, p. 43—48; 14. I. SPIRIDON PROCA, II. VASILE PAPADOPOL, note la dp. 195 din 1981 a T.j. Iaşi, RRD 12, 1981, p. 82—87; 15. GEZA KOVACS, notă la dp. 477 din 1981 a T.j. Sibiu, RRD 6, 1982, p. 80—83; 16. CRISTINA TURIANU, CORNELIU TURIANU, notă la d. 1890 din 1981 a s. II-a o. T.m. Bucureşti, RRD 10, 1982, p. 53—55; 17. I. VIŞAN APOSTOL, II. GHEORGHE PĂRĂUŞANU note la st. p. 206 din 1981 a J. Urziceanu, RRD. 3, 1982, p. 53—58; 18. I *Liviu Jiga* II. GEORGE ANTONIU, note la dp. 325 din 1981 a Tj Timiş, RRD 9, 1983 p. 52—54; 19. I. PETRE GOŢU, II. VASILE PĂTULEA, *Plîngerea prealabilă şi punerea în mişcare din oficiu a acţiunii penale atunci cînd partea vătămată este un minor cu capacitate de exerciţiu restrînsă*, RRD 11, 1983, p. 37—44; 20. OCTAVIAN RĂDULESCU, notă la d. 1905 din 1983 a S.I-a p. T. m. Bucureşti, RRD 7, 1985, p. 63—64; 21. CONSTANTIN MITRACHE, *Cu privire la lipsa plîngerii prealabile*, AUB, 1988, p. 77—84;

ÎMPĂCAREA PĂRŢILOR: 1. I. FRANCISC TOTH, II. IOAN C. VURDEA, note la st.o. 47 şi 64 din 1969 ale J. Ineu, RRD 9, 1969, p. 157—161; 2. VLADIMIR DUMBRAVĂ, *Valorificarea dreptului la despăgubiri în caz de împăcare a părţilor în procesul penal*, RRD 8, 1971, p. 73—79; 3. GRIGORE GÎURCĂ, notă la dp. 437 din 1978 a Tj Alba, RRD 11, 1979, p. 56—57; 4 PETRE EPURE, *Criterii prioritare în cazul concursului de cauze care înlătură răspunderea penală*, RRD 12, 1970, p. 121—122; 5. I. IOAN POP, II. D. V. MIHĂESCU, note la ordonanţa procurorului şef al procuraturii locale Roman 151/c din 1975, RRD 2, 1977, p. 58—63; 6. I. BETINIO DIAMANT, II. GHEORGHE PĂRĂUŞANU, note la d. civ.

Scanned with OKEN Scanner

748 din 1979, RRD 5, 1981, p. 45—47; 7. ARISTOTEL PÎRVULESCU, notă la d.p. 188 din 1981 a Tj Suceava, RRD 1, 1982, p. 49—51; 8. I. CONSTANTIN SĂRACU, H. VLADIMIR DUMBRAVĂ, note la sț.p. 417 din 1976 a J. Vălenii de Munte, RRD 6, 1977, p. 53—57; 9. I. LADISLAU MARGOCSY, H. VASILE PĂTULEA, *Condiții de admisibilitatea împăcării și particularitățile acesteia asupra laturii civile a procesului penal în cazul unor acțiuni penale în care părțile apar în calități inversate*, RRD 3, 1984, p. 37—46; 10. CONSTANTIN MITRACHE, *Împăcarea părților — cauză care înlătură răspunderea penală*, A.U.B., 1989, p. 45—51.

CAPITOLUL IV

REABILITAREA
(art. 133—139 Cp)

Soluțiile problemelor

1. În principiu, cererea de reabilitare pentru o condamnare ale cărei consecințe au fost înlăturate prin amnistie nu poate fi respinsă ca lipsită de obiect, chiar dacă, date fiind efectele mai largi ale amnistiei, numai în mod excepțional și în cazuri limitate ar putea fi solicitată reabilitarea, deși condamnatul a beneficiat de amnistie.

TS, sp, d. 239 din 1985, CD, p. 299.

2. În speță, constatînd că petiționarul era reabilitat de drept, va considera cererea acestuia ca avînd drept obiect nu cererea reabilitării, ci constatarea reabilitării de drept și în consecință va pronunța o hotărîre în acest sens, verificînd existența condițiilor prevăzute de lege în art. 134 Cp.

TS, sp, d. 3102 din 1975, R.1, p. 351.

3. În speță, a intervenit reabilitarea de drept a condamnatului, deoarece infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor obștești, chiar dacă a produs o pagubă avutului obștesc, nu este o infracțiune contra avutului obștesc și deci nu este exceptată de la obținerea reabilitării de drept a condamnatului.

Tj Prahova, dp. 1515 din 1969, RRD nr. 9, 1969, p. 178.

4. Fiind îndeplinite condițiile prevăzute în art. 134 Cp, în speță opera reabilitarea de drept a condamnatului, deoarece infracțiunile silvice, săvîrșite de petiționar, nu sînt infracțiuni contra avutului obștesc și deci nu sînt exceptate de la obținerea reabilitării de drept.

Judecătoria Alba Iulia, st. p. 644 din 1969, RRD nr. 9, 1969. p. 164.

5. Întrucît voința petiționarului de a fi reabilitat rezultă neîndoielnic, nimic nu se opunea ca instanța să examineze cererea, ea avînd ca obiect nu constatarea reabilitării de drept, care nu opera, ci acordarea reabilitării judecătorești.

Tj Timiș, d.p. 1055 din 1973, RRD nr. 2, 1974, p. 158.

6. În speță, opera reabilitarea de drept dacă pentru fiecare pedeapsă în parte erau îndeplinite condițiile prevăzute în art. 134 Cp, dacă infracțiunile care au determinat condamnările respective au fost comise după expirarea termenului de 3 ani, calculat de la executarea pedepsei anterioare. În cazul ultimei pedepse, acest termen se calculează de la expirarea duratei pedepsei aplicate și nu de la data liberării condiționate.

TS, sp, d. 69 din 1985, CD, p. 300.

Scanned with OKEN Scanner

7. Soluția instanței era greșită, fiindcă nu este de conceput reabilitarea fostului condamnat numai pentru o parte dintre condamnări, reabilitarea fiind indivizibilă. Judecînd cererea de reabilitare, instanța poate constata că pentru una ori pentru unele dintre condamnări a intervenit reabilitarea de drept a condamnatului. Această reabilitare este însă inoperantă, cîtă vreme pentru altă ori alte condamnări petiționarul nu poate obține decît reabilitarea judecătorească, aceasta urmînd să fie pronunțată, dacă sînt îndeplinite condițiile, pentru toate condamnările. Dacă în cursul termenului de 3 ani de la executarea unei pedepse cu închisoare de un an sau cu amendă, condamnatul a săvîrșit din nou o infracțiune, el nu mai poate obține reabilitarea de drept, ci numai reabilitarea judecătorească.

TS, sp, d. 3860 din 1970, CD, p. 331.

8. Întrucît infracțiunea săvîrșită din nou a fost amnistiată, în speță opera reabilitarea de drept a fostului condamnat.

T.j. Timiș, d.p. 78 din 1978, R.2, p. 339.

9. Deși era vorba de o condamnare pentru o infracțiune contra avutului obștesc, în speță opera totuși reabilitarea de drept prevăzută de art. 86 Cp, care se obține indiferent de natura infracțiunii săvîrșite. Soluția instanței nu era, deci, legală și temeinică.

TS, sp, d. 2093 din 1976, CD, p. 320.

10. În speță, condamnatul urma să fie reabilitat de drept la terminarea executării pedepsei, în condițiile art. 62 al. 5 Cp, chiar dacă pedeapsa fusese aplicată pentru o infracțiune contra avutului obștesc.

T.j. Bihor, dp. 460 din 1973, RRD 4, 1974, p. 151.

11. În speță, opera reabilitarea de drept a condamnatului militar la data actului de grațiere, cînd pedeapsa a fost considerată ca executată. În caz de revocare a grațierii, va avea loc și revocarea reabilitării.

T.j. Galați, d.p. 516 din 1983, RRD nr. 4, 1985, p. 55.

12. În speță, condamnatul care a fost liberat condiționat în condițiile art. 62 al. 3 Cp urma să beneficieze și el de reabilitare de drept, prevăzută în art. 62 al. 5 Cp, însă nu la data liberării condiționate, ci la data împlinirii duratei pedepsei.

T.j. Timiș, d.p. 302 din 1977, RRD nr. 4, 1978, p. 67.

13. Dacă după executarea pedepsei anterioare, inculpatul a săvîrșit o nouă infracțiune, termenul de reabilitare s-a întrerupt, urmînd să înceapă, după executarea pedepsei pentru noua infracțiune, un nou termen de reabilitare, a cărui durată se determină în raport cu pedeapsa cea mai grea.

TS, sp. d. 1455 din 1974, CD, p. 371.

14. Întrucît pedeapsa executată depășea maximul pedepsei prevăzut în noul Cod penal, la calcularea termenului de reabilitare se ține seama, potrivit art. 14 Cp, de pedeapsa redusă de la 9 la 5 ani, cît reprezintă maximul prevăzut în legea nouă.

T.j. Mehedinți, d.p. 473 din 1971, RRD nr. 4, 1972, p. 151.

15. În speță, termenul de reabilitare urma să fie calculat în raport cu pedeapsa cea mai grea, iar întrucît pedepsele erau egale, în raport cu durata uneia din ele, adică 1 an și 6 luni închisoare, iar nu în raport cu

Scanned with OKEN Scanner

suma pedepselor, chiar dacă cele două pedepse au fost executate cumulativ ca urmare a revocării beneficiului grațierii pentru prima dintre ele.
TS, sp, d. 1671 din 1983, CD, p. 221.

16. Dacă pedeapsa aplicată era egală cu durata arestării preventive, care luase sfîrșit înainte de pronunțarea hotărîrii de condamnare, termenul de reablitare curge de la data cînd această hotărîre a rămas definitivă, nu de la data cînd a luat sfîrșit detenția preventivă.
TS, sp, d. 10 din 1978, RRD nr. 7, 1978, p. 41.

17. În speță, ultima condamnare fiind pronunțată cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, la expirarea termenului de încercare, condamnatul a fost reabilitat de drept, conform art. 86 Cp, însă el nu poate beneficia decît de reabilitare judecătorească, deoarece a săvîrșit noua infracțiune (abandonul de familie, pentru care a fost condamnat cu suspendarea executării pedepsei) în termenul de 3 ani de la executarea pedepsei anterioare de 8 luni închisoare și deci nu mai putea fi reabilitat de drept. Termenul de reabilitare se socotește, în speță, de la data împlinirii termenului de încercare al suspendării executării pedepsei de un an închisoare, aplicată pentru abandonul de familie, urmînd să fie calculat în raport cu pedeapsa de 8 luni închisoare.
TS, sp, d. 1984 din 1973, CD, p. 401.

18. În speță, faptul că petiționarul a acumulat bunuri pe alte căi decît prin muncă, nu se putea susține că el are mijloace oneste de trai și că el îndeplinește condițiile pentru obținerea reabilitării.
TS, sp, d. 2779 din 1976, R.2, p. 340.

19. De vreme ce, în cursul termenului de reabilitare, fostul condamnat a săvîrșit din nou o infracțiune, nu se poate susține că el a avut o bună conduită, chiar dacă noua infracțiune a fost amnistiată.
TS, sp, d. 535 din 1973, R.1, p. 352.

20. Nu poate fi considerat că a avut o bună conduită petiționarul care, în cursul termenului de reabilitare, a fost sancționat de comisia de judecată pentru sustragerea unor bunuri din avutul obștesc.
Tj Dolj, dp 536 din 1970, RRD nr. 10, 1970, p. 166.

21. Buna conduită nu înseamnă neapărat o comportare care să fi determinat evidențierea condamnatului pentru munca prestată.
TS, sp, d. 3725 din 1971, RRD nr. 3, 1972, p. 166.

22. În speță, condiția privind plata despăgubirilor civile nu era îndeplinită, petiționarul trebuind să facă dovada fie că a plătit despăgubirile, fie că partea civilă a renunțat la acestea.
TS, sp, d. 1063 din 1975, RRD nr. 3, 1976, p. 66.

23. În speță, condiția privind plata de către fostul condamnat a cheltuielilor de judecată nu era îndeplinită, adresa de dare în debit a petiționarului nefăcînd dovada achitării cheltuielilor respective.
T.j. Timiș, dp. 1205 din 1971, RRD nr. 5, 1972, p. 164.

BIBLIOGRAFIE: 1. VIORICA DRAGOMIR TUDOROIU, *Efectele succesiunii legilor penale asupra termenului de reabilitare*, RRD 3, 1969, p. 95–98; 2. IOAN HIDEGKUTI, notă la st.p. 644 din 1969 a J. Alba Iulia, RRD 9, 1969, p. 164–167; 3. D. V. MIHĂESCU,

Scanned with OKEN Scanner

Cu privire la constatarea intervenirii reabilitării de drept, RRD 2, 1970, p. 117—121; 4. I. IOAN HEPCAL, II. ION STOENESCU, *Condiția achitării despăgubirilor civile în vederea admiterii reabilitării judecătorești*, RRD 5, 1970, p. 110—115; 5. LUCIAN FĂTU, *Probleme de drept penal din practica Tribunalului județean Suceava*, RRD 6, 1970, p. 121—130; 6. I. MARIN SÎRBU, II. IOAN BOLDA, *În legătură cu aplicarea principiului legii mai favorabile în materie de reabilitare*, RRD 11, 1970, p. 97—104; 7. I. IULIAN SĂRACU, II. AURELIAN POPA, note la d.p. 65 din 1971 a T.j. Arad, RRD 7, 1971, p. 143 — : 8. GHEORGHE DOBRICAN, notă la st.p. 728 din 1970 a J. Rm. Sărat, RRD 9, 1971, p. 151—154; 9. I. DUMITRU CIOLOFAN, TEODOR RĂDULESCU, II. GEORGE ANTONIU, note la dp. 666 din 1971 a T.j. Dolj, RRD 11, 1971, p. 124—134; 10. IONEL MUNTEANU, notă la dp 473 din 1971 a T.j. Mehedinți, RRD 4, 1972, p. 151—154; 11. LUDOVIC BIRO, *Efectele grațierii condiționale asupra reabilitării și recidivei*, RRD 2, 1973, p. 103—106; 12. I. IOSEF BLUMENFELD, II. D.P., *Corelații între reabilitare și amnistie*, RRD 8, 1973, p. 88—100; 13. IONEL MUNTEANU, *Înlăturarea stării de recidivă prin împlinirea termenului de reabilitare în cazul unor condamnări succesive*, RRD 10, 1973, p. 98—101; 14. ALEXANDRU PAICU, *Calularea termenului de reabilitare în cazul pedepselor grațiate condiționat*, RRD 10, 1974, p. 19—24; 15. OCTAVIAN COJOCARU, notă la dp. 12 din 1978 a T.j. Ilfov, RRD 11, 1978, p. 51—54; 16. I. ELÖD KINCSES, II. VASILE PĂTULEA, note la dp. 310 din 1978 a T.j. Mureș RRD 4, 1979, p. 47—51; 17. I. EUGEN LAZĂR, II. AUREL DINCU, note la dp. 808 din 1982 a T.J. Cluj, RRD 8, 1982, p. 51—56; 18. MARCELA IACOB și CONSTANTIN IACOB, notă la d.p. 468 din 1983 a T.j. Neamț, RRD 12, 1984, p. 62—64; *I. Gheorghe Sorescu Cornelia. II. Valentin Pohonțu III Vasile* PĂTULEA, note la T.j. Galați 516 din 1983 și dp 103 din 1984 a T.j. Argeș RRD 4, 1985, p. 55—59; 20. OCTAVIAN COJOCARU, notă la dp 54 din 1985 a T.j. Suceava, RRD 1, 1987, p. 55—58; 21. DORIN CIUNCAN, *Cu privire la consecințele condamnării penale și efectele reabilitării*, RRD 5, 1987, p. 35—37; 22. GHEORGHE BOGASIU, Notă la d. 1284 din 1985 a s.a II-a p., T.m. București, RRD 6, 1987, p. ; 23. I. GABRIEL IONESCU, II. IONEL POENARU, note la d.p. 1101 din 1986 a T.m. București, RRD 8, 1987, p. 62—66; 24. VALERIU CIUCĂ, *Admisibilitatea reabilitării judecătorești a persoanelor decedate în timpul executării pedepsei*, RRD 2, 1988, p. 33—36; 25. I. ALEXANDRU POP, II. VASILE PĂTULEA, note la st.p. 1146 din 1987 a J. Miercurea-Ciuc, RRD 4, 1989, p. 64—68; 26. I. ION MIHĂILESCU, II. IULIAN POENARU, note la d.p. 368 din 1986 a T.j. Tulcea, RRD 7, 1989, p. 63—66.

TITLUL VIII

Înțelesul unor termeni sau expresii în legea penală

(art. 140—154 Cp.)

Soluțiile problemelor

1. Tentativa fiind formă a infracțiunii de omor, adică infracțiune săvîrșită în sensul art. 144 Cp, făptuitorul era exceptat de la executarea prin muncă a pedepsei.

TS, sp, d. 513 din 1979, CD, p. 353.

2. Policlinica cu plată avînd statutul unei organizații obștești, medicul urma să răspundă pentru abuz în serviciu contra intereselor persoanelor.

TS, sp, d. 4164 din 1973, R.1, p. 19.

3. Avînd în vedere că bunurile erau încredințate unității de stat, care răspundea de ele față de depunător, ele aveau caracterul de avut obștesc, înșelăciunea fiind săvîrșită contra acestui avut.

TS, sp., d. 2068 din 1977, RRD nr. 3, 1978, p. 64.

4. Plusurile create în gestiune, pe orice cale, aparțin avutului obștesc, deoarece gestionarul are obligația să înregistreze sumele respective.

TS, sp., d. 176 din 1976, CD, p. 348.

Scanned with OKEN Scanner

5. Sumele încasate în numele unității, pe care o reprezenta inculpatul, aparțin avutului obștesc.

TS, sp., d. 907 din 1975, RRD nr. 1, 1976, p. 63.

6. Întrucît lemnele, deși vîndute, au rămas în continuare în depozit, ele constituiau avut obștesc, transferul proprietății are loc, în acest caz, nu în momentul acordului de voință, ci în momentul individualizării bunurilor generice respective.

Tj Ilfov, dp. 229 din 1979, RRD nr. 1, 1980, p. 67.

7. Întrucît sumele de bani introduse nelegal în corespondența trimisă prin poștă nu fuseseră încredințate unității poștale în mod legal, nu se poate susține că sumele respective au devenit bun obștesc, unitatea poștală neasumîndu-și nici o răspundere.

Tm. București, s. I p, d. 1163 din 1972, RRD nr. 4, 1975, p. 23.

8. Asociația proprietarilor de oi, care funcționa ca o asociație de fapt cu caracter temporar și în vederea satisfacerii intereselor personale ale membrilor, nu era o organizație obștească, în sensul art. 145 Cp, astfel încît hotărîrea instanței era legală și temeinică și deci recursul nu era întemeiat.

TS, sp, d. 3836 din 1971, CD, p. 294.

9. Soluția pronunțată în speță este discutabilă deoarece IAS avînd de la lege dreptul de a reține vitele pînă la achitarea despăgubirilor, pe această perioadă animalele sînt considerate avut obștesc, întreprinderea avînd răspunderea pentru integritatea lor. Or, luarea cu forța a animalelor aflate la oborul întreprinderii constituia tîlhărie în paguba avutului obștesc.

Tj. Galați, dp. 1128 din 1977, RRD nr. 2, 1979, p. 48.

10. Întrucît autoturismul se afla în paza unității, acesta era asimilat avutului obștesc. Împrejurarea că nu se întocmiseră încă formele de preluare a autoturismului nu are relevanță, de vreme ce acesta se afla în incinta unității și era supus aceluiași regim ca și celelalte bunuri care se aflau în același loc. Recursul procuraturii fiind întemeiat, urma să fie admis. De aceea, hotărîrea instanței care a respins recursul este criticabilă.

Tj. Hunedoara, dp. 879 din 1976, RRD nr. 5, 1977, p. 61, cu notă G. Antoniu.

11. Întrucît sumele plătite de CEC pînă la efectuarea comunicărilor privind libretele furate nu fac parte din avutul obștesc, infracțiunea a fost săvîrșită în speță contra avutului personal și nu contra avutului obștesc. Sub acest aspect, soluția instanței este criticabilă.

TS, sp., d. 1890 din 1978, CD, p. 410.

12. În speță, s-a decis în mod corect că fapta săvîrșită nu a produs consecințe deosebit de grave. În prezent, potrivit deciziei de îndrumare a plenului Tribunalului Suprem nr. 1 din 1988, fapta ar putea avea consecințe deosebit de grave numai dacă a produs o pagubă evaluată la mai mult de 500 000 lei.

TS, sp. d. 2220 din 1971, CD, p. 341.

Scanned with OKEN Scanner

13. Soluția este în principiu corectă, deși nu se poate întemeia întru totul pe dispozițiile art. 146 Cp, care are în vedere mai mult consecințele de ordin material-economic decît pe cele de ordin cultural-artistic. S-ar impune completarea art. 146 Cp cu dispoziții care să permită evaluarea consecințelor și prin prisma importanței cultural-arstistice a acestora.
TS, sp, d. 1320 din 1984, CD, p. 279.

14. La caracterizarea consecințelor ca fiind grave ori deosebit de grave ale infracțiunii de înșelăciune în paguba avutului obștesc trebuie să se țină seama de toată suma plătită nedatorat de organizația socialistă înșelată, și nu numai de suma de care inculpatul a beneficiat.
TS, sp, d. 199 din 1975, R.2, p. 57.

15. Soluția era corectă, fiindcă gravitatea consecințelor se analizează în raport cu fiecare infracțiune concurentă în parte și nu în ansamblul lor.
TS, sp, d. 1178 din 1969, CD, p. 340.

16. Întrucît făptuitorul a continuat să îndeplinească activități de serviciu și după expirarea împuternicirii ce o avusese, cu acordul tacit al oficiului de turism, el avea calitatea de funcționar.
TS, c 7, d. din 1980, CD, p. 300.

17. Făptuitorul avea calitatea de funcționar, deoarece folosirea de către acesta, fără drept, a autovehiculului unității, nu-i putea ridica această calitate.
Tj. Suceava, dp. 1061 din 1975, RRD nr. 6, 1976, p. 51.

18. Expertul care a primit o însărcinare de a efectua o expertiză are calitatea de funcționar.
Tm. București, s. II-a p., d. 2481 din 1984, R.3, p. 186.

19. Muncitorul în speță avea calitatea de funcționar și deci s-a făcut vinovat de luare de mită.
Tm. București, s. II-a p., d. 170 din 1985, RRD nr. 3, 1986, p. 79.

20. În înțelesul legii penale, făptuitorul fiind salariat al unei cooperative de consum, nu avea calitatea de funcționar, ci de alt salariat.
Tj. Timiș, dp. 338 din 1971, RRD nr. 4, 1972, p. 144.

21. În speță, paznicul CAP nu avea calitatea de funcționar, ci de alt salariat; el era însă subiect pasiv al infracțiunii de ultraj. Dispozițiile din Decretul nr. 303 din 1972 și Decretul nr. 231 din 1974 asimilează pe paznicii de orice fel din unități de stat, cooperatiste sau obștești, cu funcționarii care exercită autoritatea de stat și îi ocrotește ca atare. Ordonanța de neîncepere a urmăririi penale pentru infracțiunea de ultraj prevăzută în art. 239 al. 2 Cp, era deci neîntemeiată de vreme ce persoana vătămată exercita în fapt funcția de paznic.
Procuratura locală Craiova, Ordonanța din 5 iulie 1979, dosar 681 din 1979, RRD nr. 7, 1980, p. 47.

22. Soluția este controversată. Într-o opinie, care este și aceea din speță, o persoană nu poate fi considerată funcționar, prin asimilare, decît dacă exercitarea în fapt a funcției se face cu știința și acceptarea, chiar numai tacită, a unității. În altă opinie, pentru existența calității menționo-

Scanned with OKEN Scanner

nate nu se cere nici învestire oficială, nici aprobarea din partea unității. Este suficientă exercitarea în fapt a funcției.

T.m. București, s. II-a p., d. 265 din 1976, R.2, p. 164.

23. Soluția instanței era corectă deoarece făptuitoarea, fiind împuternicită a asociației de locatari, avea calitatea de alt salariat și deci putea fi autoare a infracțiunii de delapidare.

TS, sp, d. 3031 din 1975, CD, p. 371.

24. În speță inculpații nu aveau calitatea de alți salariați și deci nu puteau răspunde penal, ci numai civil față de CAP care i-a angajat pe bază de contract de prestare de servicii.

T.j. Hunedoara, d.p. 532 din 1973, RRD nr. 11, 1973, p. 161.

25. Soluția instanței era corectă, deoarece copilul rezultat din relații de concubinaj este rudă apropiată cu tatăl său, filiația putînd fi stabilită prin orice mijloc de probă.

TS, sp, d. 1416 din 1983, CD, p. 266.

26. Instanța urma să respingă ca neîntemeiat recursul inculpatului deoarece potrivit legii el era rudă apropiată cu victima.

TS, sp, d. 1511 din 1975, CD, p. 331.

27. Instanța trebuia să respingă recursul inculpatului deoarece victima fiind fratele tatălui său, era rudă apropiată cu el, așa cum a hotărît instanța de fond.

TS, sp, d. 1498 din 1975, CD, p. 332.

28. În speță, furtul nu putea fi considerat ca fiind săvîrșit între rude, deoarece cumnații nu sînt rude apropiate în înțelesul legii.

T.j. Bistrița-Năsăud, dp. 343 din 1971, RRD nr. 6, 1972, p. 168.

29. În speță, inculpatul, nepot de soră al soției părții vătămate, nu era rudă apropiată cu aceasta, afinii neavînd această calitate, din care cauză nu era aplicabil art. 210 Cp.

T.j. Prahova, dp. 2173 din 1970, RRD nr. 9, 1971, p. 144.

30. În speță erau incidente dispozițiile din art. 210 Cp, socrul fiind rudă apropiată cu soția fiului său.

Tm București, s. I p, d. 737 din 1981, RRD nr. 1, 1983, p. 55, cu notă. de C. Buga.

31. Soluția instanței era corectă, deoarece formularul de foaie de lichidare CEC nu este „înscris oficial" în sensul art. 150 al. 2 Cp, ci un imprimat susceptibil, prin completare, să devină înscris, iar apoi, după primire și înregistrare la unitatea CEC, să devină înscris oficial. În speță, formularul completat nefiind primit și înregistrat la unitatea CEC nu constituia un înscris oficial, fapta fiind corect calificată ca infracțiune de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

T.j. Argeș, dp. 507 din 1976, RRD nr. 12, 1976, p. 61.

32. Soluția instanței era corectă, deoarece arma aflată asupra santinelei constituie „armă" în înțelesul legii.

Trib. militar București, d. 328 din 1969, RRD nr. 3, 1970, p. 146, cu note : I. N. Ciobanu, II. Gh. Șerbănescu.

Scanned with OKEN Scanner

33. Instanța urma să respingă recursul inculpatului ca neîntemeiat, deoarece pistolul cu gaze iritant-lacrimogene, funcționînd ca și armele de foc, constituie armă în înțelesul art. 151 Cp.

TS, s.m., d. 75 din 1983, CD, p. 252.

34. Constituie armă, în înțelesul legii penale, pistolul de împlîntat bolțuri.

T.m. București, s. I p, d. 742 din 1985, R.3, p. 197.

35. Armele de tir, atunci cînd funcționează ca și armele de foc, constituie arme în sensul legii penale.

RS, sp, d. 2058 din 1975, R.2, p. 269.

36. Recursul inculpatului urma să fie respins ca neîntemeiat, deoarece constituie arme, prin asimilare, în condițiile art. 151 al. 2 Cp, cuțitul folosit ca instrument de atac, astfel că violarea de domiciliu a fost într-adevăr săvîrșită de o persoană înarmată.

TS, sp, d. 1435 din 1979, CD, p. 414.

37. Soluția instanței este discutabilă. În măsura în care inculpatul a pătruns în locuința persoanei vătămate cu un lemn și a început să-l folosească distrugînd geamurile și alte obiecte din locuință, s-ar putea susține că există atac din partea inculpatului care a folosit obiectul menționat, care ar putea avea caracterul de armă în sensul art. 151 al. 2 C.p.

TS, sp, d. 2876 din 1976, R.2, p. 405.

38. În speță, fapta a fost săvîrșită în public, deoarece a fost comisă pe stradă, care este un loc public prin natura ei, astfel că se justifică încadrarea faptei în art. 321 Cp.

TS, sp, d. 3350 din 1971, RRD nr. 7, 1972, p. 162.

39. Fapta era săvîrșită în public, deoarece sala de așteptare a unei autogări constituie loc public în înțelesul legii.

T.j., Timiș, dp 3 din 1970, RRD nr. 10, 1970, p. 167.

40. Furtul a fost comis într-un loc public, deoarece porțiunea de teren de pe lîngă blocurile de locuințe constituie loc public în înțelesul legii.

T.j. Bacău, dp. 13 din 1981, RRD nr. 11, 1981, p. 58.

41. Furtul a fost comis într-un loc public, deoarece piața este un loc public prin natura sa.

T.j. Galați, dp. 525 din 1982, RRD nr. 3, 1983, p. 58.

42. Recursul extraordinar era întemeiat, furtul fiind săvîrșit într-adevăr în loc public, deoarece holul unui hotel, chiar dacă este situat la unul dintre etaje, constituie loc public în înțelesul legii.

TS, sp, d. 1175 din 1971, CD, p. 335.

43. Faptele constituiau infracțiuni de furt calificat, săvîrșit în loc public, deoarece vagonul CFR aflat în stație constituie loc public în înțelesul legii.

TS, sp, d. 1886 din 1979, CD, p. 422.

44. Furtul era calificat, ca săvîrșit în loc public, deoarece rampa unei stații de cale ferată constituie loc public în înțelesul legii.

TS, sp, d. 3592 din 1970, CD, p. 365.

Scanned with OKEN Scanner

45. Faptele constituiau infracțiuni de furt calificat săvîrșite în loc public, deoarece strada constituie loc public prin natura sa.

T.j. Timiș, d.p. 154 din 1979, RRD nr. 1, 1980, p. 68.

46. Fapta constituie infracțiune de furt calificat, săvîrșit în loc public, deoarece secția de cizmărie a unei cooperative meșteșugărești, în orele de program, constituie loc public, chiar dacă nu ar fi prezentă nici o persoană.

TS, sp, d. 7029 din 1970, CD, p. 363.

47. Fiind săvîrșită într-un magazin, în care se aflau mai multe persoane, furtul în speță a fost săvîrșit într-un loc public, deci era un furt calificat.

TS, sp, d. 2885 din 1971, RRD nr. 3, 1972, p. 164.

48. În speță, furtul era calificat, ca fiind săvîrșit în loc public, deoarece constituie loc public, în înțelesul legii, cabina de probă a raionului de confecții al magazinului.

T.m. București, S. II-a p, d. 2155 din 1976, RRD nr. 4, 1977, p. 62.

49. Fapta constituia infracțiune de furt calificat, săvîrșit în loc public, deoarece bufetul sau restaurantul constituie loc public, în orele cînd este deschis publicului, chiar dacă nu se află de față mai multe persoane.

T.j. Dolj, dp. 557 din 1970, RRD nr. 9, 1970, p. 166.

50. În speță, furtul nu era calificat, deoarece șantierul unde a fost săvîrșit nu are caracterul de loc public în înțelesul legii penale.

TS, sp, d. 1772 din 1969, CD, p. 344.

51. Furtul nu era comis în loc public deoarece magazinul, închis pentru inventar, nefiind accesibil publicului, nu putea constitui loc public în înțelesul legii.

Tj. Arad, dp. 1029 din 1985, RRD nr. 9, 1986, p. 74.

52. În speță, furtul nu era săvîrșit în loc public, deoarece camera de hotel nu constituie loc public, nefiind accesibilă decît persoanei care o locuiește.

T.j. Brașov, dp. 153 din 1970, RRD nr. 6, 1970, p. 173.

53. În speță, furtul nu era calificat deoarece cîmpul nu constituie loc public în înțelesul legii.

TS, sp, d. 1524 din 1969, R.1, p. 182.

54. Faptele de furt comise în speță nu au fost săvîrșite în loc public, deoarece nu constituie un loc public, școala, în timpul nopții, cînd publicul nu are acces acolo.

T.j. Timiș, dp. 1295 din 1982, RRD nr. 7, 1983, p. 63.

55. În speță, furtul în paguba avutului obștesc nu era calificat, deoarece biroul directorului unei case de cultură nu este loc public atunci cînd publicul nu are acces în acest loc.

TS, sp, d. 1967 din 1970, RRD nr. 1, 1971, p. 139.

56. În speță, furtul nu putea fi considerat ca fiind săvîrșit în loc public, deoarece curtea unui oficiu poștal, în timpul nopții, nu constituie loc public în înțelesul legii.

TS, sp, d. 255 din 1971, CD, p. 333.

Scanned with OKEN Scanner

57. Soluţia este discutabilă. În orele în care cabinetul medical este la dispoziţia pacienţilor, el devine loc public în înţelesul art. 152 lit. b, astfel că fapta săvîrşită în cabinetul medical, în aceste ore, în prezenţa a cel puţin două persoane, va fi săvîrşită în public. În orele de serviciu, cabinetul medical este totdeauna accesibil publicului.

T.j. Constanţa, dp. 1238 din 1982, RRD nr. 3, 1978, p. 19, cu notă de Irina Moisescu.

58. În principiu, nunta fiind o reuniune de familie, infracţiunea săvîrşită la o nuntă nu poate fi considerată comisă în loc public. În speţă însă, pentru a soluţiona corect problema trebuie examinată calitatea în care făptuitorul a participat la nuntă, deoarece atunci cînd participă şi alte persoane, nunta capătă caracter public, iar faptele săvîrşite cu acest prilej vor fi considerate ca săvîrşite în public.

T.j. Constanţa, dp. 483 din 1972, RRD nr. 12, 1972, p. 150.

59. În speţă era realizată condiţia publicităţii, deoarece fapta a avut loc în prezenţa a două persoane, iar legea nu cere ca aceste persoane să aibă ori să nu aibă vreo calitate în raport cu persoana vătămată sau cu inculpatul. Existenţa unei legături de rudenie între aceste persoane şi inculpat ori persoana vătămată nu exclude existenţa publicităţii în sensul art. 152 lit. c Cp.

T.j. Satu Mare, dp, 107 din 1972, RRD nr. 12, 1972, p. 161. Negînd existenţa publicităţii în speţă, instanţa a pronunţat o soluţie discutabilă.

60. Afirmaţiile făcute în cadrul unei convorbiri telefonice nu sînt considerate ca fiind făcute în public.

T.j. Ilfov, d.p. 399 din 1969, RRD nr. 7, 1969, p. 168.

61. Soluţia nu era corectă, deoarece corturile amplasate într-un camping nu pot fi considerate ca fiind loc public în sensul prevederilor din art. 152 Cp, astfel că furtul nu putea fi considerat ca săvîrşit într-un loc public.

Vz. Tj. Constanţa, dp. nr. 100 din 1991, Dreptul, nr. 7—8/1991, p. 127.

BIBLIOGRAFIE: 1. GEORGE ANTONIU, notă la d.p. 482 din 1972 a T.j. Constanţa, RRD 12, 1972, p. 150—152; 2. AVRAM FILIPAŞ, *„Locul public" în accepţiunea art. 209 din codul penal*, A.U.B., 1976, p. 95—98.

Scanned with OKEN Scanner

BIBLIOGRAFIE

I. *Lucrări de sinteză.*

1. Vintilă Dongoroz, Siegfried Kahane, Ion Oancea, Iosif Fodor, Nicoleta Iliescu, Constantin Bulai, Rodica Stănoiu: *Explicații teoretice ale Codului penal român, vol. I, Partea generală*, București, Editura Academiei R.S.R., 1970.
2. Ion Oancea, *Drept penal, partea generală*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1971.
3. Teodor Vasiliu, George Antoniu, Ștefan Daneș, Gheorghe Dărînga, Dumitru Lucinescu, Vasile Papadopol, Doru Pavel, Dumitru Popescu, Virgil Rămureanu, *Codul penal al R.S.R.* Comentat și adnotat, Partea generală, București, Editura Științifică, 1972.
4. Aurel Dincu, *Drept penal. Partea generală*, vol. I, T.U.B., 1975.
5. Matei Basarab, *Drept penal (Partea generală)*, București, Edit. Didactică și Pedagogic, 1983.
6. Constantin Mitrache, *Drept penal, partea generală*, T.U.B., 1983.
7. C. Bulai, *Drept penal, Partea generală*, vol. I și vol. II, 1992, Casa de editură și presă „Șansa" S.R.L.
8. George Antoniu, Constantin Bulai, Rodica Mihaela Stănoiu, Avram Filipaș, Constantin Mitrache, Vasile Papadopol, Cristina Filișanu, *Practica judiciară penală, vol. I, Partea generală (art. 1—51* Codul penal), București, Editura Academiei, 1988; *vol. II, Partea generală (art. 52—154 Codul penal)*, București, Editura Academiei Române, 1990.
9. Constantin G. Ratescu, I. Ionescu-Dolj, I. Gr. Perieteanu, Vintilă Dongoroz, H. Asnavorian, Traian Pop, Mihail I. Papadopolu, N. Pavelescu, *Codul penal „Regele Carol II", vol. I, Partea generală, Art. 1—183*, Editura Librăriei SOCEC et Co., S.A., București, 1937.
10. Vintilă Dongoroz, *Drept penal*, București, 1939.
11. Nicolae T. Buzea, *Infracțiunea penală și culpabilitatea*, Alba Iulia, Tipografia Solomon, 1944.
12. I. Tanoviceanu—Vintilă Dongoroz, *Tratat de drept și procedură penală*, București, Tipografia „Curierul Judiciar", vol. I, 1924, vol. II, 1925, vol. III, 1927.
13. Traian Pop, *Drept penal comparat. Partea generală, 3 volume*, Cluj, 1921—1924.

II. *Monografii:*

1. V. Dongoroz, S. Kahane, I. Oancea, I. Fodor și N. Iliescu, *Înlocuirea răspunderii penale pentru unele infracțiuni cu răspunderea administrativă sau disciplinară*, București, Editura Academiei, 1957.

Scanned with OKEN Scanner

2. Cesare Beccaria, *Despre infracțiuni și despre pedepse*, București, Editura Științifică, 1965,
3. George Antoniu, *Raportul de cauzalitate în dreptul penal*, București, Editura Științifică. 1968.
4. Ștefan Daneș, *Înlocuirea răspunderii penale*, București, Editura Științifică, 1970.
5. I. Cosma, *Reabilitarea în dreptul penal*, București, Editura Științifică, 1970.
6. Constantin Barbu, *Aplicarea legii penale în spațiu și timp*, București, Editura Științifică, 1972.
7. Victor Ionescu, *Legitima apărare și starea de necesitate*, București, Editura Științifică, 1972.
8. Iulian Poenaru, *Contribuții la studiul pedepsei capitale*, București, Editura Academiei, 1974.
9. Rodica Mihaela Stanoiu, *Asistența juridică internațională în materie penală*, București, Editura Academiei, 1975.
10. Corneliu Turianu, *Reeducarea prin muncă*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1984.

III. *Literatură străină:*

1. Roger Merle, Andre Vitu, *Traité de Droit criminel*, 3-e édition, tome I, Editions Cujas, Paris, 1978.
2. Pierre Bouzat, Jean Pinatel, *Traité de droit pénal et de criminologie, tome I*, Dalloz, 1970.
3. Gaston Ștefani, Georges Levasseur, Bernard Douloc, *Droit pénal général*, 13-e édition, 1987, Précis Dalloz.
4. Jean-Claude Soyer, *Manuel de droit penal et procédure pénale*, 7-e édition, Librairie général de droit et de jurisprudence, Paris, 1987.
5. Jean Pradel, *Droit pénal, Cujas*, 2-e édition, 1978.
6. Donnedieu de Vabres, *Précis de droit criminel (Coll. Précis Dalloz)* 3-e édition, 1953.
7. Donnedieu de Vabres, *Traité élémentaire de droit criminel et de législation pénale comparée* 3-e éd., 1947.
8. Jean Constant, *Traité élémentaire de droit pénal. Principes généraux de droit pénal positif belge*, tome I—II, Liège, 1965, 1966.
9. Marc Ancel, *La défense sociale nouvelle*, Paris, Cujas, 1966.
10. Enrico Ferri, *Principii di diritto criminale, Torino*, UTET, 1928.
11. Enrico Ferri, *Principii de drept criminal*, vol. 1, București, Tipografia „Văcărești", 1929.
12. Vincenzo Manzini, *Trattato di diritto penale italiano*, vol. I—III, U.T.E.T., 1948.
13. Giuseppe Betiol, *Diritto penale, parte generale*, Padova, Cedam, 1969.
14. Silvio Ranieri, *Manuale di diritto penale, parte generale*, vol. I. Padova, Cedam, 1968.
15. Remo Pannain, *Manuale di diritto penale, parte generale*, vol. I, Torino, 1962.
16. *Kurs sovetskogo ugolovnogo prava, ceast obșceaia*, otvet. red. N. A. Belaev, M. D. Sargorodski, Izd. Leningradskogo Universiteta, tom. I, 1968; tom. II, 1970.
17. A. A. Piontkovski, *Ucenie o prestuplenii pa sovetskomu ugolovnomu pravu*, Moskva, Gosiurizdat, 1991.
18. *Sovetskoe ugolovnoe pravo*, Juridiceskaia literatura, 1981.
19. B. A. Kurinov, *Naucinie osnovi kvalifikații prestuplenii*. Moskva, Izd. Moskovskogo Universiteta, 1984.
20. *Sovremennie tendenții razvitiia sotialisticeskogo ugolovnogo prava*, Moskva, Nauka, 1983.
21. Williams Glanville, *Criminal law*, the general part, London, 1961.
22. Cross and Jones *Introduction to criminal law*, ed. V-a, London, 1964.
23. Jerome Hall, *General principles of criminal law*, ed. II-a, New-York, 1960.
24. *Droit des Etats Unis*, sous la direction de Alain A. Levasseur, Précis Dalloz, 1990, p. 162—212.
25. Hans Welzel, *Das deutsche Strafrecht*, Berlin, Walter de Grupter, 1965.
26. Hans-Heinrich Jescheck, *Lehrbuch des Strafrechts*, Berlin, Dunker und Humblat, 1972

Scanned with OKEN Scanner

TABLA DE MATERII

PREFAȚĂ 5

PARTEA I

PROBLEME DE DREPT PENAL

(În ordinea textelor din Codul penal)

TITLUL I. LEGEA PENALĂ ȘI LIMITELE EI DE APLICARE 11

Capitolul I. Dispoziții preliminare (art. 1—2) 11
Capitolul II. Limitele aplicării legii penale 11
Secțiunea I. Aplicarea legii penale în spațiu (art. 3—9) 11
Secțiunea II. Aplicarea legii penale în timp (art. 10—16) 14

TITLUL II. INFRACȚIUNEA 27

Capitolul I. Dispoziții generale (art. 17—19) 27
Capitolul II. Tentativa (art. 20—22) 38
Capitolul III. Participația (art. 23—31) 46
Capitolul IV. Pluralitatea de infracțiuni 60
Concursul de infracțiuni (art. 32—36) . . . . . .
Recidiva și pluralitatea intermediară (art. 37—40) . . . . . .
Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe (art. 41—43). . . . . .
Capitolul V. Cauzele care înlătură caracterul penal al faptei (art. 44—51) 92

TITLUL III. PEDEPSELE 107

Capitolul I. Dispoziții generale (art. 52) 107
Capitolul II. Categoriile și limitele generale ale pedepselor (art. 53—55) 108
Capitolul III. Pedepsele principale 109
Secțiunea I. Închisoarea (art. 56—62) 109
Secțiunea II. Amenda (art. 63—63[1]) 122
Capitolul IV. Pedepsele complimentare și pedepsele accesorii 124
Secțiunea I. Pedepsele complimentare (art. 64—70) 124
Secțiunea II. Pedepsele accesorii (art. 71) 129
Capitolul V. Individualizarea pedepselor 130
Secțiunea I. Dispoziții generale (art. 72) 130
Secțiunea II. Circumstanțele atenuante și agravante (art. 73—80) 132
Secțiunea III. Suspendarea condiționată a executării pedepsei (art. 81—86) . . . 153
Secțiunea IV. Munca corecțională (art. 86[1]—86[7] Cp; art. 1 din D. 218/1977) . . 160
Secțiunea V. Calculul pedepselor (art. 87—89) 173
TITLUL IV. ÎNLOCUIREA RĂSPUNDERII PENALE (art. 90—98) 176
TITLUL V. MINORITATEA 179
TITLUL VI. MĂSURILE DE SIGURANȚĂ 190
Capitolul I. Dispoziții generale (art. 111—112) 190
Capitolul II. Regimul măsurilor de siguranță (art. 113—118) 191

Scanned with OKEN Scanner

TITLUL VII. CAUZELE CARE ÎNLĂTURĂ RĂSPUNDEREA PENALĂ SAU CONSECINȚELE CONDAMNĂRII 200
Capitolul I. Amnistia și grațierea 200
Capitolul II. Prescripția (art. 121—130) 210
Capitolul III. Lipsa plîngerii prealabile și împăcarea părților 214
Capitolul IV. Reabilitarea (art. 133—139) 219
TITLUL VIII. ÎNȚELESUL UNOR TERMENI SAU EXPRESII ÎN LEGEA PENALĂ (art. 140—154) 225

PARTEA a II-a

SOLUȚIILE PROBLEMELOR ȘI BIBLIOGRAFIA

TITLUL I. LEGEA PENALĂ ȘI LIMITELE EI DE APLICARE 241
Capitolul I. Dispoziții preliminare (art. 1—2) 241
— Bibliografie 241
Capitolul II. Limitele aplicării legii penale 241
Secțiunea I. Aplicarea legii penale în spațiu (art. 3—9) 241
— Soluțiile problemelor 241
— Bibliografie 242
Secțiunea II. Aplicarea legii penale în timp (art. 10—16) 243
— Soluțiile problemelor 243
— Bibliografie 248
TITLUL II. INFRACȚIUNEA 249
Capitolul I. Dispoziții generale (art. 17—19) 249
— Soluțiile problemelor 249
— Bibliografie 253
Capitolul II. Tentativa (art. 20—22) 254
— Soluțiile problemelor 254
— Bibliografie 258
Capitolul III. Participația (art. 23—31) 258
— Soluțiile problemelor 258
— Bibliografie 264
Capitolul IV. Pluralitate de infracțiuni 264
— Soluțiile problemelor 264
— Bibliografie 280
Recidiva și pluralitatea intermediară (art. 37—40)
Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe (art. 41—43) 205
Capitolul V. Cauzele care înlătură caracterul penal al faptei (art. 44—51) 280
— Soluțiile problemelor 280
— Bibliografie 285
TITLUL III. PEDEPSELE 286
Capitolul I. Dispoziții generale (art. 52) 286
Capitolul II. Categoriile și limitele generale ale pedepselor (art. 53—55) 286
— Soluțiile problemelor 286
— Bibliografie 286
Capitolul III. Pedepsele principale 286
Secțiunea I. Închisoarea (art. 56—62) 286
— Soluțiile problemelor 286
— Bibliografie 291
Secțiunea II. Amenda (art. 63—63¹) 292
— Soluțiile problemelor 292

Scanned with OKEN Scanner

— Bibliografie 294
Capitolul IV. Pedepsele complimentare și pedepsele accesorii 294
Secțiunea I. Pedepsele complimentare (art. 61—63) 294
— Soluțiile problemelor 294
— Bibliografie 295
Secțiunea II. Pedepsele accesorii (art. 71) 295
— Soluțiile problemelor 295
— Bibliografie 296
Capitolul V. Individualizarea pedepselor 296
Secțiunea I. Dispoziții generale (art. 72) 296
— Soluțiile problemelor 296
Secțiunea II. Circumstanțele atenuante și agravante (art. 73—80) 297
— Soluțiile problemelor 297
— Bibliografie 304
Secțiunea III. Suspendarea condiționată a executării pedepsei (art. 81—86) . . . 305
— Soluțiile problemelor 305
— Bibliografie 308
Secțiunea IV. Munca corecțională (art. 86^1—86^7 Cp; art. 1 din D. 218/1977) . . 308
— Soluțiile problemelor 308
— Bibliografie 313
Secțiunea V. Calculul pedepselor (art. 87—89) 315
— Soluțiile problemelor 315
— Bibliografie 316
TITLUL IV. ÎNLOCUIREA RĂSPUNDERII PENALE (art. 90—98) 316
— Soluțiile problemelor 316
— Bibliografie 316
TITLUL V. MINORITATEA (art. 99—110) 317
— Soluțiile problemelor 317
— Bibliografie 320
TITLUL VI. MĂSURILE DE SIGURANȚĂ 321
Capitolul I. Dispoziții generale (art. 111—112) 321
— Soluțiile problemelor 321
Capitolul II. Regimul măsurilor de siguranță (art. 113—118) 322
— Soluțiile problemelor 322
— Bibliografie 326
TITLUL VII. CAUZELE CARE ÎNLĂTURĂ RĂSPUNDEREA PENALĂ SAU CONSECINȚELE CONDAMNĂRII 327
Capitolul I. Amnistia și grațierea 327
— Soluțiile problemelor 327
— Bibliografie 331
Capitolul II. Prescripția (art. 121—130) 332
— Soluțiile problemelor 332
— Bibliografie 333
Capitolul III. Lipsa plîngerii prealabile și împăcarea părților 334
— Soluțiile problemelor 334
— Bibliografie 336
Capitolul IV. Reabilitarea (art. 133—139) 337
— Soluțiile problemelor 337
— Bibliografie 339
TITLUL VIII. ÎNȚELESUL UNOR TERMENI SAU EXPRESII ÎN LEGEA PENALĂ (art. 140—154) 340
— Soluțiile problemelor 340
— Bibliografie 346

Scanned with OKEN Scanner

Redactor: P. MIHAIL
Tehnoredactor: ELISABETA ZDRU

Dat la culeș: 29.04. 1992. Bun de tipar 1992.
Apărut 1992. Tiraj 10 000 ex. Coli tipo 22 Format 16/70×100
Tiparul executat la S. C. „UNIVERSUL" S. A. sub comanda 326/1992

Director: al Casei de Editură și Presă „ȘANSA" S.R.L.
MIHAIL PIȘCOCI

Scanned with OKEN Scanner

Lei 725

ISBN 973-95556-6-7

Scanned with OKEN Scanner